Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

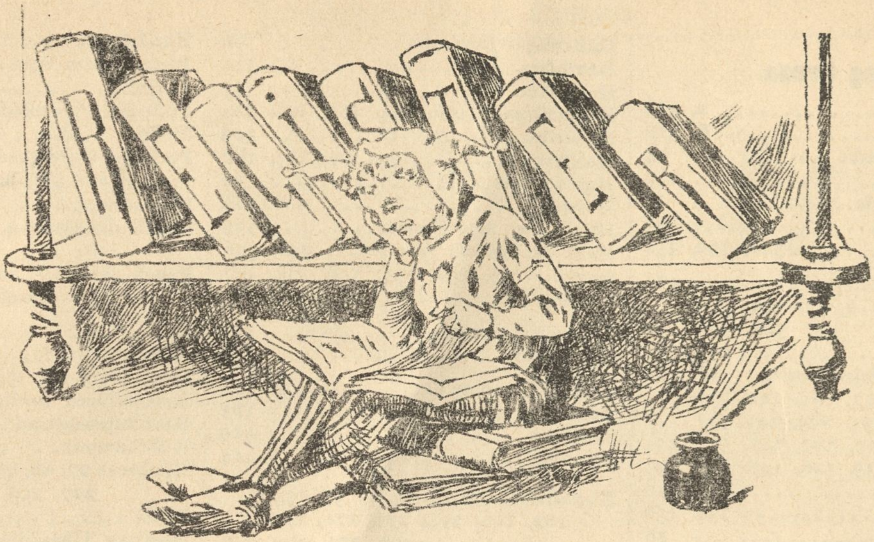
https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUNCH 1885.

C. Simonsens Stentr. Gl. Strand 50.

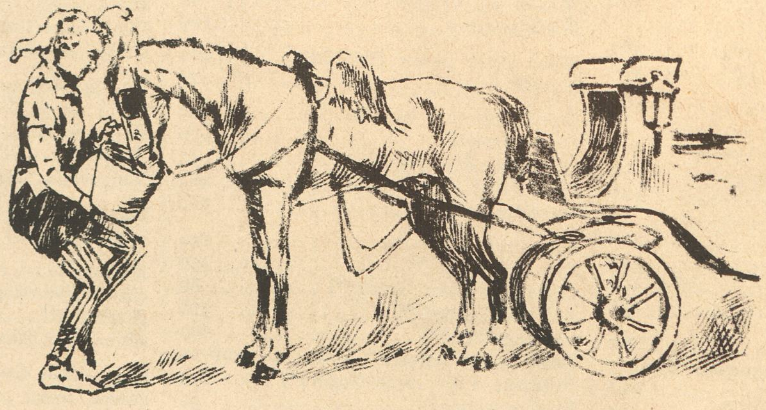

Billeder i Farvetryk.

*) Politiske, literære og kommunale Æmner.

Vers og Prosa.

*) Renoveret en 6—7 Gange i Aarets Løb

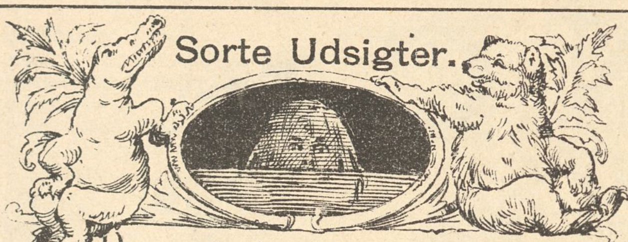
1885. Torsdagen den 1. Januar. Nr. 1.

PUNCH.

Beroligende.

— Du maa ikke støde til Bordet, mit Lam!
— Ja, men det gjorde slet ikke ondt.

Sorte Udsigter.

Det gamle Aar har altsaa os forladt;
Det taget har sit Tøj og pakket sammen
Og sagt os paa behørig Vis Godnat.

Men det er ikke just med Fryd og Gammen,
At mod det nye Aar hvert Blik er vendt
Fra Krokodillens Hjem til nord for Drammen.

Thi rundt om Danmark er det velbekjendt,
At Sværdet hviler kun paa Skrømt i Skeden,
Og Krudtet er parat at blive tændt.

Og sker der først et Brud paa Roligheden,
Selv HØRUPS evropæiske Koncert
Er næppe mægtig nok at sikre Freden.

Ja kommer der en Krig vort Land paa tvert,
Vil BISMARCK mulig lade her som hjemme:
Fra Gjæst han let forvandler sig til Vært,

Og sæt om han gik hen og kunde glemme
At »ingen Udgift her afholdes maa,
Som Folketingets Flertal nægter Fremme«!

— — Dog slipper heldig vi for Krig at faa,
Saa venter os de meget værre Dage,
Da Venstre vil med Ild og Sværd gaa paa,

Da Bøsserne de ned fra Væggen tage,
Og Byens liberale Skytter vader
I Højreblod helt op til deres — HAGE,

Da HOLM og HØRDUM bygger Barrikader
Af EHLERS dyre Brosten og spolerer
Det gode Navn og Rygte paa hans Gader,

Da WEDERKINCH for Alvor opmarcherer,
At ofre for vor »Frihed« Liv og Blod
Og ej med Hatten blot han demonstrerer.

— Endnu vi har dog Fred i Overflod,
Og intet cimbrisk Krigshyl endnu trænger
I Øret ind og røver os vort Mod.

Endog fra NEIENDAM ej høres længer
Hans Løvebrøl: — han ta'er den nu med Ro
I Buret bagved sine Sukkerstænger.

Men, naar April vi har, og næste »Provisorium« af Stabelen er løbet,
Saa »Lad du bare Løven være go'!«
Saa vil hans vilde Kamptørst vorde røbet:
Han slagter Højremænd som Paaskelam
Og skaaner selv ej mindste Barn i Svøbet.

Se, den Slags Nytaarsgaver man fornam,
At Aaret har os egentlig forjættet,
— Hvis Venstre da ej spiller Neien-Dam!

Og gi'er med Glans Partiet — først af Brædtet.

Punch drømmer.

Punch havde spist for meget Sødt i Julen! Han havde overlæsset sin Mave, ikke med Krakmandler og Rosiner, Figener og Dadler, men med Julenyt og Julenips, Julekalendere og Julebøger. Han havde vandret med Ernst Bojesen mellem «Juleroser» baade for Voxne og Børn, havde set gamle «Oldfux» med «Børnerim», i Haaret agere sin Rulle med en Del af den fordums Vivacitet, han havde jublet over Fader Holberg i snart c. 50 Hefter, saa at det værkede baade i hans Underextremiteter og hans Oberlænder. Han havde spillet »Fortuna« med Kjelland om afskaarne Præstenæser og Præsteører, var gaaet til Bunds i Jonas Lies Malmstrøm og kommen velbeholden ud igjen som Kammerraad Jonas af Hvalfisken, været Paa Farten med Carl Møller, i Midnatssolens Land med Fru Thoresen og paa Vildandejagt med Henrik Ibsen, ja han havde endog forsøgt at proppe sig med Skrivekuglesprøjten, Dr. Fr. Winkel-Horns Anmeldelser. Men de kom op igjen. Nu var *Punch* som sagt syg, overmæt og overtræt. Han sad i sin Lænestol og kunde hverken spise eller drikke; end ikke den Mad, Fru *Punch* havde ladet hente fra Fru Fibigers Kogeskole, fristede ham, endda det var veltillavet Duxegrød til ug× og ikke sveden Fuxevælling til tg? Alt, hvad han forlangte, var Ro, og den fik han. Alt var tyst og stille om ham, og alligevel var det, som det summede og buldrede inde i ham. «Bare jeg kunde lave mig selv et Sovepulver!» tænkte han og medens han tænkte paa, hvad der skulde komme i: Bajerske Taler, Sganarels Morschomheder, Nutidens Kaleidoskoper, Stumper af Vilborts Breve — ikke for mange, ellers kunde man risikere aldrig at vaagne igjen — Eeduard Brandes'ke Dramaer, Schandorphske Digte og to — tre Herman Bangske Proverber, faldt han i Søvn ved den blotte Tanke, og saa drømte han, Apothekernæringen var frigiven og at han var bleven Kongelig-Hof-Fri-Apotheker i Kjøbenhavn.

Han stod i en stor Boutik med Hundreder af Skuffer og Krukker, bemalede med de særeste Indskrifter. Rundt om ham fore flinke Farmacevter om og fyldte Draaber paa Flasker og Piller paa Æsker, saa Hexemelet røg dem om Ørene lige som Støv paa Strandvejen om Sommeren.

Saa ringede det paa Døren og en ældre svær Herre med hvidt Halsbind, Briller og noget indadvendte Knæ traadte hen til Disken. *Punch* sprang strax hen til denne og spurgte, hvad den ærede Formand ønskede. Ja det skulde være noget Salve til «brændt Skade», det sved endnu til ham, fra den Gang han havde saadan Møje med at redde »Postelinet«. *Punch* vaklede lidt, men greb saa paa Lykke og Fromme ned i en Daase, hvorpaa der stod »*Tabu-Porte-trek-Hat*«. Det var ægte Ministersalve. Chresten betalte og takkede, han sagde, at »kronet« havde han saa længe været, naar han nu blev «salvet», saa gik

det nok. Saa kjøbte han endnu for ti Øre Smørelse til sit Mundlær og forsvandt.

Den næste var Grev Holstein. Han klagede over, at der sad noget bag hans Øre og generede ham. *Punch* saa efter og syntes ogsaa, han havde noget bag Ørene. Saa gav han ham en spansk Traktatflue at lægge i Nakken, men Holstein mente selv ikke, det vilde hjælpe.

Derpaa kom Jens Busk. Han havde en slem Kjæve, men den var der ikke noget at gjøre ved, den var uhelbredelig. Men desuden havde han faaet en Del store Ord siddende i Halsen, og det mente han dog, der kunde gjøres noget for. *Punch* stod et Øjeblik raadvild, saa fik han en god Idee. Han sprang ind i et Sideværelse, tog en blomstrende Tulipan, der stod i Vinduet, og foer med den i Haanden tilbage og stak den op i Næsen paa Jens Busk. Øjeblikkelig rutschede alle de store Ord og en god Del fedt Flæsk ud af Munden paa ham, og det havde maaske set galt ud for *Punch*, hvis ikke netop Husarerne i det Samme var komne ridende forbi. Men da Jens saa dem, fik han galopperende Forsvindningssot ud af Døren, og det sidste Ord, der var: »onge Knejte», faldt udenfor paa Gaden. Resten lod *Punch* feje ud.

Neppe var han borte, før lille Eeduard kom ind og forlangte at faa af sine »Lægemidler« til sin store Broder Georg, der endnu led af Efterveerne af sine »Børne«-Sygdomme. *Punch* beklagede ikke at kunne udlevere de Brandes'ske Lægemidler. Han havde nemlig opgivet at føre dem paa Lager, da de slet ikke vilde gaa i Folk, men han tilbød i Stedet for at sende Georg Kinderpulver efter Nissens Recept; derimod vilde han ikke tilraade de i sin Tid saa udskregne Kellerske Sveitserpiller, der siden havde vist sig temmelig virkningsløse. Eeduard blev misfornøjet og sagde, han vilde saa hellere gaa til Materialisterne, og dermed tridsede han af.

Saa kom Etatsraad Hansen. Han sagde, han var bleven stødt og vilde have Plaster; men *Punch* saa efter og fandt, at han kun var noget rød og dertil temmelig hoven, men fremfor Alt umanerlig ømskindet. Han raadede ham derfor til ikke at gjøre for meget Væsen af det, men drikke koldt Vand og lade være at gaa ud i Borgerrepræsentationen om Aftenen.

Efter ham fulgte Gamél, der blot skulde have et Stykke Nordpol-Is til sin Kind, og dernæst Kammerherre Bille, der hilsede meget venskabelig paa *Punch*.

Han kunde ikke sige bestemt, hvad han fejlede, men *Punch* jugerede, at det kanske kunde være Vinde foraarsagede ved en for hyppig Brug af amerikansk Olie i Forbindelse med en for rigelig Nydelse af «Kleiner». *Punch* ansaa for Resten ikke Tilstanden for farlig og mente ikke, Kammerherren behøvede at paakalde Lægehjælp, naar han blot holdt sig i Ro og fik regelmæssigt Arbejde. Bille mente dog selv, at der skulde mere til, og talte lidt om politisk Vejrforandring, der skulde hjælpe, men tilføjede, at han i hvert Fald vilde se Tingene an.

Nu syntes *Punch*, han havde gjort nok for i Dag og vilde netop nedlægge Magten i Hænderne paa sin Provisor, men just i det han var i Færd med at træffe denne provisoriske Foranstaltning, traadte Oktavius Hansen og Grosserer Neiendam ind og præsenterede en Recept paa et Middel til at fordrive Estrup.

Baade *Punch* og Farmacevterne rystede paa Hovedet ved at læse Recepten, der indeholdt alskens farlige Ingredienser; men laves maatte det jo. *Punch* begav sig selv over i Laboratoriet og iagttog Tillavningen. Retorter og Kolber blev satte over Ilden og Ingredienserne hældte i. Det boblede og sydede. Endelig var det færdigt og skulde tages af Ilden, da lød pludselig et forfærdeligt Knald. Huset rystede, *Punch* følte sig slynget i Vejret og — vaagnede.

Han sad i sin Lænestol, og nede paa Gaden slog Drengene Potter paa Dørene. Klokken slog Tolv! «Nu skriver vi 85,» sagde *Punch*. «Glædeligt Nytaar og Tak for den gamle Aargang!»

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

De skriver med Forundring og Bebrejdelse til mig, hvorfor jeg ikke har sendt Dem nogen Anmeldelse af alle de mange Holberg-Stykker, som Fallesen nu pludselig i Anledning af Jubilæet er kommen til at huske paa existerer og derfor opfører som noget Nyt i Sæsonen. Men det vil jeg svare Dem det paa, at dersom De tror, De faar mig til at gaa hen og se nogen af dem, saa tager De Fejl; jeg gjør det ikke, selv om det skulde koste mig min Post som Deres Anmelder, for naar jeg har Valget mellem Kritiken og min Blufærdighed, maa jeg saa bede om den sidste.

Jeg er en Kone, der lige fra jeg var saa stor, at jeg kunde komme i det kongelige Theater, immer har hørt, at det ikke er passende for en Dame at gaa hen og se Holberg. Min Moder gav altid vores Tjenestepige sin Plads, naar der gik et af hans Stykker, og det har jeg arvet efter hende; det vil sige, jeg giver ikke Tjenestepigen, men Bollerup min Plads, og han irriterer mig hver Gang ved at sidde og le endnu, naar han er kommen hjem, og mere end en Gang har jeg sagt til ham: »Du er et Svin, Bollerup! Du er akkurat som alle andre Herrer. Du kan ikke more Dig over Noget undtagen, naar det er rigtig uartigt!« Og den Mening er jeg af endnu, for jeg kan ikke forstaa, at det skulde klæde en Mand bedre at være ekvivox, fordi han er bleven 200 Aar.

Og De kan tro, jeg havde min Hyre med Pigebørnene derhjemme, for de vilde helst med til alle Forestillingerne — jeg tror ved den Levende netop, fordi de havde hørt, der var saadan noget Uf ved Holberg, og saa fordi det i de Dage var moderne at sværme for ham, men Gud ske Lov nu er Folk dog allerede igjen blevne fornuftige og kjed af ham. Det hjalp jo nok noget, da jeg lovede Pigebørnene at komme paa Soranerbal; men alligevel véd jeg ikke, hvordan det var gaaet, hvis ikke Conrad havde sagt til dem, at de endelig ikke maatte tro, at Holbergs Komedier var noget i Retningen af »Gjengangere« *eller* »Et Besøg« *eller den Slags Vidtløftigheder; det hjalp, og saa slog de sig til Taals.*

Men Bollerup har aldrig været saa spendabel med Tilbud om Theaterbilleter som i Holberg-Perioden; hver anden Dag sagde han: »*Vil I ikke i Kasino i Aften og se* »Kilderejsen«?« *eller* »*Har I ikke Lyst at gaa i Folketheatret og se* »Den indbildte Syge« *og* »Julestuen«?« *Men saa blev jeg vred og sagde, det var nogle Rævestreger af ham, bare fordi han vidste, at jeg vilde sige Nej. For det kunde jeg nok forstaa, at Molière var af samme Kaliber, da en af mine Veninder fortalte mig, at det morsomme i* »*Den indbildte Syge*« *var, at Zinck havde Ondt i Maven i alle tre Akter og han spillede saa naturlig, at han blev virkelig syg paa rød Plakat, og det kunde Abrahams ikke kurere ham for, saadan som i Stykket.*

Nej, som sagt, Hr. Redaktør, det gjør jeg ikke!

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Selvstyre?

— G'da' Svendsen! Hvor vil Du hen i Da'?
— Je vé' de' sg'utte, Jespersen! Je sku' ejentli te Nytaarsmidda paa Ama'er; men Dromedaren her vil nok te Hedehusene, og hva' Fan'en skal et annet Menneske saa gjøre?

Unge Titaner.

— Du Karl! Æ Du mæ te aa hive den Vovn uj a Sporet?
— Æ Du'nte gal Peder? Vi bier hugget a Betjenten!
— Naa, de' æ nu liemajet, — saa sier vi, de va inte vos!

Ny-Aars ABC
for
1884.

A. a. Augustin.

Augustins Kaffe er ægte, thi han
Tog Flugten for Raahauge's Løve-Tand.

B. b. Bang.

«Til en Michael Wiehe har Scenen Trang!»
Et Ord er et Ord, — men **Bang** er kun **Bang**.

C. c. Cantor.

Hr. **Cantor**, ak! — i det lille Ord
En Verden fuld af Processer bor!

D. d. Dachs.

Man sætte **Dachs**en for, man sætte **Dachs**en bag,
Den nye Tid beholder dog sin Smag.

E. e. En paa Snuden.

Naar Venstre ej maa gi'e **E**n paa Snuden,
Skal Politiet ha'e To paa Tuden!

F. f. Fakler.

Det kaldes en **Holbergsfest,** naar de Stakler,
Der vakler i Sjap, gjør Spetakler med **F**akler.

G. g. Grundlovstog.

I **G**rundlovstog ej i Mørke der gaas:
Der tæller som Lys hver en Stump af en Praas.

H. h. Hansen.

Er i en **H**olm-Gang man socialistisk,
Bliver selv en Borgmester **H**ørdumdristig.

I. j. Jens.

Naar Vintren er mild, er det **Busk**'ens simple Pligt
At gro med «Tulipaner» og med Vergiss-mein-nicht.

K. k. Kongres.

Helte uden Mad og Drikke
Yndes ved **K**ongresser ikke.

L. l. Lektor.

Gnavet grundtvigiansk blev og med Kors gaar;
Lange bliver gnaven, naar han Kors faar.

M. m. Magistrat.

Aldrig Logik **M**agistraten har haft:
Spør' man om Træer, si'er den: Øxeskaft!

N. n. Neiiendam.

Neiiendam helt raffinert med Bøsser stormed frem,
Men trods sin Raffinade gik han **N**ejen om og hjem.

O. o. Orden.

Venstre er ej en **O**rdensluger,
Men Dags-(u!)-**o**rden det jævnlig bruger.

P. p. Pebling. Polen.

Blichfeldt kom ej over **P**eblingebroen,
Og **Hovgaard** sa'e **P**olsk «**P**as» til Eskimoen.

R. r. Ringer.

Folketingets **R**inger sig som Kirsten Kimer øver,
Men gjælder det **Slotsbrand,** saa giver han Per Døver.

S. s. Slesvigske Piger.

Gjerne i **S**lesvig man Pigerne napper — —
Men det blev nok en af **Flensborg's** Attraper.

T. t. The.

Med Hr. **Siat's** forpiskede Kinesere
Vil jeg slet ikke trætte mine Læsere.

U. u. Ude-hjemme.

«**U**de og hjemme» og «Hjemme og **u**de» —
Papiret er ligegodt gjort af Klude.

V. W. v Wederkinch.

Se kun paa Manden lidt nøj're:
Han holder dog en Spytte-Klat af Højre.

Æ. æ. Æ-Bæ.

Med **Æ-Bæs** Bro'er drev Nissen sin Spøg
Og sa'e: du gi'er nok et «Børne-Besøg»?

Ø. ø. Øhlenschlæger.

Nu Digterens **Ø**nske til Slutning du høre:
Glædeligt Nytaar og Masser af **Ø**re!

Nytaar paa Landet.

«De kommer altsaa ikke selv? — Men et Nytaarsbrev venter jeg ganske bestemt, et muntert Brev med rigtigt Humør i, som kan muntre os Stakler op, som maa leve i den Jammerdal, der kaldes Verden.»

Et muntert Brev? Gud véd, hvordan jeg skulde bære mig ad med at skrive det? Et Brev med rigtigt Humør i? Hvor i al Verden skulde jeg faa det fra? Jeg, som, medens jeg i denne Juletid har drevet om paa Gaderne, har tænkt om alle de glade Ansigter, jeg mødte, at det var Affektation det Hele — lauter Affektation. Der er Ingen, ikke et Menneske, der glæder sig i Julen; Børnene glæder sig — maaske? —, men voxne, fornuftige Mennesker . . . o, bild mig ikke det ind! Og nu Nytaarsfesten? Ogsaa Affektation, Intet uden Affektation! Man ønsker hinanden «glædeligt Nytaar», men i Hjertet giver man hinanden en god Dag! Disse tillærte, løgnvorne Fraser støder mig!

«Det er af de Stød, Verden giver»! vil De svare mig, min Frue. Men jeg véd, De er enig med mig; er det ikke dejligt at være sentimental og melankolsk?

Det nye Aar kommer efter det gamle, men er dog det samme. Jeg har set det nye Aar komme ind i splidagtige Familier, hvor Sønnen stod mod Faderen eller Datteren mod Moderen — eller Sønnen mod Moderen, Datteren mod Faderen, det er ligegyldigt, det gjør ikke saa nøje —, og de trykkede hinandens Hænder og ønskede hinanden glædeligt Nytaar, saa man skulde tro, de havde glemt disse gamle Skader; men Nytaarsmorgen — jo, Godmorgen! saa fløj Skaderne atter ind i deres gamle Reder. Jeg har set det nye Aar træde ind til den ulykkelige Familiefader med Skrædderregningen i Haanden, og han er i sin Vaande gaaet op og ned ad Gulvet, har vredet Hænderne i sin Fortvivlelse og til sidst udbrudt:

Spænd og Spark.

Ved de forskjellige evropæiske Hoffer afholdes i Dag Nytaarskur; kun Bogøkongens Hof danner i den Henseende en Undtagelse, der dog alligevel tjener til at bekræfte Regelen, saasom Bogøkongens Hof jo ikke længer er »evropæisk«, men »dansk«.

* * *

Men hos Chresten den første var der allerede Nytaarskur i Gaar; Hans kongelige Højhed havde været saa betænksom at være en Dag forud for de øvrige fyrstelige Personer, for ogsaa dermed at betegne sit Standpunkt som Fremskridtsmand.

* * *

Kuren løb særdeles heldig af, med Undtagelse af den Kur, der blev gjort til Taburette, hvilken havde det sædvanlige haabløse Udfald, saasom den rigtige Kurmethode selvfølgelig heller ikke blev anvendt i Aar.

* * *

Ved Nytaarskuren behagede Hans Majestæt at udtale, at Forholdet til de forskjellige Magter, saavel til »den stille« som til »den bevidste Magt« ikke gav Anledning til Bekymringer for Øjeblikket, samt at han nærede Haab om, at det Tryk, der unægtelig hvilede paa hans Undersaatter, ikke maatte fremkalde yderligere Sammenstød indadtil.

* * *

Efter Kuren fandt Hans Majestæts Nytaarstaffel Sted, til hvilket en større Del af Kongeriget Bogøs Notabiliteter var indbudne. Alt var her arrangeret paa det fyrsteligste; endog de mest skærende Instrumenter var taffelformige

* * *

Menu'en lød som følger:

Gaasevin (Korsgaards Aftapning) nyeste Aargang.
Chateau de Spendrup
So-fuselfrit.
Bentheimer.
Hillerødvin (Aargang 84).
Kanarisecher.

Suppe paa en Pølsepind.
Svinemørbrad.
Torsk med hvid Løgsauce.
Andesteg.
Overflødighedshorn o. s. v.

* * *

Som Vidnesbyrd om Hans Majestæts Popularitet kan vi endvidere meddele, at en større Del af Landets »Poeter« indfandt sig ved Allerhøjstsammes Dør, medbringende forskjellige Nytaarsvers, hvilke alle blev naadigst modtagne. Vi tillader os her at offentliggjøre nogle af dem.

* * *

Fra en Folke-Kammer-Poet med en dito.

O store Fyrste over Bogøs Land,
Den Gang du redded' mig fra Baal og Brand,
En større Potentat vist ingenlunde
En større »Potten-That« udrette kunde.

Fra en Thepoet med en Thepotte.

Paa Korstog du drage maa for Ideen,
I lige Maade maa jeg for Theen.
Saa gid vi da begge til vore Ender
Maa opnaa at staa med Palmer i Hænder.

Med en af den nye Tids Poeter.

Tag naadig mod et saa skrøbeligt Kar,
Hvis Indhold er, mildest talt, lidt prosaisk.
Men Haand i Hanke vi med det har
Og Formen er, rent ud sagt, mosaisk.

Fra Jens Busk med en Urtepotte.

En løjerlig Zwibel er plantet heri,
Som Di maa for Visneriet vogte,
For den haar A tænkt, kan bruges, naar »Di«
En Gang skal til »Taalepahnen laagte«.

Fra „Greven" med en Jydepotte.

Hvis denne i Aar en Revne faar,
Bliv ikke forknyt, men klink 'en Berg.
I Samarbejdet den intet Skaar
Dog gjør mellem mig og Linkenberg.

Med et Morgengnav.

Endskjønt du mig fylder saa gjerne
Med mangen Ide, der er fix,
Min Tomhed du ikke kan fjerne,
Jeg er kun en Potte mæ nix.

Fra Oktavius Hansen med en Klisterpotte.

Gid, førend Potten ude er, du maa
I Kancelliet én Gang kunne lande
Og Taburettes Gunst omsider naa,
Ja blive baade Potte der og Pande.

»Gid Satan havde ham!« — men har han mødt Skrædderen paa Gaden, har han sagt: »Glædeligt Nytaar!« Jeg har læst i Aviserne om to Arbejdsmænd, der udgav sig for Skorstensfejersvende og gik om ved Dørene og ønskede glædeligt Nytaar . . . . . . Sandelig: Nytaar er Affektationens Fest.

Alt dette og meget mere af samme sørgelige Kaliber kom jeg til at tænke paa. — Derfor kan jeg ikke skrive noget Nytaarsbrev med Humør i; men Nytaarsaften vil jeg sende Dem en trist Tanke, saa véd jeg, De bliver glad.

Og naar jeg saa tænker paa de Nytaarsaftener, jeg har tilbragt ude hos Dem, saa er det ikke den kogte Lax, vi fik, jeg mindes, heller ikke Dyreryggen eller Vanilleisen. Ej heller det Øjeblik, hvor vi stod med de hævede, spidse Champagneglas med den boblende, sydende *Duc de Montebello.* Ej heller den Stund, naar De efter Bordet trak mig ind i Børnenes Soveværelse for at se de smaa, runde, buttede Væsener sove paa deres grønne Øre, som var rødt af Varmen fra Puden, fordi de kjendte min Passion for at aflægge Besøg i Børnekamre.

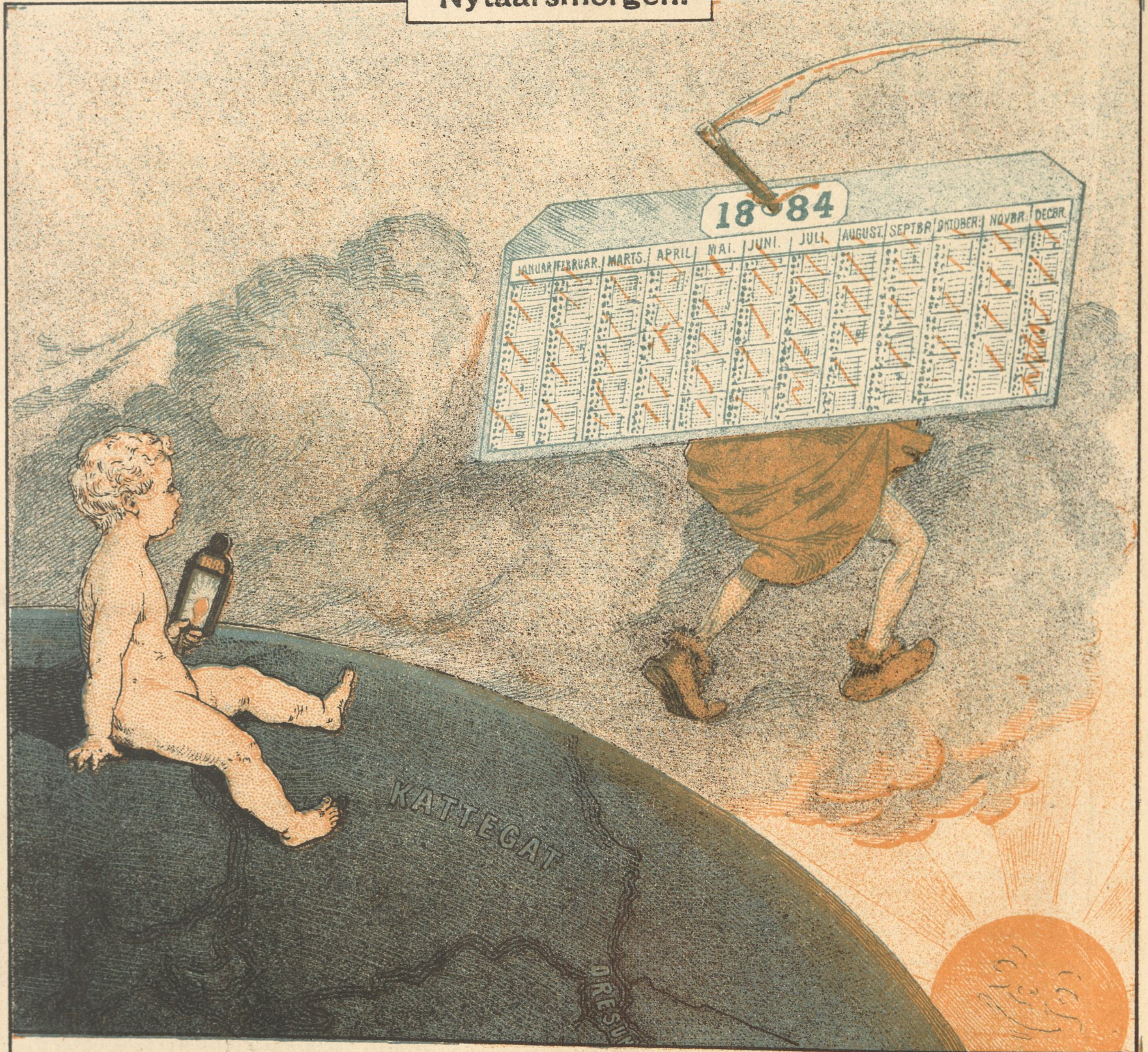
Nej, jeg mindes den sidste Eftermiddag, hvor vi kjørte rundt, medens Maanen stod som en Klat gult Lak paa et blaat Ark Konceptpapir. Jens havde kjørt os ned til den nærmeste Landsby, hvor Præsten, Doktoren og de andre Honoratiores boede, og vi kjørte fra Dør til Dør. Og De steg ud ved hvert Hus og knaldede lystig en Potte paa Døren, listede Dem saa i en Fart tilbage til Vognen, og vi fo'r videre. Dette dog mest af Alt: naar vi saa kjørte hjemad, og vi sad tavse med Sjælene mættede af salig Glæde.

Alt dette vil Deres »store Barn« mindes Nytaarsaften; maaske jeg saa dog opnaar at blive travrig, og det skal De have Tak for.

Lev vel! Glædeligt Nytaar!

Her. van Bang.

Nytaarsmorgen.

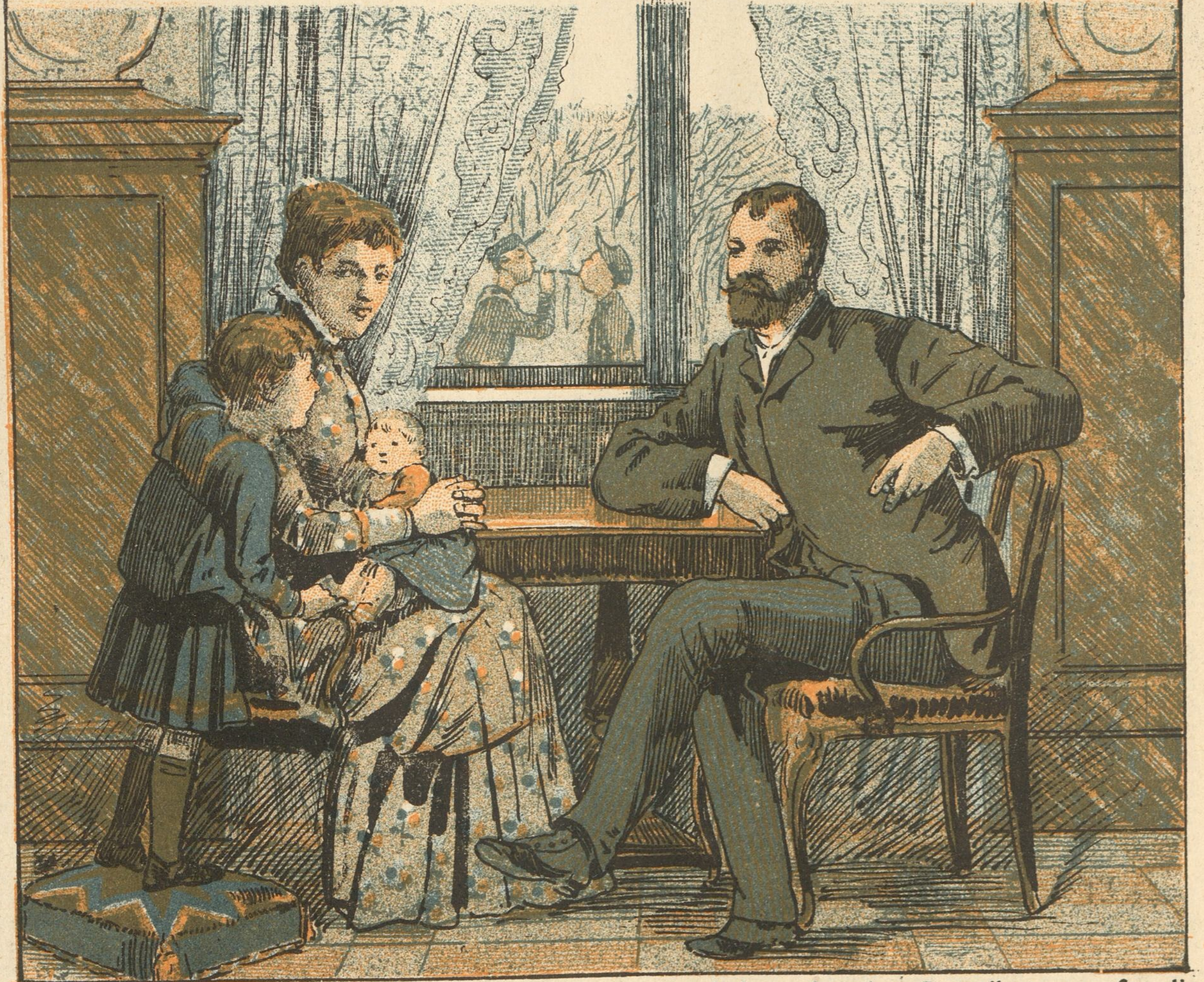
En god Dag gi'er vi nu det gamle Aar,
Og et »god Dag« dets Eftermand vi give
I Haabet om, at hvad af ham vi faar,
Vil Stof til mange gode Dage blive.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 8. Januar. Nr. 2.

PUNCH.

Brændende Spørgsmaal.

Moder: Ja, min Mening er nu, at man lige saa godt kan give dem Lov til at ryge, for ellers ryger de jo dog i Smug og det er meget værre.
Fader: Det er jeg dog ikke enig med Dig i, for saa længe de kun ryger i Smug, ryger de jo ikke nær saa meget, og det er baade sundere og billigere.
Lille Søn: Fa'er! Naar maa jeg saa begynde at ryge i Smug?

Slemme Tider.

Naar Øjnene man rigtig op vil spærre
For Tidens Tegn, som stadig mylre frem,
Maa man nok sige tvende Gange: Herre!
Hvad skal dog Enden blive til med dem?
Thi skjønt den gamle Tid var lovlig slem,
Saa er den nye Tid dog meget værre.
Den gamle Tid var bare nivellerende,
Imens den nye Tid er exploderende.

Hvor BISMARCK har med sine trende Haar
Det tyske Rige kjørt i stramme Tøjler,
Mod Dynamit man daarlig nok formaar
At værne selve Landets Sejerssøjler,
Det niederwaldske Mindesmærke faar
Knap Lov at staa i Fred. Tænk, sikke Øgler
Den tyske «Frihed» ved sin Barm udklækker,
Naar «Folket» Haand til den Slags Planer rækker.

Selv i det frie Land ved Themsens Bred,
Hvor Parlamentarismen gror paa Træerne,
Og som et Hjem er kaldt blandt «Evropæerne»
For sand politisk dejlig Re'elighed,
Er Sikkerheden kommen svært paa Knæerne:
I *London Bridge* man lagde Sprængstof ned;
Thi Broens Piller man omdanne vilde
Til Parlamentarismens bitre Pille.

Herhjemme er man heller ikke fri
For Explosionsstof til en Hob Ruiner;
Thi hver Dag gjør til ESTRUPS Tyranni
De Nihilisters Broder fæle Miner,
Og selv vort demokratiske Parti
Man véd paa undergravet Jordbund triner.
Ja, det langt mer end blot og bar Forvrængning er,
At Venstres Fremtid trues stærkt af Sprængninger.

Men hvad der først og fremmest bringer ret Lys
I Tidens exploderende Tendens
Og Sikkerheden for vor Konferens-
raad EHLERS's Lemmer stiller i et net Lys,
Er, at i Rummet, hvor hans Gas erkjend's
For li'esaa god som **14 (!)** Spermacetlys,
Man fandt, til trods for Mørket, Sprængningsstoffer!
— Dog heldigvis han blev ej deres Offer.

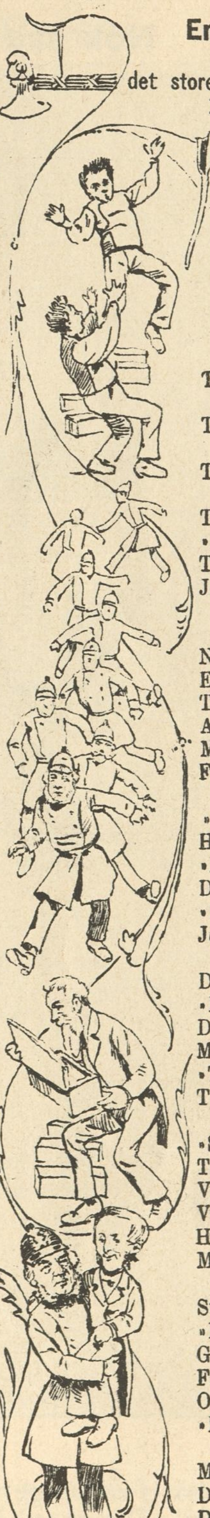
Et Attentat det var, den Ting er klar!!
— Men gjaldt det EHLERS, eller blot den Maaler,
Hvormed han Gassens Evner udmaalt har?
Det Spørgs-Maal, tror vi, mere Lys dog taaler
End det, der fra hans maalte Gas udstraaler,
Hvor Over-Maal man sjælden bliver vaer,
Men i hvis Lys man dog kan observere
Af Under-Maalere saa mange flere.

Ved Kaffen.

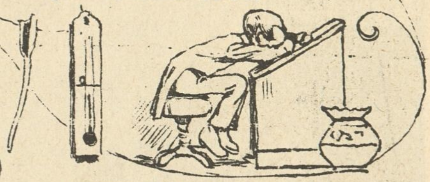

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, jeg kan tænke, De har ikke kunnet begribe, hvorfor jeg endnu ikke har været hos Dem og ønsket glædeligt Nytaar og sagt Iligemaade og Tak for det gamle, som jo ikke har været af Sørensens daarligste, mener han da, men vi har havt den gyselige Mallør at blive sagt op af vores Lejlighed, som vi har boet i, Gud ved hvorlænge, men det er da over halvtredje Aar, og det gik saadan til, at fjerde Juledag havde vi ung Middag for Petrines og Fritzes Venner, meget komildfaa med Vaniljeis og Sjampanje, og bagefter Tombola med Smaaforæringer og Deviser, som Fritz Grønbæk selv havde digtet og som godt kunde have staaet i «Nutiden», saa dejlige var de, og saa dansede de Unge en lille Smule til Klokken henad 4, meu saa skulde det Uheld ske, at ligesom Løjtenant Svane, Kammerjunkerens Broder, danser ud i en Masurka med Petrine, kommer Sørensen gaaende over Gulvet og faar Svanes Albue i Ryghvirvelen og hvirvler selv henad Gulvet, og i det Samme kommer Pigen ind med Kaffe, og Sørensen braser imod hende, og hun taber Bakken og vil holde sig ved Ettasjæren og den vælter, og Pigen vælter, og Sørensen vælter, og Svane og Petrine vælter naturligvis Alt sammen med et ordentlig Rabalder, og det giver jo ligesom en Rystelse i Huset, saa neden under hos Rodemesterens falder Gesimset ned i deres Dagligstue, ikke det hele men et stort Stykke, og slaar deres Taffelur og Pillespejl i Stykker og et stort Hul i Hovedet paa Rodemesterinden, som sad oppe og læste gudeligt, fordi hun er saa nervøs den Stakkel og kan ikke sove, saasnart hun hører en Lyd, og hun maatte have Bud efter Doktor, og ved Siden af troede de der var Brand, for hun skreg jo, og Sønnen piskede hen paa Brandstationen og Pigen efter Politiet og der kom fire unge Doktore fra Nabolaget, som mangler Patienter, kilende og Brandfolk med Sprøjter og en Politi-

assistent med to Betjente, og et Par Balberer og en Jordemoder, og alle de Mennesker raabte og støjede og trampede op og ned ad Trapperne, og det er rigtig nok meget sjenerende, man ikke kan have en Smule Selskabelighed i sit eget Hus i Ro, uden at Folk bliver ubehagelige, men saadan er Menneskene, aldrig kan de unde En en uskyldig Fornøjelse, og næste Morgen som var den næstsidste, han kunde, kom Værten op og sagde os op til April, og Gud, søde Fru Schrøder, nu kommer jeg for at bede Dem hjælpe mig at gaa omkring og se paa Leiligheder, og jeg har skrevet 50 op efter Aviserne, og hvis De nu vilde være saa sød at tage de halve, og jeg ved det er Dem i Grunden en Fornøjelse for det er jo uhyre interessant at se, hvordan Folk bo, og saa vil jeg sige Dem, hvordan Lejligheden skulde være: Der skulde være syv Værelser, store, høje, rummelige og oliemalede, helst allesammen paa Solsiden og saa med Udsigt over Sundet og et Glimt af Fredsberre, og det skulde være paa første eller anden Sal i et fæsjonæbelt Strøg med mange Spadserende og Herskabsvogne og Ingen, der spiller Klaver, hverken oven over eller ved Siden af og ikke paa nogen Maade Børn i Huset men Sjamottekakkelovne og elektriske Ringeapperater og stort Køkken samt helst to Pigekammere, og Pulterkammeret maa ikke være mindre end Deres Stue her, og der maa ikke lukkes af for Vadsken om Vinteren i Frostvejr, og saa maa der være Gasindlæg og Vangtilasjon, og Værten maa være en solid og omgængelig Mand, der er villig til at gjøre Istandsættelser, naar man forlanger det, og saa maatte det ikke være for langt fra Sørensens Butik og i Nærheden af hvor vore Bekjendte boer og tæt ved Dampsporvognen og Havnen, men hverkeu inde i Byen eller paa Østerbro, hvor der er saa trist med de mange Begravelser, og Lejen maatte ikke paa nogen Maade overstige 375 Kroner halvaarlig, som er 100 mindre end vi giver, hvor vi boer, men Noget skal man da ved Gud profitere, og jeg synes ikke det begynder godt med det nye Aar, for forleden kom Sørensen styrtende hjem og fortalte, at nu havde de opfundet Krudtet paa Raadhuset, og der var stor Forskrækkelse derovre, for der var Ingen der kunde huske, at det var sket før, og jeg sagde: Vaas Sørensen! Troer Du Ehlers og Hansen sidder og opfinder Krudtet nu til Dags, som er opfundet for længe siden, og de Folk har rigtignok Andet at bestille med at passe paa Meldahl, at han ikke forskjønner Byen med flere Kobberkasseroller og Vandkander omkring, som ude paa Marmorkirken. Men lidt efter kom Fritz hjem, og han vidste naturligvis bedre Besked, at det var ikke Krudtet som de havde opfundet derovre, for det havde de aldrig tænkt paa, men de havde fundet Dynemit i Kjælderen og maaske var det ikke Dynemit men Glyserin, som var endnu meget farligere og tænk søde Fru Schrøder, det har jeg aldrig vidst om Glyserin, og jeg har havt en hel Apothekerkrukke staaende paa min Særvangte med det farlige Tøj i og jeg sendte strax Pigen med det ud paa Fælleden, at hun kunde grave det ned der, og bare det ikke springer alligevel til Sommer, naar Borgerne exercerer derude, og bliver Jordrystelse ligesom den, de har havt i Spanien, som jo har været forskrækkelig men ikke Andet end hvad vi kunde vente os, som vi jo har læst om i Nasjonaltidenden, at naar Solen var i Periafelium og Maanen i Appologæum, som de har været i denne Tid, skulde vi tage os i Agt, fordi saa var der al mulig Rimelighed for at det gik galt. Gud nu er Klokken halvtre og jeg skulde ud og se paa en Lejlighed paa Matildevej mellem 12 og 2. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe. Her er Listen paa de 25 Lejligheder, saa er De nok saa sød at se paa dem, men i de allernærmeste Dage maa det være og Lejligheden maa være, som jeg har sagt og ikke over 375 om Halvaaret.

En ny og gruelig Vise
om
det store Dynamit-Attentat paa Raadhuset
Nytaarsaftens 1884.

At synge til den bekjendte Melodi om Borgermester Tschek.

Tryg, søvnig, lige glad,
Tsim, tsim, tsim, tsim, tsim, tsim,
Borgmester Ehlers sad
Tsim, tsim, tsim, tsim, tsim, tsim,
Oppe i sit Kontor,
Tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,
Kulden i Kroppen foer;
Tsim, tsim, tsim, tsim, tsim, tsim,
»Kom med lidt Brænde i min Oven!
Tsim,tsim,tsim,tsim,tsim,ra,da,da,da,da,
Jeg fældet har af Trær en Hoven!«
Ra, da, da, tsim!

Ned i den Kjælder flux
Efter en Kasse Cokes
Tvende Mænd begiver sig,
Aner ikke mindste Svig;
Men mens de roder mellem Cok'sne,
Finder sex Trækasser Lux'ne.

»Her skal Du se paa Sjov!
Ha, hvad er desse dog?«
»Det er mistænkeli't,
Det ligner Dynamit!« —
»Ehlers man efter Livet stræber,
Jeg for vor Konferensraad bæver!«

De gik til Magistrat:
»Her er et Attentat!«
De slet ikke tro dem vil,
Men saa kommer Worsaae til.
»Tilbage her, det gjælder Livet!«
Tumulten bliver vel begrivet?

»Stævn flux de Vises Raad,
Tænk sikken skændig Daad!
Vor Borgemester kjær
Var Død en grumme nær;
Han, som er uden Fejl og Lyde,
Med ham de Nytaar ind vil skyde!«

Strax kom vort Politi:
»Her skal de se her kommer vi!«
Glade de paa Kassen faar
Fat, med den til Stein gaar,
Og han afgi'er den Betænkning:
»Her er Stof just til en Sprængning!«

Man gjør en Opdagelse,
Det var en Fejltagelse!
Denne Dynamit til Gavn
Sku' ha' væ't til vores Havn.
Ehlers blomstrer atter paa sin Stængel,
Crone var hans *räddande engel*!

Nok saa rimeligt.

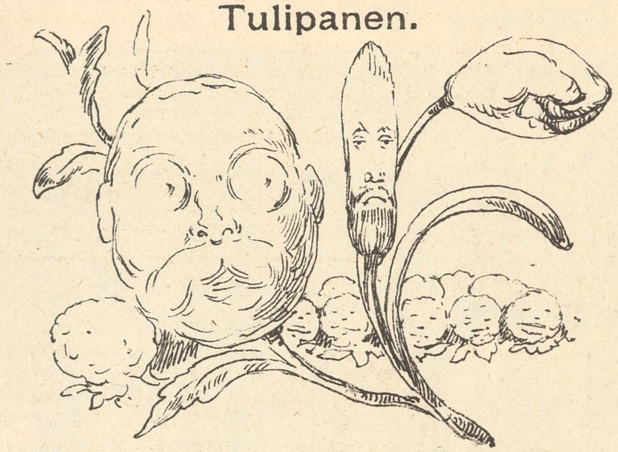
— Kan Du se, den nye Tidsavis er jo lige ved at gaa i Hundene!
— Nej Gu' gjør den ikke nej! Der er vel bare en rigtig fed Aand i den, kan Du tro.

Trøst i Døden.

— A æ saamæn ett saa ræj we aa dø, hves omensti A ku ſo Jer begg' tow mæ me.

Tulipanen.

I Folke-Tinget gik jeg, hvor Chresten Montan
Som en udsprungen Bonderose gløded';
Mer skjøn dog end Rosen var Busk's «Tollepahn»,
Der blomstred, hvor man Folkehaven gjøded'.

I Larsens Sal den pranger med Brask og med Bram,
Bager Marstrand den plejer og hæger;
Og vandrer Oktavius rundt om Neiendam,
Da aabner Tulipanen glad sit Bæger.

Dens Blade er saa sarte som Busk's «Postelin»,
Men heldigvis ikke nær saa skøre,
En Konge blandt Blomster er Tulipanen fin,
Men ikke en til «25 Øre».

I Rosengaarden gik jeg, hvor Lillie stod
Ham, som Spiritusstrømmene fugte,
Kun Tulipanen saa jeg, og Jens var saa god
At sige, vi til Blomsten skulde lugte.

Jeg lugtede, jeg lugted' til Jens's Tulipan,
I dens Bæger jeg sænkede min Næse,
Fy Fa'n: Sikken Duft, der sig hævede op a 'en!
Der gjorde jeg en skrækkelig Fadæse!

Den duftede, den dufted', som Tønder af Tran
Blev paa Christianshavn præpareret,
Som Søndenvinden bragte fra Amagerland
Eau de mille fleurs af Kuler destilleret.

Langt heller Chrestens Selvros jeg lugtede til,
Skjønt om Kropuns og Petum den minder,
Og Busk's Tulipan jeg med Glæde offre vil
Til Pynt for Hørups frie Mænd og Kvinder.

Ja gaar Du, Ven, alene og møder Jens Busk,
Jeg Dig raader: gak heller ud af Banen,
Men kan Du ej undgaa ham, endelig husk:
Lad vær' at lugte dog til «Tollepahnen».

Danske Adelsvaaben.

XXXIV. Holm.

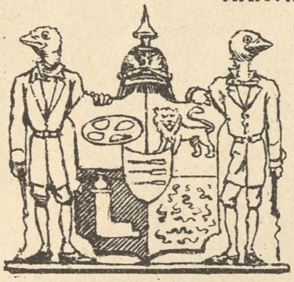
I det nederste Felt af denne Families Vaabenskjold findes gjengivet en Række ualmindelig velklædte Riddersmænd, og under dem staar skrevet *«Mode de Paris»*, Hvis man heraf vil slutte, at Slægten stammer fra Paris, tager man imidlertid lige saa meget Fejl, som naar man af Saxen i øverste Felt vil gjætte, at den skriver sig fra Sachsen. Familien hører hjemme paa Falster og staar i meget nær Berøring med den gamle bekjendte Adelsslægt Thygesen — dog ikke *de* Thygesen, men af Ætten Thyge Væver, hvortil Saxen sikkert hentyder, skjønt i de senere Led Væveriet har taget en mere oratorisk Vending. Skjønt der ovenpaa Skjoldet hviler en rød Sausculottehue, var Familien dog paa ingen Maade buxeløs, men havde tvertimod ifølge samtidige Bekjendtgjørelser stedse et rigt assorteret Lager af disse og andre Beklædningsgjenstande. Stamfaderens mest bekjendte Bedrift er den Holmgang, han havde med den lærde *Professor universitatis* Goos paa Exercitiepladsen ved Rosenborg, hvor han vandt en stor Sejr, tildels forhjulpen dertil af den megen Fugtighed paa Valgdagen, hvilken — trods nogle samtidige Krønnikeskriveres Udsagn — ikke kunde faa Bugt med Holm; og var Sejren saa stor, at Professoren herefter blev Fængselsdirektør paa Livstid. Siden den Tid fik Holm Lov til at føre én Skjoldholder, og valgte han hertil en Borgmester til at holde Skjoldet for sig trods Kjøbenhavns vigtigste Borgermesters Klager over de mange Grovheder, som des Aarsags regnede ned over ham og hansens. Skjoldet fik herved en vis Lighed med den i samme Kreds velkjendte Billes Vaaben, som ogsaa kun har én Skjoldholder, der dog ikke er nogen Borgemester, men en rigtig Vildmand til Minde om de mange Vildmænd, Ridder Bille i sin Tid gik paa just paa samme Plads.

XXXV. Hørdum.

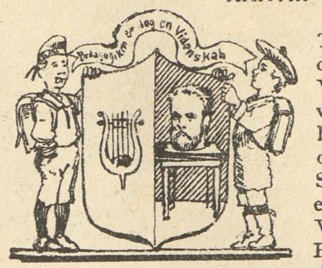
Denne Slægts Vaaben er meget simpelt; i øverste Felt til Venstre forefindes en meget stor, rød Kravestøvle, ikke ulig dem, der nu til Dags hænge udenfor Skomagernes Butiker, og denne hentyder maaske til, at Familien først blev adlet i Støvlettiden. En anden Gisning lader formode, at Støvlen i Forbindelse med de mange Pengeposer i det nederste Felt alluderede til Stamfaderens Evne til at blokke de Snørestøvler han kom i Lav med. Interessantere er de to *Ravne*, der tjener som Skjoldholdere, og det paa Baandet over Skjoldet gjengivne Omkvæd af den bekjendte Kæmpevise: «Men *Ravnen* den flyver om Aftenen». Mange Historieskrivere have forgjæves søgt at finde Betydningen heraf og have endog prøvet at bevise, at der var et vist Sammenhæng mellem den ældste af *Ravnene* og den Brix, der omvunden med en Lilliekrantz er kommen Hørdum paatværs i Skjoldet, medens andre Forskere paastaa, at denne Fremstilling er lige saa ravngal som den, at Slægtens Ophav skulde have været en Ravnefader, da han som Forretningsfører for *Socialdemokraterne* tvertimod vides at have forsvaret sine Børn som en Løve mod *de nye Socialisters* Angreb. En Ting vides imidlertid med Vished, nemlig at Stamfaderen var en meget velstaaende Ridder, der havde mange Støvleknægte under sig, medens vi lade det staa hen, om det ogsaa er sandt, at Næverne hos ham sad meget løst paa Støvleskaftet.

XXXVI. Pingel.

Medens de to foran nævnte Slægter nærmest kunne henregnes til de adlede Haandværkerfamilier, danner denne Æt en Overgang til nedenstaaende pædagogiske Slægt, idet Pingel har saavel noget af en Pædagog som noget af en Haandværker ved sig. En Tid lang var han saaledes Papirmester paa Strandmøllen, og senere prøvede han ofte, hvor taalmodigt Papiret er; hans Skjold er et Vidnesbyrd herom, thi det er kun et Papirskjold. Stamfaderen bestod mange Eventyr og Farer, hvortil der sigtes i de forskjellige Felter: nederst til Venstre findes saaledes et metropolitansk Katheder, og over dette er anbragt en Martyrglorie, da Stamfaderen fik sin Afsked paa graat Papir (fra Strandmøllen?), efterat han var begyndt i Stedet for græsk *Scholastica* at docere tydsk *Socialistica;* i Felterne til Højre ses foroven en Løve og forneden en hel Del Orme, hvilket antyder hans Kamp i *«Socialdemokraten«s* Løvegaard mod *«Dagbladets»* skumle Ormegrav. I det lille Hjærteskjold ser man en Gjengivelse af Aarhus' Bymærke, thi denne Stad har Æren af, at det begyndte at gaa op ad Bjørnbakke med Pingel. Pikkelhuen over Skjoldet antyder hans Propaganda for et Forbund med Tydskland; da det som bekjendt netop ikke var med Bismarcks, men med Goethes Tydskland, han vilde Sammenslutning, kunde dette synes mærkeligt, men hans Samtid har vel været saa dum ikke at kunne indse Forskjellen. Som Skjoldholdere fungere to Junkere med Kyllingehoveder og formentlige dito Hjerner, en Fantasiskabning, avlet af Stamfaderen selv.

XXXVII. Trier.

Ligesom Pingel hører Trier til de vandrende Riddere, der selv med et meget kort Varsel hjemsøgte Landets Provinsbyer med deres Kathederlære. Paa Baandet over Skjoldet staar Stamfaderens gyldne Sentens: «Pædagogiken er dog en Videnskab!»; thi denne Videnskab var hans Lidenskab. Han holdt meget af at gjøre sig til af, at han stod i Spidsen for *Vor Ungdom;* efter hans Opfattelse gjælder nemlig Digterens Ord fuldt ud: «Livet er kun en Skolegang», hvorfor to Skoledrenge ogsaa meget passende agere Skjoldholdere. I venstre Felt er anbragt en Digterlyre, hvilken Stamfaderen kun sjelden rørte undtagen ved Fakkeltog eller andre lignende Lejligheder, naar han i sin Egenskab af Studentersamfundets Formand var nødt til at træde til som en frelsende Engel. I Feltet til Højre gjengives det meget talende Hovede, som første Gang blev fremvist for Publikum i Tivolis Koncertsal paa Valgdagen i 1884. Naar dette er begyndt at tale, er det næsten ikke muligt at faa det til at holde op igjen; men det lader sig dog næppe forsvare heraf at udlede nogen Formodning om, at denne Slægt skulde nedstamme fra Savl.

Spænd og Spark.

Naar Rigsdagens Venstremænd, saavel de «danske» som de «evropæiske», holder Møde med deres Vælgere, oplyser de i Regelen disse om, at i førstkommende Rigsdagssamling vil der ske store Ting paa Tinge. «Giv Agt, naar I hører Stormklokken i Rigsdagen», osv.

* * *

Naar saa Rigsdagen holder sine Møder, fortæller de samme danske og evropæiske Idrætsmænd, at nu er Vælgernes Taalmodighed forbi, og hvis Ministeriet ikke gi'er sig, vil Vælgerfolket udføre et eller andet skrækkeligt.

* * *

Og saaledes gaar det i et Kredsløb: i Rigsdagen truer de med, hvad Vælgerne vil udrette, hos Vælgerne truer de med, hvad de selv vil udrette. Partiet har derved faaet sig et Slags *«perpetuum mobile»* i Gang. Dog har Maskineriet den væsentlige Mangel, at det adskiller fra det rigtige *perpetuum* deri, at det kun «gaar til en Tid», og at det er «opdaget».

* * *

Forleden Dag udtalte Frederik Bajer paa et Møde i Horsens, at han ønskede, at en ny Holberg vilde fremstaa iblandt os; det samme ønsker vi for Resten ogsaa, men det forekommer os ellers, at *«Fredens»* Redakteur og Nevtralitetens Apostel godt kunde hjælpe sig nogen Tid endnu med, hvad den gamle Holberg har sagt.

* * *

I *«Republiquen»* eller «det gemeene Beste» lader han en *Projektmager* fremkomme med følgende Forslag til Fredens Bevarelse:

Saasom Krig og Tvistighed er det største Vanheld hos Mennesker og den største U-lykke, hvorved det menneskelige Kiøn er plaget: Saa kand intet lægges til større Merite end saadant Uhelds Ophævelse og en almindelig Freds Befordring. — — — Det Middel, som jeg har udfundet at befordre en almindelig Fred, og som jeg ydmygst underkaster Republiquens Skiønsomhed og Kiendelse, er dette, at man paa een Gang aftakker alle Krigs-Raader; thi naar ingen saadanne Betientere er, som salareres for at give Raad udi Krigs-Sager, vilde alle Regieringer derover blive Raadvilde og holde Fred med hinanden. Tingen er i mine uforgribelige Tanker probat — —"

* * *

Ikke skulde De have Lyst til at gjenoptage Projektet Hr. Bajer? I *«Fredens»* Interesse er det dog magelig ligesaa meget værd som to halve Bajere!

* * *

Men hvordan vilde her i Realismens Dage
Vel Holberg ta'e sig ud, i Fald han kom tilbage?

* * *

Sieur Ludvig Holberg skrev for Sproget at polere,
Nu faar man Digterløn for Sproget at spolere.

* * *

Hos ham var hvert et Værk fuldt af moralske Tanker,
Hos Æh-Bæh et Besøg af dem kun sjælden vanker.

* * *

Vel *Politiken* ham med en Attest begaver
Som sin Tids højeste Oplysnings Indehaver.

* * *

Dog har man Grund at tro, at han i vore Dage
Knap Redaktionen gav den Kompliment tilbage,
Men vilde snarere gjengjælde dem med sligt:
«Die Herren hab perfect ein jüdisher Gesicht!»

* * *

Ved Arnens Ild ej mer en Hustru ret sig fryder,
Hun opkogt dukkehjemmelavet Mad os byder.
Mon Holberg ej en «Pligt imod sig selv» det fandt
At sige: «Nora, hør, det bedre var, du spandt!»

* * *

Mod Phoenixberg det ej ham nødigt var krige;
Men som en Phønix Berg af Asken vilde stige.
Hans Eftertryk dog knap vil volde Holberg Skade:
Han eftrykker helst jo sine egne Blade.

Annectionslystne.

Den ene »Parlamentarisme« har
Og hylder den som Kilden til sin Lykke;
Den anden derimod sig Frihed ta'er
At blæse det Princip et vældigt Stykke.

Men hvem der sejrer, faar de Sorte smaa
I Kongo næppe stor Profit af dette.
Et er i hvert et Fald de sikre paa:
Nemlig, at det er dem, der bliver ædte.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 15. Januar. Nr. 3.

PUNCH.

Superlativ.

— Moder, jeg har saa ondt i min ene Taa.
— Hvad for en Taa er det, mit Barn?
— Det er den ældste!

Dansk og Evropæisk.

Der var en Tid, da Berg gav Krabbe Snus,
Fordi han som en gammeldags Filister
Fandt ingen Smag i Venstres Atheister,
Hvis Eder gjorde ham komplet konfus.

Den Gang laa Bogø-Kongen næsegrus
For de med »*Logos*« fyldte Hjærnekister,
Ved dem han hang som Malle ved sin Klister,
Og Tinget kaldte han »et hedensk Hus«.

Ja, det var den Gang! — Nu slaar Kors han gysende
Mod dem, „der Hjærterne vil gjøre kolde
Og vil i Smaafolks Hytter slukke Lysene.“

Hvad har dog kunnet sligt et Omslag volde,
Saa mod de Vantro han af Vrede fnysende
Til Korstog Korsgaard la'er sit Flag udfolde?

*

Om det er *Politikens* Abonnenter,
Hvad heller „*Politikens*“ Politik,
Som Chrestens „danske“ Hjærte gav et Stik,
Derom vi højere Oplysning venter;

Vist er det, mod de Folk, der ta'er Procenter
Lidt større end de selv, hans Stræben gik
Ud paa at lære dem lidt hjemlig Skik;
Men det har ikke bragt ham gode Renter.

Mod lille Eedvard er den store Chresten
Ej nær saa blid, som den Gang han paa Listen
Ham satte som en trofast Demokrat.

Han Titlen „Evropæer“ har ham skjænket,
Hvorover man har Ret at være krænket,
Naar man i Grunden er en — Asiat.

*

At bryde Nationalitetens Aag
Sig foresatte derfor Eedvard Brandes,
Saa han med Glans kan ha'e en „rodløs Plantes“
Ansete Navn i hver en Ravnekrog.

Nationer, sa'e han, har forskjelligt Sprog;
Men anden Forskjel ingen Steder fandtes.
Altsaa er en Nation en Gouvernantes
Produkt, — hvis Manden da er rigtig klog.

Paa den Vis kunde Berg jo være fransk
Og Dag*)s-Avisens Personale spansk,
Selv Wederkinch fik Plads blandt „Evropæerne“.

Af denne Tankegang enhver forstaar,
At man den „højeste Oplysning“ faar
Ikkun ved Rod-Uddragning af Hebræerne.

*) Renoveret.

Grundejerforeningen i Bavleborg.

Gjætgiver Rask vilde bede Selskabet lade være at tage ham ilde op, at han bortfjernede sig, men der var et lille sluttet Selskab ovenpaa, som havde bestilt en Afbrændt, og den maatte han selv præsentere, saasom hans Kone var bleven saa komsterneret over en Petroliaandslampe, der var væltet forleden for hende uden at gjøre Skade for Resten undtagen at falde i en Svinekarbenade allasardiniær, saa der kom Petroliaand over Grønærterne, at hun turde ikke brænde Bollen af alene, men hvad angik det, som vi skulde diskursere om, nemlig Anlæg af en Badeanstalt i Fjorden, var han enig i, at det kunde være en Behagelighed, ikke for ham selv, for i saadan en Forretning som hans var der sjælden Tid at ligge og pjaske i Svømmebuxer, men for Byens Borgere, for selv om de ikke badede, saa kom der jo nok Tilrejsender, som kunde gaa i Vandet, og saa vilde han bygge den Verandag ude i sin Have, som han længe havde tænkt paa, og der kunde Tilrejsenderne sidde om Aftningen og varme deres Fordøjelsesredskaber med en lille Kammenade. Og nu maatte de undskylde, for han skulde ud og brænde af!

Bogbinder Mullerup vilde have Anstalten paa Axier. Han var kun en simpel Mand, der levede af sine Hænders Gjerning og havde saa at sige kun fra Klisterpotten i Munden, for det var Klisteret, han levede af, og saa Børnene i Skolerne, som kom til ham og hanses Kone efter Stilebøger og Pinalhuse, og det vilde han sige, at Skolegangen gik tilbage, for der var ikke nær den Fart i Pinalhusene som i gamle Dage før den nye Inspektyr Hr. Klumpe mingelerede sig i Børnenes Skrivematrialier og gav dem Pukkelblaat, naar de smed dem i Rendestenen, hvad der dog var en meget naturlig Tilbøjelighed, men det var fordi Smaafolk blev underkuede, og derfor skulde de have en Haand i Hanke med de kommenale og skulde de kommenale nu gaa i Vasken paa den ny Badeanstalt, skulde det være paa Axier, som Smaafolk kunde partesipere i.

Gartner Lillie støttede Mullerup. Han vilde bare spørge, hvor Anstalten skulde være beliggendes!

Slagter Kraft. Ved Vandet natyrlig!

Gartner Lillie vidste nok, at en Badeanstalt plejede van at ligge ved Vand, naar det ikke var en romersk Anstalt, som godt kunde ligge for Exempel han vilde sige paa Landet, og i Norge havde han hørt af sin Svoger, som var lam i Benene, at de laa oppe paa Bjergtopperne, men det var maaske, fordi de havde ingen flade Steder at ligge dem paa, som han ikke var vis paa, for han havde aldrig faaet andet end Slet? i Geografi, men hvor der var Vand, var det da besparende at ligge den der, og han havde forleden været ude paa Fjorden og pilket Torsk med sin Kones Fætter og ikke fanget Noget, og saa havde han ligget i Baaden og spekeleret over, over at det kunde ikke gaa an at ligge den ovre paa den anden Siden af Fjorden, hvor Kraftes Slagteri var og Blodet løb ud, naar der slagtedes, for naar Folk saa kom og vilde have et Strandbad, fik de kanske i Stedet et Blodbad, og det kunde han huske fra sin Historiebog var noget gruopvækkende, især det stokholmske og det Kejser Nero anrettede i det gamle Jødeland. Men naar de laa det ovre paa den anden Side af Fjorden, hvor der var blød og behagelig Sandbund for Folk med Ligtorne lige til Venstre for hans Have, saa kunde de sidde der i Skygge under hans store Æbletræ, det

med Paspommerusserne, og vente paa hverandre og kanske nyde et lille Jordbær med Fløde eller Stikkelsbær længer hen paa Sommeren og se paa hans Rosenflor og Aspasjer og det vilde han anbefale.

Slagter Kraft syntes Lillies Grønkaal lugtede lidt svedent i Aften, og hvad det angik med Blodbadet havde han læst i en Avis, at Folk i Paris tog Bade i varmt Oxeblod, som han godt kunde levere til Anstalten om forlangtes, men Svineblodet kunde han ikke give fra sig, da han havde Akord med Høker Mortensen om Pølser, og for Resten var han lige glad, om Folk kom til at ligge og træde Vande i Lillies gamle Kaalstokke, men saadan noget Griseri vilde han, æde mig, ikke være med til.

Væver Knude var imod Planen, formedelst han syntes Vandet var et af Naturens ypperligste Gaver, som ikke skulde misbruges til udvendig Brug, men benyttes til det indre Menneske, som var det, det kom an paa, men som han med Sorg maatte sige, at mange af hans Medborgere grisede til ved at hælde Alghol og smaa Sorte i det, og det, der var skabt til det indvendige, var det en stor Skam at anvende udvendig, som han havde en Søster, der havde vaaren indvendig hos en Enkemand, som døde og maatte tage Plads som Mejerske, hvad der blev til bar Elendighed, fordi hun forlovede sig med en Forvalter, der gik i en Mergelgrav og druknede en Vinteraften ogsaa paa Grund af Spiritus og det havde hun aldrig forvundet, men faaet Nerverystelse af, som hun bar paa til sin Død. Og derfor vilde han stemme mod det Pjaskeri.

Partikulier Güldenmeyer vilde se Tingene an. Han kunde maaschke faa Raad til at tage en Aktie, maaschke to — maaschke tre, Gudbevarsch ikke for Udbitte, for der kom sjaamæn aldrig Udbitte a', men fordi han var Patriot og elschkede sin Sprog og sin Fedeland og var ingen Øiropær, fordi sjæl om han var fedt i Aldona, var han som en ganz jung Schwevelbarn komn til Danmark, og han hatte boet tive Aar i Bavlborre og vilde ligge sin Ben der paa den mosaisk Kirchgaard, som schkuld ej være fornærmligt mot hans gote Ven Grafer Pilehøj, at han ej vilde unde han Fertjenesten, Gudbevarsch, kunde han gjøre ham en lille Villighed til ikke under tolf Percent saa med Fernaiels, og hvad Anstalten angik kunde han maaschke skaffe den Penger paa Prioritet, hvis den schkuld være paa Pæler och ej en Schwimmflaad, som var ingen fast Ejendom og derfor mer usikker, og han haabede Byraadet vilde maaschke garantere og gaa i Caution, som hans Ven Hr. Byraadsmedlem Knap kunde maaschke oplyse om.

Handskemager Knap havde Nytaarsdag villet aflægge vor højthædrede Borgmester sin Gratelasjonsvisit, men bleven kundgjort af Pigen, at Samme sad med Krydderpose paa Kinden begrundet i Tandpine, og han havde senere bragt i Erfaring, at Borgemesteren var draget til Hovedstaden for hos en Dentist at underkaste sig en Operation med paafølgende Indsætning af Gebis. Han maatte dog hævde at Fru Borgmesterinden en Gang til ham havde omtalt, at hun tænkte paa en Baderejse og at det derfor ikke var umuligt, naar Badene kunde leveres her paa Stedet og blive af prima Sort — ikke secunda — at Fruen vilde interessere sig for Sagen. Han maatte i Øvrigt forbeholde sig sin Stilling, naar Sagen en Gang kom for.

Graver Pilehøj sad tidt i Middagsstunden under salig Toldforvalter Snusebergs Grædepil og skuede ud over Fjordens solvblaa Vover, og det faldt ham da tidt paa Sinde, at samme Vover ofte var bleven mangen stolt Sømands Grav, saa at han laa derude, hvor Bølgerne skummede og brølede, i Stedet for at ligge fredelig og rolig henne i det vestre Hjørne under et lille pænt Kors eller Sten med «Herunder hviler» osv. paa og Buxbum omkring. Og dersom mange af de Sømænd havde kunnet svømme, havde de ved Skibbrud ganske naturlig søgt i Land for, som Hr. Güldenmeyer saa smukt udtrykte sig, at ligge sine Ben i den moderlige Jord, oven i Kjøbet maaske med Krans paa og særdeles net vedligeholdt. Derfor vilde han meddele, at han ikke fra sit Gejstligheden nærstaaende Synspunkt havde Noget at indvende mod en Badeanstalt helst med en Svømmeskole.

Brændevinsbrænder Møllegaard holdt ogsaa paa Anstalten, om ikke for Andet, saa fordi den trak Folk til Byen. Og han havde hørt, at Bismark vilde gjøre Baderejse. Og mulig kunde man faa ham til Bavleborg i Stedet for til Trondhjem, som der havde staaet. Og det kunde ikke være af Vejen at faa Bismark hertil og begegne ham med Høflighed, saa han kunde se, vi Danske var danede Mennesker og muligvis give os Slesvig og Holsten tilbage, og hvad Trondhjem angik kunde hans, Møllegaards, fuselfri Kommenakvavit magelig tage det op med den Lysholmske, saa i den Retning kunde Bismark faa det, som han vilde have det, og saa havde han jo dog nærmere til Bavleborg end til Trondhjem.

Gjæstgiver Rask kunde gjøre Selskabet den glædelige Meddelelse, at der var bleven en Kande tilovers af den Afbrændte, og han foreslog, at d'Hrr. sked sammen f. Ex. med 25 Øre hver og overtog den. Den var i høj Grad liflig.

Forslaget vedtoges med alle Stemmer mod 1 (Knude).

Hos à Porta.

— Se Goddag, min gamle Ven!
Det var pænt, du saa herhen.
Sidste Gang var nok i Vaaren?
Men nu gaar'en
Godt igjen.
For jeg tør da vel slaa Væd
Om, at du er ikke ræd
For i Bøssen lidt at spytte,
Før vi flytte
Os af Sted?
— Nej! Kun naar man hedder Bjørnbak, forstaar man
At gaa hen og spille: «Naar man
ikke danser med.»

Efter to Glas Carlsberg maa
Vi la'e Buddestikken gaa!
— Slaa i Alkohol til Søren?
Nej, lad før en
«Saft» os faa.
— Chefens nye Djævlemænd
Op i Røg er faret hen?
— Ja, en «Faust» i Næsen fik de,
Og saa gik de
Hjem igjen.
— Jerndorff, han faldt nok? — Ja, Nemesis driller
Slemt en ringe Skuespiller,
Der gi'er Faldesen.

— Andersen bli'er snart en Slags
Millionær! Nu klipper strax
Han *Coupons* med sin kurante
Nye Dian'de
Lysesax
— Djævlens Datter, — Ja fortæl! —
— Aa, hun gjør et Fandens Spræl!
Hun i Kjærulvs Faareklæder
August glæder.
— Sikket Held!
— «Nordstjernen» Allers Avis nok vil kvæste?
— Ja, den bli'er den Aller-bedste!
— Den var stram! — — Farvel.

En Opstrammer.

— Søde Alfred! Kys mig — jeg bliver saa søsyg!

Markedspris.

— No! hwa' blywwer æ te mæ Jær Dætters Forlowls'?
— Dæ ka jo aaller blyw' te nøj mæ saadn' en sølle Kaanstmaler.
— Sej mæ, hwa foer I for en Par Stud'?
— A foer 700 Kr.
— Dæ foer I for tow løvnd', men han foer li' saa møj for jen, han sjel haar maalt, og den æ ett størr' end som saa!

Nekrolog.

Et Sorgens Bud i Dag vi bringe,
Der dybt bedrøver hver en Liberal:
Det Tab, han led, er ikke ringe,
Thi falden er den brave Falkenthal.
Og skjønt i Smerten det dog lidt opliver
At dvæle ved, hvad han har skabt,
Saa faldt paa Halen dog vor Skifteskriver;
O, Frederiksberg, hvad har du tabt?
Det var de fæle Højrerænker,
Som af med denne Ædling har det gjort;
Derfor i kulsort Nat sig «Gnavet» sænker,
Og »Politiken» snakker dobbelt sort.
Thi denne Helt, der var til Højhed oplagt,
Og var de Liberales Matedor,
Er ej og bliver næppe mere opvakt
End Lazarus, der faldt i Fjor.

Hans Liv i stolte Træk sig tegner.
Først var han Estrup tro og huld
Og stod som tapper Søndre-Birkebejner
Mod Folkevældens Kæmpekuld;
Men da han vraget blev som Birkedommer,
I Tide han dog opladt fik sit Blik
For alt det slemme, der fra Estrup kommer,
Og imod Højre han som omvendt gik.
Ja, Savl hos Falkenthal er vorden
En Pavlus, der var liberal,
Og der blev Fryd i Venstrehjorden,
Fordi man trængte haardt til saadan Ka'l.
Nu blev der Slag i Frikadellen:
Naar han til Møder drog i Vest og Øst,
Han vilde »knuse Adelsvælden»
Blct ved sin sølverklare Røst.

Hvad han som Kommunalrevisor virked'
Kan taale selve Da s-Avisens Dom,
Og der blev Fryd i hele Birket,
Da Falkenthal med sin Betænkning kom:
For hans Kritik slet ingen Ting for smaat er,
Og intet for hans Virken er for stort:
Sin Næse stak han i Kommunens Potter,
Og Streg i disses Regning fik han gjort.
Saa grundig gik han frem i Revisionen,
At han som »Pottekiger» nævnes kan,
I »Postelinet» paa »Stationen»
Han saa sin Falkenthalisman.
Da der var ikke mer at kige efter,
Til større Virksomhed han følte Kald:
Men — ha! de skjønne spildte Kræfter! —
Hans Skuffelse blev hel: man valgte Hall.

Af Sorg vist mangt et Folkehjærte brister,
Naar kommunale Valg et saadant Udfald gi'er,
Og naar den »største» blandt Jurister,
Faar en Slags Dødsattest paa graat Papir.
Nu om hans Baare vemodsfuld sig flokker
De Liberale som et Sørgekor,
Og Elberling som Præst og Klokker
Nok siger et Par kjønne Trøstens Ord,
Selv Wederkinch sin «Hat» med Flor vil kante;
Thi den er ren i Kanten uden Tvivl,
Og paa hans Gravsted «*Punch*» vil plante
Erkjendtlig denne Taarepil.
Fred med hans Støv! Nu er han faret
Didhen, hvor Lønnen for sit Sjov han nød;
Fra »Gimle» nu han skuer ned forklaret:
Der hviler han i Lazarus's Skjød.

Den flyvende Kammerherre.

(Ualmindelig frit efter H. C. Andersen.)

Der var en Gang en Kammerherre; han var saa rig, at han var Kommandant for et stort Theater, som laa paa Byens største Torv og bare ventede paa en Underkjørsel for at blive færdigt, og Næsten-Kommandant for tre mindre Theatre, som laa rundtom i Staden. Men til sidst blev Kammerherren saa stor paa det af sin Rigdom, at han troede, han havde Raad til at lade være at spille Komedie om Søndagen midt i Sæsonen; men det havde han ikke. Og nu brød alle hans Venner med ham, baade Hjort-Lorenzen og Falkman og den lille Eedvard og den store Assel, og Alle raabte de i Kor: »Pak Du Dig bare bort!»

Men Kammerherren havde en Flyvemaskine, og den mente han skulde redde ham. Blot han trykkede paa en lille Knap, spurgte Flyvemaskinen: »*Hvorhen?*», og skjønt Kammerherren ikke rigtig vidste, om det lod sig opføre eller ej, svarede han dog, hvor han ønskede at komme hen, og saa fløj den af Sted med ham. Snart var han paa Scenen og gav Skuespillerne Vink om den rette Forstaaelse af deres Roller, og snart var han nede i Kapellet for at høre, hvordan det stod til med deres Pengesager; snart fløj han igjennem nogle nye Stykker for at se, om der var en Rolle til Mantzius, og snart fløj han op paa Malersalen for at se, hvorledes det gik med Dekorationerne, for der var ingen Ting, der var ham ligegüllich.

En Dag, da Kammerherren var borte, fik en af Skuespillerne Lyst til ogsaa at prøve Flyvemaskinen; men den Slags Kunster skal man ikke indlade sig paa, naar man ikke enten er Akrobat eller Kammerherre. Og saa faldt han strax ud af Rollen og ned paa Gulvet, hvor han ødelagde en Scene.

«Hvad gjør jeg nu?» spurgte Kammerherren. »Det er den eneste Sanger, jeg har, og han er oven i Kjøbet kun Skuespiller. Lad os foreløbig faa nogle røde Plakater! (for dem brugte de til Omslag i det Theater). Og jeg, som havde lovet denne mageløse Forestilling til Nytaarsdag, hvis Dekorationerne blev færdige — ak, jeg fik ingen Dekoration nu til Nytaar! Kom med min dejlige udenlandske Flyvemaskine, jeg maa af Sted?»

Saa kom Maskinen og spurgte: «Hvorhen»?

»Til Stockholm, naturligvis», svarede Kammerherren, »der faar jeg jo alle mine Sangere fra!»

Og saa var han i Stockholm. Lige for sig saa han en prægtig stor Bygning, og han fik fat i en Mand og spurgte, hvad det var for et Slot.

«Det er det kongelige Theater», svarede Manden. »Og der boer den store Tenor Ødman, men der er spaaet ham, at en Udlænding vil søge at forlokke ham, og derfor passer de saa godt paa ham».

«Tak!» sagde Kammerherren og satte sig i Flyvemaskinen igjen, og saa fløj han lige ind ad Vinduet til Ødman, som blev ganske forskrækket. Men Kammerherren sagde, han var en *deus ex machina*, der var kommen ned gjennem Luften for at byde ham Guld og grønne Skove. Det syntes Ødman jo nok om, men den stockholmske Kommandant vilde dog ikke give Slip paa ham, medmindre Kammerherren kunde fortælle ham et rigtig godt Eventyr.

»Det kan jeg ikke!» klynkede Kammerherren. »Hav Medlidenhed med mig! Du har dog før været saa venlig at lange mig En ud, naar jeg var i Knibe.»

»Ingen Snak!», svarede Stockholmeren. »Jeg vil have

et Eventyr for ham, og det skal være færdigt i Morgen».

Kammerherren bad om at faa det opsat, for det brugte de i hans Land, sagde han; der gik aldrig noget Stykke den første Gang, det var ansat. Det brugte de nu ikke i Stokholm, svarede blot den anden.

Og Kammerherren spekulerede og spekulerede, og saa fik han en Ide, og saa var det i Morgen.

Han fortalte dem det Uddrag af »*Mefistofeles*«, som havde staaet i »*Morgenbladet*« og de andre Aviser; men de gav sig til at le af ham og sagde: »Det er en gammel Historie, den har vi kjendt længe her; men vi kalder den »*Mefisto*«, og vi bruger en anden Udgave. Du er en rar En, Du læser nok bare den gamle »*Berlingske*«, men ikke »*Nationaltidenden*«. for saa maatte Du da vide det.«

Næppe havde de nævnt dette Blad, før Kammerherren blev saa vred, at han spyede Gnister af Harme, og en af disse Gnister faldt lige i Flyvemaskinen og brændte den helt op.

»Hvordan kommer jeg nu hjem?« spurgte han grædende.

»Aa«, sagde de, »Du er saadan en dygtig Akrobat, Du kan godt løbe hjem ad Telegraftraaden.«

Og det maatte saa Kammerherren; over hele Landet lød det: »Hr. Ødman kan ikke have den Fornøjelse! Hr. Ødman kan ikke have den Fornøjelse!«

Og hele Folket sørgede, Tirsdagsabonnenterne græd og klynkede: »Uh, hu! Vi faar ikke Mefistofeles først, og nu havde vi glædet os til at være de første Abonnenter, der fik noget Nyt i denne Sæson!« og Hjort-Lorenzen og Falkman sad hver i sit Hjørne af »*Nationaltidende*«, den Ene med Stort og den Anden med Smaat, og tudede: »Nu har han igjen spildt en af de kostbare Søndage midt i Sæsonen til ingen Verdens Nytte!«

Men Kammerherren var ligesaa affabel som altid.

Deadergonfekt.

dilberedt af

Affekattermadammen.

Gasino. Dævlens Datter. Na de galler jaj endlig engang en Stük for vos gammel Folk, met Schpænding och dramatisk Flucht og Fantesi og Rommandik i. Og det begynder majet forfærligt nete i Helved, hvor di goer og gjer en Helveds Spedakkel over a de er ej blen en Søn men en Datter, so man gan se at Dævelen er ej en Ven af Kvindemansipasjon, for han sier: Gut, vat skal jaj met en Datter! og han gan ej holle hende gedult, fordi die smo Sorter som vimser om mellem Gulisser, bod Robert og Assel og di ander har alt snust det op, og Dævelen galler bo sin Bibliodekar, og jeg denker: Ach Herrgot skal vi nu ha Elberling! men det er ej Elberling, men Neumann, han den jung Bror Fikdor, der er majet better en som den gammel Gakkedue og ej so majed Bajatz, og han skal føl Fregen Broch ob i Fregen Zahls Instidut, og hun skal ha vite Berler om Halsen, der bedider hun er Deaters Insjeny, och Dora Schwartz som Veninde, der bedider a hun schkal sie de Morsomme. Na so gommer vi ob dil Freken Zahle, og der er Fikdor blen Lerer og ler dem al mulig Fridenkeri, og er doch ej endnu blen sat utenfor lisom Bingel met en Mardirglorie om Bulhatten. Och so ger de Gimnastik og Dora Schwartz singer en Vis, hvori hun lisom Berlingsk Avis ved Aarsskift gier en Dilbageblik over sine Gjærester men nadierlig gun en fem sex Stük og ej die fornemst, for man mo jo ej vær for dedaljert med sodan en Gattelog, og so er Gomedie forbi og der gommer en Række Dabloer med levend Bilder, som goer og sier en hel Vorsjon Schnak mellem hverander, som Ingen hør po men ser bo die dajlich Degerasjoner, og Fregen Broch gier en Scene af Nidusch i en Vagtstue, og so bo engang er hun blen Badutspringerst, og der gan man se, vat Fregen Zahles Gymnastik kan ger og ganschke Søsterne Badowski, som stod po Hod ud po Bakken i Sommer har vaaren og hos Fregen Zahl og fot deres Opdragels. Jaj schkal dog forhere maj. Na og de forgoer frem i Diden, och Hansen har foet sin Sergus færri, og der gommer man ind i Stald mellem Hester og Glovner og Dantzerinder og ut igjen bo Manesjen og der goer Fregen Broch i Drigot og henger i Drabez, og so gommer vi ut igjen bo Vesterbros Bassage og det er Flyttedas Afden og di har glemt en Seng med en Gammerjonker i, og ham gør di frem og dilbag met. Og dilsidst er man i Gasino dil Garneval sier Blagaten, men det er gun en alminlig Gasinomaskerad, og der goer en Bar Mensker omgring og so gommer Dævel og sier nu har vi ej fler Degerasjon og Fikdor blir put i Asken og Fregen Broch sat bo Biddestal, och der blier brændt Feuerwerk a lisom i Divoli. Na, dersom August ej snart blir Ridder a Danbrog og foer en Degerasjon for di Degerasjoner, so fordjener han ej a vær Deaterdiregdør, for so er han jo ej bædder en som Brofessor Molbæk og den Slags Blebejer. Men jaj dror han foer den.

Spænd og Spark.

I forrige Nummer kom en Mand i *Punch* for en Fejls Skyld til at udtale en Slags Formodning om, at der var en fed »Aand« i den ny Tidsavis. For at nu ingen skal tro, at vi dermed har sigtet til Tidsaanden i Almindelighed og ikke til den ny Tidsaand i Særdeleshed, skal vi blot bemærke, at »den fede Aand« ikke maa forstaas efter dens Bogstav, men efter dens Aand.

* * *

Enhver, som kjender lidt til den ny Tidsavis, maatte nemlig strax være paa det rene med, at den »Aand« ikke kunde være andet end en »And«.

* * *

Paa den anden Side skal vi meget villig indrømme, at dersom der nogensinde har været det mindste, der lignede »Aand« i den Avis, maa det være »gaaet i Hundene« for længe siden.

* * *

Den tyske Flaade med »Bismarck« som Admiralskib har nylig vundet en glimrende Sejr over Negerne paa Afrikas Vestkyst. Til Gjengjæld har Negerne i den Richter'ske Presse tilføjet Bismarck flere følelige Nederlag. Og medens »Bismarck« indlægger sig udødelig Ære i Kampen med de afrikanske Negere, levner de berlinske dito ham ikke Ære for to Skilling.

* * *

I Erkjendelse af, at gode Byraad er dyre, har Venstre ved de sidste Byraadsvalg skaffet sig en billig Sejr ved at stemme paa Højres Kandidater. Disse blev naturligvis valgte med stor Majoritet, og Valget afgiver saaledes et nyt Vidnesbyrd om, at Højre alle Vegne synger paa det sidste Vers, en Sangøvelse, det efter Datidens Venstreblade allerede begyndte paa for tretten Aar siden.

* * *

Wederkinck-Madsens Diskussionsklub er ikke mere. Alle de oratoriske Blomster, som her udklækkedes, ligger nu visnede som knækkede Lilier; og det er aabenbart ikke Mangel paa Vand, som her har foraarsaget Visneriet, det er naturligvis igjen det frihedsfjendske Ministerium, under hvis Hænder alle Blomster maa visne. Derom kan der ikke længer være nogen Diskussion, i alt Fald ikke i den Klub.

Bajersk Pølse-Snak.

Højt troner som Gambrinus paa Tønden hist Kaptainen,
Hvis Øl gjør ædru kun — ja, efter hans Beregnen!
Fra de Doctorers Lejr ham sendtes Buddestik,
Saa han paa Halsen sig Coldfeber nylig fik,

Og Statistiken — ak! — blev bare hans Ruin,
Udbyttet af hans Øl blev en Næse af Rubin.
Det kniber for Kaptainen at holde her Balance,
Hvem kan vel ogsaa staa for en saadan »Alliance«?

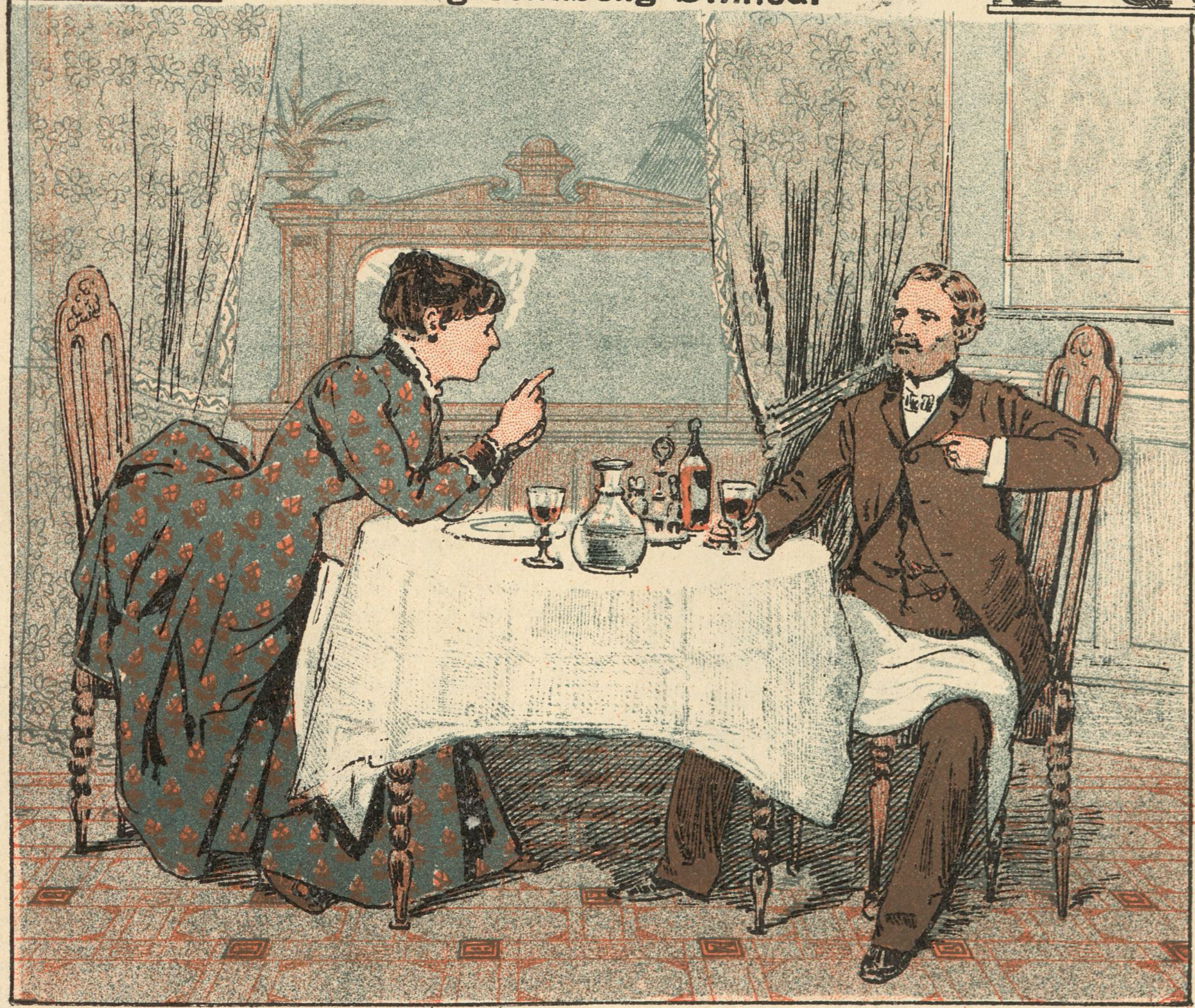
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 22. Januar. Nr. 4.

PUNCH.

Ægteskabelig Ømhed.

— Mens vi var forlovede, sagde Du tidt nok, at Du vilde gaa i Døden for mig; det gjør Du nu aldrig mere!

— Men Gud bevares min Ven, det vilde da være uforsvarligt; saa blev Du jo Enke!

Fortvivlelsens Selvhjælp.

I ti Aar bød man os en Venstretale,
Der, vel at mærke, ikke var Kommers:
»Nu synger ESTRUP paa det sidste Vers!
Sit Fald han ikke længer kan forhale!«
Det Omkvæd brugte man paa langs og tvers
Blandt moderate, som blandt radikale!
Saavel i Kroer som i deres Presse
Blev sagt, at nu han færdig var for stedse.

Des værre er det ikke svært at fatte,
At ESTRUPS »Afgang« staar lidt længe paa,
Som Surrogater for Ministerhatte
Med Doktorhatte man endnu maa gaa.
Hvad hjælper Vitser, der er li'esaa platte,
Som Fødderne hos vore Sorte smaa,
Naar et saa daarligt Rygte dem beredt er
Iblandt de store og de smaa Profeter?

Forgjæves BERG paa sine Knapper tæller,
Hvor nu han skal faa nye Midler fra;
Han ser, Ministrene gaar ikke a',
De neiiendamske Rifler ikke heller,
De liberales Hjælp til Wandsbeck gjælder,
Og «evropæisk» tør han ikke ta'e!
I denne Tilstand, der er lovlig broget,
Han drømmer om at prøve — Bondetoget!

Til Sommer li'esaa let som Fod i Hose
Han kalder »Folkets« mest gediegne Malm
Fra Tøjrepæle og fra Tørvemose
Herind til Staden for at gjøre Kvalm;
Og med det rene Brød i deres Pose
De gaar i Støvler med den rene Halm
Løs paa Amalienborg og raaber gnistrende
Af Harme højt og lydt: »Nør mæ' Menistrene!«

Det er et Middel aabenbart, der passer
I Venstres Kram, som det var gjort dertil.
Tænk bare, hvordan disse Masser MADSer
En voldsom Massevirkning gjøre vil!
Ministrene maa rømme deres Pladser,
Og BERG da vinder endelig sit Spil,
— Ja, det vil rigt'nok sige, for saa vidt »Mads«
Ej kniber ud — for saa bliver Spillet skidt, Mads!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen, Gud søde Fru Schrøder, jeg er egentlig slet ikke kommen for at drikke Kaffe, men bare fordi jeg imorges fik Deres Brev, hvori De fortalte, at nu havde De set paa alle de 25 Lejligheder, jeg overdrog Dem, og ingen fundet, som passede, og Gud sikken et Slid, det maa have været for Dem at løbe op og ned ad alle de Trapper, skjønt De har jo ikke min Angbongpoæng og desuden er det jo en god og gavnlig Motion, som De vist har kunnet trænge til, for De var rigtig nok kommen til at se noget blegnæbet ud, og det var da for Resten kjedeligt, De har gaaet omsonst, men jeg vilde næste Dag have været op til Dem og sige vi blev boende alligevel, men jeg glemte det, og det er da rigtig nok ogsaa nemmere at blive hvor man er og véd De hvad, søde Fru Schrøder, saadan en Flytning er alligevel en bekostelig Historie med Sjifonijærer, som bliver stødt Hjørner af og og Etasjærer som bliver skrabede, og Sjæsselonger som bliver molesterede og Spejle knækkede og Terriner slaaede itu, og saa sagde jeg næste Dag til Sørensen han skulde hellere gaa ned og gjøre Komplimang for Rodemesterinden og spørge til Hullet og bagefter til Værten og være behagelig og det gjorde han, det Skrog, og vi betalte Rodemesterens for Skaden, det vil sige vi gik halvt, som Sørensen syntes egentlig var sjofelt, men jeg fandt nu, det var meget sjangtilt, og jeg tror Værten, som hedder Isaksen var saa føjelig fordi han sagde de har skrevet i «Dagbladet», vi skal slaa Ruderne ind hos Jøderne, og nu sidder han og ryster inde i Bagstuen, hver Gang der kjører en Vogn forbi, og jeg spurgte Frits Grønbæk, hvad det var, men han sagde det var ikke Andet, end en Trykfejl for rigtig nok stod der i «Dagbladet», at vi «skulde tage os i Agt for at der ikke gik mere i Stykker end baade de og vi skjøttede om,» men i Stedet for «Stykker» skulde der staa «Stöcker», som er ham Hofpræsten i Berlin, og Dagbladet har bare ment, at han mulig vilde komme herop og danne en Frimenighed, og det sendte jeg Fritz ned og forklare Hr. Iaksen, og han blev beroliget og var saa galant at sende os Billetter til «Elverhøj», som han selv var forhindret i at bruge og Gud søde Fru Schrøder, det gamle forslidte Stykke brød vi os jo ikke om, men vi vilde vise Hr. Isaksen, at vi var venskabelige og tog imod dem, og jeg har for Resten aldrig set «Elverhøj» før og det er jo for Resten ogsaa ganske pænt,

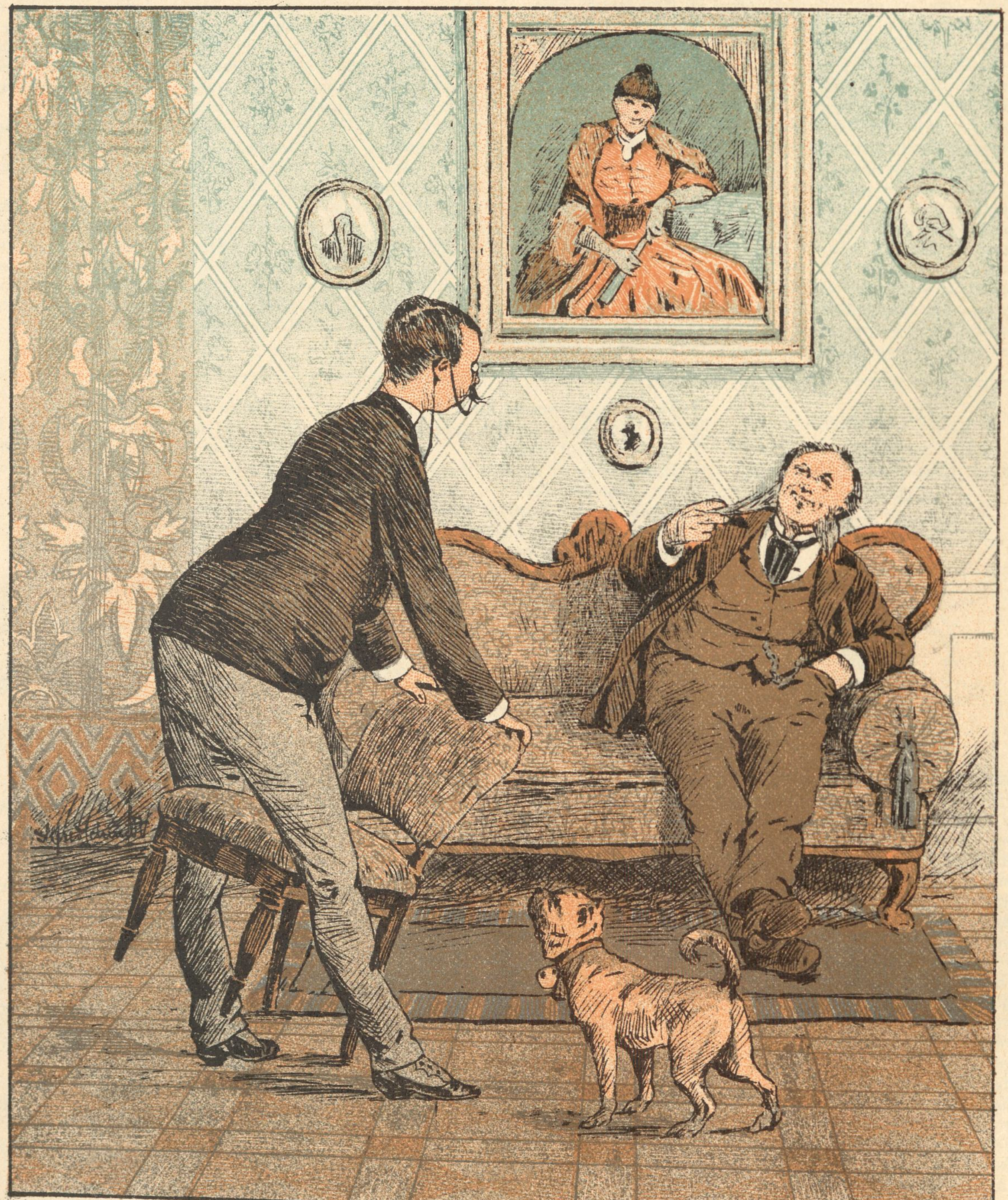
især hvor Agnete skal gaa til Højen, hvor hun har siddet med Ring, som er Jerndorff, indtil han er flyvefærdig igjen, og saa har Schram taget hendes Ring, det vil sige ikke ham, der er Jerndorff, men den med Diamanten, men han giver hende Ringen igjen, fordi hun er dog den bedste og fortjener den, men saa faar Emil fat i den Ring og siger det er Frøken Langes Ring og de gaar sammen til Højstrup for at levere den tilbage og faa Findeløn og da de kommer der, er det alligevel Fru Hennings Ring, for hun er Datter af en Munk saa hun burde da egentlig have været Nonne syntes jeg, men Fritz sagde, det var efter Reformationen, saa Klosterne vare afskaffede uden paa Vallø og Vemmetofte, som hun maaske ikke var fin nok til og saa ender Ringspillet med at hun faar sine Ringe baade den med Diamanten og ham der er Jerdorff, og jeg synes nok den Ring var lovlig glat, men Fritz sagde det var fordi det var paa det Kongelige, hvor en Riffelring vilde være malpladseret og jeg tror dog ikke, jeg havde moret mig, hvis der ikke havde siddet saa fuldt af Skuespillere fra de andre Theatere i Parkettet, og Gud søde Fru Schrøder, De kan tro, det var en Nydelse at se dem allesammen sidde der i deres egne Klæder som virkelige Mennesker og det var ligesom at staa foran Trydes Butik og se paa Fotografierne, og Petrine, som var med, sagde, da vi kom hjem at hun ikke kunde tænke sig nogen skjønnere Lod end at sidde i første Parket som Skuespillerinde, og nu vil hun se at komme til at debytere og først skulde hun jo forøge sin Dannelse og perfexionere sig i Fransk og hun vilde gjerne have en god fransk Bog, og det er jo ikke let at faa fat i for de fleste plejer at være temmelig Uha, men i Søndags skrev Eedvard Brandes i Politiken at Rischepængs Digte, de véd ham som var her med Sarah, var noget af det dejligste og de var med Storm i, saa de maa vist være gode til at deklemere efter, som hun skal øve sig paa og nu vil jeg hen til en Boghandler og høre om Rischepæng. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe og saa behøver De ikke at se paa flere Lejligheder.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXVI.

Ja, kjære Fætter, Du har Ret!
Jeg er imellem lidt forsømmelig;
Var ei Din Taalmod uudtømmelig,
Saa tog Du Sagen mindre let;
Min Adfærd er jo højst fordømmelig,
Og for »Opførsel« burde »Slet«
Du i min Karakterbog skrive:
Jeg lader fire Uger drive
Af Sted, og nu først Tid jeg vandt
Til her som Nytaarsgratulant
Hos Dig til sidst notert at blive.
Ej sandt!
Du finder det lidt lovlig silde
Til Gratulanten nu at give,
Men ser Du, Ven, jeg gjerne vilde
Ej Tiden for os begge spilde
Med Høfligheders tomme Tant;
Nu har jeg dog lidt Nyt i Posen,
Som Faraos Datter, da i Mosen
Hun Moses fandt.
Min »Moses« stammer ej fra Gosen;
Nej, han er født paa Østergade
Og er begribelig
Ej tyk og fed og rund og trivelig,
Men hører til de tynde, flade,
Saa flad, at næsten ubeskrivelig
Hans Fladhed er, dog maa man lade
Ham, at han er, uigjendrivelig,
Alt voxet svært, naar vi erindre,
Der kun er rundet Dage ni,
Fra man hans Livslys først saa tindre.
Var han blot mindre,
Man gik ham maaske helst forbi,
Men just heri
Hans stærke Væxt os vil forhindre.
Panik er Drengens rette Navn.
Frygt er hans Fa'er, Dumhed hans Moder,
De to har her i Kjobenhavn
Hos ellers ganske gode Ho'eder
Frembragt det Barn, hvis sære Noder
Har næsten Smag af Fastelavn.
Hør blot! Vor Friheds bedste Goder
I Fred og Venskab sammen nøde
Vi før; om Christen eller Jøde
Blev ikke spurgt, vi leved' godt,
Om vi, som Broder selv med Broder,
Har kjævledes, saa var det blot
Straaild, der atter hurtig døde.
Da voxed' op et Kuld af smaa
Stortalende, næsvise Poder.
Hvis dumme Grin og frække Spot
Man stedse maatte høre paa:
I Morgenanavets Mistbænk laa
Alt Frøet skjult, som skulde føde
Den Urt, vi saa,
Pralbønnen lig, sig hurtig ranke
Saa giftiggrøn af Jorden op.
Ved »Trinitatis«, paa hvis blanke
Fortov kun før med Spring og Hop
Man Børnene saa spille Top,
Der voxed Urten; om hver Planke
Den slynged' sig og frem sig snoede,
Imens dens Ranker stadig groede,
Og, skjønt alt rødt dens Blade gloede,
De store Folk i Fred den lode;
De mente, ej man burde ænse
Det Ukrudt; muligvis de troede,
Den havde fundet alt sin Grænse.
Men »Urten« kom til sidst paa Mode:
I Inte-Gade stak den ud
Sit grimme Ho'ede,
Dens Torne rev i Højres Hud,
Dens Blomster stank, det blev paa Tide,
Ej blot at gaa med Lommeklud
For Næsen, men at ta'e fra Side
Den skarpe Kniv
Og skære løs for Luft og Liv.
Det sved; men Fætter, Du maa vide,
Det sved ej blot de hvasse Tjørne,
Men selv vort Israels gamle Ørne,
Hvem nødig dog vi vil fortørne,
Saa Tingen fra det gale Hjørne
Og kunde ej den »Selvtægt« lide.
De skreg og sa'e, vi ypped' Kiv
Og vilde myrde dem og Børnebørnsbørn samt Tyende og Viv.
Ak, Christian! Kjender Du Panik?
Dens dumme Skraal, dens blinde Rasen?
Panik, det er det værste Asen!
Den river i et Øjeblik
Omkuld, hvad man ved lang Tids Masen
Omsider dog har faaet i Skik.
Er Grove bleven Judenfresser?
Er Goos Bandit, som Staalet hvæsser?
Slaar Ruderne vi ind, og presser
Vi Guld af Folk med Skruestik,
Fordi vi Eedvard ta'er i Kraven
En Smule gnaven
Ved hans og Hørups Politik?
Er Cantor da en Salomon,
For hvem vi ligge skal paa Maven
Og prise
For Sandruhed og for »bon-ton«?
Er Assel en »Nathan den vise«?
Har ej vi Lov paa vor Gonggong
Tre Slag at slaa, naar til en Krise
Vi synes, Piberne og Fløjterne
Og Brakvandssprøjterne
Vort Taalmod har omsider bragt?
Har ej vi Lov at gjøre Jagt
Paa Gadeføjterne,
Naar altfor tidt de »Føj!« har sagt?
Nej Christian! Den Affektation
Er falsk, som si'er, vi bærer Nag
Paa Grund af Racen eller Troen
Til Nathan, Salomon og Cohn.
Vi slaar igjen, naar vi faa Slag
Af Kattekloen,
Vi Assel vil ha'e Lov at røre
Og ruske Roberts lange Øre;
Og vil Hr. Junius os besmøre,
Vi varmer lille Eedvards Bag!

Svigerfaderlig Forsigtighed.

— Men det siger jeg Dem: jeg sætter Jochumbines Penge fast!
— Fast! Sa'e De fast? Vil De saa ikke ogsaa ta'e og sætte hende fast!

Hensynsfuldt.

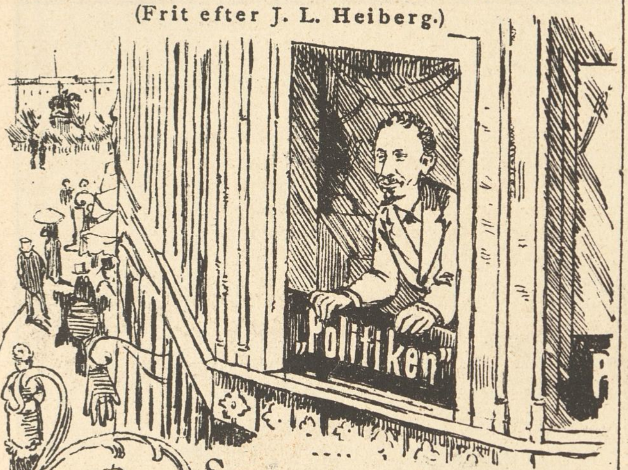
— Se de va nu ded, je vilde taalt mæ Pastoren om, om je itte ku' faa den Begravelse mæ men Kone nu paa Løvedav i Stæden faa paa Mandav?

— Men hvorfor det, min gode Hans Jensen?

— Jo, je ska sie dom: je ve jo nødi gørre hinner imod, aa je æ nu kommen i Tanker om, at Maren aldri ku li' aa begønne paa noed paa en Mandav.

Den sidste Platfods Klagesang.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Solen sank bag «Nikolaj»,
Og den klare Lygterade
Mellem det og Inte-Gade
Lyste som en Mælkevej,
Blinked' op til Bentheims Borg
I Hr. Pios gamle Stue,
Eedvard stod i bengalsk Lue,
Monne Gaden overskue
Tankefuld, med dæmpet Sorg.

Og han sagde: Morgenblad,
Sig mig dog, hvad var min Brøde,
At din Eedvard du forstøde
Fra dit Hjærte nænne gad?
Har du glemt, hvad Højre véd,
Det var díg, som monne bære
Frem paa Langeland min Ære,
Berg jo selv lod fromt mig svær'e
Til St. Grundvigs Menighed!

Han mit Gosen lod mig faa;
Ak, I langelandske Sletter
Viser, hvordan bedst man sætter
«Folket» en Voxnæse paa!
Derfor i jer fede Jord
Fremfor alle Chrestens Lande,
(Hvor han slaas med aaben Pande,)
Lod jeg mine Fødder danne
Præg af vore Fædres Spor.

Men Hr. Berg sin fordum Ven
Andre Vilkaar vil berede
Og med Frede Bojsen frede
Om de «danske» Venstremænd.
Dunkelt jeg min Fremtid ser;
Bort jeg maa fra Venstres Degne.
Trøst dog boer blandt vorses egne!
Er ej Jøder alle Vegne?
Hvad behøver jeg saa mer?

Det antisemistiske Orgie,

der saa pludselig er slaaet ud i vilde Luer fra Kongeborgens Brandtomter, og som truer vort idyllisk fredelige Samfund med Omvæltninger, lig dem, der nylig have forvandlet det rigtige Spaniens paradisiske Dale til et gyseligt Gehenna, har med Rette vakt den pinligste Opsigt i hele den civiliserede Del af Evropa, medens paa den anden Side Moskovitter og Rumænere, Ungarer og Berlinere med Skadefryd afvente de uoverskuelige Følger af den sidste Uges Begivenheder. Som et tro Spejlbillede af, hvad her er passeret, og som Vidnesbyrd om, hvor vel underrettede Repræsentanterne for «das journalistische Judenthum» allerede er om de her forøvede Skændigheder, eftertrykke vi *verbotenus* de Allarm-Telegrammer, som de 7 sidstankomne Nr. af *Neue freie Presse* har bragt herom.

Copenhagen 12. Januar. Judenhetze endlich angefangen. Berüchtichter ritterschaftlicher Lohndiener ganz unschuldigen Judengassenjunge gewaltsam überfallen, das Fell geschunden und gegerbt, alle beide Beine grausam zerschmettert. Groszе Erregung in die ganze Gemeinde. (Wexelcours 50 % sub pari. Nachfrage minim.)

— **13. Januar.** Aeltesten Synagoge barrikadiert um Sündenbock herauszufinden und Wüste hinausstieszen. Wohlfarthsausschuß tapferster wohnhafter Spanier unter Leitung der Vettern Henrisches, Cantor, Behrendsen mit Repetierriffeln (System Reiiendam) bewaffnet, Leben möglichst groszer Avance zu verkaufen.

— **14. Januar.** Bekannte antisemitische Klopffechter Goos & Grove unterm Rufe Hep, Hep! ganz Ghetto massakriert, Fensterscheiben Ledergasse zerschmettert. Hofprediger Stöcker Berlin telegraphisch herbeigerufen, erwartet Schnellzuge. Mehrere Glasversicherungsgesellschaften Bezahlungen eingestellt.

— **15. Januar.** Urheber Verfolgung Antisemitenorgan, russischen Silberrubeln gegründet, Punch, heute unheimlich ganz verschwiegen! Panik!!

— **16. Januar.** Straßen judenleer, Börse geschlossen; Tietgen Statuen Judenmartirern bestellt für Marmorkirche. Moses der Liebfrauenkirche aller Stille entfernt.

— **17. Januar.** Massenhafte Auswanderung nach Taarbech. Dampfspurwagen Fahrten eingestellt, Strandweg obstructionirt von ausfahrenden Mobiliäromnibussen. Wir stehen am Sonnabende groszer Begebenheiten.

— **18. Januar.** Zurüchgelassene Judenarmen massenhaft Dampfspritze Vartouskirche (Hauptpastor Korsgaard) getauft; Niveau der Wasserkunst gesenkt. Jetzt hört Alles auf!

Spænd og Spark.

Man skal ikke trække for store Vexler paa Bergs Danskhed. Naar det kniber for de smaa, sender han den Slags Vexler protesterede tilbage.

* * *

I *Morgengnavet* for i Torsdags skriver han: «det er i dette godmodige Land kommet dertil, at nogle begynder at knytte Næven mod en Klasse Medborgere».

* * *

Det er naturligvis ikke Godsejerne, han mener dermed; disse «Schlesvigholstenere» er Pokker ikke hans Medborgere, og de kunde have betydelig godt af de Stokkeprygl, den skamdrupske Muse tiltænker dem ved de liberale Grundlovsfester.

* * *

Heller ikke er det Hærens Befalingsmænd, han tænker sig som Medborgere. Disse «vandrende Lirekasser» og «unge Knægte» have ingen Skade af at «lugte til Taalepahnen».

* * *

Heller ikke er det Embedsstanden, hvis øverste Medlemmer begribeligvis helst bør «slaas ned som snivede Heste». Selvfølgelig er den Klasse Mennesker heller ikke Hr. Bergs Medborgere.

* * *

Lige saa lidt har Berg her tænkt paa de forskjellige Klasser af Medborgere, der ved given Lejlighed skulde tages paa Kornet af de neiendamske Riffelringe, o. s. v.

* * *

Nej, den Klasse af privilegerede Medborgere, som Berg har opdaget, at man allerede begynder at knytte Næverne imod, er saamænd ingen andre end, rent ud sagt, Jøderne.

* * *

Af hvilken Grund kan nu Berg ikke lide, at «nogle begynder at «knytte Næverne» imod dem? Er det, fordi de udgjør Mængden af Folket? Ak nej! de udgjøre kun ¹/₃ Procent af Befolkningen; et sørgelig lille Tal for en Klasse Medborgere, der ellers aldrig nøjes med saa lidt.

* * *

Snarere skulde man antage, at Chrestens fremtrædende Kjældernæse er saa nær i Slægt med visse fremtrædende «spanske» Næser, der stikkes ind i alt muligt, at han for sin egen Skyld anser en Intervention for nødvendig. Det maa dog ogsaa være tiltalende for en Konge af Bogø at nævnes som Beskytter af de næsvise fra Østerland.

* * *

Maaske er der endnu hos Berg en Del tilbage af den gamle Adam fra den Stund, da han første Gang skuede sin Eva-Brandes i Eedens Have og henrykt udbrød: dette er Ben af mine Ben!

* * *

En herværende Jødeliterat fortalte nylig sine andægtige Tilhørere, at Sproget var det eneste Skjelnemærke mellem Nationerne. Skjønt hans Tale rigtig nok lød som hebraisk for en større Del af Publikum, var det dog egentlig ikke den Ejendommelighed, der røbede hans Nationalitet.

* * *

«Min Næse har jeg efter min Fa'er»,
synger Hostrup i «Gnavet» for i Søndags, hvor han, mærkelig nok, uhindret har faaet Lov til at anbringe denne knyttede Næve i Næsen paa denne Klasse af Medborgere.

* * *

Der er nemlig blandt andre Ejendommeligheder den Ejendommelighed ved Israels Børn, at naar nogen omtaler deres Ejendommeligheder som Nation, hører man et Ramaskrig fra dem om Forhaanelse af deres Religion!

* * *

Som om deres Næser og Fødder virkelig skulde være Gjenstande for Tilbedelse blandt dem!

* * *

Fra Jylland klages der i Venstrebladene over, at «Bogtrykker» Chresten Berg fabrikerer saa mange Venstreblade, at de lokale dito ikke kunne nære sig for hans Konkurrence. Ogsaa noget at klage over! Naar Guttenberg har havt Lov til at opfinde Bogtrykkerkunsten, maa Gutten Berg vel ogsaa have Lov til at gjøre i Sværten.

* * *

Saa er der oven i Kjøbet onde Mennesker, der henleder Arbejdsinspektørens Opmærksomhed paa, at Bogtrykker C. Berg lader sine Lærlinge temmelig ofte og ikke undertiden arbejde over Tiden Skulde Arbejderne ogsaa have Lov til at «visne», saa skulde da Pokker være «Arbejderven» paa den Maade, Berg er det.

* * *

Ellers kan man da sige, at Bogtrykker C. Berg paa den Maade baade er sine Trykkeres Overtrykker og deres Undertrykker.

Vi maa dog være her!

Tænk, vi maa være her! — Sikken et Held! —
Hvis Højre med «Sumpvand» og Muddervæld
Vil holde sig pænt fra Beklikkelsen
Af Cantor's dydsirede Dag*s-Avis! —
Det si'er i et Blad, der kalder sig «Tids-»,
En gjødningsforstandig Carl Michelsen.

Tænk, vi maa være her! — Hvis vi vil ta'e
Med Tak mod en Venstre-Crone's Dada
Og finde os fromt i Beskikkelsen.
Vi gjærne kan tro paa Bibelens Ord,
Naar bare vi tror, det er galt, hvad vi tror, —
Og for Resten tror — som Carl Michelsen!

Tænk, vi maa være her! — Højre det kan
Blive fri saagar for de Sortes Vand, —
Men Venstre vil sørge for Drikkelsen!
Blæs paa din Rørfløjte, flet dine Siv,
Men slip dine Græsgange, Højre! og giv
Det fede Fo'er til Carl Michelsen.

Tænk, vi maa være her! — Dersom vi kun
Er skikkelige og holder vor Mund!
Ja, fristende lyder Bestikkelsen:
Naar Venstre blot maa faa Lov at sla'e
Det velkjendte Slag fra Nejen-(dam) a' — —
Benaades vi af — Carl Michelsen!

*) Renoveret

Profilantropen.

»Jeg slutter mig til Politikens Artister,
De er dog den ny Tids Impressejonister,
Og gjør mine Sager jeg ej ganske net?
Se her Tristan Eedvard Brandes' Portræt!
Det er ikke kjønt, for det er ej flatteret,
Men Ligheden faar man hos mig garanteret;

Kun af de urolige Børn ta'er jeg mig,
Og dem Politiken just fører med sig.
Skjønt just ej min Pensel er efter Jer slikken,
Jeg lader dog ej Jer i Journali-Stikken,
Saasnart jeg et kjendt Ansigt skuer, med Il
Strax vælger blandt Jer jeg min næste Profil!«

Avgustus.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 29. Januar. Nr. 5.

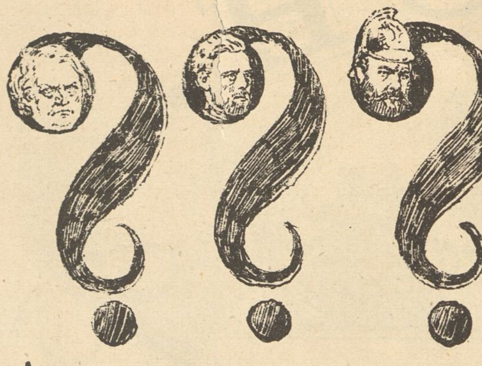
PUNCH.

En Lakune.

— Jeg kan ikke finde «Forlagsbureauet» her.
— Nej, min søde Pige; men hvordan skulde det ogsaa komme i Statskalenderen?
— Jeg troede, de var der alle fire som Riddere af «Nordstjernen»!
— Nej, saa vilde de vist Aller-helst have Fortjenste-Medaillen.

Forespørgslerne.

At denne Verden er af Tvivl anfægtet,
Er noget, som vist ingen Moders Sjæl
Til denne Dato har endnu benægtet.
Og Tvivlens Dæmon ruger mørk og fæl
I Tinget ej alene over Degnene,
Men hos Hs. Eminenze MONRAD selv.
Hvad Under er det da, om Spørgsmaalstegnene
I Tingets Jordbund skyder frodig op,
Hvor ellers ses kun visne Blomster segnende?
Med Forespørgsler gaar det i Galop;
Snart en, snart anden »Folkekaaren« letter
Sit tunge Hjærte og sin døvne Krop
Og til Regeringen et Spørgsmaal retter
Om, hvad der særlig røver ham hans Ro
I Venstres kummerfulde Vinternætter.
Først spurgte MONRAD, BUSK blev Nummer 2,
I deres Forbund BAJER blev den tredie,
Og hvert et Spørgsmaal havde Næb og Klo.
Det smagte dog af Liv i den Komedie,
Hvis Handlings Mænd den ganske Rigs-Dag staa
Paa Fredericia-Gadehjørne ledige.
Det kan dog altid Tiden lidt forslaa
For Publikum, der utaalmodig venter,
At lidt »tilfældigt Sjov« sig vise maa.
Ved disse Scener man maaske sig henter
Lidt Bifald, der kan vække Interessen
I alt Fald hos de vaagne »Abonnenter«.
Men denne Gang vil nok i Venstrepressen
Selv MONRADS sammenlagte Bondejord
Ej rigtig smage som »gefund'nes Fressen«.
Og selv JENS BUSK med sine stærke Ord
Om Landets Sønners Medfart under Fanen
Fik ikke vakt en Harme, særlig stor.
For gode Varer næppe hans Formanen
Kan tages om Rekrutterne at skaane
For selv den mindste Lugt af »Taalepahnen«.
Og BAJER ku'e de nænne grumt at haane!
Til hans Projekt, skjønt han er »Evropæer«,
Evropa vil vist næppe Øren laane.
Og saadan er vort Venstre lige nær;
Hvis det med Spørgsmaal ESTRUP vil besørge
Af Vejen, blev det, mare, skuffet her!
Derom det ikke nødigt har at spørge.

Lygtemændene ere i Byen, sagde „Dagbladet“.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Punch vidste en Gang saa mange Nyheder, men nu var de slupne op for ham, sagde han. Nyheder, der af sig selv gjorde Visit, kom ikke mere og bankede paa hans Dør.

»Der hænder sagtens ikke mere noget Nyt,« sagde *Punch*. Men Nyhederne dø aldrig!

Det var en Morgenstund. *Punch* havde lige drukket sin Kaffe og tændt sin Morgenpibe, saa gik Døren op. Der stod en ældre Dame, lidt svær, men kjøn endnu og med et kvikt, intelligent Smil. Hun saa i Grunden rar ud, men dog som Kone i sit Hus.

»Hvem er De?« spurgte *Punch*.

»Dagbladet,« sagde hun. »De ønsker Nyheder! Her er »Dagens Nyheder«. Hvad vil De saa med andre Nyheder? Nyheder! Her er sandelig Andet at tage Vare, Andet at passe paa. Giv Smaadrengene et Kapitel af Darwin og Smaapigerne et Bind af Stuart Mill, det holder de mere af. Høre paa Nyheder! Nej, her er sandelig Andet at tage Vare, vigtigere Ting at udrette!«

»Hvad mener De med det?« spurgte *Punch*.

»Tag Dem i Agt for Lygtemændene!« sagde *Dagbladet*, »de er ude! de er slupne løs! dem skal vi tale om!

»Men Gud bevares vel!« sagde *Punch*. »Er det de nye Lygter paa Kongens Nytorv, De mener? Det er en gammel Nyhed.«

»Nej, ikke Lygterne! — Lygtemændene!« sagde *Dagbladet*. —

»Aa, jeg begynder at forstaa — dem fra Amager — har de gjort Skrue? Det er jo slemt, men hvad har det med *Dagens Nyheder* at gjøre, de hører jo snarere til Nattens« — —

»Staa nu ikke og vrøvl!« afbrød *Dagbladet*. »De er vild paa Karethen, godeste! Men jeg skal fortælle den store Begivenhed!

Og *Dagbladet* fortalte:

Der var Stort paa Færde omme paa Hjørnet af Integade! Der var Barselgilde! der blev født en lille Lygtemand, der blev født et halvt Dusin, som det er givet, at de kan om de vil, træde op som Pseudonymer og agere og harcellere, som om de havde Kjøbenhavn i Lommen. Det var en stor Begivenhed, og derfor dansede omkring i Byen alle Lygtemænd og Lygtekoner; der er ogsaa Hunkjøn, men de er ikke i Omtale. Jeg kom gaaende fra Læderstræde og mødte nogle, der kom fra Trinitatis, de begyndte allerede at voxe, og hvert Kvartal tager de til i Størrelse, saa at, før Aaret er omme, er de ligesaa store som *Berlingske*. Lygtemanden kan løbe Landet rundt og Verden med, han kan fare lige lukt ind i Folks Brevkasser, der er Ingen sikker for ham; Lygtemanden kan paatage sig hvilkensomhelst Skikkelse, kalde sig Junius eller Grib, Sganarel eller E. B., Assel eller Alexander, men med hele sin egen Yderlighed, saa der kommer ud af det, hvad han vil; men i et Aar maa han vide og forstaa at føre trehundrede og femogtredsindstyve Mennesker paa gal Vej og det i stor Stil, føre dem bort fra det Sande og det Rigtige, da opnaar han det Højeste en Lygtemand kan drive det til, at

blive Løber foran Hørups Stadskareth, faa gloende brandrød Kjole og Løgnen lige ud af Halsen. Det kan en simpel Lygtemand slikke sig om Munden efter. Men der er ogsaa Fare og stort Bryderi for en ærgjerrig Lygtemand, der agter at spille en Rolle. Faar Menneskene Øjnene op for, hvem han er, og kan blæse ham væk, saa er han væk; og dersom, før Aaret er omme, Lygtemanden betages af Længsel efter at komme til sin Familie og Nation, opgiver sig selv, saa er han ogsaa væk, og er Aaret endt, og han endnu ikke har ført trehundrede og femogtredsindtyve Mennesker bort fra Sandheden, saa bliver han vist væk, baade fra Integade og Trinitatis, og maa lade sit Lys skinne nede hos Grundtvigianerne i Tordenskjoldsgade, og det er den frygteligste Straf for en livlig Lygtemand. Alt dette vidste jeg, og Alt det sagde jeg til de smaa literære Brandskud, og de var som ellevilde af Glæde. Jeg sagde, at det var baade det Sikreste og det Raadeligste at lade være at ose, men det vilde de smaa Blus ikke, de vilde lade deres Lys skinne og saa sig allerede gloende brandrøde med Løgnen ud af Halsen. «Bliv hos os!» sagde de fornuftige Fædre og Onkler. »Driv Spil med Højre!» sagde de Andre. »Højre har Magten, Højre laver Provisorier, Højre gjør Risches! Hvadskal der blive af vores Efterkommere?»

»Vi *vil* flamme mig flamme!« sagde de nyfødte Lygtemænd, og saa var det afgjort. Der blev strax stort Lygtemandsbal. Brødrene Brandes svang sig strax tre Gange rundt med alle de Andre for ikke at synes storagtige: de danser ellers helst med sig selv. Saa blev der givet Faddergave; Hver af Brødrene Brandes gav dem Noget. Edvard gav en Stump »Gyngende Grund«. Det er ikke Enhver, der har Fødder til at gaa derpaa, men det er Lygtemændene fødte med. Georg gav dem Børnetøj. Assel lærte hver af de unge Lygtemænd at sige: »Maarschomt!« sige det paa rette Sted og til de rette Folk, og det er en stor Gave, der lønner sig selv. Peter Nansen og Sofus Skamdrup lod ogsaa Noget falde, men det var ikke værd at tale om, sagde de, og saa taler vi ikke om det. To unge Nyhedsreferenter, som ernærer sig ved at løbe Byen rundt, var med til Gildet, de lærte strax fra sig den Kunst at slippe ind gjennem et Nøglehul, det er som om alle Døre stod aabne for En, og saa tog de med sig de unge Lygtemænd, der skulde ind at forlede og forvilde Menneskene,— hutsch! var de borte. Det er Altsammen sket i det sidste Aar. Men først nu er det blevet officielt. Nu er Lygtemændene i Byen! Nu har jeg, »Dagbladet«, sagt det. De har vel dog forstaaet, hvad der er paa Færde?«

»Lygtemændene er i Byen!« sagde *Punch;* »jeg har hørt det, jeg har forstaaet det og, hvad mere er, jeg har længe vidst det! Men hvad vil De, at jeg skal gjøre? Jeg vil jo blive dænget over og kaldt Antisemit, om jeg ser og siger Folk: Se en Gang, der gaar en Lygtemand med Bulehat —»

»De gaar ogsaa med Kakkelovnsrør,« sagde *Dagbladet.* »Lygtemanden kan paatage sig mange Skikkelser og træde op paa alle Steder. Han taler paa Valgdag, ikke for Land og Riges Skyld, men kun for sin egen; han er »Kunstner« baade i Farvepotten og Theaterpotten; men faar han ganske Magten, saa er Potten ude. Han læser Zola og oversætter Goncourt; han holder Foredrag og river Brandere af! Jeg snakker og jeg snakker, jeg maa ud med, hvad der sidder mig i Kværken, til Skade for mig selv og min Familie; men jeg *vil* nu være de andre Jøders Redningsmand. Og jeg faar Utak oven i Kjøbet og Pokker ikke Redningsmedaille. Men jeg siger det alligevel. Hele Byen skal have det at vide.»

«Byen lægger sig det ikke paa Hjærte», sagde *Punch.* «Det vil ikke anfægte et eneste Menneske, de tror Allesammen, at jeg kun gjør Løjer, naar jeg med den inderligste Alvor siger dem: «Lygtemændene er i Byen, sagde *Dagbladet,* tag Eder i Agt!»

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— G'Aften, Grosser! — Den er lige kold nok. De er da osse krøben i Bjørnepelsen.

— Begribeligsvis. Desformedelst det Is-flager i Byen og i Havnen.

— Den Brander var ellers lovlig under Frysepunktet, Grosser. Jeg synes for Resten, der er li'esom lidt Tøvejr omkring Næsepartiet, Højstærede. Er De kanske Rørstrømsk?

— Ka' det være andet? Er det inte djævleblændt kreperligt, at Djævlens Datter skal ligge i sin Trapez ude i Kasino og ta'e Kagen, mens Djævlens Fatter er i Færd med at dratte ovre hos vos?

— Saa galt er det nu da heller inte?

— Naa saa det sku' De hilse og sige? Hvad Indtryk troer De da, at det vil gjøre paa han, den Arrige Boisen, eller hvad det nu er han hedder, — den italienske Risdasmand, der har gjort vores egen Djævlekomedie, — naar han nu læser i »Nationaltelegrafen«, at de Fyrretyvetusind og han sel' er som jeg vil sige smidt lige ud a' Vinnevet paa en Flyvemaskine?

— Der er No'et om'et. Fyrretyvetusind er jo mange Penge og sitte i Dekorationer: de kunde nok saa godt ha' vaaren sat i en Tenor.

— Næ til Nord kunde det jo inte nytte vi henvendte vos, begrundet paa at Hr. Ødmand havde en lille Bifortjeneste paa saadan No'et som det Dobbelte.

— Ja, hvad skulde vi saa gjøre.

— Begribeligvis Ingenting. Saa takker vi bare for Al go't, og nøjes med Lange og hvad Pilleri, vi ellers har! Men se saa er'et osse, at Fallesen aldrig i sine Dage kan risikere at komme til at hedde Flyvesen, begrundet paa at Doctor Jerndorff mere egner sig til at gaa rank i Krum'ses Fag eller at gaa krum i Doctor Rank'ses Fag, end som til at spille »et Dukkerthjem« paa Ho'edet ner a' en Flyvemaskine.

— Den er jeg med paa! Men jeg vil nu bare sige, at jeg si'er ligegodt, hvad jeg sa'e!

— Naa ja saa si'er vi det.

— Næ, jeg si'er, at naar bare Endelsen er go', saa er alting godt. Og det er ingen Løgn, at vi ha'de en meget nysselille Julefortjeneste da vi spillede med Phister; men den kniber li'egodt naar vi skal spille me' Phisto.

— Ja jeg skal aldrig benægte Andet. Men nu sp'ør jeg bare: Hvorhen?

— Det skulde De inte spør'e om, Grosser, for det bli'er nok inte til No'et. Men skal jeg endelig svare, se saa vil jeg da sige: Ud paa Nørregade Grosser. Nu har Abrahams jo faaet sin indbildte Syge kureret i Lyon; og af lutter Glæde ligger de nu og sla'er hinanden ihjel i 7 Akter og spiller Benbrud bag Kulisserne og anden Grusommelighed til Beneficie for Skuespillerforeningens Begravelseskasse.

— Den kan blive gal nok, Grosser: Sæt nu Jens Busk kommer med en Forespørgsel angaaende Skuespilleres Mishandling i Tjenesten?

— Ja, saa ... Om Forladelse, der er en Herre, der fryser! — Væ'sartig, Herre, Varmestuen er omme i Lille Kongensgade, og der er opvarmet i Balkongetagen, bedste Losje midt for Scenen — Væs'artig!

Et lille Vink.

— Tak Børn for den øndige Lampeskærm. Jeg glæder mig saadan til at benytte den, naar jeg faar mig en rigtig fin Lampe.

Ogsaa i Rangforordningen.

— Men sig mig en Gang Ole Kjæve, hvor har Du dog egenlig faaet det mærkelige Navn fra?
— Jaaw Hr. Faastjonker! De æ søen en Tittel, A haar.

Øjebliksbilleder.

Det er aabenbart, at Venstres mange Ho'eder
Kan ikke trives under samme Hat,
Og om Enigheden i det man formoder,
Den er li'esaa stor som mellem Hund og Kat.
Foran Fronten er der »trofast Samarbejde«,
Men i Ryggen en fatal »Familiefejde«,
Deres Holdning er vel stot mod Taburetterne,
Men indbyrdes er man stødt paa Mansketterne.

Chresten Berg, der rummer hele Venstres Dulighed,
Som har ott' og fyrretyve Mænds Forstand,
Ja som er »den størst mulige Mulighed«
Og *Morgengnavets* egen »Tækkemand«,
Kan dog ikke »Evropæerne« tækkes;
Med de Separatister maa han trækkes,
Som ej glemmer deres Lyseslukkerrolle
Og gjør alle de smaa »danske« Hjærter kolde.

Hvad Under da, at Folk kan blive bidende,
Som ellers meget tamme før har væ't — ?
— Selv naar Monrad læser *Berlingske Tidende*,
Kan det formelig i ham nu gi'e et Z.
Mod Berlingskes Artikler har han lavet
En »Billed-A-B-C« i »*Morgengnavet*«,
Hvis Troes-Artikel godtgjør, at med Barfod
Staar »den stille Magt« ej her paa nogen rar Fod.

Monrad mener, Venstre har en ren og klar Fod
At staa paa i sin Visnepolitik,
Og Beviset li'esaa let som en bar Fod
I Hose for den store »Drømmer« gik;
For ser man, naar nu **A** siger »Asen«
Og **B** siger »Bæst«, ser hele Classen,
At i Monrads Skrivelæsemethode
Er A = B, og begge lige gode.

Naa! af Lignelser han før jo fik en Del anbragt passende paa Folketingets Mark;
Der tumled' han sin »Ganger« fra Ny-Zeland
Og sin Æsops berømte Æselspark.
Men trods Lignelsernes gode Egenskaber
Er der altid ved hans »A« et lille »Aber«,
Og hans sidste her i *Morgengnavets* Spalter,
Lig en udslidt Hest, for øjensynlig halter.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Va gaar der a Sværdrup? Jaj har taft et Vædemal med skeve Lodvigsen, fordi jaj sagde, a Sværdrup var en Folkemand og Repoblikaner, som foragtede Stjerner og Kors og Dingeldangel, som man hænger om Halsen paa Indioter men ikke paa vos, der er Demmekradter, og jaj hade trot, han sku ha gort som Lægtor Lange i Somer og pudtet Korset i sin Borskuffe, men maaske kan et Storkors igge gaa i en almindeli Borskuffe, men saa ku han jo ha gæmt de i et Sjattol eller et Klædeskav, og nu ska jaj ud me to Støkker Lakridsrod og en kvart Abelsin, og tre Ører i ræde Penger, som jaj ku ha anvænt bedder, nemli til a komme i Krigsgrisen, som Aron Jacobsen og jaj har køft og som vi allerede har fire og treddeve Ører og en fransk Sentime i til a køvve Revolvere og Salongpistoler for; naar vi ska paa Barrekadderne; som jaj tænger bliver Sjov. Og a di fire og treddeve Ører ligger der kuns de to i Grissen, fordig Aron har laant de annere imod Geldsbevis, som han ska betalle fire Prosent a, men han sier, han tjenner endda, og har køft min Ægesamling og solt den igen med Profidt. Og der har været mejet Mudder i Skollen, for de væmelie Højredrænge Carl Karsten og Petervilhelm ha velet mulle Aron og maj, for de vi skrivver i voreses Avis »Den nye Tid«, og di hade fat i Arons Ben og han laa og vrælede og sae, di ville igge la han ha sin Regilion for han sæl, som er Løjn fordig han har slet ingen, som en rask Dreng heller igge skal, og saa kom Regelionsleren Hr. Kaarsberre, som er en grinagti Grontvikianer me langt røt Skæg og Bullehadt og Boisens Lilleblaabog i Baglomen kilendes og sae, di sku la den staggels Aron være, og Gud vor han og jaj grinnede bagetter a de gvontvikianske Faarehode, men vi kan gøre ve han va vi vel, og Petervilhelm fig Andmærgning for Mangel paa Danelse, skjøndt han hade vaaren den skiggeliste. Men Aron var alligevel blen bange og sa, vi fig nog Klin med de Føste og saa ble vi ennie om, at se om vi ku igge blie erklærrede nøjtralle, saadan a vi ha Lov a pryle di Annere, men di skatte ha Lov a mulle vos. Og nu har jaj tængt a skræve til Bajer som har den Gesjæft, om vordan man bær saj ad me a bli gort nøjtralle, men dersom de gjør liesaa Ondt som a faa en Tand troggen ud; som jaj fig forledden vel vi klorreformeres først og saa maa de værre paa en Værda

a vi ka bli fri fra Skolen den Da Bajer ska ha fat i vos. Og Du ka helse I b s e n *og sie, vi Drænge ska nog gaa paa Galeriet og klabbe a «Vildanden» naar Kammerherre Faldesen har faaet den af Ovnen. Og jaj synnes han er længe om a servere den saa bare den igge har hængt hos* H e g e l *og faaet en Tange, som jo forresten er netop de Fine men de tossige Højredrænge vil ha deres Mad frisk, og jaj synnes nu Heddevi sku gøre de me en Dynnemitpatron. som er dog mere moderne og »etter det Engelske» som det hed i Illustreret i gamle Dage. Og bare Noen vele springe Skolen i Loften inden imorgen, fordig jaj har smit min Karegterbog bort, som jaj tore igge vise den Gamle, fordig jaj hadde faaet Slet × i Opførsel, og nu faar jaj Bang i Moren og er øm i Forvejen fordig jaj løv paa Skøjder og slo en Stjerne i Isen og den Stjerne ku jaj igge engang ta me jæm, men jaj har to, som min Søster fig paa sidste Bal og har forræret maj for a jaj sku la vær a stigge hinder me Knabenaale. Og jaj tør igge gaa med dem naar Aron ser det; for saa vele han gøre Grin men jæmme har jaj dem paa.*

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S.

Ves Du komer hos Sværdrops og igge vil stigge for mejet a nu han gaar me Storkors skal jaj sende Dig min ene Stjerne. Den er a Guld me grøn Bund og hænger i et Baand vorpaa der staar: «Honning, Soya, Kimaly Chimpanze,» eller saadant Noget som er vidst Arabbisk.

Spænd og Spark.

Efter Forlydende sad C a n t o r sidste Sabbath i al Fred og Ro paa sine Avisers Kontor og var netop i Færd med at beregne nogle Udlæg, han havde gjort i Anledning af nogle Indlæg i en Del Processer angaaende et lille «s» og var i den Anledning rigtig i sit «S», da Døren til Kontoret pludselig fløj op, og lille A s s e l kom farende ind med Tungen langt ud af Halsen.

— Hille den gloende Ende af en varm Jødekage! Nu skal du schgu høre schtort Nyt!

— B e r g er dog vel aldrig gaaet hen og bleven gode Venner med E e d v a r d igjen?

— Neh, det er noget ganschke aldeles uhørt i Israel!

— Saa er det altsaa en paalidelig Nyhed, du kommer med!

— Det er det schgu! Tænk, jeg er bleven omtalt i *Dagbladet* for i Dag.

— Det er schgu Løgn!

— Nej, Gu' schtraffe mig!

— Saa, hvad staar der da om dig?

— Du kan selv se, G r o v e kalder mig for en Gentleman!

— Ja, det kan du sgu læse voreses unævnelige paa, at det har han ikke ment noget med!

* * *

Den nye Tids-Avis, som sagtens blidelig
Indslumrer snart, Benævnelsen paalidelig
Vist aldrig i sin Levetid fortjener:
Den galt i Byen gaar, snart hist, snart her,
Men, Herre Gud! hvad er et Gadekjær,
Naar ikke det oplivet bli'er af — Ænder?

* * *

Og selv om Ænderne er lidt forfløjne,
Det smager altid dog af Fugleflugt,
Især da Bladets Trykker man saa smukt
Har kaldt en G e n t l e m a n med «Gaaseøjne».

* * *

Det begynder dog at gaa op for den almindelige Bevidsthed, at Danmark er adskillige hundrede Aar tilbage i sin parlamentariske Udvikling. Først i disse Dage er der forelagt Rigsdagen Forslag om at opføre et Parlamentshus; og netop i denne Tid er de engelske Fremskridtsmænd ivrigt sysselsatte med at sprænge d e r e s Parlamentsbygning i Luften, formodentlig fordi den er en gammel forældet Indretning.

* * *

Skulde Fremtidens Parlamentarisme muligvis kun være forbeholdt et Hjem i Førernes — Luftkasteller?

* * *

Saafremt dette er Tilfældet, er vi dog saa heldig stillede, at vi har tilstrækkelig mange parlamentariske Bygninger af den Sort, og at vi derfor ganske rolig kan spare de mange Millioner til Rigsdagsbygningen og hjælpe os med et af Firmaet B e r g & Co.s patenterede Luftkasteller, som har den Fordel, at de hverken kan brænde eller sprænges i Luften.

* * *

Friherre T h e o p h i l u s H a n s e n skal, efter hvad vi erfarer, have paatænkt at forsyne den nye Rigsdagsbygning med en særegen Bolig til Brug for Folketingets Formand, hvis øverste Etage selvfølgelig maa være ledig, og i hvis nederste Stokværk den berømte Tronseng anbringes, for at den ærede Formand paa en bekvem Maade kan komme til at ligge, som han har redet.

* * *

— J e n s B u s k har dog hidtil nøjedes med at bagtale Officerer og Underofficerer, men nu kommer Raden til de Menige: forleden beskyldte han i Folketinget de Menige — i alt Fald af hans eget Kompagni — for at have villet skyde deres egne Befalingsmænd, — selvfølgelig bagfra. J e n s skal i den Anledning allerede være bleven saa populær blandt Hærens Underklasser, at de aldrig kalder ham andet end «Soldatens Fryd».

* * *

«En gammel Sømand» (ɔ: formodentlig en «Vandmand») spørger i *Morgengnavet*, hvad Højre vil gjøre, hvis Soldaterne under det længe paatænkte og meget omtalte Venstre-Oprør nægter at slaas med deres «Landsmænd». Svaret er ganske ligefrem: til den Tid har *Morgengnavets* trofaste Samarbejdsmænd, Dhrr. E e d v a r d, H ø r u p, H o l m, H ø r d u m, P i n g e l, B j ø r n b a k o. s. v. i den Grad gjort Kaal paa Alt, hvad der ligner Nationalitet og Landsmandskab, at der ikke er flere «Landsmænd» at slaas med.

* * *

En lille Forskjel.

Imellem Hunde og de literære Jøder,
Som Gud og hver Mand véd, man nok af Lighed møder;
Dog, undersøger man de tvende Racer nøje,
En Forskjel er der dog, som falder strax i Øje:

Thi dersom man i Flæng blandt en Flok Hunde slaar,
Saa piber bare den, som Slaget af os faar;
Men naar «de sorte Smaa» et saadant Slag annammer,
Saa piber a l l e strax — kun i k k e den, man rammer.

Finanslovens 2den Behandling.

Visselulle, mit lille Budget,
Nu skal du ta'e dig Thingene let.
Din Gold-Amme har jo klædt dig a'
Og givet dig alt, hvad du skal ha'e,
Saa du vil nok erfare en Gang,
Fra Vuggen til Graven er Vejen ej lang.

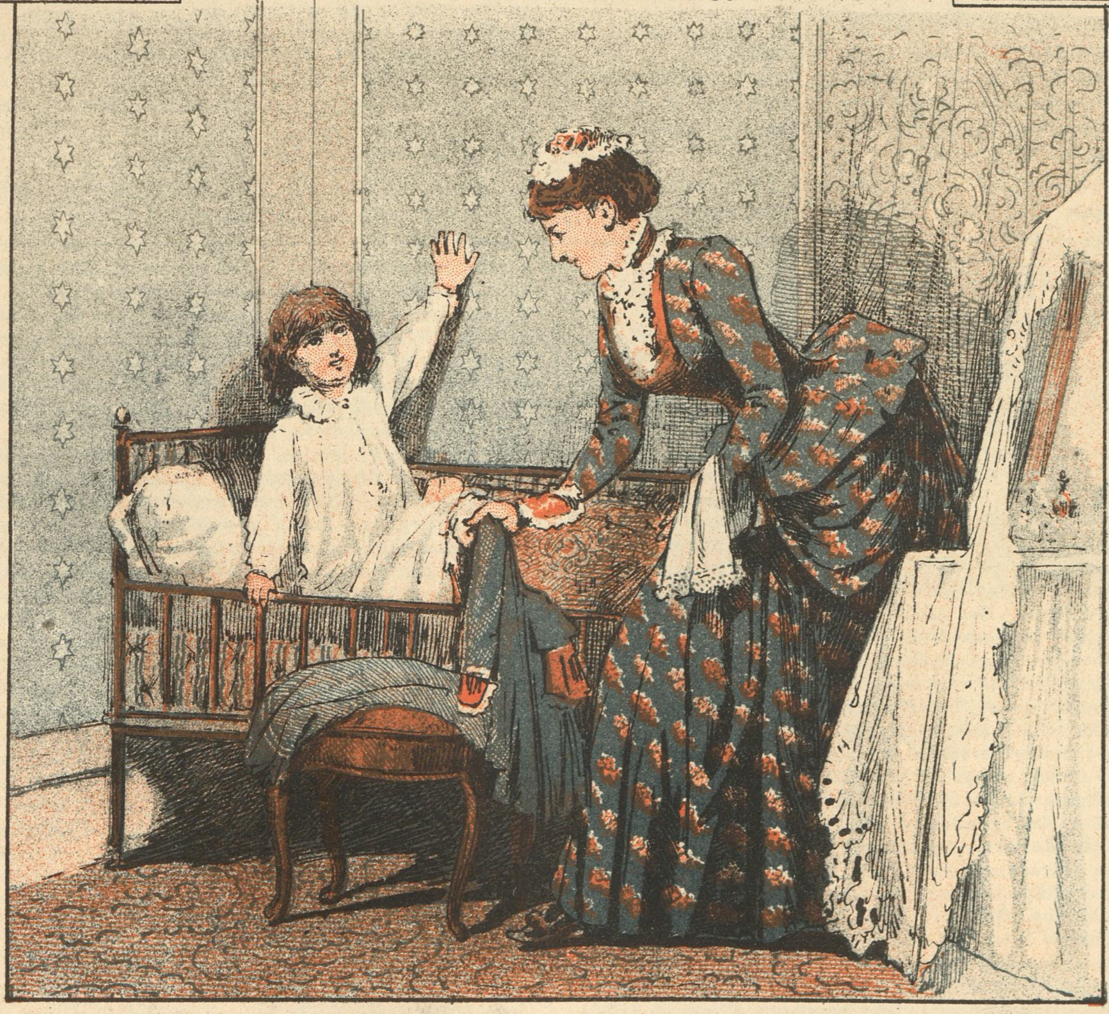
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 5. Februar. Nr. 6.

PUNCH.

En lille Narcissus.

— Moder! maa jeg ikke faa Spejlet herhen ved Sengen?
— Hvorfor det, mit Barn?
— Jo, for Fader siger, jeg er saa sød, naar jeg sover.

Gaar d'ikke strygende!

Det maa dog falde Venstre tungt paa Sindet,
At det i Aarevis har trolig slidt
For at faa vasket rent sit Smule Linned
Og kan dog aldrig faa det rigtig hvidt.
Af Renhed vil det gjerne redde Skinnet;
Men Snavset er saa svært at blive kvit,
Skjønt Sæben, efter hvad de selv fortæller,
Jo stammer fra den rette Sæbekjælder.

Men kan det ikke vaske Snavset bort
Og skal alligevel dog gaa i Tøjet,
Saa har en Fremgangsmaade det for Øjet
Hos Vaskerkonerne af tvivlsom Sort:
Med Vask og Skylning fatter de sig kort
Og skaffer Tøjet rullet eller strøget
I Haabet om, at ved en Smule Stivelse
Kan man for alle Pletter faa Tilgivelse.

Ved den Betragtning indser man tilfulde,
At Venstres Vaskerkoner, som saa tidt
Til daarlig vasket Lintøj sae: »Lad rulle!«
Og dog ej fik det sorte gjort til hvidt,
For ikke rent at miste al Kredit,
Hvad jo var det de allernødigst skulde,
Saa lader baade Vask og Rulning ryge
Og viser, de er ferme til at stryge.

Nu stryger disse kloge Strygekoner
Af alle Kræfter løs paa vort Budget
Og stryger over otte Millioner
Af samme upaaklagelig og net
I Haabet om, at Vælgerne forsoner
Sig med, at deres Lintøj har en Plet,
Naar det dog ved sin Strygning Navn fortjener
Som »noget af det stiveste«, man kjender.

Kort sagt med deres Strygeinstrumenter
De stryger Alt, endogsaa Landets Værn,
Og hænger i som rene Strygejern,
For at det Folk, hvorfra det Bifald venter,
Opspare kan en Mængde Stryg med Renter
Til næste Krig, som mulig ej er fjern;
— Hvis da den Ild, der ulmer under Asken,
Ej snart la'er Strygeriet gaa i Vasken.

Punch drømmer.

Punch havde læst sine Aviser. Han havde pløjet *»Nationaltidendens«* lange Spalter, og Rørelsens Fugtighed havde bedugget hans klare Brilleglas ved at følge Prins Valdemar paa hans elefantastiske Fart til den osmanniehridderlige Sultan, der af sit gyldne Horns Overflødighed havde strøet Stjerneglimmer paa de kjække Sø- og Korsfareres hvælvede Bryst. Saa havde han taget sig en Dukkert i *»Politikens«* evropæiske Hovedstrømninger og havde med Undren været Vidne til, hvorledes den oprindelige asiatiske Ærbødighed for Majestæten havde forvandlet sig til gemytlig Øster- og Integade-Chutspé af den fornøjeligere Slags, men derpaa havde han lagt begge Aviser fra sig. Hans Fantasi var sat i Bevægelse ved at læse om Prinsens Rejse. Rejse! tænkte *Punch*, drage ud i den vide, vide Verden, bort fra Østergades snavsede Fliser, ikke hver Dag skulle være nødt til at slaa Spunds i »Den nye Tud«, de har sat paa den gamle Bærmevogn fra Trinitatis, være fri for Nationaltidendes »Literaturtidende«, for Vilborts Breve. — Gud give, han gjorde Alvor af sit Navn, han skriver hver Gang under Brevene Vil-bort, men han hænger paa alligevel! — ikke længer læse Fallesens fortvivlede Repetoirelister, ikke mere høre om Prøverne paa dette evige »Hvorhen?«, hvis Forfatter nu i afmægtig Desperation vil have Titelen forandret til »Hvornaar?«, ikke mere høre »Gine du dejlige Mø« afvexle med Slutningssangen af »Nitouche«, ikke mere Noget af alt dette! Desuden — Ehlers gaar! — Hvordan skal jeg holde Kjøbenhavn ud uden Ehlers?

Og medens *Punch* tænkte saaledes, hørte han den øsende Regn plaske ned i Kanalerne og denne ensformige Lyd sammen med Vindens Susen vævede sig ind i hans Rejsetanker, saa den til sidst lød som Bølgernes Plasken mod Skibets Sider. Han sejlede og sejlede paa Drømmenes vidtstrakte Hav, hvor de blaa Bølger skummede ham i Møde, og Sejlene klaprede og Vinden tog i Flag og Vimpel, en herlig Sejlads, en stolt Pilgrimsfart, Prins *Punch* paa Korsfarertog til — Sultanen af Bogø!

Ja, *Punch* drømte nu virkelig denne Drøm. Han krydsede paa sit eget Skib ned gjennem Øresund, hans Maal var Bogø, hans Ærinde at overbringe den der residerende Sultan Chresten Povelsen Berg den af ham saa stærkt eftertragtede Orden: »Den forgyldte Dromedar i Brillanter«.

Saa gik Farten gjennem Kjøgebugt. Den laa stille og blank, men skjønt Vinden bar fra Land, kunde *Punch* ikke høre de bekjendte Kjøgehøns klukke. De sidder saa stille som Mus paa Reden og ruger paa det Æg, Hørup har lagt i den, og naar Tidens Fylde kommer, saa brister Ægget og Basilisken, der skal æde Berg og alle hans Danskere, kryber ud. Men foreløbig er Alt stille, saa stille, at selv en Statsrevisor kan sidde og revidere gamle Mellemregninger i Ro og Fred. Videre gik Farten forbi Stevns hvide Klint. Der stod Pastor Henning Jensen som en vældig Folkekæmpe og forsøgte med en uhyre Farvekost at male Klinten gloende rød. Men det var forgjæves. Oppe paa Klinten stod Scavenius og lo, thi den røde Farve drev af, lige saa hurtig som Pastoren smurte paa. Saa blev han vred og raabte til Scavenius, at han var

»saa sort som Kul«,

men Ekko'et fra Stevns Klint svarede igjen:

»saa hvid som Kridt«.

og saa tog Scavenius Henning Jensen i Nakken og puttede ham i den sorte Gryde, men Scavenius blev ved at smile, som han plejer at smile. Han var jo Klintekonge og i Kridthuset hos sine Vælgere.

Og Farten gik forbi Møen, Frede Bojsens Land. Sommerspiret stod skinnende hvidt. Hoho! tænkte *Punch*,

det er vist en Sukkertop, Tietgen har stillet op som Reklame for Sukkerfabriken. Død og Kridte, hvor den skinner! Jeg vil kjøbe Aktier! Men, da han kom nærmere, saa han, det var ikke Sukker, men igjen Kridt, og det forekom ham et daarligt Kriterium, at der skulde laves Sukker paa Kridt. Han gav Ordre til at lade være at kjøbe Aktier. Saadan sejlede *Punch* og blev ved at sejle, og over alt strømmede Folk ned til Stranden og raabte Hurra! og viftede med Lommetørklæder og sagde: «God Lykke med Processerne!» Og *Punch* nikkede og var rørt og befalede Kaptajnen at hejse en forgyldt Grisehale i Mastetoppen til Tegn paa, at Alt gik godt i den Retning.

Endelig kom Bogø til Syne; men kun for atter at forsvinde i tæt Taage. *Punch* blev urolig, men Kaptajnen beroligede ham med, at saadan var det altid i den sidste Tid. Han skulde nok finde ind. Og endnu medens han talte, hørtes Klokkeklang inde fra Taagen. Det var Bergs store Formandsklokke, som man kimede med, for at de Søfarende kunde høre, hvor Landet laa. Et Øjeblik efter kom der ligesom en Lysning i Taagen. Bum! lød det. Bum! Bum! Sultan Berg lod sine Kanoner skyde Salut. *Punch* var kjed af, at han ikke selv var i Besiddelse af Kanoner af det Kaliber, men han plejer ikke at føre saa grovt Skyts. Han svarede imidlertid efter Evne og under Klokkeringning og Kanonernes Torden løb Skibet ind og kastede Anker udenfor Slottet. Det flagede i Byen og paa Havnen. Alt saa festligt og højtideligt ud. Lige saa snart Skibet havde kastet Anker, lagde en Baad paa Siden, og Korsgaard Pascha entrede om Bord. Han komplimenterede *Punch* og overbragte Sultan Bergs Indbydelse til at besøge ham Kl. 1. *Punch* takkede for Æren og hængte strax sin nye Medaille «Pro artificiis et literatibus» om Halsen paa Paschaen. Denne takkede dybt rørt og bad *Punch* undskylde, at han var nødt til at underkaste Skibet et Toldeftersyn, da der var strængt Forbud imod Indførelsen af evropæiske Varer, særlig franske Galanterivarer, paa Bogø. *Punch* hævdede imidlertid, at han ifølge Folkeretten som Ambassadør var fritaget for et saadant Eftersyn, og Korsgaard Pascha gav da efter, idet han hovedrystende sagde, «at han nok fik en Røffel, men det var han jo vant til».

Præcis Kl. 1 begav *Punch* sig i Land, ledsaget af sine fornemste Officerer samt sine to Yndlingstanter, «Madam Bollerup» og «Fru Sørensen». Disse fik dog ikke Lov at komme længere end til Slottets Indgang, da Korsgaard Pascha ikke vilde tillade, at de kom ind, før de havde aflagt deres franske «Turnyrer», hvortil Damerne svarede med et energisk: «Aldrig i Evighed!»

Sultan Chresten modtog *Punch* i sin nye store Skolekiosk. Han var i Højtidsdragt, sort Kjole og hvidt Halsbind. Omkring ham stod nogle af de største og vigtigste Danskere, Holger Drachmann, Karl Gjellerup, Otto Borchsenius og Herman Bang. *Punch* bøjede sig dybt og overrakte Sultanen «Den forgyldte Dromedars» Insignier samt Diplomet som Overstordromedarius. En Taare perlede i Sultanens Øje og fugtede hans Brilleglas. Fra sit eget Bryst tog han «Holger-Danske»-Ordenens Storkors og fæstede det paa *Punchs* Bryst. Sultanens Haand — det var den venstre — skjælvede under Paaheftningen. Derpaa omarmede han *Punch* og trykkede ham ind mod sit Kalvekryds, bag hvis krusede Piber «Dannevirket» stak sine Bastioner ud. Det var et gribende Moment. Efter at samtlige *Punchs* Stabsofficerer havde modtaget Dekorationer som Riddere af «den blaa Pandebules» Orden af 2den Grad, gik man til Taffels.

Der var ikke andet end Svinekjød paa Bordet. En mægtig Sæhrimmersteg stod paa Hæderspladsen. Det var, som Sultanen smilende bemærkede til *Punch*, det sikreste Værn mod ubehagelige Gjæster. *Punch* havde faaet Gjellerups Skjoldmø: Brynhild til Borddame og søgte at gjøre sig behagelig for denne strænge Skjønhed, men da hun haanlig spurgte ham: om han maaske kunde ride paa «Romulus» eller fløjte Niebelungen-Lied i G-Dur, og *Punch* maatte vedgaa sin Uformuenhed dertil, vendte hun ham foragtelig Ryggen. Desto kordialere var Berg. Han vilde endogsaa drikke Dus, men *Punch* sagde, det var ikke Skik hos ham.

«Tænk en Gang,» sagde Berg, «jeg véd ikke en Gang, hvor mange Medarbejdere Morgengnavet har! Den lange Nubier derhenne kjender jeg, men den unge Spanier, der sidder her lige over for, véd jeg skam ikke, hvad hedder. De har deres Tur at komme her, og det er vist første Gang, han er her.»

Og Berg bøjede sig tilbage og hviskede til Korsgaard: «Hvad hedder han der?»

«Det er jo Robert Henriques!» svarede Korsgaard hviskende.

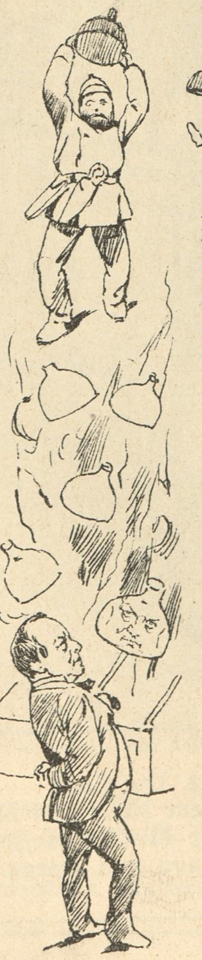
Berg greb sit Mjødhorn, nikkede smilende over til den unge Spanier og sagde:

«Skaal Robert, det glæder mig at se dig».

Robert blev højrød i Hovedet af Glæde, og idet han foer op af Stolen, sparkede han *Punch* op ad Skinnebenene! *Punch* foer sammen og vaagnede. Han var gleden ned af Stolen og havde skrabet sit Skinneben. Paa hans Bryst laa i Stedet for «Holger Danske» Ordenen et «Morgengnav».

Slukningsmiddel.

Hvad kan dog et Barn af denne Klode
Ej udpønske i sit kloge Ho'ede?
Nylig Folk i stum Forundring gloede
Og dog neppe deres Øjne troede,
Saasom Ild man slukked' uden Vand.
Bare med en simpel Glasbeholder
Er det, at man Underværket volder,
Samt et Fludium, der Kraft udfolder,
Ret som naar til *Morgengnavets* Boller
Monrads Visdom Jævning bære kan.

Men for Monrad staar den ej til Skamme,
Thi naar den kan Ildens Brændpunkt ramme,
Bliver Baalet lige med det samme
Reduceret til en haabløs Flamme,
Der ej mere Næring til sig ta'er.
Og det samme Fludium for Resten
La'er sig ogsaa stikke under Vesten
Uden Skade for En selv og Næsten,
Der har været med ved Slukningsfesten,
Selv om han en lille Gnist sig har.

Nu har alle Brandmænd Grund at sukke,
Det er ikke dem, der Lavrbær plukke,
Hvor de nye Apparater klukke,
Som saa pænt endog kan Tørsten slukke;
Sprøjtefuld dog ingen bli'er dera'.
Ja selv dem, der rejse skal ad hede —
Og hos Djævlen og hans Datter svede,
Gi'er man en «Beholder» med hernede
Fra; det bli'er en kold En for den lede,
Naar hans Ild skal den i Tilgift ha'e.

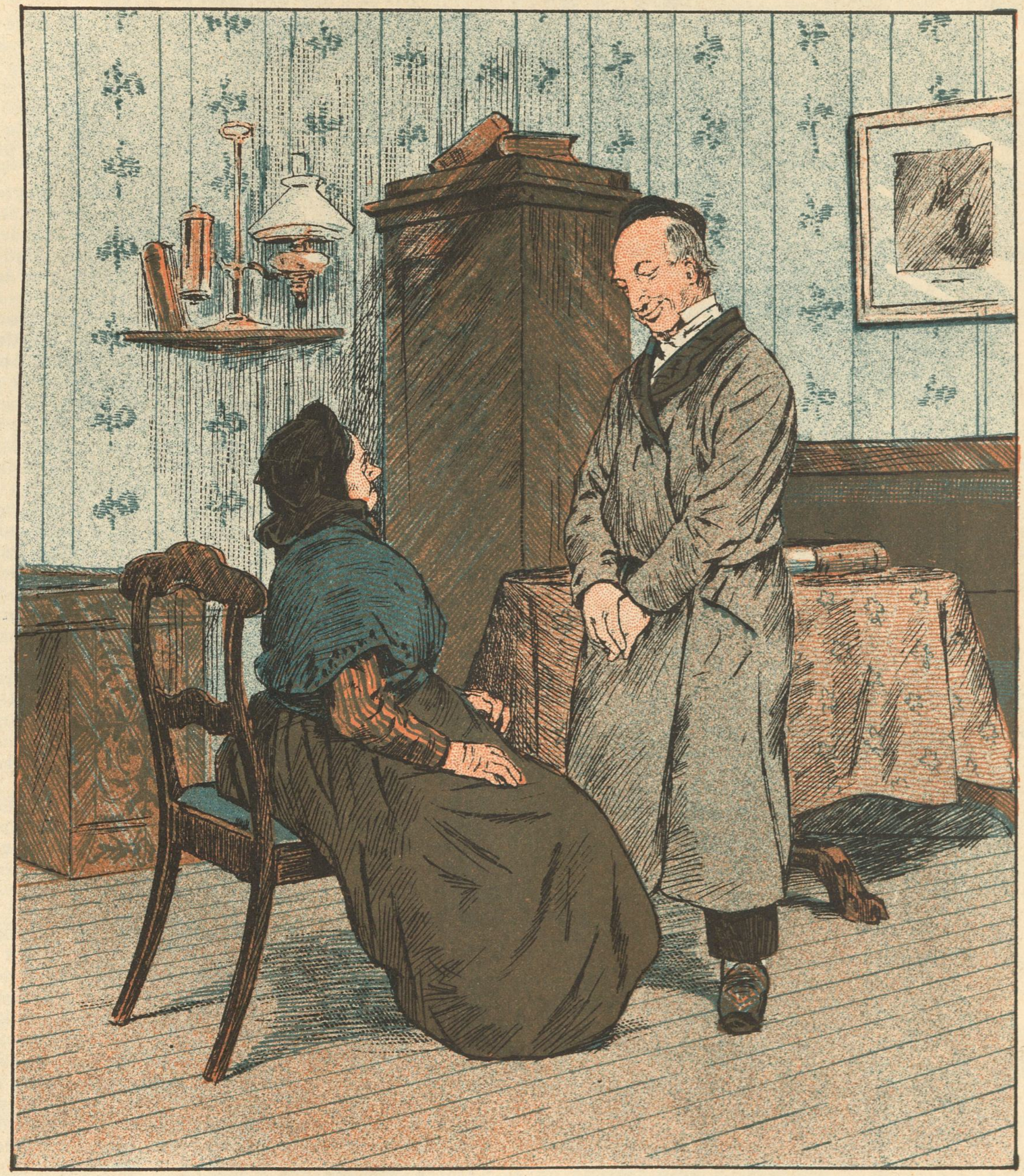
Et godt Raad.

— Men Maren! Hvad er det, Du gjør?

— Jeg sætter en Plade med mit Navn paa Køkkendøren, for der stod i »gode Raad« forleden, at saa kan man undgaa mange Misforstaaelser, og min Kjæreste tager saa tidt fejl og gaar op paa 3dje Sal, fordi der ikke er Navn paa Døren. —

Du sublime au ridicule.

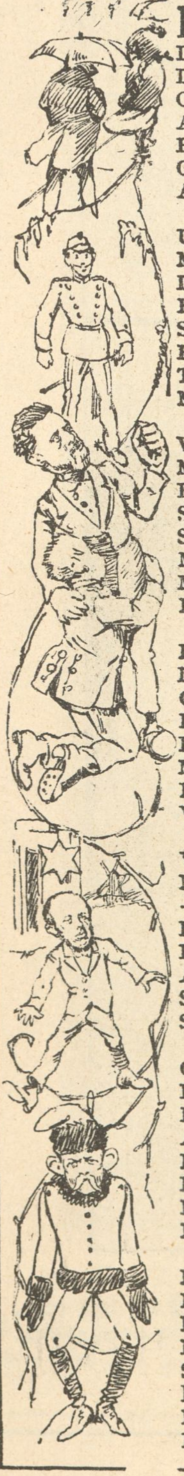

Præsten: Naa, lille Mo'er! Saa hun vil tale med mig? — Tal hun kun frit ud og sig mig, hvad der tynger paa hendes Samvittighed. — Luk hun kun sit lille Hjærte op for mig, og hun skal se, hun er ikke gaaet forgjæves.

Skrædderkonen: A sku hels aa be' om Præjstens Baavser!

Vinterstudie.

Hu, sikken Vinter! — Det fryser og tøer,
Det regner, det sner og det blæser,
Damer gaar rundt i forkølet Humør,
Og røde bli'er Herrernes Næser!
Al Ting er sjappet og klamt og vaadt,
Hvor man saa ser, er der Graat i Graat, —
Grosserer Hage saagar gik saa vidt,
At han erklærede Danmark fallit!

Ude paa Marken en vildsom Fugl
Maa trippe omkring efter Æde;
Løse Fugle i Karnevals-Skjul
Kan nippe til Letsind og Glæde.
Sneen er vegen for Regn og Rusk;
Rekruten kryber bag Tingets «Busk»!
Thi Sneen drysser fra Træet ned,
Men Busk beholder sin Sne-dighed!

Vintren øver jo sit Tyranni,
Men selv i det usleste Hummer
Fyrer nu Arbejder-Førerne i,
Saa Stemningen kan blive lummer!
Skrue paa Skrue de kjækt bedrev, —
Men ak! uden Ende dog Skruerne blev!
Muligvis faar de paa Stemningen Hold,
Naar de, som nu, ta'er en Skrue med — Vold!

De Fyre kan fyre! — Ja, der er selv No'en,
Der helt ud i Byerne rykker
Og bruger «Avisen» og dens Redaktion
I Mangel af Favnestykker!
Lars Dinesen er vel en modig Person,
Men mødte dog ikke paa Stjernekroen; —
Naar man som Mand er fuldstøbt og hel,
Vil nødig man hakkes til Stjerne-Mel!

Venstre for Resten er ogsaa brillant,
Naar rigtig det gjælder at fyre,
— (Dog ikke med Rifler!) — fornylig de fandt
Paa Raad, der i al Fald bli'er dyre:
Den ny Kommission har jo i Kommission
At varme lidt op for Ministrens Person;
Som Erke-Bishop'er læse de vil
Sig Biskoppe-Raadets Løntanker til!

Og den Kommission bliver snart permanent,
For den skal enhver efter Tur i;
Den er en Slags Mellemting saa omtrent
Af Inkvisition og af Jury.
Ransag Eders Hjærter! — Gud naade dem,
Der gnavent og mut følger Tante hjem:
De Stakler kan trygt sige Lykken Godnat,
Naar Bajer en Kvindesags-Jury faar sat!

Men mærkeligst blandt det mærkværdige dog
Er, hvad man i Tinget maa høre:
Endskjønt man paa Skøjter og mer gjorde Sjov
Paa Grund af det sjappede Føre,
Skjønt slet Ingen gled over Isfladen hen,
Beviste dog Holstein hin Ledre igjen,
Hvorlunde endogsaa i Tøvejr han kan
Bestandig fungere som — Glidermand!

Blomsterbrev

Fra Staden Kjød-Ben-Havn
til
det himmelske Rige.

Til min skævøjede Søster under Maattesejlet paa den drageprydede Sampang!

Mit grønne Liv trues ikke længere af de sorthovede Barbarers Hep-Raab; min Thes forfriskende Bitterhed forøges ikke mere af deres Galde; deres the-atralske Fagter ere nu udelukkende henvendte mod langt bitrere Modstandere.

Her findes nemlig i dette Land nogle mægtige Mandariner, der tolke deres Tanker paa Rispapir og leve af vildtflyvende Ænder. Deres Navn er Journalister, og de mest ansete af dem ere de rødhovede. Blandt disse have nu de sorthovede trængt sig ind; men de benytte ikke blot deres Fingerfærdighed til at ridse kjendte Ansigter paa deres Papirer, men i langt højere Grad til at pibe i Fingrene. De pibe bestandig den sammo Melodi og fugte af og til deres Læber med Hvidløg for at Pibningen kan lyde skarpere. Deres Religionsbegreber ere i Almindelighed konfuse, hvorfor de hade og forfølge alle de rødhovede Barbarer, der ikke ville bekjende sig til Konfusius' Lære. Men nu have de rødhovede Barbarer omgjordet sig med hvæssede Penne og ere dragne i Marken mod de indtrængende Fjender, der til Gjengæld have sluttet sig sammen i et Samfund, i Landets Sprog kaldet »das judische Literatenthum«. Et frygteligt Blodbad er begyndt, mod hvilket Franskmændenes Nedsabling i Tient-sin var for Intet at regne! Din Moders Søn sidder i sin gule Ro paa den høje Thekasse og betragter Striden med bitre Smil.

Paa de Rødhovedes Fane ses med Flammeskrift de bevingede Ord: Maa vi være her! Men Bogstavtegnene ere næsten ikke mere til at læse, thi En af de Sorthovedes mægtiste Hærførere har overspyet dem med Hvidløgsduft og brandgult Galde. Hans Navn er Can-tor, og han er en ivrig Modstander af Landets bestaaende Regeringsform, det saakaldte »Provisorium«. En af Landets store Skjalde, Carl-Mi-Chel-Sen, har istemt en rungende Krigssang med Omkvædet »Slaar du mine Jøder, slaar jeg dine Jøder!« og hele den sorthovede Skare stormer frem med saa høje Kampskrig, at de røde Barbarer aldeles blive overdøvede.

Endnu er Slagets Skæbne ikke afgjort. Det himmelske Riges Søn vil aftage sine Tøfler og kysse den Jordbund, hvorpaa Barbarernes Blod kommer til at flyde.

I min Glæde over Striden besøgte jeg forleden et af Barbarernes Templer. Det er en prægtig Bygning med røde Drager, gyldne Klokker og tvende høje Skorstene. Dets Beliggenhed er lige overfor det Sted, hvor det verdensberømte Ti-Vo-Li trykker Stadsgravens graa Vande. Det besøges navnlig af de glade Kristne, et Troessamfund, der tiltager saa stærkt, at Templet jævnlig maa udvides. Den rødhovede Barbar, der mætter mit grønne Liv med Føde og Løn, tog mig derud, og vi fik Plads i en straalende Hal, hvor de fromme sad ved smaa Borde og spiste, drak og vare glade. I et Bur ved Væggen var der indespærret en Bande Spillemænd, der styredes af en smuk Præst med en Tugtestav i Haanden, og indeni et stort Hul kom de bodsøvende frem og forvred sig af Samvittighedsnag. Jo mere de vred sig, desto højere gav Tilskuerne deres Andagt til Kjende ved at klappe i Hænderne af Glæde.

En Tempeltjener bragte os mange Bægere med en

liflig Drik, der kvægede min Hjærne med silkebløde Opiumsdrømme. Da blev ogsaa jeg glad, og uden at tænke paa Stedets Vanhellighed, rejste jeg mig og istemte en Takkesang til den store Fo. Pludselig drejede Alt sig rundt, Templet vaklede, — og hvad der saa skete, er mig kun dunkelt; dog erindrer jeg, at jeg blev løftet op i en Vogn, og at Kjøresvenden sagde: »Han har sig en god Pisk!« hvilket undrede mig, da jeg dog havde skjult den saa godt.

Næste Dag straffedes jeg med en Sygdom, der her i Landet har det underlige Navn »Dimmelim«. Det er Straffen, fordi jeg har svigtet mine Fædres Guder. Jeg vil nu lade mine kinesiske Pistoler og deltage i de Sorthovedes Blodbad for at sone min Brøde. Hvis mit grønne Liv næste Gang er i Behold, skal du atter høre fra

din Broder Te-van-Sjat.'

Spænd og Spark.

Hs. Eminentze Biskop Monrad har glædet Morgengnavets Læsere med at oplyse dem om, at Regeringen vel har Lov at udstede provisoriske Finanslove, men der maa rigtig nok ikke findes andet i dem, end hvad Folke- og Landstinget er enige om at bevilge. Altsaa, skulde det Tilfælde indtræde, at Landstinget nægter, hvad Folketinget vil bevilge, og at Folketinget styger Landstingets Bevillinger, saa har Regeringen efter Monrads Jura nok Ret til at udstede en »provisorisk«, Gud bevares! men der maa bare ikke staa noget som helst i den.

* * *

Hs. Eminentze »Overbraminen« har ogsaa gjort Bekjendtskab med juridiske Spørgsmaal. Fordi »Braminernes Selskab« lagde deres Bedrøvelse for Dagen midt om Natten, blev de yderligere bedrøvede i den offentlige Ret. Her er imidlertid ikke andet for, end at de maa gjøre bra' Miner til Skæbnens Spil.

* * *

I Modsætning til denne sørgelige Slutning paa Braminernes Sørgefest er det glædeligt at erfare, at et andet herværende Selskab, der ogsaa har et stærkt østerlandsk Præg, nemlig »Fremskridtsklubben«, har kunnet fejre en Begravelsesfest med en ganske anderledes munter Finale. Det var Samdrægtigheden i Venstre, der stededes til Jorden; og ved denne Lejlighed optraadte Herman Bang og O. Borchsenius som Forkæmpere for den »danske«, medens Herman Bing og Pingel slog et Slag for den »evropæiske« Race. Kampen mellem de haabløse og daabløse Slægter førtes med et sandt Raseri, men endte i Følge »Morgengnavet« og »Politiken« med det glædelige Resultat, at begge Parter vandt en glimrende Sejr og gjorde deres Modstandere fuldstændig til Aal.

* * *

I øvrigt betegner Fremskridtsklubben i mere end én Henseende et glædeligt Fremskridt i Sammenligning med Braminernes Selskab. Medens sidstnævnte maa nøjes med én Overbramin, synes dets indo-evropæiske Konkurrent i Følge Demokratiets Tro at besidde tvende saadanne ophøjede Væsener, nemlig Georg og Eedvard.

* * *

I Braminernes Selskab kastede Lemmerne sig hylende til Jorden, medens deres Punch stod brændende paa Bordet; det havde de nu ikke Lov til. De demokratiske Fremskridtsmennesker hyler ogsaa, hver Gang Punch bliver dem serveret; — men det skal de have Lov til.

* * *

»Braminerne« hylede til dæmpet Belysning; i Fremskridtsklubben begynder man nu endog at hyle over »den højeste Oplysning«.

* * *

Foreningsvæsenet gjør ellers i det hele gode Fremskridt her i Landet. Nu er der endog en »Forening«, formodentlig af »danske« Braminer, der har overtaget Udgivelsen af »*Morgengnavet*«. Dette er øjensynlig en hensigtsmæssig Foranstaltning; thi ved »Organets« forestaaende dødelige Afgang har man i saa Fald en Forening, der kan afholde en passende »Sørgefest«, hvor den dæmpede Belysning fremkommer ved, at man »slukker Lysene i alle de smaa Hjem«.

* * *

Bøderne maa naturligvis de smaa Interessenter betale — til »Overbraminen«; saa har han i det mindste ikke noget at hyle over.

Hermanslaget i Vuggestuen.

Venstre har en Vuggestue,
Fremskridtsklubben er den døbt.
Der i Løjert og med Hue
De smaa Venstrebørn bli'er svøbt.
Killingen faar lege »Løve«,
Brølet er dens Mianens Maal,
Stemmens Styrke maa den prøve
I det store Fællesskraal.

Pingel kom. Som kjærlig Amme
Laved' han dem Barnemad,
Og det »Varme« og det »Klamme«
Mænged' han i samme Fad.
Mens paa Estrup løs han kløde,
Saa han med profetisk Aand
I hver lille Venstrejøde
Strax en ny Kong Salomon.

Ej slig Ros de kunde taale,
De er vante til Dada,
De begyndte strax at skraale
Paa, de »Mere« vilde ha'e.
Bing han sa'e: Af Fædrelandet
Var naturligvis han Ven,
Men dets Skyldighed forbandet
Var at gi'e ham No'et igjen.

Herman Bang — fra Ferslews Arne
Som en haabløs Slægtning sendt —
Hævede sin fromme Barnerøst mod Herman Bing nu vendt,
Mente, at selv om i franske
Zola-Laser rundt man gaar,
Hører man dog til de »danske«
Racedyr med Pandehaar.

Rent man glemte Pingels Klingklang
Over Bing og over Bang.
Bing! Bang! Bing! og Bang! Bing!
Bing! Bang!
Gjennem Salen nu det klang;
De hinanden tog i Totterne,
Selv Borchsenius saa blød
Sa'e, det Hele gik til Rotterne,
Hvis vi Drachmanns Røst ej lød.

Herman Bang for sine Nerver
Maatte hastig søge Ro;
»Morgengnavets« gamle Hverver
Tog Affærer da for To.
Herman Bing blev dog ej modløs,
Gav paa Sejrens Krans ej Slip,
Ej hans »Politik« er »rodløs«:
Den har »Junius« og »Grib«.

Næste Dag — ja saa kom Veerne,
Vuggestuen var blamert,
»*Morgengnavet*« lufted' Bleerne,
»*Politiken*« var genert;
»Svinekjødet« har faaet Tinter;
Broderhaand, skjønt »klam«, lidt stud
Rækker dog Fernando Linderberg endnu Borchsenius.

Den parlamentariske Inkvisition.

Som Kætter for en Dommerkreds han staar,
Der ikke lader sig af noget røre;
Selv blot at ha'e med den Slags Folk at gjøre
Er, som Tortur betragtet, lovlig haard,

Og vil han ej bekjende, skal han gribes
Med gloende Tænger og forsvarlig knibes:
Thi Folke-Dommerne i det Parti
Er fødte Mestermænd i Kniberi.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 12. Februar. Nr. 7.

PUNCH.

Bare korrekt.

— Aah, spil mig nu en Gang mit gamle Livstykke.
— Men Bedstemo'er! Véd du dog ikke, det hedder Corset?

Broderskab.

Hvor de folkekaarne ruge
Trofast over Folkets Held
Og des Aarsag Tiden bruge
Til at slaa dets Tarv ihjel,
Hørtes hele sidste Uge
Immervæk det gamle Spræl:
Al Ting skal paa Labben suge,
Indtil ESTPUP si'er Farvel!

Derfor vort Budget beklippes,
Hvor det ikke rentud flaas:
Flyvesandet løs skal slippes,
For at den Ting fast kan slaas,
At i Tinget en Xantippes
Talegaver bedst forstaas,
Og at en Regering vippes
Med en Mundfuld Degnevaas.

Medens HAGE som Minister-
stormer slog sig rigtig løs,
Og HIN LEDRE spruded' Gnister,
Ædderspændt og chikaneus,
Vore egne Nihilister
Ogsaa med i Laget drog,
Og den Indtægt, BJØRNBAK mister,
PINGEL sig til Indtægt tog.

BJØRNBAK syntes, det var Skade
For de nævnte pæne Folk,
At man vil dem ej tillade
Brug af Dynamit og Dolk;
Midt endog paa aaben Gade
Li'esom »deres Bro'er« de maa
Sig begi'e paa Retirade,
Naar de Politiet saa.

PINGEL, der af Harme gløder
Over Tyranniets Baand,
Mellem Politikens »Jøder«
Dog en »Græker« er af Aand;
Har en Morder som en Støder
Med en Dolk gjort Næsten Men,
Bifald det hos PINGEL møder,
For det smager af — Athen!

Ja, kan MOST og HARTMANN hole
Navn af »Helt« og »Frihedsven«,
Saa har ogsaa ROCCAMBOLE
Samme Titel tjent saamænd,
Og i BJØRNBAKs høje Skole,
PINGEL sagtens ej sig dyer,
Før han ogsaa faar gjort OLE
KOLLERØD til en »Martyr«.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, De maa da endelig ikke tro, det bare er for at faa den Sjat Kaffe, jeg kommer i Dag, men jeg skal sige Dem, jeg kommer for at samle ind, og De maa endelig ikke tro, det er til Kanoner, for hverken Petrine eller jeg er af den Slags som vil have Blodsudgydelse og Rabalder og saadan Noget, som de gjør med Kanonerne, men vi hylder Fremskridtets hellige Sag og vil lade os brænde, Gud fri os naturligvis ikke lige strax men naar vi er døde, for man kan jo da ikke leve evig og altid, og jeg tænker saamænd tidt paa søde Fru Schrøder, at De, der er næsten fem Fjerdingaar ældre end jeg, og som dog vist gaar med en indvendig Leversyge, saa gul som De tidt ser ud, skjønt Deres Læge siger Nej, men ham har jeg nu en Gang ikke megen Tiltro til, at De, som jeg siger, godt kunde gaa væk en skjøn Dag, og havde De ikke det Gravsted paa Assistens, Sørensen og jeg i sin Tid gav Dem til Julepræsang, saa vilde jeg i Deres Sted ogsaa gaa ind i saadan en Brandassurance, men nu er det en anden Sag, da De har Deres paa det tørre, skjønt det mellem os sagt skal være temmelig fugtigt at ligge derude paa Assistens, og Gud det kunde ikke falde mig ind at bede Dem give Penge, for det véd jeg nok De ikke har Raad til, og i denne Tid er det i det Hele ikke saa godt at faa Myntsorter fra Folk, men saa har Petrine og jeg udspekuleret at vi kunde jo ogsaa samle Brændselsmateriale ind, og Sørensen har tegnet sig for 2 Tønder Koks og 2 Tønder Vælskul, og Grosserer Petersen for en Favn Bøgebrænde hugget og frit tilkjørt, og Onkel Lysestøberen for en Sæk Affald af Tælle og Sterin, og nu vilde jeg bede Dem, søde Fru Schrøder, om at give et Gros Svovlstikker af dem med Pastør paa, for ganske vist er det ikke nogen stor Gjenstand, men det kan dog altid hjælpe til at fyre op med, og jeg synes, det maa være dejligt for Dem søde Fru Schrøder saadan paa en nem Maade at kunne komme med i det og have en god Samvittighed ligeoverfor Fremskridtet og Sivilisasjonen og Ligbrændingen, og saa tegner jeg Dem, og Gud nu gaar jo Ehlers til April og jeg havde ikke hørt Noget om det, for jeg læser jo sjælden Aviserne saadan helt igjennem, men forleden Aften, vi havde været henne og høre Lange og se Jerndorf flyve i Mefistofeles, kommer vi ud paa Kongens Nytorv, og i Stedet for det ravende Mørke, er der kommen hele sex store Kandelabere og Frits Grønbæk sagde nok det var noget Kandelabberi, og at vi skulde have elektrisk ligesom i Holbergs Dage før Jul, men jeg synes nu alligevel det er kjønt af Ehlers at han har villet gaa med Glans og sætte sig et lysende Eftermæle, og Gud søde Fru Schrøder nu er vi da ogsaa bleven folketalt igjen, og om jeg kan begribe, hvad det skal gjøre godt for,

for vi bliver jo ikke flere for det, og jeg synes naar det endelig skulde være, saa maatte det kunde gjøres nemmere for Exempel ved at laane Tivolis Tælleapparater, som de jo dog ikke bruger nu om Vinteren, og saa en Dag naar Vejret var godt, stille dem op mellem 2 og 4 paa Østergade, hvor jo dog alle Mennesker kommer og lade dem gaa igjennem, og det vilde vist være mere praktisk end disse hersens Lister, og De kan tænke Dem søde Fru Schrøder, at den Dag Værten kom med den, var Sørensen lige gaaet ud og jeg maatte skrive paa den og det gik meget godt, undtagen der hvor de spurgte hvad Kirke man hørte til og jeg vidste ikke, hvor vi egentlig hørte hen, men for mit eget og Petrines Vedkommende skrev jeg Slotskirken, som vel maa være den fineste og for Sørensen skrev jeg «forskjellige», fordi han er jo Vaabenbroder og maa rundt til saa mange Begravelser, og for Folkenes Vedkommende skrev jeg «Folkekirken», men da Sørensen kom hjem, sagde han det var rent galt for vi hørte alle sammen til «Trinitatis». Og saa blev jeg rigtig nok vred og sagde: «Nej hør véd Du hvad lille Sørensen, Du kan bilde mig mange Ting ind men at Du og jeg og Tøsen der ikke hører til samme Menighed som Cantor og Henresches det kan da ethvert Menneske se selv i Tusmørke!» Men saa slap det ud, at han mente «Rundekirke», og det kan jo gjerne være er rigtigt. Og Gud nu maa jeg hjem og se til Sørensen for han sidder med Afrikas Kort foran sig og prøver paa om han kan finde ham Mahdien og jeg er bange han skal gaa vild i Ørkenen. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Svovlstikkerne.

Deadergonfekt

dilberedt af

Affekattermadammen.

Gut gote Hr. Redagdør, jai gammel Madam ble so rert ofer at gomme hjem og find Hr. Redagtør sin Fisitgort stuggen ind i min Dørspræk, och jai denk: Na han er blen udaalmotig og har Ret dil a blif udaalmotig, men jai gammel Madam har vaaren krank och har hat Sofekrankhet, so jai har ai durt gaa i Deatern, for bedst som jai sitter so pladaft, faller jai i Søfn och de arrivert mai i de gonglich Deater fier Ganger, och jai snorkt, so die er blen majet mismotige ofer mai och puft mai gammel Gone i min Ribben. Men so seer jai bo Blagat a Seferin gier en Styk, som heter Gureren i Lyon och jai denker: Na! Jai vil probier at go dil Seferin! Och den Aftning sof jai ei och blef ganz gurert af Gureren, fordi der er vat jai galler Gnalbongbong i sin Medicin. Och hel Natten efter sof jai ei, for jai lo og denkt po, om Seferin sku vær en Skork eller en Engel, for gom han ind fra højer, var han so hvit og uschkildig og englagtig, som jai aldri før seet ham, och gom han ind fra Venster, var han so sort och demonsk och nederdræchtig, som jai aldri drot heller han gu bli, och jai har lagt och spekelert och spekelert, och nu forstoer jai, de ska vær en Allegori paa Georgbrands, for naar han skrif om Holberg och Christianwinther och Sjachstaffelt, so er han so dansk so dansk og skrifer han om Gongurt eller Zola, blifer han so fransk so fransk, och det er vat die galler Efolusjonsdeorien. Na! Jai dror da nu den hellig Graf er vel forvart och at jai gan go ut dil Deodor po Dagmardeater och see Eedvard Brands's sin Gomedie „Et Besøg" och jai gommer der ut och det goer mait got i Begynnels met en Styk af Erik Bøgh och so gommer der et lang lang Mellemagt och jai leser i Sæsong och seer po Versonlist och dee stoer ferst Fru Oda Nielsen och jai denk: Ach vor hun er dailich, naar hun sehtoer och singer schmoe Oberet och fniser och ger Gommers. Och der stoer min gammel Ven Stigoer, som altid foer min gammel Hjert dil a slo i Bolgatagt, naar han gommer ind som edel Jyngling och deklemer bathedist! Och so gommer min Ven Garl Wulff och Gut, du stor Ginefer, vor har jai grint a Garl Wulf, och jai elsker ham, undagen noer han spiller Jede, som for Exempel Rafael i „Galifen po Efendyr" for jai syns han ger for maiet Nar ad die staggels Jeder, och de ger han osse, naar han laser Sommerresy. Och bedst som jai sitter och denker och denker i de her lang Mellemagt, so pladast faller jai i Søfn igjen, och jai dremmer jai er en ung och dailich Ingsjeny och sitter bo en Hodel i Svendborg. Och der foer jai Besøg af den her lil Eedvart Brands, som gommer som en dailich Rittersmand fra „Gong Rainèssances Dadder", och han sier, han wil gi Sjambanj och jai sier: „Mange Dak Hr. Dokdor!" og vi foer Sjambanj och drikker og glinger, men soe blier han neergaardn, och vil gysse mai och vær Dongsjuang, men soe sier jai: „Nai Dokdor Brands, sodan schpiller vi ei dansk Gomedie!" og so daer jai ham i Nakke och verfer ham ut af Deren, och han drimler net af Drapperne met en stor Rabalder, som jaj vaagner vet, och seer Oda og Stigoer och Garl Wulff gomme frem och dakke, och Folg glappe poe et Var Venger og di Andere hysse, och soe motte jeg goe och har ei seet somaiet som en Reblik a „Et Besøg". Men de gan Deodor ei ger for, uten vet sin Mellemagt.

Børsmødet.

Og om I lyster, saa skal jeg strax jer
En Vise kvæde om, hvordan det gik,
Da vore »Liberale« deres Aktier
Paa Børsen inte noteret fik.

Paa Handelsmødet en Adresse vedtog
Man imod Venstres Visnepolitik;
Saagar Hr. Tietgen var her i Ledtog
Med dem, der skjænked' Berg den beske Drik.

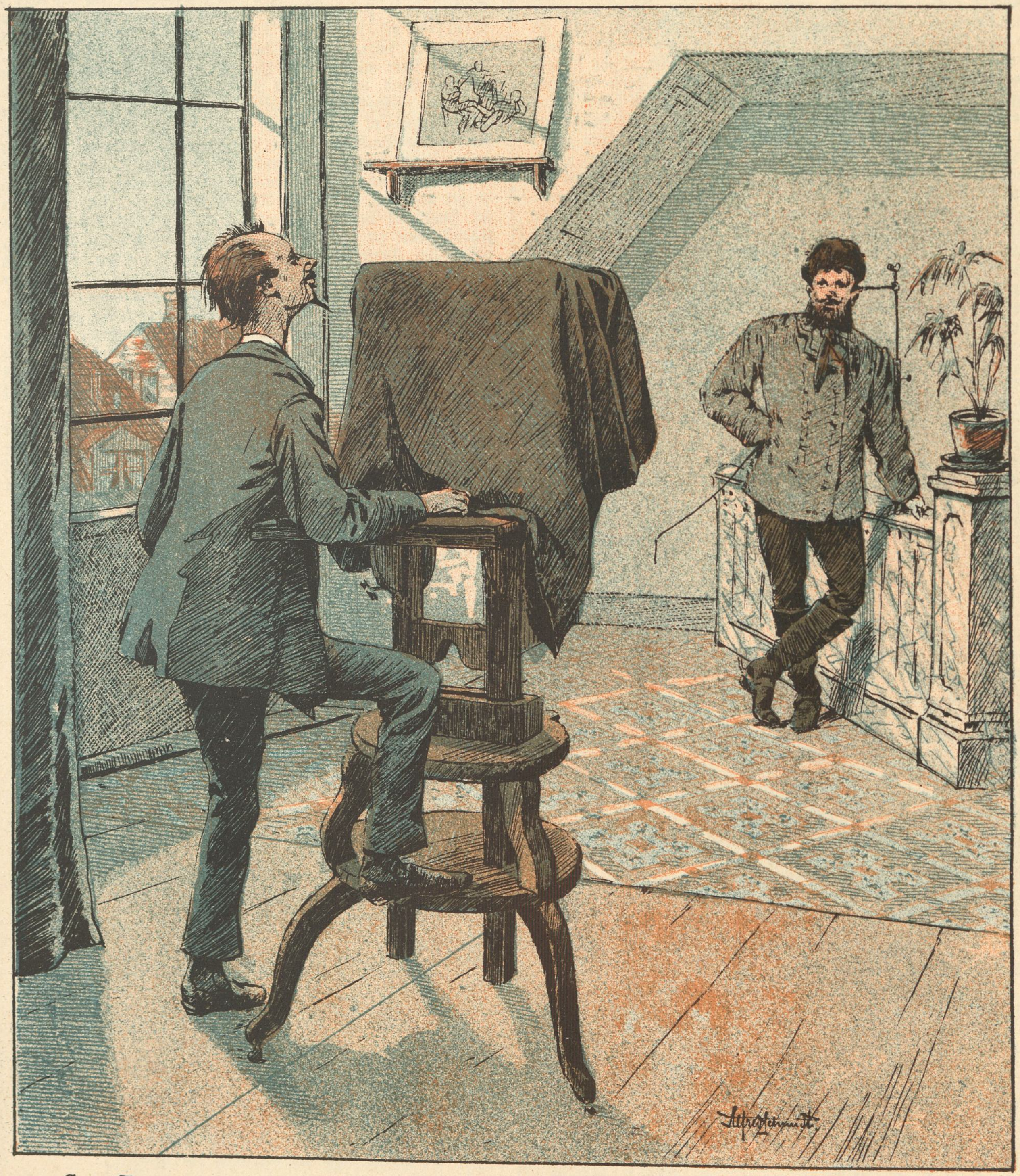
De Liberale, der jo kan forvandle
Sig næstendels til hvadsomhelst, der gi'es,
Sa'e: Vi vil med, for vi kan ogsaa handle
— Med brugte Højreklæ'er naturligvis.

Saa slog de skyndsomst paa de kjendte Strænge:
»Nu skal der handles! Slutter jer i Ring,
Billetgrosserere og Kræmmerdrenge,
Paa Børsen tæt om Neiendam og Bing!

— Men hvor der handles, som oftest spildes:
Spildt blev den skjønne liberale Kraft;
Ej deres Børskrach deraf formildes,
At fire Hænder de dog med har haft!

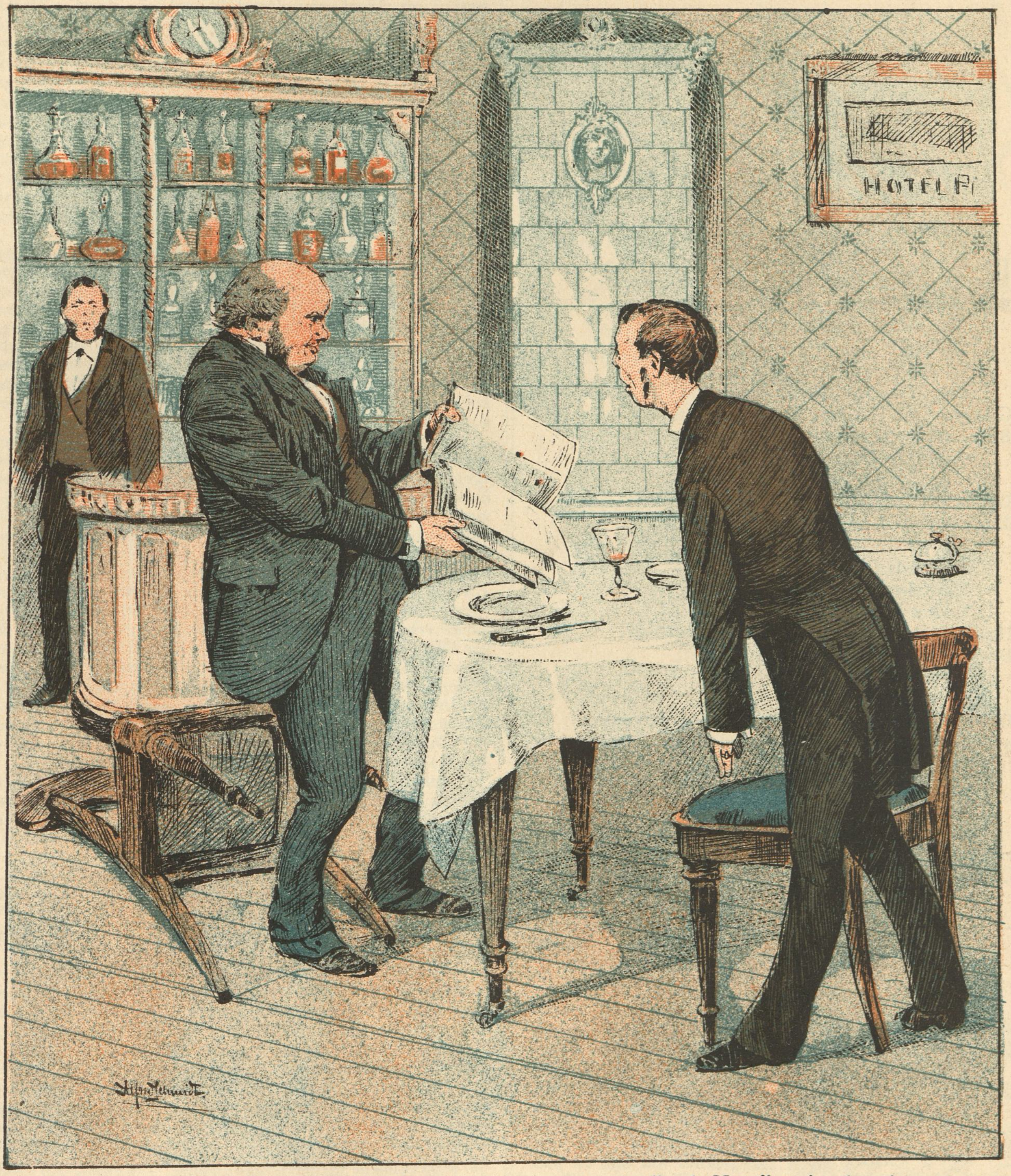
Det blev et trist firehændigt Nummer,
Som fælt i Ledregrevens Øren skær'.
— Kun ved de fulde fem Hr. Hørup brummer,
At han la'er fem være lige her.

Statsøkonomi?

— Gaar Forretningen dog saa godt, at De kan gifte Dem?
— Det just ikke; men jeg mener nu bare, at kan En leve af ingen Ting, saa kan To sgu ogsaa!

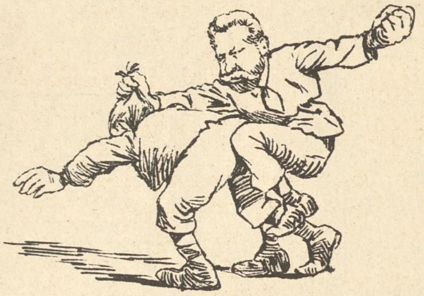
Et Rejseæventyr.

— Nu har der ganske vist været Væggetøj paa omtrent alle de Hoteller, jeg har besøgt; men at de gaar i selve Fremmedbogen — det er vel for at søge sig de fedeste ud blandt Gjæsterne? — det er sandelig ikke før passeret mig!

Samdrægtighed.

(Frit efter H. Hertz.)

Hr. Hørup kasted' Runer over Spange,
Som liden Korsgaard over skulde gange,
Saa letted' han sit Hjærte
Og fandt det evigt Spænd,
At Korsgaard Hoved blev for
De »danske« Venstremænd;
Gnavets Ord, forhen Venstres Glæde,
Bliver nu bare til en Kjæde
Magre Ord.

Det vilde Gnavet upaatalt ej lade,
Men lagde ud paa ny mod Integade.
Det ledende Organ strax
En Leder fik i Stand,
Der viste, Venstres Trop har
Endnu sin Ledermann;
Hørups Ord Korsgaards Hjærte saared',
Derfor røg han ham flux i Haaret;
Fagre Syn.

Den Vælger raaber, da hans Blade kommer:
»Hvem skal jeg nu dog stemme paa til Sommer?»
Men det var liden Eedvard
Af Glæde fast han lo,
Da han gav „*Politiken*"
Sin Ære og sin — Tro:
»Korsgaards Blad mister snart Kreditten,
Os det bli'er, som vil ta'e Profitten!«
Fagre Ord!

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

«Mefistofeles» *af* ***Poito*** *er paa Italiensk det samme, som paa Franskhedder* «Faust» *og er af* ***Counod****, men for Resten ligner det det slet ikke, men meget mere* «Djævlens Datter», *der jo ogsaa er et Udstyrelsesstykke, hvor det ikke kommer saa nøje an paa Sangene. Det er nu en Skam af* ***Hohlenberg*** *at sætte i* «Sæsonen», *at der vilde blive fremsagt en Prolog, for det gjorde der ikke den Aften, jeg var der; men Stykket begyndte lige midt i Skyerne.*

Her gaar alle Balletdamerne omkring med Svanevinger og Noget paa Hovedet, som jeg først i Mørket troede var Matroshatte, men saa, da det blev lyst, opdagede var en ny Slags Hatte uden Pul i, men bare Skygge, og de synger en Svanesang, hvori de hæver Herren, naturligvis Kammerherre ***Fallesen****, til Skyerne og forsikrer, at deres største Glæde her paa Jorden er at danse-danse-danse-danse, og saa ender de med den* «I Kjæde gaar hele Familien»! *Det kan* ***Lange*** *ikke taale at høre paa, og saa gjør han Nar af* ***Fallesen*** *og spørger, om han er bange for at vædde, om hvem der kan skaffe en Tenor, og saa bliver de enige om at prøve* ***Jerndorff****. Saa dumper vi ned fra Skyerne, men Publikum var glad og klappede, og Conrad var saa vittig at sige, det var Skyklap.*

Saa kommer vi til næste Akt, som er første Akt, og det er Markedsscenen af «Faust», *men des værre uden den kjønne Vals, De véd nok:* «*Lam da-lalalamda!*» *Og her hørte jeg strax, at* ***Jerndorff*** *var den ægte Tenor, for naar jeg lukkede Øjnene, var det mig ikke muligt at høre, om det var ham eller* ***Christophersen****, der sang, undtagen paa det, at den Sidstes Stemme var stærkere. Men ogsaa i denne Akt var det Balletpersonalet, der maatte holde for, for i denne Opera synger Koret ikke, men danser.*

I næste Akt er vi hjemme i ***Jerndorffs*** *Studereværelse, og her kommer* ***Lange*** *for at friste ham til at synge Tenor, men* ***Jerndorff*** *siger endnu Nej, fordi det ligger ham for højt, hvad man tydelig kan høre er sandt; men saa lover* ***Lange****, at Frk.* ***Schrøder*** *skal blive Primadonnaen, og hendes Stemme er ikke saa stærk, at* ***Jerndorff*** *behøver at være bange for den. Saa slaar* ***Jerndorff*** *til, og de flyver af Sted med Vinduesposten, idet* ***Lange*** *tager* ***Jerndorff*** *paa sin Kappe. Og Gud bevares, hvor* ***Lange*** *var humoristisk i den Akt! Jeg havde rent ud sagt været noget bange for, at han skabede sig lidt, for jeg har jo set hjemme hos Tante Line en Række Fotografier af ham, næsten ligesaa lang som Panoptikumsbilledet i* «Oldfux», *hvor han stod i de besynderligste Stillinger og Attituder; men nej, der var slet ikke noget Skaberi, han var bare uhyre plastisk morsom.*

Derefter kommer Havescenen, som vi kjender bedre fra ***Counod****.*

Saa til Bloksbjerg! Nej, hvor jeg blev uhyggelig! Det var saa mørkt, at jeg næsten ikke kunde se en Haand for mig undtagen det violette Landskab, der havde akkurat samme Kulør som det selvlysende Svovlstikkestativ, Bollerup har ved sin Seng. Denne Akt af Operaen er ogsaa Ballet og minder i Begyndelsen om «Flagermusen» *og i Slutningen, hvor de danser hver med sin Lygte, om Lygtedansen i* «Kaptajn Grants Børn».

Dernæst kommer Fængselsscenen, som vi ogsaa kjender bedre fra ***Counod****.*

Men saa kan det nok være, man bliver overrasket, for saa faar man indlagt en Akt af «Iphegenia i Aulis» *(eller maaske* Tauris, *det tør jeg ikke sige). Og Fru* ***Lütken*** *repræsenterer Grækerne og Frk.* ***Skytt*** *Skytherne, og* ***Jerndorff*** *viser sig mere og mere at høre til Jonerne, for han gaar ned med Fruen ved blanken Sø.*

Til sidst ser man, at ***Jerndorff*** *ikke har kunnet taale den klassiske Maaned, men er bleven gammel og hvidhaaret; og det kan ikke nytte, at* ***Lange*** *viser ham diverse* Dissolwing News, *han gaar i sig selv, lægger sit Parti fra sig paa Gulvet og siger, han ikke tror, han duer til at være Tenor — hvad man jo nok har faaet en Anelse om i Løbet af Aftenen vilde blive Enden paa det. Saa ender det Hele med en Apotherose i Baggrunden, mens Maskinmesteren strøer Apotherosenblade paa* ***Jerndorff*** *og* ***Lange****.*

Efterskrift.

Jeg skynder mig at tilføje et Par Ord om »Hvorhen«?, *da jeg er bange for, det bliver for sent, naar næste Nummer af* »Punch« *udgaar. Nu véd jeg da, Hvorhen det er! Det er til Babylon, hvor* **Zangenberg**, *der spiller en ung Hjelt i Gelee, vil over at grave ligesom Dr. Schliemann. Ellers er Stykket nærmest et Stykke Kunsthistorie, men ikke nær saa morsom som jeg vil f. Ex. sige en af Docent* **Julius Langes** *Forelæsninger, og jeg tror ikke, at det skadede Stykket meget, at* **Carl Price** *havde faaet en morsom Hovedrolle deri. Handlingen var noget stillestaaende, men* **Poul Nielsen** *og Fru* **Eckardt** *delte de løbende Forretninger mellem sig. Hvordan var det? Fik Professor* **Erslev** *ikke, da han var til Kongres i Rom, af en Fejltagelse en spansk Orden? For saa er det vist det, Forfatteren sigter til.*

Med megen Agtelse

Ernestine Bollerup.

Spænd og Spark.

Den paatænkte nye Rigsdagsbygnings Beliggenhed er bleven stærkt kritiseret i Landstinget. Man fandt, at Støjen fra de lossende Skibe kunde forstyrre Rigsdagens »Arbejde.« Naturligvis! Saadan en travl Virksomhed maa jo virke svært distraherende paa en Repræsentation, der sætter sig til Formaal ingen Ting at bestille. Sæt nu, at den blev saa forstyrret af Travlheden uden for, at den virkelig gik hen og gav sig til at arbejde!

* * *

Nej, saa har Ploug Ret i, at Bygningen heller maatte anbringes paa en af vore offentlige Pladser, f. Ex. Halmtorvet, der da passende kunde omdøbes til Kvalmtorvet.

* * *

For den Sags Skyld kan man ogsaa give Ploug Ret i, at Rigsdagen kunde have det ganske hyggelig i det nye Christiansborg, især naar den fik Riddersalen til at samle sine Riddere af de mere eller mindre bedrøvelige Skikkelser i.

* * *

Og naar den fik Riddersalen til at samle sig i, saa kunde den jo passende faa de andre Appartementer til at adsprede sig i.

* * *

I Kongefløjen kunde Spisesalen f Ex. indrettes til Snapsting; de forskjellige Gemakker til Konversationsværelser for Medlemmerne til Brug, naar Hummeluhr eller W.-Madsen har Ordet, og Sovegemakkerne kunde jo faa en passende Anvendelse som Udvalgsværelser.

* * *

At Slotskirken blev indrettet til Gravkapel for aflivede Lovforslag, forstaar sig naturligvis af sig selv.

* * *

Der burde maaske ogsaa, hvis da ikke uoverstigelige Hindringer stillede sig i Vejen derfor, indrømmes Kongen nogle Lokaler paa Slottet i de to Maaneder af Aaret, i hvilke Rigsdagen ikke holder Møder.

* * *

Saa danner der sig naturligvis en Indsamlingkommité, med Hr. Ploug i Spidsen til eventuel Besmykkelse af Anvendelsen af Nationalsubskriptionens Midler til Forskjønnelsen af den saaledes tilvejebragte — Rigsdagsbygning.

* * *

Bidrag til samme modtages fremdeles.

„Nej.“

En just ikke finansielden Dialog, refereret af vor politiske Nejer.

Højre: Op, I gjæve Landsmænd!
Kom og vær Finansmænd,
Vis nu de nedre
Lag i Folket Vej! —
Fy for den Ledre,
Om Greven stram og sejg
Si'er N og E og I, som siger:
Venstre: Nej:

Højre: Godt! — Men kan man mere
End kun bogstavere,
Ej man for frit gjentager dette Nej;
Sky alle Tiet-Genvordigheders Vej!
Svar Børsen I og A, som siger:
Venstre: Nej!

Højre: Saa lad os da støtte
Videnskabens Nytte:
Granskeren hejser
Sejl saa ferm og fix,
Men — hvad er Rejser
Foruden Port'monnix?
Naa, svar nu med et Nik, som siger:
Venstre: Nix!

Højre: Hvem faar i et Hul Ly?
I vor gamle polytekniske Rede
stuves man som Kvaj! —
O, lad dernede
Studenten tumle sig,
Gjør ham til Holten Mand — I, a, si'er:
Venstre: Nej!

Højre: Vi af Harbo-Øre
Harbo-Kroner gjøre!
Vi la'er ej Posten
poste sig ihjel!
Og vi gi'er Kosten
til Svendsens ny Kapel!
Ja, vi gjør V, e, l, som siger:
Venstre: Spræl!

Højre: Skal da ej vi fremme
Liv og Aand herhjemme?
Skal vi ej bygge
Land i Lovens Læ?
Skal vi ej bygge
om vort Frihedstræ?
Svar ærlig: I og A, som siger:
Venstre: Næ!

Fastelavnsris.

Hr. Greven ligger paa sit grønne Øre
Og lader, som han TIETGEN ej kan høre;
Men vil han for den Bolle ham nu snyde,
Som Handels-Standen ventet har at nyde,
Saa kan Hr. Greven vente »en Opvækkelse«
Og ydermer en Ende med Forskrækkelse.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

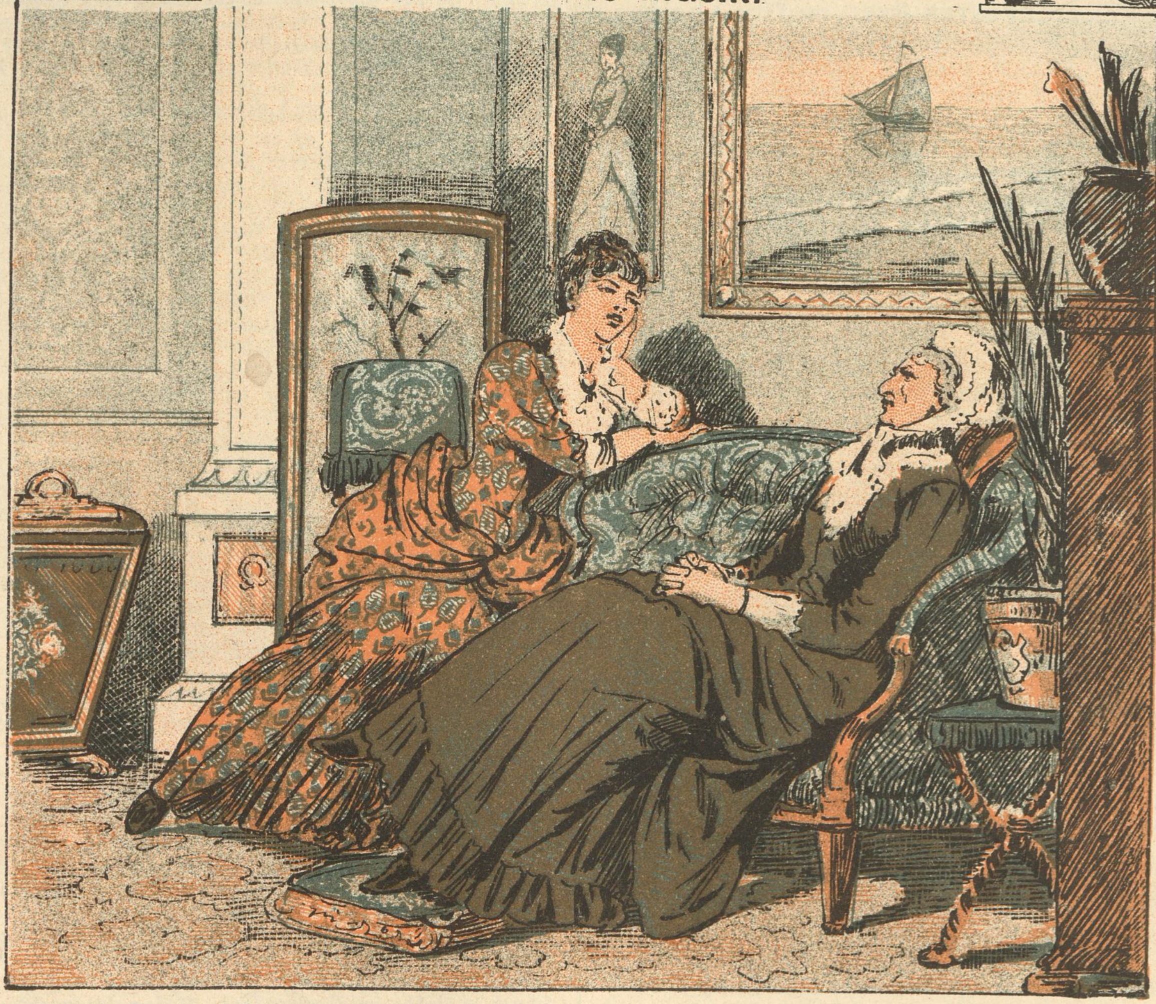
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 19. Februar. Nr. 8.

PUNCH.

Mellemakts-Musik.

— Nej min Pige, vi har ikke det rigtige Greb paa at more vore Fremmede som f. Ex. Bramsens. Tænk en Gang, hvor livlig og hyggelig Konversationen altid er der.

— Ja, men Moder, husk nu ogsaa paa, at baade Fruen og begge Pigebørnene løser hinanden af ved Klaveret hele Aftenen.

En „evropæisk“ Krig.

Til Trods for BAJERS Voldgiftspolitik
Og alle hans Nevtraliseringsmøder
En Broderkrig dog Venstre overgik,
Hvorved saa mangt et Folkehjærte bløder.
Paa Kniven krige CHRESTENS Mænd med Jøder,
Og Kampen standser intet Øjeblik
Imellem disse nys saa gode Makkere,
Før alt er endt med en total Massakre.

KORSGAAHD, som svinger Troens gode Vaaben
Imod det vantro, østerlandske Kor,
Slaas li'esom CHRESTEN-BERG, med Panden aaben
For, hvad de begge to for Alvor tror;
Mens EEDEVARD, som har modtaget Daaben,
— Ild-Daaben nemlig — bruger hvasse Ord,
Og BERG, som tidt han kaldte for en flink Fyr,
Han sammenligner glat væk med et — Stinkdyr!

Paa Valen snart til Knæerne man vader
Om ikke just i Blod, saa dog i Blæk
Og splinternye Skjolde, gamle Plader,
Som HØRUP har i Heden kastet væk;
Af Venstres Heltemod er det et Træk,
At let det glemmer sine gamle Skader;
Thi faar i deres Rækker man en Skramme,
Man bliver «overplastret» med det samme.

Hvorlænge Kampen egentlig kan vare,
Før en af Parterne maa sige: Stop,
Det Spørgsmaal er lidt vanskeligt at klare;
Thi der er Krigshumør i begges Trop,
Og selv for TAUBER er der ingen Fare,
At Provianten hastig slipper op;
I hvert Fald kan man sine Lastdyr bruge,
Og Venstre har Kameler nok at sluge.

— Dog Vælgerfolket mulig kan lidt Trøst
Af Kæmpelivet faa i Valhals-Salen,
Hvis Helte sloges først af Hjærtens Lyst
Og siden drak Forlig i Mjødpokalen;
Og den, som fældet blev i slig en Dyst,
Strax efter Slaget rejste sig fra Valen,
Og Ven og Fjende sad med Fryd og Gammen
Ved Sulefadet nok saa kjærlig sammen.

Nu er kanske sligt Valhals-Liv forundt
De Kæmper, der er «Vælgerfolkets» Hæder;
At slaas er jo en gammel nordisk Dont,
Som selv gelade Chrestensjæle glæder.
Pas paa! Naar Fredens Bæger snart gaar rundt,
I KORSGAARDS Arme lille EEDVARD græder
Af Fryd og nyder glad med samt sin store Bro'er
Sæhrimners fede Flæsk til deres store Ord.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Jeg haaber, at De nok vil give mig Plads for nedenstaaende Referat, skønt det egentlig ikke kan siges at være fra min Loge, da det var noget, der passerede hjemme i min Daglistue i Slutningen af forrige Uge; men da det udelukkende drejer sig om det kongelige Theater, og det kun var Abonnenter fra min Loge, der var til Stede, saa kan det vel nok gaa ind under Begrebet Theateranmeldelse.

Det var min Nevø Conrad, der havde sat det hele i Scene; jeg skal nemlig sige Dem, at han er bleven Medlem af den nye Forening Snakademikum novum, eller hvad det er, den hedder, og derfor skal han diskutere om Alt. Og saa sagde han, at det var aldeles nødvendigt for os, at diskutere det kongelige Theaters Forhold, og da han forgjæves havde henvendt sig flere Steder for at faa Lokale, var jeg saa frisindet at overlade ham min Dagligstue.

Da vi Alle var samlede, besteg Conrad Talerstolen, som jeg havde lavet af en tom Appelsinkasse med min broderede Kakkelovnsskjærm foran, og holdt et indledende Foredrag. Det gjorde ham ondt, at han skulde angribe sin affable og behagelige (agréable; commode; confortable; charmant; délicieux) *Ven, Kammerherre Fallesen; men Tilstanden ved det kongelige Theater var ikke holdbar. Pressen havde udtalt det tydelig nok, først* »Morgenbladet« *og saa* »Nationaltidende«, *hvis Standpunkt dog ej var rigtig klart, da det den ene Dag holdt med Fallesen og den næste var imod ham, for ikke at tale om* »Politikken«. *Dette Blad roste jo som bekjendt ikke andre Stykker end Eedvard Brandes', men det gjorde det ogsaa to Gange, først med stort Tryk af* E. B., *og saa med smaat af Peer Nanden; men nu havde Professor Scharlings Udtalelser mod Fallesen faaet* »Politikken« *til at skræppe op og gjøre Nar af sine egne Medarbejdere ved at skrive et Proverbe:* »Knald og Fald«. *Det er ogsaa vist, at Scharling ikke havde behandlet det kongelige Theater med* Kjærlighed og Statistik, *men havde desværre kun talt sandt. Scharling vilde ikke være ved, at han i Folketinget havde talt som misfornøjet Tirsdagsabonent, men det tilstod Conrad ligefrem, at han var. Hans Doligancer — som jeg ikke ved, hvad er, men som lyder umanerlig fransk og fint — gjaldt ikke saa meget selve Repertoiret, for det havde i denne Sæson givet ham Lejlighed til som aldrig før at være velgjørende med at forære sin Plads bort, saa de Julepresenter, han havde faaet af de respektive Tanter og Kousiner, havde været meget større og kostbarere end ellers. Det var de lange Mellemakter uden Musik, som han var enig med Scharling om at klage over. Folk havde ventet sig saa umaadelig meget af den nye Kapelmester, Hr. Johan Svendsen; man havde ment, Kapellet skulde blive helt forandret fra det Sørgekapel, det efterhaanden var blevet.* »*Nu vender vi Hr. Svendsen!*« *havde man sagt helt fortrøstningsfuldt. Og hvad var der saa sket? Hr. Svendsen havde strøget Strygerne og lod ikke en Gang Blæserne blæse Publikum et Stykke, med andre Ord: Mellemaktsmusikken var bortfalden. Og Conrad var forberedt paa, at naar nu Hr. Svendsen rejste til Rusland med Orloff for at holde filharmoniske Koncerter uden Hr. Hennings, saa bortfaldt vel ogsaa Musikken til Operaerne, der saa kun havde Flyvemaskinen tilbage til at trække, især naar den blev truk-*

ken for tidlig ud. Der maatte derfor gjøres noget, navnlig for at forkorte Mellemakterne, og han bad den ærede Forsamling udtale sig herom og komme med Forslag i denne Retning.

Urmager Nicolaisen *mente, at* Fallesen, *der fandt Mellemakterne saa korte, 9³/₅ Minut i Gjennemsnit, trængte til et nyt Ur, og han vilde derfor foreslaa, at Abonnenterne tog Exempel af det forenede splidagtige Venstre og skillingede sammen til en Festgave til Kammerherren i Form af et nyt Ankergangsur.*

Bollerup *fandt det saa rimeligt, at Kapellets Medlemmer fik Aftentimerne fri, da de efter den gamle Praxis kun kunde tilsiges til Prøve i nogle faa Formiddagstimer; men han havde gjort den Erfaring, naar han var kommen for tidlig til at hente af fra Theatret og derfor var gaaet ind til en eller anden Konditor i Nærheden, at de Timer, Kapelmedlemmerne gav om Afenen, mest var hos à* Porta, Brønnum, *o, s. v., og derfor troede han ikke, disse Timer kunde regnes til nogen direkte Indtægt for D'hrr. Musici.*

Frøken Johansen *fandt det urimeligt* »at holde 21 *Prøver paa et Stykke som f. Ex.* »Hvorhen?«, *der kun blev spillet et Par Gange og som ikke en Gang alle Abonnenterne nød godt af at se, og hun vilde derfor henstille, om ikke Abonnenterne kunde faa Adgang til i det mindste nogle af Prøverne.*

Og saa tillod jeg mig til sidst at tage Ordet, skønt det gjorde mig gyselig ondt for første Gang i mit Liv at være uenig med min Ven Fallesen — jeg bad Forsamlingen undskylde, at jeg ikke saadan som Conrad kunde oversætte »*kjære*« *paa Fransk, men jeg ejede ikke noget dansk-fransk Lexikon. Jeg syntes nemlig for det første ikke, at Fallesens Oplysninger om Prøverne var udtømmende; det var ikke nok at opgive Antallet paa Sangprøverne, det intereserede os Damer nok saa meget at faa at vide, hvor mange Gange Skuespillerinderne havde prøvet deres Kjoler, Støvler, o. s. v., og ventede, at Kammerherren næste Gang vilde meddele dette. Og saa var der for det andet denne Mellemaktsmusik. Jeg hørte selv til dem, der gjerne gik ud i Foyeren for at røre mine Ben i Mellemakterne; men naar Kapellet saa ikke imedens vilde spille inde i Theatret, hvad var saa rimeligere end, at de spillede for de Spaserende fra Loggiaen? Paa den Maade vilde vi jo paa en Maade faa den offentlige Musik igjen, som jo var bleven afskaffet ifjor.*

Jeg havde den store Triumf, at mit Forslag blev enstemmig vedtaget, og nu vil Conrad sætte sig i Spidsen for en Adresse til Kammerherre Fallesen om Mellemaktsmusik fra Loggiaen.

Jeg underskriver ligesom Kommandanten: jeg forbliver Hr. Redaktør, med megen Højagtelse

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Spænd og Spark.

Selv det bedst indrettede Maskineri kan faa en Skrue løs og gjøre Knuder i det afgjørende Øjeblik.

Saaledes viste det sig paa det kongelige Theater forleden Aften i »*Mefistofeles*«. Hs. diaboliske Majestæt havde faaet udbredt sin Kappe, og han og Faust skulde netop til at bestige det improviserede Kjøretøj; men hvad haver ikke Fanden at bestille? Et Øjeblik for tidlig tager Fanden Kjøretøjet Pokker i Vold ud af Vinduet, saa den stakkels Theaterdjævel havde al mulig Grund til at udbryde: »Saa gid S.... havde det!«

* * *

Noget lignende oplever man ikke saa sjælden i Venstre. »Greven« er for Tiden Mand for at give »Mefistos« Rolle, og at han magelig kan tage Berg paa sin Kappe, til Trods for sit »romerske Standpunkt« og den til Rollen hørende Munkekappe, er der ingen Tvivl om.

* * *

Nu kommer det an paa om denne Kappe ogsaa kan dække Bergs højtflyvende Planer.

* * *

Det danske Venstre kan nu være en meget god Flyvemaskine, Gud bevares! Flyvegriller er der i alt Fald nok af i det; og det antages jo at kunne bære en hel Del.

* * *

Men Skanderborgtribunen kunde ogsaa bære en hel Del — uheldigvis ikke Berg og Ledregreven paa en Gang; saa skiltes den ad.

* * *

Og Maskineriet i Venstre har altid ladet en Del tilbage at ønske. Ved Finantslovens første Behandling gik Tæppet for tidlig ned til stor Sorg for samtlige agerende.

* * *

Ved sidste Behandling er det meget muligt, at Tæppet kommer til at gaa for tidlig op, saa at Tilskuerne faar mere at se, end de Rollehavende egentlig skjøtter om.

* * *

Organet for den højeste Oplysning giver i Lørdags den overraskende Oplysning, at mørkfarvet Silke indeholder over 100 Procent Blysukker. Det er da tydeligt nok, at Organets Redaktion tilhører den menneskekjærlige Race, der ikke kan »spinde Silke«, medmindre den faar over 100 Procent.

Kosmo-Politiken.

Vorses egne evigglade Evropæere,
Som alle Vegne deres Næser har,
Der i Integade staar som Farisæere,
Og hos Korsgaard Tolderposten overta'er,
Har paa Fædrelandskjærlighedens Vegne
Mer end én Gang her opløftet deres Stemme
Og sagt, at det Begreb man nu kan regne
— Ligesom de selv — har ingen Steder hjemme.

Derfor skal de Damer, der er patriotiske,
Ta'e sig i Vare for en rigtig Smavs;
Man hører jo de sorte smaas melodiske:
»I maa ikke være her! Af Sted! Herauss!«
At de Landet gav Kanoner, det var aabenbart en slemme Torn i Øjet paa »Geschæften«,
Som mellem sine nationale Vaaben
Kun kjender ét, og det er Asenskjæften.

Mærkværdigt nok, kan Kliken ikke bringe
Det over Hjærtet ogsaa her at gi'e
Indsamlerne til Venstres Riffelringe
En Strofe af den samme Melodi.
Danmarks Forsvar skal schofles, det forstaar sig,
Medens Venstres med Rifler nok forøges maa.
Selv af Monrads Bispedømme Clanen faar sig
Et Bevis for, at dens Hjem nær Jordan søges maa.

Og i *Morgengnavet* har man attrapperet
En af Racen, der som Spanier er maskert
Og har Schytte noget ublidt kritiseret
For noget, Rubinstein har komponert.
Her kan let de sorte smaa sig overtyde
Om, at svært til Forsvar trænger den Fadæse;
— Dög — man Bagerbørn ej Hvedebrød skal byde
Eller Robert bin Risches gi'e en — Næse.

En venlig Modtagelse.

— Hvor har Du vaaren saa længe?
— Je har lagt paa Hospetalet af en Mahonisplint, jeg fik i Armen.
— Mahoni? Jo pyt! Stort ska' de være, men skidt og forbandet er 'et!

En Offerdag.

— Go' Daw! A sku' hels' fræ mi Mu'r aa sej: hier wa' tou Kroner i Offer; hun kund' idt sjel' komm' i Kirk' i Daw.

— Mange Tak, lille Ven! Hils din Moder og sig Tak. — Var der mere, Du ønskede?

— Ja, Mu'r baj, om A wild' fo lit Gudsurd mæ hjem, for hun trængt til nowet, aa saa tow A đen Korre mæ, hvis æ Præst wild komm'et dier i.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXVII.

Kjære Fætter! Spørgsmaalstegnet
Paa Plakaternes Hvorhen!
Længst er blegnet
Fallesen
Har sig denne Gang forregnet.
Thi med Kølighed begegnet
Hans »Hvorhen« er kraftløst segnet,
Saa kun Navnet er igjen;
Men
Et »Hvorhen« der til os lyder,
Et »Hvorhen«, som mer betyder,
End at man i Vrøvl skal vade
Mellem Berg og Integade;
Et »Hvorhen« der kraftig byder,
At vi Valget gjøre maa,
Om vort Land vi nu vil lade,
Som et Træ med visne Blade
Hugget op i Splinter, gaa
Til de Radikales Gryder
Rigtig godt i Kog at faa;
Eller om vi Kniv og Spade
Ikke bedre nu maa bruge
Til at grave eller luge,
Saa at Træet frisk kan staa,
Mens det Ukrudt, som gjør Skade
Og som Kraften bort vil suge,
Uden Skaansel ned vi slaa?
Al Ting hviler netop paa
Hint »Hvorhen«?—Til Frankrigs store
Babylon, hvor Frihedshuen
Har et Skær af Fakkelluen?
— Eller London, Myretuen,
Hvor de more
Sig i stedse angstfuld Gruen
Med fra Kvisten ned til Stuen
Dynamit at efterspore?
— Eller did, hvor Vinteren spreder
Over Ruslands Jord sin Ismark,
Hvor trods Vold og Underkuen
Nihilisten
Endnu bygger sine Reder?
— Eller maaske ned til Bismark?
Selv, hvor Ørnen Vinger breder,
Lægger Miner Anarkisten.
Hvor vi søger, hvor vi leder,
Finder Brøsten vi og Bristen.
Ej derudefra vi henter
Frelsen hid.
Den som paa »Evropa« venter,
Og som dertil slaar sin Lid,
Spilder Tid.
Ingen Svale derfra kommer
For at bringe Sol og Sommer,
Ikkun Høge, gridske Glenter
Spejder ude fra med Flid
For at fylde deres Lommer,
Naar i lutter Kiv og Splid
Vi for længe
Glemme Dørene at stænge
Over al vor indre Strid.
Hvorhen da? Til disse »Danske«,
Der paa Torv og Gade raaber:
»Ned med Alt det Udenlandske
Tydske, Franske!«
Men som Taaber
Med den internationale
Socialist, der bare haaber
Hvert et Skjel at slette ganske,
Slutter Pagt i Skrift og Tale?
De, der male
Dannebrog paa deres Døre,
Som i Munden altid føre:
Dannevang og Dannevirke,
Folkesang og Folkekirke,
Som i Læ af Chrestens Birke-
ris os snakker næsten øre,
Men som lader Fjenden lirke
Porten ufortyrret op,
Saa den hele røde Trop
Hujende vi alt kan høre
Storme frem mod Magtens Top?
Eller skal vi Fætter vandre
Ud til »Gimle«,
Hvor de svimle
»Liberale« med hverandre
Rundt i Frasesumpen trimle?
Hvor om Lazarus de stimle,
Og om Elberling de vrimle,
Hvor som Praase i det fjerne
Og som Lygtemænd paa Mosen
Falkenthal og Falkenstjerne
Glimte rødlig midt i Osen,
Hvor selv Lodsen
C. V. Nyholm løb paa Grund;
Der, hvor selve Tingens Kjærne,
Altid smutter mellem Fingrene,
Hvor Tiraderne de klingrende
Er som Æsker uden Bund,
Hvor man kun
Evig slingrende
Føler blød sig paa sin Hjærne,
Selv om ellers den er sund?
Kjære Ven!
Spørger Du endnu: »Hvorhen?«
— Op paa Skansen! paa Bastionen!
Der hvor Flaget endnu vajer,
Hvor Kanonen
Rolig ud mod Fjenden peger!
Der kan Sejer
End vi fange,
Skjønt kun faa imod de mange.
Chresten Berg med Bogøkronen,
Venstres »Mahdi«, gjør ej bange
Os, der véd
Fuldt og fast, paa denne Side
Er der Bund, der ej kan skride
Ud og glide;
Her er vore Fædres Jord,
Her vi træde deres Spor,
Her maa ej en Tomme viges
Mere, som vi veg i Fjor!
Bedst ifald vi kan forliges!
Men hvis, som de fleste tror,
»Venstre« nu partout vil kriges,
Ej vi bæver
For Jens Busks de jydske Næver,
For Oktavius, naar han hæver
Røsten sin og »bramfrit« væver,
Ej for Holstein, naar han skæver
Vredt til Estrup! Ej for Trier,
Naar han over »Kløften« skræver,
Medens »Enighed« han kræver!
Her vi staa og vi staa fast,
Her vi kæmpe vil som Mænd,
Flaget naglet til vor Mast.
Herfra gaa vi ej i Hast
For at plage den og den
Med et ørkesløst: Hvorhen?

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde=Kriegen.

v blifver att berette omm/ huorlvnde the bynder ſich poe een ſtor General=Stormm beredte/ ty the blefve poe uanlig Viis venige indbørdes/ ty hand theres gammele Ober=General och Felt=Herre Chreſten Povelſøn kallit Berre faldt vdi ſvar Anſichtelſe och Sjele=Sot/ ſoeſom han fornam/ att hand haffde vdi al then Tiid vdi ſiin Armee hafft bode Jøeder och Frie=Tenckere/ ſomm ere ey anderleedes att errachte enn iidel Nisjepak och Trolltøj. Schrifftede hand daa forr ſiin Sjelehørde then højæruærtige Paſtor Korrs=Gaaer till Uarto/ och ther hand ſamme Schrifftemaal hafde fvllbørdet/ bekomm hand aff thenne Gudz=Mannd Absolvtion. Doch ſchvlde hand ſuære een dyr Eed/ att hand uillde ſliige vuorrene Jøededrenge ey gifve Pardon/ om the ſich vdi hanns Leyr loede finnde. Menn then Ridder Høropp/ ſomm førte the Bentheymers Uopen/ enn hand haffde laedet thette ſitt Skijolld meth røed Farrue offuerſtryege/ gick vdi een annen Gaede/ och ſoeſom hand uore aff Berre till Stabs=trommpetere kallit/ ſatte hand Trommpeten for Mvnnd och blæſſte lanng Tone. Och ther byn=derne hørrte hannem blæſſe och igjenkjendte hanns

Portamento/ ther komm the gantzke hidsblæsende størtendes och bleffue aff Horopps snediche och hinterlistiche Huerffere/ hand **Jens Bvsk** och hand then liiden **Edeuart** inndfanngen. Menn omm hannem **Edeuart** er tillforen berettet Manngt och Meeget vdi thenne Krønicke/ och omm **Jens Bvsk** er sagt tillforen/ att hand haffde vdi att manøffrere meth Rekrvter fast ey siin Liige. Uar hand doch nv een civile Mannd/ ther sich ey meth Siidegewehr och sliig Militarismvs uilde mere accommodere/ vden somm the gammele Bær-Særckere fichte meth the baere Næffuer. Och them beneffnede hand siine „Tollipahner"/ ladendes vdgoe Invitation till hvem som thet lystede/ samme Tollipahners Locht att fornemme/. Doch uides thet ey att samme Locht haffuer uoren so angenehm/ att Noegen sich haffuer laedet forleede till poe soedan Invitation att entrere.

ick daa General-Storrmmen ann. Menn **Chresten Povelson** haffde sich somm een kloeg Capitaine sallueret och saed poe siin Thron-Stoel meth siin Klocke vdi Handen forr Striiden derfraa at annsee. Och thet uore Greffue **Hollstein-Blæsenborre**/ somm gich vdi Spitzen. Menn the Gotzeyere haffde siich meth nye Capitainer accomoderet/ och hand Obrister **Bahnson** gijorde then Blæsenborger-Greffue stor Schkaede och Affbreck/ ty hand uillde ey methgiffue/ att the smoe Suarte/ som haffue theris Boe-Pæl vdi Trinitatis/ schvlde theris Tractater och smoe Krønnicker iblandt konngelich Mayestæts troe Uasaller och Landtsoldatter vhindret colportere. Menn then arrme Greffue haffde vdaff siine eegne bynder vdi then Fichtning kons liden Soutenance/ ty then Geniste/ somm stoed hannem bi/ uar then Doctor **Uederkinch**/ och enn hand haffde uel siin Hatt snarere hos een Jørrgen Hattemagere end hos een Konng Salomon forhuerffuet/ gjiorde doch hanns meegen Lærddom hannem soe rasendes/ att hand taelede suart Latin/ och soesom Obriste Bahnson uore ey af then suarte Schole/ menn een Gotzeyere/ meenede hand/ att Uederkinch vore nyeligen kommen som Ambassadeur fraa Mesopotamien och haffde forrglemmt sich vdi sitt eeget Moders-Maal at explicere. Menn Greffue Blæsenborre motte sloe Chamade/ enn hand sich doch lagt Embargo poe otte Millioner af Gotzeyernes Krigs-Cassa. — Menn ennd Chresten Povelsen haffde sich sagt fraa all Omgjiengelse meth Jøeder och Frie-Tenckere/ haffde hand doch till the Rotkarle/ somm Sosialister kallis/ Fidus/ enn samme uore ey stort anneerledes enn somm Hedninger att erachte/ menn somm samme elendiche Rotkarle fornam/ att hand achtede them kuns ligeruis somm the arrme vmyndiche bynder som Kanon-Føede att employere/ gjiorde the forkeert Front och sagde sich fraa sliig Alliantze løs/ och then arrme Ober-General haffde uoren platt vd forraadt/ omm ey een liiden **Falcken-Stiærne** haffde laedet sitt Lius skiine poe Frederichsberch. Och then Stiærne/ fast then uore ey aff stercker Glantz end thet Fyr poe **Hirtshals**/ omm huilken hand **Ravn** sagde/ att thet uore kons somm een Bord-Lammpe att ansee/ kastede doch ett Glimmt vdi then suarte Nat/ soe att **Chresten Povelsøn** henfalt ey vdi Desperation/ menn bekuemmede sich till ey att abdicere menn att behvlle bode Krone och Sceptre/ bode Bvler och Klocke. Menn hand **Matz Strandschou** toeg sich meth gammele **Frederich Barfoed** een Ommgang.

Fastelavnslöjer.

Ak! Løjerne sang deres Svanesang
I Valby, de døde i Synden;
Og nu kan det slet ikke lykkes en Gang
Igjen at slaa Katten af Tønden!

Tydeligt er det dog, at der endnu
Er noksom af Lyst og af Iver;
Men hvad kan det hjælpe? Slaa Tønden itu
Er haabløst, — naar Kattene piber!

Hr. Scharling imod en Theaterkat slo',
Men spildt var dog hans «Doleance»;
Thi Chefen affabelt sang Visen om: «*Oh, My Scharling*» midt i sin Crepence!

Faa kortere Mellemakts-Pavser, — ja, gid
Vi kunde! — Mer nej, Døderpine!
Hvordan skal saa Kammerherren faa Tid
Til at flyve i Jerndorff's Maskine?

Og Strandskov, som Barfod af Tønden sla'er
— Det stod vi jo Alle og saa paa!
Men Barfod slog fra sig; thi vel er den bar,
Men ren er den Fod, han kan staa paa.

Finansloven mod de Grev Holstein'ske Hip
Kan slet ikke mere beskyttes! —
Mons tro han har Messen's Forretningsprincip:
«Umulige Varer kan byttes»?

Han er lidt Kat-holsk i sit Ho'ede, — enfin!
Men kan man slig Dristighed fatte:
At flænge og flaa alle Love i Flæng? —
For det er jo levende Katte!

Ved Nilen, hvor ogsaa forkert man har fat,
Er Striden ret i sin Begynden;
Naar Mahdi'en giver Ægypterne Kat,
Saa triller Hr. Gladstone af Tønden!

Og Hørup og Chresten hinanden vil slaa
Af Tønden, — nu gjælder det Skindet!
Men i deres Tønder man hidtil kun saa
De kæmpendes — smudsige Linned.

Og i «National», — hvor nok Tønden er læk, —
Er Sporten helt i Decadence:
Hr. Rantzau fra Tønden slog Gjødesen væk!
Jo, det er en *belle Alliance*!

Tvekampen.

H. TEGNER *invenit.*

PUNCH *delineavit*

Ulysses von Bogø: Hey, staa Dig vel, Korsgaard! Krigshærens Ære henger af denne Kamp

Ulysses von Ithacia II. Act, 9. Scene.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.

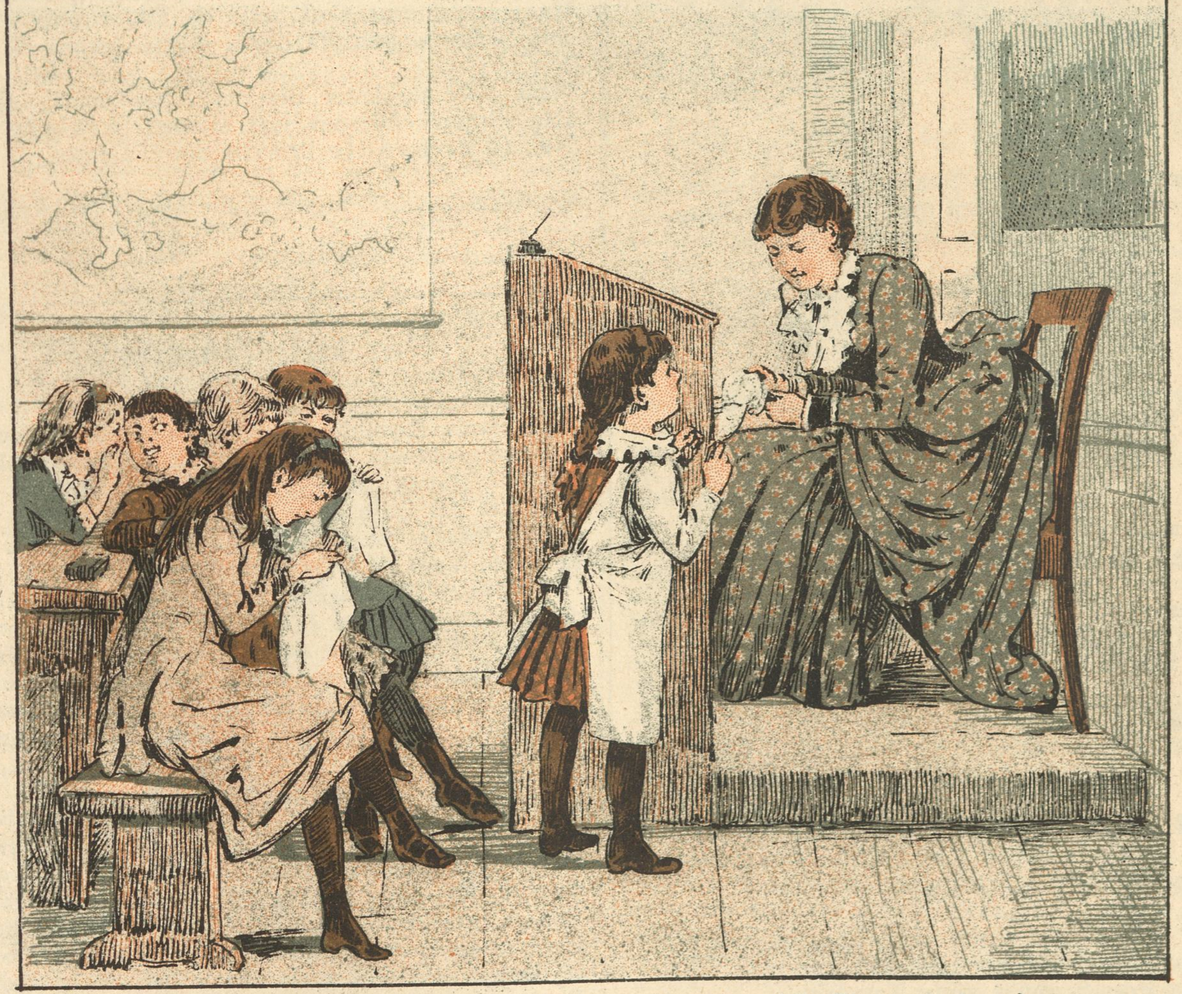
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 26. Februar. Nr. 9.

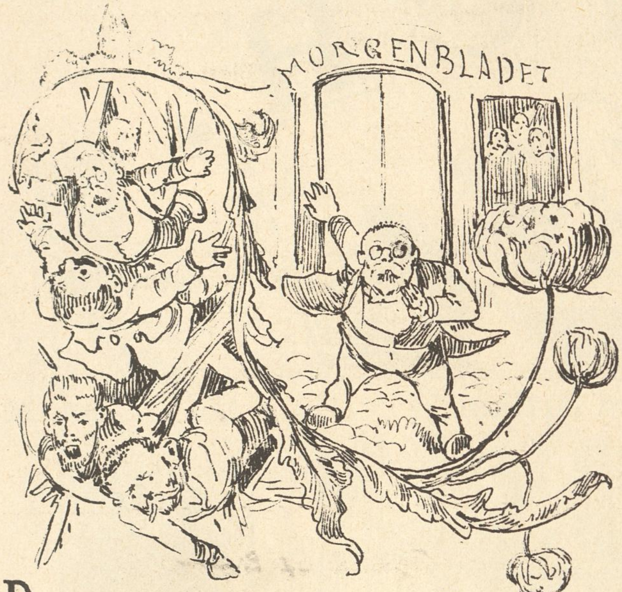
PUNCH.

En ubestemt Artikel.

— Er den Kappe til en lille Dreng eller til en lille Pige, mit Lam?
— Det véd jeg ikke.
— Hvad! véd Du det ikke?
— Nej! Storken er ikke kommen med den endnu.

At handle.

Der lød et Ord fra Skanderborg-Tribunen,
Før den faldt sammen med et syndigt Brag
Og Talerne i Halmen kom fra Dynen,

At til at handle var den store Dag
Snart nær og bragte vis og afgjort Sejer
For Venstres velbekjendte gode Sag.

Men medens Tidens Hjul sig stadig drejer,
Er Tiden til at handle lige nær,
Og Løftet endnu Vælgerfolket ejer.

Thi dette Ord, der varsled' hist og her
En snarlig kommunistisk Morgenrøde,
Dog med lidt brandgult, bondevenligt Skjær,

Vil som en nyfødt Sol endnu ej gløde;
Man er ej færdig med sit Morgengnav,
Og Dagen til at handle gav ej Møde.

Forgjæves Vælgerfolket villig gav
«Handlingens Mænd» det Overtal af Stemmer,
Der en Gang er de Herrers Tryllestav.

Af Handling man kun grumme lidt fornemmer:
Det ganske Venstre med sin stille Magt
I Tavshed sine store Planer gjemmer.

Selv BERG har ingen Ting, han skal ha'e sagt:
«Situationens Alvor» rent har standset
Hans Fraseflommes vilde Katarakt.

— Dog det Organ, hvor han saa længe dansed'
Paa Bonderoser, har han sagt Farvel;
Nu er han imod Tab dog her forskanset.

Til «en Forening» for en Bagatel
Han det som Ejendom har overdraget,
Og nu skal KORSGAARD træde det ihjel.

Ved dette Mageskifte man opdaged',
At Lyst og Evne til at handle blev
I alt Fald ikke CHRESTEN BERG betaget.

Mens Resten af vort Venstre bare drev
Det til at drive Tiden bort og Prisen
Ned paa hvert Ord, de talte eller skrev,

Saa «*Politiken*», «*Dag**)s- og *Tids-Avisen*»
Bestandig bliver mindre fint Papir,
— Har BERG dog reddet sit ved Entreprisen.

— Nu skal vi se, hvad den «Forening» si'er,
Naar Lemmerne skal tælle de Procenter,
Som «*Morgengnavet*» deres Aktier gi'er.

Naar bort sig lister Bladets Abonnenter,
Saa slipper «Ejerne» just ej med Skrækken;
Nej, til at handle kræves der Talenter,

Og KORSGAARD ingen kjøbe skal i Sækken!

*) Renoveret.

Det kgl. Theater.

Vildanden.

Henrik Ibsens vidkrydrede, af Menneskeforagt gjennemspækkede „Vildand" er et mageschløst Spark i Højres salvelsesfulde Gefjæs. Nu kan de have det saa godt, fordi de lod „et Besøg" gaa for tomme Bænke, skjønt alle tolv Stammer skiftes til at holde Vagt i „Dagmar" og klappe ad det!

I Ibsens bevingede Vildand — (ypperlig Brander, en af voresches egne!) — er alle Personerne Idioter. Følgelig er det Højremænd. Kun GREGERS WERLE repræsenterer Sandheden og det ideale Krav. Det er mig og Ibsen, Evropæerne og Nordmændene, der griner af Danmarks fordummede Indvaanere.

Gregers Werle er en Karrikatur.

Det hjælper hverken, at Ibsen gjøer eller gaber: han er schgu dog en af voresches Folk! Hvor mageschløst griner han ikke af de gylpende Reaktionære, der gider gaa og være gifte? Kun brave Venschtrekoner forstaar at løbe fra deresches Mænd! Hvor usigelig maarschomt griner han ikke ogsaa af Højres Skytteforening, naar han lader deres Pischtaaler klikke, mens de jager efter Venschtres Ænder? Og hvor han saa haaner Kammerherrerne, der ikke vil lade „et Besøg" spille paa deresches Theatre!

Kun en af de Spillende var mageschløs, men

Hr. MANTZIUS er ogsaa en af voresches. Han er saa mandig! Og saa havde han forklædt sig som Hestehandler. Det kan jo enhver forschtaa, skulde være Henrik Ibsen.

EMIL ug? OLAF mg✕. JERNDORFF tg? Fru HENNINGS g. Frk. ANTONSEN mdl. Hr. S. PETERSEN tg. Hr. FOSS g? Udstyrelsen tg.

Æ. Bæ.

Fra første Række.

De hyssede! De gamle reaktionære Spidsborgere, i hvis overfyldte Maver »Vildandens« trannede Eftersmag fremkaldte ubehagelige Konvulsioner, aabnede deres tandløse Gummer og hyssede!

Hr. Jakob Davidsen, Hr. Banditz og de andre Pedeller hyssede ikke.

De er mere drevne end som saa. De lod, som de var glade, men i deres fortrukne Miner stod tydelig at læse:

Vent til imorgen!

Og imorgen slaar de løs med Krabasken. Thi Henrik Ibsen er vores Digter, vores egen radikale, atheistiske, demokratiske Profet!

Har han ikke skrevet »Gjengangere«?

Der er ogsaa en Ibsen, der har skrevet »De Unges Forbund« og »En Samfundsfjende, men ham kjender vi ikke. Han er ikke af voreses Folk!

Der sad to eller tre smukke Damer omkring i Salen. Damer med sorte, brændende Øjne, bøjede Næser og Barme! Ellers var der lutter Idioter!

Saa var der Eeduard og jeg!

Vi stod i tætknappet Elegance, aristokratisk lænende os til Orkesterpladsens Brystværn, blege og interessante.

Vi saa paa Folk og de saa paa os!

Den tossede Mellemaktsmusik forstyrrede Nydelsen!

Havde Herman Bang været der, havde Folk set paa ham, nu doublerede jeg Rollen.

Theaterchefen burde have raadspurgt Duevennernes Formand med Hensyn til den paa Theatrets Bagscene etablerede Fjerkræudstilling. Der savnedes Mæfikker, Italienere og sorte Stænkede.

Af de Sidste fandtes dog adskillige i Parkettet.

Der fandtes ogsaa Hr. Erik Bøgh!

Han bruger ogsaa Krabasken, det var derfor, jeg maatte staa op.

Folk skulde se, jeg ikke var forknyt!

Der er nu en Digter som Carl Møller. Jeg véd ikke, hvad jeg har imod ham, men det irriterer mig, at Folk morer sig over hans Stykker.

De morer sig aldrig over Eedvard Brandes Stykker!

Og dog er de saa fine, saa vittige, skære med blank Staalklinge i Samfundets blodige Kjød!

Og dette er dog saa uhyre morsomt! –

Ibsen saas i en Fotografikasse paa Scenen. Det var en negativ Plade naturligvis.

Og saa var der en sjælden Gjæst i Theatret — det var Fru Nyrop.

Dette er naturligvis noget Vaas, Fru Nyrop har i Virkeligheden ikke saa faa Roller, men jeg skal fylde Spalten med »Literatur« og kan ikke finde paa Noget.

Robert hin Risches!

Han var der og han er en Aktualitet. Forleden tog han Fejl af Rubinstein og Ludvig Schytte. I Aften sad han og tyggede paa Vildanden i den Tro, at det var »Hos Fotografen« af Peter Sørensen.

Olaf Poulsens Pistol klikkede. Olaf Poulsen hører aabenbart til de »gamle Skytter«, der ikke skyder, selv om de sigter.

Per Vildanden.

Spænd og Spark.

Den næste Forening, som Venstre vil søge at erobre, skal efter Forlydende være Kjøbenhavns Skøjteløberforening. Oppositionen er nemlig kommen under Vejr med, at Bestyrelsen for denne Forening ikke har givet sig tilbørlig af med at fremme Venstres Politik, og har navnlig i høj Grad i denne Vinter forsømt at bringe Medlemmerne paa Glatis, hvilket i Betragtning af hele Situationen naturligvis maa vække en berettiget Uvillie.

* * *

Der ventes derfor i en af de første Dage en Opfordring til de respektive Fagforeninger o. s. v. om at indmelde sig i Masser i Skøjteløberforeningen for ved den forestaaende Generalforsamling at bringe en ny Bestyrelse paa Bane og derved hindre, at Foreningen bliver en udelukkende Højreforening.

* * *

Til Medlemmer af den nye Bestyrelse foreslaas de Herrer Neiendam, Berg, Octavius Hansen, Skrædder Holm og Hermann Bing, og der vil fra Oppositionens Side blive draget den størst mulige Omsorg for, at Kandidaterne ved indtrædende Tøvejr ikke skal falde igjennem.

* * *

Til Generalforsamlingen faas Adgangskort, mærkede *S. F.* (udlagt »*Skøjteløber-Foreningen*« eller »*Socialdemokratisk Forbund*«, hvorved de kan bruges begge Steder), naar man henvender sig i Rømers- eller Integade.

* * *

Paa højre Side er man imidlertid ikke ledig i Foreningen. Fra 32 Medlemmer er der stillet et Forslag om at ændre Lovene saaledes, at nye Medlemmer kun kan optages i Vintermaanederne og først efter et halvt Aars Forløb faa Ret til at benytte Foreningens Skøjteløberbane.

* * *

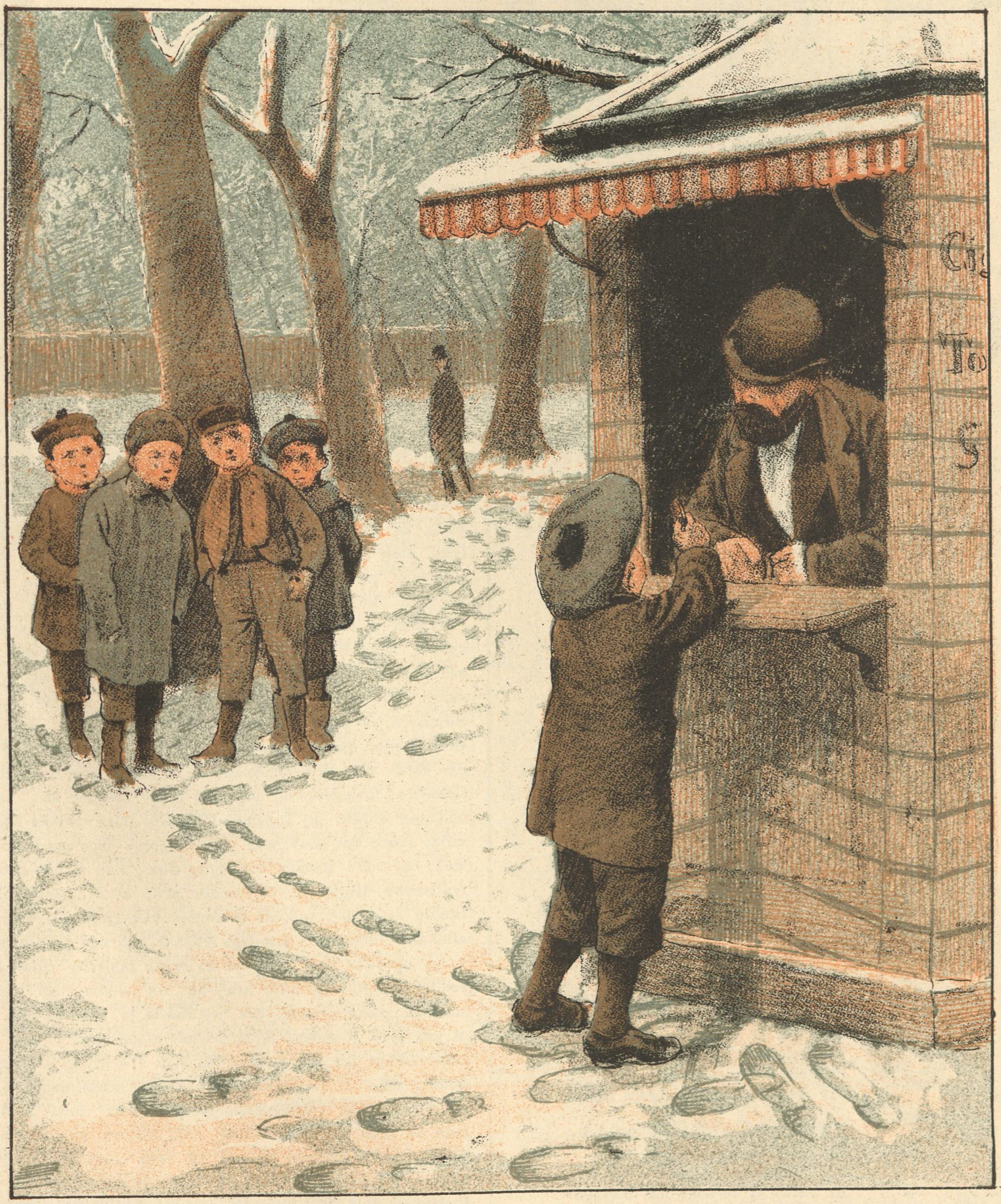
Forhaabentlig vil imidlertid begge Partier i næstsidste og sidste Øjeblik tage deres Forslag tilbage for at vise, at de ikke mener det saa slemt, saa at hele Foreningen til Slutning kan enes om at ansætte Oktavius og Ludvig Hansen som Vaagekoner ved de eventuelle Vaager for at vaage over, at ingen af de glidende skal komme til at gaa i Vandet med Klæderne paa.

Maaler og Vrager.

— Du Stoffer, ka Du begrive, a han gider køre te Køvenhavn mæ saad'en Klat? Han ka jo'tte faa saa majet for'en, a han ka drække saj fuld deri.

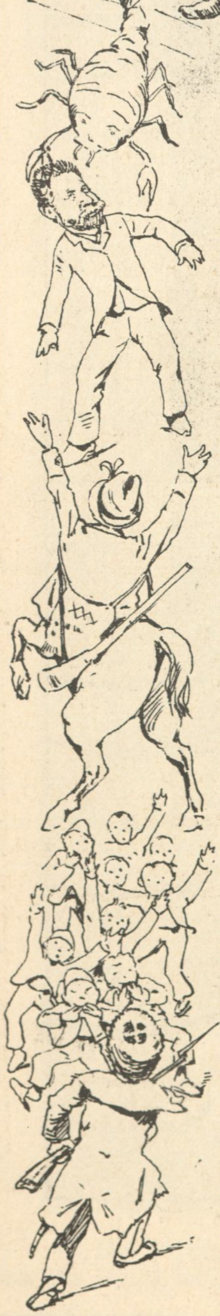
Et Interessentskab.

— Maa jeg be'e om én til fem?

En „Omgang“.

Mel.: Pipperups Vise.

Hvi sjunger altid om Spartaner
Og dette hersens trange Pas?
Herhjemme vore kjække Daner
Er nix forknytte for at sla'es.
En Heltesjæl i hver en Bringe
Gjør til en Løve hvert et Lam,
Og Venstres djærve «Riffelringe»
Har nok af Mænd som Neiiendam.

Vort Skyttelag de var i Lag med
At lave til en «Riffelring»,
Som skulde slaa et vældigt Slag med
Værdifuld Hjælp af Herman Bing.
Nu færdig var Revolutionen,
Som skulde Estrup faa af Vej'n,
Selv Hørup gik fra «Skorpionen»
Og ind i «Skyttens» Himmeltegn.

Men Højre med i Laget mødte,
Og deres Hensigt var nok fæl,
De vilde Skyttelaget skytte,
Hvis Venstre skjøtted' ej sig selv;
Højt blussed patriotisk Flammen
Blandt Skytterne og dem især,
Der bedst forstaar at skyde sammen,
De spytted' flinkt i Bøssen her.

Og da saa Slagets Stund var kommen,
Stod begge Hære tæt i Rad
Med Hænder knyttede i Lommen
For at gi'e Luft det varme Had.
Hvor Kampens Lue heftigst braged',
Forsvandt al bedre Følelse,
Ja, mangen Stridsmand blev i Slaget
Et Offer for Forkølelse.

Men Venstres Fylking, skjønt den traadte
Med Dødsforagt i Striden ind,
For Højres Overmagt dog maatte
Her stikke Riffelpiben ind.
Dog ved et Krigspuds fri for strænge
Kapituleringskaar de gik:
Partiets mange Piberdrenge
Fri Afmarsch fik med fuld Musik.

Nej, syng blot ikke om Spartaner
Og dette hersens trange Pas,
Her Grækeres og Jøders Klaner
Er heller ej forknyt for das!
Vi møder alle Mand paa Pletten,
Naar her skal være stort Halløj,
Men bliver dog ej gal i Hætten,
Naar Slaget bare bli'er til Røg.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, synes De ikke jeg er bleven forfærdelig mager, og det er af bare Angst og Sindsbevægelse i forrige Uge, for Gud det begyndte jo med, at Fritz Grønbæk og Sørensen kom saa rædsomt op at dispytere, fordi De kan tænke Dem, Fritz er gaaet hen og bleven Riffelmand i den sidste Tid og siger, han vil staa paa en Barrikade af Sukkertønder med Urtekræmmer Neijendam paa Toppen ude i Adelgade og skyde Crone og Claussen ned, naar de gjør Provisorium, og saa fantaserede han om nogle ny Statskupeer, de havde faaet eller skulde have og hvad det kommer Crone ved, om de kjører i Stadskupé paa Statsbanen, som jo hører under Rothe, det kunde jeg rigtig nok ikke forstaa, og det kom saa frem, at det var ikke paa Statsbanen men paa Ridebanen, de vilde kjøre rundt med os, og saa sagde Fritz, at nu skulde Sørensen være Skytte og det vilde han ikke, men saa sagde jeg rigtig nok, at han burde skamme sig, som havde været lige ved at blive Kaptain i Livjægerne, ikke dem paa Amager, der danser, for det har Sørensen jo aldrig været stærk i, men dem De nok kan huske, søde Fru Schrøder, i de grønne Snuptrøjer, som var saa nydelige, og saa maatte Sørensen give sig og blev meldt ind og blev Yngre Skytte Nummer 100003, og naar Sørensen er yngre Skytte, saa maa de ældre Skytter da være meget gamle Mænd, saadan som Forfatteren Ingeman, der skrev den lille fædrelandske Roman øverst i «Nationaltidende» forleden, og jeg véd ikke, hvorfor han nu paa én Gang kaldte sig Ingeman-Petersen, uden maaske han har villet gjøre det omvendte af Falkman, som smed Petersen væk, og den Roman var rigtig nok ikke af den moderne realistiske Slags, for den endte med, at de gamle Skytter skulde staa fast, som de jo netop ikke gjorde, og Sørensen afmarscherede saa i Lørdags Aftes Kl. 8 ned til Christiansborg, og ikke som sidst for at redde Malerier men for at redde Grundloven eller hvad det nu hedder, og han var saamæn godt udrustet, for jeg havde jo nok forbudt ham at gaa med Pistoler, fordi saadan noget kan jo gaa af og blive farligt for de omværende, men i Retning af Proviant, nemlig med 8 Smørrebrødre i hver Frakkelomme og $^1/_2$ Flaske Konjak i Brystlommen til at staa imod med dersom de kom til at bivuakere hele Natten paa Ridebanen. Og Sørensen kom da derned og blev stillet op i en lang Række, der gik rundt om Springvandet, og der hvor Sørensen stod, begyndte de at synge Sjofelistmarsjen, og Sørensen vilde jo være gemytlig og synge med, men han kan ikke Andet end første Vers af «Vift stolt paa Kodams Bølge!», og saa sang han den, men saa sagde de, han var

en Storborger og godt kunde blive mulet, og skjønt Sørensen ikke troede, de havde gjort Alvor af det, fordi hele Resten var Højremænd, saa syntes han dog, at han vilde tilkjendegive sin Sympathi, som han gjorde med Uddeling af Smørrebrødder og Konjak, hvad de blev saa begejstrede over, at de raabte Hurra for Sørensen og sagde, han var meget bedre end baade Holm og Hørdum, der aldrig spenderede Noget paa dem, og saa sang de igjen og blev ved at valse rundt omkring Springvandet i langsomt Tempus, og da de var kommen to Gange rundt og begyndte paa den tredje, kom der en Betjent og sagde, nu kunde de gjerne gaa hjem, for nu havde Vexeler Ludvig Hansen vexlet Sind og protesteret den Vexel han selv havde trukket paa Højre, og Venstremændene blev grulig glade og raabte Hurra, og saa fik Sørensen fat i nogle af dem, der havde været inde i Huset og set, hvad de gjorde, og de sagde det var Trier, der havde lavet det Hele. men siden fik vi at vide, det var Bing og Neiiendam, der havde været inde og forskrække Ludvig Hansen, og det var jo en stor Triumf for Venstre, og hvad man kalder en diplomatisk Sejr, akkurat som da Peter den Store var fangen af Tyrkerne, og hans Gemalinde, som vi har læst om i Historien hed Katrine besnakkede Paschaen til at lade ham løbe, og det er Fritz Grønbæk, der har lavet den Sammenligning og siger, at den passer udmærket, for Peter den Store er Venstre som var i Knibe, og Tyrken er Ludvig Hansen, og Katrine er Neiiendam, men det Sidste synes jeg ikke ligner, fordi hvad Lighed er der i Grunden mellem Katrine og Neiiendam, uden at Neiiendam maaske sælger Katrineblommer, men det gjør jo Sørensen da ogsaa og har faaet en ny Sending hjem, som De skal prøve, søde Fru Schrøder, naar jeg en Gang faar Dem hjem en Aften, for til Middag har vi vist næppe Plads for det Første. Og Sørensen kom saa hjem i borgerlig Tid, men Fritz kom først langt ud paa Natten, fordi han maatte jo ud paa Amalienborg først for at raabe: Ned med Estrup! og det havde han anstrængt sig med saadan, at han havde faaet røde og blaa Striber nedad Ryggen, som jo er et mærkeligt Tilfælde, synes jeg, men Fritz siger selv det er meget almindeligt, at naar man raaber rigtig stærkt, slaar det ud bag paa og det generer ham ikke, uden naar han læner sig tilbage mod en Stoleryg, som han har for Vane, og derfor maa han sidde ravret op i disse Dage, og det er jo ogsaa mere militærisk og passer bedre nu han er bleven Skytte, og Sørensen og han skal ud hver Søndagmorgen og skyde paa Amager men kun til 1ste Marts, for saa melder de sig fra igjen, og sikken en Forretning for Skytterne, som har tjent tyvetusind Kroner i fem Dage, og jeg synes Sørensen hellere rent skulde opgive sin Handel og oprette en Skytteforretning, hvor han kunde spekulere i Lovændringer og saadan noget. Og Gud søde Fru Schrøder, nu maa jeg gaa for jeg skal ud at se til gamle Frøken Salvesen, som ligger med daarlig Fod, hun har faaet af at træde Orgel i Betlerskibet. Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Vildænder.

En Journalist er aldrig saa glad
Som ved et bugnende Ande-Fad,
Og Milevis efter Ænder
Han gjerne med Limstangen render!
Men Kunsten stiger: Store og Smaa
Ej nøjes længer med, hvad de kan faa,
Nej, de løber rundt efter — Vildænder
I Danmark og Maaske-Bilænder!

Der er et nyt pædagogisk Raad,
Som nu skal finde den skjulte Traad
I vores Retskrivnings Kaos
Og ta'e nogle Bogstaver fra os;
O Vismænd! Naar »Komparationens« Lov
I læmpe skal efter Husbehov,
Saa husk, at et Mønster paa Slagsen
Er: Anden — Vild-Anden — Dax'en!

I Wien, hvor Brandes var aandrig Mand,
— At Salen hed »Ehrbar«, er vist en And, —
Han højst uærbart gav Møde
Med Drachmann som Andeføde;
Men Fruen røbed hans Kogekunst
Og plukked Ænderne; — Ak, omsonst
Han spækker dem kjønt: Man kjender
Jo Løg'ne i Brandes' Ænder!

Theaterchefen gaar uforsagt
I Repertoiret paa Andejagt;
Med Rigsdagstaler gjør han Sjus!
Og skaffer Roller til Mantzius.
Han løb — hvorhen? — i Prøver omkring,
For der maa Orden i alle Ting:
Man først maa gaa paa en Vildmand,
Før man faar Mod til en Vildand!

Den allervildeste And, man ser,
Er dog Evropæernes lille »Per«,
Som hyldes anddægtig af Klikken!
For ser De, i »Politiken«,
Skjønt man til Hunkjøn regner en And,
Bli'er Hunnen repræsentert af en Han;
Fra Vrøvlets Kilder en sand Drik
Man faar af Hr. Hørups Per Andrik.

Der gives Noget, som har faaet Navn
Af »Skytteforening for Kjøbenhavn«,
Et Noget, vi næppe kan prise,
Se ovenstaaende Vise.
De uddannes vil til den danske Armée,
Men løber saasnart de en Neiiendam se!
Med Bulder og Brag de gi'e Ild kan,
Og faar saa — — en ynkelig Vildand!!

Karréen.

Som Sudans Arabere og Ørkenens Kabylere
Mod Britterne gik fremad med Muselmænds Mod,
Saalunde vore egne semitiske Wühlere
I Skytteforeningen vilde sætte Fod;
Men skjønt «Profetens Skare» var talrig som Sandet,
Saa gik dog disse «Troende» alligevel i Vandet,
Og ingen «Riflelring» fik de denne Gang dannet.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 5. Marts. Nr. 10.

PUNCH.

I Karnevalstiden.

— Læg Næsen fra Dig, Pjerrot! Maskerne er jo faldne!

Fra Leveren.

Det djærve Folketing, som vidt og bredt
Har tordnet mod den næste »provisoriske«,
Og synes rent at glemme det historiske
Faktum, at det har godkjendt Nummer Et,
I deres Driveri det har saa hedt,
At Blomsterne, især de oratoriske,
Har stærke Farver, medens Lugtorganerne
Tiltales jævnlig her af Tulipanerne.

Ja, hvor forunderligt endog det lyder,
Er Visneriets Drivhus et Asyl
For Gadesprogets Blomster, som »Krapyl«,
»Kujoner«, »Kjæltring«, »Æsel« og »Forbryder«;
Anvisninger paa »Lussinger« og »Prygl«
Fra ledreborgerlige Læber flyder
Og næsten filharmonisk sammen falder
Med OLE CHRISTENSENS berømte »Skaller«.

MONRAD, trods Bispestaven og Ornat,
I Æselspark sig ugenert forsøgte,
Hans Sprog er en Del mere desperat
End den Gang, han fik sine Breve trykte;
Mod ESTRUP er han knap saa delikat
Som imod salig J. A. HANSENS Rygte,
Han har endogsaa evnet at fornedre
Sig til at rose Taleren HIN LEDRE!

Nu er det noget, Gud og Hvermand véd,
At Tidens Tand lidt ubarmhjærtig gnaver
Paa Grevens »mageløse Talegaver«
Og »enestaaende Veltalenhed«.
Det gaar jo daglig her ad Bakke ned
Med nævnte »Retsbevidstheds-Undergraver«;
Han som med VILHELM BECH jo har rangeret,
Er nu til HØRDUMS Lige degraderet!

Ja, HØRDUM —HOLMS og PINGELS Saalebro'er,—
Som BUSK og BJØRNBAK regnes uden Skade
Til dem, hvis hule Talers Blomsterflor
Bestaar af folkelige Skræppeblade;
I Tinget møder han med store Ord
Om Bajonetter kontra Barrikade;
Men, naar man vove Trøjen skal og Vesten,
Pas paa, saa bli'er han saamænd nok ved Læsten!

Evropa i 1885.

Depeschen om Overretssagfører Cantors resolute Optræden forrige Lørdag vakte paa alle Evropas Børser stor Opsigt og fremkaldte et forøget Begjær efter »smaa Sorte«, hvilken Vare efter det stærke Udbud baade i den ægyptiske og den brandesske Politik i længere Tid har været temmelig flov. Da Cantor havde slaaet sine Volter paa Ridebanen, og samtidig Efterretning indløb, at Nationaltheatrets Direktør havde begivet sig paa en diplomatisk Rundrejse, hvis Øjemed ikke kjendtes, steg Stemningen til Begejstring, der dog kølnedes en Smule, da den sidste Nyhed viste sig at være baseret paa de tydske Avisers Forvexling af Direktør Rantzaus Nationalbidrag til Kunstens Gjenoprejsning paa Vesterbro og Kammerherre Fallesens endnu noget usikre Vildandeflugt, angaaende hvilken selv behjærtede Dramaturger ryster paa Hovedet og tvivlende spørger: Hvorhen? Alt kunde imidlertid endnu være bleven godt, om ikke den flyvende Hollænder som en sand Mefistofeles havde vist sig paa Kysten af Guinea og derved fremkaldt en polsk Forskrækkelse i den dersteds af Bismarck & Co. aabnede Detail & en Gros-Forretning med Kongothee. Derved led naturligvis Firmaet Thee-Vand-Siat paa Kongens Nytorv et saa stort Tab, at det besluttede sig til at tage Theskeen i en anden Haand og afhænde de det tilhørende Kinesere. Heldigvis optraadte den lille Theeodoros strax, for i sin Tales beroligende Camillethee at bortsie de visne Blade, som Venstrepolitiken havde heldt paa Potten. Rigtig nok fik han ikke selv den Hyldethee, som hans liberale Tilhængere plejer at traktere ham med, men Spanien, der siden ifjor har maattet undvære de Fastespiser, som de islandske Klipfiskere plejede at sætte paa Bordet, fik Kolik og disse Bugvrid afstedkom under Form af jordskjælvsagtige Krampetrækninger saa megen Forstyrrelse selv hos vore egne Spaniere, at Robert hin Risches forvexlede en ægte Rubinstein med en almindelig Schytte, uagtet han *qva* Spanier ellers nok forstaar sig paa de ægte Varer. Da var det, at Erik Ejegod, som ikke maa forvexles med Erik Skram, ogsaa kaldet Danmarks Vovehals, siden den Gang han skrev Gjertrude Colbjørnsen, foretog sin bekjendte Pilgrimsfærd til Casino for at rense dette Kunstens Tempel for den Djævlebesættelse, Charles Kjærulf havde paaført det. Direktør Rasmussen havde ikke forgjæves kaldt paa Fallesens Hellig Olaf, der under den fortsatte Misere og Mangel paa røde Lygters Antændelse i Begyndelsen af Sæsonen havde staaet i Fare for at blive Olaf Hunger. Nu slog Olaf et Slag, der lykkedes saa godt, at samtlige Anmeldere vilde have tilkjendt unge Helsengren Sankt Olafs-Ordenens Storkors, dersom dette ikke forud havde været beslaglagt af Excellencen Sverdrup selv. Denne skal ogsaa have overvejet, om han ikke i Anledning af sin Ophøjelse burde forandre sit Navn og i Stedet for blot og bar Johan kalde sig Storjohann, hvilket imidlertid strandede paa, at der alt fandtes en norsk Præst af dette Navn. Heller ikke i Grækenland var Alt, som det skulde være, idet man i længere Tid havde forsømt at skifte Ministre, hvilket i et saa varmt Klima kan have samme uheldsvangre Følger, som naar en

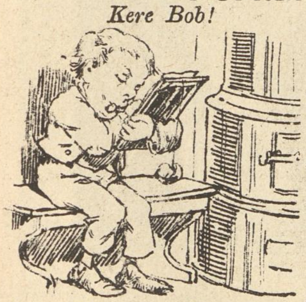
Nordbo forsømmer at skifte Linned. Heldigvis kom man endnu i rette Tid i Tanker om Forsømmelsen, og det kan forventes, at man i Fremtiden vil sørge for, at Grækerne ikke beholder det samme Ministerium ud over den fastsatte Tid, nemlig en klassisk Maaned, og at de Grækere, der i »Mefistofeles« fejrer den klassiske Valpurgisnat, som en Følge heraf, ikke længer behøver at se saa nedtrykte og bekymrede ud, som om de var Aktionærer i Korsgaards »Morgengnav«. Rygtet om, at den saakaldte Franskmand, Olivier Pain, der er Stabschef hos Mahdien, i Virkeligheden skulde være identisk med Urtekræmmer Neiiendam, som i Fortvivlelse over det endelige Udfald af Skyttegeneralforsamlingen skulde have foretaget en Sandflugt til Ørkenen for at danne en Riffelforening blandt Sudaneserne, vandt fra Begyndelsen ikke liden Tiltro i England. Selv gamle Gladstone, der fra sit Besøg i Danmark erindrede sig at have hørt om denne tapre Partigænger, begyndte at ryste paa Haandleddene og var endog lige ved at slippe Tøjlerne, da han fra Downing-Street modtog Underretning om, at man ad diplomatisk Vej havde forsikret sig om, at Hr. Neiiendam, ogsaa kaldet den danske Garibaldi, endnu befandt sig i Adelgade, iført med at veje Ministeriet Estrup paa sin Butiksvægt og stadig findende samme Ministerium for let. Alting faldt nu i den skjønneste Ro, kun i Veile sporedes en let Rystelse, idet Skolebestyrer Krarup under Afsyngelsen af Sangen: »Hertz, mein Hertz, warum so traurig«? slog ind paa den fra Nordslesvig bekjendte Udvisningspolitik, og gamle Biskop Monrad kastede Tærningerne og gik over den Bro (*pons asinorum*), paa hvis anden Side Grev Holstein længe havde staaet og vinket ad ham; men selv denne Alliance mellem Loyolas Discipel og Biskoppen over Lolland-Falster, der sluttedes med det Motto af Heine: «Nur wenn wir im Koth uns fanden,
Da haben wir uns gleich verstanden»
gjorde ikke nogen sensationsvækkende Opsigt paa Verdensmarkedet, hvor den længe havde været forudset. Kun paa Bundtmagerloftet noteredes Rævepelse et Par Procent lavere.

Fra Ridebanen.

Ak ja det er et sørgeligt, men sandt Ord,
Man ogsaa Uret gjøre kan en — Cantor,
Da han med Kongens Foged nys befandt
Sig paa Tribunen, Mængden ufortrøden
Gav raat sig til at raabe: »Ned med Jøden!«
Skønt han var netop mødt som — Protestant.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

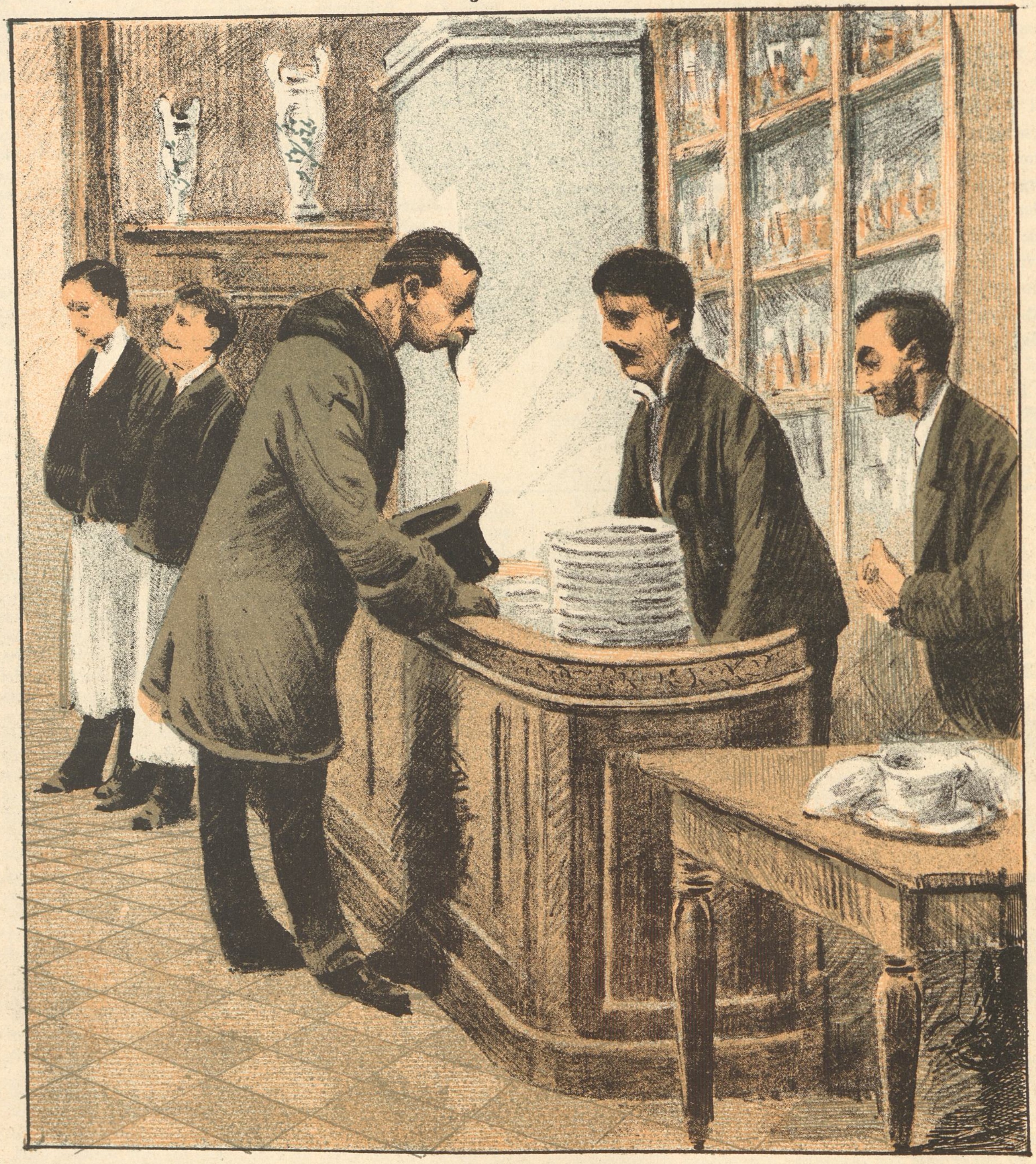

Jai sitter nu i Skamekrogen og skrivver dette Brev, fordig jai har sagt til den danske Lerer, a jai vele igge skrivve den Stil, han ga vos for, fordig den lød som en Artigel i Daensnyhedder, og bare vi hade Hr. Slaamand tel Dansklerer, men han faar vel Lov at blie sittende fast i Veile som en Pæglemusling fordig han har heist Frihedens Fane for di jyske Drænge, og Aron har faat en Enneføld, fordig han sae tel voreses Bestyrer, at han troede igge Bestyren ville være saaddan en Æssel; a nægte vos Lov tel a gaa ud og pifte i Fingerne foran Esstrupses Vindever. Men Aron, og jai skolgede og ble Ræferendter for »Den ny Tud«; og det er vos som har lavet hele den Spalte om hvordan Højremændene stod og fros paa Riddebannen, og jai tenger, Du har kændt vos paa Stillen! Vi var henne aa klabe a Ibsens Vildand, og Aron gore Skandalje den annen Aftning, fordig han ble æderspænt over di hyssede, og saa ga han sai tel a raave: »Ned med Groserne!« den ene Gang etter den anen, og sier sæl, a hade han igge vaaren bare en Dræng, saa hadde han blet mulet og kaske tat a Pollitiet men jai tror igge Højre vover det, for Cantor er da for gamel tel a kunne regnes for en Dræng, og han fig dog ingen Mul, skønt han mødte med Notariuspublikum midt mellem di fnysendes Højremænd, fordig Cantor er en Heldt og det er igge for Ingenting han hedder Allægsander liesom Wilde i sin Tid, men jai haaber igge han vil gøre som Allægsander, der slo sin bæste Ven, som hed Klitberg eller saadan Noet, paa Snudden, for saa velle de være farlit a være Assel Henrisjes og sæl Sikker velle igge være Sikker for han, men de tror jai igge han gør, og Aron og jai velle gærne ha vaaren me og vaaren Skydter og vi gore som Pengel sae og mældte vos paa Avisen gratis, men di velle ha Døbeattæsdt og Vaksinasjonsattædst osse tror jai, og feg a vidde vi va igge fjordten Aar, og vi ble hivede ner a Trapen, men saa mælte vi vos som Referendter og kom eng, og vi har danet en Pusterørsforening i Skollen og holler Skydning etter Plangevirget jæmme i voreses Baggaard med Kidtkuler og vi skydder alesammen briljang, for Kidtkulerne sitter om Sæntrum i en Kres, der igge er større end som en Ministermave, det vil sie en provisorisk Ministermave, for feg vi folgelie Ministre, saa ble Maverne maiet større, og nu begønner jai a tro, de blir igge tel Noet for det Første som er keddelit, fordig jai læste Kosgaars Avis for i Søndas, og der stod, a de va vaas unge Forfadtere, som sku ha Legadter og rejse udenlangs og de ku baadde Aron og jai faa naar vi feg Venstreministre, fordig Aron allerædde har skrævet to Trageddier, den ene heder »Dronning Nitroglyserine«, og der gaar hele Theatret i Loften mit i femte Agt og den anen hedder »Fanens Ollemor« og er me Ægtenskab og Skilsmisse etter Nodder. Men jai holler maj tel de lyriske og vil udge en Degtsamling som skal hedde »Bommer og Granater«, og jai er kons færdi med første Afsnit: »Fra min Skolletid,« men der er none briljangte Ting i saasom »Da Knubstrub tævede mig a«, »Hævntanker«, »Dynnemitpatronen«, »Rødt Blod« og flere, og naar den er færri, gaar jai ob tel Georgbrandes med den for a faa den ud hos Gyllendal, som jo er de fineste. Nu er de Frikvateer, og det er ægelt jai skal sitte som en Slave herinde, mens di Anre leier Politi og Sjosialister udde paa Plasen, og naar jai komer jæm, faar jai nog Pryl, for jai har væltet min Maarenkafe over Berlinske Aftningsavis, for at Faer igge sku kunne læse va den væmmelie Z skrivver, og naar han ser de blir han gal i Kalodten og maaske faar jai igge en Gang Lov a gaa i Følgeteateret og se »Potbollie« af Sola, som jai har gleddet mai tel, for den er volsom radekal og paa Dansk hedder den; »Som man saar«, og nu er jai vissen paa min Gamle i Stædet for a gi mai Billiet vel peie paa Kafepledten i Berlinske og sie: »Som man saar!« fordig han er saa væmeli moralsk naar han er vred, og det at spille Kafen er da slets igge de same som at saa, som er de Gardenererne gør i Haven om Foraaret. Farvel og hels Sværdrop!

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

Toujours fidèle.

— Ja, hvad skal jeg nu drikke?
— Lidt Absinth antager jeg.
— Nej, det har jeg ikke Lyst til.
— Ja, det tænkte jeg nok!

Naturligvis.

— Og nu Spritfabrikkerne, som vil laane en Million! Hvad mon de skal bruge den til?
— Den skal vel destilleres!

Anden Omgang.

Mel.: Pipperups Vise.

Om Riffelsagen lad os nok en
Gang vore glade Triller slaa,
Saa Neiendam og Venstres Flok en
Slags Trøst i Sorgen dog kan faa.,
Da dens erobrende Tendenser
Og deres Fremtidsriffelring
Trods Folkeviljens Existens er
Bleven til bare Ingenting.

Først Adelgadens Riffelhelte
Skrev Kaptajn Wagners Afskedspas;
Det gjaldt for dem om ham at vælte,
Saa skulde Sarauw ha'e hans Plads;
Thi, naar man Oprørsluren hører,
Saa véd de gjæve Venstremænd,
At de i ham dog har en Fører,
Som før har været med paa den.

Men Planen glipped', det var Skade
For Venstres eget Kompagni,
Ja Bjørnbak selv paa Retirade
Atter sig maatte her begi'e.
Selv om man hørte jævnlig lyde
Et hæst: »til Vaaben i Gevær«,
Saa kunde disse Skytter skyde
En hvid Pind efter Sejren her.

Og skjønt en vældig Stridsmand mødte
Fra Trinitatis Kirkeplads
Og viste hver en ældre Skytte,
At han var nix forknyt for das,
Fik Publikum dog her meddelt Lud
Af skarp Natur til Cantors Hud,
Og skjønt han vist en Helt er helt ud,
Saa blev dog Helten helt hældt ud.

Ja, Venstres Viderværdigheder,
Som her gik trofast Haand i Haand,
Blev ikke mildned' af en Ceder
Fra *Politikens* Libanon,
Og mest sig maatte Venstre græmme,
Da Holms og Hørdums Legion
Det klogest fandt at blive hjemme;
— Saa endtes den Revolution!

Paa Kafeen.

— Saa Du, Georg Brandes forklarede i Søndags om „Hvor der lyves"?
— Nej, hvor?
— I *Politiken* naturligvis.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Jeg vil ikke plage Dem og Deres Læsere med noget Referat fra vor sidste Diskursionsmøde, som nærmest var foranlediget af, at Kammerherre Fallesen i forrige Uge havde havt det Uheld aldeles uforskyldt at blive lovsjunget af Axel Henriques i »Tidsavisen«. *Naa, Kammerherren vil vel nok vide at bære sin Skæbne som en Mand, men det var ved Gud en Skam af den ellers saa begavede Theaterkritiker at give os Abonnenter Skylden for det kongelige Theaters grande Misère ouverte, og det kan ikke hjælpe noget, at Conrad vilde undskylde det med, at Besætningen paa Trinitatis Kirkeplads er saa opbragt paa Alt, hvad der hedder Abonnenter, fordi Abonnementet paa deres Blade stadig er i Aftagende. Udenfor Dagsordenen stillede min Datter den Forespørgsel, om det var rigtigt af det kongelige Theater at bringe en Skandale paa Scenen, ikke den af Otte Benzon, men den anden, som var gaaet for sig i* Sprogforeningen *og som nu var dramatiseret, for Erik Bøgh vilde nok ikke have den opført, men Fallesen protegerede den; men saa svarede jeg, at det naturligvis var rigtigst at opføre den, for vi maatte da ved Gud se den, før vi kunde dømme om den.*

Derimod vil jeg skrive om »Vildanden« *af Henrik Ibsen, som hører til hans allermærkbareste Apokryfer; men for Resten kunde Stykket ligesaa godt have havt til Titel* »Tretten til Bords«, *hvis der ikke i sin Tid var gaaet en anden Farce af det Navn paa Folketheatret. Komedien begynder med et Herreselskab — og det endda et Kammerherreselskab — hos Sophus Petersen, der er en forfærdelig Skurk, denne Gang til Afvexling graahaaret, som har faaet Olaf Poulsen sat i Blaa Taarn for en Fejl med nogle Kort, som vel ikke har været af Holmblads, fordi det foregaar i Norge; og der er baade Kammerherre Carl Price og Kammerherre Kolling og Kammerherre Stenberg, men Kammerherre Fallesen har nok ikke prøvet paa at komme med, fordi der ingen Flyvemaskine er i det Stykke, men derimod nok af levende flyvende Fugle. Og Herrene faar Vildand til Middag, men denne Vildand har en Tanke, og det er den, Stykket er skrevet om; og da Henrik Ibsen nu altid skal være saa aparte, kan han naturligvis ikke servere sin Vildand med Ribsgelee eller noget andet sødt og behageligt, som andre Mennesker bruger, nej, han giver os en rigtig sur Eddikeagurk til, som endda ikke er fri for at være lidt fordærvet i Kanten. Men det skulde han nu hellere ladet være med, for saa længe han kun gjør Løjer med Personerne i Stykket, morede jeg mig godt; men naar han begynder at præke Moral og snakke Sort om at leve paa Livsløgne og saa faa Reskaffenhedsfeber og saa dø af Idealer, saadan som det nok er Meningen, at Hjalmar lever med Gine, sin dejlige Mø, saa er jeg ikke med paa den, men siger som Fru Hennings i Slutningen af tredie Akt: »Dette hersens synes mig besynderligt!«*

Allerede i anden Akt begynder Jerndorff, som er et norsk Skovmenneske af den allerfarligste Slags, at gjøre Ulykker ved at bilde Fotograf Emil Poulsen ind, at han lever paa en Plade eller Livsløgn, og det nytter ikke, at Frøken Antonsen beder Emil om at lade være at gaa med Werle paa Volden, for hun har ogsaa lært at fotografere, saa hun har ogsaa noget med Pladerne at gjøre. Men Forholdet mellem Gregers Werle og Hjalmar Ekdahl er noget Visvas, for Gregers er gal og Hjalmar har Pærekatarrh, og det nytter ikke, at Conrad sagde, vi ogsaa herhjemme havde Exempler paa det gavnlige i at holde Livsløgnen oppe hos svage Individer, som f. Ex. naar Eedvard Brandes vil gjøre Per eller Poul En eller Anden til et Lys og bilde ham ind, han er mere end Gjennemsnitiet af unge Mennesker, eller naar Axel Henriques roser Charles Kjærulffs Bearbejdelser til Kasino for de kvikke og morsomme Sange, som Ingen bryder sig om, for al den Slags er og bliver dog kun tragikomisk.

Ellers er Ibsen paa sine gamle Dage bleven temmelig slem til at sige Brandere, for det kalder jeg en Brander

»at der ikke skal røres et Haar paa Vildandens Hovede«, og den synes Ibsen saa godt om, at han endogsaa maa sige den to Gange; men Emil var mageløs morsom, og Gud, hvor vi skjændtes i Mellemakten om, hvem det var han lignede; Nogle sagde, det var Grieg, og Andre, at det var Carl Lumbye og Andre igjen, at det var en meget bekjendt Skiltemaler. Men Mantzius lignede Ibsen selv, det sagde baade »Tidsavisen« *og* »Politiken«, *og de véd det nok fra første Haand. Og Olaf var aldeles ubetalelig som den Gamle, der gaar til Dueudstilling i sit Hønsehus, der ogsaa er en Vildandegaard, men han har nok trukket adskillige Bjørne hjem; han siger rigtig nok kun 9, men det tror jeg ikke, for det var da ikke noget at tale om for en Mand i hans Alder.*

For Resten kunde jeg ingen rigtig Fornøjelse have af »Vildanden«, *for jeg skal sige Dem, jeg havde netop i de Dage faaet et nyt Gebis, som ikke var fri for en Gang imellem at faa Tænderne til at klapre i Munden paa mig, og jeg sad i den dødeligste Angst for, at Fallesen skulde høre det ned i første Parket og komme op og give mig en Reprimande derfor.*

Deres ærbødige
Ernestine Bollerup.

Spænd og Spark.

Kjøbenhavns Erobring gaar fremad med Kæmpeskridt. Medens Eedvard Brandes har paataget sig det taknemmelige Hverv at erobre Byens Damer i den Forudsætning, at hans »Besøg« ikke kunde andet end være dem særdeles velkomment, forsøger Socialdemokraterne sig paa Byens Herrer for, om muligt, at forvandle dem til Demokraternes Slaver.

* * *

At Socialisterne opgav Erobringen af Kjøbenhavns Skytteforening, var slet ikke af Frygt for at lide noget Nederlag; nej, de var blot engagerede andet Steds den Aften, hvor det lykkedes dem at erobre en hel Forening fra Højre, nemlig *„Rhabarerlandets broderlige Sangforening."*

* * *

I denne Forening har der i længere Tid hersket megen Misfornøjelse paa Grund af, at Bestyrelsen havde tildelt store Sangpartier, saavel for Solo- som for Korstemmer, til Højremænd, skjønt dette Parti, som bekjendt, for længe siden er afgaaet ved Døden og derfor ikke skal have Lov til at »gi'e Partiet« noget Steds.

* * *

Som Følge heraf indmeldte sig strax et halvt Hundrede Fagforeninger i Foreningen; og ved Generalforsamlingen i Lørdags gik det meget stormende til.

* * *

Først vedtoges det radikale Forslag, at ved Generalprøverne skulde Medlemmerne personlig møde med deres Stemmer og ikke overlade disse til andre.

* * *

Dernæst gik det igjennem med overvejende Majoritet, at ingen Højremand for Fremtiden kunde faa Stemmeret til Partier, der laa højere end anden Bas. De øvrige Partier forbeholdtes Oppositionen, blandt hvilken særlig de Sorte smaa fik deres Rettighed bekræftet til at have en afgjørende Stemme med i Alt.

* * *

Derefter optraadte Cantor og meddelte gjennem *Notarius publicus* — saasom han ikke var sikker paa, at man vilde tro ham paa hans egne Ord —, at han nedlagde Protest mod at blive henregnet til »de rodløse«. Det var hans rhabarberrodfæstede Overbevisning, at ingen havde gjort saa meget herhjemme for den gode Tone, som han. For at ogsaa de smaa i Samfundet skulde have godt af den, havde han sørget for at faa den saa lavt ned, som muligt.

* * *

Endelig vedtoges det med næsten alle Stemmer, at den nye Bestyrelse snarest muligt skulde opfordre de Herrer Berg, Hørup, Holstein Ledreborg og Eedvard Brandes til at træde ind i Foreningen og danne en Kvartet, hvori de da skulde øve sig paa at træffe en Akkord med hverandre.

* * *

Under Afsyngelsen af »Socialistmarschen«, »Marseillaisen« og »den evigglade Kobbersmed« gik den sejrende Opposition hjem og lagde sig.

Mirakeldoktoren.

Vi lever i dette Aarhundrede
— Det vil De vist næppe benægte? —
I et af de mest beundrede,
Fordi dets Kultur er saa ægte!
Og dog er det slet ingen Fabel,
At man, trods Kulturens Sejre,
Har fanget en veritabel
Mirakeldoktor i Lejre!

Han brugte nok ej Mediciner,
Nej, han kun Troen paa Præsten
Kurerte med hellige Miner —
Og hjalp sig med Humbug for Resten.
De Døve blev ligestrax hørende,
Af Halte et Kapløb proberedes, —
Hans »Scener« blev snart saa velgjørende,
At Gigtsvages Sener spoleredes!

Det ligger i Luften, hvis Dunster
Dernede i Egnen er fæle:
Saagar deres Greve gjør Kunster
For stakkels, rettroende Sjæle;
I Jagd-Tiden kan det jo knibe,
Men dog som Profet de ham fejre, —
Thi ikke Enhver kan jo blive
Mirakeldoktor fra Lejre.

Paa Noget, man kalder Finanslov,
Sin Kvaksalver-Kur han spenderede;
En Krøbling blev rigtignok hans Lov,
Men stadigvæk han amputerede!
»Du sov jo i Landstingets Arme!«
Han sukkede, — afsides spyttende,
Og grinte, saa Gud sig forbarme,
Af alle de troende Lyttende!

Man siger, at Overtro smitter;
Og rundt omkring Grev Dulcamare
Af Kvaksalver-Emner man hitter
Den mirakuløseste Skare!
Er Monrad en gammel Professor,
Der følge med Tiden ej mer kan,
Saa laver Jens Busk etwas besser:
Han giver Soldater Klyster-Vand.

Hr. Holm og Hr. Hørdum gi'er Olje,
Der affører Fattigfolks Skillinger,
Hr. Berg ved den Sverdrup'ske »Bolje«
Gi'er Løfter — men ingen Bevillinger.
Hr. Hage gi'er Oprørs-Dekokter,
Men Ingen vil ha'e dem, den Stakkel! —
At Wederkinch-Madsen blev Doktor,
Det er dog det største Mirakel!

I Hælen paa Doktor'ne traske
Saa Vælgerne, andagtsfuldt gloende,
Og synes, at de er saa »raske«,
For de er umaadelig troende.
Ak, Spasen den ender vist ilde!
En Gang maa Kulturen jo sejre, —
Og hvad bli'r der saa af den lille
Mirakeldoktor fra Lejre?

De 3 parlamentariske Gratier.

Saasnart man Gruppen ser, kan man lige strax fornemme,
At i Thorvaldsens Musæum den hører ikke hjemme;
Men, naar man den h ø r e r, saa kjendes det paa Talen,
At den maa d o g ha'e hjemme ved Gammelstrands-Kanalen.

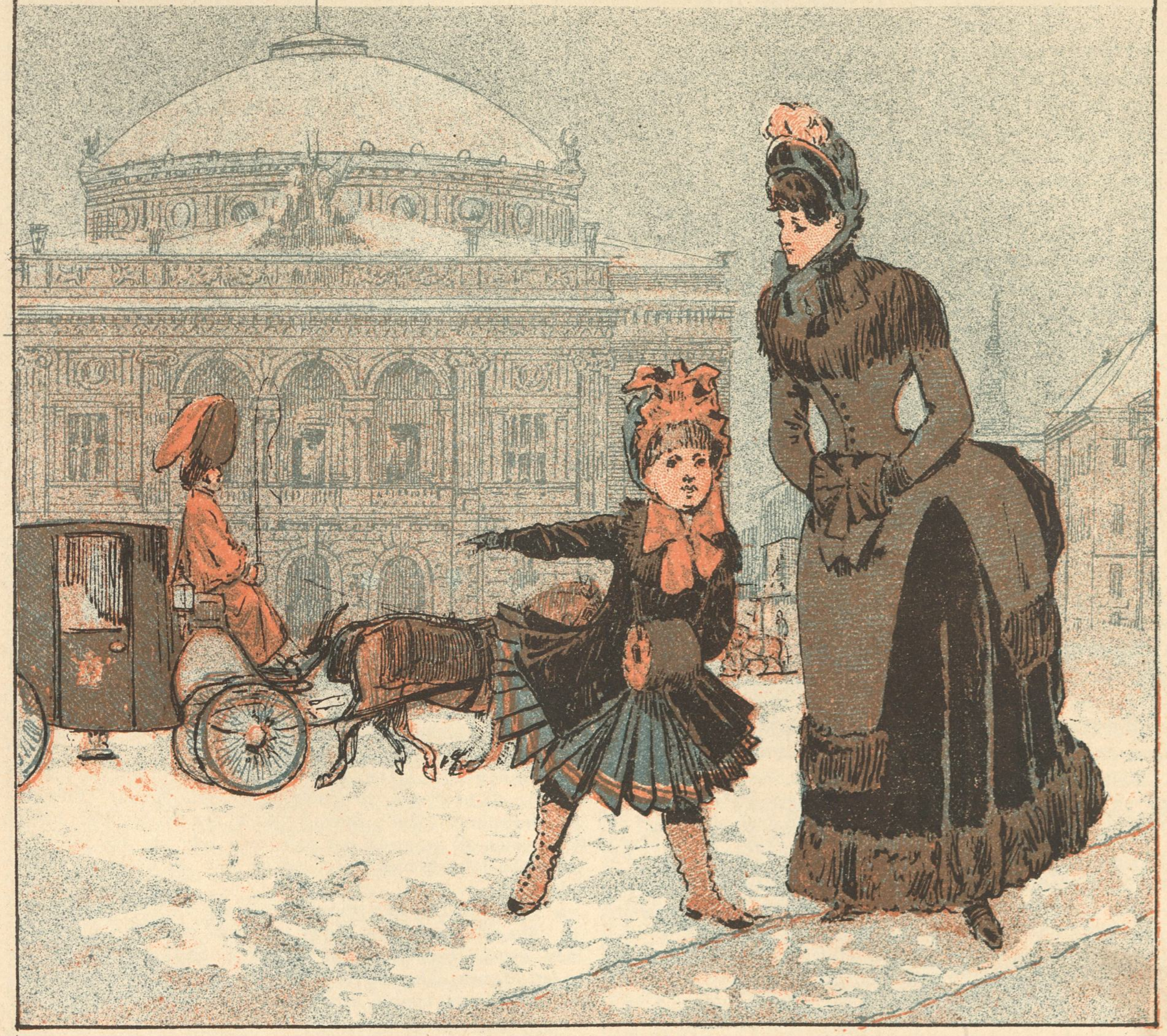
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 12. Marts. Nr. 11.

PUNCH.

Læsefrugter.

— Mo'er! Se, der sidder den store Bastian paa sit Blækhus.

Bindemidlet.

At vore pæne Venstremænd er ganske
Af samme Surdejg, enten de bli'er kaldt
For «evropæiske» hvad eller «danske»,
Er noget, de har selv saa tidt fortalt,
At hos det «brede Vælgerfolk» i denne
Henseende hver Tvivl til Jorden faldt.
Det la'er sig sikkert ikke længer blænde
Af Navnet paa de tvende Gadekjær,
Men vil som *«eins Bier»* stadig dem erkjende;
Thi deres Eenshed maa jo slaa Enhver,
Selv om han finder Tingen let forklarlig,
Naar han betragter begge Gruppers Færd.
Hos begge ytrer sig en lige farlig
Tendens at gjøre Landets Tilstand lig
Med deres Holdning, nemlig — uforsvarlig.
Mod Forsvarssagen fører begge Krig;
Den «døde Torsk» og CHRESTENS «Dannevirke»
Er lige forsvarsfjendske Ramaskrig,
Og i at la'e forfalde — vel at mærke —
Den Smule Forsvar, Landet en Gang har,
Er begge Grupper ogsaa lige stærke.
Og naar Partiets Mening her er klar,
Er det jo lige fedt, om Venstre giver
Paa «evropæisk» eller «dansk» sit Svar.
— Paa samme Vis det kjendelig opliver
At se den rørende Samdrægtighed,
Hver Gang et Højrevalg anfægtet bliver.
Der klages, og saa véd man strax Besked:
Paa dansk og evropæisk transporteres
Valgbrevet i et Udvalgs Fængsel ned,
Tre Fjerdingaar Mandatet suspenderes
Til Glæde for et oplyst Venstrefolk,
Som ej af øm Samvittighed generes,
Og naar man saa mod THOMSEN eller HOLCH
Har ikke fundet mindste Grund til Klage,
Er LARSEN Venstres Retsbevidstheds-Tolk.
Om Klagerne har Tilflugt vidst at tage
Selv til Bagvaskelser af værste Sort,
Saa tages ej Fornærmelsen tilbage!
Nej, Venstre raisonnerer godt og kort:
«For denne Gang vil vi dog lade Naade
For Retten gaa, skjønt det os falder haardt!
Men med vort Højmod skal der være Maade,
Og næste Gang I slipper ej saa let,
Naar vi for jer Godkjendelse skal raade!»
Vel har ej HOLCH bedrevet noget slet,
Men gjør han det igjen, skal han erfare,
Hvorlunde Venstre la'er ham ske hans Ret.
— Ja, saadan enes kan den danske Skare
Fromt med den højeste Oplysnings Mænd,
Naar de en smudsig Sag har at forsvare.
Om ellers de med Åsenskjæft og Pen
Hinanden nok saa vældig gi'er paa Kassen,
I Snavset de dog enes kan igjen
Og i en Doms-Akt *á la* Chresten Madsen!

Grundejerforeningen i Bavleborg.

Gjæstgiver Rask havde sammenkaldt dette Møde, fordi han i Aften skulde stikke et frisk Fad Carlsberg an, hvad han ansaa det for sin Pligt og Honnør at gjøre Medborgerne opmærksom paa, fordi de ellers kunde faa i Sinde at sidde hjemme i Familierne og bedærve deres Fordøjelsesremedier med Tevandsslabberads, og Gud bevares, han var selv Familiefader og satte Pris paa Hyggelighed og Kunfortabilitet i alle Maader, men der var Noget, der hed Borgerheld, og der var nu Riffelforeninger, og det syntes han, de sigtede til, og dem burde vi ogsaa have her i Bavleborg, og det vilde han bede Medborgerne dissektere om, medens han gik ud og saa efter, at Pigen skyllede Krusene godt inden hun skjænkede i.

Bogbinder Mullerup var selv en simpel Mand og havde aldrig havt nogen Bøsse, uden en Sparebøsse, som der aldrig var nogen, der spyttede i, og dog vilde han sige, at skjønt han, som sagt, kun var en simpel Mand, var han villig til at offre ikke blot Liv og Blod, men ogsaa Papir og Klister til at lave Skiver af, som Foreningen kunde faa hos ham for en billig Penge og Rabat, naar der toges et halvt Dusin, og skyde vilde han ogsaa gjerne, naar han blot maatte være fri for at skyde sammen til Noget, som vilde være sjikanerendes for en Mand, der som han var i daarlige Omstændigheder, medens hans Kone var i velsignede dito.

Gartner Lillie vilde minde om, at nu kom Vaaren. Han havde om Formiddagen gaaet nede i sin Have og kulegravet et Stykke Jord, som han havde betænkt til Skorzonêrrødder, men det var muligt, det bare blev til Gulerødder, det var ikke afgjort, og der havde han gjort den Opdagelse, at Buske og Træer begyndte at skyde nye Skud; Og naar hele Naturen skød, hvorfor skulde saa ikke vi, der vel var Mennesker, men som efter hvad Adjunkt Sloberg havde holdt Foredrag om i Klubben, alligevel nok kunde betragtes som Naturproduktioner, ogsaa give os til at skyde! Og netop som han stod og pillede i sine Ribs, havde han hørt Lærkeu slaa sine Triller over hans Hoved, og saa skød det op i ham, at der var noget, som hed at være en Dannemand, der vilde værge sit Land til Lærkesang og Sværdeklang, som der stod i Klubbens Visebog.

Slagter Kraft havde ogsaa følt noget skyde op i sig i Formiddags, men han troede rigtignok, det var de tre Snapse, han imod Sædvane havde drukket i Aftes til en Ministerpølse, der var lovlig flydende i Fedtet. Men han var enig med Lillie i, at det kunde være ganske Sjov at komme ud at skyde, især naar man som Lillie sørgede for at have en Lærke med til Opmuntring.

Gartner Lillie følte sig ikke ramt. Sagen var for alvorlig til at gjøres til Subjekt for Hr. Krafts »Fortolkningskunster«. (Hør! Bravo!) Kom der Noget paa, kunde det komme til at gaa Kraft galt, men selv om saa var, vilde han ikke tabe Modet. Det var jo kun en Slagter i Pølsetiden!

Slagter Kraft vilde frabede sig Lillies »Pølsesnak«.

Handskemager Knap advarede mod Personligheder. Man maatte huske, vi sad ikke i Folketinget, saa det var bedst, Tonen ikke blev, hvad man kalder parlamentarisk, for den Tone skulde hverken komme ind i Byraadet, saa længe han havde den Ære at være Medlem af dette, og ikke heller i Bavleborg i det Hele. (Almindelig Tilslutning.)

Gartner Lillie vilde saa kun tilføje, at vi skulde

træde i Fædrenes Spor og det kunde Enhver, naar han da ikke var altfor platfodet!

Particulier Güldenmeier spurgte, om det skulde være en Forhaanelse af hans Religion. Han vilde i saa Fald reschervere sig næschte Gang at møde med Notariuspublicus for at det kunde være vitterligt og schandfærdigt, at han var bleven injurieret og vilde ikke være angst for at anlægge Proces, selv om det var dire Tider vi lefede i, og det schkulde gjere ham ondt, om den Ven han hatte inde i Hofedschtaden og som hatte laant Gartner Lillie tretuschend Kroner i anden Prioritet mod schmo siv Percenter, schkulde faa Noget at here om, at Lillie var en Antischemit, for saa var det ikke umuligt, han kunde fele sig frischtet til ferlange sine Penger igjen, for han kunde umulig blive ved at schtaa paa en venskabelig Rentefod under de Forhold.

Gartner Lillie havde ikke tænkt paa at gjøre Illusioner til Hr. Güldenmeier. Han havde netop forleden været inde hos sin Ven Skomager Kruse og set paa et Par Støvler, han bagflikkede, og det var Güldenmeiers, og saa havde han netop kaldt de Støvler elegante — ja elegante var netop Ordet, han havde brugt. Men han mente blot, vi skulde efterligne vore Fædre, saadan som Palnatokkerup, eller hvad han ellers hed, som kunde skyde Æbler ned og det kunde for Resten ogsaa Kjøbmand Jensens to Drenge, for de gik om Efteraaret og skød hans Gravenstenere ned med Flitsbuer, saa de faldt bag Plankeværket, hvor de aad dem, men det var ikke paa den Maade, han mente.

Væver Knude vilde i Anledning af at man talte om at skyde indskyde en lille Bemærkning om Vandet. Naar man bare drak Vand

Slagter Kraft Ja saa skød man enten Vandskud eller Vaadeskud.

Væver Knude: Kraft skulde ikke vanskabe hans Ord. Nej man skjød netop rigtig. For den, der som ham, var en trofast Soldat i Totalafholdets store Hær — —

Slagter Kraft. Menig Totallerist altsaa!

Væver Knude. Ja det kunde han godt kalde sig og endda være lige god for for det og bedre end Drukkendidrikkerne endda, men som han mente, at naar man, som han drak det bare Vand, saa var man altid ædru og kunde se ligeud ad Geværløbet. Men naar man drak sig fuld, saa saa man dobbelt og skød forkert.

Slagter Kraft mente, at saa man dobbelt, saa traf man vel ogsaa dobbelt, og at han altsaa, naar han havde en Gier, kunde skyde to Tyskere, hvor Knude kun skød en. Men den hele Vanskelighed kunde jo løses ved, at Alkoholisterne bevæbnedes med dobbeltløbede og og Totalleristerne med enkeltløbede Geværer. Han for sin Part holdt mest af dobbelt Væge.

Handskemager Knap havde forleden Aften havt den Ære at være indbuden som Fjerdemand til en L'hombre hos Byfogden. Ganske vist forstod han ikke selv dette Kortspil og vidste kun, der var Noget, som hed Kodêlje, og som naar det var meget slemt kaldes Kruk. Han havde hele Tiden »siddet over« som det hed, men det havde alligevel været højst interressant og en stor Nydelse. Ved Aftensbordet var Talen kommen paa Riffelforeninger, og Byfogden havde udtalt, at han helst saa, man indskrænkede sig til løst Krudt, og at det dernæst kom an paa, om Foreningen var af de »danske« eller af de »Jordanske«. Dette sidste havde han ikke forstaaet og havde generet sig for at spørge, men han havde siden bragt i Erfaring, at Jordan var en Mand, der lejede Bøger ud, som en vis Berendsen oversatte fra Fransk, og Byfogden mente naturligvis den parisiske Revolutionsaand, som puttede Dynamit i Bøsserne, og som var livsfarlig. Han trode derfor, man gjorde bedst i at holde sig til det løse Krudt, som der jo ogsaa kunde blive megen Brug for, fordi det var jo snart Kongens Geborsdag, hvor Foreningen kunde samles og skyde Glædessalver, som de gjorde i de store Byer med de Kanoner, som vi ikke har.

Graver Pilehøi vilde ogsaa paa Embedsvegne til træde den foregaaende Talers hjertelige og velvalgte Ord. Selv om han mulig ved Skarpskydningen kunde faa en lille Extrafortjeneste, som f. Ex. naar Drengene, der markerede paa Skiven, kunde falde som ufrivillige Ofre for deres Medborgeres Vaabendygtighed, saa vilde han ikke af saa egoistisk en Grund lade sig forlede til at stemme for skarpe Patroner. Det løse Krudt gjorde jo ogsaa fortrinlig Nytte især ved militære Begravelser, som han beklagede faldt saa sjeldent af her i Byen, men som dog ikke hørte til Umulighederne, naar det betænktes, at den graahærdede Kriger, der laa her i Garnison som Sergeant i Forstærkningen, alt forrige Vinter havde været belemret med Delirium. Skulde det træffe, vilde Foreningen kunne give denne fortjente og hæderfulde Olding en smuk Salut ved hans Grav.

Gjæstgiver Rask meddelte, at der nu var skjænket op. Han mente, man skulde begynde med at tage Bajerne paa Kornet, saa kunde man siden snakke om, hvordan man blev af med de øvrige Tyskere.

En Røverbande.

Doktor Pingel, som har givet sig i Færd med
At gi'e »Bjørnbaks Brødre« Martyrkronens Glans,
Er endelig nu kommen under Vejr med,
At vi har en Røverbande her til Lands,
Som Lov og Ret ugudelig foragter
Og vor Frihed efter Livet skændig tragter.
— Dog vi maa des værre tilstaa med Beklagelse,
At han kommen er lidt sent til den Opdagelse.

Thi er der noget, vi har følt herhjemme,
Saa er det, at vort Folk har ingen Ro
For de Røvere, der ere nok saa slemme,
Som de Herrer, der holdt til ved Jeriko.
Uden Spor af Skam har disse noble Fyre
Jo bedøvet Folk med Svovl- og anden Syre,
Ja, med Folkebank og Brandforsikring givet
Deres Bytte Valget: Pungen eller Livet!

Hvor ikke ligefrem som Stratenrøver
Man Vælgerfolkets Lommer plyndre gad,
Paa anden Vis de Stakler man »bedrøver«:
Man gi'er dem Aktier i et Venstreblad,
Og for sligt Aktiv man støder i Trompeten,
Skjønt dets Værd er lig med Prioriteten,
Som Studenstrup i Raadhuset fik optaget;
Det Kors gaar til en Tid, saa bli'er det opdaget.

Og at samme Bande respekterer kun Lov
Og Ret, naar Loven er i dens Faveur,
Samt efter Livet stræber Landets Grundlov,
Er noget, vi har mærket længe før.
Den Ret, som Konge, Rigsret, Landsting ejer,
Samt Valgkreds-Størrelsen de overstreger;
Vor Foreningsfrihed Banden rent forkvakler,
Og vor Forsamlingsfrihed hindres med Spektakler.

Jo, Pingel maa vel kjende denne Bande,
Som Folkets Frihed efter Livet staar
Med mere eller mindre aaben Pande,
Saalænge til i Hundene den gaar.
Vi siger blot: Vor Herre os bevare
For denne halvstuderte Røverskare
Og deres »meerumschlungne« Allierede,
Selv om de hører til de helstuderede.

Misundelsesværdig.

— Se, der ager no Pier Olsen! Han haar'd minsæl godt!
— Hva' for ded?
— Jow for han behøwer da aaller aa gaa ædru i Seng.

Beklagelsesværdig.

— De skaaer mæ øwwer for hunner Daaler, at A aaller har hat Pængh.

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

LXVIII.

Nej, kjære Fætter, hvis Du tror,
Vi her i lutter Kjævl kun aander,
Mens Livets lyse Alfer vaander
Sig, hvor blot Kampens Tidsel gror,
Saa ta'er Du fejl; I fuldest Flor
Staar netop Karnevalets Glæder;
Vi bli'er ej Munke eller Nonner
Og faar ej strax spartanske Sæder,
Fordi de Liberales Kor
Som sultne Krokodiller græder
Og ynksomt kvæder,
Mens Lysten deres Tænder væder
At komme Magtens Steg paa Spor.
Thi rent ud sagt, Tragediens Muse
Har ej i Kjøbenhavn til Huse;
Man hører heller Valsen bruse
Og trækker Bord
Fra Lystighedens store Sluse.
Saa hvirvler i Champagneskum
Den hele Greje,
Og rundt i Salens lyse Rum
De dansende sig muntert dreje;
Theatrene har Publikum
Til Lystspil, Farce, Operette,
Og selv om Abrahams tør skeje
Fra Smagens altfor rene Veje
Og »Som man saar —« i Scene sætte,
Der møder altid dog en Flok
Af »Daxens« faste, sorte Stok,
De smaa adrette,
Som aldrig bli'er af »Franskbrød« mætte
Og af Zola faar aldrig nok;
Desuden drager Skarer tætte
Paa Karneval:
I Aften Kunstnerne gi'er Festen,
Og derhen skal
Den halve By, mens sagtens Resten
Har været eller skal paa Bal;
Dog tror jeg næsten,
At Du og jeg vil la'e de glade
Pjerrotter til Kasino vade
Og nøjes med den Maskerade,
Som man hver Dag kan se med Bral
Gaa løs i Fredericiagade,
I Folketingets nye Hal.
Der er den rette Lystighed,
Thi der er Masker,
Som overrasker;
Af dem man bliver aldrig kjed.
Se blot den Harlekin, der dasker
Med Brixen ned
I Mængden og gjør Kaprioler;
Skjøndt tidt han gled,
Han paa sin Smidighed dog stoler
Og saa paa én Ting til: Han véd,
At i Loyolas sorte Skoler
Han lærte at foragte Hyl
Fra det »Krapyl«,
Som sig i Sandheds Dagslys soler
Og frygter ej hans Tunges Syl.
Hist kommer stolt en »Fløjls-Prælat«
Paa »Æslet« ridende
Og taler bidende
Og skarpt om gamle »Berlingsk' Tidende«;
Her Chresten Link
Du ser parat
Til Arm i Arm med Wederkinch,
Den Intet vidende,
At reformere Land og Stat.
Kan Du Dig bare
Ved Synet af hin Dulcamare,
Der spiller Klink
Med Frasestumper op ad Vægge
Og nedad Stolper? Hør ham præke,
Saa fatter Du, hin Doctor phil.,
Det er min egen Kjæledægge.
Hist driver Leth
Som Fiskermand sit gamle Spil,
Han med sit Net
Har gjort saa mangt et Østersdræt,
At det er løjerligt i Grunden,
Han aldrig dog har »Perler« funden;
Han taler — som sædvanlig — slet
Mod Østersynglens Fredning,
— Skjøndt selv en Hedning
Sig føler til Familien bunden
Og vaager ømt om Slægtens Fedning.
Voila Tristan
Fra Langeland!
Med Jens Husar
Han netop faar en Passiar;
Du lettelig dem kjende kan,
Den ene mest paa Dialekten,
Den anden paa den Arv, som han
Naturlig har
Fra Slægten;
Thi »Evropæerne«
Man kjender ikke blot paa Knæerne,
Men og paa Hælene og Tæerne,
Ja her er Folkets bedste Marv!
De Fyre voxer ej paa Træerne,
Der varetage Landets Tarv.
Der vandrer En af Koryfæerne!
Du tror, at det er Holbergs Arv
Og laver alt Dig til at grine
Ad denne selvbevidste Mine;
Nej det er Bluhme. Hør ham tale,
Da vil Du mindes salig Zahle,
Men føle dog en Savnets Pine.
Dog han er ingen enlig Svale.
Der er min Sandten nok af Slagsen:
Der tradsker Holm, den sociale,
Forklædt som »Prins af Saxen«.
I Krogen hist er Støj og Baxen:
Aa det er Hørup, Pudsenmageren!
Som »Fiskerkælling« gi'er han Møde
Og overdøver Trommeslageren
Med Raab om »Torskene« de »døde«
Og Rejerne de store røde.
Og der staar Pingel, Vaabendrageren;
»Valkyrien« gav ham Mod i Bryst
Til mandig Dyst,
Og til at gjøde Folkeageren
Med »Røver«blod staar nu hans Lyst.
Men tyst
Midt i den overgivne Stimmel,
I Maskeradens muntre Vrimmel
Staar en Figur,
Ej mindste Strimmel
I dens Mondur
Forraader denne Sfinx's Natur,
Kun Graat i Graat, en uløst Gaade,
Den stille staar,
Som om den spaaede,
At Glædens Orgie snart er omme,
At uden Naade,
Naar Uhret slaar,
Vil Timen komme,
Da al den Lystighed forgaar,
Da Maskerne, de altfor kaade
Forsvinder brat, mens i det tomme
Og øde Rum
Vaarsolens Morgenstraale skinner
Og hist i Salen ikkun finder
»Nødvendigheden« stolt og stum,
Der rækker frem med blege Kinder
Det tredie Provisorium!

Fra Jubilæumsdagen.

(En Doktor-Disputats.)

Dr. Wunderkind: Naa, min Hr. Kollegus! Hvad mener De om Hattemagerlavets 200-Aars Jubilæum?

Dr. Sparkogspændrup: Jeg mener, at det er F. g. mig rent ud sagt svinagtigt, at ingen har tænkt paa at gjøre Dem til Medlem af Lavet i Dagens Anledning.

Dr. W.: Paa det Lav saa synes jeg ogsaa, at Lavet burde have tænkt paa Dem i Dag. Deres Doktorhat er jo et ægte dansk Fabrikat.

Dr. S.: Ja, men saa har Deres Hat et Pokkers flot amerikansk Snit; den laver man sgu ikke Mage til her i Byen.

Dr. W.: Det skal De have Ret i; men saa har De jo taget Dem saa varmt af Hattemagernes Interesser paa andre Punkter. Saadan som De kan tegne Byens Buler og Bulehatte, ikke at tale om Blyhatte, det kan ikke en Gang Hattemagernes Modejournal gjøre bedre.

Dr. S.: Ja, men Højstærede, har De saa ikke til

Gjengjæld gjort Deres bedste for at skaffe Hattemagerne en Bestilling paa nye trekantede Hatte til Berg og Bojsen? Havde Holberg levet nu, havde han i den Anledning nok skaffet Dem en Plads som Hattemagernes Oldermand i den politiske, De véd nok.

Dr. W.: Ja, Holberg, det var vist en Mand med Lærdom; han kunde saamænd ogsaa godt være bleven Doktor for sin Lærdoms Skyld. Han var ikke som en af disse nymodens Paddehatte, disse evropæiske Doktorhatte, som »Politiken« blærer sig med. Jeg takker Berg, at jeg ikke er som en af disse!

Dr. S.: Det maa De nok sige! Sikke nogle Doktorhatte. F. g. mig ikke andet end Skygge; og Fo'eret duer nu slet ikke. Nej, saa priser jeg de danske Balladehatte; dem kan man have paa baade i Vartov Kirke og paa Kvægtorvet.

Dr. W.: Ja, undskyld, men nu maa jeg hen til Korsgaard og faa min Hat afstrøget i Dagens Anledning.

Dr. S.: Det kan den saamænd ogsaa trænge til. Farvel, Hr. Kollegus!

(De letter begge paa Hatten og forsvinder.)

Spænd og Spark.

En af Politikens smaa, sorte Brødre var forgangen Sabbath i sort »Kulør«, fordi han havde opdaget, at Erik Bøgh for 20 Aar siden havde en anden Mening om Kongen af Danmark, end han nu har. Det er nu rigtignok ikke mere end 2 Aar siden, at baade Hørup, Georg og Eedvard Brandes havde en hel anden Mening om Kongen af Bogø, end de har i Aar; men det taler Sortebroderen naturligvis ikke om.

* * *

Ukyndige Sjæle kunde maaske mene, at saasom 20 Aars Journalistik er mere end 2 Aars dito, kan en Meningsforandring bedre retfærdiggjøres for den førstes, end for den sidstes Vedkommende; men her er det selvfølgelig ikke Mængden, der skal gjøre det.

* * *

Ved Skyttegeneralforsamlingen var det nok heller ikke Mængden, der skulde gjøre det. I alt Fald synes de Herrer Cantor og Secher — NB. hvis man kan fæste Lid til deres Organers Udsagn — at ville have Skyttesagen bragt for Domstolene og saaledes blæse Folkedommen et Stykke.

* * *

Hvor mange Processer Cantor kan faa ud af den Generalforsamling er ikke godt at sige; men faktisk er det nok, at i Antallet af de Sager,, der er betroede ham af andre end ham selv, er det heller ikke Mængden, der skal gjøre det.

* * *

For saa vidt synes han at være enig med sin gamle Velynder fra Hof- og Stadsretten, Hr. Godsejer Oldenburg, der i sit »Statscoup« bl. a. hævder, at det aldeles ikke er Mængden, det kommer an paa.

* * *

Samme Værk har for øvrigt adskillige gode Sider, men af dem er det des værre heller ikke Mængden, som skal gjøre det.

* * *

Riffelmøderne spøger stadig i stor Mængde rundt om i Landet, og hist og her lykkes det Venstre at hverve 3 eller 4 Medlemmer til en Riffelforening. Her kommer det naturligvis heller ikke an paa Mængden, men bare paa Færdigheden i at skyde — bag paa Venstreførernes Triumfvogn.

* * *

I Monrads Bispedømme maatte nylig et Riffelmøde gaa fra Samlingen paa Grund af manglende — Øl, hvorved det blev umuligt at vise Estrup, hvor David kjøbte Øllet.

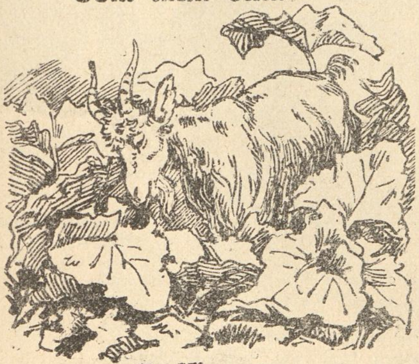
* * *

Her synes altsaa Forklaringen at findes paa det Fænomen, at Bajer hidtil har holdt sig borte fra Riffelmøderne. Der er jo Bajere nok foruden ham, og af dem plejer Mængden i Reglen at kunne gjøre det. Saadan et større Parti Bajere gjør jo en langt betydeligere Virkning end hele »Partiet Bajer« gjør — dets Mæglings-, Voldgifts- og Nevtralitetspolitik iberegnet.

* * *

Resultatet af disse Venstres Kraftanstrengelser turde imidlertid ogsaa i Aar løbe op til en Kjældernæse, og i dette Tilfælde bliver det uden Tvivl Længden, som skal gjøre det.

Som man saar —

En Klagesang.

Naar man er maarschom — Herre Gud,
Hvad kan man gjøre for'et?
En af de allermaarschomste,
Der findes nu paa Tor'ret, —
Saa er det haardt at rakkes ned!
Hvorfor? — Fordi man bare
Med fin og kausher Vittighed
Har raascht sin egen Vare!

Zola er mageschløs! — Saa fin,
Saa naabel en Forjættelse! —
Men bli'er først rigtig schtor i min
Schjyperbe Oversættelse.
Djai Duften i hans Sprog forschtaar
Trods nogen Hjemmefedning,
Jeg siger bare: Som man saar —
Maa man schgu' bruge Gjedning!

Hvad vækker Sjælens Rerelser
Som grisede Menasjer
Med Leflen og Forferelser
Igjennem fem Etasjer?
Har djai og Zola ikke naaet
Til Vittighedens Højde:
Hvad er vel mere maarschomt end
En rigtig sjaafel Tøjte?

En Mand, som djai, kan ikke tro
Paa Dydighed hos Schiksen,
Jeg schpytter ad det sjette Bud, —
Men slaas for Port'monnixen!
Hvem er moralsk? Jeg spør' Dem blot; —
Ved Sankt Zola, jeg kjender
Schgu' ikke En, der er moralschk,
Blandt alle mine Venner!

Hvad har jeg gjort? Rost »Som man saar« —
Fortjener det en Schkose?
Mit Navn det stod jo ikke paa,
Saa jeg har Lov at rose!
Jeg haaner Eedvart *en passant*,
Selv Ibsen føler Pryglene, —
Men Eedevart forschtaar mig nok:
Han ved, det gjælder Sylene!

Hvorfor jeg bli'er grint ud, — det véd
Jeg knap, om jeg en Mark fik!
Djai har dog fejret en Triomf,
Hvor Robert kuns et Spark fik!
Og dog er jeg saa maarshom, at
Midt i min Nød med Fnisen
Jeg schiger: »Massen« følger mig, —
Lad vær' og hold Avisen!

Kort: Hvad er schket? Fa'er Abrahams
Har fuldt paa Nørregade,
Mens Højres Fjolser »støder op«
I de moralschke Blade!
Hvi mon saa højt de »skræppe« gad?
Har djai begyndt paa Krigen?
Jeg bru'er jo kun mit Skræppe-Blad,
Som andre bruger Figen!

St. Antonie Fest.

Frit efter W. Marstrand.

Blandt CHRESTENS Menighed MONRAD maa
Jo ogsaa en Plads til sit «Æsel» faa,
Saasom her findes i Forvejen mange
Af dem, hvis Øren er lovlig lange.

Og naar det blot CHRESTENS Velsignelse har,
Vil ingen det fri Passage forbyde;
Saa kan det slaa og sparke saagar,
Og saa kan det ogsaa faa Lov til at skryde.

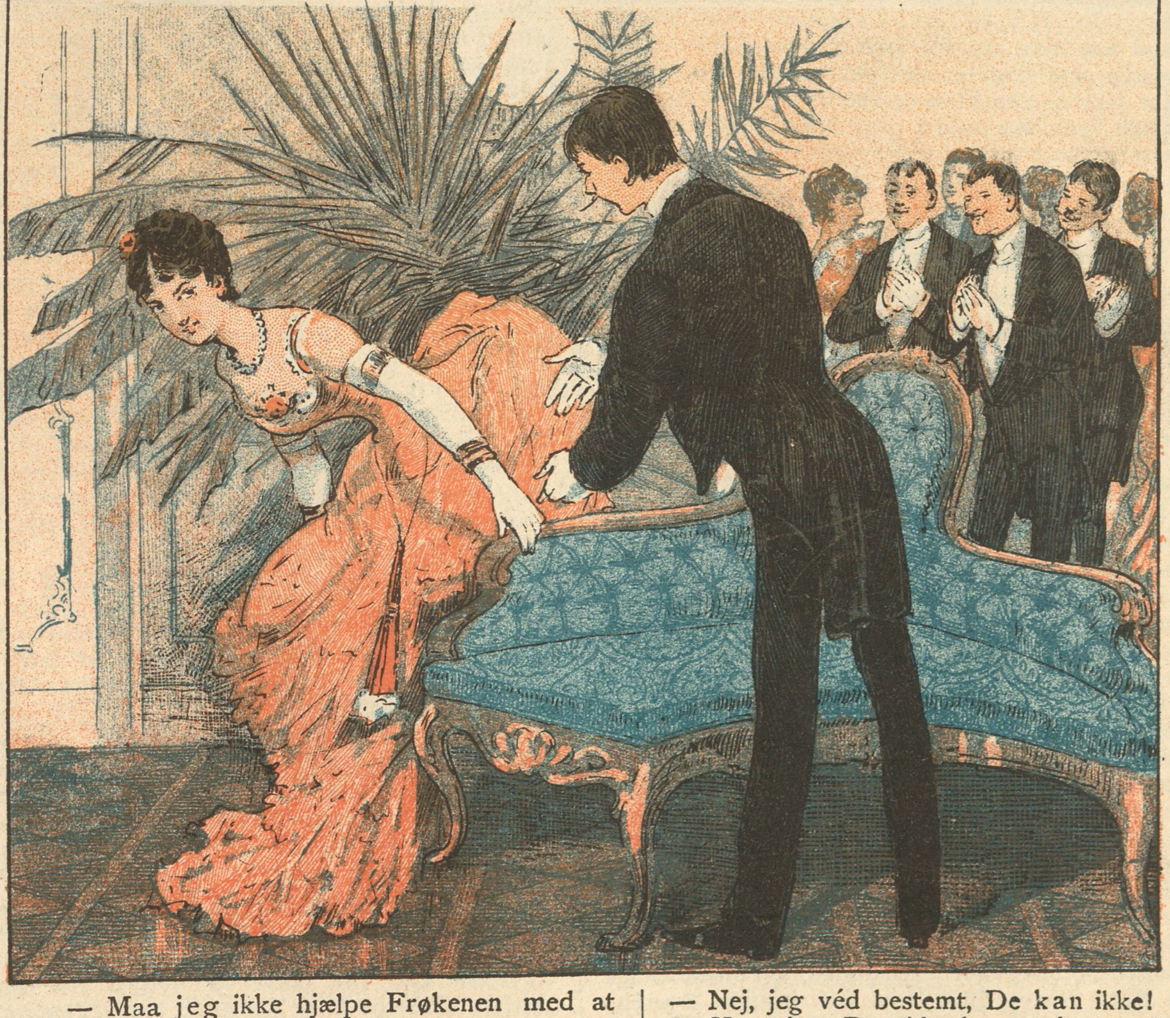
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 19. Marts. Nr. 12.

PUNCH.

En Umulighed.

— Maa jeg ikke hjælpe Frøkenen med at binde Deres Sko?
— Det kan De ikke!
— Jo, jeg kan!
— Nej, jeg véd bestemt, De kan ikke!
— Hvor kan De vide det saa bestemt?
— Der er ingen Baand i!

En Opdagelse.

De stakkels Demokrater sande maa,
At Tiderne kan ikke kaldes gode.
Just li'esom allerbedst de sad og trode,
At de lidt Fred og Ro nu kunde faa
Til grundig af hverandres Skind at flaa, —
Som det blandt disse Venner er paa Mode,
— En »midlertidig« Skuffelse bebuder,
At Højre vil for Alvor gjøre Knuder!

Højre, — som Venstre slog saa tidt ihjel,
At dets Opstandelse slet ingen tror paa,
Som Biskop MONRAD selv har kastet Jord paa,
Og DRACHMANN ved dets Grav sang et Farvel,
Mens lille EEDEVARD ved *Logos* svor paa,
At det nu aldrig mer ku'e gjøre Spræl, —
Ta'er sig den Frihed at staa op af Graven!
— Sligt maa selv gjøre TAUBER ondt i Maven.

Hvad har man saa for sine vundne Slag
Og alle sine skjønne, spildte Kræfter,
Naar Højre, som blev dræbt hveranden Dag,
Er saa krakilsk, at det gi'er ikke efter,
Men — uden Tvivl af pure, indædt Nag —
Gi'er Tegn til, at en Livskraft ved det hefter,
Som trodser HØRUPS Gift og HOLSTEINS Galde
Og bringer Venstres Planer til at falde!

Det var i Regningen en syndig Streg,
At Venstre, som har ventet trygt at nyde
Diæter, allermindst til første Maj,
Maa lade sig for disse Sportler snyde,
Naar det til sidste Marts maa gaa sin Vej;
Og hvis det ikke højere vil byde,
End den Finanslov, Højre gaar paa Klingen,
Saa maa det krybe bag ved — Riffelringen!

Og naar man véd, at den Armé beror,
Naar rigtig man den efterser i Sømmene,
Paa NEIENDAMS og JORDANS store Ord
Samt HØRDUMS fede Flæsk, er Faren stor
For, at de Herrer vaagne skal af Drømmene
Om »Folkevillien«, de har kaldt »den dømmende«,
Endskjønt saa længe Venstre her har haft den,
Har det kun været smaat med Dømme-Kraften.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

v bliffuer att berette om huorlynde the arrme bynder formerkede/ at Drost Estropp och hanns Gotzeyere uillde sich ey for hannem Chresten Povelsøn kallet Berres Hoffmoed och Kalkynskheed neye/ och ennd samme bynder uore aff iidel ofuermod bederffuede och anstyckne/ falt thet thennem doch po Sinde/ att the uore ey ydi Uopenbryg att ligne meth Gotzeyerne. Stoed daa hand den draebelich Yrte-Kræmmere Neyendam op/ och enn samme Yrte-Kræmmere hafde ydi Adel-Gaede sin bod/ uar hand doch een slet och rett Borcher/ och mælede hand først af Alle/ att the bynder och Rotkarle borde haffve Uopen/ doch meenede hand ey Noeget dermeth/ menn soesom bynderne nettop uore mest uante till att go effter meeningsløs Snak/ so bleffue the somm gallne effter att accomodere sich meth Felt-Slanger/ Moskee-Donnere och slicht Skydegewehr/ och uillde the thet hafniensiske Skyttegilde for sich occupere. Men Gilldebrødrene uillde sich ey goeduilligen theris Moskee-Donnere laede fraetage/ och the blefue eenige att flytte theres Gilldeskraa fra uenster Kyæffue offuer ydi høyre Kjæffue och hylle Tongen liige ydi Mynden. Menn end samme braffue Gillesbrødre uare uante at sto for Skudd/ uore the ey soe uante til at sto for Fløytespill/ och ther the tretysind Rotkarle/ som uore aff bynderne commenderet att spille poe Fløyte/ begyndte theris Mvsique bleffue the arrme Gildesbrødre ued thet Tractemente so altererte/ att the gjiorde ommkring och affmarscherede fraa Walplatzen meth forkeert Front. Och the loede theris Gilleskraa ligge och tænkte kons po att salluere theris Brix for Efterslechten. Och bynderne sang Tedeum och blæsede po Basryner/ menn the foruant ey theris Seyer/ ty the Borchere aff Haffnia komm igjenn och kjørte ydi Rinng meth the arme bynder po Kongens Riidebane/ menn hand Cantor fick notarialiter beuiddnet/ att hand uore aff the Israliters Race.

aa bynderne ny haffde mottet laede sich the Haffniensiske Myskee Donnere frauriste/ falt thet thennem ind/ att the motte noeget Cavallerie ydryste/ somm kynde fichte till Hest meth Gotzeyerne/ ty the haffde ueel then Exlieutenant ydi Kgl. Mayestæts Dragoner hand Bajer/ menn uore hand ny kyns capabel att tommle siin gammele nevtrale Kiephest, menn ey noegen uælig Gannger att bestiige. Hafde ther och siiden then gammele J. A. Hansøns och hand Professor Frederiksens Dage uoren stor Affgang ydi thet folcheliige Uexelrytteri/ och the hafde ey noegen rett Fichte-Mester/ som the ynge Rekrytter derydi kynde exercere. Menn hand then høyæruærdiche Biskopp offuer Lolland och Falster uiste Roed. Ty uar hand ennd ey noegen Paffue/ ther po ett Myldyr

kommer anstiigendes/ so kvnde hand doch somm enn Høyæruærdichheed riide poe thet største Esel/ ther uar att oppdriffue. Och poe thet Esel uillde hand Drost Estropp och hanns Gotzeyere riide tiluanns. Menn ther hand komm vdi thet Optog till Fredericiagade/ bleff hand aff thet vstyrlige Creatvr slaegen aff/ och falt hanns Høyæruærdichheed midt vdi then Rendesten/ huorvdi kuns Greffue Hullstejn och the forvouneste aff hanns Companer haffue for Skik att tuætte sich. Bekomm daa then arrme Biskopp een slemme Plamasie po sin fine Fløyels-Mauge/ och enn hand then vdi „Morgengnaffuet" forsøgte att affbørste/ bleff ther-vdaff doch soemeget siddende/ att hand ey samme Samaria uillde kvnne till Avdienze employere/ soedan som vdi siin Tiid hos Keyser Napolion.

enn hand Høropp haffde vdi siit Statsrevisorat een Skiftninng vndfanget/ som hand haffde giffuet Naffn „Then medllertiidige"/ och uilde hand Høropp partout/ att Gotzeyerne scvlde samme Skiftning lysse vdi Kvld och Kjøn. Och ennd then uore bode pukkelrygget och skiefbeenet och plattfoedet/ sagde doch hand Greffue Hollstein/ att hand haffde aldrich seet so dailigt ett Barn/ och ther bleff holt stort Barselgillde blandt bynderne/ och then liiten skifftning bleff vnder Klockeklang aff Chresten Povelson kallit Berres Klocke aff Biskopp Monrad primsignet/ och thereffter till the Gotzeyere oppboeren. Menn ther uore blant the Gotzeyere een Mand somm hedte Bro-Berre/ ty hand uore alltiid uillig att bygge Bro for Berre/ att hand kvnde komme til Stoels po een Tabvrette. Och samme Broe-berre sagde/ att then liiden „Medlertiidige" uore ey so pvkkelrygget enddaa/ och att man borde samme adoptere. Menn the annere Gotzeyere uille ey uiide aff sliig Misfoster och skickede then leede Onnge tillbaege till bynderne. Och ther bynderne atter retournerede samme Skifftninng/ besluttede Gotzeyerne att vndliffue then meth thet Samme. Och hand Matzen sloeg thet arrmme Barrn for Panden meth een Øxe och hand Rvmmpp skar Hoffuedet aff then/ och the gaffue then ey eenganng een annstændich Begraffuelse/ menn Fischer befoel/ att then scvllde kastis vdi Kallebostrannd blant alle the døede Katte och Hunnde/ som schvemme udi the Faruannde. Och thette gjorrde Fischer forr att hand huer Dag kvnde fryede siine Øyne ued thet affsielede Kadauer/ naar hand poe Rysensteen toeg sitt Badd. Men the dantzske bynder bleffue offuer sliig vuenntet Cannibalisme meeget betvttede/ och Morgengnaffuet gred gudsjammerlich. Och Høropp och then liiden Eeduart gred ochsoe. Menn thet uar meth tøre Torer.

Maa jeg spinde Dem en Ende?

Lang mig en Skraa, og sit Jer saa ned!
Hvem vil spendere en Toddy?
For Munden er immer lidt bedder paa Gled,
Saa saare der kommer lidt Vaadt i!
Dækket er klart, og Natten er klar
Og Kunjakken lige saadanne, —
Nu skal jeg fortælle Jer, hvordan vi har
Politiske Søfolk, Manne.
Er det Løgn? — Ja vel, det skulde man tro!
Men Enden, jeg spinder, er evig go'.

Ser I, det hænder, at en Kammerat
Bli'er »stoppet«, — og det ka' sjenere;
Saa var'et, en Hørdumdristig Krabat
Forstoppelsen vilde kurere.
Men det var en løjerlig Olle, han ga',
For han kunde snakke for Fire,
Men Ollen — den brugte han kuns til at ta'
Og smøre sin egen Lire!
Er det Løgn? — Ja vel, det skulde man tro!
Men derfor blev Enden s'gu osse go'.

Men stoppede var de, og stoppet de ble',
Da Skomm'eren flikked sin Tale:
De kipped med Flaget paa Knejpen, — for det
Var lutter gemytlige Ka'le!
Og saa la'e de bi ved hans Dødssejler, Manne, —
Det kunde det dog forvolde,
At Skomm'eren sled det bedste hans Spande-
Remmer og Tøj ku' holde!
Er det Løgn? — Ja vel, det skulde man tro!
Men Enden, han spandt dem, var Fandens go'.

Saa var'et, vi gamle Ulke tog fat
Og takked for al hanses Sliden,
Da vi ham en Nat i Besæt fik sat
Om Styrbord ved Bredgadesiden.
Med Gift og med Galde han spulede Dæk,
Men vi gav igjen med Kontanter,
Til han kom paa Støvlerne og listed' væk;
For Søfolk ta'er inte med — Vanter!
Er det Løgn? — Ja, det kan jo Landkrabber tro!
Men Hørdumses Ende ble' ligegodt go'.

Hans Krabber krøb ud af det brandrøde Skind
Og vrælte, som immer de pleje;
De ha'de i Bunkevis lirket sig ind
Ad alle de muligste Veje!
For Ærlighed, si'er de, er bar'stens et Ord,
Det ta'er man jo inte saa nøje, —
Og nu er Kaptajnen: Henrisches »om Bord«,
Saa det vil de Alle forsøje.
Er det Løgn? — Ja vel, det skulde man tro!
De blæser ad Midlet, naar Enden er go'.

Vi Søfolk, Manne, vi véd dog vist bedst,
At Løgne og utidig Skvalder
Er ligesaa godt som en Dødsattest,
Naar Søgang og Storm gjør Rabalder;
Se derfor saa sa'e vi kuns: Væk Filur!
En Skomm'er, der gjør sig uvartig,
Ta'er vi inte til Gallionsfigur! — —
Som »blind Passager« — værsenartig!
Er det Løgn? — Lad gaa! — men det er vor Tro:
Bli'er Skomm'eren sløj, — saa er Enden s'gu go'!

Det er Profitten, man skal leve af.

— Men betænk Dem dog vel, min godeste Madam Jensen; det er dog saa tungt, naar Folk vil skilles.

— Ja, men je' staar mig ved'et! Saa ska' han dov a' mæ den halle Løn te mej, aa nu drikker han den hele op!

Beskeden Selvfølelse.

— No Jens Lausen, ska do no te en ijen dæ'ovver paa de her Foberingshus?
— Ja marry ska A saa! De æ godt, mæ ka skik sæ, saant mæ ka kom ijen.

„Z“.

Blandt alle de Frihedens Fjender,
Som staar paa det sorte Bræt
I Venstre, for Tiden man finder
Alleraverst et «Z».

Naar Blæsen-Borg-Greven Timer
Gi'er i den «moralske» Ret,
Af dydig Harme besvimer
Han fast ved Tanken om «Z».

Naar Monrad i Folketingssalen
Umulig kan holde tæt,
Saa drejer hos ham sig Talen
Stadig om samme «Z».

Selv Berg, den usalig lidende,
Hvem Tavsheden falder ej let,
Naar han læser *Berlingske Tidende,*
Da gi'er det i ham et «Z».

Man siger, at Bojsen sukker,
Og Tauber ej spiser sig mæt,
Hver Gang en Artikkel opdukker,
Forfattet af samme «Z».

Ja, Venstre vel sagtens laver
En Redelighed, der er net;
Men alle de Grøfter, det graver,
Passeres dog kan med et «Z».

Fra Madam Bollerup Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

De kan rigtignok tro, at vi har holdt Dispussionsmøder i den sidste Tid, for man kan jo dog ikke holde ud at blive ved at gaa og se den «Mephistopheles«, *der jo nu har givet Udsolgt saa tidt, at Rygtet siger, at Kafé «røde Lygte» skal døbes om til Kafé «Mephistopheles». Og først var det Conrad, som indledede en Dispussion om Skuespillerstandens Frihed om Søndagen, for han fandt, at der skulde være Lighed over det Hele, og naar Skuespillerne ikke kunde komme ind til de Handlende om Søndagen, uden de var kjendte og saa ad en Bagdør, saa skulde de Handlende heller ikke kunne komme ind til Skuespillerne, ikke en Gang ad en Bagdør, for det var en Mishandling, som Herman Bang skrev til William Bloch i* «Tilskueren», *da han havde været Tilskuer til sit eget Graavejr i en sort Loge. Conrad fandt, at det var en Profanation, at Direktørerne ikke vilde lukke om Søndagen, og det var slet ikke saa vigtigt i pekuniær Henseende. som de troede, for Fallesen havde netop i denne Sæson vist, at han godt turde lukke Butikken nogle af de bedste Søndage. Men foruden Conrad talte kun en theologisk Kandidat, der ellers ikke hører til min Loge, men var mødt i sin Kjærestes Plads, fordi Dispussionen om ingen Skuespil om Søndagen jo havde Interesse for hans Næringsvej, og han fremhævede, at det var formasteligt og syndigt, at Billetkontorerne var aabne til forhøjet Pris under Gudstjenesten, saa hverken Billetkassererne eller Billetsjoverne kunde gaa fra Stedet; men det ved jeg godt, han havde læst for lang Tid siden i* «Dagbladet» *i en indsendt Artikel af En, der kaldte sig Tartuffe eller saadan noget lignende. Men da jeg saa spurgte, om de heller ikke maatte spille saadanne Stykker som f. Ex.* «Herren ser disse Veje!» *eller* «Ringeren fra St. Paulskirken» *eller* «Barn i Kirke» *paa Helligdage, saa stod baade Conrad og Theologen der og kunde ikke svare et Ord, og derfor tør jeg nok sige, at Theaterdirektørerne kan takke mig, at vi ikke fik vedtaget den foreslaaede Resolution om, at Skuespillerne for Fremtiden skulde holde Søndag om Lørdagen.*

Og saa havde vi forgangen Aften et Møde, hvor Bollerup udtalte sig om det nye Forslag til en Lov om Kunstsmør, som skal fa relægges Rigsdagen; og da Ingen af os kunde forstaa, hvad det kom det kongelige Theater ved, saa replisserede han — som han kaldte det — med at sige, at det i allerhøjeste Grad, vilde være skæbnesvangert for vort Opera, for hvem skulde man faa til at være Tenorer, naar Regeringen vilde mulktere Enhver, der leverede Kunstsmør?

Og endelig samledes vi i Lørdags Aftes for at disputere det interessante Spørgsmaal om, hvorvidt det var Sophus Neumann eller hans Broder Victor, der kunde faa «Hr. Grylle og hans Viser» *til Benefice, fordi Stykket ikke var gaaet i fem Aar paa Kasino, medens Sophus var der, men Victor ved Dagmartheatret; men havde det været omvendt, saa kunde det jo heller ikke være gaaet, fordi det er Sophus og ikke Victor, der spiller i Stykket. Men forøvrigt var det mig altfor indviklet til, at jeg kunde følge med, for det er mig umuligt at begribe, hvordan Kongens Foged kan forbyde Hr. Grylle, som selv er Foged, at gaa i Dagmartheatret, naar han har Lyst til det.*

Endelig kom da Grandjeans og Bauditz' Mølle *i Gang paa det kongelige Theater, hvad der ikke var saa let formedelst den Zwikmølle, det var kommet i med Fru Lütken den ene Dag og Frk. Schow den anden Dag i en og samme Rolle. Men der var nu gjort altfor meget Blæst af den Mølle, for jeg tror oprigtig talt ikke, at den Opera er Vand paa Fallesens Mølle; men en Gevinst var der dog ved Opførelsen, og det var, at vi nu ikke længere behøver at lede efter en Tenor, for Zangenberg stak rigtignok Jerndorff helt ud i det Fag, og det skjønt han var saa forkølet, at han maatte bede Om Forladelse paa Plakaten ligesom Rasmussen i Kasino gjør hver Aften i denne Tid. I Begyndelsen af* «I Møllen» *sad jeg hele Tiden og syntes, at jeg kjendte hele Handlingen med ham, der gjemmer sig i Melkassen, og den Gamle, der bliver hvid i det halve Ansigt, og jeg havde lige fundet ud af, at det var fra en Pantomime paa Tivoli, — Pjerrot som Melmand, eller hvad det nu er, den hedder, — da jeg fik at vide af Conrad, at det var den gamle* «Mølle i Marly», *der*

var begyndt at gaa efter Noder. Og saa blev jeg ved Gud ganske rørt, for saa kom jeg til at tænke paa, at min salig Moder forbød mig, der var ung Pige den Gang, at gaa hen og se paa saadanne Uanstændigheder som •Møllen i Marly• med gamle Rosenkilde og Fru Heiberg. Ja, hvor Tiderne forandre sig! Nu syntes jeg sandt for Dyden, at Møllen var saa anstændig, at det næsten blev kjedeligt; men det forstaar sig, naar man er bleven vant til saa skrap en Kost som •Et Besøg• *og* •Som man saar —•, *saa...ja, saa holder jeg min Mund og siger bare: «Som man saar, saa ligger man!•*

For Resten skal jeg ikke udtale mig nærmere om Texten, da jeg af Per Andens velvillige Kritik i Mandags ser, at det er den Bauditz, der er ved Dagbladet, *som har skrevet den, og saa vil jeg hellere bede min kjære Veninde, Fru Sørensen, om at give os en lille, gemytlig Kaffemøllesladder derom; men jeg troede rigtig nok, at det var den anden Bauditz, ham De véd med de brillante Taler i Studenterforeningen, men Gud bevares, jeg bøjer mig naturligvis for Per Anden, der jo altid er saa vel underrettet og upartisk.*

Det var forøvrigt slet ikke i Tirsdags, men i Søndags, at jeg var i •Møllen•, men det gjør vel ikke noget med Hensyn til Kritikken? Nej, for jeg skal sige Dem, vi var saamænd inviteret i Theatret med min Broders, for alle hans Børn gaar paa Dansekursus hos Valdemar Price, og nu skulde de jo hen at se paa deres Hr. Lerer i •Napoli•, *da det nok var en Afdansning, ikke af Lehmann, men af Price; men jeg haaber dog, at han fortryder det og vil danse en Gang til for 201de Gang og to Gange til for 202de Gang o. s. v., for der er vist Mange, der kunde ønske at se Napoli endnu en Gang, inden de dør.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Spænd og Spark.

Vi begynder dog at faa en lille Smule Agtelse for Skræddermester Holm. Ved Finanslovens tredje Behandling var han saa oprigtig at oplyse, at han ingen Ændringsforslag havde stillet •for ikke at splitte Oppositionen•. Godt sammensat, den Opposition! Ingen kan røre sig til at bestille det allermindste i den, uden at den strax løber op i Sammensyningen.

* * *

Naar Galeasen •Oppositionen• rammes af Modbør, forstaar hverken Førere eller Besætning at lavere, de kan kun — la' være!

* * *

Des værre har vi endnu ikke begyndt at faa en lignende Agtelse for Skomager Hørdums, som for Skrædder Holms Oprigtighed. Hvorfor kunde den usalige •Forretningsfører• dog ikke lade Neiiendam være ene om at blive •misforstaaet• af Referenterne?

* * *

Efter Forlydende vil der en af de første Dage udkomme: •Socialdemokratens Regnskab•. (Forlagt af Hørdum).

* * *

Samme Skomager Hørdum var det jo, som i Folketinget tilsagde Venstre sin virksomme Understøttelse. Om denne skal være af fysisk eller blot moralsk Natur, faar man vel nok at vide til den første. Vist er det, at Venstre kan trænge til al den Understøttelse, det kan faa, saavel fra •den saaleløse Intelligens• i Badstuestræde, som fra sine trofaste Saalebrødre i Rømersgade.

* * *

Siden Venstres forrige Skomager, J. A. Hansen tog en saa bedrøvelig Afsked med sine Regnskaber, har Venstres Fodtøj været i en bedrøvelig Tilstand; de Transtøvler, hvormed han forsynede Partiet, passer ikke for en •evropæisk• Fod, som er traadt ud i Østerlandets Sandaler.

* * *

Nu har Hørdum forsøgt paa at skaffe Oppositionen et Par Søstøvler, som den paa Grund af diverse Vandgange nok kan trænge til; men for det første kniber det for ham at faae Sømandsstanden til at fungere som Socialdemokraternes Støvleknægt, og før det andet vil Berg ikke rigtig ud med den uundgaaelige •rene Halm• til de Støvler, Hørdum laver; han har ondt nok endda ved at komme op, førend Greven faar Sko paa.

* * *

Og hvad siger Bogøkongens andre Undersaatter til Hørdums Støvler? — Ingen Ting, for de er endnu under Tøffelen.

Paa Heldingen.

Har I læst i Korsgaards Morgengnav,
Eller har I hørt det,
Hvordan mod Organets nære Grav
Skæbningen har ført det?
Korsgaard her ej mer alene staar
For at dø i Reden:
Hans Organ har kyndig Bistand, naar
Det skal fare heden;
Thi til Fryd for Bladets Menighed blev Redaktionen enig
Om at kapre Hr. Borchsenius til Hjælp i Nøden.

Thi Borchsenius den Gave har,
Som han tidt anvender,
At det Blad, af hvilket han sig ta'er,
Visner i hans Hænder.
Hvert et Blad, som han har redigert,
Fik det at fornemme!
Uden Naade •ude• det krepert
Er saa godt som •hjemme•.
At med •hjemme• det er •ude•,
Har man hørt for vist bebude;
Ned til Ro paa Dødens Pude
Hos sin Bro'er det sænkes.

Nu har Morgengnavet Hr. O. B.
Til sin Hjælp begjæret;
Han Organet hjælper, skal vi se,
Heldig af med Vejret,
Førend det i Fred og Ro sin •Aand•
Opgi'er, det erholde
Af Borchsenius's egen Haand
Maa •den sidste Olle•,
Naar det saa har udstridt Kvalen,
Skal Borchsenius holde Talen
Over •Gnavet• med Finalen:
Den Vej skal de alle!

Situationens Mand.

Naar Kunstneren saa højt i Vejret vover sig,
At kun han Vorherre erkjender over sig,
Saa har man unægtelig Grund til at sige:
Hold endelig Tungen i Munden lige!
— Til dem, man har under sig, let nok er Vejen,
Naar Linen ér slap, og Personen er — klein.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 26. Marts. Nr. 13.

PUNCH.

Konfir-Mandinden.

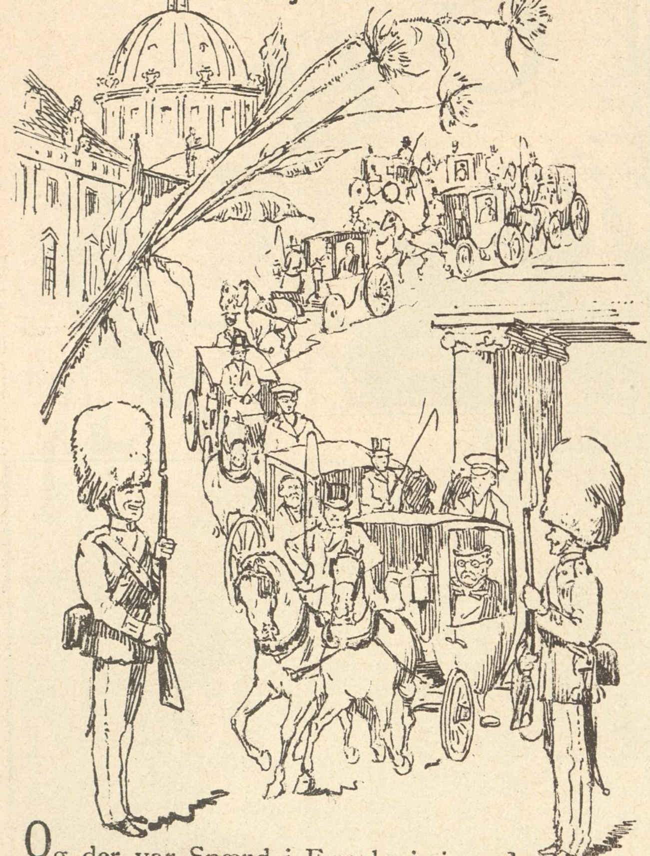

I Gaar jeg fik min Trøje,
Og strax jeg tog den paa.
Den straaled' for mit Øje,
Naar jeg i Spejlet saae.

Tournuren har jeg prøvet,
Den trykker mig saa smaat,
Men naar jeg først bli'er øvet,
Saa klæ'er den mig nok godt.

(Frit efter Faber.)

Vel kjørende.

Og der var Spænd i Fredericiagade,
Paa Forventningen man ikke lagde Skjul;
De, som gjorde Skrue, vilde nu tillade
Sig at prøve Lykken denne Gang paa Hjul,
Da naturligvis de meget formaaende
Deputerede ej burde være gaaende;
Thi det skulde spørges trindt i alle Sogne,
At Venstres «Daadskraft» er begyndt at «vogne».

Først lod BERG sin røde Fortid tilsløre
Med et Par hvide Heste, hvilket Skridt
Betød, han her kom net op at kjøre,
Fordi han altid gaaet er for vidt.
Dernæst HØGSBRO med HØRUP gav Møde
Med et Par Fuxer, der var rigtig røde,
Til Fryd for Mængden af de sammenstimlede.
— De andre Bønders Bæster var skimlede.

Og skjønt man savned' Giger og Skalmejer,
Da CHRESTENS Bondetog blev sat i Gang,
Af Tingets Tjener, Bude og Lakajer
Afhjulpet blev dog nogen dybtfølt Trang.
Saa jolled' Toget af, der ubestrideligt
Var imponerende og højst højtideligt,
Og vidned' om, at kommer BERG til Ære,
Saa véd han ikke, hvordan han vil være.

Men des værre havde Majoriteten
Af Processionen kun den bare Sorg:
At den var ganske vild paa Karethen,
Fik den at vide paa Amalienborg;
Thi Kongen vilde ej la'e den regere,
Han lod sig ikke intimidere
Af «Grevens» neiiendamske Bidragydelse
Til en «Broderkrig» foruden Blodsudgydelse.

Saa maatte CHRESTEN BERG med sin Eskorte
Tilbage til sin efterladte Flok,
Og skjønt Avdiensen hørte til de korte,
Saa blev Næserne til Gjengjæld lange nok.
Og da Venstre Resultatet erfared',
Det tog sig sit Banditgrin over Svaret,
Hvad CHRESTENS Hjærtesuk dog ikke stopper
Over, at hans «hvide» kom ej hjem med «Topper».

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, De kan ikke tro, hvor det gjør godt at sidde lidt, for jeg kommer lige fra Vesuvs Udbrud i Panumramumet, og Sørensen vilde først ikke, fordi han er i daarlig Sindstemning og meget melangkolsk i disse Dage over han faar saa lidt Udbytte af sine Aktier og ærgrer sig saa grusomt over, at han ikke havde Mod til paa Generalforsamlingen forleden at være ubehagelig mod Tietgen. Men jeg siger: Gud, Sørensen hvad kan det nytte! Tænk paa Brændevisbrænder Meyer, hvordan det gik ham, for det var rigtig nok en bitter Snaps, Tietgen skjænkede i for ham! Og naar man, saadan som Tietgen staar paa Marmorkirkens Grund og oven i Kjøbet er en Mand med Sprit, saa er det jo saa naturligt, at man vil være Herre i sit eget Sukkerhus og ikke generet af Nogen. Men Panumramumet var dejligt, kan de tro, for Vesuv, som er det de kalder en Vulkan, det vil sige et Bjerg, som Toppen er gaaet af, saa det Indvendige, som er lutter Fyr og Flamme, kan løbe over, sprutter allerede Ild alt hvad det kan, og de stakkels Pumpejanere, som ikke har deres Brandvæsen i Orden og ingen Meldahl til at redde det Hele kommer styrtende ned ad Gaden. Og Sørensen, som ikke er bevandrei i Historien troede det var Jordskjælvet i Spanien, men jeg vidste jo bedre Besked og kunde fortælle ham om det gamle Pumpeja, som de graver ud nede paa Sisilien og som er det samme der i Bibelhistorien kaldes Sodoma og Gommorra, og Pumpejanerne levede i Fryd og Glæde og var et meget kunstnerisk Folkefærd, som Carl Bruun har beskrevet, og lod endogsaa deres Vægge male i pumpejansk Stil, saa de har været ligesaa vidt fremme som vi. Men De kan tro, det er nerverystende, søde Fru Schrøder, at se Rædselen afmalet i de Flygtendes Aasyn, og saa kommer de alligevel bare fra Ilden i Asken; og jeg var lige ved at bukke under for Sjælsrystelsen ved at se det,

men saa kom jeg til at tænke paa, at Sørensen og jeg jo var i Ligbrændingen og selv skal samme Vej som Pumpejanerne, men først naar vi er døde og begravne, og det er dog altid en Trøst at føle, man selv er i Salveten. Og Gud søde Fru Schrøder, hvor jeg vilde ønske, De kunde komme ud og se Pumpeja, men jeg kan nok tænke, det er Dem for pebret, men De kan da i alt Fald gaa ned paa Gaden og se paa Plakaterne, som Ingenting koster, og hvor det er malet af men rigtig nok ikke i pumpejansk Stil men af en Maler som Fritz Grønbæk kaldte Hr Nøjruppin, og det Navn kjender jeg ellers ikke fra Udstillingerne paa Charlottenborg, men der har for Resten været mange Malerier der, som godt kunde have været af ham, saa det er sagtens mig, der er distræ, og Gud nu har jeg jo heller ikke husket at fortælle Dem om Kunstnerkarnevallet, hvor vi var og Petrine gjorde først Knuder og sagde, hun havde danset af og vilde hellige sit Liv til Kvindens alvorlige Sysler og holde Foredrag og Oplæsninger i en Vuggestue paa Christianshavn det vil sige ikke for Børnene selv men for Velgjørerne, som skulde give en Krone for Billetten, men saa gav hun sig dog til sidst og blev enig med sig selv om at danse sin sidste Karnevals med Kunstnerne og hun blev saa Amagerpige og Juliane var Hedeboamme og Petersen-Jespersen radikal Riffelmand og Fritz Grønbæk var Sørensen i Domino, fordi Sørensen var selv ikke med undtagen for Betalingens Vedkommende, og jeg var i en dejlig Dragt som Ridderdame og troer nok jeg lignede Dronning Stuart, De ved, hende de huggede Hovedet af, og Løjtnant Svane var spansk Ridder i stramme, og Basargangen var omdannet til en Fiskebal med Østersbanker paa Siderne, som Fritz sagde, og vi morede os dejlig i Begyndelsen, men saa blev Petrine saa forlibt i Olaf Poulsen og vilde endelig hen og inklinere for ham, og vi var allerede henne ved ham, men saa kom der et Par haarible Gadedrenge og var saa uartige med at skjælde ud og rive og flaa i os, og jeg blev vred og vilde kalde paa Politiet men saa var det Fritz og Svane, der havde været nede og ugle sig ud som Gadedrenge og jeg kan godt begribe det af Fritz, men at Svane der er saadan et yndigt Menneske kunde bære sig saa upassende ad, det havde jeg rigtignok mindst ventet, for Gud søde Fru Schrøder, jeg siger ikke noget mod uskyldig Lystighed, men man skal holde paa Dekorium og vise, man er et dannet Menneske selv naar man har Maske paa. Og Gud søde Fru Schrøder nu maa jeg gaa, for jeg skal hen i Ingemann-Petersens Bntik og se paa hans Varer, som jeg nok synes han fortjener, saadan dejlige Avertissementer, han kan skrive, jeg vilde saa gjerne have, Sørensen skulde gaa ind i hans Forening: »Handelsstandens Fritid«, som netop var Noget for Sørensen, der jo baade hører til Handelsstanden og har Fritid nok nu under disse daarlige Kongjekturer, og det skal blive saadan en mageløs Forening, hvor livlige Sange skal afvexle med fædrelandske Foredrag, og synger Nogen falsk smider Ingeman-Petersen dem selv paa Døren fordi det er hans Gjæster, som kan gjøre Krav paa en ordentlig Behandling, men Sørensen siger han har ikke Tid, fordi han sidder og spekulerer paa at kjøbe »Dagmar« og lave et Aktieselskab, som skal erhverve hele Komplæxet baade Tivoli og National og Panumramumet og den faste Sirkusrenz og Hotellerne, og det Hele skal hedde Etablissementet »Det glade Kjøbenhavn« og have et Glastag over og være saadan indrettet, at Tyskerne og Svenskerne betaler dobbelt Pris, og vi Andre halv Pris, og saa vil han have Tilskud af Kommunen til at drive det, og der skal skiftes Direktør hver ottende Dag for Afvexlingens Skyld, og Generalforsamling hver tredje Uge, og dersom det bliver til Noget søde Fru Schrøder, skal De nok faa en Fribillet en Gang imellem. Og Planen er helt færdig, undtagen Sørensen ved ikke, om han ikke skal se at faa det Hele flyttet ind i Kongens Have ligesom Museerne for at give det en sæntral Beliggenhed, men først vil han raadføre sig med en eminent Sagkyndig, som naturligvis skal være Meldahl. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Spænd og Spark.

Frankrig har i Krigen med Kina erklæret Ris for Kontrabande. Man har altsaa ikke længere Lov at undres over, at Franskmændene ikke kan faa Ende paa den Krig.

* * *

»Broderkrigen« i Danmark synes, efter Venstres Adresse, heller aldrig at skulle faa en Ende. Uendeligheden af samme søger Demokratiet at udtrykke ved Hjælp af Evighedens skjønne Symbol — en Ring, som det har taget sig den Frihed at kalde »Riffelringen«. I Modsætning til andre Ringe har denne dog haft Begyndelse og faar sikkert ogsaa nok Ende.

* * *

Ringens Aand, den politiske Kandisstøber, har allerede vist sit beundringsværdige Talent til at forsvinde i de afgjørende Øjeblikke. Det var Ringens Begyndelse, og den var lovende nok.

* * *

Og om en Ring, har man hidtil haft Grund
Til at tro, den bør være cirkelrund,
Naar den svare skal til Ideen;
Men Riffelringen for saa vidt glat
Væk minder os om en Ministerhat,
Som der er noget trekantet ve'en.

* * *

Viggo Bjørnbak skal ikke være synderlig glad ved Udsigten til en »Broderkrig«. Han ved nemlig, at de, han betragter som sine »Brødre«, har en saa forbistret underfundig Maade at føre Krig paa, at han aldrig kan vide sig sikker for dem, selv om han i god Tid tager sin Tilflugt til en hæderlig Retirade. Saadan en broderlig Dynamitmine vilde ganske vist ogsaa berede ham en sørgelig Ende.

* * *

Nogen Beroligelse maa han dog uden Tvivl kunne finde i »Grevens« Ord om, at »Broderkrig« og »Myrderi« ikke har noget med hinanden at gjøre; det kunde jo være, at Viggos nihilistiske Brødre ogsaa regner Ledre-Borgeren som et Sandhedsvidne og derfor i Broderkrigen undlod at myre deres kjære Bro'er.

* * *

Vi Danske tager med Ro den Sag
Og lader Truslerne ligge;
Thi saadanne Folk, som gi'er sig i Lag
Med at spotte vort Sprog og haane vort Flag,
Vore Brødre — det er de ikke.

* * *

Morgengnavet fandt forleden Anledning til at anstille Sammenligning mellem »de 20,000«s Tog til Christiansborg og »de mange Gange 20,000«s dito til Amalienborg. Der er ogsaa en slem Forskjel. Det første Tog gik til Fods, det sidste til Vogns; det første bestod virkelig af 20,000 Mennesker, det sidste derimod, de firbenede Høveder iberegnede, af cirka 31 Individer.

* * *

Holm og Hørdum var ikke med paa Adressen. Formodentlig for ikke at »splitte Oppositionen« gav de Partiet som »Skruebrækkere«.

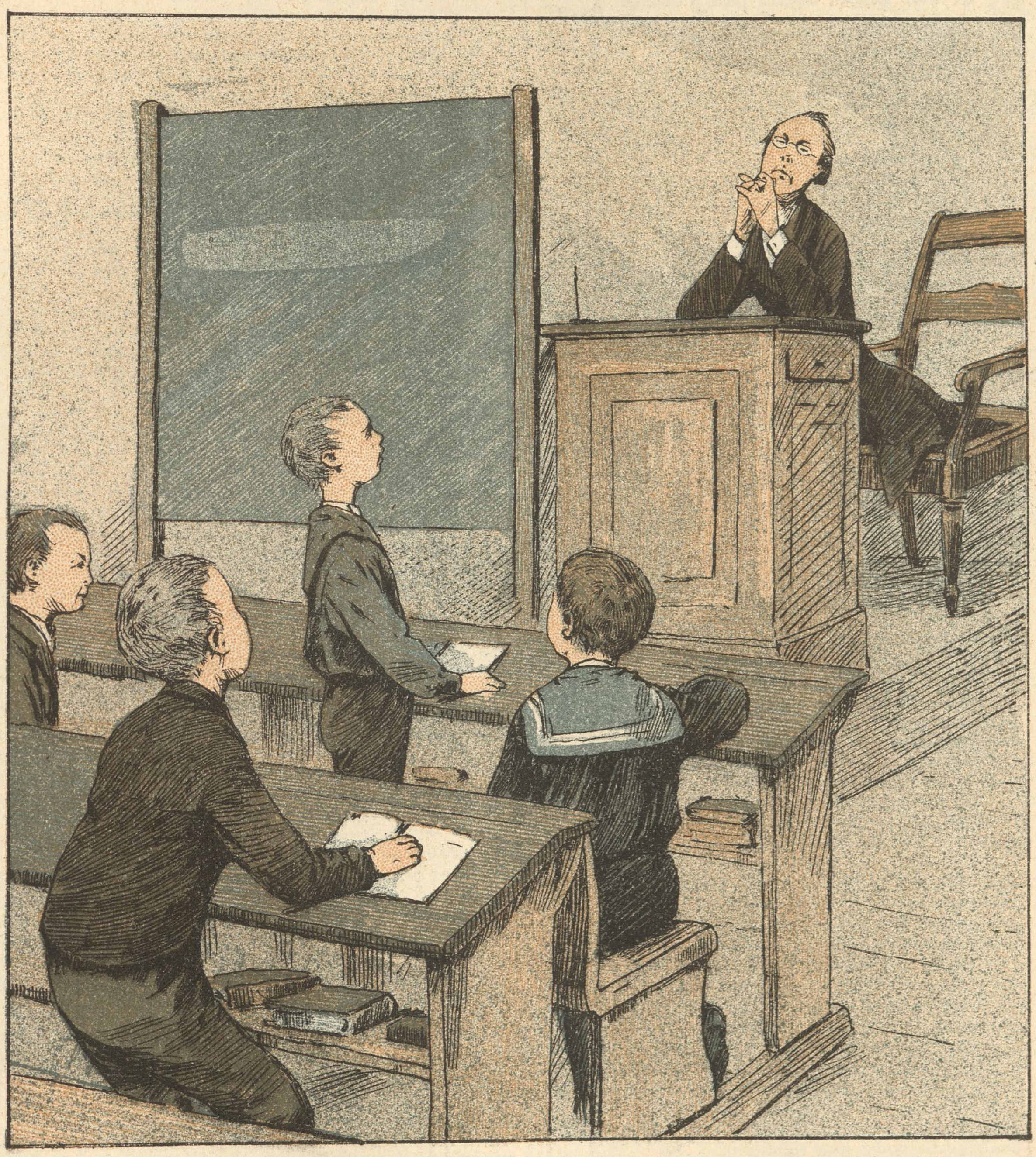
Probat Middel.

Værten: Der er ingen af de Herrer, der kan sige mig, hvorledes jeg skal befri mig for Rotterne i det gamle Skur i Gaarden?

En Rejsende: Det skal jeg sige Dem, Hr. Vært; De skal bare behandle dem, som De har behandlet os, saa kommer de sku aldrig mere igjen.

Et Mæglingsforsøg.

Læreren: Altsaa — Julius — man skal skrive Fornærmelser — —?
Julius: I Sten!
Læreren: Snak! — Du Karl —?
Karl: I Sand!
Læreren: Og Velgjerninger?
Karl: Ogsaa i Sand!

Læreren: Passiar! — Du Jens?
Jens: I Sten!
Otto: Hr. Lerer! Det er saa vanskeligt at finde Rede paa hvad man skal skrive i Sand, og hvad i Sten, kunde man saa ikke skrive begge Dele i Sandsten?

Afskedskvad til den gamle Mølle paa Volden.

Den gamle Mølle foruden Protest
Har Plads mellem halvglemte Minder!
Den segned' som snart den sidste Rest
Af »det Kjøbenhavn, der forsvinder«,
Som Allegori paa en Tid, da vor By
Endnu næppe anede Fjenden,
Da Højre herinde var lunken og sky
Og drejede sig efter Vinden.
Men Venstre bredte sig, en, to, tre, —
Mens Højre holdt fast ved sin fixe Ide:
At gi'e den besindige Møller!

Det lirkede hist, det bøjed' sig her,
Det smilte ad »Bøndernes« Letsind,
Det stolede trygt paa sit eget Værd, —
Ja, næsten paa Venstremænds Retsind!
Det sad paa sin Mølle til Skam og Spot
Og fandt sig i Haanen og Skosen,
Det troede, at Alt var saa herligt, naar blot
Det selv havde rent Mel i Posen!
Maaske sa'e det »En«, men aldrig »Tre« — —
Og da det, som sagt, var en fix Ide,
Sa'e Venstre: Værs'artig, Hr. Møller!

Snart Drengene hujed' ved Møllens Fod,
— Hvad slet ikke lystelig klinger! —
Nu vilde de vise, at de forstod
At kæmpe med Møllevinger:
»Vi sla'r dem et Slag fra neiendam a'!
Fæld Riflen og tud i Hornet! —
Fyr løs, naar I kan, for nu maa vi ta'e
Den gamle Møller paa Kornet.«
Og det raabte En, og det raabte Tre!
Til sidst fik de Alle den fixe Ide:
»Pif! Paf! — værsenartig, Hr. Møller!«

Men de tog nok Fejl: det er nye Mænd,
Der nu staar bag Møllens Vinger,
De mærker, at man kommer intet Steds hen,
Naar man efter Vindene svinger:
Lad Møllen kun dejse! Vi selv maa af Sted!
Nu gjælder det ikke saa nøje; —
At Smuds smitter af gjør jo ingen Fortræd,
Fordi man er hvid paa sin Trøje!
Frem stormed' En, og frem stormed' Tre! —
Men Venstre, — som nu fik en lys Ide, —
Sa'e: De er uvartig, Hr. Møller!

Men Hjærtet er svagt! Fra et gammelt Hus
Saa grumme nødig man viger:
Saa trofaste sidder paa Møllens Grus
Hr. Ussing, Hr. Klein og Hr. Krieger.
De ser ej, hvor Vinden nu kommer fra,
Og faar ikke i deres Ho'ede,
At man kan ta'e Mølle-Hatten a'
For Højres nye Methode!
Der sidder En, og der sidder Tre —
Men det er nu deres fixe Ide,
Saa — Vær saa artig, Hr. Møller!

Den gamle Mølle paa Volden faldt!
Nu ramler de mugne Planker,
Vor By staar iført en ny Gestalt
Med nye Vaaben og Tanker!
Og det skal fra nu af skrives op
I Saga'ens Bøger med Staalskrift:
Der kom dog en Tid, da Højre sa'e Stop
Til Overenskomst og Vold-gift.
Den kom i et Nu, den kom en, to, tre! — —
Mon Venstre ogsaa til den Ide
Si'er: Vær saa artig, Hr. Møller?

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

De kan aldrig tro, hvor jeg generer mig, hver Gang jeg skal skrive om en Opera; for jeg ved meget godt selv. at det er mig en Umulighed at skrive saadan en rigtig Anmeldelse, som den skal være med crescendo *og* diminutivo, *— som jeg ved, hvad er, — og Volubilitet og Frasering, — som jeg ikke ved, hvad er for en Ring, — og Pikkoloføjternes høje Contra-C og Violinerne, som ikke var rigtig i deres Es i det eller det Assemblénummer; og tidt og mange Gange har jeg derfor ønsket mig, at jeg dog var en Smule musikalsk, bare saa meget som f. Ex. Charles Kjærulf, det vilde dog altid hjælpe noget.*

For Resten behøvedes det ikke saa meget denne Gang, for det er naturligvis om «Jægerbruden», *jeg vil tale, og den kjender jo Enhver lige fra, hvor Tæppet gaar op, og der er Fugleskydning i det kongelige Broderskydeskab, og Erhard Hansen har skudt Papegøjen, hvad han ellers ikke er stærk i i Operaen; og saa bliver han jo ogsaa Fuglekonge, ligesom Simonsen var det en Gang, og giver Sølv. Men da han ikke er stiv i at holde Festtaler og heller ikke i at synge Lejlighedsviser, har de heldigvis der ligesom i vort kongelige Skydebroderskab en ældre routineret Herre, der er villig til at paatage sig begge Dele, og det er Schram, der vil drikke den nye Tenor paa Pelsen og derfor holder Taler først for Landets Fyrstehus og saa for Damerne og saa for Brødrene, saa det er akkurat som hos os, undtagen at de ikke faar noget af den dejlige Mad, der vanker paa vores Skydebane. I anden Akt er det saa, at Fru Keller er saa ulyksalig over, at hendes Bedstefaders Skive er falden ned fra Væggen, men Frøken Schow er i saa godt Humør, fordi hun er kommen hjem fra Paris og nu kan synge den bekjendte Arie: «Triller hader jeg som Pesten!» Og saa kommer Tørslef og siger: «Op med Fjervingen !» fordi han har skudt en stor Ørn; men Fru Keller vil saa nødig have, at han skal tage ud med Schram i Ulvedalene; men han gjør det alligevel. Og derude optræder af menneskelige Væsener kun Schram og Tørslef og en Ugle, men af overnaturlige Væsener et Uglebillede af en ældre kvindelig Slægtning af Tørslef, nogle Flagermus fra Balletten og to Fosser, nemlig en paa Bagtæppet og saa den rigtige Foss som Samivel. Derefter kommer saa tilsidst sidste Akt, som endnu aldrig noget Menneske har forstaaet, men hvor det Gud ske Lov viser sig til Slutningen, at det kan blive godt en Gang endnu, idet Tørslef faar Fru Keller og skyder Schram med en af hans egne Kugler, og det er Moralen af Stykket, at man ikke skal støbe Kuglerne og lade en Anden skyde dem ud.*

Hvad Udførelsen angaar, saa gjorde Hartmann ubetinget det dybeste Indtryk af de nye Rollehavende, men

jeg blev reven ud af min Begejstring ved at en Dame fra Provinserne, som sad i Logen ved Siden af mig, spurgte mig, da han var færdig med sin lange Fortælling, om det var den nye Tenor. Om Tørslef siger jeg som alle Anmelderne, at det kan saamænd gjerne være, at han kan blive til noget; men jeg syntes, at det var Chikaneri af hans Forgænger, Hr. Sufflør Haunstrup, at søge at overdøve ham ved at skrige saa højt. Lange var til Afvexling en hellig Mand, og han var ligesaa heldig heri som i at være djævelsk ellers, men aldrig har jeg set Simonsen i saa lille et Parti, som det Ottingkar har.

I det Hele gik Operaen ret livlig, naar man undtager, at Schram gjorde et lille Spring i første Akt over til anden Akt, men strax sprang tilbage igjen, da han ikke kunde faa Tørslef med sig, og at undertiden Orkestret var lidt forud for Sangerne, men saa var til Gjengjæld Jægerne ogsaa en Gang imellem forud for Orkestret. Og derfor ved jeg ikke, om de har Ret, der er begejstrede over Hr. Rung, eller de, der glæder sig til, at Hr. Svendsen er kommen hjem igjen.

Men hvad jeg ved, der gik godt, er Maskineriet i Ulvesvælget, hvor Dampen stiger op af Gulvet og Flagermusene ikke stod i Røg og Damp; det var noget Nyt herhjemme, og det kan vi takke Hr. Pietro Krohn for og ønske ham, at han altid maa have Dampen oppe som Sceneinstruktør for Operaen. Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Deadergonfekt.

dilberedt af

Affekattermadammen.

Folkdeadern. „Som man saar" — Na Gubevars! Jai sier Ingending, men jai denker guns, at Seferin burt heller galdt den Gomedie: „Som man gjøder" — for nu har jai mang Oer stot bo Dirhafsbak och hørt Sangerinder och Madroser før indbyrds Gonfersation, men di har aldid dalt maiet mer sjangdilt end som Bersoner i den her Stick, och hat jai hørt min Affekatter sig den Sort Neblik, jai hat dreit Hals om bo dem, om det so hat vaaren min kleine Liebling, min dailich Jocko sæl, och jai gan ej fersto, at Seferin, som er en fin och fornem Garagdeer, och vant dil at vær Margi eller Figomt eller den sidst Nat med Nerels och Bados, gan la sodan en Læs bli vælt a midt bo sin egen fin lil Salongscen, men jai denker, han har denkt, der mo gjørs Guano bo den, om der skal vox ob en Rosenflor i „Bolidik" och „Ny Didsafis", och so har han delefonert ned dil Drinidadis, om Assel gu ei gi ham en Læs eller do, och min Assel, som er min maie go Ven, han skriker dil Baris och foer en Ladning af den allerægtets, dramadist Guano, af den med Mærkt „Zola & Busnack", och den goer han och Seferin och spreder bo Scen, och Seferin moe hold sich for sin fin och fornem Næs, men Assel sier, de duft dailich, agurad som eu Søndag bo Amager, och nu skal Seferin ei bli bang, for der, hvor han har gort Zolas Guano po, der skal vox en dailich Dregløser ob dil Seferins stor Fornaiels, nemlig Eedvart, Robert og Assel sæl, och hvor den Dregløser vox, der gommer alle Folg, bod Bugg och Faar, nadierlich af di sort Faar, och græsser, och so gan Seferin go ganst leise om och glip den sort Uld af di sort Faar, och de bar bo Grund af den Guano, han har saaet bo sin Marg, men jai gun ei hold den Duftvaudevil ut och mot go midt i ant Læs, och vil ei gom dil Seferin igjen, før der er grot Græs ofer vat Assel har saaet. Nei so holler jai mait mer af Olaf Boulsens stor Stick „Erich Eigots Bilgrimsfært", och først da jai hørt Olaf had gort en Stick, trot jai de ganske var en Dragedie bo Fers, och jai denkt, de blir lisom i gammel Dar bo Gasino, och Degoer schkal spil Gong Erich Eiegot met Salvels och Deglamasjon, och Bilegrimrianerne skal vær unge Noimand och unge Helsengren, men so hørt jai de var en Gomedie, och jai denkt: Na seer man mai dil den Skælm Olaf, nu goer ban hen och gør Gommers met min gammel Ven Erich Bøgh och galler bam Erich Eiegot och lafer en Fars om hanses Billegrimsfært ut dil Deodor po Dagmardeadern, hvor di sent Gongens Fod etter han, for at so han dilbage dil Gasino men Nei! Deodor gir ej Slip bo sin Mester Erich, och Gongens Fod maatte bille a fra den Billegrimsgang och fik hverken den gammel Hr. Grylle eller den gammel Hr. Albrægt eller den gammel Mester Erich met sich dilbag dil Gasino. Na jai gommer da i Gasino, och so goer Dæp ob, och da jai har sit och set en do-dre Agt, so merger jai vat det er for en fin Sadir, Olaf har gort. For den gammel Brofessor de ska vær Docent Lange, der har skrefen en grausam gammel Gomedie i sin ung Dag, som heter „Hvorhen?" och Gammerhern gommer och sier: Lat bar mai so den dil Obforels, och Lange vil ei, men Gammerhern er en gammel Mefistofælius och bedor Lange, och han gier „Hvorhen" fra sai, och det blier til bar Grin och Skandal, och Olaf har jo ei dort gør de liefrem och har galdt Lange Brofessor Wendt, och Gammerhern Deaderdiregdør Biber, och „Hvorhen" har han galt „Erich Eiegots Billegrimsfært", och so har han sat och grint af Folg, som ej var met bo den, som man sier, men han nar ej en gammel Madam som mai, och jai sat och lo och lo, och da jaj gom i min Seng, so dromt jai, Olaf hat fot Gammerherre Fallesen dil a male hanses ny Stagit, och Julius Lange dil a bedal Regningen, och so dilsidst gom Olaf flyvend som en stor Babegoi och sat sai bo min Hodpud och robt: „Gif mai en Gys!" aggurat som i Brofessorens Stick, och jai for ob og winet, for jai har gyst mine schmoe dailich Affegatter men aldrig en Babbegoi.

Situationen.

Fra Vesterhav og Nord for Lands Lov
Og Ret til Syd for Nakskov Fjord,
Man gjætter, om den ny Finantslov
Vil blive lille eller stor.
Som en Flok Ulve fra en Granskov
Staar Folketingets Venstrekor,
Samt Madsen, Hauerslev og Strandskov
Om næste Aars Budget og glor.

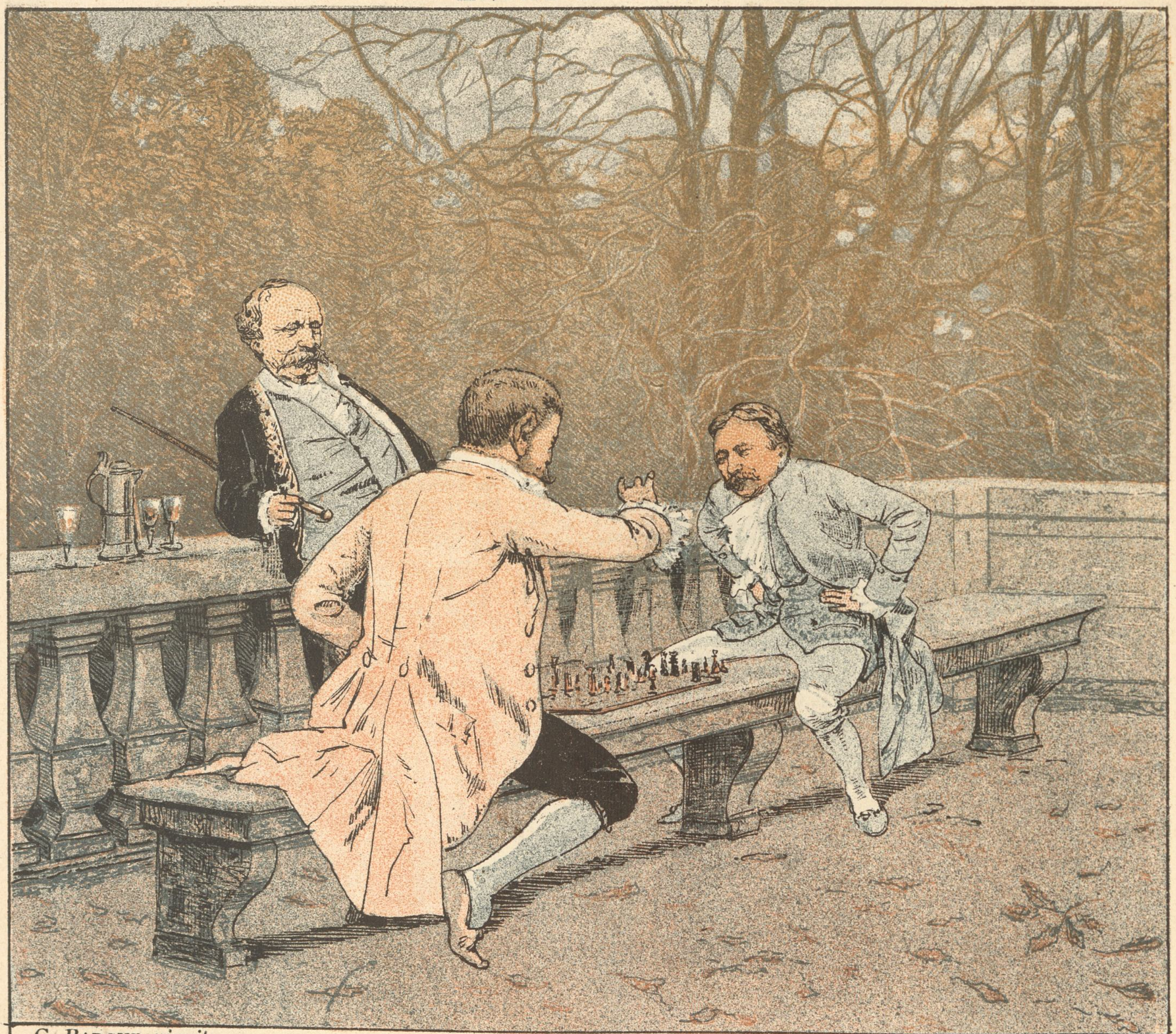
Af indre, medfødt Drift opflammet
De Herrer »Folkekaarne« frit
Betragter det som Offerlammet
For deres store Appetit.
Den Lod har vor Finanslov rammet
Saa ofte Flokken saa sit Snit,
Og før den Pokker har annammet,
Vi bliver knap den Praxis kvit.

De aad den gjerne uden Naade
Og levned ikke Skind og Ben.
Bevillinger til Hær og Flaade
Og Mellemfort og Prøvesten
Behandler de paa samme Maade
Som en forsulten Ulv en Ren,
I deres Maver er de gaaede,
Og det har dog ej voldt dem Men.

Dog Ulvene bør ikke glemme,
At Skytter man ved Haanden har,
Som, hver Gang Graaben er for slemme,
Paa Kornet uden Frygt dem ta'er.
Naar Ulvegraadighed sig tæmme
Paa Folkets Velfærd ikkun la'er,
Har Højres Skyttelag en Stemme,
Og den er fyndig, kort og klar:

En provisorisk Bøsse retter
Sig mod dem, der slaar ikke Klik,
Og som et Omslag Flokken letter
Selv i det sidste Øjeblik.
Paa Byttet den sig ikke mætter,
Hvor den sin Pelts skamferet fik;
Thi »Pelsen over Æren« sætter
Jo den, hvis Ære fløjten gik.

Endnu et Træk.

C. BARGUE *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

At trækkes ud lidt længer, det Spil sig ikke la'er.
Det sidste Træk maa gjøres, den Ting er jo klar.
At Spænding kan man knap trække Vejret.

Men hvordan Venstre trækker, saa smutter Lykken væk,
Saasom det i Partiet er et højst elskværdigt Træk,
At det dog ej vil trække — fra Læ'eret.

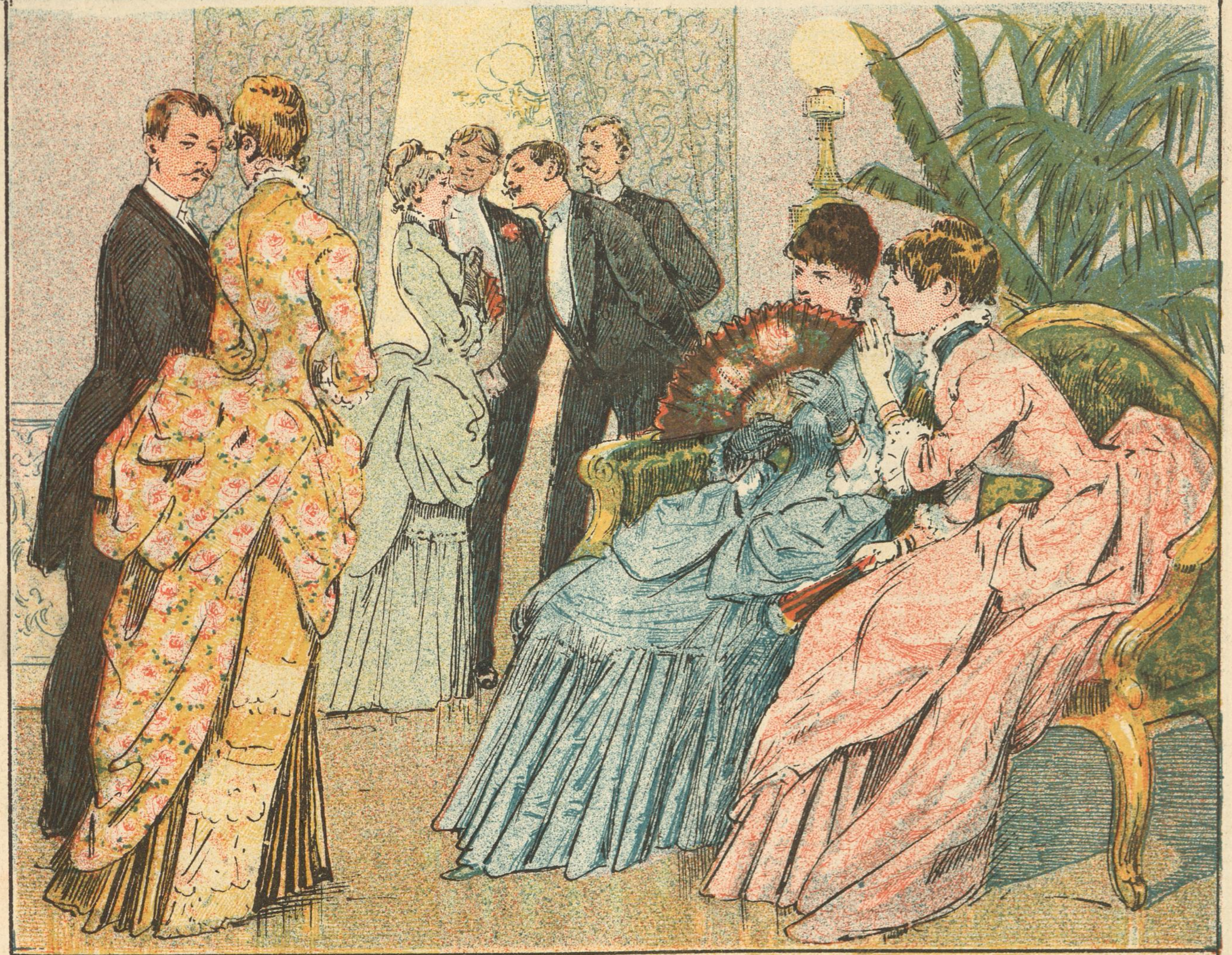
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 2. April. Nr. 14.

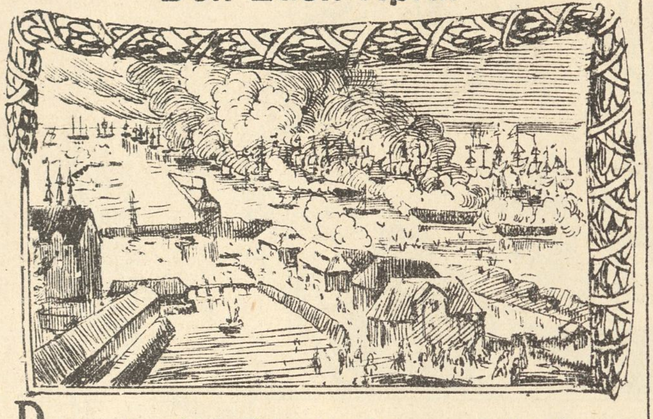
PUNCH.

En lille Øren-Tvist.

— Synes Du ikke, Agnes Jensen har nogle nydelige smaa, fine Øren?
— Hys! — Tal dog ikke saa højt, hun har meget lange Øren!

Den 2den April.

Det var en frisk Skjærtorsdagmorgenstund
For fir' og firsindstyve Aar tilbage,
Da en af Danmarks stolte Hædersdage
Oprandt med Solen over Øresund,
Hvor, medens Kampens Luer brage,
Og Snekker sank og Snekker stod paa Grund,
Vajed' vort Flag uplettet til det sidste
Og vandt en Hæder, det skal aldrig miste.

Thi det var Mænd, der stred bag Dannebroge,
Som kjendte Danskens Vej til Magt og Ros;
Og klart det lyder gjennem Tidens Taage,
At hvad der fyldte hver en dansk Matros
Og Mænd som LASSEN og som VILLEMOES,
Saa de trods Død og Farer frygtløst sloge,
Var ej med egennyttig Fordel blandet:
Det var kun Kjærlighed til Fædrelandet.

— Ja det var den Skjærtorsdagmorgenstund!
Men kom i Dag og faa vort Folk i Tale!
Nu kan man høre af en »Førers« Mund
En Lærdom, der skal være mere sund
End den, hvormed man dyssed' før i Dvale
De brave Sømænd eller Bønderka'le,
Der lod sig narre til at gaa i Vandet
Og slaa med Løvemod for Fædrelandet.

Nu hedder det: »Skaan blot din egen Hud
Og vogt den, saa den aldrig faar en Skramme!
Du har jo ingen anden end den samme.
Skal Du til Slagterbænken føres ud,
Er det kun for en gammel Munkeklud,
Som BISMARCK gjerne maa for os annamme!
Kun for at vinde Taburetter slaas vi!
Er Fjenden med os, byde Kongen Trods vi!«

Og Folkets kaarne Talsmænd, der med stærke
Og store Ord har talt om Folkets Ret,
Men aldrig om dets Pligter — vel at mærke —
Har derved skaffet os et dannevirke-
brøstfældigt Forsvar, der er mer end slet
Og i vor Saga sætte vil en Plet,
Der vidne skal, at ej blot i vor Have,
Var Ledet, men selv »Lederne« af Lave.

— Dog lad os haabe, at i Dag den Aand,
Der svæver over Kongedybets Vande,
Endnu kan vække trindt i Danmarks Lande
En Magt, der sprænger Egennyttens Baand
Og aabner Folkets Hjærte og dets Haand,
Saa det skal spørges ned til fjerne Strande:
Vi ofred' frit vort Fædreland det bedste. —
Da skal med Sejr os ingen Fjender gjæste!

Himmelbrevkort

tel

Degteren og Poletikkeren **Björnstjerne Björnson.**

p. t. Paris.

Hoho Deres Velærværtihej! Den gamle Glaje maatte la saj syv Gange rundjule og endevende mej Donk i Røgvirvelerne af fire af di haandfasteste Kamerater blandt Ejenherierne, værendes til Davlidas Fløttemænd og slævendes Odins gamle Thronstol op og nej a Trapperne, hver gang samme gamle Strømpeskaft skifter Losi, værendes hyppigt, men den gamle Glaje var ellers gaaen fra sit dejlie Foraarsvær a lutter Halleluja og Sjelefryj over at stodere Velærværtihejens briliangtissimum Afhandling vedrørendes den gamle Glajes Landsmandinde, den immervæk grinagtie onge Frøken Herman Bang, samme lille Nerveknyst rejsendes rondt, tornerendes op og nej i de gamle Sverri, snakkendes sort om Velærværtihejens udøjelie »Over Ævne«, samme lille Tættekam kunnendes inte kapere Velærværtihejens springske Fjældbukkespring, men lajendes dem passere gjennem Tænderne og inte beholdendes saamajet som et regelært Forhaar mellem Fengrene. Og hvad Velærværtihejen bemærker angaaendes det Hypnottiske og Hospedalerne kan den gamle Glaje gi Mejonderskreft paa, at Sammes Ven og gamle Kriskammerat Bolle-Johan, der var Lirekassemand af føste Skoffe paa Bakken i gamle Dage, har ligget af Dimmelim paa Hospedalet fem Gange og immervæk gort mejet grinagtiere Avekattestrejer end som den lille Frøken Bang har drømt om i sin Oskyldihedsvaar, staaendes sommetider paa Hodet ravret op, nemli, Bolle-Johan i halvtredde Døgn i Træk værendes en Hypnottiker, naar de stak ham paa en Hals. Hoho! Men hverken Gujerne eller di smaa Blaaøjeje vil være med paa den, værendes aldri hypnottiske og den Gamle værendes eneste Mand til at gjøre Hundekonster af den Kategorium saasom forlejen Aftning havendes svongen et Extrabæjer a Glæje over den gamle sjemytlige Konge af Bogø, kørendes paa Tabberettefrieri til Amallienborre i Vognmand Bohns Vogn følendes saj kanskesens som en folkelig Bohnaparte, Hvabehager! mej vifødte Krigger foran! Hvorover den gamle Glaje følte en saadan mingeleret Begejstrings og Gammelmjødrus at samme varmblojeje Vætteran hoppeje op paa Rakvirket dansendes Hallingdans sammesteds og bandendes paa, a ville spænde den store Bjørn for Karlsvognen og kjøre Skyds for Kongen af Bogø til Værtens Ende, barestens mej en iskold Tuborger paa hvert Bejested. Voretter den Gamle blev trokken ind og dokket i en Vandspand og vognendes næste Dag mej en Boretýv arbedendes paa a derke Kvistkammerdøren op i hanses øverste Etasjer, som slar Sparto tel va den lille grinagtie Rikkertkaufmann smorte i Ferslew i Søndas desanbelangendes. Som Velærværtihejen kan sitere

paa Bagen af sin næste Komejebog, haabendes Samme ujkommer snart med Dedekasjon til Velærværtihejens gamle glaje immervæk sjemytlie

Tyroler-Færtignant.
p. t. Valhalla.

Spænd og Spark.

Den meget omtalte »Broderkrig« er allerede paa Dagsordenen. En af Dagene venter vi et Manifest fra Venstres Hovedkvarter, der paalægger de Menige at afholde sig fra al Blodsudgydelse og kun benytte sig af Venstres sædvanlige Udgydelser, som jo ogsaa plejer at være tilstrækkelig blodløse.

* * *

Da Venstre forleden naaede en ny Station paa Visnepolitikens Bane, idet det vedtog Oprettelsen af én Station ved Lou, spurgte Jens Busk forknyt, hvad det nu skulde blive til med Visnepolitiken. Ja, det bliver i Aar ligesom i Fjor med Daarekisteloven, at Venstres Fasthed i det Punkt ligner Hjalmar Ekdals: lutter hule Fraser, der ikke er i Stand til at modstaa Ginas fristende Saltmad og Kaffe.

* * *

Det kunde vel ogsaa falde de oplyste Vælgere ind at synge:

Lou, Lou, vi vil ha'e Lou,
Ellers gjør vi syndigt Sjov.

* * *

Venstre foretager i denne Tid et nyt Attentat paa en Skytteforening. Denne Gang er det Kjøbenhavns Amts Skytter, Angrebet gjælder. De skal nemlig lyksaliggjøres med Ledregreven som Skyttekonge, og Højsamme siges i den Anledning at ville forlægge sin Virksomhed fra Vævergade til Skyttegade.

* * *

Ved Forsvarsmødet i Kasino oplyste en Arbejder, at han nok vilde have Danmark forsvaret, men ikke ved at anvende den raa Kraft. Med den raa Kraft mente han formodentlig Hørup og de andre Socialister, der naturligvis helst vil se sig fritagne for at anvendes til Landets Forsvar.

* * *

De har saamænd ogsaa nok at gjøre med at forsvare sig selv; og det er ikke rimeligt, at deres eneste Vaaben, Rømers- og Integadesnavs, vilde indgyde Fjenden megen Agtelse for »den højeste Oplysnings« Krigskunst.

* * *

For Resten kan man ogsaa gjøre Hørup Uret. Hvis man kan tro Referatet i hans Organ af Forsvarsmødet, var den raa Kraft ikke rigtig med den Aften. Raaheden var ganske vist upaaklagelig, saavel paa Mødet som i Referatet, men Kraften glimrede ved sin Fraværelse begge Steder.

* * *

Det gik ikke med Udpibningen af Forsvarssagen; der var vist kommet for meget Æh-Bæh i Fløjten.

* * *

Hørup virkede ellers for sin »Livssag« ved at give den Fraværendes Rolle. Frygtede han for at faa paa »Lire-Kassen«, eller var han bange for at faa »den døde Torsk« paa sin Tallerken? Man véd jo, at »*nur die Lumpe sind bescheiden*«.

Stille.

Skjærtorsdag-Idyl paa Beværtningen.

Den stille Uge! — Ellers Tak!
Jo, den er dejlig stille:
Politisk Kiv og Kjævl og Snak
Fra Gry til Aften silde!
Et Væv af Kandestøberier
Ud over Byen breder sig,
Mens Godtfolk paa Kaféer gi'er
»Den Verden, hvor man kjeder sig«.
— Men faar denne
Uge Ende,
Er vel Strid og Vrøvl forbi?
— Stille! Stille!
Spaa ej ilde,
Drik en Snaps og ti.

Nu hviler Alt. Hver Kræmmer la'er
Sin Handel staa i Stikken;
Men De kan tro, at Hørup har
En Bagdør til Butiken.
Det kniber for hans Politik,
Især paa denne Aarsdag:
Thi efter Venstres Stranding fik
Den Navnet af Skær-Torsdag.
— Men at »Finte«
Kan paa Integade rime, ka' han li'e!
— Stille! Stille!
Ikke drille,
Drik en Snaps og ti!

Ja, Alt er Tavshed! Hage tier
Om sin »barberte Køter«,
Og Talleyrand forsikret bli'er
Mod Anfald af Hr. Schröeter;
Thi Stilhed er en Dyd, hvori
Nu Alle kappes ville:
Spørg Hørdum om hans Regnskab, — De
Skal se, han svarer: Stille!
— Men han lydes
Dog, og frydes
Ved den Virak, de ham gi'e!
— Stille, stille,
Lad det kilde
Ham, — og drik og ti!

»Vær stille!« skreg den Viking prud,
»I Hallen, for nu skyder
Hr. Palnatoke Mesterskud!«
Saalunde Sagnet lyder — —
Nu giver Neiiendam Besærken:
Vældigt skal det lyde! —
Men ak! hans Rifler kan nok hverken
Ramme eller skyde!
— Konfiskeres
og kasseres
Bør de dog! Ja, hvad si'er De?
Stille, stille,
Inte pille,
Drik en Snaps og ti!

For Resten har i Tinget man
Bevist for længe siden,
At blandt de vise Statsmænd kan
Man foregribe Tiden:
Thi Chresten fører Flokken an
Med værdig Kløgt og Snille, —
Mod Højre stadig tordner han
Et kategorisk »Stille!«
Men skal Højre
Kun han tøjre?
Kaldes det ej Tyranni?
Stille, Stille!
Synk den lille
Bittersnaps og ti!

Nu har jeg svar't, mens De har spur't,
Og nu — men Ih, du Milde!
Nu har vi siddet her og gjort
En Vise ganske stille!
Vi mangler Melodien, men
Vi gi'er en Præmie! Sikken
Ide! Og hvem betaler den?
— Ih, det gjør Hofmusikken!
— Kort sagt: bare
For den rare
Stille Uge man var fri!
— Stille, stille!
Drik en lille
Trøster — drik kun ti!

VRAG

Géricault *pinxit.*

Paa Parlamentarismens møre Planker
De driver om i drøvelige Tanker.

Punch *delineavit.*

Hu! Skibbrud være maa et intrikat Ord,
Naar man er Bogøs første Navigator.

Geburtsdagsbarnet.

Og der var Fryd blandt de germanske Stammer
I Gaar ved Elben og ved Spree.
Fyrst Bismarck fik en Mængde Telegrammer,
Af Haar han dog kun fik de tre.
Han, som paa Rov lod Preusserørnen flyve,
Hvis Hensigt knap var ren som Sne,
Af Aar opnaaede de halvfjerdsindstyve,
Af Haar han naaede kun de tre.
Han, som med Kløgt og Held anviste Baner
„der greises“ „sittliche“ Idé,
Hvis Hoved frembragt har en Mængde Planer,
(Af Haar det har kun frembragt tre,)
Opnaaede det, som Støvets Aar vi kalde;
Og stolt han kan tilbage se
Paa mange Værker, som er store alle,
Endskjønt af Haar man ser kun tre.
Endnu han længe skalte kan og valte
Maaske med Verdens Vel og Ve.
Men — alles Hovedhaar er talte;
Og Bismarcks Hoved har kun tre.

Punch drømmer.

Punch havde havt Foraarsfornemmelser. Han havde følt det bryde, svulme, spire, krible, krable, knoppe sig i hans Sjæls Indre, han havde gaaet paa Routen og set det unge Danmark hærde sine svage Nerver i tynde Foraarsfrakker og andre lette Gevandter, han var vandret ud ad Østerbro og havde beundret de rigtige ægte gamle Kjøbenhavnere jollende i aabne Char-a-bancer ud ad Strandvejen, blaafrosne i Ansigterne, men lysende af den glade Selvfølelse, der altid præger en Kjøbenhavner med K, naar han drager ud paa en af disse Nordpolsfarter; han var spadseret langs Søerne og havde set Svanerne baske med hvide Vinger i den straalende Foraarssol, som om de stakkels Dyr paa denne Maade forsøgte at holde Varmen i Kroppen. Det haardhjærtede Folk smed tørre Brødkrummer til dem, ikke en dyrebeskyttende Sjæl var der, som tænkte paa at traktere de stakkels Svaner med noget Varmt indvendigt. Ikke saa meget som en Svanebajer blev der budt dem. Men, trods Alt, var der Foraar i *Punchs* Hjærte, han havde læst i Almanaken, at Foraaret var begyndt, og saa var det jo begyndt. Der var desuden Piger med Vintergjækker, Drenge med Violer og Ernst Bojesen med Julerosenknopper. De sidste var rigtig nok langt tilbage, men Bojesen trøstede Folk med, at siden han havde opgivet at hente Vand fra den kjølige Bergsø og i Stedet for agtede at lade Vilhelm Møller behandle dem paa en mere »Nutids«-svarende Maade med Paagydelsen af lunkent Vand fra sin lille Theepotte, vilde Juleroserne ikke alene blive forvandlede til Theeroser, men de vilde baade for Kronernes Vedkommende blive betydelig fyldigere, især naar man behandlede alle Bladene baade paa højre og venstre Side med tilbørlig Varsomhed og Omhu, og den Mulighed vilde endogsaa aabne sig, at »Juleroser«, i Stedet for kun at remontere ved Juletid, vilde forvandles til Julemaanedsroser, en Specialitet, der ikke før har været dyrket i de skandinaviske Lande, ja ikke en Gang i »Nationaltidendes« Havetidende. — Ernst Bojesens dristige Idee fyldte *Punchs* fremadhigende Aand med højtflyvende Drømme, i hvilke han saa sig selv som Hofgartner i Danas Have, opelskende Martsvioler i September, podende Pintselillier paa Juletræer og plukkende Paaskelillier af tørre Fastelavnsris. Og medens denne brusende Vaarflom af Tanker endnu skyllede gjennem »*Punch*«s Hjærne, var han omsider naaet til sit Hjem, havde afført sig Klæderne og kastet sig paa sit Leje. Han faldt i Søvn og drømte — drømte om Blomster, mange Blomster og underlige Blomster. Der burde have været Roser i hans Drøm, men Roser var der ikke. Dem havde Ernst Bojesen taget Monopol paa. Derimod var der en stor Have med Drivhus ved Siden af Drivhus, og *Punch* var netop ifærd med at gaa sin daglige Runde gjennem Drivhusene. Det første, han kom ind i, var det kommunale Drivhus. Der saa lidt tomt ud, *Punch*'s Yndlingplante den smukke *Ehlersia borgemesteriana*«, med de store valmueagtige Blomster, var allerede flyttet ud. *Borupia* og *Knudsenia* stod ganske godt, men *Hanseniana* var voxet lidt for stærkt til venstre og havde skudt adskillige vilde Rodskud. Ildlillien *Meldahlia* havde, som den plejer, bredet sig over alle Grænser, og *Punch* maatte skjære svært løs paa den.

Fra det kommunale Drivhus gik *Punch* over i det dramatiske. Her var Temperaturen betydelig varmere; men de tilstedeværende Undergartnere erklærede alle som én, at den dog langtfra endnu havde naaet Højdepunktet. *Punch* inspicerede de forskjellige Afdelinger. Først kom Fallesen med sine Potteplanter. Der var ikke videre Stads ved dem, kun de remonterende »*Holbergiana*« var nogenlunde vel konserverede. Der stod imidlertid ikke saa faa af Blomsterne i Knop, men *Punch* fandt dog Anledning til at foreholde Fallesen, at dette ikke var nok, og at han maatte se snart at faa lidt flere til at springe ud. Fallesen tilbød at vise ham sine sidste smaa Aflæggere, baade Julius Langes »Hvorhen?« og den af S. Bauditz og Grandjean omplantede lille Stikling, men da *Punch* interesserede sig mere for de Palmer, Fallesen skulde have bragt hjem, maatte denne undskylde sig med, at det i Begyndelsen af Vinteren havde været saa fælt med Nattefrost, og at han som Følge heraf ikke selv kunde staa med Palmer i Hænderne, medens hans Kollegaer havde været heldigere. Dersom han imidlertid kunde faa et lille Tilskud fra det Ballettersted ske Fond vilde det dog maaske være muligt, at der i næste eller maaske i næstnæste Uge kunde springe »En Spillemand« ud. Det eneste Nysudsprungne, han kunde fremvise, var Scribes gamle »Kone«, som sidste Mandag var sprungen ud, oven i Kjøbet af Vinduet.

Theodors Afdeling var i bedre Orden, den mangeblomstrede Oda, af Slægten »*Nitouche*«, var lykkedes særdeles godt for ham, og det Samme maatte siges med Hensyn til Omplantningen af hans gamle Bøgh fra Amaliegade til Vesterbro. Rigtig nok paastod hans Kollega Avgust, at denne Omplantning ikke var lovlig, men da de to Rivaler hver for sig havde forelagt *Punch* Sagen, beroligede han dem med, at de sagtens kunde blive enige, naar de blot selv vilde, men at det væsentlige for dem jo bestod i at bringe saamange Buketter og Kranse som muligt frem til det nu aabnede Beneficeblomstermarked, og heri gav de ham Ret og begyndte strax paa Arbejdet. Til sidst vilde *Punch*

endnu aflægge en Visit hos den fjerde Undergartner Severin, men der var endnu saadan en Duft derinde, at han maatte nøjes med at raabe ind ad Døren, at dersom Severin troede, at det var Meningen, han skulde dyrke lutter Hvidløg og Asselnødder, gjorde han bedre i at stikke Fingeren nok en Gang i Jorden og lugte. Saa kom *Punch* endelig, efter først at have set til sine Korsblomstrede og Riddersporer i den Erslewske Drivthekasse og kigget lidt paa sine Skamdrupske Svampe og Rødder ind i sit store politiske Drivhus.

Herre Jemini, hvor saa der ud derinde! Der laa fuldt af visne Blade og Blomster paa Gulve og Hylder. Forsvarssagens Sværdlillier laa knækkede henne i en Krog. Spanske Løg og danske Køkkenurter var kastede sammen i en stor Bunke. Alle de Planter og Blomster, der var Noget ved, laa vanskjøttede omkring paa Jorden, kun Busk'ske Tulipaner, Bergske Klokkeblomster, Holsteinske Tidsler, Hørupske Brændenelder skød frem allevegne. Rundt omkring i Drivhuset laa Gartnerne og sov eller skjændtes og sloges. Henne i Midten, ved det store Fællesbassin, stod en Gruppe i heftig Debat. *Punch* nærmede sig og saa, at der var nogle af hans flinkeste Folk til Stede, men rigtig nok ogsaa Nogle af de værste Døgenichter. Forundret og nysgjerrig nærmede han sig. Midt i Bassinet fløed den store dejlige Vandplante »*Victoria estrupica*« ogsaa kaldet »*Provisoria*«, som kun blomstrer hvert ottende Aar, men som for hver Gang den springer ud, bliver dejligere og dejligere. Det var intet Under, at Gartnerne var underlig til Mode. Sidste Gang havde Adskillige af dem revet sig til Blods paa dens skarpe Torne, og da den Duft, den udsender, tilmed er saa ejendommelig stærk, at Mange slet ikke kan udholde den, var Gartnerne egentlig ikke synderlig glade ved den og bad *Punch*, om de ikke maatte blive fri for at se den springe ud. *Punch* kunde dog ikke uden videre indlade sig paa at tilintetgjøre denne herlige Plante, men satte som Betingelse, at de tilstedeværende Gartnere, inden Klokken slog Tolv paa Nikkelai, skulde bringe ham en blomstrende »*Victoria ordinaria*«, men d o b b e l t, ikke som ifjor og iforfjor e n k e l t og halvvissen. Gartnerne saa raadvilde paa hverandre. De havde nok et Exemplar, sagde de, og den var ogsaa i Knop, men om den blev enkelt eller dobbelt, var umuligt at sige. Det sandsynligste var at den var enkelt og oven i Kjøbet mislykket, da Gartner H o l s t e i n havde ladet den staa i en mørk Kjælder hele Vinteren og Gartner M a t z e n ganske vist i de sidste tre Uger havde vandet og plejet den, men paa Grund af den altfor stærke Beskæring ikke havde havt Tid til at dyrke den tilstrækkeligt. Men hvis det »Vidunderlige« skete, sagde de, saa kunde *Ordinaria* faa en dobbelt Blomst inden Klokken Tolv, dog som sagt kun i Tilfælde af det Vidunderlige.

Punch tav og bøjede sig over begge Blomsterknopperne. »*Ordinaria*« hang mat og halvvissen paa sin Stængel, men »*Provisorias*« store Knop svulmede mere og mere, langsomt løsnede det Svøb, hvori Blomsterne var hyllet, sig af den og faldt Stykke for Stykke ned i Vandet. Nu syntes *Punch*, at Kronbladenes Spidser allerede begyndte at aabne sig, da lød der et Slag og nok et. *Punch* talte: — Ni! Ti! Elleve! Tolv! Tiden var omme! *Punch* bøjede sig ivrig frem for at se, hvilken af Blomsterne der var sprungen ud, men fik Overvægt og faldt — ud af Sengen.

Det var højlys Dag. Det var Foraar! Det var den 1ste April. Men Blomster var der ingen af — jo dog! Mellem to Blade, et Dagblad og et Morgenblad, laa paa hans Bord en lille Vintergjæk. Men *Punch* greb ikke efter Blomsterne, han greb kun Bladene. Var det saa »*Provisoria*« eller »*Ordinaria*«? Han læste og læste — hvad vi alle har læst.

Revolutionshymne.

Op, I, brave H ø r d u m r i a n e r!
Op til Vaaben, I, N e i i e n d a m s Mænd!
»Provisoriets« truende Banner
Vajer over vor Rigsdag igjen!
Hører I Lyden af M a t z e n s Fortolkning?
Ser I ej E s t r u p s trekantede Hat?
Snart kommer han og kræver Skat
Hos den udpinte Vælgerbefolkning.
Til Vaaben, i Gevær,
Hver »Dansk« og »Evropæer«!
Af Sted! De Voldsmænd flux til »Taalepanen« lugte maa!

Hvad vil disse Provisorister,
Disse Bander, som truer vor Ret
Til at kaare Kong B e r g til Minister
Og i Gabestok anbringe »Z«?
»Danske«! husk paa, det er Jer, det nu gjælder;
Atter Jer' Høvding i Tøjet skal gaa
Og med en Kjældernæse paa
Skikkes hjem til de skuffede Fæller.
Til Vaaben, i Gevær!
Slut Kreds om C h r e s t e n s Knær!
Af Sted, og vov Jer' Trøje! Husk,
Det samme gjør J e n s B u s k.

Op, til Kamp mod de Aristokrater,
Man saa skjændig har prakket os paa!
Skaaner ej deres Landstingsmandater!
Vor Forfatning jo »udvikles« maa!
Op mod de kyllingehjærnede Junkerdrenge, som griner ad Venstremænds Tab!
Som schleswig-holsteinsk Ridderskab
Vi behandle dem skal, de Hallunker!
Til Vaaben! I Gevær
Mod deres Magtbegjær!
Af Sted, og levn kun en Ruin
Af klinket Postelin.

— Men husk paa, at saasnart der skal skydes,
Omgaas endelig varsomt med Krudt,
Saasom Blod maa her ikke udgydes,
»Myrderi« har »hin L e d r e« forbudt.
Hvad det ved Riflerne kun kommer an paa,
Er den »moralske Virkning«, de har,
Og sand Moral, den Ting er klar,
Har jo »Greven« en særlig Forstand paa!
Til Vaaben! I Gevær!
Og lad — som hjemme her,
Thi Højre vi med Knald og Smæld
Vil slaa »moralsk« ihjel.

Abdicationen.

H. Vernet *pinxit.* Punch *delineavit.*

Vor EHLERS, ja, din Gassol monne dale,
Derfor selv fra vort Vandværk Taarer flød.

Vi stod hos ham i Byens Raadhussale,
Vi blev ham tro, naar han sin Slummer nød.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand N? 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 9. April. Nr. 15.

PUNCH.

Et venligt Tilbud.

— Aa Marius! Du driller mig altid med den unge Sivertsen og hans brune Øjne! De er mig altfor stikkende; naar han endda havde et Par milde, blaa Øjne.

— Hør, lille Søster første Gang, jeg møder ham, skal jeg give ham et Par blaa.

Provisoriet.

Skjænk mig en Smule Bistand, hulde Muse,
Imens jeg synger om »den provisoriske«,
Som Venstre har saa daarlig ved at knuse,

Saa ikke bare ved den halv-historiske
Betydning man af Fænomenet dvæler,
Men ogsaa noget ved den allegoriske!

Hvad er det da, som Venstres Mænd besjæler
I deres desperate Politik,
Naar overlydt paa »Grundlovsbrud« de vræler?

De glemmer rent i dette Øjeblik,
At det var fra »Kong Fredrik Folkekjære«,
At »Provisorium Nummer 1« vi fik.

Og ham har Venstre stadig holdt i Ære,
Med hans Ministre var det vel tilfreds,
Jo, de var allesammen populære.

Og derpaa var til Dato Venstre vis,
At hans Forfatning dog var meget friere,
End den, der skriver sig fra sex og tres.

— Jo, jo! God Morgen, mine Herre Gniere!
I skulde ham en slig Finanslov budt,
Det havde I vist næppe prøvet tiere.

Nej, Tingen er, at I har villet brudt
Forfatningslivet splinternye Baner
Og villet gjøre »Folket« absolut.

Nu hyler eders ærede Organer
I vilden Sky om »skændigt Overgreb«,
Mens »Førerne« udruger sære Planer.

Men ærlig talt, hvad hjælper alle Kneb?
Kamelen har I en Gang maattet sluge!
Hvad skete den Gang! Sang I eller peb?

Mod Provisoriet fra den stille Uge
I nok saa støjende kan deklamere;
Men aabne Midler tør I dog ej bruge.

Ja, Herre Gud! lad Eder ej genere,
Jert Mod er vel tilstrækkelig opstivet,
Saa »Folkets Dom« I trygt tør exekvere!

Gaa løs paa »Provisoriet« og fordriv 'et!
Det var jo Jer, som prøved' før at ramme
Den fule Trold en Pæl igjennem Livet!

Hvi blev den ikke nede med det samme?
Var eders Jernpæl barestens af Træ
Og Aandemanerne kanske for tamme?

Blev muligvis den sikre Sejrstrofæ,
I loved' Folket snarlig hjem at bringe,
Kun »Næsen« fra Amalienborgs Palæ?

Trods »Taalepaner« og trods »Riffelringe«
I faar ej »Provisoriet« lagt i Muld
Saa lidt, som I kan eder selv betvinge!

I laved' »Smæld«, som blev til bare »Smuld«,
Jert Manifest forfægted' I — med Hælene!
— Nej, man bør aldrig Munden ta'e for fuld;

Thi det kan selv paa TAUBER virke kvælende.

Punch fortæller om Chresten Berg og hans Mænd.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Lad kun Punch fortælle! den véd Eventyr og Historier; flere end alle de andre Blade tilsammen. Hør nu, hvor den fortæller:

»Hu—u—ud! fare hen!« — det er Omkvædet paa Visen. »Der ligger i Fredericiagade en gammel Gaard med tykke røde Mure!« siger Punch, »jeg kjender hver Sten.

Jeg har set og kjendt de rødkjolede Kadetter, de vexlende Rekrutaargange, som boede herinde, nu fortæller jeg om Veteranerne, om »Chresten Berg og hans Mænd«!

Han løfted saa stolt sin bulede Pande, han var af kongelig Æt! Han kunde mere end læse i Kordøren og svinge et Birkeris — det vilde nok klare sig, sagde han selv. Hans Ordfører, Greven, skred frem strunk i kortskjødet Jakke, hen over det blanke tavlede Gulv. Tæpperne var prægtige, Drejestolene dyrtkjøbte, de var konstig snittede ud. Buelamperne straalede — naar de brændte — der var rigt derinde i Chrestens Folketing.

Og Førene var der; tre fine Hoveder. Frede, Wederkinck og gamle Ditlev; jeg husker Navnene endnu.

Det var kløgtige Folk, det var dygtige Folk, fødte i Parlamentarisme og voxet op i den! Hu—u—ud! fare hen sang »Punch«, og saa fortalte han igjen.

Her saa jeg ikke, som i fordums Rigsdage, »Ordføreren« sidde i sit Udvalg med sine Kolleger og skrive om paa Lovforslag, han spillede paa den klingende Luth og sang Viser dertil, dog ikke altid de gamle danske Sange, men Viser i Loyolas Tungemaal. Her var Liv og Gjæstereren, her kom fornemme Gjæster, »Statsministre« fra Norge, »Boljerne« dampede, Musiken klang, Bægerne klang, Skamdrup sang: Klingklang, jeg kunde ikke døve dem over!« sagde »Punch«. Her var Hovmod med Bram og med Brask, store Ord men intet fedt Flæsk at putte i Gryden!

Saa var det just Sankt Remigius Aften den første Oktober, sagde »Punch«; jeg kom Vesterfra, havde set Skibe gaa i Kvas paa Vestjyllands Kyst og havde tænkt paa Lovene om usødygtige Skibe og om Søulykker; nu

gik jeg op gjennem Østergade. Paa Hjørnet af Integade var der stort Grin og Lystighed ; alle de smaa Sorte kom løbende med deres Manuskripter og lagde dem paa Pulten. Nu skulde man se, hvem der var den »maarschomste«. Bentheim blev den udvalgte, fik Hædersnavnet, blev Integadebasse og havde Lov at vælge sit lille Integadelam. Det kneb for ham at træffe sit Valg, der var saa mange, han vaklede mellem Eeduardine og Petrine-Nansine, og saa tog han dem begge to — til venstre Haand naturligvis.

Og gjennem Gaden kom med hvidfødte Heste agende i Glaskareth Chresten Berg med Holstein, Frede, Wederkinch og gamle Ditlev. Holstein var en prangende »Tulipan« han hilsede ikke paa en eneste af de smaa »Evropæere«, der knixede og krøb for ham, man skulde tro, Greven var skjør i Stilken.

Frede, Wederkinch og den gamle Ditlev, ja jeg saa dem alle Tre! Hvis Fredericiagadelam skulde vel de en Gang blive? tænkte jeg, skulde deres Fredericiagadebasse blive en stoltelig Etatsraad, maaske en Geheimeetatsraad!

»Hu—u—ud! — fare hen! fare hen!

»Jeg kom igjen, jeg kom tidt igjen, hver Torsdag, satte mig paa Tilhørerpladsen i det prægtige Folketing med de fine Stole. Det var tidlig paa Saisonen, der var fuldt op af Lovforslag. Men der var Øxeslag at høre, Slag paa Slag; Lovene skulde fældes, Chresten Berg vilde bygge et kosteligt Skib, en Pagtens Ark, som Kongen nok vilde kjøbe og derfor faldt Forslagene, Ministrenes Arbejde, Folkets Haab.

Polyteknikeren saa forskrækket ud, hans Læreanstalt blev ødelagt. Officererne bandede, da Befæstningerne faldt. Socialister og Nihilister raabte højt i Spot: »Fra Reden! fra Reden! fra! fra!«

Og midt i Thinget sad Chresten Berg med sin Klokke og sine Mænd, og de lo Allesammen ad de truende Skrig, men hans yngste Ven, Færingen, følte Ynk i sit Hjerte, og da de ogsaa vilde fælde Lægen paa Færøerne, bad han for ham, bad med Vand i Øjnene, og saa fik Færøerne en Læge. Det var en ringe Ting kun.

Der blev hugget, der blev savet, det var rigtig Pindehuggeri altsammen! Estrup blev sendt fra Kongen for at se paa den nye Finanslov og tale om dens Kjøb. Det var en rigtig »Tredækker« var det. Portefeuille vilde Chresten Berg have, Estrup vilde have Fæstningsværker og Kanoner, thi roste han dem saa, men det blev ikke forstaaet, og saa blev Finansloven erklæret for ubrugelig; den blev liggende i Fællesudvalget, dækket til af Støv, en Noæh Ark, der aldrig kom ud paa Vandet. Hu—u—ud! fare hen! fare hen! og det var ynkeligt.

Men alle de smaa Lovforslag blev til Ingenting og alt dette for det store Skrammels Skyld, det stolte Fartøj, der aldrig skulde ud at sejle.

Men endnu vare Mændene stivnakkede; Frede, en Rose, pæn at se, men kjedelig at høre paa, Wederkinch var som en Lillie, han havde Rejsning og Knejsning, men var bløđ paa Bergamotten. Derfor gik han gjerne med Hat, Doktorhat, som var kjøbt i Amerika. Ditlev, den blege Hyazinth, med de hvide Lokker, var stille og eftertænksom! de store vandblaa Øine saa tankefulde ud, men Barnesmilet sad om Munden. Folk sagde, han gik i Barndom. Chresten Berg selv var hovmodig og kry, men ogsaa kyndig og vidste saa meget; det mumledes der om, men man mærkede det ikke. Ilden brændte i hans Formandsværelse, hvor den store Thronseng stod opredt. Naturens Kræfter skal man stille raade, snart vilde han finde det Bedste — Parlamentarismen!

Derfor spruttede det i »Morgengnavet«, derfor buldredes der paa Kroer og Kipper. »Lad fare! lad fare!« sang Punch. Det bliver Røg og Smøg, Emmer og Aske! Du brænder Dine egne Fingre! Hu—u—ud fare hen! fare hen!« men Chresten Berg lod det ikke fare!

Det prægtige Dannevirke i Brystet, hvormed han vilde »værge sit Land« — hvor blev det af? Alle de store Ord og Løfter, Guld og grønne Skove? — Ja de kunde smelte, under den parlamentariske Forhandling, og der kom dog ikke Parlamentarisme.

»Paa Vinter kommer Foraar«, sagde Chresten Berg, »paa Trang kommer gode Tider« — men de lade vente paa sig, vente! Nu er den »Midlertidige« røget! nu er det den yderste Tid — og saa kommer den Trekantede til Paaske!«

Det var Dagen før Skjærstorsdag; Klokkerne klang, Solen legede paa Himlen. I Feberhede havde han vaaget, snakket og skrevet, blandet og destilleret. Jeg hørte ham sukke som en fortvivlet Sjæl, jeg fornam, at han holdt sin Aande tilbage, Øjnene klemtes bag de duggede Brilleglar, — men nu bleve de større, større — som vilde de springe.

Se »Adressen«! det blinker deri! det er gløđende, purt og tungt! han løftede den med sitrende Haand, han raabte med sitrende Tunge: Taburetten! Taburetten! Han svimlede derved. Han rejste sig raa højt, løftede sin rige Skat paa det skjøre Papir: »fundet! vundet! — Taburetten!« raabte han, strakte i Veiret »Adressen« med alle de store Ord, men — til Jorden faldt de alle, sprungen var Chresten Bergs sidste Sæbeboble!

Der blev fejet ud i Fredericiagade. Stor Foraarsrengjøring, og Chresten Berg blev fejet ud. Hans Uven Estrup var der med Hjemsendelsesdekret og Provisorium. Frede og Ditlev græd modige Taarer. Wederkinch stod strunk og bleg, satte Doktorhatten paa tre Haar, det skulde stort hjælpe.

Det var en haard Dag, en stiv Stund at holde sig i, men Sindet var haardt, Nakken var stiv.

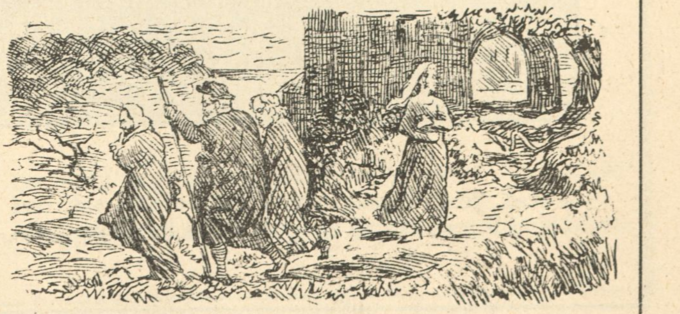
Intet havde de i Eje — jo »Morgengnavet«, som nylig var sat paa Aktier og blev fyldt med de store Ord, som var skrabet op fra Gulvet, Skatten, der lovede, men ikke holdt. Chresten Berg gjemte det inde bag sit Kalvekryds, tog saa sit Birkeris i Haand, og den en Gang stolte Formand gik med sine tre Venner ud fra Fredericiagadens Kaserne, Vinden klappede hans graa Skjæg og hans korte hvide Haar; jeg sang, som jeg kunde det: »Hu—u—ud! fare hen! fare hen! — Det var Enden paa den Herlighed!

Frede og Ditlev gik hver ved hans Side. Wederkinch vendte sig i Porten, hvad skulde det til? Lykken vilde dog ikke vende sig. Han tænkte paa Folkevisen:

»Den ældste tog den yngste ved Hand
Og de fore vide om Verden!«

Her vare de Tie — Chresten var med! — De gik ned ad Gaden, hvor de nylig havde kjørt i Karath. Hu—u—ud! fare hen! fare hen!

Det er Historien om Chresten Berg og hans Mænd. Fortæl den bedre, I Andre! om I kunde det!

Det oplyste Vælgerfolk.

— Naa, Jens Persen, hvad mener han saa om den provisoriske Finantslov?
— Hva Faen, ska wi no igjen te aa ha Fenanslov, den sidst æ da wal et mier en jen Oer gammel?

En Skeptiker.

— Jeg har jo lovet Dem Thyrring, at naar de igjen mødte beruset paa Stationen, skulde De faa Deres Afsked.

— Ja, Inspektøren har jo ogsaa lovet mig en Regnfrakke, men den har jeg heller aldrig faaet.

Entlediget.

Mel.: Pipperups Vise.

Min taarekvalte Røst jeg hæver
Og bryder ud i Sorgens Ord.
Formedels Provisoriet kræver
Igjen som Offer en Pastor.
Sidst var det ogsaa en, der Spænding
Opvakte fra »St. Veit« til »St. Hans«
Denne Gang gi'er det Pastor Henning
Jensen hin Martyrkrones Glands.

Den Stakkel! jo, man maa beklage,
At han en saadan Medfart fik!
Han, som i sine unge Dage
En Hader var af Politik,
Ja, som har sagt, at Politiken
Det var det pure Djævelskab,
Har nu sit Embed ladt i Stikken
I samme Djævels aabne Gab.

I sin Tid Politikens Væsen
Og Gjerning han beslægtet fandt
Med Løgnens Fader, som ved Næsen
Ta'er Adams Børn paa hver en Kant;
Den skulde ingensinde lokke
Ham ud paa Syndens brede Vej
Og blandt de lastefulde Flokke,
Som komne var paa den Galej.

Men hvad har ej Fanden at bestille?
I Hørups Lignelse han foer
For ret et syndigt Puds at spille
Den ulyksalige Pastor;
Og i det Garn, som Satan vikler
Om mangen Sjæl, han hildet blev:
Om Politikens Tros-Artikler
I »Politiken« selv han skrev.

Ak, havde Henning Jensen bare
Saa meget »theologisk Tant«
Beholdt, at han sig kunde klare
Saa godt dog som en Konfirmand,
Saa havde han ej villet smage
Paa Politikens Rønnebær,
Men holdt sit Løfte »at forsage
Djævelen og hans Gjerninger«.

Men Frugten af den megen Læsen
I Politiken blev nu den:
Til Politiken og dens Væsen
Og Gjerninger han gav sig hen.
Ak ja! Man ligger, som man reder!
Nu sande maa den faldne Klærk,
At her hver For- og anden Leder
Skinbarlig var den Ledes Værk.

Nyt. Nyt. Nyt.

For »*Punch*« fremstillede sig forleden en ganske ny Næringsdrivende: en Elektroprofét. Han havde konstrueret en ny Slags Telefon, som han søgte Patent paa, og som han nu ønskede at lade arbejde i »*Punch*«s Nærværelse. Han forklarede, at ved Hjælp af en roterende Darius' Hystaspis kunde Perceptionshulspejlene stilles mod hvilket som helst Punkt i Fremtiden (dog indenfor rimelige Grænser; højst 6—7 Aar), saaledes, at man allerede nu ved at lægge Øret til vilde kunne høre, hvad der til den og den Tid vil blive sagt. Han havde tænkt at kalde det en Kronofon, eller maaske en Futurofon. »*Punch*« anmodedes nu om at nævne en eller anden Fremtids-Tale eller -Samtale, som han kunde ønske at høre.

»*Punch*« udbad sig noget af Folketingets andet Møde i Oktober 1885.

Elektroprofeten anbragte en Plade tæt ved »*Punch*«s Øre, og begav sig derpaa med en Del af Maskineriet ind i Stuen ved Siden af.

Et Øjeblik efter hørte »*Punch*« en Stemme, hvilken han mente tydeligen at kjende som

Jagd: jeg foreslaar altsaa, at det samlede Ministerium paa Grund af den provisoriske Finanslov sættes under Rigsrets-Anklage. Og jeg antager, at dette Forslag vil blive omtrent énstemmig vedtaget.

I Henseende til vor Betragtning af den provisoriske Finantslov ere nemlig kun fire Standpunkter mulige. Nr. 1: de, som anser den for ulovlig. Nr. 2: de, som anser den for lovlig. Nr. 3: de, som ikke vide, hvad de skulle tro om den Sag. Nr. 4: Monrad.

At nu de, som anser den for ulovlig, ønske Rigsrets-Anklage, bør vel betragtes som selvfølgeligt. Ti da Folkethinget har den anklagende Myndighed, maa det jo ogsaa have den Pligt at anklage, hvor det formener Lovbrud at være sket.

At de, som ikke vide, hvad de skulle tro om den Sag, ønske Forslaget vedtaget, kan der fornuftigvis ikke tvivles om. Thi som Folketingsmænd maa de ønske at faa en vel begrundet og sikker Mening i denne Sag; og et afgjørende Svar om Lovligheden kan, som bekjendt, kun faas hos Domstolene, i dette Tilfælde hos Rigsretten.

Vi, som ansé den provisoriske Finantslov for lovlig, ønske ogsaa Forslaget vedtaget.

I det jeg sluttelig henleder Tingets Opmærksomhed paa Hr. Dr philadelphiæ Wederkinch Madsen som Aktor, anbefaler jeg Forslaget om Rigsrets-Anklage.

Holstein:*) Djævlen knække i din Hals! Dit forbandede Asen!

Hørdum: Sikken Højresnude! Lad ham faa en ordentlig én paa Tuden! Smid den Flab ud!

Formanden (ringer): Der er faldet en Ytring, som jeg i min Egenskab af Folketingets Formand maa indlægge bestemt Indsigelse imod. Det er aldeles utilstedeligt, naar den næst-næst-foregaaende Taler (Jagd) taler om »de, som ansé den provisoriske Finanslov for ulovlig«. Det kan ikke være ham ubekendt, at han derved har hetegnet dette Tings Flértal. Det gaar ikke an ganske ligefrem at kalde dem »de, som«. Han maa sige: »De Herrer, som,« eller: »de ærede Medlemmer, som«. Saa længe, som jeg har den Ære at beklæde denne Plads, ville slige uparlamentariske Udtryk ikke blive taalte.

*) Det var ikke straks tydeligt for Punch, om Stemmen var Holsteins; men inden Taleren var færdig, mente Punch at være sikker i sin Sag, ogsaa „af indre Grunde".

Under denne Tale havde der ogsaa gjennem Kronofonen ladet sig høre en underlig kalotagtig Hvisken, hvoraf Punch kun opfattede enkelte Ord, som »uforberedt« — — — »fælles Optræden,« »kan godt lade sig gjøre.« Punch kom til at tænke paa Høgsbro Hviskningen fortsattes efter Formandens Tale; Punch syntes at skjælne baade Bojsens, Hørups, Høgsbros og Bergs kjendte Røster, men hørte kun afbrudte Ord, som »Forretnings-Orden,« »aa, skidt!« Punch anstrængte sin Høreevne til det yderste og kom uvilkaarlig til at raabe »højere«. I det samme hørtes.

Formanden (ringer): Jeg har besluttat paa Grund af Forholdene at hæve dette Møde. Næste Møde idag otte Dage. Mødet er hævet.

»Naa! Hvad mener De saa«, hørte *Punch* En sige. Efter Stemmen at dømme troede han først, det var Hansen Ølstykke; men det viste sig at være selve Elektroprofeten, som var kommen ind fra det andet Værelse. »Vil De saa give mig en Anbefaling, med Attest for, at Kronofonen hører godt og taler tydeligt?« *Punch* betænkte sig lidt, og svarede derpaa: Ja, sér De, Hr. Elektroprofet! Vil De komme igjen saadan hen sidst i Oktober?

Spænd og Spark.

Du store kinesiske Kejser! At dine barbariske Soldater kunde slaa den parlamentariske Republiks Kjærnetropper af Marken og det parlamentariske Ministerium af Taburetterne, det er ubegribeligt.

* * *

Og at de parlamentariske Englændere ingen Vegne kommer med de overtroiske Sudanesere, det er ogsaa ubegribeligt.

* * *

Faktisk er det imidlertid, at »Evropæerne« ingen Lykke gjør i de andre Verdensdele.

* * *

Præsident Grevy har, efter en troværdig Korrespondent til forskjellige »evropæivke« Aviser, besluttet at raadføre sig med Georg Brandes for ved hans Vejledning at faa ryddet den kinesiske Mur af Vejen, da St. Georgs Talent til at demolere kinesiske Mure herhjemme jo, som bekjendt, har opnaaet evropæisk Anerkjendelse.

* * *

Som Følge af Kinesernes konstaterede Overlegenhed paa Krigskunstens Omraade, skal »Fremskridtsklubben« allerede have opgivet »Riffelringen« som en forældet Indretning, men derimod have paatænkt at væbne Oprørshæren her i Landet med kinesiske Pistoler.

* * *

Da det forrige »Provisorium« havde faaet sin berømte Pæl i Livet, lovede Berg at ved den næste »provisoriske« vilde han alliere sig med »Satan« selv. Skulde han virkelig dermed have tænkt paa Holm og Hørdum?

* * *

Oppositionen ligner Mælk i Tordenvejr. Enten skilles den ad, eller ogsaa løber den sammen; og Landmanden kommer ikke til at skumme ret megen Fløde af den.

* * *

»*Politiken*« er slet ikke bleven overrasket af »Provisoriet«, ikke i mindste Maade! At »Organet« imidlertid i de sidste Dage har havt Karakter af en stakaandet Løbeseddel, skyldes blot den hos Redaktionen tiltagende Tilbøjelighed til at give Læserne noget at løbe med. I Mangel af en Døbeseddel er en Løbeseddel sgu ogsaa god til sit Brug; det er et Papir, som betaler sig!

* * *

Folketingets sidste ordentlige Samling er afsluttet. Flertallet har lige til det sidste søgt at opvække Erindringer om den »meget talende Barber«. Skade, at det ogsaa gav sig til at »barbere Pudler«, thi derved er den sidste Rest af dets Prestige gaaet i Hundene.

* * *

Dog, naar en Gang den sidste Udvej glipper
For Venstres Fabrikant af Degnevaas
Og Vælgerfolket ikke mer vil flaas,
Saa kan han slaa sig ned som Hundeklipper.

Den store Revolution.

I Folketinget taled' de Venstremænd som saa:
»De ædleste og bedste nu sig sammenslutte maa!«
Men saasom de dog følte, de var ej blandt dem,
Saa løb de fra hverandre og skyndte flux sig hjem.

Saa var det, at det fæle »Provisorium« vi fik,
Der skulde blive mødt med »haardhændet Politik«,
I hvilken Hørdum smed baade Spandrem og Læst
Og Busk sin Trøje voved', ja Buxer med og Vest.

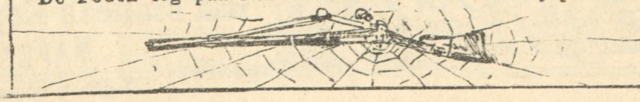
Men da der blev holdt Mønstring, man savned til sin Kval
Spionen, der tillige var en krigsvant General.
Det var en skændig Streg i den stolte Felttogsplan,
At Bismarck havde »snubbet« *Da savisens* »Veteran«.

Hvad skulde Venstre gjøre? Thi Bojsen er »nerveus«.
Og fra sit »Forfald« kunde ej Sarauw komme løs;
Og sku' der gjøres Oprør, saa havde man jo set,
At Kaptajnen var »sagkyndig« nok paa det Gebet.

Saa lod man Riflen hænge paa Neiiendams Væg
Og lytted til Pingels og Octavius Hansens Præk.
At »klinke Postellnet« var ikke her til Pas;
Man tænkte kun paa Ruderne, — de var jo kun af Glas!

Og den Gang Krigshumøret var sunket under Nul,
Slog i »*Avisens*« Ruder man et forsvarligt Hul.
Det minded' om »det tomme Rum«, som Venstre lavet har,
Men Matzen sagtens fylder det med, den Ting er klar.

Saa gik de hjem og la'e sig med en god Samvittighed
Og med en daarlig Ryg, som paa sine Steder sved.
— De lempet har paa Visen om den lystige Soldat:
De Foden tog paa Nakken — men Bøssen var ej parat.

Finalen.

— — Klask! Alle hans Planer som Røræg laa!
Med dem den skjønne »Trekantede faldt,
Og det var i Grunden slet ikke saa galt.

(Frit efter »Konen med Æggene«).

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 16. April. Nr. 16.

PUNCH.

Imperium culinare.

— Hør, min søde Ven! Hvor kan det være, at vi nu i Løbet af fire Maaneder skal have den tredie Stuepige? Jeg skammer mig s'gu næsten derover.

— Ja, kjære Mand! Du har saamænd Ret; men Kokkepigen har ikke kunnet lide dem, og jeg tør ved Gud ikke sige et Ord til Maren, for saa truer hun med at skifte til den 1ste.

Mellem to Negle.

Imedens Rusland i det fjerne Øst
Sin Grænse «regulerer» blandt Afghanerne,
Og «*Times*» alt har udkastet Felttogsplanerne
Til et Besøg ved Østersøens Kyst,
Ser man, det trækker sammen til en Dyst,
Hvor Lugten ikke blot af Tulipanerne,
Men ogsaa Følelsen af samme Planter
Paavirkes rundt i alle Verdens Kanter.

Afghanerne den sjældne Fordel nyder
Af en saa hyggelig Beliggenhed,
Som den, hvori ved Øresundets Bred
Vi Danske daglig os af Hjærtet fryder:
Mod Øst og Vest to store Magter byder
Dem Forbund, Fred og Venskab, som vi véd;
Men trods de «gode Ord», til Dato har der
Kun vanket «slemme Slag» fra begge Parter.

De Stakler har vel knap endnu hørt Tale
Om BAJERS vidtberømte Voldgiftsret,
Men maa dog prøve, mens de bliver ædt,
Hvor rart det er at holde sig nevtrale
Og ta'e sig Fæstningsanlæg ganske let,
Saa man kan ikke noksom anbefale
Dem strax at stikke Sværdene i Skeden
Og abonnere fredelig paa «*Freden*».

Os kan det gaa paa ganske samme Maade:
Vi har de samme to mod Øst og Vest,
Og vor Historie giver os Attest
For, at den ene har foruden Naade
Brandskattet Landet grundig med sin Flaade,
Da ved vor Kyst han Rollen gav — som Gjæst.
Med Blod og Guld vi maatte dyrt betale
Og bittert angre, at vi var — nevtrale.

Om nogle Dage øjner vi maaske
En Sky af Kulrøg over Kattegattet;
En fremmed Flaade skal igjen os se
Af værgeløse Kyster trindt omfattet.
Hvad sikrer os mod Ulivssaar og Ve
Og Tab, som aldrig blive kan erstattet?
— Det Folketing kanske, som selv berømmer
Sig af, at Forsvarssagen det forsømmer?

I alle Lande kan der findes braadne
Og skrøbelige Kar; men slig en Stab
Af Faareho'eder, med og uden «Skab»,
Og Rævepelse, svedne eller lodne,
Som la'er forsætlig Landets Flaade raadne
Og holder hver en Dør paa videst Gab
For Fjender, som kan ha'e en Angrebsplan i Stand
— Det, tror vi, findes knap selv i Afghanistan!

Fra Mad Bollerups Loge.

Ja, De kan nok begribe, højstærede Hr. Redaktør, at det er om den sidste Fest, vi har havt i det Kongelige, som jeg vil skrive, jeg mener naturligvis Fru Phisters halvhundredaarige Jubilæum; for saadan gaar det jo altid herhjemme, at det er først, naar Folk bliver gamle, at de bliver hædrede saadan som Ehlers nylig i Hotel d'Angleterre, som Ingen før vidste var saadan en stor Mand, før Bladene sagde det i deres Nekrolog, da han skulde gaa af, hvad han har gjort meget klogt i, for dog én Gang at blive rost, medens han levede.

Da Fru Phisters Kunstnerbane har været fortalt i alle Bladene, skal jeg ikke ulejlige Dem med Gjentagelser, skjønt jeg for Resten nu er kommen saa rart ind i Stilen, — jeg har lagt Mærke til, at Biografier over Skuespillere og Skuespillerinder altid begynder med at meddele, at Vedkommende en Formiddag ringede paa hos en eller anden Instruktør, og ender med en Opramsning af Rollerne — for jeg ved godt, at jeg ikke kan være saa aandrig som Zink i »Illustreret Tidende«, *hvor han ikke var morsom som sædvanlig, men rosende Andre, som jo er noget nyt, og heller ikke saa kritisk som Axel Henriques i* »Dagsavisen«, *eftersom han har fortrudt, at han i sin Tid, da Fru Sødring trak sig tilbage, skrev, at hun var større end Fru Phister, og derfor nu tager det i sig i den ny Tid og finder Fru Phister større end Fru Sødring. Men jeg vil blot sige, at jeg godt kunde holde Jubilæum sammen med Fru Phister, nemlig som 25-aarig Beundrer af hende, og jeg havde i den Anledning Møde med et Par jævnaldrende Kolleger for at foreslaa, at vi skulde give Fru Phister en Æresgave som f. Ex. en Gulddaase med et Majolikaarmbaand i; men da vi talte efter, opdagede vi, at det kun var yderst faa, der levede endnu efterat have holdt ud at have abonneret i 25 Aar. Jeg vil derfor holde mig til at beskrive, hvorledes Højtidsdagen gik.*

Lige fra Morgenstunden var Vejret trist og raat, undtagen naar det en Gang imellem var klart og mildt. Kongens Nytorv laa i den graakolde Belysning som den øde Plads, det er, — naar det er tomt. Undertiden afbrødes Stilheden af en bulrende Stormvind; den kom fra Nyhavn (Charlottenborg-Side), fløj langs med Husene og ruskede i Døre og Vinduer, sprang saa midt ud paa Torvet, piskede Træernes Løv, satte sine Sporer i Hestens Sider, saa den mod Sædvane gik bagover, og forsvandt saa igjen ad Nyhavn (Byens Side). Men alle de rige Grosserere krøb sammen i deres lune Værelser, og Ingen vovede at hejse sit Flag, skjønt de ellers er saa mageløs loyale; de vidste, Vinden strax vilde have sledet det sønder og sammen. Paa Kongens Nytorv var der ingen Mennesker at se, og de, man kunde øjne, saa sorgfulde og modfaldne ud.

Var det Provisoriet, der havde lagt sin dødbringende Haand paa den før saa livsglade Skare?

Nej! Hvad der knugede dem var, at der ingen Billetter var at faa til Festforestillingen. Alt udsolgt stod der at læse paa de Tavler, hvor selv Hjalmar Ekdahl nu kun formaar at fremkalde negative Plader.

Ovre mod lille Kongensgade var der lidt Færdsel, Enkelte Herrer, flere Grosserere, allerflest Politibetjente. Thi man frygtede Opløb; det hed sig, Folk vilde storme Huset. Derfor var Politiet mødt saa mandstærkt. Naar en Herre sluttede sig til to af Grossererne, nærmede en

Politibetjent sig strax og opfordrede dem barsk til at passere.

Selv den kommanderende Kommandant, Hr. F a l l e s e n *rystede i sine Kammerherrebuxer. Der var ikke, som der dog har været i tidligere Aaringer, offentlig Musik fra Loggiaen — den var bleven forbudt!*

Alle Kontrollørerne var kasernerede, og Garderobebetjentene var i Tøjet.

Jo, det var en Festdag, Folket fejrede!

— — — — — — — — — — — — — — —

Gud, kjære Hr. Redaktør, jeg maa virkelig bede Dem tusinde Gange om Forladelse for ovenstaaende; men De kan nok se, at det ikke er mig, der har skrevet det sidste af dette her. For Sagen var, at jeg kom ikke længere end til, at jeg vilde beskrive, hvordan Højtidsdagen gik, for saa kom Pigen og hentede mig ud i Køkkenet, og saa bad jeg min Niece, der jo tidligere har skrevet til Dem under Navn af det anonyme Pseudonym: En Tirsdagsabonnentinde, om at skrive noget for mig om Beneficedagen, og saa skrev hun ovenstaaende, som er noget rent Vaas og ikke sandt, men blot kommer af, at hun er bleven rent radigal i den senere Tid. Og nu er der ikke Tid til at forandre det, for Deres Bud er der efter Anmeldelsen, saa jeg blot har Tid til at skrive, at De endelig ikke maa tro, at det gik saadan til. Nej, Dagen gik saamænd akkurat ganske som en anden Dag, og nu kan jeg blot tilføje et Par Ord om selve Forestillingen om Aftenen.

Ja, det var nu ved Gud morsomt at være i Theatret den Aften, for jeg ved saa mange af mine Bekjendte, som det ikke havde været muligt at faa Billet; men en Fejl var der dog ved denne Forestilling, og det var, at der næsten ingen Ophold var i Mellemakterne, saa man knap kunde komme op i Foyer'er og se, hvem der var der.

Først blev der jo givet »Henrik og Pernille«, *og deri spillede Jubilarinden sin gamle Pernillerolle, mens hendes Mand,* P r o f e s s o r e n, *havde taget Arv, fordi* O l a f P o u l s e n *havde taget Arv efter ham som Henrik, som han derfor ikke kunde faa. Og alle i Theatret var glade undtagen* E e d v a r d B r a n d e s, *der Søndag Morgen i* »Politiken« *bad Fru* P h i s t e r *endelig ikke bilde sig for meget ind og Mandag Morgen anmodede Hr.* P h i s t e r *om at lade være at spille Komedie mere; naa, men det er der vel Ingen, der tager sig videre nær, man ved jo, det er hans Maade at glæde og hædre sine Medmennesker paa.*

Derefter fulgte der et musikalsk Divertissement, men jeg kan ikke sige Hr. Kapelmester S v e n d s e n *min Kompliment for de valgte Musiknumre; han skulde meget hellere have ladt Sangerne selv vælge. Da* S i m o n s e n *havde sunget et Par Romancer med et* l e m b c k e l i g t *Akkompagnement, traadte Fru* K e l l e r *ind saa hvid, at jeg virkelig troede, hun skulde forestille* d e n h v i d e *Dame, men Conrad antog blot, hun havde været I Møllen og faaet Mel i Ansigtet; men ligesaa snart hun begyndte at synge, glemte jeg alt andet for at spekulere paa, hvor jeg havde hørt den Melodi før, og heldigvis fik jeg saa at vide, at det var de samme* k l a r e B ø l g e r, *der allerede rullede i min yngste Ungdom. Og saa fulgte Intermediet af* »Maskeraden«, *som man vel havde valgt, fordi Skuespillerne for nylig har havt Karneval og derfor var inde i det; men jeg synes nok, at det er for realistisk at lægge* »*Vil De nu blot la'e Hønen gaa!*« *ind deri, skjønt* P i e t r o K r o h n *havde lavet Balletdamerne om til saadan nydelige Perlehøner, men deres store Tournurer tog sig dog ikke ud til deres Fordel.*

Til Slutning fik vi saa »Den forvandlede Brudgom«, *hvor vi var enige med Fru* P h i s t e r *om, at der endnu var ikke saa faa Skjønhedsrester tilbage af hende, men Fru* H i l m e r *saa rædsom ud, men var alligevel ikke saa skeløjet, og Frøken* B e t z o n i c h *var saa smuk, at jeg ikke kunde lade være at sige, at hun fortjente at tages af i Bronce eller Marmor, og saa svarede Conrad, at hun ogsaa allerede var hugget af Billedhugger Sinding, hvad der nok var en Brander, for de Andre i Logen sagde Uh af den.*

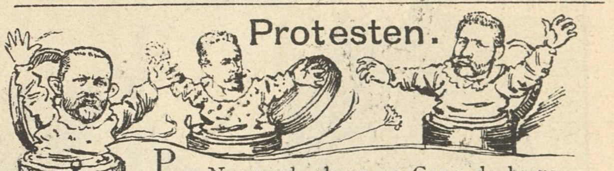
Publikum var i Feststemning. Mange Herrer i første Parket var mødte i Galla, dog ikke alle. Der vrimlede af litterære Notabiliteter: A x e l H e n r i q u e s *med hvidt Halstørklæde af Silke,* P e t e r N a n s e n *med hvidt Kammerdug,* E e d v a r d B r a n d e s *med sort — Humbug.* H e r m a n B a n g *savnedes. Den Stakkel lider ifølge* »Dachs-Avisen« *af længere Anfald af Bevisdthed paa sin Tournee i Sverige — hvilken sørgelig Skæbne!*

E e d v a r d, *de dramatiske Kritikeres selvvalgte Konge, bredte sig i den Fløjels Lænestol; han lagde flere Gange for med at gabe*

— — — — — — — — — — — — — — —

Nej, undskyld! Nu er det nok bedst, jeg holder op, for jeg tror ved den Levende, at min Niece har smittet mig med sin affekterte Stil. Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Paa Nørregade, hvor en Gang de brave
Hippodromedarer mandig traadte frem,
Skulde nu de gjæve Liberale lave
En Protest, som havde rigtig Fynd og Klem
Og sku' hjælpe Vaabenbrødrene til N e i i e n-
dam at rydde »Provisoriet« af Vejen;
Thi de mente, det var lettest expederet,
Naar man saadan ret for Alvor protesteret'.

Og nu mødte hele Styrken for at lægge
Deres kloge Ho'der rigtig i Blød.
Selv L a z a r u s var ogsaa blandt de kjække,
Der befandt sig her i A b r a h a m s' Skjød.
Mens C h r e s t e n B e r g og W e d e r k i n c k-M a d s e n
Sad med H o s t r u p pænt paa Tilhørerpladsen,
O k t a v i u s H a n s e n Mødet dirigered';
Saa fik man Dampen op og protestered'.

Den første Protestant, C h r i s t o f f e r H a g e,
Afhasped' noget om et »Overfald«
Paa »Bevillingsretten«, hvortil man om Mage
I Venstres Leben længe lede skal.
Saa gav »Greven« med i Laget sin Stemme
Om en Vexel, E s t r u p trak paa »os« herhjemme,
Men som han aldrig skal faa honoreret,
For nu blev her hans Vexel protesteret.

Til Slutning kom vor Ven fra I n t e g a d e
Vor egen H ø r u p, som var utilfreds;
Hans Tanker og hans Ord var inte glade,
For de dvæled' ved det fæle »s e x o g t r e s«;
Det var Aanden fra det Aarstal, som fik Skylden
For, at Folketingets Ret blev lagt paa Hylden.
Imod den Grundlov, som er revideret
Blandt andre af Hr. B e r g, han protestered'.

Men da ingen vilde vove her sin Trøje
Og gaa paa i Skjorteærmer og i Vest,
Lod Forsamlingen beskedent sig nøje
Med at vedta'e Bager M a r s t r a n d s Protest;
Og da Dirigenten bad om fler Kontanter,
Blev selv Jøderne paa Mødet Protestanter
I den Tro, at »Provisoriet« er leveret,
Naar der bare bliver g r a t i s protesteret.

Meget beroligende.

— De' bider nok ikke?
— Næ! Di ka' ganske roli' gaa over!

Meget trøsteligt.

— Ja, ja! Min gode Kristen Vognsen! Saa bliver vor Akkord altsaa derved for to Aar, saafremt jeg lever.

— Jow wall, Hr. Pastor! Aa sku wo Faaer aasse dø, saa wa Skaa'en da aaller saa faalæ stuer!

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

LIX.

Tak, Fætter, for den store Pakke
Med Hefteplaster og Charpi,
Som Du med Skipper Børres Smakke
Mig sendte hid til vort Parti!
Du aldrig været har en Blakke,
Der blot vil snakke,
Men stadig siger Hus forbi,
Naar man Dig beder om at gi'e.
Jeg for Din Hensigt kun kan takke,
Thi vi
Fik ikke Rift ej heller Lyde:
De vilde skryde,
Men ikke skyde,
Og Ved til Oprørsbaalet yde.
Den Aften, da man vented' Brand,
Fik man
Kun Vand;
I hver en Gade, hver en Gyde,
Som af en Spand,
Fra Tag og Render ned det plaskede;
Krigsmalingen den Douche bortvaskede,
Og hjem man sjaskede.
Man hørte ingen Rifler knalde,
Men Regnen, kun som voldsomt daskede
Paa Droscherne,
Mens alle
Oprørsclodocherne
Trak i Galoscherne
Og sjokked' arrig ned ad Gaden,
Og til Geburtsdagschokoladen
Vi Andre glade nød Briocherne.
Nej, her var ingen Steder smalle
For Vagtparaden;
Med roligt Sind og Appetit
Vi tæred' Provisoriemaden,
Men for Dig dog at trøste lidt
Og vise, Gaven ej er smidt
Af Vinduet ud og gaaet til Spilde,
Jeg sendte dit
Charpi hen til den hypersnilde
Hr. Chresten Berg, hvis stakkels Pande,
Den hule,
Igjen i Aar har maattet sande,
Saa grumme nødig den end vilde,
Den havde Plads til nok en Bule.
Du Milde!
Hvor er hin Drot fra Bogøs Thule
Nu rig paa Buler blaa og gule!
Hvi har han gjort en Røverkule
Af »Hjærtet« sit det gamle »danske«,
Og ladt af Hørup sig forfranske?
Saa al den Smule
Kongstanke, før maaske han ejede,
Er ganske
Kaput, og han, som fordum plejede
At føre an, lig Hertug Skule,
Maa sjokke nu omkring forladt,
Fordi han nejede
For Hørup sig den sidste Nat,
Da Chancerne saa galt han vejede,
At han af Estrup blev gjort mat.
Kaput er nu hans Haab og Glæde!
Kaput er hans trekanted' Hat!
Kaput hans Taburettesæde!
Kaput hans Portefeuille brat!
Kaput er alle Spirer spæde,
Hans Foraarsdrømme havde skudt!
Kaput! Kaput!
Hvad vil han nu? — I Stilhed græde,
Fordi hans skjønne Haab blev brudt,
Og mørke Klagesange kvæde,
Fordi der kom en Mand med Slæde
I Vejen og sa'e blot: »Herut!
»Herud med Dovnerne og Driverne,
»Med Skraberslіberne
Og Latterskiverne!
Herud nu med Istykkerriverne,
»Med Ufredsgiverne,
»Adresseskriverne!
»Herud med Jer, som Planer lægger
»Til mig at kue
»Ved Eders Skrue!
»I mig I fandt en Skruebrækker!
»For haardt I spænder Eders Bue;
»Den knækker
»Og giver kun jer selv den Vækker,
»Hvormed I mig og Højre true!«
Fra Formandsstue
Vil Chresten drage ud at saa,
Syvmilestøvler ta'er han paa,
Og snart vi ser den gamle Saamand
I Os af Petum og af Blaamand
Agere Spaamand
Fra Skagens Rev til Kongeaa
Og lige fra Bornholm til Blaavand. —
Ifald det længer nu skal gaa,
Jo sprede maa han
Den gamle Sæd, der altid groede
I Bondemandens tykke Ho'ede —
Den gamle Sæd, men ej den gode!
Hans Floskelfrø
Et Ukrudt er, som ej kan dø,
Men som, fordi det er i Mode,
Paany han altid ud kan strø.
Til Høsten saa vi atter staar
I Venstrenælderne,
Saa ringler Holstein vel med Bjælderne,
Og Hørup æder lystig Blaar
Og svinger »døde Torsk« i Gjællerne;
Men intet Korn paa Loft vi faar
Og intet Øl i Kjælderne. —
Dog hvad gjør det, naar Venstre slaar
Sit store Slag — i Frikadellerne!

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— G'da Grosser! — Naa, har De væt ude og set til Foraarsgravningen i Deres Villa nede i Jægersborg?

— De skal nu inte fixere mig, Grosser, fordi vi ikke spiller »Som man saaer« ovre til Vores, — begrundet paa, at vi har tjent paa »Skandalen«, hvad vi sku' tjene! Hvad det ellers anbelanger med Gravningen, saa si'er jeg li'esom Gravesen ude i Kasinos Beverding: Nu kommer Beneficierne!

— Saa var det li'egodt godt, om de snart kunde komme. Sikken Sæsong! Sjæfen tror nok, at vi gaar her paa Torvet for at gi'e »hvor man morer sig«.

— Der er no'et om'et. Se nu ha'de vi dog hittet vos en Tenor nede te' Syd i Flenbsorg, saadan et rigtig allerkjæreste Hittebarn —

— Ja vel! Sjokolade, »det er det De vil ha'e,« som der staaer i Visen.

— Og vi har væt som en Fa'er for ham og sendt ham i ny Udstyrelse ned til Napoli for at uddannes,—

— Ja men det var nu osse den Bournonvildeste Ide, vi har ha't!

— Begribeligvis. For hvad har man for at rejse udenlands?

— Ja hva' har man?

— Schow-Skade, Grosser! Ikke Spor af Andet. Naa saa fik vi ham jo op i Jægerbruden, —

— Liegodt, Grosser! Kan de nu begribe, hvad Sjæfen vil med hinner? Det ligner dog inte no'et at en forhenværende Landstingskammerherre ligger og holder Riffelforeninger paa Scenen?

—Der er noet om'et! Det sa'e jeg osse til ham forgangen. Jeg sa'e: »Folketinget!« sa'e jeg.

— Hvorfor sae De »Folkethinget«?

— Jo for se, nu ha'de jo Abrahams lovet os disse hersens billige Arbederforestillinger, som inte blev til noet, og saa gaar Folketinget hen og laver dem gratis.

— Begribeligvis. De har jo lagt saa længe ude i Fredericiagade og gi'et »Statsmand og Borger«, saa at de endte med »Afdansning« og tog saa op paa Nørregade for at gie »Bagtalelsens Skole«.

— Ja vel, men det var nu mere begrundet paa, at de ha'de indstuderet »Strænge Herrer«, — men det kommer nok inte til at gaa førend i næste Sæsong!

— Undskyld mig et Øjeblik, Grosser!

-- Hvorhen?

— Inte sige »Hvorhen!« La' De bare den Vildand flyve. — Jeg ska' hen og tale lidt Politik med den Herre.— Værs'atig Herre, ønsker De en provisorisk Billet til i Aften? — Inte det? Ja Protestmødet foregaar i lille Kongensgade; vi kan jo tale om'et! Værs'artig!

Spænd og Spark.

Den »haardhændede Politik« synes nu at være definitivt opgiven. Oppositionen vil som hidtil, holde sig til den »blødhjærnede Politik«. Forskjellen er jo heller ikke stor.

* * *

Grunden til, at Folketinget Venstre i Slutningsmødet løb sin Vej, da Estrup fik Ordet, var nok den, at de ærede Medlemmer vilde skynde sig hen og hæve deres Diæter o. s. v., inden »den provisoriske« var udstedt; men trods deres hurtige Løb gik Planen alligevel i Løbet, og de modtog deres surt fortjente Penge paa »den provisoriske«, formodentlig under Rubrikken »løbende Udgifter«; med mindre de Herrer paa Grund af deres Uomgængelighed er satte blandt de »uomgængelig nødvendige Udgifter«.

* * *

Selv Venstre er somme Tider nødt til at raadføre sig med sin Samvittighed. Der er nu for Exempel det kildne Spørgsmaal: Kan en Folketingsmand, som vil nægte at betale Skat efter den provisoriske Finanslov, forsvare at modtage Diæter o. s. v. efter den samme Lov? I saadanne Tvivlstilfælde er det rart at have sit »Morgengnav« ved Haanden; det kan nemlig bruges som Samvittighed og kan raadspørges paa samme Maade, som Tobias Prokurator i »Gert Westfaler« 4. Act 11te Scene raadfører sig med sin:

Venstremanden:

Hør Mosjø Samvittighed! jeg tilspørger dig, om jeg kand giøre saadant uden Synd, efterdi jeg er en folkelig Mand, og ved begge Fremgangsmaader kan jeg faa noget til beeste? (Svarer selv udi en fin Tone i »Morgengnavet«) Ja vist! Ja! vist! Ja vist kan du gjøre det, Domine Folketingsmand, utriusqve juris studiose, et Advokate doctissime!

Got, got, Monsieur Samvittighed, jeg vil og gjøre det. Naar en har raadført sig med sin Samvittighed, er der ingen Ting i Veyen.

* * *

Den 8de April var det Ordensdag for Ridderne af Elefanten; derimod blev det ikke nogen Uordensdag for Ridderne af de slugte Kameler, der foreløbig synes at have faaet tilstrækkelig paa Pukkelen.

* * *

»*Morgengnavet*« kom paa Kongens Fødselsdag for Skade at bekjende, at Kongemagten i Danmark havde dybe Rødder i Folket. Desværre kunde Organet ikke meddele noget lignende om Kongemagten paa Bogø. Den har ogsaa sine »Rødder«, Gud bevares; men det er nok ikke af de »dybe Rødder«, snarere er de beslægtede med de fra den onde Vane velbekjendte »lange Rødder«.

* * *

»Fremskridtsklubben« har overgaaet alles Forventning. Det var i den, at Jens Busk under almindelig Tilslutning af Medlemmerne lovede, at naar Provisoriet kom, skulde Højre her i Byen komme til at »laagte to Taalepanen«. I Stedet for »Taalepaner« møder imidlertid Klubben med en Visk vild Persille, opsparet fra Visnepolitiken, og en Lavrbærkrans, som formodentlig er vunden ved at slaa Ruder itu. Og den nedlægger de for Fødderne af Frederik den 7de, imens de synger:

Kong Frederik vil trøste os med disse hersens Ord:
Jer Løfte har I holdt!

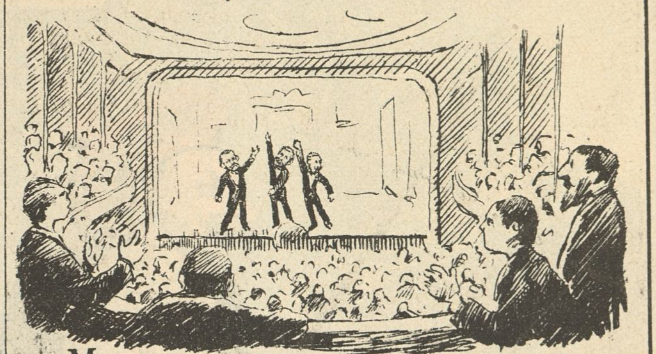
* * *

Mærkeligt Fremsyn. I »Søren Kierkegaards« »Efterladte Papirer« for 1844—45, Pag. 341 (Journal J. J.) findes i den første Anmærkning til den nævnte Side følgende profetiske Udtalelse af den store Tænker:

» . . . naar det kunde betale sig, er jeg sikker paa, at »man fik et Menneske til at udgive en Journal, som var be»regnet paa kun at læses paa Locumet«.

Sat sapienti!

Paa Klap-Plads i Folketheatret.

Mit Navn det er Slagberg, jeg si'er inte mer!
Men passer blot jeg mine Pligter,
Bli'er hele Komedien bare Plaser
For Didiregtør og for Digter.
Jeg virker paa Publikum som Medicin,
Og svært jeg Begejstringen hæver, —
Den hele dramatiske Kunst var til Grin,
Ha'de jeg inte ha't mine Næver!

Saa gik jeg i Lørdags og glode og drev
Og nød jo mine Friaften gaaendes;
Men henne ved Folketheatret der blev
Aldeles forbavset jeg staaendes:
For der var Gud hjælpe mig Lys og Staahej
Og Bifaldsraab, — skjønt de var knappe!
»Nu har du nok faa't Konkurrenter?« si'er jeg
Og gaar durk lige ind for at klappe.

Der sad lutter Mandfolk; men lunken og mer
Var Stemningen. Alle var stille.
Saa tænker jeg: »De maa vist ha'e en Klaker! —
Nu véd jeg nok, hvad de vil spille.«
Den Ene var arrig, den Anden var from,
En griner; en Anden vil tude!
For det var jo »Feriegjæsterne« som
Agered' »naar Katten er ude«!

Men saa kom en Herre, saa essig og fjong;
— Hr. Hage han hed, maa De vide; —
Jeg studsed, — for det var jo Califourchon,
De véd, fra »den svage Side«!
Nu grunded' jeg paa, hvad det var for en Leg,
Vi egentlig sad for at lege; —
Se, Bispen var væk, saa det kunde jo ej
Være »Herren ser dine Veje«!

En Greve ga' »sand Demokrat«, — den var streng!
Men han jo i Rollen kan stryge; —
Med rødstænket Pathos à la Pathelin
Ga' Hørup »den indbildte syge«;
»Millioner paa Kvisten« Octavius saa
I Aanden, — men opgav dem atter,
For »Underballancen« holdt Publikum paa
Og spilled »den Gjerriges Datter«.

Jeg glode! — Jeg fatted ej, hvad det beted!
Men saa kom til Slutning en Bager; —
»Ho ho!« skreg jeg, »Rugbrød og Hvedebrød«! —
Nu kjender jeg nok mine Sager.
Saa klapped jeg løs, medens de brugte Mund;
Og alle de fine Kumpaner
Sa'e ligesom jeg: Skidt med Retten, naar kun
Man har et Par Slag-Tulipaner!

Fedtelam.

»— Der gives et gammelt Ordsprog, som siger, at naar man har Fanden paa Ryggen, saa maa man bære ham frem«.

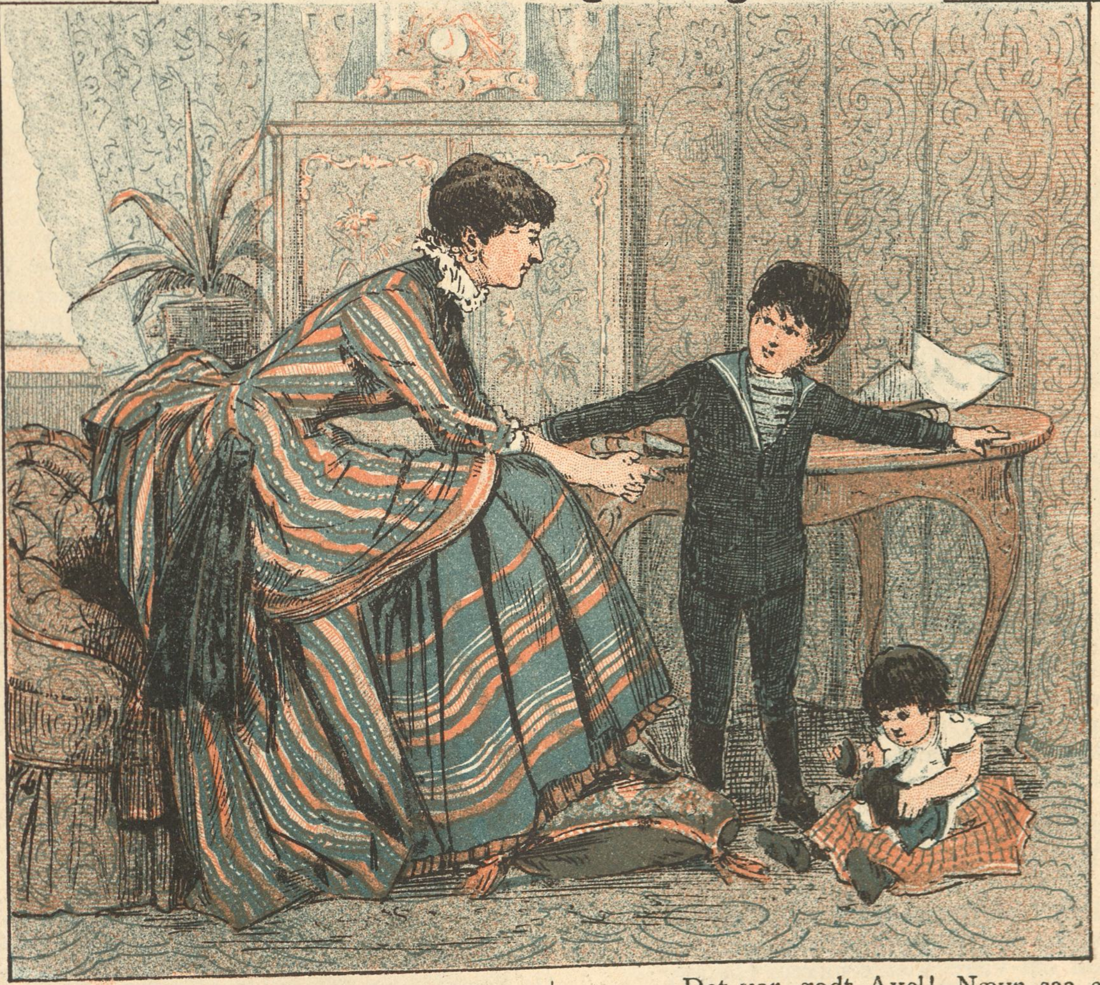
POLITIKEN. 5. *hujus.*

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 23. April. Nr. 17.

PUNCH.

Æsthetik og Zoologi.

»Det er den herligste Tidsfordriv
»At agte paa Dyrenes Færd og Liv,
»At se, hvor de flokkes om Menneskets Hytte,
»Nogle til Glæde, andre til Nytte.«

— Det var godt Axel! Nævn saa et Dyr, der er til Nytte.
— En Ko!
— Det var rigtigt! Og et, der er til Glæde?
— Det er — — — en Gyngehest!

Ufejlbarlige Midler.

Iblandt de mange lovende Projekter,
Hvormed et oplyst Vælgerfolk i Aar
Sin sunde Sans end mere klaret faar,
Kan dette mærkes, at man bedst forfægter
Den Ret, som ESTRUP fælt paa Klingen gaar,
Ved baresten at være — Skattenægter;
Til Smaafolk si'er man: »Gjem din Otteskilling!
Lad ESTRUP saa beholde sin Bevilling.«

Det var et Ideal for Bisp og Degn
Og Menighed i Venstres Vartovskirke!
Men, ak, imellem Ideal og Virke-
ligheden er der mange Ting i Vej'n;
Som for Exempel: Hvis man fik at mærke
Midt i den »allerfolkeligste« Egn,
At Venstre og dets Skattenægterskare
Bestaar af dem, der ingen Skatter svare?

Saa har dog Folketingets CHRISTIAN RAVN
Et mere praktisk Blik for denne Snare;
I Ørum kunde man af ham erfare,
At skal en Skattenægter gjøre Gavn,
Maa han gi'e Afkald, — trods hvert dybtfølt Savn —
Paa hver en told- og skattepligtig Vare:
Naar Folk lod vær at drikke danske Snapse,
Saa blev der ingen Skat paa dem at rapse.

Af sund Fornuft der mulig laa et Glimt
I denne RAVNS Forsagen af det vaade:
Drikfældighed er en Gang noget grimt,
Og altfor mange er jo langtfra naaede
Til en ædruelig Betragtningsmaade, —
»Man merkt die Absinth, und man wird verstimmt.«
At »Folket« lidt for dybt i Glasset titter,
Den Ting saa klar som SPENDRUPS Akkavit er.

Dog ikke blot den tørre Hals, man væder
Med »fuselfrit«, han protestere bød:
Nu skal det være Vælgerfolkets Hæder,
At i vor Folkefriheds Sorg og Nød
Det vanker om i Uskylds hvide Klæder,
Kun Huen maa man gjerne farve rød.
Det hvide Vadmel tydelig fremhæver,
At Borgerskab RAVN burde haft som Væver.

Tænk, hvilken Fryd blot paa de danske Øer
For Venstrehjærter og for Højreunger,
Hver Gang en RAVN for sine Ravneunger
Sig præsentere skal i den Kulør!
Trods disse laante Fjer de spæde Tunger
Dog vilde prise ham som aldrig før
Og være med den Ravnefa'er fornøjet,
Der for vor Frihed saadan gaar i Tøjet.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

v bliffuer att berette om/ huorlvnde the Gotzeyere bleffue af en kloeg och avanturieux General hand Matzen førte til en stor Seyer. Ty samme Matzen formerckendis/ at thet bodede ey Gotzeyerne alltid att gribe till Harens Gewehr/ haffde iblant them een soe excellent Discipline och Mandstvcht inndføert/ att the ey lenger forr hand Chresten Povelsøn kallet Berres Malice eller Folke-Uæbning sich uillde poe Retirade begiffue/ menn grebe Offensiven/ siigendes sich att uille seyre eller fallde. Och ennd ther uore betencksomme och nøleuorrne Capitainer, soesom hand then gammele Krieger och then Etatzroed Broe-Berre/ somm uare forr att man borrde poeny agere Poltrons och goe Krebsegang/ soe hvldte hand Matzen doch sitt Manndskafft vnder Fanerne och attaquerede Bynderne meth megen Bravour. Menn haffde then arrme Chresten Povelsøn kallet Berre hafft Annseelse/ somm han haffde nyt tilforen/ soe haffde hand uel stoggen Finngeren i Jorden och lvchtet/ att han nore ey poe Amagerfælled menn poe en uirkelig Ualplatz/ huor man sich ey meth en open Panne/ enn then uore meth bvler forskantzet/ och ey heller meth ett daneuircke vdi Brøstkatzen forsuare kvnde. Och enn hand/ daa hand Matzen meth sine Gotzeyere soe komme annistigendes/ røstede vdi i sine Folcke-Bvxer och uore mest genegen till att capitvlere och en fri Affmarsch forr sich och sine Dantztschere att errhvlle/ bleff hand doch af Hørovp tuvngen att hvlle Stannd och laede sich massacrere. Menn førrend thet skeete/ uillde hand sich doch forr thet menige Folch laede se vdi all sin Glantz och Uældichhed. Gich hand daa till en Uognmannd/ somm hedte Bohn och leyede aff ham 8te Statzkarosser. Førrte hand sich dernæst vdi sin Statz/ somm uore suart Kiol och huitt Halsbinnd/ och satte sich vdi then forreste Karosse/ somm uore then Kariol huorvdi Brvdefolch heraff Staden pleye att age till Brøllopp/ ty then er meth tuenne nælige uiidfødte Gangere forrspændt/ och vdi then næste

Uogn agede bode Høropp och hand then liden kalottiche Høgsbroe/ ſomm ther ſtoer i Kiempeuisſen:

„The ſad i en Uogn meth tuenne Foxſer"/ menn the haffde ey

„Frakke af Sølff och forgyllene Boxer"/ och bagefſter agede the annere Hoffſinder.

ch vdi thet Optog droege the till Kongelich Mayeſtæts Slot Amalliborre/ menn haffde Berre bildet ſich innd/ att all then Glantz og Magnificentz ſchvllde haffue gort ſoedan Indtrøck poe Haffnienſerne att the hannem ſchvllde fallde tillfoede/ och att Kongelich Mayeſtæt ſchvlle hennge hannem gyllne Kieder omm hanns huide Halsbind och bede hannem poe en Tabvrett att taege Sæde/ daa haffde han ey teynet effter Søvren Matthieſens Regne Krønicke. Ty i Stedet forr att bliffue lysſet hjemm meth Fakkeltog/ bleff hand lysſet hjemm meth en gemeen Berreſiſk. Och motte hand ſannde/ att hand uore kommen gott opp at age/ och ther hand komm tillbaege/ haffde the Gotzeyere ſatt ſich ſoe faſt vdi Saddlen/ att hand thennem ey uippe kvnde/ menn bleff ſelff vdi then Tornering uippet/ och ſoeſom the arrme vuittige Uælere motte ey erfaere/ huor ynnkelichen thet tillganngen uar/ ſammenſkreffue bynderneſ Generaler och Capitainer en dondrendes Proclamation, och ther Chreſten Povelſøn kallet Berre ſamme Proclamation meth affecteert och ſkielffendes Røſt haffde declameret, toege bynderne Flvcten och uore ſoe helldiche att vndſlippe och att saluere bode theris Uopen och Bagage bode Madæſker och Træſchoe/ ja then Doktor phil. Uedderkinch conseruerede enndog ſin hatt/ ſomm uore hannſes koſtelichſte Clenodie, ty then uore ſomm en Talisman och Uartejnn blant bynderne/ ty ſchvlde ſoemannge Hoffueder kvnnde bringes vnder enn Hatt/ motte thet uære ſlig en Mirakeldoctorhatt. Menn liige ther Bynderne haffde rømmet Platzen/ lod Droſt Eſtropp vdi thet tomme Rvm ſin Mine ſprinnge, och ſamme Mine kaldtes Prouisorivm. Och haffde bynderne ſoret/ att omm Eſtropp ſamme Prouisorivm uillde employere, daa uillde the gjøre een ſtor Reuolvtion, och ey ſkaane Barrnet vdi Moders Liff. Menn the haffde dertill hopet poe theris Alliantz meth the Rotkarle Hørdomm och Hollm. Menn Hollm ſagde/ att ther bleff ey Bvxer aff thet Skinn/ och meth ſamme Alen bynderne haffde tillmolet Rotkarlene ſchvlde the igjen tillmoles. Och byndernes Generaler/ ſoeſom the uore vden krigeriſk employ uendte tillbaeges till theris gamle Handuerck ſomm reyſendes Comoediantere, og ginge poe Tourné hos Abrahams/ huor the then Comoedie „Huor man kjeder ſich" meth ſtor Bravour fremſtillede. Och then Uelæruærdich Henning Jenſen ſich Beſtalling ſomm Martyr meth Glorrie och Rett till att anlegge och bære ſamme.

Spænd og Spark.

Folketingsmand Ravn oplyste paa et Møde i Ørum, at han vilde »protestere« mod at betale sine Skatter efter den »provisoriske«. Om han, ligesom Hr. Cantor, vil afgive Protesten ved Hjælp af Kongens Foged, fik man rigtig nok ikke at vide; men det vil i saa Tilfælde blive interessant at se denne Embedsmand paa en Gang inddrive Skatterne hos samme Hr. Ravn og samtidig dermed møde med Protest mod Skatteindkrævningen.

* * *

Kjøbenhavns femte Kreds har nu efter sidste Folketælling saa mange Indbyggere, at den, hvis Grundlovens Paragraf 32 betyder noget som helst, skulde have mindst 7 Repræsentanter i Stedet for 1. Kredsens berettigede Indflydelse paa Folketingets Sammensætning er saaledes, hvad Kvantiteten angaar, divideret med 7; men naar man vil være retfærdig, maa man indrømme, at det er gaaet akkurat ligesaadan med Kvaliteten. Man kunde maaske have havt de 7 Vise; men i Mangel af dem maa 1 stort O jo være et særdeles passende Surrogat.

* * *

Martyren Henning Jensen har endnu ikke begyndt at forsage »Politiken« og dens Væsen og Gjerninger. I Søndags fortæller han dens godtroende Læsere, at han fik sin Afsked, fordi han har sagt, at Øvrigheden staar under Loven. Ganske vist har han jo sagt saadant noget, men uheldigvis glemmer han at oplyse, at han ogsaa fortalte, at Folket havde Ret til at gjøre Oprør, naar der efter dets Skjøn var sket et Lovbrud, eller dets Villie ikke blev respekteret o. s. v. Folket staar altsaa over Loven, dets Villie er den øverste Lov.

* * *

Ergo tænker Hr. Martyren, at vort Samfund er indrettet saaledes: Først »Folket«, saa Lovene (formodentlig med Tilbehør af Dommere) og allernederst Regeringen og andre Øvrighedspersoner; disse sidste er selvfølgelig skyldige at være det foresatte »Folk« underdanige; thi hvo, som sætter sig op mod »Folket«, han modstaar Henning Jensens Anordning; men de, som modstaa, skulle faa deres Dom.

* * *

Og saa beklager han sig endda over sin Afskedigelse, skjønt han jo netop ved den har faaet Plads imellem »Folket« og derved er rykket op i Samfundets alleröverste Rangklasse.

* * *

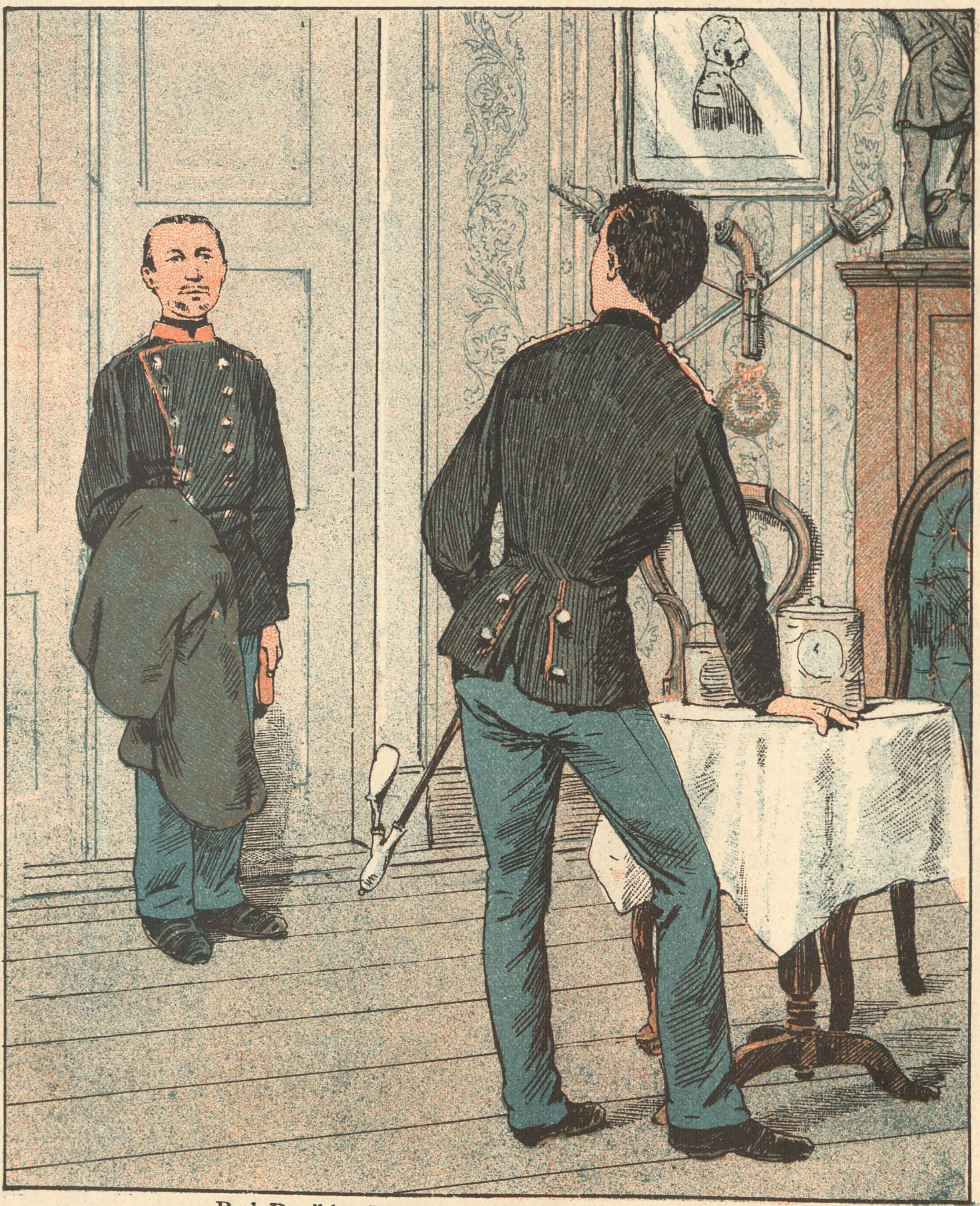
Vore brave Liberales og de skikkelige Socialisters Ordførere paa de to Protestmøder henholdsvis i Abrahams Skjød paa salig Hippodromen og ved salig Holger Danskes Briller i Naturens Skjød, var altsaa D'hrr. Hage, Holstein & Hørup, Hørdum, Holst & Holm. Det er et Vidnesbyrd om at vore »Rundhoveder« af Malkontenter at være er ret hhhrfagre.

* * *

Det var paa Nørrefælled, at man i Søndags saa
Partiet fra vort Folketheater
Aldeles ugenert sine Pjalter sammen slaa
Med Hørdums Socialdemokrabater.

Naturligvis! Da begge har samme Krigshumør
Og, som det synes, Fælleds-Interesse,
Saa er det i sin Orden, at de tvende røde Kør
Paa samme Fælled broderlig kan græsse.

Den ny Oppasser.

— Bad De ikke Jomfruen om at komme med min Kaffe?
— Jow well!
— Hvorfor kommer hun da ikke?
— A we'ed itte!
— Hvad svarede hun da?
— A trower itte, te hun hørt'ed!

Enstemmig vedtaget.

— Næ, ve' Di hva', Madam Jensen! De æ sgu altfor pæn en Befordring te saadan noen Fyre.

Sætterfejl.

Paa Viggo Bjørnbaks Trykkeri
Man føler svært sig trykket;
Thi Luft man vil jo gjærne gi'e
Den Galde, man har brygget;

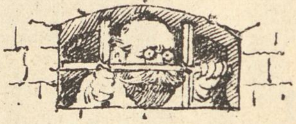
Men gaar man bare lidt for vidt,
Man dømmes kan til Bøder;
Nej, Ordet er ej nær saa frit
Her som i Tingets Møder.

Men, saasom Viggo holder knap
Sin Tunge ret i Tøjler,
Et Ord ham ud af Pressen slap
Om »Dirk« og »falske Nøgler«.
Det stod i »*Aarhus Amtsavis*«,
Og Viggo tog med Glans mod
Skærtorsdags-Abonnenters Pris
For Sværte og for Mandsmod.

Men stakket Dans for snarlig sprang
Hint Heltenavn »fra Gaden«,
Og Viggo maatte nok en Gang
Slaa ind paa Retiraden,
I Trykkeriet her vor Ven
Sa'e: »Vi begik en styg Fejl!
En Sætterfejl vi kalder den
Og ikke nogen Trykfejl.«

Forgyldningen ved den Besked
Gik rent af Helteglorien.
Én trykkende Omstændighed
Endnu er ved Historien:
Thi under Rettens haarde Negl
Skal Viggo nu sig klare
Og faa den til sin »Sætterfejl«
At ta'e for gode Vare.

Nu »sætter« vi, at Rettens Klør
Sig strængt imod ham retter
Og samme Helt med skrapt Forhør
Paa Struben Kniven »sætter«,
Sæt, den saa slemt er »etter« ham
Fordi han saadan retter Fejl,
At den i Hullet »sætter« ham,
— Er det saa med en »Sætterfejl?«

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, det er rigtignok en Evindelighed, siden jeg har været hos Dem, men Petrine og jeg har ikke gjort andet i denne Tid end løbet fra den ene Butik til den anden, fordi vi skulde jo have vore Foraarstoilletter i Orden til Udstillingen, og Gud vi har saamæn ikke naaet derop endnu, for Petrine fik først sin Dolmand fra Modehandlerinden i Gaar, og jeg har først i Dag faaet min Figurkaabe, og hvordan synes De den klæder mig? og tror De ikke, jeg skulde have den lidt strammere bag til? Men min Foraarsbat har jeg ikke kunnet bestemme mig for endnu, saa De ser mig med min gamle Ræmbrand, men jeg har tænkt paa i Aar at tage en lille rund Baræt enten med Fantasifjer eller Pongpong, og Alt det har jeg havt i mit Hoved, og saa ser jeg forleden oven i Kjøbet i et Avertissement, at der er en Mand, der hedder Jæger, der vil have vi skal gaa i Uld fra Top til Taa ogsaa indvendig, og Fritz Grønbæk mente, det maatte være en Kammerjæger, for Uld var det, der var lettest at jage i, hvad jeg syntes var temmelig ryde sagt af Fritz, der før altid har været saa net og beleven, men har sænket Nivaaen, som det hedder, for han er bleven Generalforsamlingsreferent for et Nyhedsblad og løber rundt i Aktieforetagender og Protestmøder og hører saamange Ubekvemmelighedsord og fæle Ting, som hænger i alligevel og baade Sørensen og jeg var bange for, det skulde ende med, at hans Moral fik en Skavank, men Gud ske Lov, nu har han faaet en Flamme igjen, og det ved vi jo fra vores unge Dage og Romanerne, at Kjærligheden renser ud og forædler, og det var forleden Aften han gik ud i »National« og saa Fægterinderne og de var dejlige alle Fire, som Peternansen selv maatte indrømme, men Fægtemesterinden, hende der kalder sig Frøken Lukaf, men som da snarere burde hedde Frøken Hugaf, hun stikker nu alligevel alle de andre ud, baade med Kaarde og med Dolk, og det er hende, Fritz er saa sjarmeret i, for han siger, hun har gjennemboret hans Hjærte uden at han nogensinde har alt et levende tysk Ord med hende og det ved vi To jo nok, søde Fru Schrøder, hvordan man har det, naar Ens Hjærte bliver gjennemboret, for kan De huske den unge Grosserer Wexelmann, som vi begge var saa gruelig væk over længe førend baade Sørensens og Schrøders Tid, og Gud hvad det dog ogsaa var for et henrivende Menneske, som rigtig nok var altfor god til at maatte tage derover til Amerika, hvor han nok maatte være Skraldemand med Permission at sige men senere skal han dog have slaaet sig op derovre og være bleven Præst for en Frimenighed først og da det ikke betalte sig Hotelvært i Sanktfransiskus. Og saadan har Fritz det ogsaa for Frøken Mariane Lukaf, og han havde tænkt at melde sig for at fægte med hende, og saa vilde han lade hende stikke sin Kaarde tværs igjennem sig og synke badet i sit Blod for hendes Fødder med en Kjærlighedserklæring paa Tysk paa sine døende Læber. Og han havde skrevet sit Testamente allerede og bortskjænket al sin Ejendom, som jo ikke er stor, men han har da en pæn Garderobe og en hel Del nydelige Mangsjætsjorter, til sine bedste Venner og mig havde han betænkt med sit Barberspejl og Sørensen med et Par Seler og Petrine med en Haarlok, men saa kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at Politiet fik Nys om det og forbød alle Mandfolk at gaa op og krydse Klinge med Frøken Mariane Hugaf, og Folk troede, det var, fordi det ikke vilde være nogen passende Nationalforlystelse at se danske Officerer eller Underofficerer blive stukne itu eller hakkede til Plukfisk af en Tyskerinde, men det var ene og alene for Fritz Grønbæks Skyld, for havde det ikke været for at redde hans Liv, havde Politiet da aldrig fundet paa noget saa tosset, og nu vil han saa bestemme sig til at leve, den Stakkel, og jeg syntes at skulde han leve, skulde han ogsaa leve godt og kjøbte Sardiner og Leverpostej til Aften, og det livede dog saa meget op paa ham at han brændte sit Testamente og gik paa Tournure i »Ligkisten« ovenpaa, men i »National« vil han ikke mere, saa længe de fægter, og Gud søde Fru Schrøder, vil De ikke sige mig, hvad Klokken er, det vil sige rigtig, for jeg har faaet mit Ur forandret til den nye Tid, ikke Sekkers, men de véd den med fire og tyve Timer paa Urskiven, og nu er min Klokke 17½ og det skal regnes ud med

Division og Subtraktion og alle fire Specier, hvad den saa egentlig er, for først skal jeg trække 12 fra 17½, og det véd jeg nok bliver 5½, men det skal jeg jo saa dividere med To, fordi der er jo nu dobbelt saamange Timer som før og saa bliver det altid galt for mig alligevel, men følge med Tiden maa man jo, og jeg synes, det maa være en god Profit for Urmagerne saadan at lave om paa alle Urene, men saa maa der da vel ogsaa gjøres Noget ved Kuglen paa Nikolai, og Gud er Klokken halv sex, ja saa maa jeg, min Sandten, af Sted, søde Fru Schrøder. for jeg har lovet at være Klokken fire hos Modehandlerinden for at sige om Hatten saa skulde være med Fantasifjer eller Pongpong. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

De maa undskylde meget, at jeg slaar Kontra for Anmeldelsen af »Trumbaduren«, *desformedelst at der kom rød Plakat i Søndags paa Grund af Hr. Kammersanger Simonsens Sygdom, som Conrad sagde skrev sig fra, at han Lørdag Aften var bleven udnævnt til extraordinært Medlem af Studenterforeningen, hvad han ikke har kunnet taale.*

Gud, hvor jeg ærgrede mig over den røde Plakat! Jeg skal sige Dem hvorfor. Det var nemlig Bollerups Fødselsdag i Søndags, og da jeg ikke paa nogen mulig Maade kunde faa ham til at give et nok saa lille Selskab, sagde jeg rent ud til ham, at han ikke kunde være andet bekjendt for sin Kone og Børn end i det mindste at tage dem med i det kongelige Theater. Han sagde først nej; men da han saa opdagede, at der var ansat et Stykke for første Gang, blev han pludselig spendabel og tog en af de største Loger. Jeg kunde ikke begribe, hvad der gik af ham; men da han kom hjem Søndag Middag Kl. 5 med Historien om den røde Plakat og Pengene for Logen i sin Lomme, saa kan De tænke Dem, hvad det var for en Irritation for mine svage Nerver i denne Foraarstid, at han ligefrem tilstod, at han kun havde været saa dristig at sætte sig i den store Bekostning, fordi han endnu aldrig havde set, at det kongelige Theater opførte et Stykke den Dag, hvortil det først var ansat. Og jeg kan ikke sige Dem, hvor jeg ærgrede mig dobbelt, for det kunde jeg da ligesaa godt have sagt mig selv.

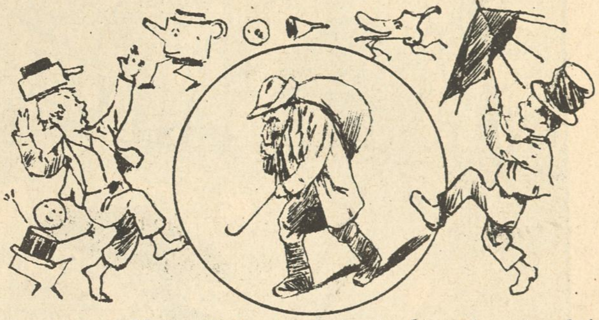
Jeg kan ikke beskrive, hvor jeg blev vred paa min ellers Ven Kammerherre Fallesen, og jeg kom til at tænke paa, hvad den Stakkel vil gjøre, naar han i Juni Maaned skal rejse op til Stockholm som Impressario for vor Nationalscenes grande Tourneé. *Da jo alle Stykkerne skal gaa deroppe for første Gang paa Dansk, vil jeg i det mindste raade ham til at tage en tilstrækkelig Masse røde Plakater med herfra, da de vist ikke kan skaffe saa mange i hele Stockholm fra alle Theatrene tilsammen, hvis han ikke vil vælge den Udvej, som Conrad foreslog, at Fallesen tager derop en Uge før Forestillingerne tager deres Begyndelse, og ansætter Stykkerne i den Uge, men slaar Kontra, da det maaske saa nok vil lykkes at faa Forestillingerne i Stand i rette Tid*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Kludesamlerens Vise.

Stillebens-Stykke.

Motto: Væ'sartig — koster Ingenting at rode!

Vor By er i Fremskridt, og det kan vi li'e,
Thi Fremskridt gjør altid sin Nytte,
Men stedse vi svælger i lunt Griseri,
Naar Nisserne leger »vi flytte!«
Hvad enten det nu er korrekt eller galt,
Min Muse med Stolthed besynger
Dog Noget saa patriarkalsk-nationalt
Som bugnende Flyttedags-Dynger.

Ved Bredgade staar der et rødspættet Hus,
Et Hjemsted for Glæden — og Smerten:
Beboerne leved' i Sus og i Dus,
Indtil de blev udvist af Værten!
Men Dyngen, de nede ved Porten har glemt,
Er næsten af svimlende Højde;
Der ligger Grev Holsteins Adelskjold gjemt
I et Skørt af den Monrad'ske »Tøjte«.

Der finder man ogsaa den vældige Pind,
Som Chresten har rendt sig i Livet,
En Las af det Hørup'ske Fædrelandssind,
Som Dyngen dens Vellugt har givet;
En Pul af Hr. Wederkinch's Doktorhat,
— Nu har han kun Skyggen tilbage, —
Og Kniven, som lille Christoffer fik fat,
Da han skulde Puddelen rage.

Vid're gaar Kludesamlernes Tog
Til Dyngen i Integade,
Af Esmann's længe bebudede Bog
De finder maaske et Par Blade.
Der svømmer Per Andens Vittighed om
Blandt Brocker og røde Klude,
Den Henning-Jensen'ske Kristendom
Og Skaar af »Avisen«s Rude!

I Rømersgade, hvor Dyngen er blød,
Faar Førerne Godtfolk i Gyngen;
De Løfter, de nylig i Rigsdagen brød,
Er alle heldt ud i Dyngen!
Men trofast paa Vagt staar Hr. Hørdums Mænd
Og skræmmer Enhver, der vil lede:
Thi sæt blot, at man for Exempel gik hen
Og hitted' hans Regnskab dernede!

Ved Chrestens Organ — — Aa, Herre Gud!
Den Dynge ej duer for en Øre;
Ta'e fat i sig selv og helde sig ud
Er Alt, hvad hans Blad har at gjøre!
Men ved Trinitatis, der vælder det frem!
Det falder jo lidt i det Sorte,
Men dog -- Om Forladelse! Nu maa jeg hjem,
Jeg maa saa minsæl skifte Skjorte!

Par nobile fratrum.

HERRMANN LEO *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

— Sikkert var det, at Hørup....som en nobel Karakter.... (DAG*)SAVISEN, den 14. *hujus.*)

— Hr. Secher, hvis noble Karakter er hævet over.... (POLITIKEN, den 15. *ejusdem.*)

*) Renoveret.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 30. April. Nr. 18.

PUNCH.

Ubegribeligt.

— Hør Ma! Hvorfor gaar de store Piger med Hagesmæk?

Fra Kolding-Ruinen.

Hvis nogen dødelig har Grund at klage
Paa Skæbnen, er det saamænd Bogøs Drot;
Den gav ham ikke mange gode Dage.

Han kunde siddet nu og havt det godt,
Ja været, li'esom SVERDRUP, Statsminister,
Hvis han en bedre Skæbne havde faa't.

Men til det sidste var den grum og bister:
Modgangen hænger ved ham som en Malle,
Der uadskillelig er fra sin Klister.

— Trods alle sine Skuffelser og alle
De Buler, som hans aabne Pande fik,
Han hængte i, han lod ej Modet falde.

Han var jo, set med »*Morgengnavets*« Blik,
»Den største Mulighed i Venstres Rækker«,
Og det maa ham da kjende paa en Prik.

Og dog gaar Skæbnen hen og ødelægger
En Degnepolitik, der var saa fin,
At selv hos KORSGAARD den Beundring vækker!

— Nu sidder BERG ved Kolding Slotsruin,
Lig MARIUS i melankolske Tanker,
Mens Højre tager sig et »djævelsk« Grin.

Forgjæves i GAMBETTAS Spor han sanker
Titler som »Tugthusfanger«, (drukne?) »Slaver«,
Naar en Diktatorpost dog ikke vanker!

Spildt er hans mageløse Talegaver,
Der til det sidste ligned' tomme Tønder,
Som rumler stærkt, men falder dog i Staver.

Hvad nytter det, han nu med Sorg forkynder,
At her er sket et »Grundlovsbrud« i Aar? —
Det skal vist sætte Mod i Venstres Bønder!

Han sa'e jo selv, at til det onde Kaar
At bryde vor Forfatning skal man tvinge
Ministrene, ifald de ikke gaar!

Han loved', at han saa vidt skulde bringe
Det med sin vommevadske Politik,
Saa snart han fik den overført paa Tinge!

Og da han saa sin Villie opfyldt fik,
— Et »Grundlovsbrud«, som han det har betegnet—
Slaar næsten helt af Harm hans Mundlæ'r klik!

Monstro han ikke forud har beregnet,
Hvad han sku' gjøre med sit »Grundlovsbrud«,
Og til hvad Gavn for Venstre det sig egned?

Nu faar han skryde i sin »danske« Hud,
Mens »alle onde Aander ere løse«,
Og ruge nye Vandgangsplaner ud.

Men vil mod MATZEN han sin Harm udøse,
Eller mod »*Politikens*« sorte, smaa,
I deres egne Tanker kloge Knøse?

Ja, det er ikke let at svare paa!
Det hyller sig i CHRESTENS danske Taage,
I hvilken et kun klart man kan forstaa:

At han er selv ej blandt de rigtig kloge.

Spænd og Spark.

Den næste Forening, Venstre tænker paa at erobre, skal nok være »Skandinavisk Bicykle-Selskab«. Bestyrelsen, der anses for at bestaa af fanatiske Højremænd, har allerede faat Løfter om at blive »rundhjulede« paa førstkommende Generalforsamling, ved hvilken Lejlighed det da sandsynligvis er paatænkt at vælge Skrædder Peter Holm til Formand for samtlige Vælte-Petere.

* * *

Jens Lund i Vejstrup har, hvis man kan tro »Politiken«, nedlagt en »mandig Protest mod Provisoriet«. Protesten synes dog ikke at have strakt sig til Provisoriets Penge, saasom hans Venner i samme Blad nedlægger en umandig Protest mod, at Jens Lund intet Statstilskud faar »paa den provisoriske«, og derfor anmoder ædeltænkende Venner af Riffelsagen om at skyde sammen og spytte i Bøssen saa længe, til Jens igjen faar sit Til-Skud!

* * *

Det maa ellers være en vanskelig Bestilling at være Estrup. Først belærer Venstres Organer ham om, at Afholdelse af Udgifter efter »den provisoriske« strider mod Grundloven og berettiger »Folket« til Anvendelsen af Rifler, Taalepaner o. lign. Derefter fortæller de samme Organer ham, at han heller ikke har Lov at undlade Afholdelsen af Udgifter (f. Ex. til Højskoler, Digtergager o. s. v.) efter den provisoriske. Bruger han Pengene, er det galt; bruger han dem ikke, er det ogsaa galt. Nu kan han gjøre, hvad han vil.

* * *

Og Estrup gjør rimeligvis ogsaa, hvad han vil.

* * *

Paa et politisk Møde den 19de ds. benægtede Alberti ikke, at det kunde være praktisk at faa en Skattenægtelse arrangeret, men raadede eventuelle Skattenægtere til at henvende sig til Berg for at faa Besked paa, hvordan de bedst skulde slippe fra det. Samme Dag fraraadede Berg indstændig sine Tilhørere at prøve paa de Løjer;

men han var dog saa human mod sit Publikum, at han ikke henviste det til Alberti for at faa at vide, hvad man da egentlig skulde gjøre ved Provisoriet.

* * *

Besynderligt er det for Resten, at ingen af Venstreførerne har henvist eventuelle Skattenægtere til Tauber for at raadføre sig med ham i det Kapitel. Det er jo dog ikke utænkeligt, at han kunde klare Spørgsmaalet paa den nemmeste Maade af Verden ved at anbefale Skattenægterne at have Bolig i to Kommuner og saa bare passe paa at opholde sig i den anden Kommune, naar Rodemesteren opkræver Skatterne i den ene.

* * *

Folketinget, der aldrig selv har taget Tiden nøje i Agt, har ingen Anelse om, at andre kunde have Lyst til at følge med Tiden, og nægtede derfor 50 Kroner til et Uhr til Kunstakademiets Bibliothek. Uhret er nu bevilget paa Provisoriet, saa det høje Ting ogsaa her kan se, hvad Klokken er slaaet.

* * *

Olaf Poulsen trængte i Følge *Politiken* til et nyt Havestakit, — saa lavede han »*Erik Ejegods Pilgrimsfærd*«. Gustav Esmann trængte til en ny Overfrakke, — saa lavede han »*Gammel Gjæld*«. Nu er den betalt!

* * *

Den ny Tidsavis's maarschomme Recensent Hr. Assel Henrisches De véd, betegner aandrig og meget træffende »*Gammel Gjæld*« som den debuterende Forfatters-Visitkort. Men, — naar en uopdragen Hvalp lægger sit »Visitkort« paa vor Gulvmaatte, maa man »strø Sand paa« og feje det hele i Skarnbøtten. Det er nu en passende Skaal for den Slags Visitkort.

Punch's Hunde- og Abetheater.

Forestilling hver Torsdag i det velbekjendte Cirkus ved Gammelstrand.

Program.

1. **De provisoriske Diæter** eller **De sultne Gjæster uden Penge.** Farce i 1 Akt med et gemytligt Nachspiel udføres af det forenede Abeselskab, bestaaende af saavel evropæiske som danske Medlemmer, der alle ville underholde de ærede Herskaber paa det behageligste med deres pudsige Spøg; Scenen foregaar i Snapstinget.

2. **Madame Eedvardine Pompadour** har været paa et Besøg paa Langelandet og vender nu tilbage til det højtærede Publikum i Kjøbenhavn, hvor hendes tro Tjener Per Anden modtager hende med en Løgte for den højeste Oplysning.

3. Optræden af **Gourmand- eller Aportahingsten Tauber,** der optager de mindste og største Ting med Munden — helst de største — og tillige viser sig som uovertruffen Flaske-Kunstner, paa Grund af hvilke dens storartede Præstationer i denne Henseende flere berømte Videnskabsmænd have antaget den for at være i Familie med Vielfraszen.

4. **Redaktør Sechers uheldige Rejse** med sin gamle Vogn »*Dag*)savisen*«, der kommer galt af Sted over *den nye Tid* og faar et Knæk paa sin ene Patent-Assel, saa at den maa kjøre Retour at reparere Skaden.

5. Præstationer paa slap Svingline udføres af **Kapucineraben Louis,** der for nylig er optraadt som Gjæst paa Folkeprotesttheatret i Kjøbenhavn.

6. **Riffel-Rummel,** Bravournummer af **neilen Dambock,** der selv lader og afskyder sin Sukkerbøsse. Dette er det vanskeligste Kunststykke, man kan lære en saa fredsommelig Skabning, og koster en overmaade lang Proces, hvorunder den altid helst vil gaa fra det hele.

7. **Der kluge Otto** er en stor Spasmager, som vil more de ærede Herskaber ved sine Spring fra det ene til det andet, saa at den snart er ude og hjemme et Sted og snart hjemme og ude et andet; den er af dansk Race (ægte?) og er sidst optraadt i Cirkus **Brødrene Salmonsky.**

*) Renoveret.

Til Slutning.

8. **Antisemiten eller Idealister i Wien,** stort Spektakkelstykke i flere Akter og Breve.

Personerne.

En Evropæer .... Georg.
En Dansk .... Holger.
En Tysker .... Poestion.
En Franzos .... Franzos.

Ak, god Dag, min kjære Georg! Hvordan befinder De Dem? Lad os høre, hvad som er passeret i denne Sag, at vi kan dømme Eder imellem.

God Dag, ærede Publikum, jeg er den store Georg, ufejlbar og inappellabel Dommer i den literæriske Højesteret baade i Danmark og i Tyskland, og stævner jeg Holger for mig, fordi han er løben bort fra min Lejr og gaaet over til Fjendens Parti, hvorfor han bør stemples som en Antisemit og straffes med Degradation til den laveste Digtergrad og deraf følgende Død. Dette staar klart i min Lovbogs Kapitel 1 Paragraf 1, som begynder saaledes: »Hvo, som ikke er med mig, er imod mig!«

Det var jo rigtignok slemt; men hvad har Du at sige til din Undskyldning, Holger?

Jeg har intet at svare! Spørg Vidnerne!

Altsaa første Vidne: hvad hedder Du, og hvad ved Du om denne Sag?

Jeg hedder Poestion, og jeg har hørt Holger blive kaldt for en Antisemit.

Ej, dine Sager staar ikke godt, min kjære Holger! Men sig mig Poestion, hvem har Du hørt kalde Holger saaledes?

Det har jeg hørt andet Vidne at gjøre.

Altsaa andet Vidne: hvad hedder Du, og hvad ved Du om denne Sag?

Jeg hedder Franzos, og jeg har hørt Holger blive kaldt for en Antisemit.

Ej, stakkels Holger, nu har vi strax to Vidner, og da er Du om en Hals leveret! Men sig mig, Franzos, hvem har Du hørt kalde Holger saaledes?

Det har jeg hørt Georg at gjøre.

Saa maa Du lade dit Liv, Holger; thi her er jo tre Vidner: Poestion, som har det af Franzos, og Franzos, som har det af Georg, og Georg, som har det af sig selv. Flux lader Geværerne, I to Vidner, og gjører det af med Holger! Hvad tør I ikke? I er mig nogle nette Vidner! Da vædder jeg, at Georg ganske alene er Manden for det.

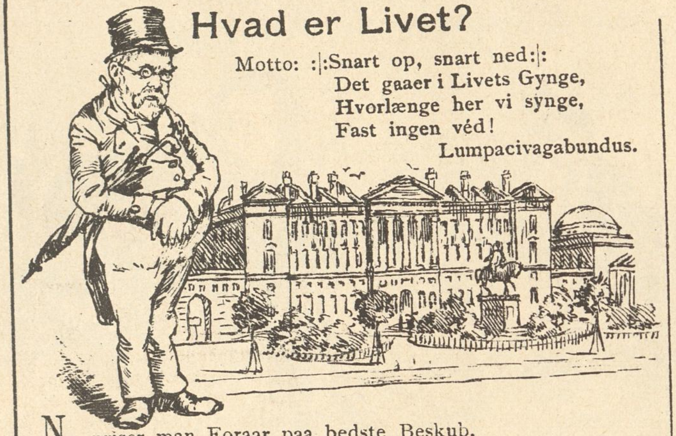
Pif! Paf! Puf!

Ganske ret! Ser I, hvor han traf Holger og skjød ham ganske død ihjel.

Nu mangler intet andet end en pæn Begravelse og saa en kjøn Ligtale i »*Politiken*«, og det besørger Georg nok ogsaa.

Punchs
Capucin
Dags Avisen.
Den Ny Tid.
„Redacteur Sechers unglückliche Geschäft in der neuen Zeit."
„Der Gourmand," Bravourstück von dem Apotahengst „Tauber"
„Die provisorischen Diäten
Der Antisemit oder Idealisten in

Affe „Louis"
ABE OG HUNDETHEATER
„Madme Pompadours Beouch."
Der kluge Otto
HIMME & UDE
MORGENB
grossartiges Kassenstück)
Wien. (grosse Spectakelnummer.)
GERICHT
Riffel-Rummel
Bravourstück von dem
„neüen Dambock" (Hjort.)

Hvad er Livet?

Motto: :|:Snart op, snart ned:|:
Det gaaer i Livets Gynge,
Hvorlænge her vi synge,
Fast ingen véd!
Lumpacivagabundus.

Nu priser man Foraar paa bedste Beskub,
Og alle agere saa glade!
O ve! Ogsaa jeg er begyndt som »en Knop«,
Og jeg havde Masser af »Blade«;
Jeg klinked med Boljer, jeg modtog Kur,
Jeg ejede Mandskab og Tropper,
Et Dannevirke af Brystvat, et Uhr
Og udsøgte blodige Kopper!

Ret aldrig saa tragisk en Martyr som mig
I Saga'en man monne træffe:
De andre barberte min Pudel, og jeg
Maatte sidde taalmodig og bjæffe!
En Stund gik jeg fredløs med Korsgaard ved Hand,
Ved Skiftetid Hjælpen dog fandtes — —
I Tjen'ste gik Danrigets mægtigste Mand
Som Forkarl hos Hørup og Brandes!

Jeg hørte en Gang til de misundte Mænd
Og knuste enhver med min Tale, —
Nu ta'er jeg i Folketheatret mod Skjænd
Og Hørup'ske Klaps paa min Hale!
Lig Fisken i Vandet, der ej søger Skjul,
Jeg flød som en fribaaren Flynder —
Nu kan jeg som Bergfisk kun tjene til Sul
For Skatte-udpantede Bønder!

Vemodig jeg stirrer fra Tomterne ud;
Min Sjæl er bespændt og betuttet!
Hør, Foraaret løsner alt Skud efter Skud, —
Men jeg har ej opfundet Krudtet!
O, var jeg en Busk, om end nok saa grov,
I hvis Skygge Rekruter kan sove!
O, var jeg et Juele-Træ, blot der har Lov
Til at blomstre med dødfødte Love.

Mit Skoleris visnet af Haanden gled!
O Læsere, *sic transit gloria*! —
Nu er jeg en mislykket Vittighed,
En overgjemt Brander, — en »Loria«:
Hvad Under om jeg gaar fra Sans og Vid,
Som han, Sankt De ve' nok paa Risten,
Jeg lystrer jo ham, der ved Juletid
Har kaldt sig for Anti-Chresten!

Jeg selv er en Dansker, og nordisk min Færd! —
Det haardt er for Danfolkets Leder
At sidde med Palmer i Hænderne her
Hos Hørup i Læ af en Ceder!
Min Storhed er Støv paa den alfare Vej,
Min Fremtid er haabløs og øde —
Forgjæves man venter den røde Lakaj,
Naar man er Lakaj hos de Røde!

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

»Fabrikanten« er en Komdie, der er fabrikeret af en Roman efter den gode, gamle Opskrift for rørendes Folkekomedier af en Franskmand, der kalder sig Honet, og jeg skulde egentlig den Dag have været ud til Taarbæk forat se paa Sommerlejlighed, men paa Grund af det daarlige Vejr blev jeg i Byen og gik i det kongelige, hvor Folk græd, saa det ogsaa blev til en hel Taarebæk; og jeg ved sandelig ikke, hvad vi skulde have gjort i min Loge, naar min Niece ikke tilfældigvis havde havt en halvfærdig Lysdug med i Lommen, som gik paa Omgang mellem os, da vores Lommetørklæder ikke kunde tage mere.

Men for Resten er der det Rare ved Stykket, at man kjender det meste i Forvejen; for første Akt er akkurat det samme som »En fattig ung Mands Eventyr«, *naar man sætter en fattig ung Pige i Stedet for, og i anden Akt giver Fru Hennings Scener af* »Den Vægelsindede«, *og et Øjeblik var det saa pikant, at jeg glad udbrød: »Nu skal De se, nu bliver det rigtig fransk!« men det blev ikke til noget, og det er Skade, at Edvard Brandes ikke har faaet fat i den Bryllupsnat, men han er da ogsaa vred for det i* »Politiken«; *i tredje Akt er man saa i Vinterhaven* »Hvor man kjeder sig« *og i sidste Akt i Ulvesvælget, hvor Fru Hennings kommer som den hvide Due og bliver ikke skudt, akkurat som i* »Jægerbruden«, *men for Variations Skyld fra venstre Side.*

Hvad Udførelsen angaar, da var Fru Hennings yndig som Claire, og det var ikke hendes Fejl, at det blev noget Claire-obscur, for man vidste aldrig rigtig, om hun nu holdt mest af Sophus Petersen eller Zangenberg. Og Gud, hvor Fru Eckardt og Sophus Petersen var slette — jeg mener slet ikke fra Spillets, men fra Karakterens Side —, og Gud, hvor Frk. Nielsen og Hr. Kolling var gode — heller ikke fra Spillets, men fra Karakterens Side. De to sidste gik og græd over det Hele, men Brødrene Poulsen lo af det, hver paa sin Maade, Emil saadan mere indvendig, men Olaf mere med Skuldrene og Maven. Og tænk Dem, saa havde Fru Gjørling, som jeg slet ikke troede mere var ved Theatret, virkelig ogsaa faaet en Rolle, men af en Fejltagelse en lystig, for Fallesen har begribeligvis ikke kunnet huske, hvad det var for et Fag, hun plejede at spille i. Hovedpersonen var Zangenberg, som var ædel og mandig og godgjørende mod alle sine Medspillende og en Gang endogsaa mod Maskinfolkene, ligesom han kunde have havt 50 Aar Jubilæum; men jeg vil dog haabe, han gav dem lidt mere end 10 Kroner, hvad der er alt, hvad det kongelige Theaters samtlige Maskinfolk kunde give i veldædigt Øjemed i Anledning af Fru Phisters Jubilæum.

Deres ærbødige
Ernestine Bollerup.

Deadergonfekt.

dilberedt af
Affekattermadammen.

Dagmardeader Odette. Na jai sier, den her stakkels, arm Gammerherr, som goer Da etter Da och gir sin staggels forsulten Abbenent ei Annet en som gammel obvarmt Mælkmad, och hvis Drubadur er blen dil en Drubamolbohistorie, som vi goer og griner a, han ka slik sig om Knevelsbart etter sodan en dailich, dailich Styk som Deodor har faaet Brofessor Cabiro dil at ger han, etter det Fransk, och jai har sit och vint en hel Aftning ofer Oda, som her heter Odette, vat jai denker er sodan en Gjælnavn, Deodor har git hinner, fordi hun gom igjen dilbages dil ham, og er gift met Sætti, som gier Grefen, siten han har vært paa den gongeli Deader, vor han var gons Bernobel. Och heter Glærmonglatur, maiet edel. Men Hr. Girchheiner gommer eng gjennem Gulis och Sætti blir bang. han skal da Frøken Albrægt, som er innu gons en lilbit Ingsjeny, der blir boren bo Arm ofer Scenen. Och Odette gommer eng Gubevars i Neglisjee, och far do dre Ganger rondt, och er spil-sprøitendgal, so di mo but hinner i Drost och gjør hinner bo Hospedal. Och det er ferst Acht. Men so i annet Acht har Stigoer got hen och gift sai met Frøken Meier, och da jai so hinner po den Gongelig, var hun och Nygift, men er blet mait dailicher siden, so jai gan got begrif, hun er blet for go for Gammerherr och er blen sat i Drost och gjort dil Vesterbro ligesom Fru Secher och Lydia Sørensen dil Folkdeater, och nu har Gammerherr guns Frøkener Lisner och Linnemann, som han goer och gjemmer bo, for han veet, at gommer di frem och blir go, mo han och but dem i Drost och gjør dem ut dil Gasino. Na, so fordeller Stigoer Frøken Meier først Acht, for hun er jo gommen so nylig, och Sætti gommer ind med Frøken Albrægt men ikke bo Armen men goend, for hun har faa Did at vox i den lang Mellemacht met en dailich Hørbaryk och Vist net at Røkken. Och so gommer Vulf och er grinagtig, och di skal bo Gunstnergarneval och daler om di har leiet en Privat-Gabinet hos Nimb i Forveien, men Fru Grum gommer och sier, der vil hun vær met Hunderup som hetter Frakkenar, och Oda. Na so mo de gif ob Gabinet och naies met at go i Bergola och se bo væranner. Och so i dredi Acht er vi bo Hospedal, vor di er gal alsammen, och Odette har gift sai met ham Frakkenar, som er en Schlingel och banker hinner, so hun goer om met do blo Dien, som hun gor bedder i a lig Omslag bo. Men vil heller bru Morfin lisom hinner, Hermanbang skref den dailich Roman om. Och hun er ei gurert innu, men schnak vildt dil Stigoer och fordæl han, at hun drømme, hun sitter i Gamin og broder, och sodan maiet Annet. Och Sætti gommer och di skænds so Gulisser røst och Bubligum viner och dilsidst i fjær Acht gommer Odette och sitter sich ved Siden af Frøken Albrægt och sier den Hørbaryk glær hinner, vat jai synes var meiet urichtich af Fru Oda at sæt en ong Ingsjeny sodan Barykfluer i Hod. Na Sætti stoer og seer misbilligend ut, och dilsidst blir Odette innu mer spilsproitend och vil ha Mardinius skal gift sai met Frøken Albrægt og rydder sai sæl af Veien vet a springe pladatch i Statsgraf. Vorbo Dæp goer net, och soe op och Fru Oda gommer frem, och er ei mer droknet end som Ofælia, som jai so bo den Gongelig i sin Did flyd forbi bo Nøggen met Mosik dil. So man sckal ei vin somaiet, men erinner, at det gan bli got engang innu Altsammels, och ochso met Drubadur.

Politik og Religion.

I Badstustræde, hvor de Sorte smaa
Holder Møde,
Mens Talerne, de maa høre paa,
Dog er røde,
Hvor de gelade Kristne slutter Pagt
Med dem, der ingen Sinde Flæsk har smagt
Eller Fløde.

Der saas hin Ledre forgangen Dag
Paa Sabbathen
I et aldeles uvant Rollefag:
Som Prælaten
Han præked' om den skjønne Tid, da Rom
Og Pavens Buller var den Grundlov, som
Behersked' Staten.

Helt lyrisk slog han med Velbehag
Sine Strænge
Om Munken, som den lange Sommerdag
Gik i Enge,
Og Talen gjorde klart for den Sags Skyld,
At »*Morgengnavet*« til Spaltefyld
Haardt maa trænge.

Den Gang var Ligheden grumme stor
Blandt alle Stænder;
Thi Assensplader var ej hans Ord
Eller Ænder?
Med Lensmænd søbed' Bønderne af Fad,
Og Sjoveren og »Greven« fulgtes ad
Som Perlevenner.

Med Renaissancen denne gyldne Tid
Des værre slutter,
Og lutter Tyranni og Kjævl og Splid
Kom med Luther.
Mod Herremandens Magtbegjæringer
Man fik nu sølle Grundlovsværinger
For Munkekutter.

Det nytter heller ej at nægte det,
For vi ser 'et,
At i den ny Tid er Moral kun slet
Respekteret,
Moralsk Bevidsthed af Moden gaar!
(Det Punkt han vist af Jyllandsposten faar
Attesteret!)

— Saadan sit »romerske Standpunkt« han
Folk indpoded',
Skjønt man eu lille Tvivl dog nære kan,
Om de forstod det.
Men derom har dog Talen os belært,
At Triers Samfund nu maa være svært
Katholsk i Ho'edet.

Paa Kaféen.

— Hvem tror Du, det er, der har skrevet Artiklen i *Tidsavisen* om de musikalske Torturkamre under Mærket Ces.

— Er det ikke Cantor.

— Nej, saa havde der naturligvis staaet Pro-ces.

Paa alfar Vej.

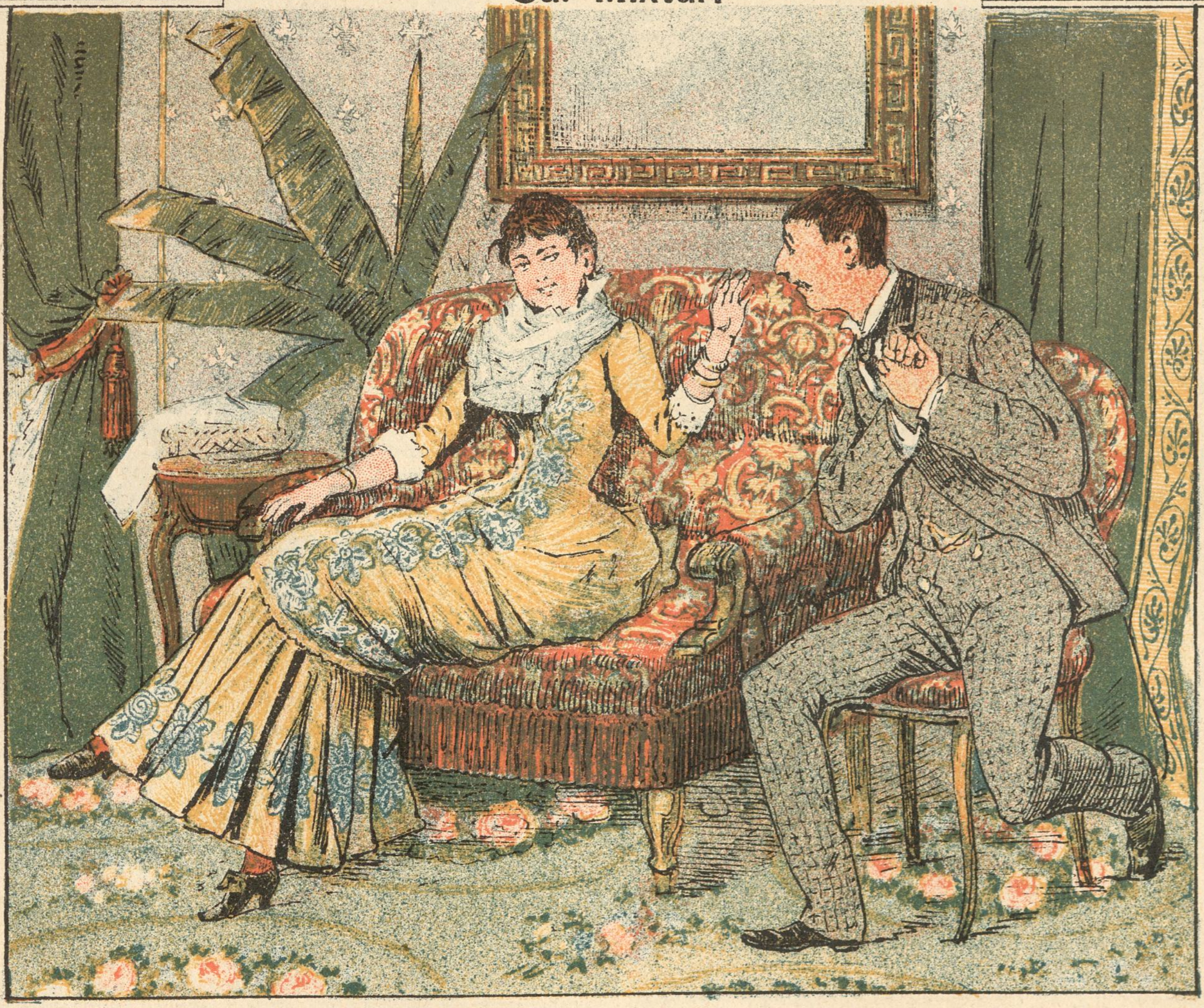
De to etablerer nok en af Dagene
Et indo-evropæisk Bank-Foretagende,
Hvor de kan sig gjøre saa lystig, de vil,
— Saa længe den »ærlige Mægler« ser til.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn

1885. Torsdagen den 7. Maj. Nr. 19.

Sur Mixtur.

— Frøken! Jeg kunde gaa i Ilden for dem!
— For Guds Skyld, lad være, Jensen! Jeg gyser for brændte Skader. De maa hellere gaa i Vandet en Gang til!

Paa Kornet.

Naar Riflerne er ladte, og Hanen er spændt,
Saa kommer det højtidelige kritiske Moment,
Da Skytten sigte skal paa et og andet;
Saa gjælder fremfor alt det, om Skytten klartforstaar,
Paa hvad der skal skydes, hvem Maalet er, og hvor;
Thi ellers gaar det hele rent i Vandet.

Nu har JENS LUND i Vejstrup jo saare smukt fortalt,
At Riffelringens Maal var, naar alt kom til alt,
At fremme Borgerfred og Borgerdyderne.
Og disse Ord forklares i Venstres Menighed
Som, at man kun kan sikre den kjære Borgerfred
Ved, at man skyder alle Grundlovsbryderne.

Se det er et rosværdigt og velbetænkt Træk!
Man fristes til at raabe til »Ringen«: Skyd væk!
Men tag saa blot det rigtige Sigte!
Der er jo nok iblandt jer, som laver Grundlovsbrud,
Men som, i Fald af den Grund de skulde staa for Skud,
Til Grundlovstroskab vilde sig forpligte.

Maaske man kunde opnaa ved Hjælp af eders Krudt,
At Grundlovsbestemmelsen, som Venstre har brudt,
Om Kredsinddelingen til Folketinget,
Kort Folkets Valgret, atter kom til sin fulde Ret,
Item at samme Herrer blev af deres Stormløb træt
For at faa Kongemagtens Ret forringet.

Det véd jo Gud og Hvermand, at Venstre slaar en Klo
Hvert Øjeblik i Lovens Paragraffer et og to
Og ligervis i elleve, tolv og tretten:
Republikanske Løjer har de tidt til Verden bragt
Og gjort en Masse Knuder for at kapre Kongens Magt
Og sætte, hvem de vil, paa Taburetten.

Naar der i Folketinget af Venstre stadig slaas
Paa Vælgerfolkets Mening, hvorefter der skal gaas,
Og som af alle Rigsdagsmænd skal lydes,
Saa er den Snak et Grundlovsbrud, den Ting er ganske vis,
Og strider imod Paragraf sex og halvtreds. —
Blot derfor skulde BERG og »Greven« skydes.

Og samme Lod bør ramme hver tapper Demokrat,
Der mod Forsamlingsretten har øvet Attentat
I Hillerød og ellers alle Vegne,
Og de, der vil ha'e Rigsret og Domsmagt stødt om
Og indført en Lynchjustits med Titlen »Folkedom«,
For Riffelringens Bly bør ogsaa segne.

Men blot den lille Prøve af Venstres Grundlovsbrud
For Riffelringens »Ledere« maa se forbistret ud
Og faar vist mangen Bøsse til at klikke,
Saa det er højst sandsynligt, man høre vil derfra,
At for det første gaar ikke Riflerne a',
Og — ESTRUP for det første heller ikke.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Min Haand røster, og min Pæn skælver, fordig jaj er saa tindrendes gal i Kalodten over Værtens Nedderdræktihed, fordig Holker Makmand; som har vaaren aletider Aron Jakkobsens yoe Ven og va di i Latinklasserne kaller hanses Fidibus Agathe, har foraat han skameli og gort Grin me hanses orriæntalliske Aabrindelihed, og de har Aron faat og vide og nede paa Plassen i Frikvarteret har han faatalt vos, baade maj og di annere Drænge, a Holker Makmand var »Andtisæmit« og vi lo de gaa viddere, natyrlig, og Holker fik Nul a Relionslereren den lange Hr. Synderberg, formeddelst han holler paa Taalderansen og inbørdes Kjærlihed men gier aliveller vos Drænge paa Taasken, naar han ka komme tel, va jaj sønnes er værken taalderandt eller kjærlit, men saadan er di Tæologsnudder, og Holker ble knusende arri og sporte Aron, om de var sant han hadde kalt han Andtisæmit, va Aron begriveli gig fra, fordig han hadde faat Mul ælers og sae, de va lile Jakob Israelsen, som har lagt sy a Mæslinger i fjorten Dage, men Holker vele igge tro han rigti og nu er di Uvænner; men de blir nok got engang igæn, fordig Holker kan igge skrive sine danske Stille uden Aron retter dem. Og vi Drænge har ælers vaaren vældi obbe i den siste Tid, men jaj tror igge det blir til annet end Sødsubbe fordig di store Drænge er none afægterte Kameler, som vil barestens udane saj til Hermanbanger og Peternansener og skræve Ræsensioner og Tæatteranmældelser baadde i »Kvik« og »Falgen« og blie tørt om Næssen a Branddes i Integade. Men Aron og jaj vil ha vi Drænge ska være Pollidtikere og vedta Ressolusjoner lisom di gør i Folgetæatteret, naar Hørup og Hollstejn gir Gæsteroller og Hørdom paa Fællien og forledden var der stort Mødde i Larsens Lokalle a vos Drænge som Du ka læsse om i »Den ny Tud«, og vi vele ha vaaren der for a tale Riffler og raavve: »Ned me Ebstrob! men da vi kom paa Sangt Anneplas, gik Overleren Hr. Knubstrop og parrederede, og han snubbede vos og sa, vi skole faa a Spandsrøret vis vi igge tøflede jæm, og saa sa Aron det var bædder a gaa jæm til hans Bopæl, og der vedto han og jaj en Resulosjon, vorpaa vi ble søvnie, og han satte saj saa til a læse høji i Gostav Æsmands nye Bog, som han hadde listet ud a sin Søsters Syæske, og den ska Du køve, naar din Mor sender Daj i Byen for og køve Makroner, for Pyt hun mærger de saamænd igge og de er en Mesterværg, som Du vel ha majet Glæde a, fordig man mærger han har vaaret paa mere end et Besøg hos Eedvart Brandes og set saj got om i Byen i det Helle. Men va ka de jælpe me Lidteraturen, naar de er saa galt i Politekken og Ongdomen, som skule folle Fræmtiddens Fane ud og gaa paa Barrekaderne, gaar i Tæaterne i Stædet, og di kan lisaa got gaa i Likisten, vor Lodvig Petersen og jai var forledden, men jai synnes der er ingen rigtig Slav i det hæller der, fordig man skal betalle Angtræ og ikke ligge

paa Tallærgningen som di gore i gamle Dage. Men jai har solt min Pigstol, fordig maa Skollelerene igge ha Riffler, maa Skolledrengene vœl hœler igge ha Pigstoller, og jai vel gœrne vœre Martyr om Venteren, naar det er kolt og vœmmelit men nøddi i Kasjoten nu Skovven er grøn og me di mange Hellidae. Men Du maa igge skrœve de tel Aron, for jai skyler ham halfjœrs Øre, og naar han hører jai har solt min Skydder, vel han ha Penge strags, og jai har sœl igge faaet Pœnge for den, men en gammel Kanin og to Bøger a Otto Borchsenius, som jai igge gidder lœsse men vel sœle igœn me Avangse.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S. Iaften skal jai paa Abetœater og gleder mai mørderli.

Spænd og Spark.

Paa Mødet i Kolding oplyste Berg, at »90 Procent af Befolkningen« foruden alle de hjærtefaste Kvinder stod paa hans Side. Altsaa maa de Kvinder, som ikke holder med Berg, være hjærteløse.

* * *

Hvor mange der er »hjærtefaste« og hvor mange hjærteløse, fik man des værre ikke at vide. Formodentlig henregner han alle »Kanonkvinderne« til de hjærteløse; da der var »falske Underskrifter« paa Forsvarsadressen, maa der naturligvis ogsaa være »falske Hjærter« mellem Forsvarskvinderne, som ikke kan bruges i Bogøkongerigets Vaabenskjold, saasom:
»I Skjoldet springe »Løver« (Ked.Br.?) og Hjærter staa i Brand.«

* * *

Saa meget har dog Berg lært af sin Omgang med »Evropæerne«, at han efter dette Folks Sæd og Skik beregner sig nogle flere Procent, end der egentlig tilkommer ham. At han ikke nøjes med at tage mindre end 90 Procent af Befolkningen, synes dog at være en vel blodig Aager.

* * *

»Riffelringen« synes stadig at ville lægge Beslag paa den offentlige Opmærksomhed; til Gjengjæld vil nok Regeringen lægge Beslag paa »Ringens« Rifler.

* * *

De stakkels Riffelhelte maa da efter Palnatokes og Vilhelm Tells Exempel betjene sig af Buer og Pile, med hvilke Vaaben de baade kan skyde Æbler af deres Sønners Hoveder og ramme Tyrannernes Hjærter. I Mangel af rigtige Skiver maa Riffelforeningerne i saa Tilfælde nøjes med Æble-Skiver; de er i alt Fald ikke slet saa vanskelige at faa Ram paa.

* * *

Naar Viggo Bjørnbak reiser fra Aars til Fredericiagade sætter han hele 40 Kr. paa Regningen. Formodentlig ogsaa kun en »Sætterfejl«.

Signalforandring.

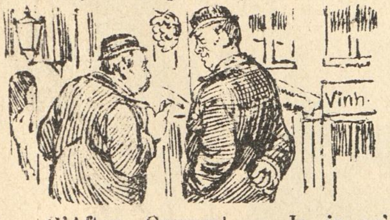
Man mærker alt for ofte til sin Sorg,
At Tider, Folk og Fæ sig brat forvandle!
— I Ærtedalen og ved. Skanderborg
Sa'e Busk, var Tiden kommen til at handle.

»Det store Øjeblik er rykket nær,
Da vi bør handle og ej længer snakke!
Et Ord foruden Daad er uden Værd,
Kun naar vi handler, bøjes Højres Nakke!«

— Nu han kun dette Middel »Folket« flyer:
(Hvor kan selv en Jens Busk sig dog forvandle!)
»Hold eder fra de fæle Højrebyer
Og deres Kjøbmænd og lad vær' at handle!«

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— G'Aften, Grosser! — Ja je ve' inte, hvad De synes?

— Jo bevares! fra min Side er der ikke no'et i Vejen. Anbelangendes om Hva'forno'et mener De for Resten?

— Begribeligvis med Hensyn til Fortjenesten og de Dele. Nu behøver vi da inte længer at kile paa »Elverhøj« men kan holde os pænt ved Jorden, naar vi en Gang imellem vil tjene lidt Extra til en Temperamens-Bajer eller en anden maadeholdendes Snaps.

— Det er lige akkurat mine Ord, ved det at de aldrig faldt en Smule anderledens, da jeg forgangen talte med han, Christoffersen.

— Jeg vil begribeligvis nødig fornærme Dem, Grosser! Men De mener da vel aldrig den Christoffersen, der har Forretning i Nørre- og Jernbanegade?

— Alt forladt! Men det var da ligegodt ham, jeg mente.

— Det skulde De inte, Grosser! Det er ikke fordi jeg er storsnudet, for det er jeg, men De skulde dog ta'e og huske paa, at De er »kongelig«; og der er immer No'et, man er for go' til, som Sophus Neumann sae, da han assisterede Korforeningen med at blive borte fra 'en a'.

— Ja, da har jeg li'egodt talt med han. For vel er man i Forretning med en Kammersjæf, men se nu har jo Andersen sat saa mange Penge til paa »et Besøg«, at han begribeligvis har klaret al »Gammel Gjæld« til de Folk.

— Der er no'et om 'et. Og Abrahams har jo osse høstet »som han saar«, ved det at han nu maa hænge en Plakat paa Porten med »Sorte og Røde« paa, saa at man aldrig i Evighed kan ta'e Fejl af, hvor de rigtige, gamle Protestmøder holdes.

— Næ, saa si'er jeg til Christoffersen: Sjarlottenborg, si'er jeg!

— Ja vel, saa sier vi det. Og hvorfor sa' De: Sjarlottenborg:

— Begribeligvis fordi de nu har lagt og blæret sig derovre med det store Billeje fra Burmeister og Wain a; men vores »Fabrikant« kan li'egodt stikke dem baade hvad Opsigt og Fortjeneste angaar, ved det at vi forstaar at smedde, mens Jernet er varmt ovre i Kagebutiken.

— Der er no'et om'et. Men Zangenberg er nu osse et Jern til at spille Smedemester.

— Naa, og saa Trubaduren, hva'-beha'er?

— Ja, men han skylder os da osse en hel Del fra forgangen Søndag a', da Niels Juel la'e om Lørdagen ovre i Studenterforeningen og blev Æresmedlem, saa han var om en Hals Dagen efter.

— Det er der inte no'et at sige til, Grosser. Nils Juel vilde begribeligvis bare løse Kontrategn for at kunne komme til Orlovs i Maj!

— Ja, men vigtig er jeg nu li'egodt, begrundet paa at Frk. Dons er da noget Extra at levere Folk for Pengene. Hun synger baade i Trubedur og Moll!

— Det gjør hun. Men jeg si'er bare: pas paa, hvad jeg si'er, Grosser! Hun bli'er en Dons Sevan for alle Mandfolkehjærter!

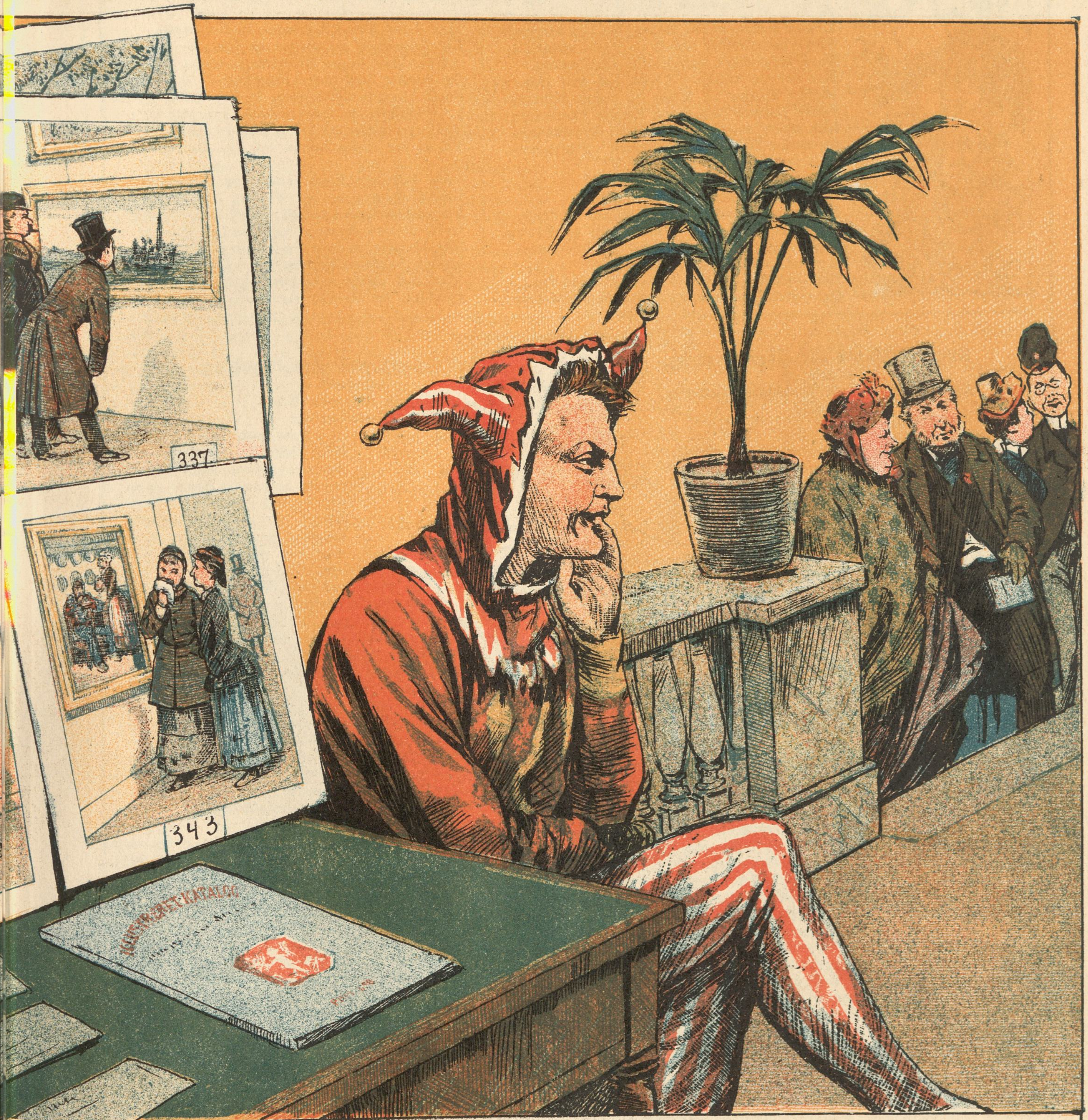
— Der er no'et om 'et, men undskyld, Grosser, der er en Herre, jeg maa tale med. Han ser saa forfrossen ud, ved det at Foraaret gjør Grin med os. — Væ's'artig, Herre, ska' De inte ha' Dem en Kop Sjokkelade og varme Dem paa? Det er lige overfor i Kagebutiken, ved Siden a' en brilljant fø'ste Række i Balkongen — Væ's'artig.

Tillægspræmier til U

Blandt Tombolaens Præmier er jo de fleste Nitter,

dstillings-Tombolaen.

I Tillæget nok man nogle »gode Numre« hitter.

Gamle Venner — nye Uvenner.

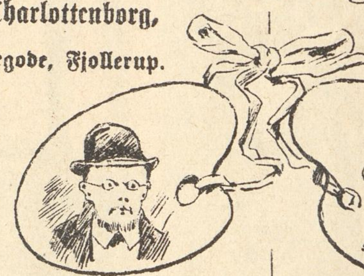
Der var en Gang en Tid, da Drachmann kæmpede
Som Vaabenbroder blandt de Sorte smaa.
Hans »Melodier« var ej altid »dæmpede«,
Men der var »Slag« i Lyren, han ku'e slaa.
Mellem Ranker og Roser og blandt Klitterne
Fandt Jøderne ham størst iblandt Poeterne:
Han raged' op, som Savl blandt Israelitterne,
Og derfor fik han Plads iblandt »Profeterne«.

Jo, det var glade, lykkelige Dage,
Hvor de hverandre tog paa Slæbetov
For mod Kirkens Overtro i Kamp at drage
Og faa Aanden dømt af Molbech og Ploug.
Den Gang Brødrene ham for de »tolerantes«
Apostel jo højtidelig erklærede!
Han Jødekage nød med Georg Brandes,
Og usyret Brød hos Eedvard han fortærede.

Men deres Venskabstempel er des værre
Lig Jerusalems nu vorden en Ruin:
Ad Holger begge Brødrene snærre
Og drikker ikke mer hans Skaal i — Wien.
Fordi han paa deres Race er fornærmet,
I »*Politiken*« de om »Frafald« knurrer;
Thi løber Jøder én Gang man paa Ærmet,
Vil de for stedse hænge ved som Burrer.

»Ak, i Eedens Have findes ogsaa Slanger!«
Sukker Georg nu og »Planten uden Rod«;
Medens Drachmann finder Grund til dybtfølt Anger
Over, at med disse to han blanded' Blod.
Thi Moralen af hans Frafald kan man spore
Mellem baade »Idealerne« og »Løgnene«:
Man skal aldrig spise Hvidløg med de store
Profeter, for saa faar man ondt i Øjnene!

I Dobbeltkiggert

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,

anmeldt af

Hans, Peter, Frode Fredegode, Fjollerup.
Dansker.

Det kan da et Barn begribe, at der skal et dansk Hjærte til at føle, og danske Ojenglugger til at beskue og en dansk Tunge til at tale om dansk Kunst, som skal være dansk Natur, og danske Mænd og danske Kvinder, malede af danske Malere med danske Farver paa dansk Lærred og sat i danske Rammer af danske Forgyldere til Glæde og Gavn for det danske Følk. Og derfor vil jeg gaa i Lav med at tale om Kunsten, fordi jeg har ingen Tid flakket om mellem udenvælske Abekatte og Farve-Smørere, men siddet hjemme i mit deilige, lille Føde-Land, Danmark og læst paa Høi-Skolen i Saxe Runemester og i Sagaerne om Vavlundur, som var da rigtignok vores allerførste Kunstner, som de Andre nok lader vær med at sætte Trumf over, og jeg har aldrig før set Malerier uden som Høi-Skolelærer Hr. Snøftelunds Forældre, som hang i hans Sengekammer over hans Visselulle og saa ud som Hjærte-Mennesker med Rosen-Kinder og Kjærminde-Ojne, hvad de ogsaa var, og jeg har derfor bedt en dansk Pensel-Fører at klare Ærterne for mig, og jeg er kun Pennesøreren, der retter dem an. Og jeg gaar efter hans Raad og efter Fortegnelsen, som er min A B C i Kunstens Høj-Skole.

G. Achen 9. Ja eller Nej. Ja naar Kukkeren slaar og Bøgen staar grøn og Lærkelil synger Eja-Sange, saa hopper Hjærtelil i Mande-Bryst, saa han faar Spørge-Syge. Og Kunstneren faar ogsaa Spørge-Syge og fritter, om du vil kjøbe det Kunst-Værk. Ja eller Nej! men jeg svarer Nej. For jeg har ingen Penge.

Kathinka Agerskov. 10. En Læsøpige besøger sit moderløse Gudbarn. Ja den danske Kvinde er rigtignok mageløs dejlig i fine Aabenbarelser baade som Pige, Moder, Gud-Moder og Kunstnerinde. Og vi maa være glade, at den danske Kvinde vil tage den danske Kunst i Gud-Moder-Favn og gjøre den til Haand-Gjerning og Hus-Flid. Og det skal vi takke Frøken Ager-Skov og de sex- og tredive andre Danekvinder for.

Michael Ancher. 11. Blinde Kristian som Barnepige. Der er Hjærte-Lav i Ancher, og Hjærte-Farve i hans Pensel-Sprøjt. For den blinde Kristian, det er da naturligvis det gamle Danner-Folk, der vaager over, at det

Udstillingen paa Sjarlottenborg

ræsenseret af

Mads Karlsen Klat
Malerforbundter.

Naar man har gaaet den hele Vinter om Aftningen paa Stodenterskole og faaet sit engvendie Menneske klaret op af den højeste Oplysnings Glødelampe, er man begribeligvis saamejet med paa Noderne, at man kan daske op paa Sjarlottenborg og se med Overlejenhed og Opjæktivitet paa Konstværkerne. Og naar man desuden, som mig, har vaaren i Lære hos en ong Frimester af dem, der inte ta'er det saa nøje med Strejen, men la'er deres Discipler gaa over Strejen med Frimodihed, naar det baresten stemmer med deres Invidualiditet, saa kan man magelig klare sig og lange en venskavelig Næve ud til Kammeraterne, som er i Beknev, og la de gamle Parykblokke logte til den moderne Tolipans farvemættede Blomsterbæger. Jeg er derfor natyrlig «Engpressionist» og vil ha det med et flot Sving i Handelavet; saa kan disse hersens Medalliemænd og Stipendiomslugere for mig rejse og ryge baade til Rom og andetsteds hen, for de er, som min Ven og Bussenfrøjnd Karl Madsen skriver, inte andet end som »Uhyggelige Dødninger med falsk Avtorretet« hvad der paa Fransk hedder Pængtershabiles. Saa ligger vi ud!

G. Achen 9. Ja eller Nej! Det er natyrlig en fyrig Svend, som ude i Slottenlund spør et lille Pigebarn, om hun er med paa en Sukkerlade i Konstantia? De var osse No'et at spøre om! Hun sier natyrlig: »Tak saa gjerne«!

Kathinka Agerskov 10. »En Læsøpige besøger sit moderløse Gudbarn.« Om jeg er med paa Emangsipasjonen? Begribelig! Men jeg synes nok, Damerne borde hellere sla saj paa Medisinen og andre Handværk end gøre Konkerance for vos stakkels Malere. Hvordan skal man forresten kunde se paa Ongen, den er »moderløs«? Moderen kan jo være inde ved Siden af.

Michael Ancher 11. Blinde Kristian som Barnepige. Jeg kan inte med det Barnemad! Men Ancher er af vores Folk, og vil han la' sin gamle Krisjan, som vi nu kan udenad som Hesten paa Kongens Nytorre synge:

Hakke Persille
Vugge den Lille!

saa sønger vi i et beundrendes Kor: Aa!—Aa!—Aa!

folkelige Frem-Skridt og Parle — jeg kan ikke det vælske Ord, derfor skriver jeg — Selv-Styret, som ligger i Buggen endnu, kan sutte sig stor og stærk af Morgen-Bladets Patte-Flaske. som er anderledes sund Næring end Horups Børne-Mad-Meel.

C. Chr. Andersen. 19. „Det indre af Rigsdagsfløjen kort efter Branden." Men han skulde heller gjort det til et Historie-Maleri forestillende „Folke-Tings-For-Manden redder Holstein-Ledreborgs Breve" eller „Thron-Sengen bæres ud".

Otto Bache. 22. Æsop. Det er en rigtig gammel vælsk Munk af den sorte Skole, og han skal have fortalt Fabeler for de gamle Latinere. Men dertil behøver man da ikke at gaa i Sorte-Skolen, for vi Høj-Skole-Mænd kan saamænd ogsaa fortælle Fabeler.

Alfred Benzon. 30. „Fra Dampskibsbroen ved Taarbæk". Jeg synes Vandet ser ud, som det havde faaet Difteritis med hvide Pletter. Derfor ser man heller ingen Joder paa Broen.

Carl Bloch. 44. „En Slagtergaard". Sikken en allerkjærreste lille Lamme-Steg! Det kan nok hænde sig mine smaa Bisser løb i Vand ved at tænke paa, saa dejlig den kunde smage med Fløde-Salat og nye Kantøfler til, ag saa er der Blod til dejlige Blod-Pølser. Ja Bloch, han er rigtignok en Slagter-Bloch, som kan sige Spar-To til dem ved Nikolai.

46. En Patient. Det er en Mand, som har ondt i sin lille Mavse og skal have Olle. Naar jeg ser paa hans Ansigt, kommer jeg til at tænke paa Folke-Tings-Formandens, den Dag vi fik Provisoriummet.

C. Chr. Andersen 19. »Det Indre af Rigsdagsfløjen kort efter Branden.« Sikken en Brandmand! Det er jo en Kammerherresnude, som bare har glemt at hænge Nøglen paa Knagen over Køkkendøren for at kunde gaa paa Hofbal. Nej han skulde rigtig nok være en anderledes sejg Gut, saadan en af dem der inte er bange for et Ferskvandssprøjt i Gesigtet?

Otto Bache 22. Æsop, Naada! Jeg saa selv Æsop i Dagmar-Tonnelen. Han var betydeligere sjemytligere. Først syntes jeg, denne hersens saa spansk nok ud, men siden har jeg hørt, at han inte er spansk men bare portugal over inte at være orreginal nok.

Alfred Benzon 30. Fra Dampskibsbroen ved Taarbæk Sommermorgen. Efter Skibets Afgang. Glem inte Dampskibet! Man kan se det endnu. En lang tysk Probenrøjter sidder paa Broen. Han er øjensynligen gaaen iland formedelst Søsyge. Der var Noen, der sa'e Alfred Benzon havde ment, det skulde være hans Bror Otto, der sad og spækkelerede paa en ny »Sjandale« men det liner inte i Figuren. Der er en Masse dejlig grøn Sævevand med Skom til at blæse Sævebobler af.

Carl Bloch 44. En Slagtergaard. Karl Madsen siger, det er nogle brillante Svineblærer, men det skal Bloch inte blære sig af, for han er alligevel kun en »Smaaslagtermester!« Vi kan jo inte alle være Fillipheymænner!

46. En Patient. Naada Du store Tonkineser! Det er natyrli Allegori paa ham, Ollenborre, der faar sin Aftenberlinger. Men Dogter Mannicus Mixtur er temmelig hamber at faa ned for den stakkels Mand.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Naa, endelig blev det da til noget med den gamle «Trombadour«, *og hvad blev det til? En Triumf! Og Gud, hvad det maa være for en Vederkvægelse for den unge Debutantinde, Frk. Elisabeth Dons, som har været forfulgt af røde Plakater og Upasseligheder, — det vil sige hos de andre, ikke hos sig selv —, og som de endogsaa gik saa vidt derovre at prøve paa at tage Livet af ved at give hende et Bagtæppe i Hovedet; og det siger jeg rentud uden at flattere hende, at jeg har havt den inderligste Medlidenhed med det stakkels Pigebarn lige fra midt i Oktober ved at tænke paa de Ængstelser, hun maatte gaa i, fordi hun ikke kunde komme til at debutere. Men det kunde jeg saamænd gjerne have spart mig, for var der noget, hun ikke var, saa var det bange af sig.*

Det er ogsaa længe siden, at Aviserne har været saa enige om at rose Noget paa det kongelige Theater, for om det saa var Herregud lille Charlesch Kjærulff, der har været saa gyschelig schtreng i Vinter og ikke roescht andet end som »Donna Juanitta« *og* »Djævlens Datter *paa Kaschino, — jo, det er sandt, om Forladelse, ogsaa Assel Henriques' Bearbejdelse af* »Som man schaar« *paa Folketheatret —, saa var han begeischtret og mageløsch aandrig i* »Dachschavisen« *og havde opdaget, at baade Fru Keller og Simonsen og Jastrau havde gode Schtemmer, og det var Kapelmeschter SvendsensSchyl*

Jeg siger derfor ligesom alle de store Kritikkere, at jeg ikke kan lade være at ønske min Ven Fallesen til Lykke med Frk. Dons; og det er saamænd mange Tider, siden jeg har hørt saadan Bifaldssalver, og Conrad kunde da ikke dye sig, men sagde, det lød akkurat, som det kunde være Geværsalver fra Donses Krudtværk.

Men en Ting sad jeg og blev bange for, og ved De, hvad det var? Jo, at Frk. Dons har for god Stemme til, at vi faar Lov at beholde hende herhjemme ret længe, for De skal se, Enden paa det bliver nok, at hun om et Par Aar gaar til Udlandet og lader sig italienisere under et eller andet fingeret Navn, som jeg vil f. Ex. sige: Signora Primadonsa eller Signora Donsevanni.

Indholdet af »Trombadouren« *skal jeg ikke indlade mig paa at forklare, dertil kjender jeg Operaen altfor godt; for jeg ved blot, at nu har jeg hørt den fire Gange, og første Gang forstod jeg ikke et levende Muk deraf, men anden Gang troede jeg, jeg var med; da jeg hørte den tredie Gang var jeg lige saa vidt som første Gang, og fjerde Gang opgav jeg strax at faa Mening i noget af det. For Resten faar de, som kan forstaa det, jo hele Indholdet at vide i første Akts første Afdeling, der kun er til for at sætte Publikum og Koristerne, som er i sorte Jakker og dito Hjelme, saa de livagtig ser ud som et Kompagni Brandfolk, ind i det, og det gjør Foss, der er saadan noget som Sprøjtefører og kommer ind og fortæller en grusom Ballade, der har været med Greven af Luna og en Zigeunerske, der har villet indføre Ligbrænding der i Landet, hvad jeg nok kan forstaa, Brandmandskabet ikke synes om, da de vel saa skal være med til alle Begravelser i Embedsmedfør, maaske ligesom Vaabenbrødrene nu, naar en Broder skal begraves. Men det er dog et mærkeligt Navn: Greven af Luna, som er Simonsen i Begyndelsen, men senere paa Sæsonen Erhard Hansen, og Conrad sagde, at man af det Navn kunde se, at de ogsaa i Italien har Folk, hvis Grevskaber ligger i Maanen.*

Og saa ender jeg, som jeg begyndte, med at sige, at det virkelig var en stor Fornøjelse, ikke alene fordi Frk. Dons viste sig at være en udmærket Debutantinde, der strax var azusceneerant, men ogsaa fordi Simonsen gik paa, som om han aldrig havde forstuvet sin Fod, og Jastrau sang saa smeltende, uden at det mindede om smeltet Smør, og Leonora lavede Triller og Skalaer, som om hun aldrig havde havt ondt i sin lille Kellerhals.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Et Riffelmøde.

G. Dorè *invenit.* Punch *delineavit.*

Her har de nu fundet den klingende Bjælde,
Som kan de kloge Rotter beskytte,

Der ikke vil ind i Rigsrettens Fælde,
Men dog maa for ESTRUPS Kløer sig hytte.

— Nu gjælder det blot om den Helt at finde,
Som Bjælden om Halsen paa Katten tør binde.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 14. Maj. Nr. 20.

PUNCH.

En interessant Opgave.

— Det var dog en morsom Hund. Den kunde jeg have en voldsom Lyst til at male,
— Aa Mo'er! Maa Hvaps saa blive lyseblaa!

Til Efteraaret.

Naar »Vælgerfolket« er i snavs »Kulør«
Og bander tavs hver provisorisk Bengel,
Men maa sig bøje lig et knækket Rør
Og som en falmet Lilje paa sin Stængel,
Udskikker »Førerne« en Trøstens Engel,
Der hjælper paa det dalende Humør
Hos Venstres kummerfulde Misanthroper
Med Trylleordet: Vent blot til Oktober!

»Ja, vent, til Efteraaret falder paa,
Og Skovens grønne Blade bliver gule,
Da skal det store Slag omsider staa,
Hvor vi vort Mandsmod ikke mer vil skjule!
Med aaben Pande vil vi fremad gaa,
Til vi faar prydet den med nok en Bule.
Som vældige Titaner og Kykloper
Vi rase vil! — Ja, vent blot til Oktober!

Den ny Finanslov slaar vi strax ihjel,
Og Provisoriet i lige Maade!
Hvert Forslag strax nedsænkes uden Naade
I Fredericiagadens Gravkapel;
Saa Højre burde heller ESTRUP raade
Til inden den Tid at faa sagt Farvel,
Da slige Uvejrsskyer sammenhober
Sig over ham. — Ja, vent blot til Oktober!«

— Kun er det Skade, at man lidt for tidt
Har hørt de Herrer kvæde denne Vise.
Fra hver Session, hvor Venstres Entreprise
Paa Grund af Arbejdsløshed gik Fallit,
Og hver Gang de fik gjort en ny Betise,
De vendte hjem og kom ej mere vidt,
End de i Kammen røde som Zinnober
Skreg op i Kroen: Vent blot til Oktober!

Naar saa de til Oktober havde slaaet
Et Brød op, der var, mildest talt, for stort,
Og til April fra Samlingen var gaaet,
Naar ingen Ting til sidst de havde gjort,
Har Vælgerne den samme Floskel faaet
Til Trøst og blev med den om Munden smurt;
I alle Venstres Fremtidshoroskoper
Stod der at læse: Vent blot til Oktober!

Ja, vent blot til Oktober, du taalmodige
Og brave Vælgerfolk, der har en sand
Kulsviertro paa Venstremænds Forstand!
I dine folkekaarne, højst koldblodige
Og kloge Mænd du har et sandt Klenodie,
Som mange Aar endnu dig trøste kan
Ved i April saa sky som Antiloper
At fly og bræge: Vent blot til Oktober!

Et Kollegium politicum.

Danskeren: Naa, min kjære Forbundsfælle, hvad siger De om den evropæiske Krig?

Evropæeren: Mener De den mellem Berg og Hørup?

Danskeren: Nej, den mellem Rusland og England. Den ser nok fæl truende ud.

Evropæeren: Ja det kan De læse *Politiken* paa, at den gjør. Vi har vist allerede Russerne en af Dagene. Har De set den højeste Oplysning for i Mandags?

Danskeren: Nei! Skriver man deri fra Badstuestræde, at der, profekto, er kommen en Hoben Russer dertil?

Evropæeren: Nej, det er noget, som er meget værre. Hørup har allerede opdaget en russisk Spion ude paa Toldboden!

Danskeren: Saa, hvad tog han sig da for!

Evropæeren: Han sad og spiste raa Muslinger og drak Søvand til; den er da tydelig nok.

Danskeren: Er de ogsaa vis paa, at det var Muslinger? Kunde det nu ikke lige saa godt have været Toldbodrotter?

Evropæeren: Jeg troer, de vil, Højstærede! skulde Redaktøren af den højeste Oplysning ikke kjende Forskjel paa Muslinger og Toldbodrotter? Vi har jo baade Østers og andre Skaldyr i Redaktionen, saa hvad Sagkundskab angaar — — —

Danskeren: Ja, men Død og Pølse, skulde det være sandt, saa er vi net leverede. Kunde vi ikke faa lavet en Voldgift, der ku' klare de russiske Ærter for os?

Evropæeren: Er De gal, skulde Kongen af Danmark ha'e Lov — — —?

Danskeren: Stop, det er ikke ham, jeg mener; nej jeg tænker, det var noget for Frederik Bajer. Han er jo baade »Evropæer« og »nevtral«. Ku' De ikke faa ham til at være Voldgiftsmand?

Evropæeren: Det var sku den rette Mand! Kunde vi bare faa ham til det, saa var »Freden« sikker. Det drikker vi en Bajer til paa!

„Spillemanden."

O Musetempel. hvad har du dog tabt?
Theaterkatten du savner!
De Rotter, som Fallesen her har skabt,
Kun lidet vel Kunsten gavner.

Til Rotterne Traditionen gaar,
Hvor slige Udyr faar Ordet,
— Naar Katten er ude, man godt forstaar,
At Musene spiller paa Bordet.

Spænd og Spark.

»Morgengnavet«, som ikke har havt Sympathi for »Fædrelandets Forsvar«, opfordrede forleden sine Læsere til at støtte »det nationale Forsvar«. Herved forstaas en Indsamling til Venstres Fællesbestyrelse. Formodentlig er det af Hensynsfuldhed mod »Evropæerne«, at Organet ikke benævner det eventuelle Fond det »danske« Forsvar.

* * *

At Venstres Bestyrelse maa trænge højlig til Forsvar, er indlysende, og at dette Forsvar maa være en Nationalsag, synes ogsaa at følge af sig selv. Det var i »National«, at Wienerfægterinderne optraadte, og det vil begribelig blive et storartet National-Foretagende, naar Venstres Fællesbestyrelse skal til at »fægte« sig frem, da det er bleven forbudt dem at »skyde«.

* * *

For Resten skriver »Organet« den 9. ds., at »naar man har Døden til Gjæst, tilbringer man ikke Tiden med Morskab og Gjøgl«. Skulde Bestyrelsen have bestemt sig om og besluttet at forlægge »Forsvarsfondet« fra »National« til »Ligkisten«?

Den i Venstre saa stærkt efterspurgte Helt var Læge Christoffersen i Fredags lige ved at blive; — han var nemlig nær ved at ville lade sig transportere til Næstved. At han i sidste Øieblik betænkte sig, siges at hidrøre fra en hos ham let forklarlig Frygt for, at den ham tiltænkte Eskorte skulde tage fejl af Vejen og bringe ham til Vordingborg, hvor en Anstalt allerede mentes at være truffen til hans Modtagelse.

* * *

Som bekjendt er det nylig bleven tilladt at indføre Planter med Rod fra Danmark til Tyskland. De »rodløse Planter« maa vi derimod beholde selv indtil videre.

* * *

De Planter, det er forsynede med Rødder og som skal sendes til Tyskland, maa ikke indpakkes i Vinblade. Om det er af Hensyn til Socialdemokratens Vinblad eller af Frygt for almindelige Vinlus, angives ikke. Kjedeligt er det ellers, da bemeldte Vinblad jo anses for et fortræffeligt Pak-Middel.

* * *

Kunde man ellers ikke benytte Lejligheden til at sende Busk til Tyskland? Det er da en Plante, hvor »Roden« er ualmindelig udviklet.

* * *

En Erindrings-Medaille til Minde om Broderkrigen i Danmark 1885 er efter Sigende allerede slaaet i Venstres Etablissement for det finere Assens-Plattenslageri. Den er dannet af det Malm, der blev tilovers efter Støbningen af den berømte Stormklokke, med hvilken Venstres ikke mindre berømte Storm-Klokker, Høgsbro, lovede at ringe de opvakte fynske Vælgere sammen til Kampen mod Provisoriet.

* * *

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXX.

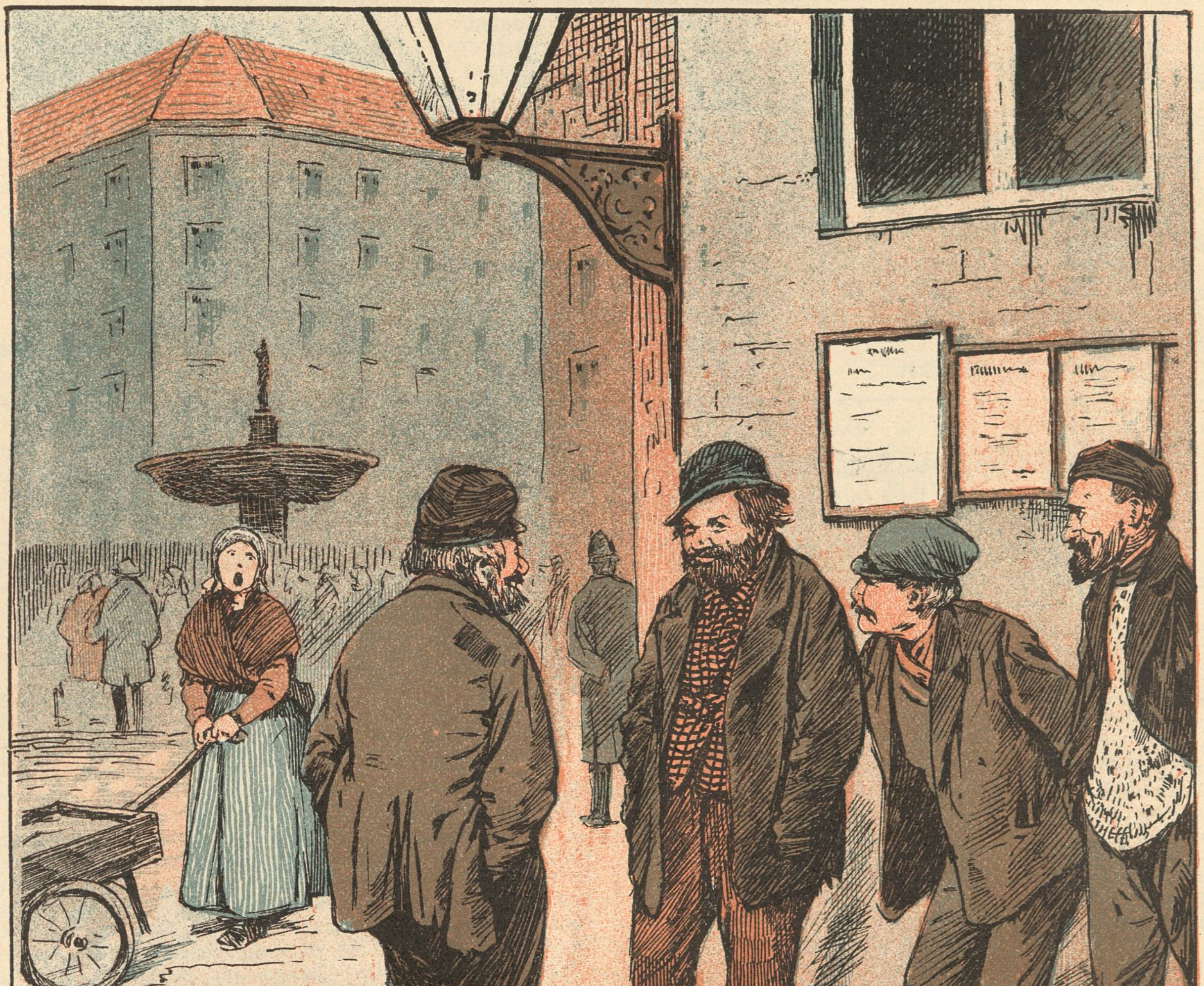
Fætter! Med glædelig Tidende,
Højt paa min Pegasus ridende,
Kommer jeg til Dig i Dag;
Ikke med Spotten den bidende
Eller med Haansordet svidende
Hils nu den fremadskridende
Tidsaands hellige Sag!
Glad jeg svinger dens Flag,
Kvisten den lyse, den grønnende;
Ud af det daarlig sig lønnende,
Livet kun lidet forskjønnende,
Brydsomme Klopfægterslag
Løfter sig Ungdommens Lag.
Ynglingeætten, hvis Læbe
Endnu forgjæves mon stræbe,
End ej Barberknivens Æg
Fælder det dunende Skjæg.
Ætten, hvis Fingre end klæbe
Af Knaldviskelær, som dens Kjæbe
Tyggede nys, vil ej flæbe
Længer tungsindig og træg;
Rejse den vil sig og dræbe
Tvangen bag Fængselets Væg.
Græsset nu grønnes paa Engene,
Vaaren kalder paa Drengene,
Derfor slaar jeg paa Strengene.
Slaar, saa at lærd Mand og Læg
Springer forbavset af Sengene.
Tvært over Bøgerne hængende
Ynglingen sad.
Fremskridtspoeterne kvad,
Fremskridtsførerne bad,
Døsig og lad
Dvæled' han dog, til den fængende
Gnist slog i Krudtet, som sprængende
Slog hver en Ængstelse flad.
Lagde han Boldt da og Top,
Kastede Bogen
Langt hen i Krogen,
Steg, med sin endnu lidt stumpede Krop,
Paa Kathederet op,
Og til »Taler« voxede Pogen.
Han voxed fra Leg og Pogeskik,
Fra Skolestue og Grammatik
Han voxede i et Øjeblik
Til en »Magt i Staten« trods Nogen;
Og Hørups hjælpsomme »Politik«
Ham lærte listig som Snogen
Den højere Journalistik.
Oktavius' Lavrbær dog højere hang,
De blinked'
Og vinked';
Da sporede Drengen en dybere Trang:
Ej Noget ham længer sinked'
I Fremskridtets Rækker med Lyst han sprang,
Nu vilde han, »Fanden gale
Sig,« ogsaa have et Møde i Gang,
Nu vilde han selv »holde Tale«;
Flitsbue og Pusterør kjækt han svang
Og stormede »Larsens Lokale«.
Med Sommerens Svale
Blev Drømmen til Daad,
Den lille Baad
Stak ud paa de brusende Vande;
Ej Drengen hørte »Bestyrernes« Graad,
Ej Lærernes og Forældrenes Raad;
Han vilde i Vandet og være vaad
Og støde mod Bunden sin Pande.
Ja, Fætter, her blev jo et Ramaskrig,
Man syntes, Sagen var vovelig;
Grove erklærede Drengene Krig
Og sa'e, de forsynded' dem »grovelig«.
Sechers Avis sig selv blev lig:
Den er altid saa »very lovely«,
Paa Dansk tre Fjerdedels »tovelig«.
Jeg synes om Drengene! Hvorfor ej?
Lidt kaad var jo rigtig nok Legen,
En Drengestreg, og — lad gaa! en Streg,
Der maaske gik lidt over Stregen;
Men der var dog noget saa vaarfriskgrønt
Ved »det yngste Danmarks« Møde.
Og deres »Forening«, der nylig fød
Er naturligvis inden en Maaned død,
Var ligefrem sød.
Nu maa vel Bagen for Riset bløde,
Og Drengen for Drengestreg bøde;
Men at han Lænken saa dristig brød
Og Sparepengene sammen skød,
Det viser dog Liv og Ungdomsglød:
I de umodne Bær er der Grøde
Til Fremtidens Stikkelsbærgrød!
Og derfor synes jeg, Du og jeg
Skal tømme paa Afstand en Bajer
Og prise Ungdommens grønne Maj
Og drikke paa Held og Sejer
For Ungkvægets bissende Asgaardsrej
Og for Hjordens Sverdrup »Hr.« Meyer!

Fejl Hat.

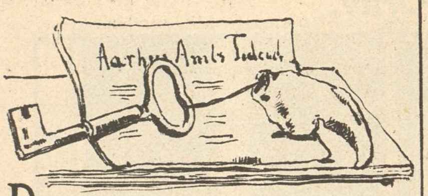
Kunden: Hvad skal De saa ha'e for en Hat i Aar?
Hattemageren (forundret): Jeg!
Kunden: Ja vel!
Hattemageren: Aa, Jeg hjælper mig med min gamle fra i Vinter!

Det bedre er det godes Grav.

— Rejer er godt! Rejer er godt!
— Ve' Du hva' Stoffer? En Snaps æ s'gu dov bedder!

Rejseminder.

Der var en Gang en Venstremand,
Som Viggo monne hedde,
Og til en Wienerrejse han
Af Fa'eren lod sig lede.
Med Damp det gjennem Tyskland gik
Og ned, hvor Donau blinked';
Men i et kritisk Øjeblik
Blev Rejsen dog forsinket.

Naturens Lov og strænge Bud
Ej holdes kan i Tøjlen,
Og lille Viggo maatte ud
Og maatte be' om Nøglen.
Ved denne Rejse, lig en Helt
Fra Olaf Ryes Brigade,
Han ogsaa Ry ved Sund og Belt
Vandt for sin Retirade.

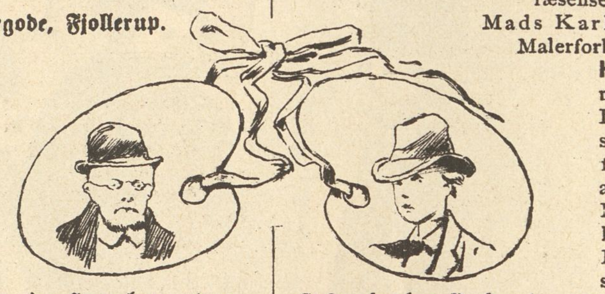
Og derfor »Folket« ham i Fjor
Til Folketinget sendte;
Paa Rejse han igjen udfor,
Hvor noget vist ham hændte:
Vist ofte Mindelser han fik
Af Rejseæventyret,
Han maatte ud hvert Øjeblik,
Saa Rejsen blev fordyret.

Og da som folkekaaren Mand
Han ankom her paa Pladsen,
Naturligvis saa spurgte han
Om Nøglen strax — til Kassen.
Saa tog mod Estrup han paa Vej,
Som Nøglen har i Gjemme,
Den var jo falsk og passed ej,
Hvor Viggo er som hjemme.

Nu sidder han en Kjende træt
Af Rejsen og forsoner
Sin Valgkreds med sin Fribillet
Plus fyrretyve Kroner;
Thi Rejsen har nok tidt ham budt
En højst fornøden Dvælen;
»Wenn jemand solch ein' Rejse thut,
So kann er das erzählen.«

I Dobbeltkiggert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,
anmeldt af
Hans, Peter, Frode Fredegode, Fjollerup.
Dansker.

H. Brasen. 53 En gammel Courmager. Det er vælsk, men paa dansk betyder det En, der gjør Hane-Ben. Men maaske har det ogsaa en anden Betydning, for jeg har set det Billede en Gang bagpaa et Blad, som kaldes Puns, og da forklarede Hr. Snøftelund os, at det var en Geheime-Etatsraad, som vilde være Minister.

Men han gjør Haneben endnu.

Carl Carlsen. 68. „Alene". Det er en Ung-Mø i sort Regn-Kaabe og med en Næse-Klud for Ansigtet, saa hun har formodentlig Snue af at vanke i Høst-Vejr i Skoven. Men at hun er alene, kan jeg da saa godt begribe, thi saadan en Tude-Dorthe vilde jeg da ikke vælge mig til Livs-Ledsagerinde.

R. Christiansen. 86. Løbske Heste. Det er billedlig, nemlig det skal være den unge Maler-Skole, som kalder sig Impressionister, hvilket paa dansk betyder Indtryks-Mænd, fordi deres Billeder der gaar ej ud paa at udtrykke Stemning, men paa at gjøre Indtryk paa Tilskuerne. Og Faaret, der gaar paa Hovedet, er naturligvis Akademiet.

Chr. Dalsgaard. 560. „Paa Spadseretur". Det kan nok hænde sig, Hjertelil hoppede Danse-Trin i mit danske Bryst ved at se, hvor herligt Dalsgaard kan male Folket, som det burde se ud, naar Karlfolk og Høst-Piger gantes i Aften-Sol med en Kæmpe-Høi til Bag-Grund. Og det er ret, hvad jeg kalder et yndigt Billede, fordi det ser ud, som naar man læser Ingemanns Romaner og saa lukker sine Smaa-Glugger i og drømmer om Danner-Folket.

N. V. Dorph. 94. „Der vaages". Det maa være strængt i det Mørke.

Udstillingen paa Sjarlottenborg
ræsenseret af
Mads Karlsen Klat
Malerforbundter.

H. Brasen Nr. 53. En gammel Courmager. Hoho Lærke! Vi kjender nok Chresten Berg, naar han gaar og fanger unge Uskyldigheder til at koge dansk Sulemad i Morgengnavets literære Køkken. Men Du kan tro Nej Moppe, det Pigebarn vil inte sidde i Jomfrubur og baldyre Sofapuder hos Borksenius. Hun svipper meget heller om i Integade til Petrine Nansens Modehandel.

Carl Carlsen Nr. 68. »Alene«. Det er et Pigebarn, som skal skifte, hvad hun vistnok kan trænge til efter at have sjadsket i det Uføre. Og nu er hun alene, formedelst hun har forladt sin Fæstemand og finder ingen anden Fæstemand, før hun kommer til Byen til Klosterstræde eller Graabrødretorv. Og jeg vil ønske hende en bedre Kondition end som hos Carl Carlsen, for hans Behandling af hende er da inte videre god. Men et langt Liv behøver jeg inte at ønske hende, for det, hun har, kan saamæn ikke godt blive mere langstrakt.

R. Christiansen Nr. 86. Løbske Heste. Det er der da lidt mere Fart i, og det er en politisk Allegori, eftersom at Faaret, der gaar paa Hovedet, betegner de Moderate, som altid gaar i Grøften, naar vi Radikale slaar til Skaglerne.

Chr. Dahlsgaard Nr. 560. Paa Spadseretour. Det er nok et Motiv fra Rødby eller ogsaa fra Rødding Højskole, for det er da de rødeste Rødbeder, jeg har set. Men Gud bevares altsammen i al Uskyldighed, skjønt den forreste Rødhud og den som dansk Bondepige forklædte Indianerinde er saa gode Venner som to røde Køer. Det akulde barestens have vaaren mig, der havde sendt den Zinnoberklat til Udstillingen, saa havde jeg simpelt væk faaet den i Hovedet og et Spark paa Halevirvelerne ned af Trappen. Men naar man er *U. C.*, som formodentlig skal betyde Umulig Cavaler, blir man anderledes begegnet.

N. V. Dorph. 94. »Der vaages«. Jeg kan ikke se hvad det er, for det er Sort i Sort, men Niels Dorph er vores Ven, saa det er nok brillant. Efter Titelen at dømme kan det da ikke være en Scene fra »Fællesudvalget«, for der vaagedes der saamæn ikke.

A. Fritz. 130 131 132 o. s. v. Det er sandelig svært at komme til at se de Kunst-Værker, for der staar altid saa mange gamle Danne-Kvinder foran dem, og jeg tænker mig, det er fordi, de er daarlige paa Synet, og derfor holder de paa Fritzes Stykker, fordi de kradser op i deres gamle Øjen-Nerver.

J. Fæster. 136. Toget kommer. Nej, da skulde han rigtig nok heller have malet Folke-Tings For-Manden agende i Brude-Vogn med hvidfødte Krikker til Amalie-Borg. Det kunde han have kaldt for „Toget kommer“. Men det store Bonde-Tog kunde han ej male, thi det kommer ikke.

Henriette Hahn. 188. En læsende, ung Mand. Det er vist en Broder til Kunstnerinden, for sikken en Hahne-Kam han har. Men det er Synd, han har lavet den Lande-Vej i Midten.

Hans Nicolai Hansen. 570. En ungarnsk Dreng. Nej Hans Nicolai, det er nok en Øjropæer, ellers malede han en dansk Dreng med havblaa Øjne og hørgult Haar og Bojesens lille blaa Sang-Bog i Haanden.

Vilh. Hammers-Hoi. 149. Portræt af en ung Pige. Og jeg vilde jo inderlig gjerne, hun skulde være lidt mere glad for Livs-Glæden det er da rigtignok det dejligste Guld-Smykke, vi har. Men hun ser snarere ud som en Lig-Kiste. Men jeg holder dog paa, at de gamle Parykker skulde have rykket ud med de 600 Kroner til Hammers-Høj. Saa var han maaske blevet geladere. For det hører man da saa tidt, og havde Bergs og Kors-Gaards Morgen-Blad ogsaa Mønt-Sorter nok, saa var det vel ogsaa geladere og ikke saa morgen-gnavent.

Hans Jantzen. Nr. 580. Portræt af Fru D. Der er rigtig nok baade Roser og yndelige Blommer paa den Kjole, og jeg kan godt forstaa, at Fru D. gjerne har villet have den malet, fordi saa bliver Skilderiet baade et Blomster-Maleri og et Portræt, og det er to Fluer med een Smække.

Axel Helsted. Paris' Dom. Ja Paris det er nok en fæl ugudelig By, og det skal vel forestille en Dame-Skrædder, der udtaler sin Dom over den nyeste Mode fra Paris, som da er uden Tornyre. Og det kan gjerne være, han finder den skjøn, men jeg siger: Fy-Føj!

A. Fritz. 130—131—132 osv. Jeg læste i *»Politiken»* forgangen Dag et tysk Vers, der begyndte saadan:

»Alter Fritz steigst Du hernieder!»

Den Gang kunde jeg ikke knuse det, med ved at se A. Fritz's Malerier, kan jeg nok begribe, at han er den »Alter Fritz», som skulde ned af Væggene. Saa blev der Plads.

I Fæster. Nr. 136. Toget kommer. Motiv fra Holte. Det kan gjerne være »Motivet» er fra Holte, men »Lokomotivet» er da fra Kjøbenhavn.

Henriette Hahn. 148. En læsende ung Mand. Det er nok en Frisørsvend, der læser en Afhandling »Om Haarets Pleje osv.»

Hans Nicolai Hansen 570. En ungarsk Dreng. Nej Nicolai han er rigtignok inte hvad jeg kalder sjik længer, for der er inte saamegen Malervare paa alle hanses tre Billeder tilsammen som paa et eneste Gesikt i »Bondedommen». Og den Dreng med Rottefælderne betyder naturlig, at nu er Hans Nicolai selv til Rotterne og ifærd med at blive en Paryk.

Vilh. Hammershøi. Nr. 149. Portræt af en ung Pige. Jeg siger som Mester: Hammershøi han er god nok. Han er voreses Ædelfalk! Det sa'e Mester nemlig og inte voreses »Ædelfelt», som jo inte er Noget. Og havde jeg bare Assel Henresches Pen saa skulde jeg skrive, hvor maarschomt og interessant og plastisk og henrivendes og bedaarendes og maarschomt det Billede er, men jeg siger barestens: Det er fløjte mig stort, og den, der inte kan se det, er en Kraft-Patent-Idiot (U. C.)

Hans Jantzen. Nr. 580. Portræt af Fru D. Knæstykke. Jeg vilde nu hellere kalde det Brystbillede.

Axel Helsted. Paris'es Dom. Jeg ved inte, hvem denne hersens Pariser var, men han har sagtens vaaren Udskrivningschef ved Kongen af Mahognis Ammesonkorps, som jeg læste om i Ferslevs Avis forleden. Det er knuse mig et brillant Billede navnlig den Gravensten, som ligger i Græsset. Men jeg kan inte li'e, at Hr. Paris skal være ene Dommer, for der skulde være, hvad de kalder en Sjury, ellers blier det inte til Ret og Retfærdighed, men bare Provisorieanstalter. Og var jeg i Sjuryen, spiste jeg selv Gravenstenen og gav Pigebørnene Lov at gaa ind i Varmen.

Hagelvejr.

Det har haglet forleden, som Hvermand ved,
Hvis han var i Søndags i Skoven!
Mens Stormvinden suste, det dryssede ned
Med Byge paa Byge fra oven,
Og Knejperne fyldtes, som altid det gaar,
Naar Kulden og Blæsten er sejg, —
Hvad Under, at Folk sig en »Donner» faar,
Naar det hagler i Maj?

Det har haglet i Vaaren! Ifald der var dem,
Der troede paa Varme og Sommer,
Saa mærkede de, at de kunde gaa hjem
Og lægge sig, indtil det kommer!
Det gik dem som Venstre, der jublende grov
I Sejersrus dinglede om,
Til pludselig den provisoriske Lov
Som en Hagelbyge kom.

Det har haglet forleden; — der gives maaske
De Folk, som vil Faktum bestride,
Som tro de fornægte, hvad Alle kan se,
Naar blot de benægte i Tide;
Med Helten fra Næstved de kan slutte Pagt:
Thi bli'er Hr. Christoffersen vred,
Han si'er, at han aldrig et Skjældsord har sagt, —
Skjønt da »haglede» ned!

Det har haglet i Søndags. — Ja, Foraaret gaar
Unægtelig lidt over Grænsen,
Men Frihed for Alle! For Majmaaneds Vaar
Saa godt som for Henning Jensen.
At ingen maa haane sin Gud og sit Land,
Kan Præsten slet ikke forstaa,
Men han spiller Martyr, naar ikke han kan
Gaa med Messe-Hagl paa.

Det har haglet i Maj, og de kyndige si'er,
Det tyder paa Uro i Vejret,
De ta'er det symbolsk om de mange Partier,
Hvoraf nu vort Land bli'er fortæret;
Men dog det en Trøst for de Frygtsomme var,
At Riflernes Vælde blev brudt,
Skjønt Neiiendam's Helte vist opfundet har
Hverken Hagl eller Krudt!

Man fortæller, at Bojsen og Berg nu er kjed
Af at tære paa Hørup's Glorie,
Og at de som Haglbyger vil styrte ned
Over Estrup og hans Provisorie!
Men Hagl, — ak, de smelter saa hurtig igjen;
Det Faktum ej omstødes kan —
Og det var dog haardt, om saa herlige Mænd
Skulde drukne i Haglbyge-Vand!!

Hvor man morer sig.

»Kommer hid, hver Venstremand
Og hver Venstrekvinde!
Gjøglebilleder I kan
Daglig hos os finde;

At, hvad der af os udspyes,
Er den højeste Oplys-
ning, man har i Norden,
Er ved *Logos* svoren!«

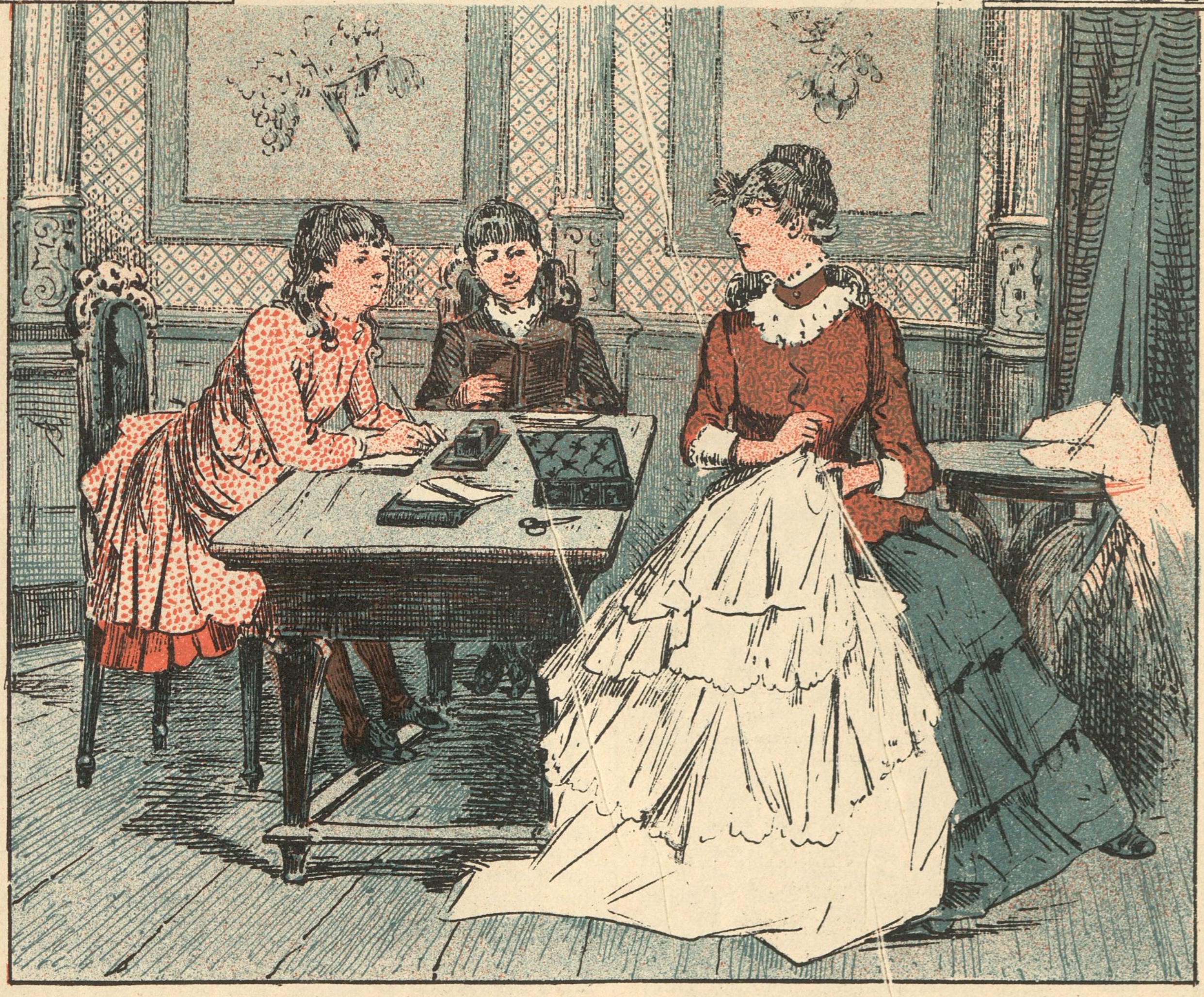
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 21. Maj. Nr. 21.

PUNCH.

Fransk Stil-Øvelse.

Thora: Sig mig Sofie: hedder det *la coeur* eller *le coeur?*
Sofie: Nu skal jeg se efter.
Syjomfruen: Det hedder da Likør!

Det sidste Middel.

Det er i Venstre dog et ædelt Træk,
At naar det Panden har mod Muren løbet
I Stedet for at skaffe ESTRUP væk,
Og derved har saa stor en Statskløgt røbet,
At den kun lignes kan med Børns — i Svøbet,
Saa lider deres Maal dog intet Knæk:
Med nye Midler giver det gelade
Parti sig til at læge gammel Skade.

Nu er det sørgeligt, men ganske vist,
At ESTRUP bittert Vælgerfolket krænker,
Snart aabenbart med Magt og snart med List
Han lægger dets »Bevillingsret« i Lænker.
Han smeder mod dets »Frihed« fule Rænker
Og faar vel sagtens ingen Ro og Rist,
Før »Folkeaanden« smedet er til Klippen,
Hvor »Provisoriet« agerer Gribben.

Han Smeden er, den Ting er ganske klar,
Hans Hammerslag er ingenlunde lette;
Og mange Haand-Jærn han i Ilden har
Til Venstres Helte, kan vi sagtens gjætte.
— Men, naar man Smeden selv tør ikke rette,
Har Loven ej forbudet, at man ta'er
Blodhævn paa Bager, Brygger eller Slagter,
Naar det er noget, som man bedre magter.

Thi kjender Venstredommerne for Ret:
»Til velfortjente Straf for ESTRUPS Brøde
Hver Højrekjøbmand skal undgjælde det
Og med fuldstændig Næringstab at bøde.
Provisoristerne skal savne Føde,
Og hver en By skal sultes ud komplet
Med sine Højremænd, de stærkt forblindede,
Til Afsky og til Skræk for ligesindede!«

Kors, hvor det gjør os ondt for disse arme
Fortabte Højremænd, som Livet til
Maa sætte i det rædselsfulde Spil,
Hvis ikke Venstre lidt sig vil forbarme
I denne Nød, og selve TAUBERS Tarme
Af Medynk højt til Himlen skrige vil,
Saa Højre dog, før Livet helt er omme,
Hos Venstres Gaardmænd kan paa »Sognet« komme.

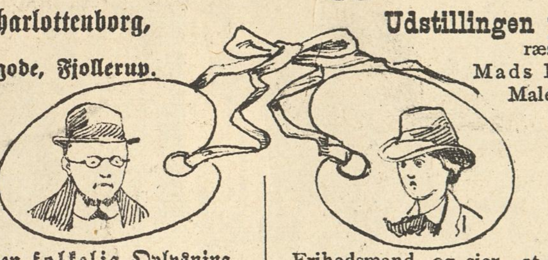
Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, det er da næsten en halv Evighed, siden vi to har sét hinanden, og jeg har saamæn tidt tænkt paa, at nu sidder De heroppe og véd ikke en Smule af, hvordan det gaar omkring i Verden, saadan som nu det Russerne og Englænderne gjør ovre i Asien, som jeg nu syntes vi kunde lade dem om, men Sørensen siger det har alligevel Indflydelse paa os, fordi vi er i Familie med dem begge gjennem Giftermaal, og det bliver maaske til Voldgiftermaal for os, og jeg er umaadelig spændt paa, hvordan det skal gjøres, om Kejseren og Væls skal møde i Forligelseskommissionen her, ligesom naar Oldenborre og Kantor er komne op og skjændes, og saa siger Sørensen ogsaa, at det ovre i Asien har Indflydelse paa Sukkerpriserne, der gaar i Vejret, lige som i Syltetiden, saa det maa sagtens være søde Asier, de laver derovre, og det er derfor de sér saa surt til hinanden, for Russerne vil sagtens hellere have dem som Lageagurker hvorimod Englænderne vil gjøre dem til Pikkels, men Smag og Behag er jo saa forskjellig, søde Fru Schrøder, og jeg har saamæn aldrig taget Dem ilde op, at De altid lader mine Rødbeder blive liggende paa Deres Tallerken, og De behøver saamæn ikke at lægge Kniven over dem, for Gud det er jo en ærlig Sag, skjønt mine Rødbeder har Folk da altid sagt var sypærbe, men maaske De er bedre vant, Tak! De behøver ikke at gjøre Undskyldning, fordi det bare er Puddersukker, jeg er ikke kræsen og selv om jeg var, lader jeg mig dog ikke mærke med det, og Gud søde Fru Schrøder, De har naturligvis ikke været paa Udstillingen endnu, men der er jo da ogsaa saa meget, som man kan sé gratis som paa Østergade paa Hjørnet af Benzons Apothek, hvor de nu har hængt Georg Brandes ud, og jeg véd ikke om det ligner, men Petrine, der har rendt paa hans Forelæsninger, siger, det er magnifix, og der staar et Sprikvort under, som jeg troede var Græsk eller mulig Hebraisk, for der staar: »Fortiterinre, Svabergast i Modum«, og jeg spurgte Sørensen, hvad det betød, men han er jo en ulært Mand som ikke kan Sprog, men da han hørte, at det var udenfor et Apothek, sagde han, at han troede nok det betød saadan noget som: »Stærk Diaree, men paa en behagelig Maade« men det sagde Petrine var noget Snak, og saa fik vi fat i Fritz Grønbæk, der jo kan Hebraisk fra den Tid, han vilde være Theolog, og han sagde, det var Latin og kunde oversættes som: »Man kan godt sætte stærk Kuler paa, naar det blot skêr paa en behændig Maade«, og det sagde han passede meget godt som Motto, men Petrine og han røg sammen, fordi Fritz er bleven Dansker ligesom Gjellerup og Borksenius, og nn kommer der aldrig af de smaa Sorte til ham, ikke en Gang Peternansen, som dog kun er, hvad de kalder Kvadron, men lutter store tykke, blonde Studenter, der allesammen har været Seminarister først og som sidder oppe paa hans Værelse og afvexlende synger Kæmpeviver og drikker halve Bajere, som de selv henter henne paa Hjørnet, for Pigen vil ikke varte dem op, fordi en Dag, hun var deroppe med Øl, var der en af dem, der tog hende om Livet og sagde hun var en Dise, men hun bed fra sig og sagde: »at var hun »dis'« med ham var det saamæn heller ikke hendes Ønske at blive dus«, og kom farende ind i Dagligstuen til mig og vilde sige op men blev paa den Betingelse, at hun ikke skulde have med den Opvartning at gjøre, og Gud, søde Fru Schrøder, det sêr sørgeligt ud med Tivoli, som man ikke kan komme i for Kulden og i Aften vil vi i National i Stedet, for der er en Madam

Théo som optræder med levende Billeder, og det plejer jo ellers at være noget fælt noget, men efter Navnet at dømme, som jo da er i Familie med Theologi, er det sagtens lutter bibelske Billeder, og det kan jo være meget opbyggeligt og maaske har hun egentlig været angasjeret til Bethelskibet og kun ved en Fejltagelse kommet i Filialen paa Vesterbro. Og Gud nu maa jeg gaa, søde Fru Schrøder, for jeg skal op og kjøbe mig et Sjærsi-Liv, for naar man har Figur, skal man da ved Gud gjøre noget ud af den. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

I Dobbeltkiggert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,

anmeldt af

Hans, Peter, Frode Fredegode, Fjollerup.
Dansker.

Peter Ilsted. 579. Finanslovs-Forhandlinger. Ja Kvinden hun er da rigtignok Folke-Tinget, fordi hun har Kjærligheden og vil elske det Gode frem og give Penge til Høj-Skoler og al anden folkelig Oplysning, men Manden er en Prpvisorist. Men det skal nok vise sig, at Kvinden skal seire, fordi hun har den gode Sag.

H. C. Koefoed. 590. Ved det daglige Arbejde. Det er en Danne-Kvinde, som sidder mellem to Katte. Og Hr. Snøftelund vilde vist lægge det ud, som om det skulde være en Hentydning til den dejlige Vanadis, Freja, som kjørte med Katte og har spændt dem fra. Men jeg troer snarere, det er en Trold-Kvinde, fordi Kattene er sorte, og det er muligt, det bare er en Sy-Pige, der ikke kan blive færdig og er i Kattepine. Og de to Misser ere symbolske Figurer, som antyder hendes Mis-Stemning.

P. S. Kröyer. 240. Skagboere gaa ud paa Nattefiskeri. Ja Kröyer er rigtignok herlig. Fordi han kan faa En til at begribe de dejlige Ord i Bjørnsons mageløse Skuespil: „Det nye System", hvor Fruen siger: „Der er noget uendeligt ved Havet". Og jeg synes de skulde ansætte Kröyer ved Theateret til at male Bag-Tæpper til Strandby-Folk og det Stykke, hvor de synger og som hedder noget som „Den lyvende Lollænder", som jeg ikke har seet, men det er sagtens noget Høire-Vavl om de brave Riffel-Mænd dernede. Og min Ven, Morten Madsen, paastaar, det hedder „den flyvende Hollænder", men det er noget Vrævl, for en Hollænder kan da ikke flyve, dertil er han for tung i Bag-Kroppen.

H. P. Lindeburg. 253. Ole Vind prædiker for Christian den Fjerde. Det kan nok være mine Øjen-Glugger løb i Vand, og jeg maatte have min Næse-Klud frem at tøre dem med, saadan en Bevægelse kom jeg i over det Skilderi. Ja, havde vi blot en saadan Vind i Sejlene, som vi kunde slippe, og lade ham som en Daniel i Løve-Kulen gaa op og tale Gammens-Ord til Provisoristerne, men det skulde da være Monrad, hvis det ej var, fordi han har sit Bispe-Sæde, som det var Synd, han skulde miste. Og Henning Jensen er en Ojropæer, saa han vilde ej være paa sin Plads til at snakke Dansk. Men Hostrup er saa gammel! Nei jeg tænker, vi skriver efter Niels Lindberg. For naar han kom som en anden Vind, saa vendte Vinden sig maaske.

A. Mackeprang. 601. „En Ræv kommer hjem til sine Unger med en And." Det kunde ogsaa hedde: „Hørup kommer hjem fra en Tour til Leiren paa Lamme-Fælled."

Oscar Mathiesen. 602. En Hofnar. Det er vistnok saadan En, vi nu kalder en Kammer-Junker. Men den gamle Uniform var kjønnere.

Udstillingen paa Sjarlottenborg

ræsenseret af

Mads Karlsen Klat
Malerforbundter.

Peter Ildsted 519. *Finanslovsforhandliger.* Det er natyrlig en Kanonkvinde, som vil have sin Mand til at rykke ud med Moneterne til nok et Batteri, men han er en Frihedsmand og sier, at han inte gier en Pibe Tobak for Militarismen. Og det er meget fint, at Maleren har kaldt det Finanslovsforhandlinger, for det, de bare inte gjør, det er at forhandle. De muler begge to, og det er hvad jeg kalder realistisk.

H. C. Koefoed 590. *Ved det daglige Arbede.* Naada! hvis Mester saa, at vi inte tog bedre fat ved vores daglige Arbede, saa kan det nok hænds sig, vi fik paa Gummerne! Men det er hvad jeg kalder et dyftsindig Arbede, for det betyder, at Kvinden er som Markens Lillier, de syer inte og de spinder inte. Og selv de umælendes Dyr nemlig Missekattene er dog flittigere, for de syer rigtnok heller inte, men de spinder allenfals. Det er, hvad jeg vilde kalde moralsk. Koefods Historie er for Resten godt fortalt.

P. S. Krøyer 240. »Skagboere gaa ud paa Nattefiskeri«. Naar jeg sér det, saa maa jeg rigtignok synge:

»Ned med *Meldahl*, med *Exner* og med *Kyhn*!
P. S. Krøyer han skal ha'e Hurra af hver Malerklat i Byen!«

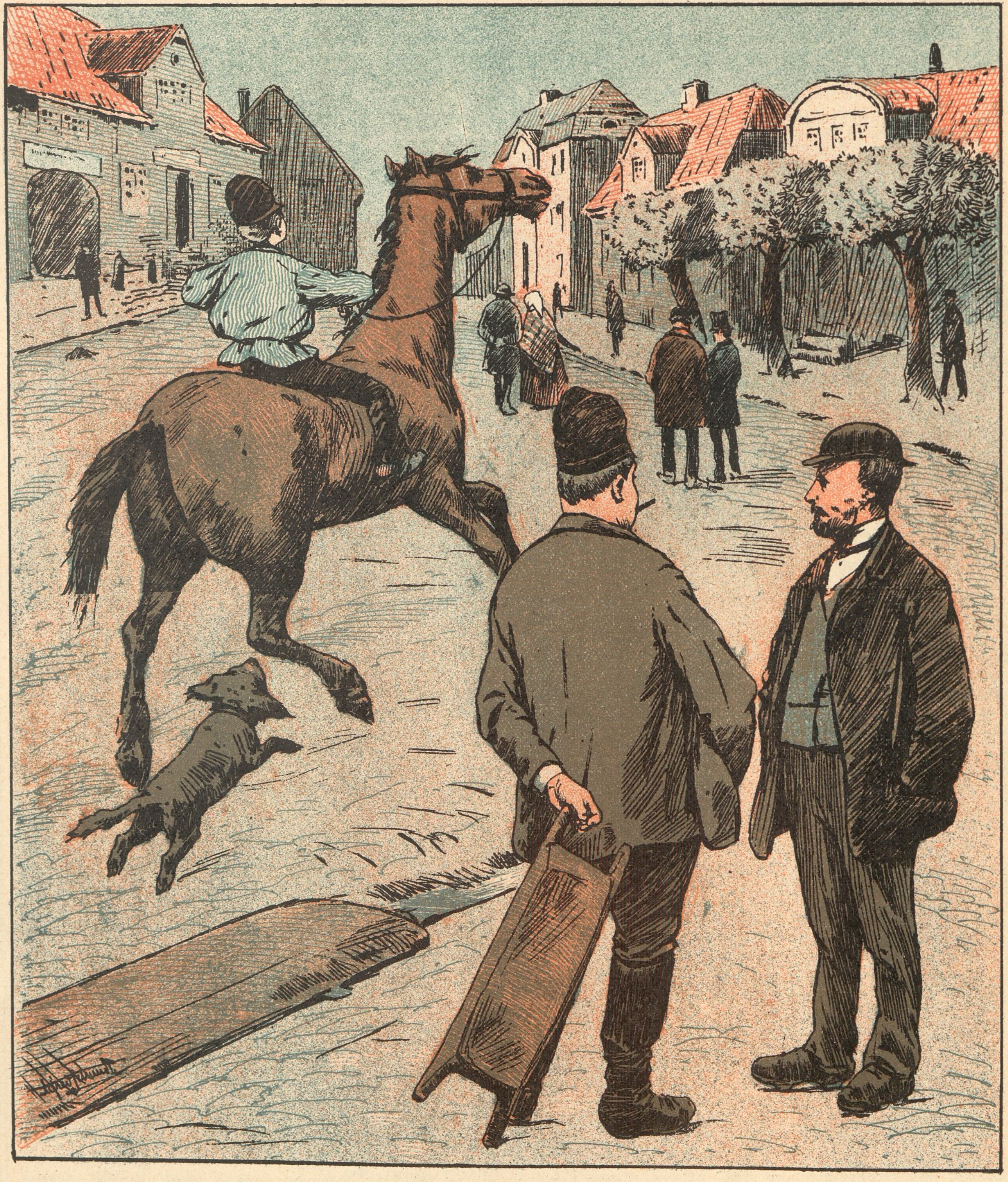
For Krøyer han kan male Blaat i Blaat, saa det blier den yndigste Blaabærsuppe, nogen Fiskermand kan ønske sig at sejle i, og saa ligger der en Rokke paa Stranden, som er et Sindbillede paa de gamle Rokkehoveder, der er strandede paa Traddisjonens tørre Sandbanker, mens vi Onge gaar i Baaden med Krøyer og sætter Seil ud paa Dybet, det som Tyskerne kalder »ins Blaue.«

H. P. Lindeburg 253. *Ole Vind prædiker for Christian den Fjerde.* Det lærte vi paa Aftenskolen, at Christian den Fjerde var en stor General, og det har Lindeburg fremhævet, for Kongen har stillet sine Mænd op paa et langt Geled og saa sagt til Præsten, at nu kunde han falde an. Og de tror jo, Præsten skal faa Klin, men han stikker ikke op, men giver dem nogle ordentlige Næser. Hvad de kan trænge til, for dem de har, er lovlig lange i Skafterne. Og Mester Vind kan sagtens, for det er jo tydelig nok nogle Grødhoveder, men havde han skullet præke for voreses Folk, Georg og Eedevart, saa havde den Vindmager snart maattet stikke Piben ind.

A. Mackeprang 601. »*En Ræv kommer hjem til sine Unger med en And*«. Det er da et Billede, der kan varieres. Næste Gang bliver det: »En And kommer hjem til sine Unger med en Ræv«, saa »En Unge kommer hjem til sine Ræve med en And«, og saa »En Ræv kommer hjem til sine Ænder med en Unge« og »en Andeunge kommer til en Ræveunge« og »en anden Ræv kommer til en ung And« og »En ung Ræv kommer til en And med en Andens Unge« osv.

Oscar Mathiesen. 602. En Hofnar. Det hedder ellers »Narren gaaer og ta'er En med«. Men her bliver det nok til, at En gaar og ta'er »Narren« med, og han bliver ikke narret.

Filosofi og Hesteslagteri.

— Ja, min gamle Ven, i Dag er Du Ridehest, men i Morgen er Du Pølser!

Tilstrækkelig forsynet.

— Ve' Di'nte køve en Sprællemand?
— Næ Tak, min Tøs! Jeg har allerede én her!

Boycottet.

De kan bande paa, nu bliver snart den værre
For alle, der for Højre ta'er Parti!
Nu skal gamle Carlsberg myres paa Fredsberre,
Da Kaptainen inte Chresten Berg kan li'e.
I *den nye Tidsavis* man fik Parolen
Om, at derfra skal man ikke hente Drikkelsen.
Naar i Sommervarmen Hundedagssolen
I Ho'det sætter Fluer paa Carl Mikkelsen!

Paa Kroen, hvor man Busk og Bajer hylder,
Og Veltalenhedens Blomster staar i Flor,
Man Bajer efter Bajer i sig tyller,
For Tørsten er af denne Aarsag stor.

Paa Møder og i Valgkamp er det vistnok,
At Stridens Ære skjænkes Bogødegnen,
Men Byttet derimod — jo, det er trist nok,
Paa Grund af Halsens Tørhed faar Kaptainen!

Og desuden gamle Carlsberg-Øllet rummer
En Fare i sit slemme Alkohol;
Thi det Vælgerfolkets Hjærner helt fordummer,
Saa dets sunde Sands gaar Pokker i Vold.
Derfor maa det uden Tvivl være givet,
At Carl Michelsen og *Tidsavisens* »Nejere«
Maa sikkert have faaet sig i Livet
En voldsom Mængde gamle Carlsberg-Bajere.

Derfor, Vælger, naar du sætter til din Munds Hul
»En kold En« paa den lummervarme Dag,
Se, først om den er tappet af et Spundshul,
Der Kilde er til Gavn for Højres Sag;
I saa Fald maa du ikke dig forsynde
Med at drikke den, hvor tørstig end du er, thi
Du kan faa din Bajer fra en anden Tønde:
Man skal aldrig være øllebrødsbarmhjærtig.

Snart Carlsbergs »Stjerne« kan ej længer skjærme
Det Øl, hvorpaa ej »Folket« sætter Pris,
Men hvorom dets Sønner spilder deres Bærme
Med Artikler i *den nye Tidsavis.*
Kaptain Jakobsen maa bære da Tilskikkelsen,
Som bedst han kan, naar han skal savne Sølvet:
Og det Folk, som tørster, lærer, at Carl Michelsen
Og hans Jøder véd, hvor David kjøbte Øllet.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Den nye af Hr. Krum oversatte eller maaske det hedder: oversprungne eller frit efter det Tydske forføddede — Ballet hedder jo «Spillemanden», *men den kunde ved Gud lige saa godt hedde: »Man skal ikke kaste Brønden til, før Barnet er druknet», for den Rolle, Brønden spiller i Stykket, er lige saa stor som Spillemandens.*

I Begyndelsen sad jeg rent ud sagt som et komplet Monstrum, for jeg forstod ikke et Ord af, hvad der foregik; men da jeg saa vendte mig om og spurgte Børnene, om vi maaske var gaaet fejl og kommet paa Alleenberg eller et andet Hunde- og Abetheater, hvor der er Rotter, saa sagde Conrad, at jeg maatte huske paa, det var en Allegorie det Hele, og at Rotterne betød de mange Debutanter og Debutantinder, saa var jeg strax med paa den, som Pigen siger derhjemme.

Og det kan nok Gud bevares være, der var fuldt med Debutanter og Debutantinder, og ikke alene de Ældre ved Theatret beklagede sig, men ogsaa Folk ude i Byen, og det er sandt, det ved jeg, for det har jeg læst mange Gange i Aviserne om. Saa kom der en tyk gammel Fyr ind, og det var Carl Price, men morsom var han alligevel. og jeg spørger jo Conrad:» Hvem skal det være?» — Jo, svarer han, det er en Persofernisation af Folketinget i Bergs Skikkelse, for de vil ingen Penge give til at blive af med Debutanterne og faa nogle ordentlige Kræfter i Stedet. — Og baade Frk. Westberg og Hans Bech beder ham om at fri dem for Debutanterne, men han siger: »Nej, vi vil netop lade det Altsammen gaa til Rotterne». — Saa kommer Rottefangeren og hans Medhjælper. — »Jeg ser nok, det er Krum og Lauenberg», hvisker jeg, »men hvem skal de alludere til?» — »Fallesen og Pjetro Krohn, forstaar Du nok.» — »Javel, begribeligvis!» — Og Fallesen og Pjetro Krohn lover at redde Theatret for en vis Sum; hvor meget det var, kunde jeg nu ikke bestemt forstaa, men meget var det, og det foruden Rejsepenge, for Berg var lige ved at gaa bagover, men tilsidst gav han dog efter; jeg antager, fordi Fallesen lovede Rigsdagsmændene Fripladser. Saa spiller Krum en hel Del krumatiske Løb paa Violinen, og Rotterne gaar i Vandet paa den, i saadan en lille Sø eller Rotterdam i Baggrunden. Men saa vil Berg ikke betale den akkorderede Sum, og Fallesen truer med at trække sig tilbage, men gjør det ikke, fordi han finder paa en bedre Maade at hævne sig paa. Saa kom der Noget, jeg ikke forstod: først giver de sig til at danse, og saa leger de Panteleg, og alle de unge Piger falder da i Brønden, og allesammen for Fallesen; men de unge Herrer stod som nogle Mæhæ, akkurat som det kunde være i et rigtigt, ungt Selskab, for da de unge Damer er tagen bort, ærgrer Herrerne sig over, at de har baaret sig saa dumt ad. Og dermed er den Akt forbi, og saa er vi færdig med Spørgsmaalet om Kammerherren og Debutanterne, for man ser ikke mere til Rotterne.

I anden Akt er der ogsaa somme Ting rotten; men det er om Fallesens Forhold til Sekondtheatrene, det her drejer sig om. Det er hos Valdemar Price, man er, og han er Hersker over det grønne Rige, det vil sige allegorisk, at det er Scavenius; han har fire Yndlinge, som er det kgl. Theaters Primadonnaer, og nu er Anna Westberg kommen derned, og han synes allerbedst om hende, og man forstaar saa pludselig, at Anna er det Samme som Oda Nielsen. De andre Primadonnaer har sammenrottet sig og er grusomt jaloux paa hende, og Spillemand Fallesen har ondt ved at faa Kabalerne til ikke at gaa op, men er umaadelig afabel overfor Scavenius. Paa en Gang dumper saa Herman Hans Bech ned fra Himlen og vil hente Oda Nielsen op til sig, og saa er det jo strax

tydeligt, hvem han er, nemlig A n d e r s e n *fra Dagmartheatret; han forklager Fallesen for Scavenius, men det hjælper ikke, Scavenius siger, Oda Nietsen maa blive hos ham ɔ: ved det kgl. Theater, forstaar sig; og saadan var det jo, at det gik til, den Gang De ved, at Andersen var ved Kasino, og det kom til et Brud mellem Kulisserne mellem ham og hans forhen afable Ven, Kommandanten, saa den Afdeling er næsten historisk. Og foruden det er den elektrisk, saa den godt kunde kaldes* «Gnisten»*; det kan ogsaa nok være, at den elektriserede Publikum, navnlig da de fire Primadonnaer paa en Gang staar som lysende Exempler. Men her maa jeg give en alvorlig Reprimande til* **F a l k m a n**, *som i sin Kritik skrev om, at det kom fra de elektriske Batterier paa Damernes Bryst; det kalder jeg ved Gud upassende for et ellers saa anstændigt Blad som* «Nationaltelegrafen»*! Og jeg sagde til Bollerup: •Jeg erklærer Dig for et umoralsk Mandfolk, hvis Du ikke siger Bladet af!•; men vi har det endnu — saa nu kan Bollerup gaa for den, han er!*

Saa er der kun en lille Afdeling tilbage, hvor vi er oppe paa Jorden igjen, og Andersen har en Konference med Kongens Foged, ligesom De ved den Gang med «Grylle og hans Viser»*. Paa en grumme højtidelig Maade sætter Andersen nu Kors ved Fallesen, og lidt efter kryber denne saa til Korset og giver ham Oda Nielsen tilbage, hvad jeg kan tænke, han alligevel er bleven tvungen til af Scavenius. Det vil sige, det Sidste er kun noget, jeg formoder, for der er jo endnu Ingen, der rigtig ved, hvordan det hænger sammen med det grønne Hus.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Røræg.

Det frodigste Liv nu spirer
I Blomster og Træernes Skud,
Selv Bondens Høns har nu travlt med
At faa ruget Kyllinger ud.
Hvad Under, at de er smittede?
De ser jo, at rundt omkring
Gaar Bondens Venner og Førere
Og ruger paa sælsomme Ting.

Se, der er nu Doctor C h r i s t o f f e r s e n;
Som æggesyg Høne han gaar,
Et Kamp-Haneæg vil han ruge
Og vældig med Vingerne slaar!
Men »staver« de og lægger sammen
I N æ s t v e d og dets Politi —
Bli'er Herligheden et Vind-Æg
Med Ingenting indeni.

»Kollektøren« og *Doctor* P i n g e l
I B a l l e r u p fik deres Knæk,
Da Højre i Hønsehuset
Kom ind og tog Æggene væk;
Alligevel siger dog Rygtet,
De naaede med Overlæg
At faa lagt i Kredsen en Bunke
Fuldfærdige »skidne Æg«.

Hr. B j ø r n b a k med Nøglen til Kassen
— Som salig Hr. Peder Paars —
Forleden gjorde en Rejse
Fra Kallundborg og til A a r s.
Han ruged paa Provisoriet
Og gned sig polisk i sit Skjæg —
Og slugte for fyrretyve
Kroner haardkogte Æg!

De H ø r u p s k e Høns og P e r A n d e n
— En And, der for Resten er tam —
Saa vilde Æg vil udruge,
At B e r g selv bli'er rød i sin Kam!
Fortvivlet han skotter til H ø r u p;
Han mindes sin Skæbne med Gru
Og mumler: »O, se dig i Spejlæg,
Før Æggene rent gaa itu!«

Men Venstre fra Møddingen galer
Og henter sig Skældsord i Læs,
Fordi Provisoriet skyldes
En kunstig Udrugningproces!
Men hvad mon de kloge Høns saa
Vil sige, hvis trods deres Præk
Det viser sig, at Ministeriet
Har ruget — et Svane-Æg?

Spænd og Spark.

Ved Fællesspisningen ovenpaa Venstremødet i O d e n s e fortalte Gaardmand H a n s K n u d s e n, at han talte om Friheden med sin 13 Maaneder gamle Søn. Ganske i sin Orden! Sønnen er selvfølgelig ligesaa klog som Faderen i d e t Kapitel; men vi har dog den Fidus til K n u d s e n *junior*, at han foretrækker at delikateres med almindelig Barnemad.

* * *

Ved samme Lejlighed modtog B e r g en ny »Folkegave« i en Pakke, der indeholdt en — Hyldebøsse! Man maa jo hylde Kæmpen med den aabne Pande paa den Maade, han fortjener, og sikkert er det, at Skydevaabenet her var kommet paa den rette Hylde.

* * *

»*Morgengnavet*« udsteder i den Anledning et dybt Hjærtesuk over Hyldebøsserne paa F y n; heraf kan man slutte, at Venstre har følt sig truffet i sine ædlere Organer af dette Skydevaaben. Skulde Bladet altsaa ikke afgaa ved en naturlig Død eller af Sætterforgiftning, er det rimeligt, at Dødsaarsagen bliver Hyldemarvstæring.

* * *

Gaardmand C l a u s S c h n a c k er bleven afsat som Sogneraadslem, fordi han ikke vilde melde sig ud af Riffelforeningen. Strengt taget kan et Sogneraad nok undvære S c h n a c k; men hvad skulde den stakkels Riffelforening uden Rifler gjøre, hvis den ikke kunde hjælpe sig med S c h n a c k indtil videre?

* * *

C a r l G j e l l e r u p lader i sin nyeste Bog »de 2de Jøder« Gebrüder Brandes vide, at han ingen Klæder har laant hos dem til at spille Græker og Helt i. Man kan ikke fortænke Forfatteren i, at han hellere vil staa paa sine egne Ben, end laane f. Ex. lille Eedvards.

* * *

Efterat Doktor P i n g e l og hans Venner fra Badstuestræde i Søndags have aflagt et Besøg i Balderup, skal Byens Navn som Følge af denne mindeværdige Begivenhed omdø- (om Forladelse! omskæres) til R a b a l d e r u p.

En Valg-Ravn.

Vort Venstre havde sig en Ravn,
Og R a v n han hed,
Om han paa Tinge gjorde Gavn,
Nok ingen véd;
Men prydet har han Venstres Hær
Og Ravnetrop
Med sine hvide Vadmelsfjer
Og røde Top.
Men R a v n har dog reddet sin Riffel.

I Ø r u m, eller hvad den hed
Den Ravnekrog,
Fløj R a v n til Vejrs og gram og vred
Med Vingen slog.
Helt dristig aabned' Næbet han
For disse Ord:
Vi lave bør hver Herremand
Til Ravnefo'er!
Thi R a v n havde kjøbt sig en Riffel.

Men stakkels R a v n kom galt af Sted;
Han ligned just
Den R a v n, der sad i Træet med
Et Stykke Ost:
R a v n blev først klog af Skade, da
Han til sin Mén
Sit Lærerembed' tabte fra
Den grønne Gren.
For R a v n havde kjøbt sig en Riffel.

Men ganske vingestækket har
Man R a v n dog ej.
Man sa'e: Den Fugl vi flyve la'er!
Flyv nu din Vej!
— Som løs og ledig Fugl han Navn
Nu bær' med Glans.
Ak jo, hvad vilde Spurv og — R a v n
I Tranedans?
Skjønt R a v n fik dog reddet sin Riffel.

Rottefængeren.

Jeg er en Rottefænger, ja,
Og Bondefanger, hopsasa!
Jeg fløjter for de Bønder smaa,
Og til mit Spil de danse maa.

Højt har hver »Dansk« og «Evropæer«
Sin Folkekammerjæger kjær;
Saasnart jeg mine Triller slaar,
Til Rotterne de alle gaar.

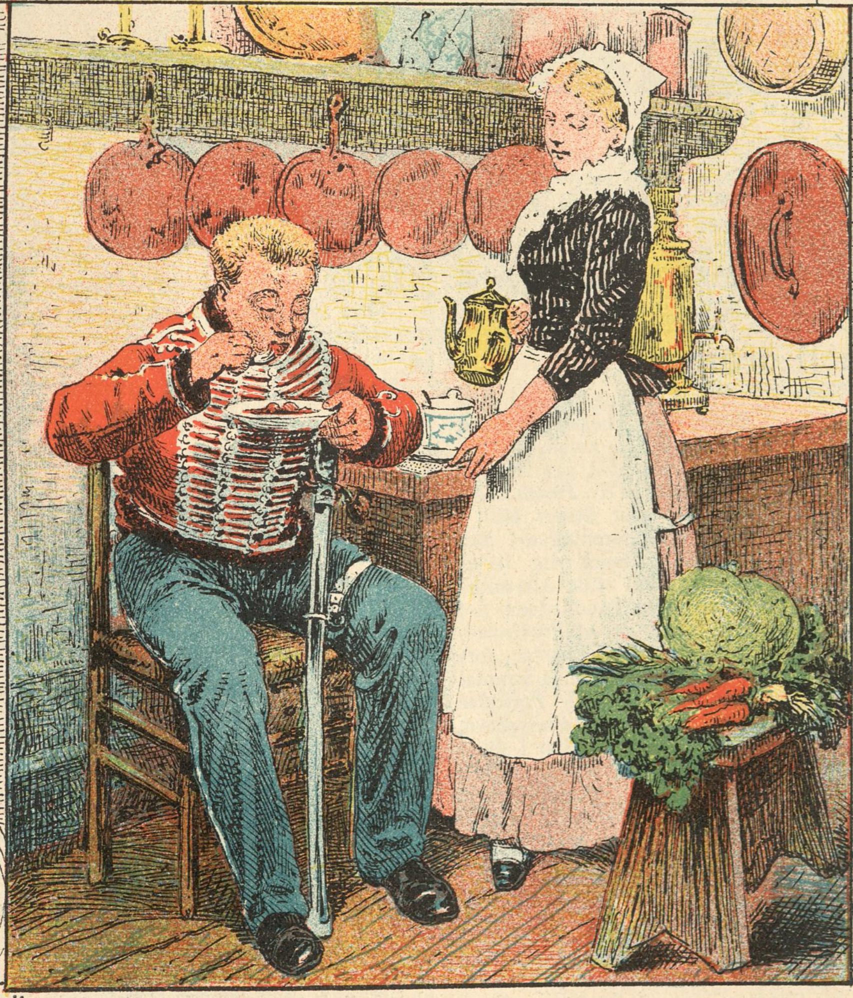
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 28. Maj. Nr. 22.

PUNCH.

Madkjæresten.

V. Rosenstand *pinxit.* Punch *delineavit.*

I Hedenhold gik Helten efter Krigerlivets Møje
Til Valhal, hvor ham Odins Møer med Mund-Godt ku'e fornøje;
Nu ligervis Valkyrien ham i Køk'net gjør til Gode:
Man ser, Højnordens Kæmpeliv gaar aldrig helt af Mode.

Den 28de Maj

(En Tradition fra 1848.)

Fra Kongeaaen til Randers Fjord
Foer Rygtet om Kap med Vinden:
»Nu drager Tysken herop mod Nord!
Snart brandskatter WRANGEL den jydske Jord,
Og vor Hær er vegen for Fjenden!« —

Men Løven hvæssed' i Tavshed sin Klo,
Hvert Hjerte kun banked for Sejren.
Snart lød fra hver Arne med Haab og Tro:
»Jeg kan ikke blive! Jeg har ingen Ro!
Jeg maa med de andre til Lejren!«

Og det var den otte og tyvende Maj,
Da viste de danske Soldater
Ved Nybøl, at Fjenden forskrækked' dem ej;
Med Bajonetten de hjalp ham paa Vej
Til at slippe fra JESSENS Granater.

Det var en Bedrift, som hver Dansker tidt
Bør skjænke en løftende Tanke:
For Nederlaget, vort Folk havde lidt,
Kom Dagen, hvor Dannebrog stolt og frit
Blev plantet paa Dybøl Banke!

— Soldater, som samles om Danmarks Flag
I Dag mellem Teltenes Række!
Maaske der kan ogsaa oprinde den Dag,
Hvor I skal hævne vort Nederlag
Som hine Majdagens Kjække.

Slut Kreds og staa fast da, Mand ved Mand,
Efter Dybølheltenes Vane,
Om Konge og Sprog, om Pige og Land,
Da kommer vel ogsaa den Stund, hvor I kan
En Sejerskrans skjænke vor Fane.

Punch drømmer.

Punch var ene hjemme. Fru *Punch* var i Theatret, Frøken *Punch*, der er kvindelig Student, havde Sold paa sit Værelse, og unge Hr. *Punch* holdt Foredrag over Stuart Mill i »Skoledrengeforeningen«. Saa besluttede *Punch* sig til at nytte denne stille Aftentime til at lade Sandhedens Sol lyse op i sin af Provisorietaage og Højredunster formørkede Sjæl. Han samlede den højeste Oplysnings Straalebundter, der i Form af de sidste 14 Dages *Politiker* havde hobet sig upaaagtede op paa hans Skrivebord, ivrigt eftertragtede af hans yngste Podekvist, der i disse herlige Organer kun plejede at sé et velkomment Stof til Fabrikationen af »trekantede Hatte«, og satte sig i sin amerikanske Gyngestol for ret at nyde disse Aandens Mesterværker. *Punch* pløjede Spalte op og Spalte ned. Det var et strængt Arbejde, navnlig naar han af og til af Vanvare plumpede i et af de Mosehuller, hvor den som advarende Mærkepæl anbragte Signatur: Per Anden var undgaaet hans Opmærksomhed, eller han filtrede sig ind i et tæt Væv af dristige Paastande, for til sidst i Stedet for den attraaede Oplysning at finde lille Eeduard gnavende som en grøn St. Hansorm paa et Dagblad. Stundom syntes han at skimte Lys forude og tænkte, at han i Lederne skulde kunne finde den Ledestjerne, der kunde tænde op i ham, men han saa kun Hørup, der som den evig glade Lygtemand hoppede af Sted over Stok og Stén, medens den røde Lue stod ham ud af Halsen. Den »højeste Oplysning« maatte have det tilfælles med Buelamperne i Folketinget, at den af og til gik ud, i alt Fald følte *Punch*, hvorledes Vrøvlets og Meningsløshedens Mørke indhyllede ham i stadig tykkere Skyer. Da lyste det pludselig som et Lyn. Det var »Efterretningerne fra Lammefælled!« Han læste disse djærve, frihedsaandende Ord, læste, hvorledes Tusinder af kjække Soldater hver Aften samlede sig for med gløden de Begejstring at synge Frihedens Hymne med det udødelige Omkvæd:

»Ned med Estrup, Scavenius og Ravn!«

medens Oberster, Kaptajner og Lieutenanter som skræmmede Rotter søgte Ly i Teltenes mørkeste Kroge. »Gid jeg var Soldat!« udbrød *Punch* begejstret og gav sig til ivrig at søge i Bladbunken efter mere af den Slags. Men, medens han vadede igjennem alt det visne Snak, blev Mørket atter tættere og tættere, træt og mat lagde *Punch* sig tilbage i sin Gyngestol, faldt i Søvn og drømte.

Han drømte, han var bleven Soldat og laa i Lejr. Men ikke rigtig Soldat! Han var folkelig Riffelsoldat i Riffeluniform, hvidt Vadmel og rød Nathue, og laa i Riffellejr nede i Ringsted-Egnen. Det var en underlig Lejr. Den var delt i to Dele, i den ene laa »Danskerne« under General Berg, og i den anden laa »Evropæerne« under General Brandes og Oberst Hørup. Uniformen var, som sagt, hvidt Vadmel og rød Nathue, den var opfunden af Folketingsmand Ravn, og Skrædder Holm havde syet Buxerne. Der var sat røde Lapper baade for og bag, men det hjalp ikke, for de løb alligevel op i Sømmene ligesom Hørdums Regnskabsaflæggelser. Trøjerne havde Jens Busk leveret, de var temmelig tyndslidte, saa var det ikke saa farligt, mente han, naar man en Gang imellem »vovede Trøjen«. Bevæbningen var det derimod kun smaat med. Rigtig nok hed Lejren Riffellejr, men der var ingen

Rifler; kun Biskop Monrad gik om med en gammel »omdannet Baglader«, som han selv troede, han kunde skyde om Hjørner med, men som altid slog Klik. Resten var væbnet med Flitsbuer, Pusterør og Hyldebøsser. Jens Busk havde Rytteriet under sin Kommando. De red paa Kjæpheste, og i Stedet for Fjer i Hatten havde de Tullipaner, stukne i Nathuerne, som de altid vilde have, man skulde »lugte til«. *Punch* proberede, men de lugtede mest som Petum optimum og dansk Finkeljokum. Doktor Christoffersen var Stabslæge. Han havde først gjort Fordring paa en Escorte af Dragoner, men senere havde han dog givet Kjøb. Høgsbro var Feltpræst og Leth og Wederkinck Tambourmajorer. Der skulde være stor Præsentation i Lejren. Baade Berg og Hørup vilde inspicere Mandskabet, men der skulde først holdes Generalprøve og Exercits. Henning Jensen, der som forhenværende Præst ikke kunde regnes til Kombattanterne og som ligesom Pingel maatte garderes imod Strabadser, for at deres Martyrglorier ikke skulde lide Havari og blive slidte i Kanten, blev sat til at lave Kitkugler, men de duede ikke; han var ikke vant til at støbe Kuglerne for Andre, sagde han, og saa blev Neiiendam sat i Stedet tilligemed Oktavius Hansen, de duede dog ikke til at sættes i første Geled, da de gjorde forkert Front, hver Gang der blæstes til Angreb. Exercitsen bestod ellers i at lære at raabe »Hør!« og »Bravo!« paa Tælling og endvidere skulde Riffelhæren indøves i den ny Slagsang:

»Ned med Estrup« o. s. v.

hvormed Generalerne skulde modtages. Det kneb især for »Danskerne«, der bestandig vilde sætte Ordene paa Melodien: »I alle de Riger og Lande,« men saa blev Regimentsmusiken kommanderet frem. Der var en Mængde store Trommer, men det bedste var Piberkoret, anført af Secher og Assel Henresehes. De havde ogsaa selv skaaret Fløjterne. Endelig var man sammensungen og kunde af fuld Hals og nogenlunde taktfast brøle:

»Ned med Estrup, Scavenius og Ravn.«

Punch vilde synge med, men han var ikke vant til Venstres stramme Disciplin, han kom et halvt Minut for sent, og lige da den sidste Tone døde bort, sang han af fuld Hals og oven i Kjøbet med gale Ord:

»Ned med Chresten og med hans Morgenblad!
»Vi vil ingen Bøgekonge ha'e her i Danmarks Hovedstad!«

Der blev et voldsomt Spektakel, Danskerne vilde øjeblikkelig have *Punch* sat i Cachotten, men »Evropæerne« mente, at det var kun en Fejltagelse, man sagde jo saa tidt Andet, end hvad man tænkte, og saa citerede de Holstein. Saa fik *Punch* Lov at probere igjen, men det gik atter galt. Denne Gang sang han:

»Ned med Hørup, med Brandes og med Busk!
»For den Grundlov, de vil lave os, er det bare Ruskomsnusk!«

Nu var der ingen Pardon mulig. En Krigsret blev øjeblikkelig nedsat, og da Forbrydelsen var aabenbar, blev han med Enstemmighed dømt til at arquebuseres bagfra. Sex Mand under Kommando af Cantor, der havde tilbudt sig at fungere som Profos, traadte ud af Geleddet. *Punch* blev tvungen til at indtage en Stilling ikke ulig den, hvori en Dreng faar Strambux. De sex Mand traadte frem, præsenterede Pusterør for Cantor, og paa hans Kommando: Læg an! hævede de Rørene op til Munden og spilede Kinderne ud, saa de lignede sex Basunengle i stort Format. Men *Punch*, der vilde vise sin Dødsforagt, intonerede:

»Ned med Pingel, med Hørdum og med Holm!«

Fyr! kommanderede Cantor. *Punch* følte en heftig, stikkende Smerte, der aftvang ham et Vræl og — vaagnede.

Han stod oprejst paa Gulvet. *Politik*'erne laa strøede rundt om ham, han var i sit eget Værelse. Men Smerten vedblev. Uvilkaarlig førte han Haanden bag ud og fik fat i en lang Stoppenaal, som Fru *Punch* havde ladet sidde, da hun forleden gjorde Stolen i Stand. *Punch* saa paa Naalen og tænkte paa Skrædder Holm.

Det var i det rette Øjeblik, *Punch* var vaagnet; thi han havde jo dog ikke kunne hittet paa et Enderim. Holm er den »urimeligste« Skrædder i hele Byen. Men *Punch* fæstede Naalen i sin Frakke. Der sidder den som et Minde om hans Drøm, et *Memento mori* om, at man hellere maa holde sin Mund end risikere at blive »arquebuseret bagfra« — selv med Pusterør.

Spænd og Spark.

Venstre spekulerer stærkt paa at »erobre« Hæren fra Estrup. Som det probateste Middel anses det for at være, at Venstre nedsætter de militære Bevillinger endnu mere, og at det navnlig ingen Lønningsforhøjelser bevilger, hverken til Officerer, Underofficerer eller Menige.

* * *

Ligeledes anses det for hensigtsmæssigt at skaffe saa mange Soldater som muligt mørk Arrest og andre Behageligheder ved ar forlede dem til at raabe »ned med Estrup!« o. s. v.

* * *

Efter hvad der fremgaar af »Morgengnavet« skal Venstres bekjendte Overgraver ved Begravelsesudvalgene i Sommer have paataget sig en Plads som Undergraver ved Hærens Disciplin.

* * *

I Venstres Lejr, man ser, er Førerne forknytte;
Det er, som man befandt sig i de »Stummes Lejr«,
Kun minder Bøsserne, hvori man blot tør spytte,
Om, at man egentlig er i de »Dummes Lejr«.

* * *

Vel er Hr. Berg ej Lejre-Drot just bleven;
Men i sin Lejr han har dog Lejre-Greven.

* * *

Tilstanden i Lejren paa Lammefælleden minder, efter hvad »Politiken« oplyser, om en Vulkan. Formodentlig en Virkning af Artiklerne i »den nye Tidsavis«, hvis kamplystne Leder minder om den berømmelige Helt, paa hvem »Mars stod afmalet udi Øjnene,« og »Vulkan udi Panden«.

* * *

Efter hvad samme Organ for den højeste Oplysning oplyser, er der til Soldaternes Morskab anskaffet Kegler i Lejren. Til disse maa da henregnes saavel »Evropæere« i Faareklæder som Neiiendam og Konkurrenter i deres egne Klæder, hvilken sidste Sort Kegler des værre er afskaffet igjen, skjønt de skaffede Soldaterne en overmaade billig Morskab.

* * *

For »Evropæernes« Vedkommende er nok ogsaa snart Potten ude.

* * *

Redaktør Martin i Sorø er paa Grund af uforsigtig Omgang med Skydevaaben paa gode Veje til at blive Martyr og vil naturligvis snart under Navnet St. Martin blive dyrket som Folke-Malicens Riffel-Skyts-Patron.

— Errr! Se, om 37 kan faa Benene med sig . . . Hop! Hop! Hop! Hop! . . . Errr! Se, om han vil! . . . 43! Stik han en ud paa min Regning, De kan faa den igjen af mig i Hviletiden!

e-Fælleden.

— 65! Hvad er Subordination?
— Ufortinnet Lydighed mod Foresatten.
— »Ufortinnet« . . . Hvad Satan er det for noget romantisk Sludder? 66! Hvad mener det lange Stykke Kopsalat med »ufortinnet«?
— Jeg melder.. han er Blikkenslagersvend.

Ny og sørgelig Vise
om
hvorlunde en Rosinpiller
blev et Offer for
Krigsgalskaben.

Mel.: Peter Skjøt.

Kummerfuld jeg Harpen stemmer
Om en stakkels Folkeven,
Demokrat og Urtekræmmer,
Som paa Lammefælleden
Raabte højt: Med Estrup ner!
— Men det gjør han inte mer.

Fra Rosiner og fra Svedsker
Vandred han aldeles fuld
Af den Løftelse, man fisker,
Naar man læser »Smæld og Smuld«.
Som en Lejre Kæmpe skred
Han i Lejren op og ned.

Uden sig at lade skræmme
Titted ind han i hvert Telt,
Og hvor der var ingen hjemme,
Viste han sig størst som Helt.
»Ner med Estrup«! skreg han lydt,
Han var rigtig'nok nix forknyt.

Dog har alt, selv Lejren, Grænser,
Og ved Grænsen sagde stop
Til hans Marsch de fæle Jenser;
Men han stak dog inte op,
Mangen vel bevæbnet Mand
Blegned for hans Løve-Tand

Endelig for Overmagten
Bukked under han til sidst;
Men han gik ej bort fra Vagten
Som *de* Meza, det er vist.
Puttet blev han, skjøndt om godt
Vejr han bad, i dens Kachot.

Ingen til hans Bønner lytted',
Mens han Angstens Sved har svedt;
At gaa fra det ikke nytted',
Løbe fra det li'esaa lidt.
Snart saa tam var Nørrebros
Neiiendam som en Ansjos.

— Dog nu kan han aande friere,
Skjønt hans Frihed var saa tung,
At den til Oktober fire
Hundred Kroner fra hans Pung
La'er paa Indtægtssiden se
Af »den provisoriske«.

Moral.

Naar en »Pægel« du vil ramme
I vort Provisorium,
Raab ej saadant ud paa Lamme-
fælleds Territorium!
Hvisk det stille som en Mus
I dit Urtekræmmerhus!

Et øllet Foredrag.

Ser I, Kammerater, I skal nu ikke blive bange for, at det er om Politik, jeg vil tale til Jer her i Marketutten; der er andre Ting, som vi Kjøbenhavnere med K. har nok saa meget Plasér af, som jeg vil f. Ex. bare sige: Gemytlighed og Behavelighed, eller Tivoli og National, for ikke at tale om Kyllingesteg og Roskilderejer fra Holbæk. Men da I saa nylig er kommen herind til Byen for at ligge paa Landet i Sommer og læske Jer under Lammefælledens skyggefulde Bøgetræer, medens I lader de andre gaa derhjemme i Landsbyerne og svede, uden saa meget som et eneste Kuntzes Filter hvad Jøderne dog havde i Caënaans Land med Generalagentur over det hele, saa vil jeg af lutter Øllebrødsbarmhjærtighed med Spegesild og Fløde give Jer Singenalerne, hvorpaa I kan kjende de diversum forskjellige politiske Partier og deres Kommanderskersanter.

Havde I for, jeg vil sige, ikke mere end fjorten Dage siden spurgt mig om Politiken, havde jeg svaret: »Hus forbi! — inte Gade!«, for jeg var ikke mere med paa den, end som om En vilde have havt mig til at sige ham, hvor de nye Musæumsbygninger skulde ligge, hvad jeg ikke véd mindste Redelighed paa, det kan han faa min Adresse paa; men nu har vi faaet et Reglement, der gjør det ligesaa let at opgive enhvers politiske Tro-, Haab- og Kjærlighedsbekjendelse, som at drikke en Bajer — at sige naar man har en Bajer! Og hvad er det saa, man skal kjende sine Folk paa? Ikke paa Gangen som i gamle Dage, nej, justement paa Bajeren! Siden den gamle Columbus — I véd, ham ude fra Amerikavej — gjorde den Opfindelse med Ægget, er der ikke i hele Have-, Keglebane- og Beværtningsfaget gjort en saadan Opdagelse som den, min specificielle Ven Karel Mikkelsen forleden serverede i »*Dachsen*« — I véd nok den med g. — Han havde nemlig spekuleret ud i sin maveløse Krøltop, at Grunden til, at Højremændene havde saa mange Penge, ene og allene var, at de drak saa mange

Carlsbergere — om det var gamle eller ny, han mente, véd jeg nu ikke, for Nogle holder jo mest af dem paa Flaske og Nogle fra Fad; kanskesens det ogsaa var begge Slagser, for det er jo i Grunden eins Bier og Noget, en Fader kan drikke med sin Søn, naar de ikke er klinket sammen, forstaar sig. Og saa sagde samme velsignede Karel — for det er ogsaa en rigtig Kjøbenhavner med K., og ikke C. —, at naar Venstremændene drak Carlsberg, var det lige saa godt som at give Moneter i Højres Krigskasse, og derfor skulde de lade være med de Narrestreger og holde sig til de øvrige Ølsorter. Og det er det, jeg vil give Jer en lille Stroppetur i, hvad for en Slags hver af Skersanterne og hans Parti nu for Fremtiden holder sig til.

Først er der gamle Berg, han har nu valgt *Krone-Bajer*; for mindre kan nu ikke gjøre det, for hvad man saa vil sige om Manden, der er noget kongeligt ved ham, og saa er der Hørup, det er *bitter Øl*, forstaar I, men egen Aftapning under Kulsyretryk med de nyeste øjropæiske Mekanismer, og de Liberale Elberlingere, de tager begribeligvis deres *Frederiksberg-Bajer* derude paa det gimle Sted i Gemytligheden. Se, denne Venstres Fællesbestyrelse skulde nu egentlig have tyret deres *Alliance*, men da det nu ikke rigtig vilde gaa med den, saa blev det efter Generalforsamlingen i Odense slaaet fast, at det skulde være *Albani Bajer*; og endelig til sidst er der af Partierne de smaa Sorte, som stikker deres *Aktiv* ud, for det staar nok smaat med deres Aktiver i den ny Tid.

Ser I, Kammerater, det var nu Partierne; men saa er der en hel Del løse og ledige Personer, som ingen Parti har, men alligevel har faaet deres egen Bajer, saadan som den forhenværende ærværdige Henning Jensen, der ta'er den med *Aldersro*, og den forhenværende glorværdige Georg Brandes, som har lagt sig efter *Wiener Øllet*, for det er noget, man kan drikke med Damer, forstaar I? Men se Bjørnbak, han holder nu for Øjeblikket saadan en stor Diæt yaa 40 Kroner, og saadan en Rejsediæt taaler ikke Øl, men Sjataa-Vin; men hans fine Ven Dr. Pingel holder nu saa meget af *Temperance Øl*, og den anden lærde Dr. fra Fialdelfia, Wederkinch Madsen tager som sædvanlig *amerikansk Oel*.

Men hvad de stakkels Bødkere skal gribe til, véd jeg ikke, for det er jo længe siden, at det blev dem forbuden at drikke *Tuborg*, og nu maa de jo heller ikke faa *Carlsberg*; og det vilde dog være altfor kreperligt, om de skulde nøjes med at lave Øltræerne til alle vi andre.

Ja, ser I, saadan er nu den Plan, som min fine Ven, Karel Mikkelsen, har flasket op i sin kloge Pandeskal, og det er rimeligt nok, at det vil brede sig over hele Verden, og saa vil f. Ex. for nærværende de udenlandske Diplomater, som jo nok læser »*Dachsen*«, ikke drikke andet end *engelsk Porter* og *russisk Taffeløl* og maaske stikke en lille *Export* til Ægypten eller Indien imellem.

Saa! Nu kan I godt træde af paa den!

Soldatens Fryd.

Man kalder mig Jens, for jeg hedder Hans;
Men liegodt kom jeg i Trøjen,
Ved det at Soldaten kan her til Lands
Fornuftigvis inte gaa nøjen.
Som drabelig Helt jeg gaar og gjør Gavn
Og efter Berømmelse kløer
Paa Lammed-Fælled, som har sit Navn,
Begrundet paa at der er Køer.

Og saadan en Ko er inte til Grin,
Ved det at den holder Familie;
Vi bru'er den nu saadan til Medicin,
Begribeligvis mod dens Villie:
For kommer Hr. Cantor og vil gjøre Styr
I Lejren med røde Klude,
Saa ka' han jo immer hitte en Tyr
At more sig med derude!

Hvis Nogen gaar rundt og fortæller, vi har
Det skidt, kan Du hilse Kanaljen
Fra mig og med Høflighed sige: »Passiar!
Træd af, og stik Sværdet i Baljen!«
Kan være man af og til savner en Pægl
Af dem, der er Sprit og Fut i,
Men Maden herude, den smager minsæl
Som ren Marketutti-frutti.

Logis'et er landligt og luftigt og let,
Af Slagsen, der passer for Helten,
Og selv om i Regnvejr det inte er tæt,
Saa har vi jo Dykker'ske Telte;
Hvis ikke, — saa ligger man oveni
Og ta'er sig med Rolighed i'et,
Mens man, li'som Drengen paa Tivoli,
Gi'er Regnekunstner-Partiet.

Man si'er, fordi Estrup er inte saa grøn,
At han vil gaa hen og dele
Med Hørup og Berg sin Ministerløn,
Er Soldaten kjed af det Hele!
Jo pyt! — Dersom jeg havde været et Snøvl,
Saa vilde jeg nok ha'e fortrudt'et!
Nej, om saa Jens Busk gjør det vældigste Vrøvl, —
Han opfinder aldrig Rekrudtet!

Her har været Folk, som har talt Politik
Og hvad de for Resten ku' slaa paa,
Men hille den pudsede Knap, hvor de fik
Gesvindige Ben til at gaa paa!
Saa snart de paa Fælleden dukkede frem,
Om Forlov vi slets inte spur'te,
Men raabte, imens vi drev Lammene hjem:
»Læg op, og sla'e paa de Sorte!«

Konge-Revue.

Naar Kongen af Bogøs Riffelring stiller
Til Mønstring ved »Holger Danskes Briller«,
Saa lyder Parolen: »Børn! Tak skal I ha'e!
I fortjener at mønstres ordentlig a'!«

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 4. Juni. Nr. 23.

PUNCH.

Hvorfor

Frøken Guldgaas pludselig fik den Idé, at Ambrosius Jensen kun friede til hendes Penge, og derfor gav ham en Kurv.

Grundlovsbetragtninger.

Du kjære Frihed, hvem i Dannevang
I Morgen Folket vil en Hyldest bringe
Af Flag og Taler og Musik og Sang,
Samtidig med, at man med Riffelringe
Og Næringsproskriptioner snart vil tvinge
Al Frihed til at vandre Kjødets Gang
Ned i den Kløft, som daglig bliver større
Og skiller Fem-og-Firs fra Ni-og-Fyrre!

— Der er en dyb og sørgelig Kontrast
Imellem hin Tids tapre Landsoldater,
Der værned' Landet kjækt mod Overlast,
Og vor Tids Vælgerfolk og Demokrater,
Som mod vort Forsvar deler Last og Brast
Og har blandt sine Rigsdagskandidater
Valgt én, der ugenert os foreholdt har,
At Uret Schleswigholsteinerne vi voldt har!

Men kunde saa endda vor Frihed spares
For den Forbedring, Venstre har den undt:
»Forfatningen bør ikke blot bevares,
»Udvikles« maa den hele Aaret rundt
Paa Folkemøder og i Rigsdagsdont,
Indtil den naar den »brede« Vælgerskares
Attraaede Maal i Fremskridtspolitiken
Og havner lykkelig i — Republikken!«

Men ak! De vise Herrer Fremskridtsmænd
— Det være Gaardmand, Sjover eller Greve! —
Imedens de mod Maalet traver hen
Og raaber rask væk: »Republikken leve!«
Nu allerede overfløjet bleve,
For i Paris man forud er igjen:
Blandt alle rette Fremskridtsmænd er Skikken
Nu dér at raabe: »Ned med Republikken!«

Det gamle Skildt vil ikke længer trække,
De maa ha'e malet sig et splinternyt,
Som gjør Reklame og igjen kan vække
Evropas Opsigt og forkynde lydt,
At Kunderne vil ikke blive snydt,
Som Skildtets Indskrift vil paa Sinde lægge:
»Her faas til alle Slags Demokratier
Et Udvalg af de bedste Anarkier!«

— Maalt med Parisermaal er hver især
Af vore Fremskridtsmænd, der lystig sprælled'
I Badstuestræde og paa Nørrefælled,
En Doktrinær, som ingen Ting er værd;
Selv Skrædder HOLM vil findes rent forældet,
Og Doktor PINGEL stokreaktionær.
Og»Grevens«Lehn?—Ja,hvemgi'erhamErstatning,
Naar Vennerne »udvikler« vor Forfatning?

Ernesto Rossi.

Ak, mio carissimo, allreærbødigste Redattøre, jeg forsikre, jeg blive totale perplexe over store Ære, Di mig vise, da jeg en Dag i forrig Uge staa i mine Gibsereværkstede og sætte nye Næse paa en gamle Bøste, som have tabte Næse over hvad jeg ikke ved, og jeg saa tage imod Deres med særdeles Agtelse Brev, om jeg ville anmelde Rossi-Repræsentationes paa Folketheatere da Di formode, jeg endnu ikke have glemte mit Modersmaale italiano, og det Di formode ganske ret: jeg endnu baade tale og skrive italiano lige saa akkurate, som jeg tale og skrive Danske.

Naa, jeg i en Farte fikke mig vadskede rene, for jeg var saa hvide i Ansigte, at jeg var ganske beskidte — af Gibse, sig forstaa! — og jeg skynde mig at komme oppe og faa Biljetto, for jeg være nysgjerrig at se min Landsemanne. Jeg tilstaa, jeg være bleve mistænkelig, fordi Axele Henriquese have gjorte saa stor Reklame i »Dag*)savise« *for Rossi; jeg troede, han gjøre det for sin gode Venne Severine Abrahamse. Første Afte jeg heller ikke begejstrede, det heller ikke være noget som Kean; gamle Dumasse ikke passe for Rossi; det være som lille bitte Gaskakkelovne med meget store Gibsfigure paa. Rossi derfor ogsaa ikke gjøre Furore, men derimod Dorphe Petersene, fordi han være danske Politibetjente lige optagede fra Gade, og Berggrene, fordi han som* Pistol *slaa kolde Bøtte uden at gaa i Løbet. Forreste jeg ikke vide, om det ikke rære Riffelmumlerie af Abrahamse at kalde ham Pistole, for den Direttøre have svært at gjøre med Oppositione i sin Theatre.*

Men andre Afte Rossi i »Othello« som Moore —

*) Renoveret igjen.

Du Allmægtigtse, prima Sort! Ligefremme grandioso, storarte magnifikke, guddommelige dæmoniske . . . nej, jeg opgive som Henriquese at finde Adjektive, som passe! Jeg sige bare: store Kunste, ægte Kunste hos Rossi, og hos Fru Secher ossi! Af andre Spillere jeg kun skal nævne Hr. Mare, som virkelig være respectabile og ingen Pernittengryn som Sago. O, hvor jeg være greben, grusomme, og efter Repræsentatione sin Slutning jeg være lige saa tragisk som lille Per Anden, og jeg heller ikke turde gaa hjemme strax og i Senge, men gikke i Nationalle *og slukke min Sorge med Wiener Øl og Fuglekvider à la Rossinol af den bekjendte Lære fra Vejle, Hr. Slomann, som glæde mig over nu have slaaet sig paa det Nationalle.*

Med mange Takke
Deres allerunderdanige
Gibserino.

Spænd og Spark.

»*Politiken*« fortalte forleden en gyselig Historie om en stakkels Væver, der naturligvis er Venstremand, og som har drevet den første og som Følge heraf formodentlig ogsaa den sidste Haandtering i 30 Aar, men som uden sit Vidende i længere Tid har givet sig af med uberettiget Næringsbrug, som han i de sidste Dage er bleven mulkteret for »paa Grund af sin politiske Overbevisning«.

* * *

Væveren hørte formodentlig til »den højeste Oplysning«, hvad Kjendskab til Næringsloven angaar.

* * *

Skammeligt er det naturligvis, at Øvrigheden vover at straffe en Venstremand, naar han begaar noget ulovligt, i Stedet for, som Skik og Brug er i dette lovkjære Parti, at lade ham vandre uhindret »bort fra Skygge og Bedrag«.

* * *

Ellers kan jo Væveren rigelig faa Tabet af sine 300 Kroner erstattet, hvis han vil angive »*Politiken*« for Indgreb i hans Næringsvej som Væver, med mindre Domstolene skulde gaa ud fra, at Venstres Blade har erhvervet sig Hævd paa at væve.

* * *

Formodentlig er det derfor, at en anden af Venstres Vævere, Landstingsmand Erikstrup, anbefalede sine Vælgere at holde »*Politiken*«, som var et meget bedre Blad end *Morgenbladet*. Det var ikke vanskeligt at finde den røde Traad i hans Væv.

* * *

Forhenværende Skolelærer Ravn synes ogsaa at leve kristelig og nære sig af Væveri; hans Specialitet er at »væve Vadmel« (hvidt), men han er dog ikke kommen saa vidt, at han kan »lade Skytterne gaa«.

* * *

Forhenværende Skolelærer Berg holder sig stadig til sin gamle Rolle som — Rendegarn.

* * *

Med »Grundlovsfond« og »demokratisk Fond«
Har Venstre appellert til Vælgermassen,
Som til at ønske har en gyldig Grund,
At Venstre snart maa dygtig faa paa Kassen.

* * *

Oppositionens faste Holdning gled
Ud i en ren og skjær Elendighed;
Det er vist tvivlsomt, om den kan forgyldes,
Da i dens Kasser man kun stirrer ned
I »tomme Rum«, der venter paa »at fyldes«.

Fra Grosserer-Societetet
paa Kongens Nytorv.

— Se saa, Grosser, ska' vi saa ta'e og lukke Botikken?

— Ja vel, nu bli'er der vel inte mer af at ligge her paa Torvet og stikke Folk Plader ud.

— Ved De, hvad jeg si'er, Grosser, begrundet paa Taknemmelighedsfølelse og de ædlere indvortes Dele? Jeg si'er, at det er Balletten vi ka' takke for, at vi nu gaar af med en Klap-Finale!

— Der er no'et om'et. Men den maatte da li'egodt gaa Krumveje.

— Begribeligvis. Det er sgu'nte morsomt at blive ved at synge paa sit sidste Vers, naar man dog inte faar mer end som en Gade-Vise ud a'et! Saa maa vi meget heller krybe i'et for at kunne springe i'et, som Krum sa'e, da han forskrev de tydske Rotter.

— Ja, og saa si'er de endda at No'ne af Ballettens Modstandere havde strøet Rottegift paa Gulvet!

— Det kan nu være meget sandt af en Løgn at være! Men Spillemanden spiller nu li'egodt første Violin herovre.

— Ja, og nu rejser han nok ned for at vise, at han kan løfte den slesvigske Sten. Men ved De, hvad jeg inte kan begribe?

— Nej, naar De lige spør' mig, er der jo ingen Grund for mig til at paastaa det.

— Jeg kan inte begribe, at naar Tivoli li'egodt ligger og ta'er Næringen fra vos a', at Sjæfen saa la'er Abrahams faa et Othelleapparat som Rossinen i Pølseenden paa Sæsongen.

— Jo, det er begribeligvis begrundet paa, at Abrahams immer har staaet sig saa godt med de smaa Sorte, at det var Synd, om han ikke en Gang skulde faa en stor.

— Ja, ja, De ska' nu inte grine, Grosser! Men jeg si'er bare, at saadan som han, Talieneren, kan ligge og vri'e sig under den sorteste Skindsyges Marer-Ridt, mens han spiller Trip Trap Treschou med Fru Secher om at gi'e Kvælerslangens Parti, det kunde ikke en Gang vores egen Foss gjøre saa nysselig.

— Der er no'et om'et. Men jeg holder nu li'egodt paa Vores, for han kunde da inte, begrundet paa Ventelationen, holde ud at gi'e mer end som en Scene af Kong Lear i Heden.

— Den er jeg med paa, Grosser! Jeg si'er som Niels Juel, at jeg ønsker Udenlændingerne Al godt, naar De bare inte kommer i Don Sevane med at gaa os i Næringen.

— Nej, det kan man inte for-lange!

— Maa jeg saa be'e om Andersen; for se, han engasjerte dog Pachmann i et Besøg, for at Folk sku' tro, at det er morsomt.

— Ja vel, men han maatte jo osse ta'e Revanche, ved det at Prinsessen af Bagdad maatte gaa hjem og lægge sig, og saa gik hun dog i saadan en dejlig mise en Scene, som vi si'er oppe i Sprogforeningen.

— Jeg vil nu snarere kalde det en Sjemise en Scene.

— Det kan man osse. Men siden vi taler om no'et andet, Grosser: Har De hørt, at Sjæfen næste Aar vil ligge Kommandantstaven for at la'e de Unge sitte Krohnen paa Værket?

— Bare vi saa inte ry'er ad Blochsbjerg til! Men man si'er nu saa meget, der hverken er stokket eller blochet!

— Naa ja, Farvel for denne Gang, Grosser. Lad mig nu se, at De holder Dem munter i Sommer.

— Begribeligvis. Nu ska' man jo ud i den frie Natur og ta'e sig en Lur paa Elverhøj.

— Adjøs!

— Djøs!

Opmuntrende.

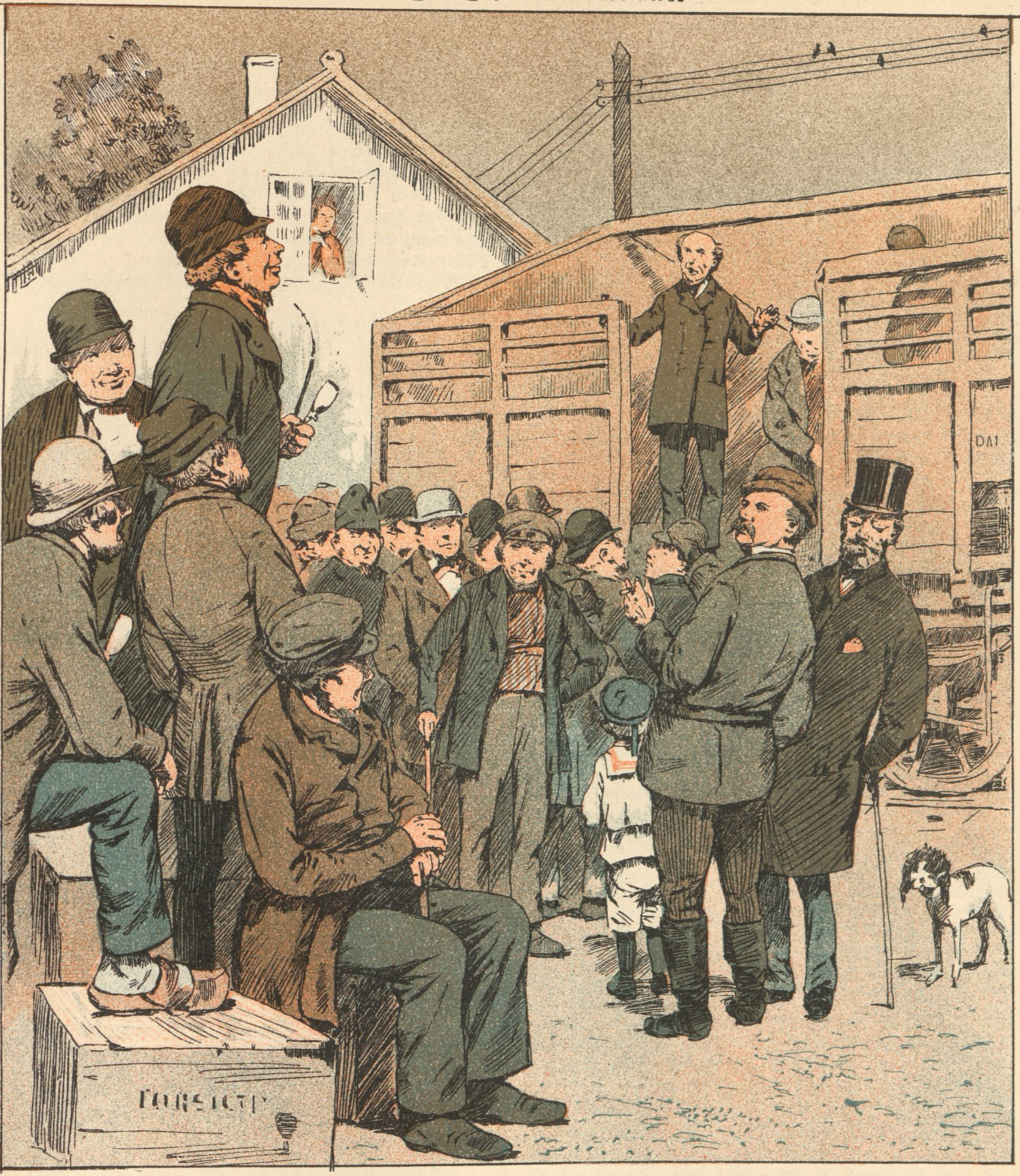
— Naa, lille Peter, saa blev din Fader vel rigtig glad, da du kom hjem og fortalte ham, at du nu var rykket op og bleven Nummer et!

— Ja-a-a-a-a-h!

— Og hvad sagde han saa?

— Han sa'e: Du skal faa saa mange Kløø, der ka' ligge paa dine Rygstykker, hvis Du bliver rykket ned igjen!

Sørgeligt, men sandt.

Folketingsmanden: — — — og saa siger Høvrefolk, te Provisoriummet er lovle, men endda paa en Maae sørgele; no spørger A Eder mine ærede Vælgere, hvordan ka en Ting være lovle, men endda sørgele?

En Stemme: De skal A Døvlen gaale mæ sei Dæ, Svei Peter. Do æ no vor Risdasmai, aa de æ lovle, men de æ ilyvaller sørgele!

Tvdelig nok.

Mel.: Babylonsvisen.

Der var Spænd i Badstuestræde
Og for Resten ogsaa paa St. Annæ-Plads,
Hvor hin LEDRE sa'e med Glæde:
»Brave sorte smaa, vær nix forknyt for das!
Naar uden Frygt I vil kompromittere
Jer i Politiken nok saa frydelig,
Saa vil snart Venstre triumfere!«
— Det kan ikke nægtes, den var tydelig!

Og saa skreg de liberale:
Hør! og sang i vilden Sky til »Heltens« Lov,
Medens samme Steds paa Tale
Bragtes Skattenægtelse og Riffelsjov.

NEHENDAM kom med en Aabenbaring
Af en Kæmpekraft, der var ubrydelig;
— Men da i Retten han Forklaring
Maatte give, blev den, skam, for tydelig!

Og da Maj ad Enden lakked',
Talte »Greven« hist i Lejre-Kroens Skjød.
Og sin Vælgerskare takked'
Han, fordi hans kloge Raad den ikke lød:
»Ej bør man Lovens Grund forlade,
Om man er nok saa fortrydelig;
Rifler med mere gjør bare Skade!«
— Véd De hvad, den er dog lidt for tydelig!

Sluttelig hans Vælgerskare
Fik den Trøst, at naar de blot var tro som Guld,
Var de langt fra middel-bare,
Man af Midler havde hele Posen fuld.
Snart skal ved disse Venstre sejre
Og med en trefold lydelig
Jubel nok ESTRUPS Afgang fejre!
— Den ku'e dog ha'e været mere tydelig.

Og Hr. »Greven« med sin Væven
Om de mange »Midler«, som han stoler paa,
Minder stærkt om, den Gang Ræven
Med sin Pose Midler under Træet laa.
Katten med dem han fange kunde;
Men — Skæbnen er modbydelig! —
Bag ham kom Jægeren og hans Hunde!
— Av! den Overgang blev altfor tydelig.

I Dobbeltkiggert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg,
anmeldt af
Hans, Peter, Frode Fredegode, Fjollerup.
Dansker.

O. D. Ottesen. 308. „En Fuglerede i Engen", Med et Vers af Heiberg til i Kattalogen. Men jeg synes, Ottesen skulde hellere have malet efter gamle Grundtvig, fordi hans Vers er dog ganske anderledes kjærne-fulde, men det kan nok være, at saa havde det ikke kunnet blive saadan en lille Rede, fordi Grundtvig var som en Kæmpe-Fugl, og de Æg, han lagde, de kunde nok ikke rummes uden i en Ørne-Rede eller en Storke-Rede, for af dem er der krøbet baade Høj-Skole og Fri-Skole og Folke-Aand, og de Æg var ikke Skiden-Æg, men Guld-Æg.

Viggo Pedersen. 314—318. Det er det bedste Nummer paa hele Udstillingen, for de er Allesammen kommen ud enten i Tombolaen eller i Kunst-Foreningen. Og jeg gad vide, hvordan det gaar til, at Viggo Pedersen og Skov-Gaard har faaet alle deres Nummere ud. Men jeg tænker, det er en Vaisenhus-Dreng med tilbundne Øjne, der bliver ført om paa Udstillingen, og de Malerier, han peger paa, dem kjøber Tombolaen. Men det kan ogsaa være, der er en hel Komitee af „Vaisenhus-Drenge".

Carl Rasmussen. 337. Jægere lande paa Birkholm. Det er lutter Godsejere! Og det er rigtignok bedrøveligt, at Carl Rasmussen, der maler de dejlige Alter-Tavler,

Udstillingen paa Sjarlottenborg
ræsenseret af
Mads Karlsen Klat
Malerforbundter.

O. D. Ottesen. 308. »En Fuglerede i Engen«. Med Poesi! Ja saadan en Rede kan Ottesen gjøre Rede for, men han er jo Medlem af Akademiet og kan vist have ondt ved at gjøre Rede for den Redelighed, der er i den Rede. Vi Unge kan ikke hitte Rede i det. Men maaske gjør jeg Ottesen Uret? Man skal jo ikke skære Alle over en Redekam!

Viggo Petersen. 314—18. Min Onkel, der havde en Have, Keglebane og Beverding ude paa Fredsberre, sae immer, at begyndte man først at sla Alle ni, saa fik man det i Haandelavet, og saadan maa det være ligesaadan med Viggo Pedersen og Joachim Skovgaard, de har faaet det i Haandelavet med at sælge Malerier til Tombola'en. Og jeg havde tænkt at spendere en Krone til at spille i den for, men de skal ha saa mange Tak! nu vil jeg hellere give den til det demmekratiske Fong, som skal bruges til at forgylde Martyrglorier med.

Carl Rasmussen. 337. Jægere lande paa Birkholm. Jeg troede først, det var en Riffelforening, der stak i Søen, men det er Godsejere; den er saamæn tydelig nok, for ellers havde der da vaaren en Herredsfoged i Hælene paa dem. Det Billede skulde de have i »Avisen«.

nu maler saadan nogle Provisorister. Jeg siger Føj!

L. A. Ring. 340. En Skomager. Saadan har J. A. Hansen ogsaa siddet i sin Tid og drømt Gylden-Drømme om Folke-Frihed og Brand-Kasser.

— 614. Et Besøg. Nej det lider jeg ikke, for det er vist en af dem med de klamme Hænder, som vil slukke de smaa Hjærte-Lys. Og jeg synes allerede Lyset er blevet klamt. Men det er dog ej saa fælt som Eedevard Brandeses Besøg.

Vilh. Rosenstand. 343. I Fadeburet. Ja Kvinden maa vi rigtignok være glade for, og naar vi skal være Krigs-Mænd og værge vort Land saa er det yndigt, at Kvinden kvæger os med Sulet forinden, thi naar den lille Mave er tom, saa kan man da ej have megen Mands-Mod.

Sophus Stein. 383. En gammel Hest ved en Kæmpegrav. Der har Vaisenhus-Drengen truffet rigtig. Ikke fordi jeg mener, det er et Stykke for Tombolaen, men der var da aldrig nogen Moders-Sjæl, der ellers vilde have tænkt paa at kjøbe den gamle Helmis. Men det er just yndigt, fordi det er et Stykke Folke-Sagn, nemlig en Hel-Hest, som Stein har været saa heldig at faa Kig paa. Og han maa være et Søndags-Barn, at han kan see slige Utydsker.

Billedhuggerarbejde.

Carl Aarsleff. 439. Den fortabte Søn. Saadan tænker jeg mig Digteren Herman Bang, naar han spiller Oswald i Gjengangere.

Aksel Hansen. 449. Digteren C. Hostrup. Buste i Gibs. Ja han er rigtignok mageløs! Og den Buste kunde de da sætte i enhver Høi-Skole, uden at Ung-Møerne gjorde den Fortræd.

Niels Nielsen. 642. En Dreng med en Musling. Det er Udstillingens Perle! var der En, der sagde. Men man kan ikke see Perlen, fordi den er inden i Muslingen. Og det er ligesaadan med „Morgenbladet". Man kan see baade Korsgaard og Borchsenius, men Perlerne seer man ikke, undtagen man er Med-Ejer og kan kigge mellem Skallerne.

Og nu er jeg færdig, thi Raderinger o. s. v. kjender jeg ei Andet til, end at Hr. Snøftelund kunde ei lide dem i Stile-Bogen. Og jeg skal desuden hjem, for at synge for til Grund-lovs-Fest. Far vel!

L. A. Ring. 340. En Skommer. Mester siger: det Billede skulde hans Venner, Grossererne kjøbe, og Karl Madsen prikkede ved dem paa en fin og gelinde Maade. Men det er jo inte enhver Skommer, de Folk kan bruge; han maa nødig sy for høje Vrister.

— 614. Et Besøg. Den er hørt! Det er en Oplysnings Apostel, som kommer med Socialdemmekraten og læser op af om Storborgertyrraniet. Bare han ogsaa havde Hørdums Regnskab med!

Vilh. Rosenstand. 343. I Fadeburet. Det er natyrlig det, de kalder Militarisme, men jeg kalder det Skandale at se Frihedens Søn i Slavedragt demmeraliseres ved Nydelsen af Storborgernes Levninger.

Sophus Stein. 385. En gammel Hest ved en Kæmpegrav. Dyret er ganske rask striglet ned paa Lærredet, men hvad i alle magre Hestes Skind og Ben vil Tombolaen med det Udgangsøg? Der er jo ikke en Gang til en ærlig Sursteg paa hele Kadaveret!

Billedhuggerkunst.

Carl Aarslev. 439. Den fortabte Søn. Sikken en Kæfert, han har havt! Det er vistnok et Medlem af Logen Pip, Dagen efter Optagelsesceremonien. Aarsleff skulde hellere have kaldt det »Sodavand og Sildesalat«.

Axel Hansen. 449. Digteren C. Hostrup. Buste i Gibs. Naar Hostrup ser den Buste, synger han da neppe: »Lad os sla til denne Bøste!«

Niels Nielsen. 462. En Dreng med en Musling. Der burde ogsaa have vaaren »En Kone med Rejer«, for det er, hvad de kalder aktuelt. Men den Dreng er for Resten inte af de velklædte, for han har ikke en Gang saa meget som en Mansjætsjorte, og nu er han ved at se efter i Portemonnixen, om der skulde være en blank Krone til et Par Svømmebuxer.

Saa er der noget, de kalder »Akvareller«, som kommer af »Vand« og forestiller Emil Poulsen, der sidder og drikker Portvin, og i Kataloget staar der desuden en Del Billeder, der ikke kan findes som: J. Knudsen: Et Barn med et Uhr, og J. E. Knock, »En Dagligstue« og J. R. Schelderups Efterfl. Portræt af Fru Oda Nielsen. Men nu skal jeg hen og »grunde« en Spisestue for Mester. — Adjøs!

Jeriko.

(Efter Viktor Hugo. Se „*Politiken*" af 27. Mai.)

Da Georg + hans Broder i vild profetisk Harme
Om Kjøbenhavn marchered' for i Præsternes Tarme
At hænge dem, der ikke kunde sige »Schibboleth«,
Raabte den første Dag Folket: »Nej, hvor han er net!«
— Den anden Dag, da han i Basun lod for sig blæse,
Sa'e de slemme Kjøbenhavnere: »Føj, sikken en Næse!
De ka' tro, den har han arvet efter sin Fa'er,
For Lighed med Taarnet paa Libanon den har!«
— Den tredie Dag han fik »*Politiken*« bragt i Orden,
Et Pagtens Ark, der skulde bæres foran Venstrehjorden.
Men Drachmann var krakilsk nok og Gjellerup ej modløs,
Han kaldte Georgs Broder en Plante, der var rodløs.
— Den fjerde Dag, man gik omkring Murens gamle Tinder,
Det vil sige, det Kjøbenhavn, som ikke forsvinder,
Sa'e *Punch* den slemme Dreng: »Æh bæh, sikken En!«
Og Carstensen tog Maal af Hebræernes Ben.
— Den femte Dag man heller ikke Arons Børn forskaaned',
Den ganske Slægt af Grove blev grovelig forhaanet;
I Læderstræde maatte de for Lud og koldt Vand gaa
Og synge til Basunens Lyd: »Det kniber for de smaa!«
Den sjette Dag traktered' man Bækkener for Penge
At samle til de stakkels Integade-Drenge,
Der i Cirkel-Beviserne vandred' sig en Tur,
For at ligne Josvas Vandring om Jerikos Mur.
Men der var nok, sligt kunde man ved *Logos* ha'e forsvoren,
En Hage ved den højeste Oplysning i Norden.
For Asenskjæfter var der i Hæren flør end nok,
Men ingen Samson fandt man i den hele Jødeflok,
Og Byens Mure ikke det bitterste ga' sig.

Paa den syvende Dag gik St. Georg hjem og la'e sig.

Spot og Skade følges ad.

O. Mathiesen *pinxit.* Punch *delineavit.*

Han bildte sig ind, den uselig Nar,
Han Alt kunde Ridderne byde;
Men da han sin Brix som Scepter højt svang,
Fik Piben helt andre Lyde.
Og Georg blev puttet i Hullet.

Ad Puslingens Harm de baade mon le,
Den Martyr de grumt harcellere:
»Ak, se dog, hvor trist et Interiør!
Vil, Georg, snart artig Du være?«
Men end sidder Georg i Hullet.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 11. Juni. Nr. 24.

PUNCH.

En Trøst.

— Du faar ikke mig oftere med til Clausens. Sikken en Modtagelse, vi fik!
— Ja men Fru Clausen var da meget venlig, da vi gik.

I Dyrehaven.

Og det var i Aaret det mærkværdige Aar,
Da Venstre var lidt usædvanlig hoven,
Og CHRESTEN i Kareth kjørte op til Kongens Gaard
Og fik en »Næse«, fordi han var doven.
Da sa'e Oppositionen: »I Aar er det nok bedst,
At vi ta'er ud i Skoven og holder Grundlovsfest,
Saa skal vi dog i alt Fald nok redde en Attest
For, at vi har havt dygtig Svin paa Skoven!«

Og det var den samlede Opposition,
Den samled' alle sine skjønne Kræfter
Og drog til Dyrehaven i saa vakker Procession,
At Magen skal man lede længe efter.
I Ulvedalens Skjød man beundred især
OCTAVIUS og HOSTRUP i deres Faareklæ'er;
Og Talerne kom Ulvehyl saa temmelig nær,
Skjønt de kun stammede fra Asenskjæfter.

Ja Dyrehavens raa Dyr tog vældig her paa Vej,
Saa selv Tribunen hørtes fælt at knage,
For i Menageriet var der Aber dabei,
Og ved Sammenholdet var der en Hage;
Det var dog ej CHRISTOFFER, hvis ellers han var
med,
Men hvad der gjorde Samlingen særlig Fortræd,
Det var, at Sjoselisterne var paa et andet Sted,
Endskjønt man siger: Krage søger Mage!

Man kan nu ikke vide aldeles paa en Prik,
Hvorfor de Festen holdt i tvende Parter,
Og hvorfor fra sin Samling Oppositionen gik
Lig Dyr af to forskjellige Arter.
Hvem er det vel monstro, der er saa eminent
Liberal, at han vrager sin Broders Dirigent
Og ikke vil være sine »Venner« bekjendt,
Naar ud til Dyrehaven han farter?

Men »Bakken« blev det Plaster, som læged' Tve-
dragts Saar
Og som det skilte atter sammenføjed';
Thi med at gaa i Gyngen og med at æde Blaar
Er begge Parter lige godt fornøjet.
Hvert Telt er hvidt som Vadmel i Lærer RAVNSES
Dragt,
Men rød som hans Hue man en Snaps dog fik smagt,
Saa Frihedens Skaal man fik i Fællig udbragt,
Og i Enighed sin »Hat« man fik afstrøget.

Store og gode Handlinger

af

Danske, Norske og Europæere.

Anhang til

Ove Malling.

Dedication:

Til Kong Chresten Povelsen I.

Allergrosmægtigste Ene-Voldsherre!

For Deres Majestæts eventuelle Taburet nedlægges i allerdybeste Underdanighed dette Forsøg til en Samling af disse priselige Handlinger, Fædrelandet har at fremvise til uforgjængelig Hæder for det danske Folk. Ganske vist er Forsøget ikke sket efter D. M.s udtrykkelige Befaling, men enhver, som kjender den medfødte Beskedenhed, som altid har været et Særkjende for D. M.s hele Vandel, vil lettelig forstaa, hvorfor De ikke har opfordret Nogen til at samle alle disse Dyder i en eneste Urtekost. Men ikke desto mindre skal det forkyndes højt og lydt, naar der spørges om, hvo der reddede Staten fra Fald, hvo der hjalp Videnskaberne frem, hvo der gav Landet Styrke og Borgerne Held: Bogøs Chresten og hans Mænd!

Allerunderdanigst

Ove Mallings Eftfgr.

Fortale.

Maatte alle Slægter have givet mig dydige og fortjente Mænd, da vilde det have været let at faa en Samling, ja en langt større Samling. Men Exemplerne vilde, som jeg tror, i saa Fald ikke have været slet saa lokkende og belærende for Nutiden. Vi ære en Louise Michel, en Mazzini, en Rochefort og en O'Donnovan Rossa; men vi høre hellere Tale om en Wederkinch-Madsen, en Pingel, en Hørdum, en Neiiendam, og vi føle endnu mere ved at læse om dem, fordi vi alle selv ere Vidner til deres vidunderlige Bedrifter. For ellers at bedømme, hvorvidt hver Handling er sat paa sit rette Sted, maa man ikke se hen til Personen; thi man vil finde Bisper og Præster drage Sværdet og man vil se Helte nedlægge det, ja endog ganske forsværge, at de nogen Tid have tænkt paa at tage det i Haanden. Men her agte man, at det er Handlingen og ikke Personen, der ses paa; dette er og Aarsagen, hvorfor man vil finde Bonden undertiden ved Siden af Greven, thi begge ere lige værdige til Fædrelandets Tak og Diæter.

I.

Religion.

En sjælden from Mand er Pastor emeritus Henning Jensen. I sine yngre Aar var han Præst paa Bornholm, hvor han i sit lille Embede jævnlig skrev smaa Artikler til samme Ejlandets Avis. En af hans Trosartikler var, at al Politik er Djævelskab, som ingen Præst bør befatte sig med. Ikke saasnart havde han derfor et Embede paa Sjælland, før han strax gav sig til at vise sin Tro i sine Gjerninger, og blev en meget nidkjær Medarbejder i Hørups Vingaard, og følgende den fromme Ansgarii Exempel, der prædikede blandt Sørøvere, valgte han saaledes at forkynde Sandheden blandt de mest oplyste Corsarer. Ihukommende Ordet, at man skal være sin beskikkede lovlige Øvrighed underdanig, valgte han med sin Takt at stille sig som Rigsdagsmand mod selve Kul-

tusministeren. Uheldigvis fik han ikke tilstrækkelig stort Antal Stemmer, og med ægte kristelig Ydmyghed bøjede han sig da for Flertallets Dom og overlod Kultusministeren Sædet i Tinget. Dette var saa meget smukkere, som Scavenius jo allerede i Forvejen i Egenskab af Minister havde Adgang til Rigsdagen, medens Henning Jensen ved at resignere slet ikke kunde komme derind. Men ikke nok hermed: I den fulde Overbevisning, at denne ædle Handlemaade for Fremtiden vilde gjøre ham uangribelig, fremkom han med den ene frimodige Tros-Bekjendelse efter den anden, hvori han tilstrækkelig godtgjorde, at „Politiken“ og Kristendommen daarlig kan forenes, men først efter 8 Maaneders fortsatte Bestræbelser naaede han sit Maal: at blive Martyr med Pension.

Paa Den Langeland ere Bønderne som bekjendt meget gudfrygtige. I ældre Tider var de slemme Afgudsdyrkere, ja endnu helt ind til Midten af nærværende Aarhundrede blotede de til Konge og Fædreland med en Overtro, der søger sin Lige. Da drog en Flok af Apostlen Grundtvigs Disciple derover, drak Mjød og spiste Flæsk med Langelænderne og aabnede lidt efter lidt disses Øjne for den sande Folkelighed.

Hvor smukt et Resultat der opnaaedes, viste sig paa en storartet Maade ved Rigsdagsvalget 1881. Blandt dem, der følte sig i fuld Overensstemmelse med de langelandske Bønders hele Tankesæt og derfor mente sig særlig egnet til at repræsentere dem paa Tinge, var Asiaten, Dr. Ed. Brandes. Vel gjorde nogle underfundige Hojremænd gjældende, at samme Dr. ikke længere kjørte i sit gamle indiske Sanskridt, men i stormende evropæisk Gallop, samt at han hverken troede paa St. Grundtvig eller Fanden, men kun paa Logos; deres snedige Rænker nyttede intet, thi da den fromme Højskoleforstander Jens Lund havde forklaret de indfødte Øboere, at Logos betød det samme som folkeligt Selvstyre, gav de alle tilhobe Dr. Ed. Brandes deres Stemme og sendte ham til Hovedstaden for at hjælpe Berg paa Taburetten. En saadan Tro er heldigvis hyppigere blandt „de Danske“ end i Israel.

Rimbreve
til
Fætter Christian
i Nykjøbing

Kjære Fætter! Jeg forstaar
Godt, at Du, hvem dog jeg regner
Blandt de mere lyse Ho'eder
Og som saadan jo begegner
Med Respekt, imellem faar
Skrupler ved de nye Moder,
Og at visse sære Noder,
Som den nye Tid betegner,
Dig med lidt Forundring slaar;
Naar man gaar
Ad den samme Promenade,
Ad den samme Kjøbstadgade,
Aar for Aar
Træder samme Brosten flade,
Bliver let man tung i Gangen,
Og i Hverdagsskikkens Sax
Som en Rotte bli'er man fangen,
Kan ej strax
Stemme i med Modesangen,
Men kun mærke svagt paa Klangen,
Af hvad Slags
Er den nyeste Ballade.
Trøst Dig Fætter! Her blandt os
Var vi næsten li'esaa tunge.
Længe lod med Haan og Trods
Venstre sine Trusler runge.
Mens vi spared' paa vor Lunge,
Vilde grumme nødig slaas,
Vilde heller se det an;
For vor Tunge
Holdt vi Tand,
Og i Blodet slog vi Vand,
Til de Unge
Syntes, det var Synd at bie,
Synd at tie,
Synd at lade Venstres Spot
Uden Hævn i Huden svie.
«Højre» staar ej som Peer Tot
Mer og finder Alting li'e
snavs og Alting li'egodt.
Vi har rejst os, Ryg mod Ryg,
Skulder sætte vi mod Skulder,
Nu det gjælder Tryk mod Tryk
Uden Skvalder eller Bulder!
Ej som Hesten, der faar Kuller
Eller stukken af en Myg
Løber løbsk, saa Vognen ruller
Ned i Grøften. Nej, men fast,
Sindig, jævnt vi ta'er i Tømmen,
Standser Venstres vilde Hast,
Vækker dem af Storhedsdrømmen,
Dæmmer Strømmen,
Kalder hver en prøvet Gast
Under Flaget i vor Mast.
Derfor paa vor Grundlovsdag
Stod vi ej i vore Døre
Og lod med Musik og Flag
Kun de Andre gaa og kjøre,
Derfor slog vi selv et Slag,
Mødte frem i tætte Rækker
Tusindvis, saa se og høre
Kunde Folk, at Højres Sag
Frem vi aabenlyst tør føre;
Ej os Sløvhed mere svækker,
Ej vi efter Vejen famle,
Under Dannebroges Faner
Unge, Gamle
Nu sig samle.
Og det løfter og det vækker,
Ud af Døsen det os trækker,
Og det stækker
Vingerne paa Hørups Haner
Og paa Chresten Bergs Kumpaner,
Saa de ej saa højlydt gale,
Naar de som en traurig Hale
Efter Holms Hørdumrianer
Tridse ned i Ulvedale
For at høre Hostrup tale
Om, hvad Venstre har for Planer.
Nu til Smædesangens Toner
Gaa de kun i Processioner,
Men til Høst
Skal vi høre deres Røst,
Naar til Trøst
For de spildte Riffelkroner
Og de mistede Patroner
De vil møde som – Kanoner!
Sligt Artilleri vi skatte,
Naar de — for — og bagfra ladte —
Skyder skarpt, saa det kan batte.
Doktor Wederkinch den lange,
Fordum Fabrikant af Hatte,
Kjøres frem som største «Slange»,
Liden Høgsbro som «Haubitz»
Stolt fungerer,
Donner! Blitz!
Hørup, der er rig paa Vitz,
Sine Projektiler mange
Sender som en «Mitrailleuse»
Og os ganske ruinerer,
Chresten selv saa stor og bøs
Og pompøs
Dundrer løs
Og en Bombe afleverer,
Der — ifald den exploderer,
Ministeriet spolerer.
Prosit! — Var det Dig, der nøs?
Ja, for jeg tror ganske vist,
At de som «Kanoner» stævne
Hid og bruge Somrens Frist
Til at lade efter Evne;
Men «Kanonerne» har Brist,
Skal de fyre, bli'er det trist.
Jeg er bange, at de revne. —
Nej saa holder heller jeg
Dog paa Højres blanke Vaaben.
Kommer end med «Panden aaben»
Hin Kanondrot vældig agende,
Efter sig paa breden Vej
Hele Batteriet dragende,
Skyder Salver nok saa bragende
Under Bondestimlens Maaben,
Hjælper det dog «Venstre» ej;
«Højre» er ej Høns, der kagler,
Nej, som Bjergets kjække Strøm
Vi med vore Bajonnetter
I et dristigt Stormløb sætter
Over væltede Lavetter,
Og, mens Kugler om os hagler,
Vi med Provisoriesøm
Rask «Kanonerne» fornagler!

Honet Ambition.

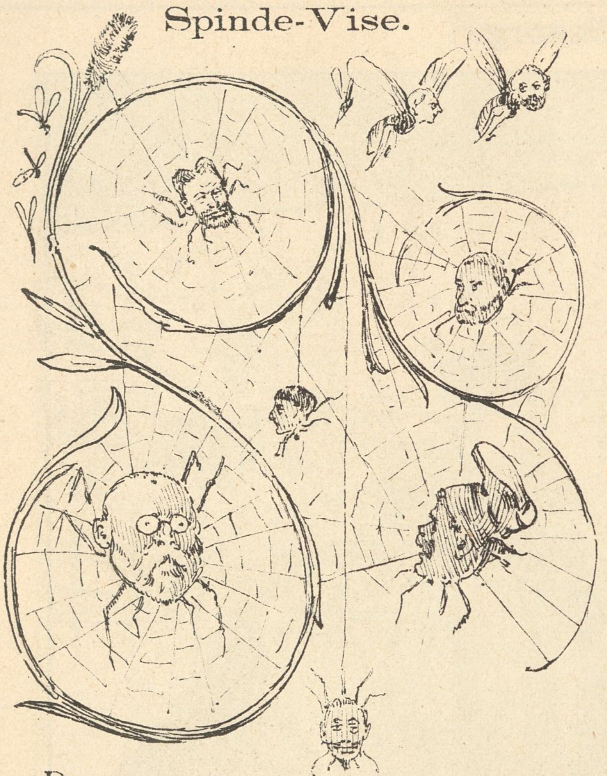
— Der kommer Jensen! Du skal ikke se til den Side.
— Hva'! Er I inte go'e Venner?
— Jo, vi har saamænd delt mange Spidser med hinanden, men nu har jeg opdaget, at han er en ren Sjover. Ser Du, i Forlegenhed kan jo den bedste komme: Baade Du og jeg har jo ha't mange Brummeture, og det baade med Vand og Brød og simpel Fængsel, men han har været rigtig straffet, Du! Han har for længe siden væ't paa Vridsløse.

Familiesorg.

— God Dag Petersen! Men hvem bærer Du Sorg for?
— Aa, det er bare for min Bro'er.
— Herre Gud! Er han død?
— Næ, men jeg har laant hans Hat.

Spinde-Vise.

Den krybende Edderkops Spind hører med
Til Sommerens Ingredienser;
Den spinder i Hus, i Have og Lo
Med en Flittighed uden Grænser.
Og dog kan den spinkleste Barnehaand
Med spæde og svigtende Kræfter
Slaa Spindet itu, saa der ikke en Gang
Kommer Edderkop-Ar derefter.

Da Georg krøb om i sit eget Væv,
— Hvis Traad han nok tidt maatte laane, —
Den stakkels Hr. Drachmann og Gjellerup
Af Fryd i hans Væv maatte daane.
Men Vævet blev sprængt, og de flagrede bort!
Ak, Ingen i Nettet nu hopper —
Nu spy'r han kun Edder, og døer tilsidst
Af Børne- og Edder-Kopper!

I Folketingssalen en Edderkop
Sig breder saa stor og forslugen,
Et Pragtexemplar af den fedeste Art,
Af dem, der er hvide paa Bugen,
Men om saa hans Væv synes aldrig saa fint —
Saa plumper han durk saa akaved,
At han hænger selv i en Traad, der kan naa
Fra Hillerød helt ned i «Gnavet»!

Og Hørup er li'saa ubeldig daran:
De Fluer, han fanger, er døde!
Skjønt han fik blandt Edderkopper en Pagt
I Stand med de saakaldte «røde».
Han har kun Per Andens fortvivlede Væv,
Naar rundt i Parkettet han roded',
Og saa lille Eedvard, hvis Spind fik — et Brud,
Da Fluerne gik ham til Ho'edet.

Hr. Bang i den mørkeste Loge paa Vagt
Sad rovbegjærlig og drillende
Og spandt den morfineste Nervetraad
Og sugede Blod af de Spillende.
Da fandt han et Findland! Og smittet han blev
Af Ofrenes Nerver, der bæved'; —
Nu er han en Gjenganger og kravler selv
Som Flue i Ædderkop-Vævet!

Hr. Hørdum har fuldt op af Fluer og Myg,
Som takker ham til, naar han su'er!
Hans Grundlovstog var det snedige Net,
Der ret skulde bugne af Fluer;
Det gjorde, *qua* Edderkop, Regning han paa —
Men Regning er ikke hans Gave:
De troløse Fluer fløj heilere frit
I Solskin i Rosenborghave!

Det er just i Korthed vor Vises Moral,
Som over hver Tvivl jo er hævet:
Er Edderkoppen kreperet af Sult,
Ta'er Vinden Billetten med Vævet.
Og vi med fornyede Kræfter kan trygt
Gaa frem mod de Tider, der kommer,
Naar hele det mørke og knugende Spind
Forvandles til — flyvende Sommer!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Puh søde Fru Schrøder, sikken en Varme det har været, og jeg er saamæn sat over 2 Pund af i forrige Uge, og Gud, søde Fru Schrøder, kan De sige mig, hvor egentlig de Pund bliver af, som man saadan transpirierer væk til ingen Verdens Nytte, men det er jo for Resten deiligt nu saadan i det Hele at betragte Naturen med de udsprungne Seriner og nu kommer der ogsaa snart Guldregn og, forleden saa jeg i «Politiken», der var Guldregn i Vendersgade, men det var i Sedler, den faldt, og Sørensen sagde, at kom han ud i saadan en Regn vilde han da ikke være saa gal at slaa Paraplyen op, og han spadserede saamæn to Timer op og ned i Vendersgade for om der ikke skulde komme en lille Byge, men der faldt ikke andet ned end en Urtepotte og Noget fra en Svale paa hans høje Hat, som maatte ind og stryges af og det blev til reel Udgift, hvad Sørensen daarlig kan taale i denne Tid, da han har havt saa mange Udgifter til Sommerklæder, naturligvis til sig selv, for Gud den Smule, Petrine og jeg bruger, er det da aldrig værd at tale om og det mærkes desuden ikke for vi ta'er det altid paa Regning og betaler saa pø om pø, naar det komvenierer os og det er jo ikke ret tidt, og saa var der Grundlovsdagen, som jo ogsaa kostede en hél Dél, for vi var alle tre Steder fordi man skal jo ikke være ensidig, og vi delte det imellem os saadan, at Fritz Grønbæk og Petrine gik til Socialisterne og Sørensen blev hjemme og gik i Rosenborghave, og jeg tog lille Ambrosius med mig og gik over til Nikolaysens ligeoverfor,

som vi for Resten ikke omgaas for Gud de er rigtignok gyselig ordinære, men jeg vidste de vilde kjøre i Skoven paa Sjarabank, og saa bad jeg om vi maatte faa Lov at kjøre med, og der var jo ikke ret megen Plads, men vi kneb os sammen, og Ambrosius sad paa Fru Nicolaysens Skjød, for Drengen er jo temmelig tung, saa jeg kunde ikke godt have ham, og da vi kom til Bellevy, steg vi af, for de vilde jo videre til Skodsborg, men de var jo kjede af at skulle af med os, skjøndt de fik bedre Plads, men de vilde naturligvis nødig undvære mit Selskab, og naar jeg selv skal sige det pynter jeg jo heller ikke saa lidt op med min nye Hat paa saadan en Sjarabank, men saa gik vi ned til de Liberale, og der fyldte vi jo først ud i Toget efter bedste Evne, hvad der nok kunde trænges til, og saa hørte vi paa Talerne, og Gud søde Fru Schrøder, hvor Hostrup prækede yndig, og jeg forstod jo ikke det Altsammen, men dog at han sammenlignede Venstremændene med Kanoner, og naar de kom ind til Oktober sagde han saa var de ladede, men jeg hørte ikke hvormed, for min Sidemand, der var en ung Student blev saa begejstret, at han sagde han vilde ogsaa være Kanon og i Aften vilde han til en Begyndelse drikke sig kanonfuld. Og saa sagde han, at Berg var en frisindstyvepundig Kropsk Kanon og lignede den berømte Kanon paa Kronborg som hedder »Knægge« og om hvilken det hedder:

»Naar Knægge begynder at kvække,
Saa revner baad Mur og Vægge«.

og om en anden Kanon, der hed »Langemaren«, og det mente han kunde passe paa Leth. Men videre kom han ikke, for saa blev der sendt en Debutasjon bestaaende af Herman Bing op til Socialisterne, og jeg rendte efter Bing for at bede ham hilse Frits og bede Petrine fra mig af om nogle Penge, for jeg opdagede, at jeg havde glemt min Portemaanæ, men han blev borte for mig, saa jeg fik heller ikke noget af Triers Tale, og da vi kom tilbage skulde Oktavius til, og det glædede jeg mig jo til, fordi jeg synes altid der er saadan Forslag i ham, og hans Optræden er hvad jeg kalder jævn, beskeden og bramfri, men saa lige da han begynder og er saa morsom med at fortælle, han ikke hedder Hansen med »tz«, som han vel gjerne vilde, for Gud det er da saa naturligt, gi'er lille Ambrosius sig til at brøle og siger, de skal tage »Bømanden« væk, og det var Oktavius han mente med »Bømanden«, og jeg kunde ikke faa Barnet roligt, for jo stærkere Oktavius talte, desto værre brølede Ambrosius paa »Bømanden«, saa jeg maatte gaa min Vej med ham ned til Jernbanestationen og fik dog Sangene med, og de er rigtig nok yndige, især Borkseniusses, som gaar paa Melodien af Menuetten i Elverhøj, og den kan ogsaa gaa paa Melodien: »Der var en Gang en tapper Mand«, men den har de naturtigvis ikke villet sætte for ikke at være uartig mod Neiiendam, som kunde tro det var en Hallusinasjon til ham men nede ved Stationen traf vi Frits og Petrine og de var sultne, saa vi tog Allesammen ind med Toget og gik over i Tivoli for at træffe Sørensen der, men vi fandt ham ikke, og vore Penge var slupne op, saa vi maatte sjokke hjem og faa lidt Theevand der, og Gud, søde Fru Schrøder De kan tænke Dem, Sørensen kom ikke hjem før henad den lyse Morgen, som jo rigtig nok er tidlig paa denne Aarstid, saadan havde han moret sig, og næste Aar vil vi rigtig nok Allesammen i Rosenborg Have, for det er da ved Gud ogsaa meget nemmere, og nu kan jeg fortælle Dem, søde Fru Schrøder, at Petrine uddanner sig til Gymnastiklærerinde og har faaet en Bog om Gymnastikkens Theori, og den skal jeg tage med og læse lidt for Dem i næste Gang for De, som sidder saa meget stille, kan da have godt af lidt Gymnastik, selv om det kun bliver i Theorien. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Brandpolitik.

Det stakkels Venstre! Det har maattet gribe
Til Midler, hvoraf det kun Vandheld fik!
For tidlig har Førerne brændt deres Skibe,
Og som til et Halmstraa de i deres Knibe
Nu klynger sig til deres Brandpolitik.

De Rifler, som næsten var kjøbte og ladte,
Gav ingen Ild, men slog skammelig Klik.
Den Modgang maa Vælgerne til at erstatte
Og la'e deres Lommer brand- og beskatte
Til Fordel for Førernes Brandpolitik.

For »Lerer« Jørgensen nede i Maribo Amt hvert Haab nys i Røg opgik.
Trods al sin »Veltalenhed« blev han til Nar i
Bestræbelsen her at faa bragt over *Pari*
Kursen paa Venstres Brandpolitik.

Et andet Sted vilde man sætte i Gænge,
— Jo, Venstre ligner sig selv paa en Prik! —
At kjøbe Geværer for Brandkassens Penge,
Men Lunten — endskjønt den nok ej vilde fænge —
Man lugted' for tidlig som Brandpolitik.

Men saa er der Berg, som en bindegalsk Flamme
Har tændt i et løftet Øjeblik.
De Slotte paa Landet, som Venstre kan ramme,
Vil snart baade Berg og en vis Mand annamme,
Naar de slaar sig løs med Brandpolitik.

I Pejrup han hørtes at anbefale
En rigtig god gammel Natmandsskik.
Hu! snart skal den røde Kok vel gale
Over Herregaardene som Finale
Paa Venstres nyeste Brandpolitik.

Mon ikke det Middel ku'e ruinere
Godsejerpartiet, selv Estrup, den Strik;
Især da man ikke kan assurere
I Brandkassen hos J. A. Hansen mere,
Der særlig var møntet paa Brandpolitik?

Men ak! man har mærket, hvor Tampen brænder,
Og Berg har igjen vist gjort galt Bestik.
For godt man hans Ild-Tilbedere kjender,
Og Vand fra hans egne Sprøjter snart ender
Al fyrchterlig Ilde-Brand-Politik.

Forliges?!

To store Evropæere, der nødig vil ha'e Krig,
Til Danmark appellerer om at stifte Forlig;
Men de gaar galt i Byen; vi har Mas nok med at tæmme
De smaa »Evropæere«, der lader her som hjemme.

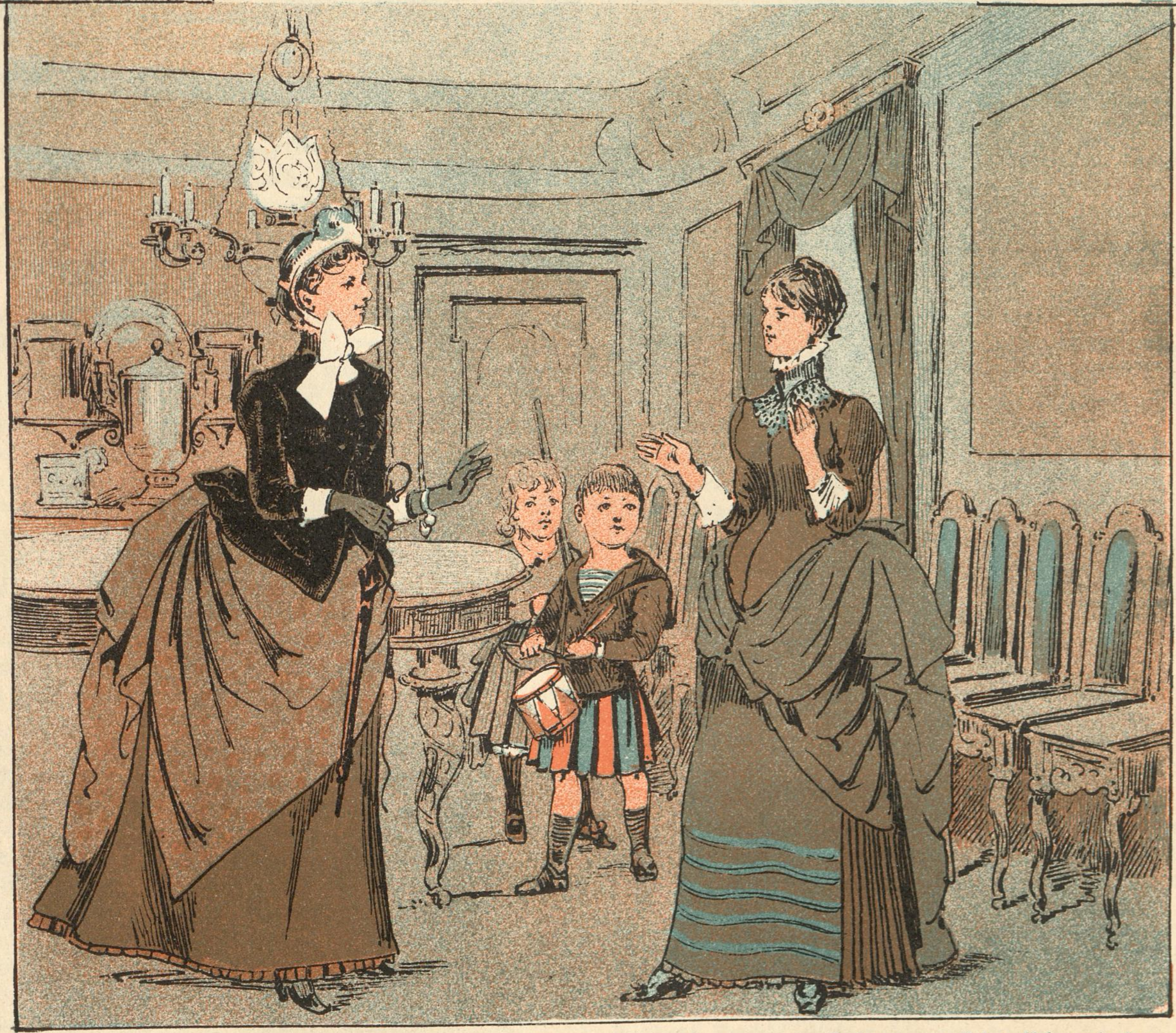
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1885. Torsdagen den 18. Juni. Nr. 25.

PUNCH.

Husrum — Hjærterum.

— Det er virkelig en yndig Lejlighed, Du har faaet, men er Spisestuen ikke lidt mindre end Din forrige.

— Jo desværre, her kan vi kun spise 24, men saa beder vi ikke mere de gamle Tanter med.

Lønraad.

Der er saa tyst paa «Krigens» Skueplads,
Og Stilhed hersker selv i Badstuestræde.
Tavs sidder MONRAD paa sit Bispesæde
Og drømmer om den Tid, da han var kras;
Selv CANTOR, der var nix forknyt for das,
I Løn maa sine modige Taarer græde;
I Ro sig holder selv hin ledre HOLSTEIN,
Kun høres Smertenssuk og Hyl fra — GOLDSTEIN.

Men denne Ro, man har for Tiden faa't,
Med Fred er ikke ganske ensbetydende:
Den er et Havblik før en — Bankerot,
Som efter mere end et blot Forlydende
Den Politik vil ramme, som saa bydende
Os dekreteret blev af BOGØS Drot:
Kan vi med ESTRUP ikke af os skille,
Skal Statsmaskinen standses, alt staa stille.

Nu maa han være naaet til den Erkjendelse,
At Visneriet var fra første Færd
Til hin Aprils «ulykkelige Hændelse»
Et Kneb, hvormed han helst sku' ladet vær',
Et Middel, som er usædvanlig nær
I Slægt med Selvmord eller Selvforbrændelse,
En Klinge, som er rustet fast i Skeden
Og nu blev knækket af Nødvendigheden.

Nu drager rundt han i det ganske Land
Og lærer paa de hemmelige Møder,
At man et Offer, selv om Hjærtet bløder,
Maa for vor Folkefrihed ha'e i Stand;
Som Syndebukke Politikens Jøder
Først overgives maa til Baal og Brand,
Og naar en Forsvarslov besegler Pagten,
Saa skal vi se, saa kommer BERG til Magten.

Virkningen heraf blive vil enorm;
Thi der er ingen Tvivl om, at den brave
Kong CHRESTEN tager Hoffet strax med Storm,
Og Højre giver ham en Folkegave,
HØRUP sig kaster for ham paa sin Mave,
Og Skrædder HOLM vil sy hans Uniform,
Saafremt — thi visse Folk er hastig dømmende —
Den ikke alt er efterset i Sømmene!

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren Bjørnstjerne Bjørnson
p. t.

Madam Rainer Schwaz, Tyrol.

Hoho Dereses Velærværtihej! Glejer den gamle Glaje at vije Velærværtihejen liggendes paa Landet nejc i det immer væk storslade Tyrol mellem gamle Færtignants immervæk sjemytlige Landsmænds Tyrolerne, svingendes Bajere me Fjer i Hatterne, hvije Lægge, naada vabehaver! og grønne Mavebælter, og da den Gamle fortalte samme Nyhej ve Gratelasjonssjokkelajen, værendes den gamle Motter Friggas Geborsda, og alle di smaa søje blaaøijeje Asynjer kommende rendendes ind og knixe me Boketter af Lillienkumvallikker og sittendes ner og faa Sjokkelaje og Vinerbrøj, ka de nok hænds, at den Gamles Axier steg otte Grajer Spendrop i samme Sekond, værendes sæl en Tyroler og havendes ajskilli Bekjentskaft tel Familien dersteds saasom den immervæk gamle glaje Loddevik Rainer havendes lært af samme udøjelige Dompap a sønge „Hofers Todt“ me Pestolskuj og hele Mollevitten, va den Gamle maatte gøre for di smaa blaaøijede, forstaaeligvis barestens givendes dem Totalindtrøkket a Loddevik, de Vokale inte ganske slaendes tel for den Sjemytlie, men ellers korrekt undtagen Pestolskoddet værendes en svær Knuje, Pestoler nemlig værendes inte opfondne i Valhalla inte en Gang di kinesiske, vorfor den Gamle maatte gøre de me a vælte Sjokkolajekanden, værendes a Bretanjametal, om paa Baggen, va der gore Æfegt, og den Gamle jeg Kumplemanger baaje paa sine eine og di fraværendes Landsmænd Tyrolernes Veine, va han vel anmoje Velærværtihejen om a overbrenge Madam Reiner og den øvrige Famillie allerbevaagnest. Men foranførte, Æppesoje kom som et Solglimt paa en Graaværsda, gamle Undertejneje værende forstaaelivis i Torden og Lynildhumør formedelst vores smækfeje Ven den immervæk sjeniale Alexander-Sjælland inte bekommendes Degtergasje, aggerat som gamle Færtignants forhenværendes Bussenfrøjnd, den immer sjemytlie Degter Skamdrop, samme havendes dog en liden Kjendelse iforveien, og den gamle Glaje gik og muleje halvtrejie Døjn, di gamle Gujer kunnendes inte

begrive de Hele, havendes sæl ingen Degtergasjer paa Normalbysjætten, Brage værendes den eneste Degter og bekommendes kons af og til et Ægstrahonnerar i en Stomp Flæskekapenaje eller et Bæjer Mjød, vafor gamle Færtignant maatte holle et oplysendes Faaredra om samme Materium og havendes læst om di frevillie Bidra hos Huseby & Co. ble enie om paa en Generalforsamling a velle være mej, men havendes inte Kuntanter. Møntsorter værendes hersteds inte gængse, gig vi eng paa at samle Natteralier i Stejet, alle di gamle Einherrier gaaendes eng paa a sætte et halt Pund Sæhrimnerflæskestej og en kvart Pæl Mjød a vær Da tel den udøjelie Alexander, og Asynnierne givendes desforujen mille Gaver saasom den søje Freja skænkendes sin aflagte Baltornyre værende fabrekeret a Maanneskind, og den lille Ydun et Fjerdingkar Gravenstener. Hoho! Samme milde Gaver kommendes pø om pø, kunnendes nemli inte forsennes strax, skullendes med Pakkeposteu og samme værendes engstellet fortijen, Brodægget paa Bifrost værendes under Repperasjon formejelst Slittasje. Men den gamle Unnertejneje vil be Velærværtihejen brenge sin Kollegus Sjælland Underretning om va der er ventendes, for a samme sjeniale Kriskammerat inte ska blie overvæltej a sine Føllelsers Fossefald m. m. Men Velærværtijen sæl ønskes en glaj Sommer me meien Sjemytlihej mellem di glaje Tyrolere af hans immervæk bevaagne Ven og Velønder

Tyroler-Færtignant
p. t. Valhalla.

P. S. Den gamle Svejer Skirner kom lie halendes med det norske Dagblaj, gamle Færtignant læsendes deri om det danske Folkeparti, at det hade „det Endeløses Mismod over sig". Hoho! Sikken en Vildmand, inte me de „Mismojige", som kan være regti, men angaaendes de „Endeløse", for hade vedkommendes norske Dagblajs Nordmand set den immervæk grinagtie Chrestenberg fra Bogø indtaje sit Formandssæje, tror den Gamle nok, at samme hade lat sin Prommemorium om det „Endeløse" gaa uj a Tægsten. Hoho mine Erede!

Sjov paa Bakken.

Politik-artistisk Genremaleri.

Tschim! Bummelum! Pif Paf! Dingeling!
Kom skal De se mærkværdige Ting:
Grin og Skandale af Pokkers Ka'le!
Gratis Entré, og vil De betale —
Væssenartig, saa spyt De kun
I Venstres demokratiske Fond!

Kunstnerne her lever højt af Diæt
Som Hofnarre hos hans Tal-Majestæt;
Mageligt Liv, ta' bare til Takke,
Immervæk gaar det ned ad Bakke,
Nix Trolleri, kun Behændighed — —
Lutter forgyldt Elendighed!

— «Traterata! — Vil D'inte kanske
Nordens gevaldigste Troldmand se?
Panden er hvælvet og Maven solid,
Knæet er bøjet og Humbug'en hvid!
Hele min Kunst ligger klar for Dagen:
Dobbelte Bottom i Forsvarssagen!
Vupti changer — og hvert eneste Faar
Fra Hørup lukt i de Danske gaar.»

— «Hej, meine Herrn! — For en Bagatel
Kjør' De en Tur i min ny Karussel!
Drachmann og Gjellerup først har probert den,
Infamt kassert den, — og rent spolert den.
Immer geschwindig jeg kjører i Ring
Med de «fordummede» Danske omkring;
Heisze Georg! — I Wien gjør jeg Gavn, —
Men ta'er schgu' Pengerne i Kevenhavn!»

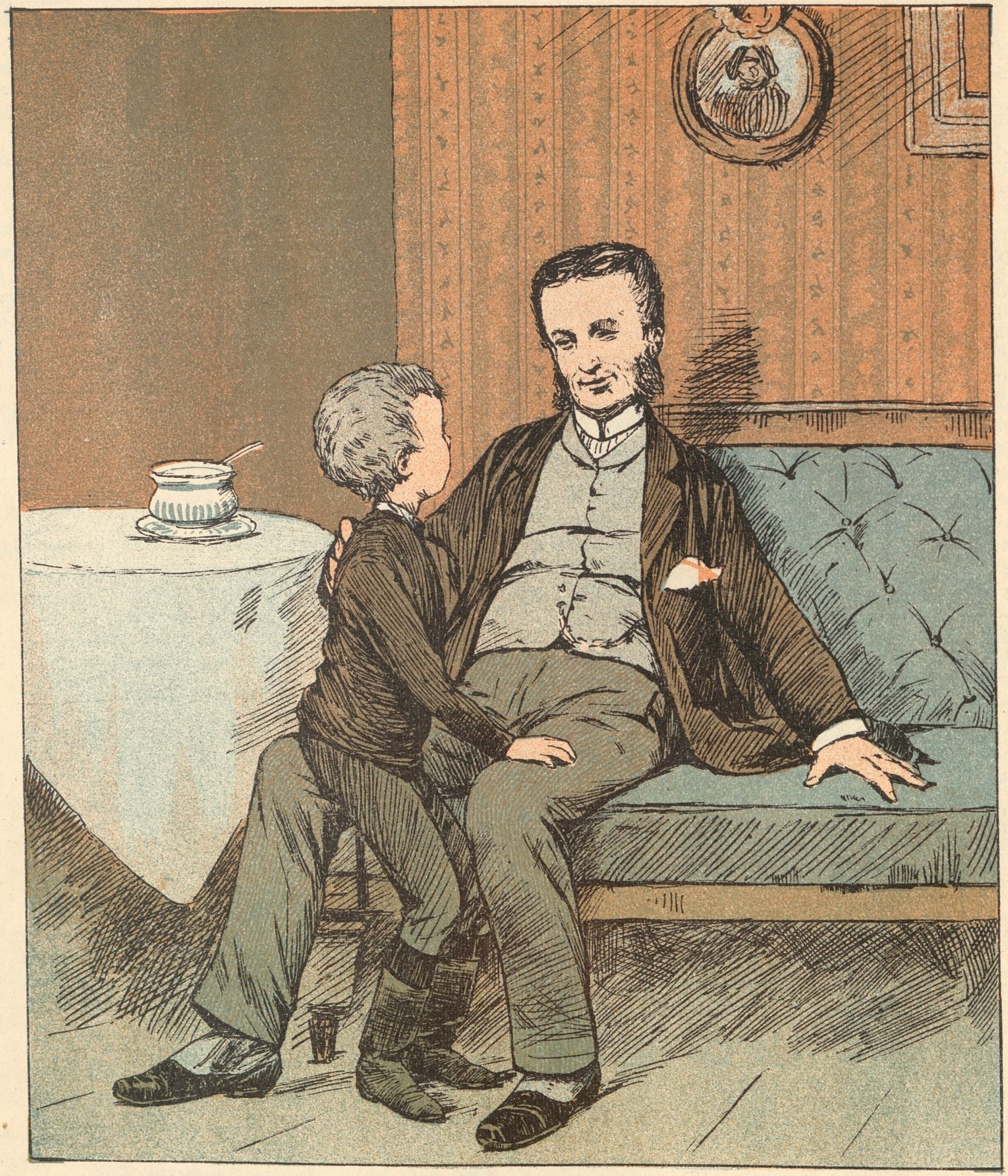
— «Varme Vafler! — Dejlige Vafler! —
Lige direkte fra Venstres Tafler.
Vældige Vafler, spruttende røde,
Fra Busk's Tulipan- og Grundlovsmøde!
Rosenborg-Vafler fra Ibsens Kind,
Bagte som «Vrøvl» i det bare Vind! —
Varme Vafler! Dejlige Vafler!»

— «Mus! Mus! — Hvide Mus! —
Her skal De se, hvor de holder Hus.
Vimse og vevre, med mimrende Mine,
Klatre de paa *Politikens* Line!
Kom, skal De se et Naturfænomen:
Nu er de hvide hver eneste En, —
Tæl saa til tre, og før De har gjort de',
Er de smaa Hvide lutter smaa Sorte!»

Tschim! Bummelum! Pif Paf! Dingeling!
Kom, skal De se mærkværdige Ting.
Dejlige Piger, som drikker og gantes, —
Lutter Heltinder for Herman og Brandes!
Neiiendam's Rifler med ny Mekanik,
Skyd bare løs — de slaar immervæk Klik.

Gjøgl og Spektakler Søndag og Søgn!
Bakkens Forfald er den skjæreste Løgn:
Monrad som Ferdinand gaar alle Vegne
Stadigvæk rundt og gi'er «sine egne»,
Jøden, som forhen, har travlt med sit Blaar — —
Men sørg for, at Folk det i Øjnene faar!

Opmærksom.

— Lille Karl, véd Du, at Storken har været her og bragt Dig en lille Broder?
— Ja, Fader jeg véd det godt!
— Hvorfra véd Du, det min Dreng?
— Jo, jeg hørte selv, Du sagde til Storken: »Vil De ikke have en Paraply med? Det regner saa slemt derude.«

Uopmærksom.

Præsten: Smager den Grød godt, bitte Jens?
Bitte Jens: (tier.)
Præsten: Smager den Grød ikke godt, min Dreng?
Bitte Jens: (tier videre.)
Præsten: Han svarer jo ikke!
Moderen: Aa Nej! A ska sej wo Faaer, te han hører aaller etter Sludder, naar han æder.

Uvillige Vidner.

Hørup af Evropæernes Land
Er en umaadelig oplyst Mand,
Nordens ypperste Journalist —
Skrev man til Norge — var han forvist,
Og hans Artikler en Tiltro nyder
Næsten som den, hvormed Wiinblad sig fryder,
Men de blev dog «anholdt» en Gang,
Trods deres journalistiske Rang.

Ude paa Lammefælleden
Sattes i Stil af en velvillig Pen
Rigtig et fyrchterligt Mytteri,
Som havde nær gjort det rent forbi
Med det estrupske Regimente,
Som Regimenterne endevendte!
— Alt var »mit Umständen», tænk en Gang!
Hele halvellevte Spalte lang.

Men da de for vort Politi
Skulde den «højeste Oplysning» gi'e
Om, hvor «Historien» skrev sig fra,
Svared' de begge: «Nej, Tak skal De ha'e!
Nyheden skriver ubestridelig
Sig fra en Kilde, som er paalidelig,
Men det vil være en kilden Sag,
Dersom vi selv bringer Kilden for Dag.»

Dog Assessorerne kjendte for Ret:
«Her kan I ikke slippe saa let!
Vidne I skal og oplyse paa Stand,
Hvem det da var, der som Ophavsmand
Rykked' med Oprørsfanen i Marken
Ude ved Bredden af Lammeparken.
Op med de Dokumenter, I har!
Retten I skal ikke holde for Nar!»

— Saadan man Kniven paa Struben kan faa,
Og til Bekjendelse maa de nu gaa.
Snart vil man vide, det Oprør var ej
Andet end, rent ud sagt, Andesteg,
Som Bentheim Hørup vil have den Ære
Sammen med Wiinblad at fortære.
Og naar de den Kriminal-Ret har faa't
Ned, gid den da maa bekomme dem godt.

Paa Barberstuen.

Punch har tidligere altid barberet sig selv. Men Aarenes Vægt og de mange Processer har gjort hans Temperament nervøst og hans Haand usikker. Efter i de sidste Par Maaneder ufrivillig at have udgydt saa meget af sit eget Blod, at en halv Snes Igler kunde have levet sorgfrit ja endog overdaadig af det med Barnedaab, Bryllup og et Dusin Middagsselskaber, begyndte *Punch* at føle sig lidt udmattet og slingrevorn og svor derfor en dyr Ed — 21 Kr. 84 Øre aarlig — paa, at han fra nu af aldrig vilde tage sig for at barbere sig selv, men kun som forhen sæbe de Andre ind, naar Lejlighed gaves. I Medfør heraf anskaffede *Punch* sig en Barber, idet han begav sig ind ad den bækkenbeprydede Dør skraas overfor og, for en Sum af 12 Øre hverandendag, tilkjøbte sig sit Aasyns Afragning hos den dersteds boende Skjægafskraber, der lyder det velklingende Navn Ulrik Abraham Bernadotte Mommesen. Egentlig var *Punch* gal i Hovedet over at skulle belaste sit aarlige Budget med ovennævnte aarlige Sum, 21 Kr. 84 Øre, men neppe var han kommen under Mommesens Kniv, før han glemte sin Ærgrelse og hengav sig i en stille Nydelse af Øjeblikket. Kun en Herman Bangsk Pen vilde kunne finde Sprogets mest raffinerede og udsøgte Vendinger for dermed svagt at udtrykke den Mommesenske Knivs kvindesarte, kattebløde, glidende Pust henad Kindernes Hud, dens svage Kildren under Hagen og endelig dens gratieuse Balletdans nedover Adamsæblet og Halsen. Havde Guderne kjendt Mommesen, vilde de have ladet Gudinderne sidde ene til Middag ved Ambrosiafadet og Nektarkaraflerne og i Stedet stormet ind i den lille Barberbod for at hengive sig til den langt over alle Olympens Herligheder staaende Forlystelse: at lade sig barbere af Mommesen! Hvad Indsæbningen, som besørgedes af hans Svend, en ung Adonis med slatne Haandled, men en upaaklagelig Fingerfærdighed, angaar, var den mindre mærkelig, behagelig, men heller ikke mere, en net Pièce de rideau førend det egentlige Kunstværk. Og let som Mommesens Kniv løb Mommesens Tunge, en rislende Bæk, der snoede sig ud og ind, brød sig Vej gjennem Sprogets tætteste Tjørne, sprang med lystige Hop over enhver Forhindring, spejlende i sit pilsnare Væld alle fem Verdensdeles ydre og indre Politik, Literatur og sociale Forhold, ganske vist i broget, kaleidoskopisk Uorden, men saa meget mere genialt betagende. *Punch* betragter det som sin Pligt at bevare for Efterverdenen de Brudstykker af den Mommesenske Veltalenhed, som han har kunnet opfange; det er flygtige Smuler kun at betragte som de lette Skumflokker, der føg som hvide Lammeskyer for det blinkende Knivsblads lynsnare Strøg, men de er bevarede af *Punch* i al deres Oprindelighed og uden ringeste Forandring. Altsaa: Mommesen tog fat i *Punchs* Næsetip og mælede:

Meget dejligt, brillant Veir i disse Dage, kommer en

Kunstner, stor Kunstner, meget dejlig, brillant Kunstner fra Dyrehavsbakken her paa Stuen, var umaadelig glad ved Vejret, havde maattet staa paa Hovedet og gjøre Kaprifolier i bar Trekott i øsende Regnvejr forleden Fredag til en Folkefest nede paa Lolland-Falster, meget ubehagelig og bagefter høre tale Politik i et Telt af en Doktor — glemt hans Navn — noget som Wunderkind — Wetterknich — tak meget rigtig! Witterkinch! — river Kniven? Samme Doktor taler meget brillant, udmærket, har vaaren i Amerika, hvor de har Frihed, meget brillant Frihed, men maaske lidt vel rigelig og desuden amerikansk Olle og Isbjerge ved Kysten for Tiden, voldsom glimrende for en Konditor i en varm Sommer og en Brygger til at lave Øl af og kjøbe Statyer for bagefter til de offentlige Anlæg, hvor de vil ligge Mysæer. Vil Herren skrive under paa Adressen? ligger i Boghandelen ligeoverfor mellem Masse nye Bøger, Gjellerup, meget brillant, kommer her paa Stuen, udmærket, fortræffelig Digter, god Ven af Dokter Brandreith, men givet ham for mange Piller, revet ud med Venskab, hvad gjør Gjellerup, reiser til Rusland, bringer Knutski med sig hjem til Brandreith, meget stort brillant Land, Rusland, selv havt en Tante, død i Rusland men født i Tyskland, stort Folk Tyskerne, magnifikke i alle mulige Maader undtagen Dans, aldrig ordentlig Baliet i Hamburg, hvor jeg har været hos en Barber, der var født Skotlænder og lært Handværket, saa det er egentlig Hamburger-Skotsk jeg kan, men nu kommer Hans Bæk, meget sypærb Danser, blier immer barbert paa Stuen, og han og Fru Tychsen og Hr. Reumert danser Padetrøjs paa Torné for Tyskerne, saa de kan se, der er Krummer i de danske Ben endnu og ikke helt gaaet til Rotterne, men jeg har ogsaa selv vaaren paa Torné med Ree, udmærket brillant, paa Amager, meget dejligt Land, ikke som Spanien, Gudbevars nej, men alligevel, og meget pæne Amagerpiger men ikke spanske Donnaer med sorte Kuløjne uha! lavær! meget brillante som Pæpita! dejligt Land i det Hele med Appelsiner, søde Messina første Sort naturlig, og Madære og Rinskvin, men Kolera, meget ubehagelig, ligefrem livsfarlig, og der er mange Ting livsfarlige, som for Exempel Politik, grusom farlig, kommer en Herre styrtende ind, Grundlovsdagen, bleg som Melmand, vil aarelades, kopsættes, jeg spør, hvad der er i Veien, han siger: Mord, jeg spør hvor? han si'er i Kongens Have, myrdet femogtyve Venstremænd, druknet ti Socialister i Bassengen og hængt Eedvard Brandreith paa H. C. Andersens Pegefinger, jeg aarelader Manden, kommer til Besindelse, men Blodet ganske sort, ligesaa sort som — kommer Herren forbi Trinitatis? naa saa — nej dog ikke slet saa sort, men omtrent, Manden gaar igjen, jeg ser ham bag efter sidde meget brillant ved Kaffé og grine over en Bajer, men Politik meget farlig i varme Dage som nu i England Glætstong og Salig Burri — værs artig! — Vand derhenne! — 12 Øre! — mange Tak! — Adjøs!

Spænd og Spark.

Broderkrigen raser. Referenten ved *Socialdemokraten* oplevede Grundlovsdagen »et Eventyr i Rosenborg Have«, da de fanatiske Højremænd nemlig vilde helde ham ud i Springvandet. Heldigvis hørte han ikke til dem, som det er beskjært at drukne, og i det yderste Øjeblik fik han Hjælp af *Dag**)s-Avisens uforfærdede Referent, der med et eneste Blik jog fem hundrede (»Herren kan godt sætte et Nul til«) Højremænd paa Flugt.

* * *

I Vordingborg er en Højrereferent bleven sparket af de »oplyst og frisindede Venstremænd«!

*) Renoveret.

Paa Falster maatte derimod Hr. Slengerik og hele hans Slæng rømme Valpladsen, fordi den berømte Riffelhelt ikke vilde forhandle med Folk, der sparkede ham i Ansigtet.

* * *

Han behøvede, strengt taget, ikke at være bange for at faa en saa »radikal« Behandling, saasom Mødet blev holdt i Monrads Bispedømme, og samme Herrens Mand har alt for godt indprentet Højre, at naar en Venstremand sparker, skal man ikke sparke igjen.

* * *

For Resten ligger Sparket som Kampmiddel ganske godt for Venstres Begavelse. Hvad man ikke har i Hovedet, har man i Benene.

* * *

Og naar man ikke tør rykke ud med Sproget paa anden Maade, hvorfor skulde man saa ikke betjene sig af — Fodfingersproget.

* * *

»*Politiken*« har ikke havt videre Held med sig ved sidste Grundlovsfest. Under Forsøgene paa at tælle Deltagerne i Højretoget har »den højeste Oplysning« endogsaa reduceret sig selv til en ynkelig Tælle-Praas.

* * *

Carl Michelsen blev her til Lands til Latter,
Fordi han ikke Øllet højt nok skatter,
Imens i England gik det Gladstone sløjt:
Han vilde skatte Øllet alt for højt.

Osvald Bang.

Kommer hid, I Fruer smaa;
Med og uden Dyder!
Taarer bør i Øjet staa
Naar mit Kvad I nyder!
Om den skjønne Herman Bang,
Alle Pigers Ven, min Sang
Sørgeligen lyder.

Herman haabløs var som Mand;
Barnlig dog i Sinde,
Reiste han til fremmed Land
Navn og Ry at vinde;
Vakte Ryges Kunst igjen,
Rejste Bifaldsstorm hos den
Redelige Finne.

Men da han til Bergen kom
Blandt de norske Fjælde,
Lykken brat sig vendte om
For hans Ry at fælde.
Paa en Herman Bangsk Tourné
Lykken som et vexlende
Thema monne gjælde.

For hans Osvald man af Gru
Ingenlunde gyste,
Somme Maven lo itu,
Andre harmfuldt fnyste
Og sa'e, »Føj, den er for slem!«
Med en Bergefisk de hjem
Stakkels Herman lyste.

Hører det, I Fruer smaa,
I maa ikke græde,
Da igjen han maatte gaa
Her foruden Glæde!
Efter Haabløshedens Kval
Kan igjen han National-
Tidende betræde.

Et Æventyr i Rosenborg-Have.

De Evropæer de Radikale,
Hver dansk, hver socialistisk Fyr
Samdrægtig raabe nu paa Skandale,
Skjønt godt de véd, det er Eventyr.

Om — referenter talt — det Postyr
Hver Dag Hr. SECHER Artikler spyer,
Hvor IPSEN drones
Og GOLDSTEIN haanes, —

Og HORUP glat gaar paa Eventyr!

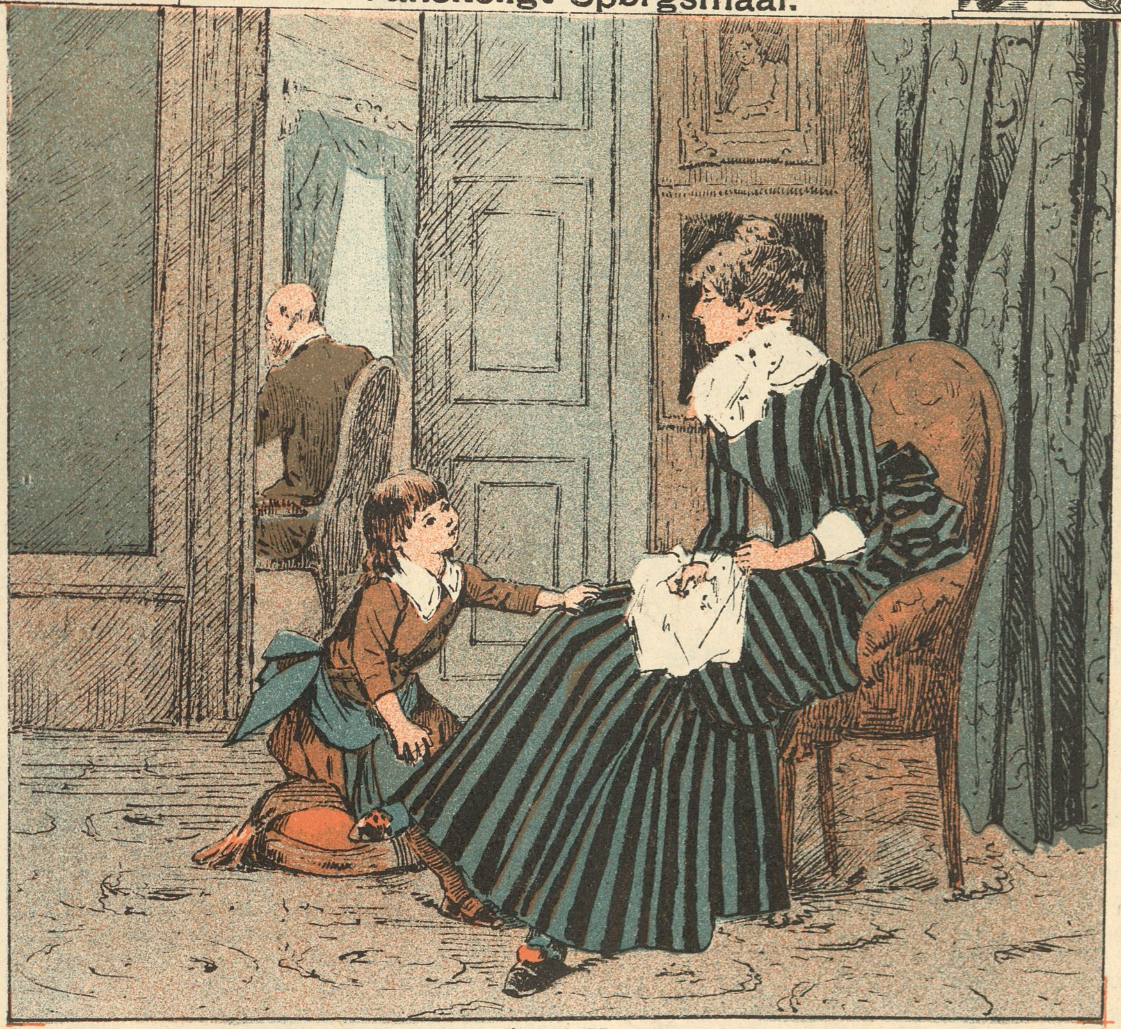
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand N° 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 26. Torsdagen den 25. Juni. 1885.

PUNCH.

Vanskeligt Spørgsmaal.

— Moder! Hvorfor har Fa'er ingen Haar?
— Fordi han tænker saa meget.
— Ja, men hvorfor har Du da saa meget Haar?
— Hvorfor?! Aa fy! Du har altid saa meget og skal spørge om!

Flertalsmagten.

Der er et Feltraab, som i tretten Aar
Vort brave Venstre trofast har holdt Stand paa,
Og hvorfor det endnu i Vandet gaar:
At det er Mængden, al Ting kommer an paa.
Skjønt tidt i Skuffelser en Grav det faar,
Hvor Virkelighed kaster Jord og Sand paa,
Kan man endnu i vore Dage høre det
Forslidte: Det er Mængden, som skal gjøre det!

Det kan ej nægtes, at det lyder stort
Om denne Mængde, som skal al Ting gjøre!
Men det er vist paa Tiden at berøre
Det Spørgsmaal, hvad den egentlig har gjort?
Det var vist ingen Skade til at høre,
Hvad denne Mængde, som er bleven smurt
Om Munden med, at den kan Alt udrette,
Har virkelig igjennem kunne sætte.

I tretten Aar har BERG nu, som bekjendt,
I Kroen som i Folketingets Sale
Med «Folkets» Flertal stedse vidst at prale,
Hvis Villie var vor eneste Regent,
Ja, sidste Gang han «Tallene lod tale»,
Besad af «Folket» han halvfems Procent
Foruden alle «hjærtefaste Kvinder»!
Sligt ikke hver Dag man paa Gaden finder.

Men alt, hvad den bevidste Folkemagt,
Hvis Mening over alt som Lov skal gjælde,
I dette Tidsrum har til Veje bragt,
La'er med et rundt Tal lettest sig fortælle.
Selv BERG er ikke sin Ministerdragt
Saa nær en Gang, som han er ved en — Celle,
Og blandt hans Tilhæng Kampens Frugt os møder
I Form af Brummeture og af Bøder.

Det er det hele, som de tretten Aar
Har skabt af Tallets Magt til at regere!
Er det, fordi Hr. CHRESTEN kun formaar
At bruge alt det Flertal, som han faar,
Til frem med aaben Pande at marschere
Og stadig den med Buler at skamfere?
Eller er denne klingende Tirade
Om Venstres Flertal kun en Assens-Plade?

— Men hvorom al Ting er, mon Mængden ikke
Har nok i disse tretten Aars Bevis
For, at i den kan Magt umulig stikke?
Eller mon virkelig den sætter Pris
Paa, at der andre tretten Aar skal gi'es
Den til at «knuse Højres lille Klike»
Og nok en Gang faa tydelig afsløret,
At det er ikke Mængden, som skal gjør'et?

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Nv bliffuer att berette omm/ huorlvnde the gotzeyere och bynder kriigede/ effter att hand Drost Estropp haffde taeget Statz-Cassa alleene vnder siin foruaring. Menn bleff thet mestendeels ey till Annet enn Skinfichtninger och Torneringer/ huorvdi mann ey giorrde hinanoen huerken Legems Lyde eller Vunde/ menn alleeniste sin eegen Capabilitet vdi Uopens Foerelse beuisede. Ty the bynder/ somm haffde ingen Mvsquetter eller Mvsquedonnere kvnnet bekomme/ tvrrde ey udi open Marrk giffue Moede/ och the Gotzeyere uillde ey the arrme forsuarsloese och vselige bynder jammerlichen nedslachte/ men the hvllte sich forr sich selffuer/ och ther bleff vdi then Sommer ey sliig Fichten och Massemorderi somm tillforen ued Hilleroed och Jyderopp. Menn ued then liiden Flecke Balleropp stiimedes the Kot-Karle meth the onge Hoff-Sinnder/ somm ere vdaff hand then lannge Ridder Suenssöns Compagnie/ och bleff nogle bloe Oyen somm och somme bloedige Næsser sammestetz fabriquerede/ ty the onge Hoff-Sinnder uillde samme Balleropp foruandle till Hoff-balleropp/ meedens the gemeene Kot-Karle uillde/ att then schulde anses som een Cantvsse-balleropp/ och herudoffuer bleff samme Flecke af senere krønicke-skriffuere titvleret Ra-balleropp.

Menn skeede thet daa/ att der paa Sancte Bonifacii Daeg/ somm er then 5te Jvnii/ bleff hvldt een stor Revye eller Hærskve och ther uore trennde Armeer meth Bannere och Mvsique. Och the arrme Kot-Karle droege udi theris Annsichters Sueed och geuallttiche Transpiration till Konngens Djvre-Havge/ och the uore een anseelich Suine-Fyllking/ menn the fornemmere bynder/ somm gaae ey vdi Uadmeel och Trææ-Skoe men udi vllene Peltze och beneffnes „Liberale"/ fyllkede sich vdi een liiden Hijorrd/ somm aff theris Roctere bleff vdi Ullue-Daelene sammendreffuet/ huor the aff bare Forsckreckelse och Alteration soe høylivdt brægede/ att

farendes Folch och reysendes Europæer troede/ ther uare offuer ti Tvsinder vdi Hijorden/ enn ther uore ey fleere enn mannge Gannge haffuer uoren poe then Platz/ somm tillforen kaldtis Tromme-Sahlen/ oppstallede. Menn Gotzeyerne ginnge till then Havge/ somm er vdi Staden beliggendes ued thet Slott Rosenborre/ och vdi samme Havge uore the tüve Tvsinder/ och ther bleff poculeret och sjvnngen till Gotzeyernes Priis och eeget Contentement. Menn een liiden Hebræer/ somm hedte Goldstein/ och somm uore aff the arrme Kot-Karle bleffuen rejiceret/ bleff udi samme Hauge greeben aff Uannuiid och uillde gantzche alleene fichte meth the tüve Tvsinder/ meenendes them at uære Philistere och sich selff een Sammson/ ty hand haffde ey heller annet Uopen enn siin Asens-Kiæbe/ menn thet uore nær gangen hannem illde/ ty the Gotzeyere uillde then arrme Hebræer vdi thet liidet Bassin/ somm finndes vdi Havgen/ och huorvdi the Haffniensiske Ammer/ naar the sich aff Kongelich Mayestetz Garder-Karle laede caressere/ pleye the thennem annbetroede Poeder att ambligere/ neddyppe/ meenendes mveligen samme onge Kot-Karls Couleur therued att forbeddere och ey mindende sich huad Kiemppe-Uisen therom siiger:

„Suart er een Goldstein all siin Tiid
Oc hand kand icke uaskes huiid".

Men ther een anden Kot-Karl uillde samme Goldstein giffue Svccurs/ bleff hanns Hatt meth een Stock vdi Pvllen blesseret/ och bleff samme Blessure aff the krønicke-skriffuere/ somm kvnnde gjiøre Elefanter udaff Myg/ huilket er Fanndens-kaanster/ ther ey vdi ett christent Lannd bvrde tolereres/ foruandlet till ett Stockholmmsk Blodbad/ huorvdi hand then gammele Ploug somm Konning Christierrn och hand Henning Matzen somm Hr. Diderich Slaegheck sagdes att haffue fvngeret. Menn uar thet idel Oppspinnd/ somm aff the onnge Stodenter/ ther haffue ey kvnnet absoluere theris Attestatz oc therudoffuer vdi Innte-Gaede haffue bekommet Lossemente/ uore fabriqueret.

Menn hand Konng Chresten Povelsen kallet Berre uar vdi Jydland draegen poe Gijæsteri/ oc huor hand komm frem meth siine Drabannter/ somm uore hand Larrsen/ ther haffde vdi Bloe-Torn forr siin Mvnd uoren caserneret/ sammt hand then onnge Strvttharald Hollm/ somm uore then liiden Ridder Hørbroes Maag och uore aff samme snillde Høffding vdi Kriigs-Kaansten oc then Kaanst at laede Huerffer-Trommen goe bleffuen oplærdt fraa Barrns-been aff ther bleffue bynderne gallne oc oppsetzige. Menn ther the komme till Hollstebro/ ther mødte thennem Konngens Foeged Hr. Borvpp/ menn ther Berre kastede siine kongeliche Øyen gjiennem siine Glarøyen poe samme Embitzmannd/ bleff hand aff sliig een folchelig Harrm oc sliig een innuendich Edderspændtheed liigesom forrgijort/ soe att Mælet hannem platt forgick/ oc hand uar rett somm ett vmælendes Diur/ ther poe en röed Laede-Porrt hefter siit Øyesjvn. Oc sloeg hand daa siin kongelich Kappe/ somm uore een Reyse-Plaid/ omm sich och sagde sich att uille draege herfraa/ omm ey samme Hr. Boropp bleff meth thet Goede eller Vnnde elimineret. Oc enn thet uore een hallsløs Gijerrning att lægge Hand po een Kongelich Embitzmand/ soe dristede the arrme bynder sich ey till theris Høffding att trotze och uillde hellere vdi Jernn poe Bremer-Hollm hensettis ennd sich forr sliig een forhenuærendis Schoele-Lereress och Kircke-Sangeres Skiells-Ord oc Spotte-Gloser vdsette. Toege the thaa Konngens Foged oc satte hannem uoldelichen fra Taeler-Stoelen need poe Jiorrden/ oc hand Berre bekomm sitt Mæle igjien/ menn vdi the vselige Krønicker/ huorvdi hanns Roes vdbasvnes/ sagdes thette att nære een draebelich Hellte-Daad. Menn the gammele Uismænd rostede theris Houeder/ siigendes att nv haffde the ey „thet Enndeløses Mismoed" offuer sich menn Mismoed offuer then Ennde/ Slicht uilde taege. Ty then bliffuer enddaa uærre enn the arrme drennges/ then Tiid daa Chresten Povelsen Berre kvns handterede Bircke-Riiset. Ty ther er Hoeg offuer Hoeg oc Konnge-Scepter offuer Bircke-Riis!

Codille.

Kong Berg af Bogøs Yndlingssport
Er nok at spille højt Spil,
Og altid kom han let til Kort
Deri formedelst sløjt Spil.

I Holstebro han som en Knægt
Trods Konge-Titlen spilled',
At melde en *Tourné respect*
Han aabenbart har villet.

Han Holm og Larsen overdrog
De sorte Essers Rolle;
At Spillet ud som fint sig tog,
De ku'e dog ikke volde.

Borgmester Borup havde sat
Sig for at spille Solo;
Mens Berg af Omløb rent forladt
Kun kjøbte To til — Nolo.

Og Spillets Gang for ham bli'er trist:
Pas sa'e jo selv Hr. Bagger.
Gebommerlig *bête* er Berg; thi vist
Han er en daarlig Makker.

* * *

Al Ting i Orden.

— Jeg forsikrer Dem, jeg har leveret Bogen tilbage!
— Det maa De ikke sige! De har ikke leveret Bogen tilbage; for havde De det, saa maatte den staa ..... her: — men der staar den jo ogsaa! Der kan De selv se, hvilken Orden jeg har i mine Bøger.

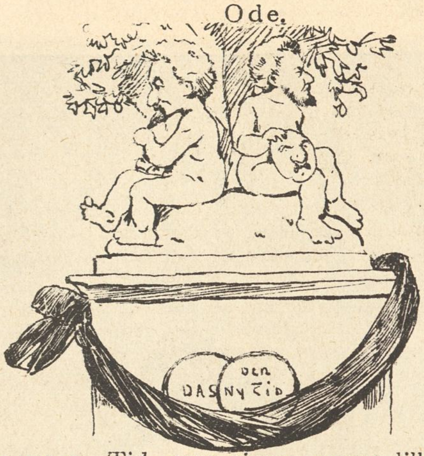
Zoo-logisk.

– Naa Hans! Hvordan klarede Du Dig saa i Naturhistorie i Dag?
– Brillant! Jeg var saa heldig at komme op i Bløddyrene, og dem er der da ingen Ben i!

Den nye Tid.

Ode.

Der var en Tid, som ej var meget lille,
Hver Spalte var omtrent en Alen lang.
Dog maatte den, saa nødig som den vilde,
Med samt sin Tidsaand vandre Kjødets Gang.

Den spøgte i HENRESCHES' glade Stemme
Og sad til Hest paa CHRESTEN POVLSENS Knæ.
Den kjendte kun til «vorses Folk» herhjemme,
Som saa i den vor Presses Kory-Fæ.

Selv «*Politiken*» fandt de meget mindre,
Om end tillige næsten li'esaa slem.
— Kun «Holderne» dens Trang ej vilde lindre;
Den savned' Vinger for at fange dem.

Her saa med Undren SECHER man at dale
Hver Aften ned i CANTORS gyldne Skjød,
Og dog i Dag*)s-Avisen atter gale
Den næste Morgenstund i Kammen rød.

Men trods de sorte Smaas indbyrdes Virak,
Man fandt den nye Tid en vammel Tid,
Der ej noteret blev som fint Papir; ak,
«Den nye Tid» blev ingen gammel Tid.

Til den forsvundne Tid man maa den regne,
Ved Trinitatis den sit Gravsted faar.
I Hundene, til Trods for «vor'ses egne»,
Forinden Hundedagene den gaar.

For Tidens Tand den under maatte ligge,
Dens egne var forlorne , det er klart.
CARL MICHELSEN al Aarsag har at drikke
Dens Gravøl i en gammel Carlsberg snart.

De svandt, de svandt «den ny Tids» glade Dage,
Og Dag*)s-Avisens Fryd med dem svandt hen.
Kun Titlen, renoveret, er tilbage,
O, lad den aldrig, aldrig miste den!

---

*) Renoveret.

Sommer-Revyen 1885.

De aarlig tilbagevendende Schommerrevyer er nu schlaaede fascht, ligeschom jaj vil schige f. Ex. de aarlig tilbagevendende Kongerevyer; dog er der den magelosch schtore Forschkjel, at der ingen Publikum møder til Kongerevyerne, mensch Alle maa og schkal se Schommerrevyen. Begribeligvisch var der schom altid fuldt til Premiéren i Tivolisch Revytheater forrige Onschdag, og det var ikke alene hele Kjøbenhavn, der var indvandret, naj, der var ogschaa ganschke schmæktomt baade i Taarbæk og paa Klampenborg, schaa alle Opvarterne gik og vred dereses Schervietter af den bare Fortvivlelsche og schpurgte med Bedrøvelsche: «Men Gudbevaresch, hvor er voreses Folk dog henne i Aften?»

Jaj har nu alletider perschonlig schværmet for Schommerrevyerne, for jaj schkal schgu schige Dem, det er egentlig maj schelv, der har opfundet dem!...Ikke?...Jo, det fersikrer jaj ved den schødeste, det er! Var det maaschkesens ikke voreses eget Blad, schom allerførscht schagde, at Frederikschbergsches Maarschkabschtheater var saadan et fernøjeligt, schyperbt Maarschkabstheater, fordi man fik baade Heymanns Øl og Wulffs Vittigheder scherverede derude paa én Gang? Hvadbehager, he, jo det var nok netop voreses eget Blad, der schagde det! Og det var schgu hverken, fordi Wulff hørte til voreses Folk, eller fordi han altid schagde saa pænt Tak for schidst og gjorde Reklame for Bladet ved nogle Brandere i sin Schtykke; ikke fordi jaj nægter, det kan jo være majet rart, Gudbevaresch, men jaj schætter nu én Gang ikke Prisch paa Brandere, undtagen paa dem, jaj schelv laver, ferschtaar sig!

Naa, jaj mødte altschaa schom schædvanlig til Premiéren, og naturligvisch var der proppendes fuldt. Der var schaagar hele syv Plader ude! Nemlig Logsche —, to Parket — og en Parterre-Plade, det er fire, og schaa var Revyen schelv i tre Plader, det er syv i det hele! (Den kunde de schgu godt have brugt i Revyen!) Schtykket i Aar er ikke nær schaa maarschom schom sine Forgjængere; jaj schkal motivere, hvorfor jaj mener. For det Førschte finder jaj det ikke maarschomt at gjøre Grin med en Bogtrykkeri og schætte schaadan et helt Schætteri paa Schpil, og for det Andet kan det jo ikke længere schkjules, at det ikke er Hr. Wulff alene, der schkriver dissche Schommerrevyer. Hr. Poul Marcussen schkriver det halve af dem; men da han jo schom bekjendt er Medarbejder ved et af Højresch kraschesche Organer, kan man schige sig schelv, at han ikke kan være maarschom. Tager man altschaa hanses Halvdel fra, kan man ferschtaa, at Revyen kun er halv saa maarschom schom ellersch. Det kan maaschke schynes, at jaj er for schtreng mod Hr. Marcussen, men jaj schiger bare: «Som man saar —».

Revyen var altsaa Kjøbenhavnsch Panoptikon i 3 Plader, og nogle af Billederne var ogschaa godt rammede; men schelve Rammen var noget af det rammeste, schom jaj har set; ja, det er schgu mit ramme Alvor! Af de Schpillende var det ischær Hr. Ferdinand Schmidt som Faktor Momsen, og Fru Witzleben som hanses Kone, Fru Gomsen, der schtod for Faktoriet og det var et Par gode Typer, Hr. Direktør Petersen havde sat ind i Schtykket. Derimod lod Publikum til at blive schkuffet over Hr. Skueschpiller Knutzon; man havde glædet sig til, at han schkulde parodiere Bornholmer-Kammerherren fra det Kongelige, men ischtedetfor var det ham schelv, saa den Villmann var schgu en Vildmand, for Folk lo schlets ikke, men blev knutzende gale i Hovedet. Af de unge Damer schkal jaj kun fremhæve Frk. Sick; hun lader til at skulle blive Revytheatrets Sol, schaa hun kan ligeschaa gjerne schtrax kalde sig for

Frk. Solsick, hehe! (Den kunde de schgu ogsaa godt have brugt i Revyen!)

Det er altid kjedeligt at schkulle være nødt til at fælde en nedschættende Dom over et nyt Schtykke, ischær naar en af Forfatterne er Enses fine Ven; men jaj haaber da ogschaa at kunne rose den næschte Revy schaa meget desch mer, og det bliver nok den, schom min Ven og Medarbejder, min kjære Charlesch schkriver paa for Tiden for Hr. og Fru Christensen i Frederikschbergsches Maarschkabschtheater.

Spænd og Spark.

Hs. Maj. Kongen af Bogø har under 16. ds. allernaadigst behaget at lade Borgmesteren i Holstebro »befordre« ned af en i Dagens Anledning oprejst Tribune. Se, saadan skal de ha'e det, de pæne Embedsmænd!

* * *

Nu véd da Embedsmændene, hvad der vanker, naar Berg bliver Minister. Selv paa en Byfoged kan han anvende Holbergs Ord i Peder Paars:

— — Hans visse Løn er liden;
Men han liot extra faar om Aaret undertiden;
I Fior han i mit Huus en banket Trøie fik!

* * *

Bevæggrunden til Hr. Bergs »Handling« siges at være en dybt følt Krænkelse over, at Folketinget kun havde en Berg, men Landstinget en Bro-Berg. Da Folketinget i et og alt skal have Fortrinet for Landstinget, har Folketingets Formand nu sørget for, at der tilkommer ham Titelen Holste-Bro-Berg.

* * *

De tvende Lakajer hos Bogøkongen, der udførte Ordren til at kaste Borgmesteren ned af Folke-Tribunen, ville efter Forlydende slippe med at blive dømte til at kaste ham op igjen.

* * *

Hvem skulde have anet, at Kaste-Væsenet netop skulde indføres her i Landet af vore Friheds- og Lighedsmænd!

* * *

Det har ligeledes behaget allerhøjstsamme stormægtige Monark under et Besøg i Kolby at tildele samtlige Medlemmer af Højrepartiet Titelen «Tugthusslaver» med Tilladelse til at bære samme.

* * *

Der er dog altid noget fængslende ved Venstreførernes Stil. I alt Fald er der ikke faa af deres Tilhængere, som til forskjellige Tider have følt sig fængslede derover.

* * *

Det gaar naturligvis kun ud over de Menige, saasom Redaktøren af *«Fællesorganet»* og andre Væver samt Gaardmandsdøtre o. s. v. Førerne skal nok vide at undgaa Fængslerne; i værste Fald gaar de »bort fra Skygge og Bedrag«.

* * *

Men hvor mange af de stakkels Husmænd vil ikke under Førernes forædlende Paavirkning blive forfremmede til Forbedrings-Husmænd?

* * *

Da Venstre paa vor lave Grønsværtue
Fik »Visnepolitiken« sat i Gang,
Holdt det den for en genial Pendant
Til Archimedes' »endeløse Skrue«.

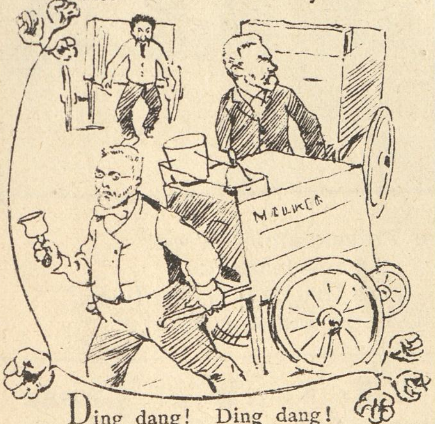
Og nu er Norges Venstre lovlig spids mod
Den endeløse Visnepolitik;
Saadan er »Verdens Gang«, hvori den fik
Betegnelsen »det endeløses Mismod«

* * *

»Socialdemokraten« er vred over, at de, der har slaaet Kongens Buste itu, straffes med Fængsel, men den, der har slaaet Bladets Referent i Hovedet, skal slippe med en lille Bøde. Den vil maaske have, at Retten skal sætte mindre Pris paa et Gibshoved end paa nævnte Organs — Kjødhoved.

Nyeste Mælkeforsyning.

Efter Venstres Bøtte-System.

Ding dang! Ding dang!
Mælkeforsyning for Lægfolk og Bønder!
Udsøgte Varer i Bøtter og Tønder!
Kjærnet og skummet, Alt for en Slik —
Bøtten er sur, hold Bøtten og drik!

Her i denne store Bøtte,
Tyk af Vom og tynd af Nytte,
Ligger den fede Mælk, vi to'
Fra Oppositionens Malkeko.
Skade kun, at hele Krammen
Først blev »skilt« og saa »løb sammen«,
Da en provisorisk Torden
Under Koen rysted' Jorden.
Stakkels Berg nu for dem Alle
Drikke maa den sure Valle,
Naar han gjennem Bøttens Tud
Helder Politimænd ud!

Ding dang! Ding dang!
Gratis Forsyning for riflede Bønder!
Valle og Galde i Gnavets Tønder!
Atsch! — De Noes nok? — Alt for en Slik —
Bøtten er sur, hold Bøtten og drik.

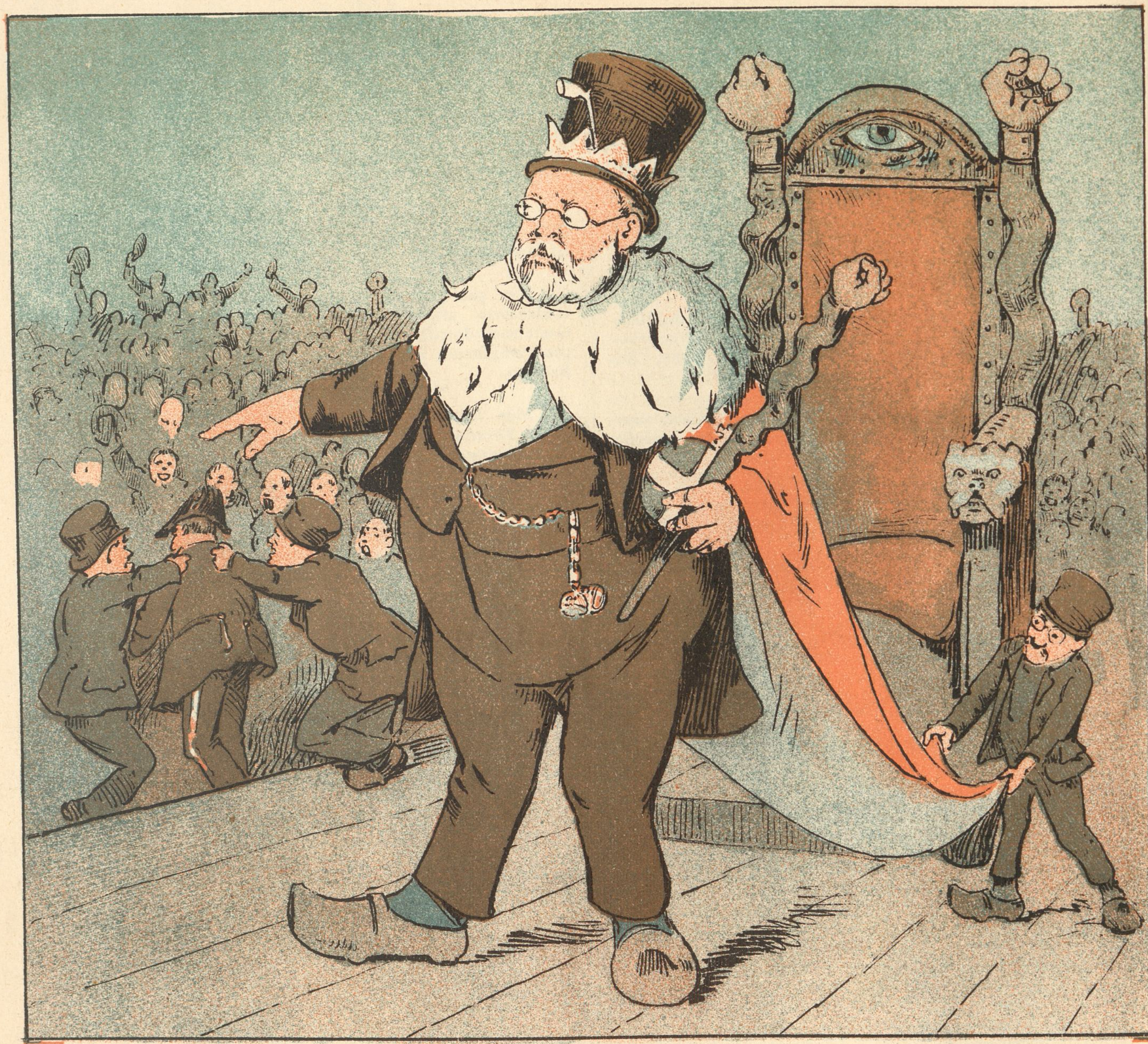
Her i denne røde Balle
Ser De hele to Slags Valle
En som Fallesen kasted væk,
Og en, som en Gang var Ferslevs Skræk.
Venstre fromt sa'e Tak og Amen,
Da hos Hørup de løb sammen,
Hvor de kjærne kan som Pokker
Kunstkritik af Tykmælks-Brokker.
Hørup med æsthetisk Valle
Gjennemsyrer Alt og Alle —
Naar man ham om Fløde be'er,
Faar man Eedevart og Per!!

Ding dang! Ding dang!
Superfin Dramatik — for Bønder!
Raslende Valle i tomme Tønder,
Uartige Ord og Kritik for en Slik —
Bøtten er sur, hold Bøtten og drik.

Unge, levende Talenter
For at malke Abonnenter
Drejede sig, til Folk fik Ondt,
Om samme maarschomme Axel rundt.
Men en svimmel Helt maa falde!
Skjønt de kun har kauscher Valle,
Tappet af til fælles Gammen,
Løber den i »Dachsen« sammen!
Ingen deres Tykmælk li'er
At fordøje, thi man si'er,
At mod Orm blev et Dekokt
Hvidløg først i Mælken kogt!

Ding dang! Ding dang!
Uartige Ord til Brug for Bønder!
Valle og Galde i raslende Tønder
Kritik og Logik og Alt for en Slik —
Bøtten er sur, hold Bøtten og drik!

King Mob.

Kong CHRESTEN sad stormægtig paa sin Trone,
En Herre, drabelig og stærk som huld.
Da saa han en Kollega til vor CRONE,
Og strax han maalte hannem Skjæppen fuld.

Højt lød hans gode Folkekammer-Tone:
«Giv Nellemanden paa hans Hattepul
Og smid ham ud!» — Med Gru hans Slaver lytted',
Men paa Kalifens Ord de Bulen rydded'.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.

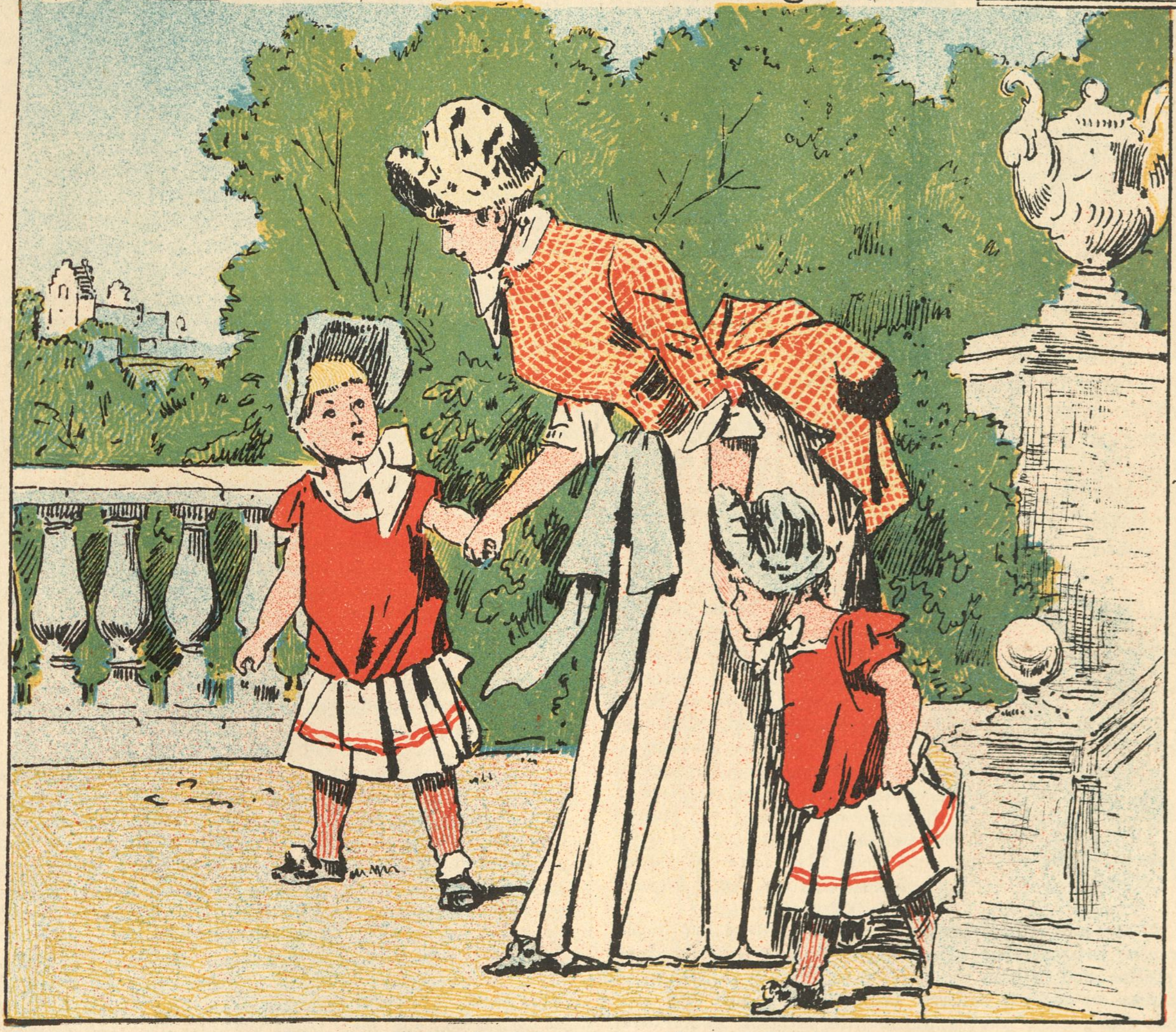
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. S.   nsen. Kjøbenhavn.

Nr. 27. Torsdagen den 2. Juli. 1885.

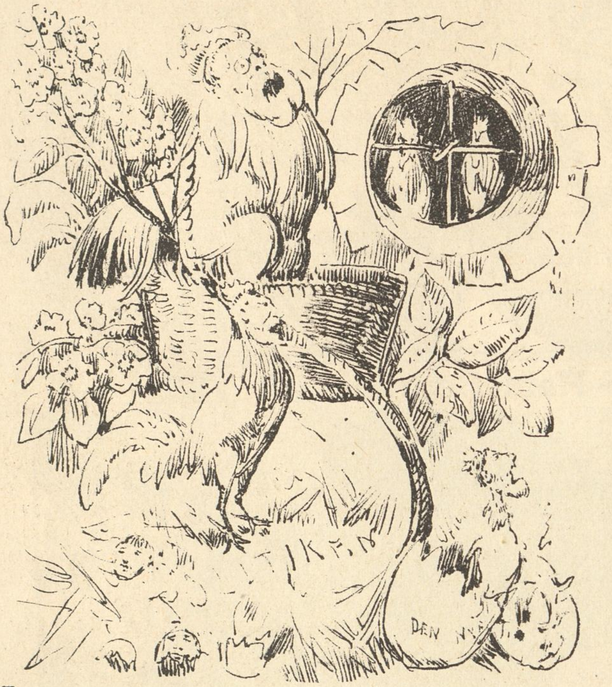
PUNCH.

Barnligt Familie-Rets-Begreb.

— Mo'er! Er Frøken Sørensen gift med Vorherre?
— Nej, hvor falder Du dog paa det, mit søde Lam?
— Jo, for Du siger jo selv, hun er vores Gudmoder!

Fra Hønsestien.

I den lummervarme Tid, naar Sveden hagler
Selv af Bogø-Kongens aabne Pande ned,
I Kongens Have Hønsene kagler
Og forstyrrer dens idylliske Fred.
Men de internationale Høns kan ikke
Vore egne »danske« her af Marken stikke,
Der i Holstebro og Vejen stod som fri Mænd
Og i Hullet puttes nu som Hønsestimænd.

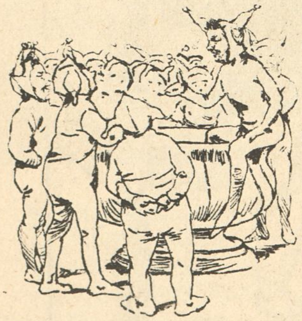
CHRESTEN BERG, som efter god og gammel Vane
Til Taburette end gjøre Haneben,
Faar en Kurv bestandig, hvori han er Hane,
Skjønt af Haner er i Kurven fler end en:
Han hører til de allerhøjest galende,
Og hans Galenskab er altid husvalende;
Paa et »demokratisk Fond« han ses at pønse,
Hvortil et oplyst Vælgerfolk skal »hønse«.

Og som hver en Hane paa sin Mødding kroer sig
Og muntrer Publikum med Hanegal,
Paa *Politikens* Grundlag HØRUP troer sig
En rigtig »Allerhønsegaards-Karl«.
Her galer han, forsorent erklærende,
At politisk Mord er ikke vanærende;
Den Lærdom nok hans Kjøge-Høns forsoner,
Hvis i Rosenborg Bassin man HØRUP »droner«.

Den nye Tidsavis var særlig præget
Af en hanekyllingagtig Mandighed;
Den galed', før den ret kom ud af Ægget,
Og af Gale-Nykker immervæk den led.
Nu denne Gale-Tid omsider endt er;
Paa gale Veje gik dens Abonnenter,
Og over de henrundne tre Kvartaler
Er der ikke nogen Hane mer, som galer.

Overalt man mærker Venstre rent gaar fra det;
Det har stadig løbet Panden mod en Væg;
Det har lovet Vælgerne, de skulde ha' det
I Sommer li'esom Blommen i et Æg;
Under Vejr de synes dermed nu at komme,
At de store Ord var Vindæg uden Blomme;
At udruge disse haabløst Værk man kalder;
Resultatet bli'er, at der kun vanker — Skaller!

Redaktionsmøde.

Formanden havde sammenkaldt dette Møde for at aabne en Diskussion om Muligheden af at stille Et eller Andet paa Benene i indeværende Sommer. Der var Sløjhed i Forretningen, Klumper i Rhabarbergrøden, Kvassia i Spidsbajrerne og Spyfluer i Fadeburene. Der var, kort sagt, ingen Slag i Hattepullene.

Det idiotiske Medlem mente dog, at der i Rosenborg Have — —

Formanden vidste meget vel baade, hvad der havde været og hvad der var. Han havde havt adskillige Høns at plukke med Idioten i sine Dage og brød sig ikke om at opdrætte en ny Stamme, der aldrig kan dø, selv om den kunde faa Præmie paa Fjerkræudstillingen. Han mente bare, at vi maatte have Noget at muntre os med i Sommer. Ovre i Jylland havde de det langt rigeligere med Sommerforlystelser, saasom med at klemme Stationsforvaltere, men hvad havde vi her i Hovedstaden? Intet! Ikke saa meget som en Kongres af Jordemødre med Mænd og Børn. Kongreslageret var fuldstændig udtømt, og denne Forretning foreløbig standset. Han havde fra Hotelværterne her i Byen modtaget en Opfordring til at arrangere Et eller Andet og havde tænkt paa Udstillinger. Fjerkræene var gode nok —

Det hypochondre Medlem vilde protestere mod denne Udtalelse. Han boede i Kronprinsessegade og havde som forhenværende Grundtvigianer tidt nok været med at synge:

»Hanegal ved klaren Dag!«

men aldrig havde han troet, at det var en saadan nederdrægtig Fremskridtsmusik, især Klokken 2 om Morgenen, naar man endelig var falden i Søvn. Selv hans Toiletskrin, der stod paa hans Natbord, havde rejst Børster og været ganske rød i Tættekammen af Arrigskab, medens hans stakkels Redekam laa og skar Tænder i afmægtigt Raseri og maatte have en Flaske Sozodont heldt over sig til at døve Smerterne. Hver Gang han hørte en Hane gale, havde han selv bedet Fanden gale i den, og det lod næsten til, at bemeldte Øvrighedsperson havde taget sig flinkere af hans Opfordring end Politimesterne i Holstebro og Lemvig af Hr. Berg, for efter hans Mening var den Skinbarlige selv faret i alle Dyrene dernede, saa at de nu oven i Kjøbet galede falsk ligesom Hr. Barosch i Tivoli. Med Hensyn til mere Fjerkræ vilde han derfor bede Formanden lade den Fugl flyve.

Formanden syntes, den hypochondre var lovlig kalkunsk, men kunde i Et og Andet give ham Ret. Fjerkræene var ikke rigtig populære mere, det saa man bedst af, at »Den ny Tid« havde maattet lukke Butiken, skjønt den havde havt det bedste Sortiment af »Ænder«, der endnu var set paa Pladsen, for ikke at tale om dens Cantortelduer og Mohrenkopper, som burde havt Medaille og dog ikke en Gang havde kunnet faa »hæderlig Omtale«. Han vilde med det Samme, han havde Ordet, oplyse om Grunden til den Allarm, der havde hersket i Nærheden af Formandspladsen. Det skyldtes udelukkende det juridiske Medlem, der havde villet tiltvinge sig Plads, men han (Formanden) havde hævdet Talerstolens Frihed. (Rungende Hurraraab.) Han skulde bemærke, at han havde været nødt til dette, fordi bemeldte Talerstol, en noget alderstegen Lænestol. havde skrøbelige Arme, og da det juridiske Medlem havde fastholdt sin Ret til alligevel at tage Sæde paa den ene af disse, havde han (Formanden) ladet et Par trofaste Medarbejdere forstaa, at med mindre samme sørgelige juridiske Gjenstand blev »fjernet«, vilde han selv gaa ned i Restauranten og spise en Bøf, hvorpaa han havde svøbt sit Lommetørklæde — nogen Rejseplaid havde han ikke havt hos sig — om Halsen og gjort Mine til at fordufte. Ansporede heraf havde de trofaste ufortøvet heldt ovenanførte juridiske Kristian Femtal ned af Lænestolen, og Forsamlingen kunde nu selv se, hvor han hinkede omkring henne ved Sofaen, saa spag som en Totallerist efter et Maadeholdssold paa Vandkunsten.

Det juridiske Medlem forbeholdt sig sin Stilling og vilde forlange en Sættedommer.

Det idiotiske Medlem forespurgte, om en Sættedommer var det Samme som en Faktor i et Trykkeri, eller om det var en Dommer, der bare var til for at »sætte« Folk fast.

Formanden mente, at da Sættedommeren i Holstebro jo netop ikke havde sat Nogen i Hullet, kunde man gjerne sætte, at en Sættedommer jo ogsaa kunde være En, der satte Folk paa fri Fod.

Det idiotiske Medlem var glad over, at Sættedommeren ikke var en Typograf. Det var især heldigt for Berg, hvis han virkelig blev sat fast, thi havde det været en Typograf, vilde han vist have sat Berg, der vel er en glad Gut, men ingen glad Guttenberg, med »Petit«, endskjønt samme »Bourgeois« paa Grund af sit »Corpus« daarlig vilde kunne nøjes med saa indskrænket Plads, hvad samme fede Type jo havde tydeliggjort ved at komme i Klemme paa Talerstolen i Kolding.

Juristen indrømmede, at Berg vel ikke sjelden var fælt i Klemme, men foreholdt samtidig Idioten, at han havde bedrevet Vildttyveri paa den Forfatterne af Sommerrevyen tilhørende Bane.

Formanden kunde ikke indrømme dette. Han vilde hævde det venskabelige Forhold til nævnte Forfattere. Naar vi, mine Herrer, en enkelt Gang laaner fra disse, sker det kun for at opretholde det venskabelige Forhold. Forfatterne af Sommerrevuen havde i saa mange Aar laant hos Punch, at det vilde være højst rimeligt, om de følte sig »knutzende« ulykkelige, hvis vi ikke viste vort nabovenlige Sindelag ved en Gang imellem at gjøre Gjengjæld. Han vilde nu bede Forsamlingen komme tilbage til Hovedsagen: Udstillingerne.

Det landbovenlige Medlem foreslog en Svineudstilling. Han og hans Familie, som særlig beskjæftigede sig med Svineopdrætning, havde hørt, at der her i Staden var en Race, der kaldtes Kommunalsvin. Dem vilde han saa gjerne se.

Det kommunale Medlem vilde have bemærket, at samme Race, om end ikke helt uddød, dog var døende. Man talte om Griseri i Ladegaardsaaen, men dette var en Misforstaaelse. Samme Aa var jo kun til for at vande de ved Bredden sig opholdende Rødder, de saakaldte Ladegaardslemmer, og disse vilde sandelig ikke kunne trives, om ikke det Vand, der gjødede dem, var tilsat med tilstrækkelige animalske og vegetabilske Stoffer, saa at det var mindst lige saa nærende som den berømte Rumfordsuppe. Saa langt fra at være kolerabringende var Aaen tværtimod kolerabeskyttende, idet Stadens Beboere gjennem dens Vande blev i den Grad gjorte fortrolige med Bacillestimerne, som boltrede sig i dens grønne Vover, at de som rene Bacilleføndninger kunde se selv den foudrayanteste Kolera i dens spanskgrønne Øjne og med Smil paa Læben synge:

»Gak til Hvile,
Don Bacille!«

Idioten foreslog at belønne »det kommunale Medlem« med en Ladegaardsspecie med Ret til at bære samme i Portemonnixen til Tak for hans udmærkede Foredrag.

Dette vedtoges.

Formanden vilde da foreløbig stille Udstillingsspørgsmaalet i Bero. Der viste sig nok alligevel Et eller Andet, men da Idioten havde nævnt »Ladegaardsspecier«, vilde han gjøre de ærede Tilstedeværende opmærksomme paa, at »Krigskassen« i høj Grad trængte til at paakjøres det nødvendige Fyld. Han tvivlede ikke om, at Medlemmerne med Begejstring vilde gribe Lejligheden til at vise deres gode og gavmilde Sindelag ved at ofre klækkelige Indskud i den paa Bordet hensatte Sparebøsse. den eneste Bøsse, han, ligesom hans Ven, gamle Alberti, forstod at haandtere. — Da alle Medlemmerne under dette Foredrag havde gjort sig usynlige, udbragte Formanden til Slut et Leve for sig selv og, efter at have raabt Hurra for samme, hævede han Mødet.

Opvækkelse.

Lavrentius Pingel, som paa »Galgebakken«
Ved Aars var bleven »løftet« i sit Sind,
I Marstals »Ormegrav« sig voved ind
For der at give Højre over Nakken.

Her gik han løs med et Par Timers Snakken,
Der bli'er til Højres Kiste nok en Pind,
Om Enighed, hvorpaa han lægger Vind,
Imellem Koften, Bluserne og Frakken.

Rundt om ham var »lydløs Opmærksomhed«.
Kun hørte Knurren han fra alle Krogene;
Var det vel Højres Yngel, som var vred?

Nej, det var Folk, paa hvilke Øjenlaagene
Var gleden ned, som snorked lydt i Salen
Og fælded' »Folkedommen« over Talen.

Galeri-Figurer fra

Hønse-Kongressen.

I Vejen.

Hist, hvor Vejen slaar en Bugt,
Laa et Hus der nok saa smukt:
Den bevidste Folkemagt
Klemte løs med Dødsforagt

Paa en Banemand, som nær
Havde faaet sin Bane der;
Saasom ej de blot med Kajen
Vilde rydde ham af Vejen.

I den røde Aftensol
Trængtes til en Talerstol.
Paa en Kasse op man gik,
Og paa Kassen Højre fik.
En paa Kassen slog lidt krast
«Talerstolens Frihed» fast,
Mens de andre hørtes kvidre:
«Ner med ESTRUP og saa videre!»

Men da ogsaa Kaptain LUNDBY for dem oplod sin Mund,
Gik den djærve Venstreflok
Løs med Næver og med Stok

Og til Jorden slog ham ned
Med den ædle Tapperhed,
Som nok ellers pryder bare
Lande-Vejens Ridderskare.

Vejen Venstre brød, som sagt,
Til Kong CHRESTENS Ros og Magt,
Sejren her var en Prolog
For de Jyders Bondetog,
Som til Kjøbenhavn bli'er sendt;
Vejen godt de jo har kjendt
Og har her paa Venstres egen
Maade vidst at finde Vejen.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Puh! søde Fru Schrøder, hvor det da er en velsignet Sommervarme, vi har, saa Sørensen selv siger, at hvis han vilde sælge sine Isværksaktier nu, som hidtil har været det bare Vand, vilde de gaa af som varmt Brød, og Gud, det var godt jeg ikke glemte det, her har de Gymnastikbogen, som Petrine ikke har Brug for nu, da hun har Ferie, og jeg tænker rigtig, De vil have Gavn af at læse Gymnastik, som jo er mindre anstrængende end selv at gjøre den, men De maa dog nok puste en Gang imellem og tage Vejret rigtig godt, før De giver Dem i Lag med den »Fremstubgrenstaaende Armdeling«, den »Strækstødgangstaaende Sidebøjning« og den »Stubgrenhalvstrækkehalvbøjestaaende Armskiftning«, men jeg tror nok, at naar De har læst de Ord et Par hundrede Gange højt for Dem selv, vil De have faaet en temmelig gymnastisk Tungefærdighed, og Gud søde Fru Schrøder, der er dog ikke den Ting paa Guds grønne Jord, der er bedre end Tungefærdighed, for har man den, kan man da blive hvad man vil, baade Rigsdagsmand og Doktorfil, som er det største nu til Dags, for det er rigtignok ikke som i vore unge Dage da Embedsmændene gav Tonen an, Gud nej, nu maa de sandelig være glade, naar de kan holde sig gode Venner med Bønderne og i Tide give dem Vink om, hvad der er i Gjære, som nu Schjørring, som rigtignok ikke spiller første Violin nede i Kolding, men bare leverer Akkompanjemang, naar denne hersens Berg fløjter, og Sørensen siger det er storartet, men det siger Sørensen om al Ting, han ikke kan forstaa og det er jo ikke saa lidt, men jeg har da Gud ske Lov vænnet ham af med at lade Folk mærke det, for jeg puffer til ham med Albuen, hver Gang han er ved at praastituere sig, som nu med Musik, som ikke er hans stærke Side, for naar en hæs Lirekasse bare lader Hønen gaa nede i Gaarden troer han det er Borgermusiken, der blæser Standartentræger paa Marschen til Fælleden, og forleden Lørdag var vi jo i Tivoli, og Sørensen vilde til Sommerrevy, men jeg sagde naturligvis: Stop! det skal vi rigtignok ikke have noget af, for man gaar da ikke i Tivoli for at sidde og grine, men for at faa sin Aand forædlet ved opløftende Nydelser, og saa gik vi alle sammen i Konsærtsalen og sad hele Aftenen og hørte Hr. Hofoperasanger Baruch synge, og Gud, De kan tro, han var yndig, først som »Trovatoreadoren«, hvor han tog en høj Tone som skar En lige ind i Hjærtet, og saa som »Postiljongen i Longsjymaa« og tilsidst sang han om »Mein Sternlein«, paa dansk »Min Stjernelil«, som er kumponeret til Ære for Hr. Baruch, af en Hr. Giese, og Frits Grønbæk mente, det var den afdøde Frisør, som havde dediseret Baruch den, fordi han havde ladet sig klippe hos ham og han sagde, det var fint fundet paa af Giese, for en Hofoperasanger, der ved Hofferne synger om sin »Stjernelil«, maa naturligvis ende med selv at faa saadan en lille Stjerne i Knaphullet ligesom herhjemme, hvor de faar Kors, fordi de synger saa stærkt, at det kan vække de Døde op af Graven. Og saa drillede Fritz Grønbæk Sørensen med, at hvis han, Sørensen, havde ladet sig klippe hos Giese, havde han nok komponeret en Romanse om ham ogsaa, men den havde han da kaldet »Dein Mondlein«, men jeg sagde til Sørensen, han skulde ikke bryde sig om Noget, men bare klappe, og Sørensen, det Skind, parerede Ordre og klappede og trampede, og jeg raabte Bravo og Folk hyssede, og Fritz Grønbæk lo, men det er mig lige meget, for er man Abonnenter, skal man da ved Gud være høflige og glade ved hvad Bernhard byder En, og selv om man, som Sørensen, ikke forstaar sig paa Musik, kan man da sidde og se paa Balduin Dahls Skjorte og tænke paa, hvormange Strygeinstrumenter hans Vaskerkone bruger for at give den sin rigtige Klangfarve, som er en Del renere end Hr. Baruchs Tenor. Men Gud, søde Fru Schrøder, her sidder jeg og snakker, og jeg skal hen og melde min Pappegøje ind paa Fjerkræudstillingen, hvad jeg jo har lovet min egen Poppedreng, for at han kan faa en Diskussion i Gang med »den talende Kanariefugl« om de stigende Sukkerprisers Forhold til Sirfuglenes Luxusforbrug, som bagefter skal trykkes i »Nationaløkonomisk Tidsskrift« med afsluttende Bemærkninger af Redaktionen. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Spænd og Spark.

Den internationale Fjerkræ-Udstilling tegner til at skulle blive velforsynet med gode Nummere. Foruden med en større Samling Ænder fra den højeste Oplysning vil Udstillingen glimre ved nogle løse Fugle der er udklækkede samme Steds.

* * *

Blandt defekte Exemplarer bemærkes nogle laante Fjer og ubenyttede »Gaaseøjne«, der siges at hidrøre fra Experimenter under Georg Brandes' Børne-Lærdom.

* * *

Kjøbenhavns Magistrat har udstillet en større Samling Gas- og Vandhaner, som dog næppe vil blive prisbelønnede.

* * *

Blandt Udrugningsmaskinerne tiltrækker »*Politiken*«, »*Socialdemokraten*« og »*Dag**)*s-Avisen*« sig med Rette almindelig Opmærksomhed. De lægger nemlig selv Æggene, der skal udruges; men de er dog altid mere eller mindre skidne. Særlig interessant er det her at betragte det Fænomen, hvorledes en lille Fjer kan blive til fem Høns.

* * *

Folketingsmand Thorup har udstillet den røde Hane, der efter hans Formening nok kan komme til at gale over Herregaardene her i Landet.

* * *

Riffelforeningen i Sorø Amt møder med en Samling Haner tilhørende dens Bøsser; for Tiden er de satte i Ro, og de vil næppe blive Gjenstand for mere Spænding.

* * *

Uheldigst har St. Laurentius Pingel været med sit Fjerkræ. Han har kun drevet det til at udruge nogle »Kyllingehjærner«; selv maa han besørge alt Galearbejdet.

* * *

Fra Octavius Hansen og C. Hage er der udstillet nogle Vejrhaner, der synes at være meget vellykkede.

* * *

I Vejen fandt forleden nogle kalkunske Bønder, at det ikke vilde være af Vejen at synge: »Ned med Estrup o. s. v.« paa Melodien: »Der er ingen Ting i Vejen!« Stationsforvalteren, der var dum nok til ikke at kunne indse, at en »Pak«-Kasse var den mest passende Talerstol for Venstremænd, vilde lægge Demokraterne Vanskeligheder i Veien, men fik i den Anledning voldsomt over Næbet. Det demokratiske Fond skal formodentlig betale Hefteplasteret.

* * *

For kort Tid siden hændtes det mærkelige, at et Skib fik et Hul i Bunden tættet af en stor Aal, saa det glade Mandskab uventet fik Anledning til at udraabe: *All right!* Desværre har Christoffer Hage ikke havt samme Held med sig i sine Forsøg paa at stoppe Hullet i Bunden paa den liberale Vælgerforenings synkende Skude; her er det nok baade Fører og Mandskab, der bliver til Aal.

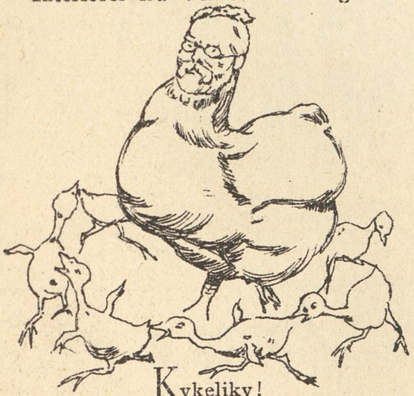
* * *

Den Efterretning, *Socialdemokraten* bragte, at Tømmersvend Smith vilde rejse bort fra Landet for at undgaa Tiltale, maa i det væsentlige anses for at være rigtig. Der er kun nogle ubetydelige Biomstændigheder ved Sagen, som trænger til nærmere Berigtigelse. Den paagjældende hed nemlig ikke Smith, men Ludvig, han var ikke Tømmersvend, men Hattemager, han var ikke Højremand, men Ansvarhavende ved *Socialdemokraten*, og han er allerede stukken af, men for Resten var altsaa Meddelelsen ligesaa sandfærdig, som alt, hvad Organet ellers har at melde.

*) Renoveret.

Jeg svinger mine Kyllinger —

Interiører fra Venstres Hønsegaard.

Kykeliky!
Der er Torden i Sky —
Alle smaa Kyllinger, skynd Jer i Ly!

I Aarevis har man ruget og slidt
I Venstres Udrugningsmaskine;
Nu tripper de iltre, smaa Kyllinger
Omkring med stoltserende Mine.
I Hønsehuset det Sagn der gaar,
At, naar man er brøsig og bister
Og hakker i Politiets Korn, —
Bli'er hver lille Kylling Minister.
Kykeliky,
Der er Torden i Sky!
Stakkels smaa Kyllinger, skynd Jer i Ly.

Paa Møddingen Hanekyllingen staar
Og galer og graver og borer
Og hakker til alle Naboens Høns
For at faa tjent sine Sporer.
Ak! aldrig opnaar de Hanerang,
Hvor galt de saa rotter sig sammen, —
Selv naar de faar over Næbet, bli'er
De ikke en Gang røde i Kammen!
Kykeliky,
Der er Torden i Sky!
Nu kommer Højre! Skynd Jer i Ly.

I Sorø en tapper Kyllingeflok
Hang frygteligt i med at gale,
For at faa Folk til at tro, at de
Var Haner og Helvedes Ka'le.
Men, da man ved Vingebenet dem tog,
Saa blev der en Skrigen og Trykken,
Og alle de vældige Haner smaa
Fik Hønsekjød ned ad Ryggen!
Kykeliky,
Der kom Torden i Sky, —
Saa fløj de af Pinden og krøb i Ly!

Ja, galt det med alle de Kyllinger gik,
Som skulde forbavse os Danske;
Selv af evropæiske, kauschere Æg
De fik kun sortsmudsede »Spanske«!
En Handelsminister-Kylling en Tid
Var Gjenstand for Hypotheser,
Den levede højt af Privat-Banke-Byg,
Men blev kun til »Cochinkineser«!
Kykeliky,
Der er Torden i Sky, —
Kineserne selv krøb i Højres Ly.

Nu havde de kun deres sidste Haab,
Men vide dens Ry skulde drøne:
En lavbenet, tykvommet Hønsemo'er,
En mageløs Gjøre-Høne;
I Holstebro den til Hanekamp
Gav Møde som Busse- og Sprællemand,
Men, selv om man gjør i Neiderne,
Bli'er derfor man ikke til Nellemand.
Kykeliky,
Der er Torden i Sky!
Assessoren kommer! — Skynd jer i Ly.

Spillet er tabt! Hvad nytter det til,
At Hønsemo'er bliver arrig?
I Hørups Blad nu de Kyllinger smaa
Serveres som Høns i Karri!
At Karrien mangler lidt Peber og Salt,
Maa kaldes en væsenlig Anke;
Men der er dog nok til at hjælpe paa,
At Hønsene havde en Tanke!

Jeremjade.

Med SECHERS Avis med Fryd vi sad,
Saa tidt vi os følte i Klemme;
Men hvor kan vort Hjærte nu være glad,
Da den gik til »*Ude og Hjemme*«.
Du nye Tidsavis, voreses Blad,
Hvor kunne vi dig forglemme!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 28. Torsdagen den 9. Juli. 1885.

PUNCH.

Opgjørelse.

— Her er Regnskabet for de 3 Uger, Fruen har været borte.
— Tak, Karoline. — Men hvad er det? 60 Øre for Kaffe med Wienerbrød til!
— Jo, det var den Dag, jeg var paa Alleenberg med min Fætter, og da jeg havde Fruens Penge, syntes jeg ikke, han skulde betale.

Paa rette Plads.

Hvad enten den bevidste Folkemagt
Paa «evropæisk» Vis agerer «Spanske»,
Eller i hjemmevævet Vadmelsdragt
De ta'er til Takke med at kaldes «Danske»,
Er der et Felt, hvorpaa de mødes ganske
Som Ligemænd: — en sjælden medfødt Takt,
Hvorpaa, trods Navnene, de paa Plakaterne
Sig giver, strax man kjender Demokraterne.

Beundret har man tidt nok CHRESTENS Evne
At vise, han er aldrig rigtig med,
Naar han skal vælge rette Tid og Sted
Til Vej for Folkeønskerne at jevne.
Den Selvtillid, hvoraf han nok vil revne
En Dag, har gjort hans Tilhæng mer Fortræd,
Saa vidt Kong CHRESTENS Kjældernæse naaede,
End tyve Provisorier formaaede.

Hans Foredrag var altid radikalt,
Ku'e han ej bide, ku'e han gjø og snerre;
Men han har intet gjort, der var saa galt,
At ej han siden gjorde noget værre.
Hvordan har ikke han paa Tinge talt,
Som om kun han var Landets Eneherre,
Mens Rigets Konge blot i et og alt er
At anse for hans Skriver og Forvalter?

Og hos ham Lysten overmaade stor
Er til med Virkning at faa sig placeret.
I Hillerød han ikke af en Snor
Sig standse lod, men over den spadsered'.
Da i Kareth til Kongens Gaard han foer,
Og da i Droske han blev observeret,
Saa man i ham — og ser vist aldrig andet —
Den aller-vigtigste Person i Landet.

Selv de, der følger ham i tykt og tyndt
Og flokkes for at lytte til hans Stemme,
Kan, hvor han lyster, føle sig som hjemme,
(Undtagen naar han prajer dem om Mønt).
Hvor stolt har hans Aviser ej forkyndt
Om Indtryk, som vil aldrig gaa i Glemme,
Da Venstre samled' sig om ham paa Stejlebjerg,
Hvis Navn jo røbed', det var ej det fejle Bjerg.

Og «Evropæerne» har samme Smag:
Paa «Galgebakken» holdt man «Folkefest» ved
Den gode Aars, og der var PINGEL Gjæst ved,
Mens «Sjoselisterne» forgangen Dag
Forsamled' deres Troende ved Næstved,
Hvor HOLST og HØRDUM taled' Folkets Sag;
Men paa en Mødding fandtes Talerstolen!
— For slige rene alt er rent som Solen.

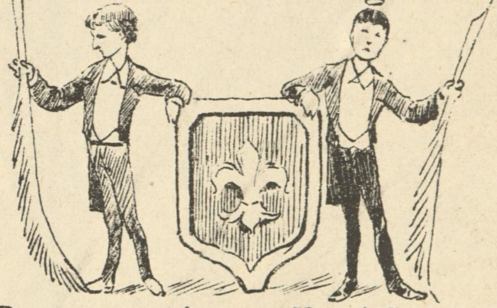
Punch drømmer.

Punch var i godt Humør. Han havde af en af sine talrige, anonyme Velyndere faaet tilsendt en Gave, et stort fortrinligt Fotografi. Det var taget efter en moderne fransk Maler og forestillende »Den hellige Antonius's Fristelser«. Nogle meget let paaklædte og meget smukke Djævelinder omsvævede den hellige Mand, der imidlertid kun med en afværgende Haandbevægelse lod dem forstaa, at de kunde gaa hjem og lægge sig, da der var vinket af paa den Kant. *Punch* havde flere Gange fordybet sig i Beskuelsen af det ypperlige Kunstværk, han havde stillet det op paa sit Skrivebord, men han mærkede, det distraherede ham i hans Arbejde. Hver Gang han paany havde fordybet sig i Læsningen af de uendelige Referater om Fjerkræet i Rosenborghave og Kvæghøvederne i Odense — for han havde det bestemte Indtryk, at Studene ved den fyenske Udstilling havde spillet den største Rolle — gled hans Blik atter tilbage til Billedet. Nej, dette gik ikke an! Han stred imod, han vilde læse, han skulde læse, han maatte jo følge med Tiden, og det kan man ikke, naar man ikke læser Referaterne ordentlig. Saa vendte han den hellige Antonius omkring, satte sig til Rette i Lænestolen og tog fat paa Arbejdet. Men jo mere han læste, desto mere sløredes hans Blik og sløvedes hans Tanke, og han sank blidelig ned i Middagsslumrens dunbløde Arme. Saa drømte *Punch*, at han selv var den hellige Antonius og blev fristet af Djævelen. Men Forvandlingen var kun i hans egen Tankegang, han var stadig i det Ydre *Punch* og ikke nogen gammel Eneboer, ikke heller sad han i en Hule og læste Bibelen, men i sin egen Stue ifærd med at studere Odense-Referater. Men alligevel følte han sig som Sankt Antonius og blev fristet af Djævelen til at forlade sit Arbejde. Der kom ingen Balletdanserinder og forstyrrede ham, slig gammel Madding sætter Hans sataniske Majestæt ikke paa sine moderne Medekroge, nej, det var ganske andre Skikkelser, der omkredsede *Punch* og forsøgte at drage hans Tanker bort fra Arbejdet. Professor Erslev bød ham en Kop geografisk Thee, der duftede som den fineste Hofthee og var

kogt paa Blomster, der ikke findes i andre Botaniker end Erslevs egen. Men *Punch* rørte den ikke. Jens Busk kom med den dejligste »Taahlepan«, gloende rød og stribet som mørbankede Rygstykker, men heller ikke dette Syn bragte *Punch* ud af Concepterne. Saa kom Sværmen nede fra Integade. Lille Eeduard gik i Spidsen og bag efter kom Per-Anden og Gustav Esmann, men *Punch* saa Hestefoden selv i de lakerede Støvler. Det var slet ikke den virkelige Eeduard, der stak i de Støvler. Fristeren havde truffet Ligheden ypperlig i alt det Øvrige, men med Fodtøjet havde han været uheldig. Det er ikke saa lige en Sag at faa en Hestehov til at passe i lille Eeduards Støvler. Der mylrede af smaa Sorte, de trak *Punch* i Haaret, kneb ham i Læggene, piftede i Fingrene og rakte den lille røde Tunge langt, langt ud af Halsen, men *Punch* lod sig ikke forstyrre. Hverken Sechers & Cantors mest forlorne Indignationsroulader eller Asselottos allermaarschomste Haakuspaakus som Mommesen eller Ambrosius, Sganarel eller Hamlet formaaede at udrive *Punch* af hans Ligegyldighed. Saa opgav Fristeren den Lignelse og iførte sig Kalveknæ, Mave, hvidt Halsbind og Briller. Han slog ud med Armene, kastede en Rejseplaid om Skuldrene og gjorde Mine til at bortfjerne sig. Det rokkede ikke *Punch*. Saa viste han sig i Droschke med Familie i Færd med at forcere Indgangen til Langelinie, hvor en behjærtet Skildvagt fældede Bajonnet og lod ham vide, at vilde han kjøre, kunde han jo tage sig en Tour igjen til Amalienborg i Vognmand Bohns Brudevogn med de Hvidfødte foran. *Punch* blev anmodet om at gjøre sin Indflydelse gjældende, men han var ligesaa standhaftig som Skildvagten og lod, som han hverken saa Kongen af Bogø eller hans Familieekvipage. Og atter viste den samme Skikkelse sig for ham kjørende, denne Gang ikke i Droschke, men i Fangevognen, det saakaldte Salatfad. Han blev kjørt frem og tilbage mellem Kachotten og Folketingssalen. Der fik han Lov at præsidere og ringe med sin Klokke, medens to Politibetjente stod bag ved Formandsstolen. Naar Mødet var sluttet, eskorterede de atter Formanden ned i Salatvognen. Alt dette saa *Punch*, og dog rørte han sig ikke, skjønt det dirrede i hans Mundviger. Et Øjeblik havde han Ro, da viste sig for ham Oswald Barnum. Han saa ud som en Gjenganger af Herman Bang, og han havde Favnen fuld af Rosenbuketter, og han fortalte om de Bergensiske Møer, og han tilbød at give Scenen om igjen og vred sig og skreg og spjættede med Arme og Ben, saa en Ligbærer maatte falde i Krampelatter over ham. Men *Punch* vidste, at det ikke var den rigtige Oswald Barnum alligevel, for han er endnu meget værre. Og han holdt Ørene stive. En Stund blev alt roligt, og *Punch* tænkte allerede, at han havde spillet sin Rolle som Sankt Antonius til Ende med Glans og følte sig ganske stolt deraf. Da bankede det paa Døren og en Herre, hvis Maal røbede ham, at han var en Fyenbo, forlangte at komme ind. Tjeneren — *Punch* holder altid Tjener, naar han drømmer — mente rigtignok, at de gode Fyenboer ikke selv havde vist sig saa villige til at aabne Døren for Pressen, men Fyren var paatrængende. Han sagde, han hed Hennings, og da Tjeneren vidste, at dette var et fint Navn, lod han sig dupere. For *Punch* præsenterede han sig som Lægeassistent Hennings fra Odense. Han kom, sagde han, for at vise *Punch* det Sølvbæger, han havde faaet. *Punch* kastede et Blik paa Bægeret og erklærede, at det for hans Øjne saa ud som et Barberbækken. Herover blev Hr. Hennings studs og begyndte at snakke om »Avisenegere« og »Bladsmøreri«. Dette blev *Punch* for meget. Han foer op af Stolen, tog Barberen i Kraven og vilde lige til at behandle ham som en Borgemester i Holstebro. Men i samme Øjeblik skete der en Forvandling: Ud af Barberens Pande voxede et Par vældige Horn, hans Klæder glede af ham, Bækkenet faldt klingrende til Jorden, og med Horn, Hestehov og Hale stod den Skinbarlige for *Punch*! »Nu er Du min!« brølede han med Tordenrøst og slog med en Haanlatter en Klo i *Punch*. *Punch* kæmpede og sled, men Kræfterne svigtede ham. Mere og mere djævelsk blev Latteren, mere og mere jernfast Grebet. *Punch* stønnede, sank sammen, som en Klud — og vaagnede. Foran ham paa Bordet laa Aviserne med Festreferatet. Nej Pokker være Sankt Antonius! udbrød *Punch*, samlede Aviserne sammen og kastede dem i Papirkurven. Saa tog han Fotografiet, saa et Øjeblik paa det, rystede paa Hovedet, lagde det saa ned i sin Skuffe og drejede Nøglen to Gange rundt.

Pressens Værdighed.

I Dagspressen raaber man Vagt i Gevær,
Fordi man dens Værdighed traadte for nær.
I Odense havde et Bord man beredt!
For Kongen, men Pressen var med ikke bedt!
I billig Harm nu hvert «anset» Blad
Gi'er Festkomiteen dens varme Mad.

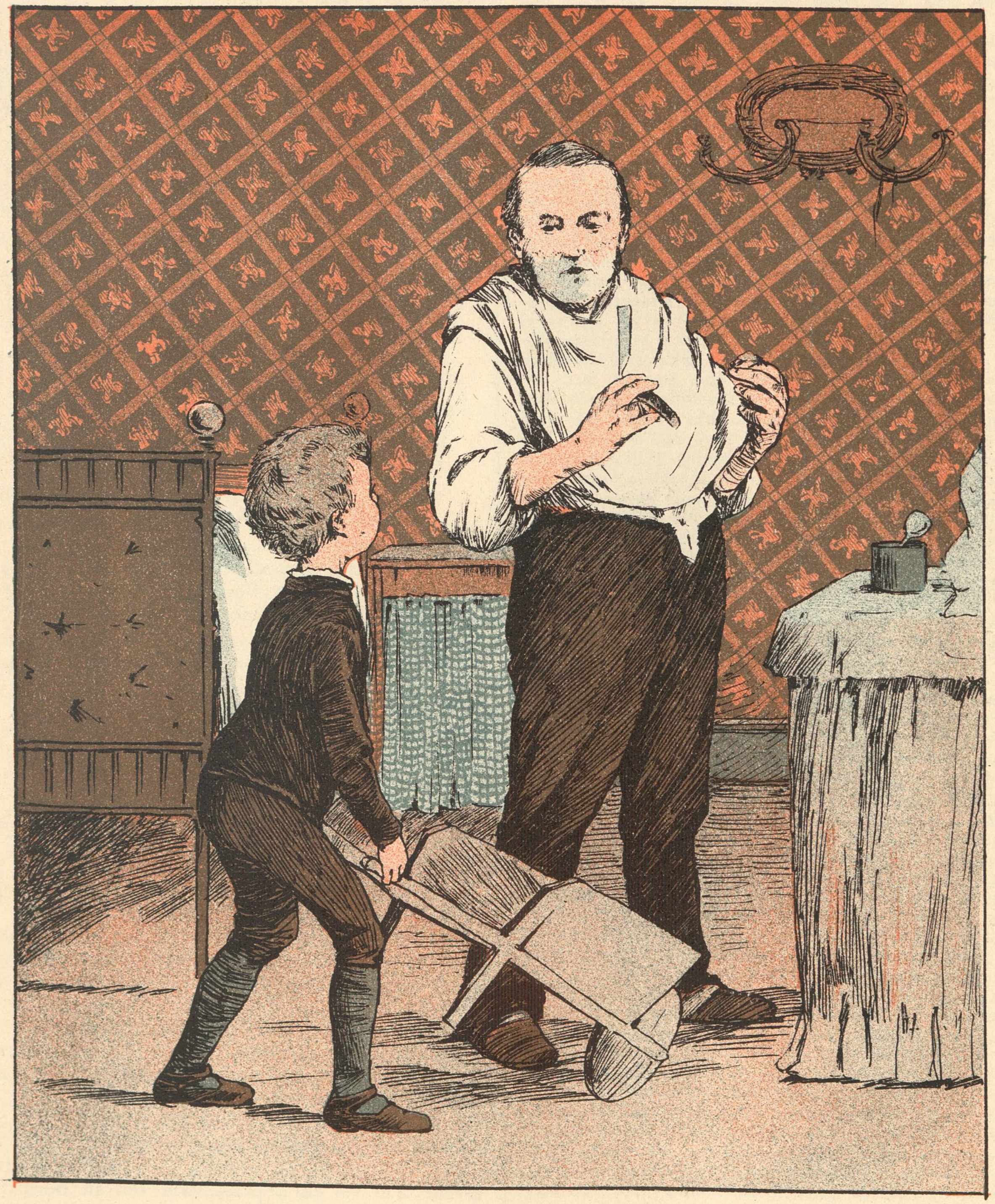
Endogsaa Per Anden, som mangen Gang
Til varme Vafler har kjendelig Trang,
Dog ud af en Bagdør her maatte gaa
Og nøjes med Lugten af Stegen at faa!
Han repræsenterer jo dog, som man véd,
Den Hørupske Presses Værdighed.

— Lidt Aarsag man har vel at gjøre Spræl,
Thi Pressen er ingen Bagatel;
Endogsaa det ringeste Medlem a'en
Fungerer som Publikums Høreorgan,
Og «Værdigheden» jo lider et Skaar,
Naar ved Nøglehullet med Øret man staar.

Men saa maa det Øre, der fordrer Respekt,
Med Æselsøren ej være i Slægt.
At holde Justits med enhver Referent,
Der Sandhed forsætlig har endevendt
Og den gode Tone i Snavs draget ned,
— Det skylder Pressen sin Værdighed.

Hvem ta'er vel en Repræsentant ved sit Bord
For urene Tanker og slibrige Ord,
For skjønne Aander, som sætter paa Stil
Kulør kun med Smuds og utugtige Smil?
Nej, sige den «Oplysning» rigtig Besked,
— Det skylder Pressen sin Værdighed.

En kjærlig Søn.

— Gaa væk, Dreng! Jeg kan jo komme til at skjære mig; husk dog paa, at Kniven er skarp!
— Ja Fa'er! Naar jeg var rig, skulde jeg kjøbe Dig en Kniv, som ikke var skarp.

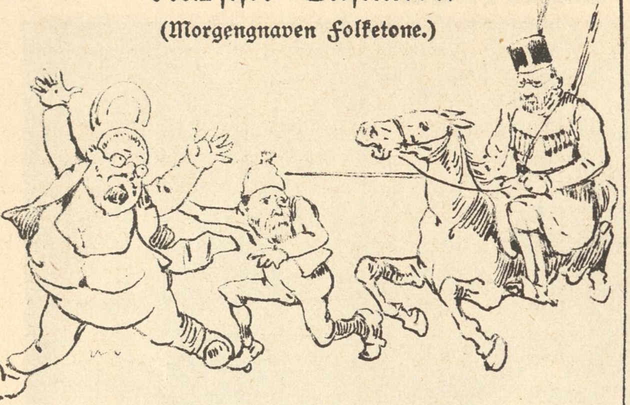
Den nye Logerende.

— Er han forlovet?
— Nej, han er vist ikke, Mo'er.
— Saa kan Du tage et Maal Bønner mere til hans Kaffe.

Russiske Tilstande.

(Morgengnaven Folketone.)

Der er saa trist i Dannevang
I dette Sorgens Aar;
Vor Folkefrihed Kjødets Gang
Med Chrestens Ønsker gaar,
Fordi han ikke fik, fordi han ikke fik Taburette.

Fast hver en Dag for Venstre har
Sin Plage og Fortræd,
Man Ravn ved Vingebenet ta'er
Og Bergs Lakajer med,
Fordi o. s. v.

Paa russisk blev de slæbt herhen;
Nu faar de sagtens Knut.
— Selv blot at skyde Højremænd
Med Rifler er forbudt,
Fordi o. s. v.

At smide Borgemestre ned
Paa Ho'det nok saa net,
Man anerkjender ikke mer
Som Bergs moralske Ret,
Fordi han ikke fik, fordi han ikke fik Taburette.

Hver Skolelærer til sin Gru
Med „Mundkurv" bli'er beklædt,
Tænk, havde Berg sligt Kald endnu,
Hvor var han ilde stedt,
Fordi o. s. v.

At vove Trøjen vil ej glat
For Folkets Masse gaa;
Selv lidt uskyldig Nægten Skat
Tør ingen prøve paa,
Fordi o. s. v.

Saadan paa russisk al Ting gaar,
Selv Venstremøderne;
Naar Chresten der Grønærter faar,
Saa er de russiske,
Fordi han ikke fik, fordi han ikke fik Taburette.

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Kopenhagen rejsen werden wollen.

(Vierte verbesserte Ausgabe.)

Sind Sie wieder da meiner lieber Germane, mit den rothen Bädecker unter die Armen freudestrahlend in unsere liebe gemeinschaftliche Kopenhagen umherspagierend! Ja hier ist immer was zu sehen, was zu hören und des Sommers auch was zu riechen. Nun ich soll Sie das Neueste erklären, und ich will Euch darum gleich führen in den

Königs Garten.

Nicht wahr, ein schöner Garten! Da am Hinten steht das alte Rosenbürgerschloß, wo wir unseren Königes alte Kleider aufbewahren. Nebendabei, des Contrastes wegen, liegt die Gardercaserne. Ist nicht so eine schöne Garderobengebäude als die der hochseligen Königes und man kann sich bei ihren Häslichkeit anzuschauen zwar eine Fieber auf den Halse ärgern. Aber siehe! Das thut nichts, denn dann kann man auf seine Gesundheit ein Glas Mineralwasser in neben dabeiliegenden Brunnenangestalt wieder trinken, und den Feuer seines Fieberdurstes durch die auch dort anwesenden Feuerdampfspritzerei löschen. Aber der Schønheyder ist nicht mehr da, er, der nie den Feuer scheute,, scheuet auch das Wasser nicht, und ist im Wasser gegangen und Wassermann geworden. Aber die Blumen liebt er doch besonderlich, und in die schönen blauen Schwarzeteichsee hat er eine Flora von die allerlieblichsten Wasserlillien und sonstigen Wasserpflanzen emporkultivirt, und unter die bunten Blumen und freudig umherwirbelnden Algespornen, segeln die stolzen, weissen Schwanen und schlagen sich mit ihren Schwanenflügel im blanken Sonnenschein, aber des Winters liegen sie in Eis, um sich besser frisch halten zu können. Aber gehen wir zurück zum Rosenbürgergarten! Hier wo die weissen Wässer des Springwassers plätschern, sehen sie die schönen üppigen Houris, die die Kinder in diesen Kindergarten führen. Heissen Ammen! Sind Sie Kinderfreund lieber Germane? Die Gardisten sind es alle, und obwohl sie so martialisch aussehen, sind er doch friedliche Leute, die gar nicht hier mit Pulver schiessen, nicht einmal mit Kinderpulver. Aber unsere Kinder bekommen doch durch ihren Anbliche eine kriegerische Erziehung, und wenn die Kleinen sehen, wie ihren Ammen immer von diesen herrlichen Krieger belagert werden, und Zeugnisse werden zu allen ihren militärischen Sturmangriffen, dann denken sie: Ach wer doch schon ein Gardist wäre! und so kann die Militarismus nicht in Dänemark ausgerottet werden, so lange die Ammen und die Gardisten in der Rosenbürger Kindergarten die Ehrgeiz unseren Sprösslingen wecken. Aber die Amme unserer grössten Antimilitaristes, des Viggo Bentheims, ist gewiss nicht in Rosenbürgergarten gegangen, sondern auf die Børsrampe, und der Kleine hat geglaubt, der Mercur wäre ein grösserer Gott als der Mars, und nun macht er Halloh selbst mit den Bürgerbewaffnung. So ist der Garten am meisten, aber bisweilen sieht da anders aus. Am Grundgesetztage versammeln sich hier die treuen Rosenbürger, und dann ist es hier gefährlich gewisse Worten zu sagen. Ein tollkühner Jüngling, ein Sprössling des alten Samsons, wagte es, und es war nahe dabei, dass dieser junge Maccabäer im tiefen Bassin getauft worden war geblieben.

Aber der brave Held, der tapfere Hercules, Hr. Ussing, der wie ein todtesmuthiger Dachs den grimmigen Provisoristen sich entgegen stellte, hat ihn vor den Martertodt gerettet. Aber zum Erinnerung dies Herculesthates des jungen Dachsen wurde den Herculespavillon errichtet. Ist aber doch nicht so ein Pavillon als die übrigen der Dachsischen Artes. Wird nimmer renovirt! Nun ist hier Federviehausstellung, die Hühner schauen Sie an mit ihren Hühneraugen, und fragen Sie, ob Sie in Gänseaugen gesetzt werden sollen wollen, die Tauben erbieten sich ihren Correspondance franco frei zu besorgen, die Kanarievogel sprechen, die Papageien discurriren Politik, und die Truthahnen blähen sich auf, als wären sie Wollenspinner in Odense und hoffte durch Hochmuth Seide zu spinnen. Und die Enten schnattern, die Vogel singen, der Bille sagt Witze, der Bergsee Verse, und das Alles klingt durch einander wie ein fortschrittlicher Consert. Ach lieber Germane, lassen uns lieber ein Seidel Bier trinken! Hier wohnt ein Conditor, der heisst Mohr. Hat ächtes Erlangerbier. Setzen wir uns! Der Mohr bringt uns Bier. „Der Mohr hat sein Pflicht gethan, der Mohr kann gehen!"

(Fortsetzung folgt.)

Spænd og Spark.

Organet, der trænger til den højeste Oplysning i Norden, har, mærkelig nok, ikke endnu faaet rigtig Oplysning om, hvem den italienske Prins var, som en kort Tid var Konge i Spanien i forrige Decennium. Organet maa jo dog, ligesom Dag*)s-Avisen staa i nær Forbindelse med adskillige her i Landet bosatte »Spaniere« saa det behøvede slet ikke at gjøre Bommerter i dette Spørgsmaal af Mangel paa »sagkyndige«.

* * *

Hr. Berg, det danske Demokratis Banebryder, havde Fredagen den 3. dennes en Del Banebryderi paa Kjøbenhavns Banegaard, hvor han gjorde et haabløst Forsøg paa at bringe de andre Spektakelmagere fra Holstebro en Hilsen. Da han ikke hører til »Gjennembruddets Mænd«, kunde han dog hverken bryde igjennem Politiets Rækker eller igjennem nogle aflukkede Gitterdøre; det sidste er unægtelig det mest forbavsende, siden Berg paa sin hele politiske Løbebane kun har vist sig skikket til at rende Døre ind med.

* * *

Stakkels Folketingsmand Ravn er kommen for Skade at faa tre Maaneders Fængsel for sit Krage-Maal. Skade, at han sorterede under Kultusministeren, og ikke under Marineministeren; saa var han maaske sluppen billigere fra Gjenvordighederne i Følge Ordsproget: »Den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden.« Men i Vandet var han vel i alt Fald gaaet alligevel.

*) Renoveret.

Høstudsigter.

En frugtbringende Vise for politiske Havemænd.

Med kridhvidt Skjæg staar nu Vejens Pil,
Og Dunene svæver i Luften;
Haven er iført sit Rosensmil
Og fryder sin Ejer med Duften;
Frugttræets Blomster forlængst faldt ned,
Snart Træerne Frugter skal give, —
Ulykken er kun, at Ingen véd,
Hvorledes Høsten vil blive.

Dersom kun Lykken er Bonden huld,
Kan rigelig Træfrugt han vente;
Han sikkert til Høsten bli'er pærefuld
Og lægger sig Penge paa Rente.
Tør man de kyndige Fagmænd tro,
— Og tvivle bør man jo nødig —
Saa høster endog man i Holstebro
Den Pære, som Berg blev blød i.

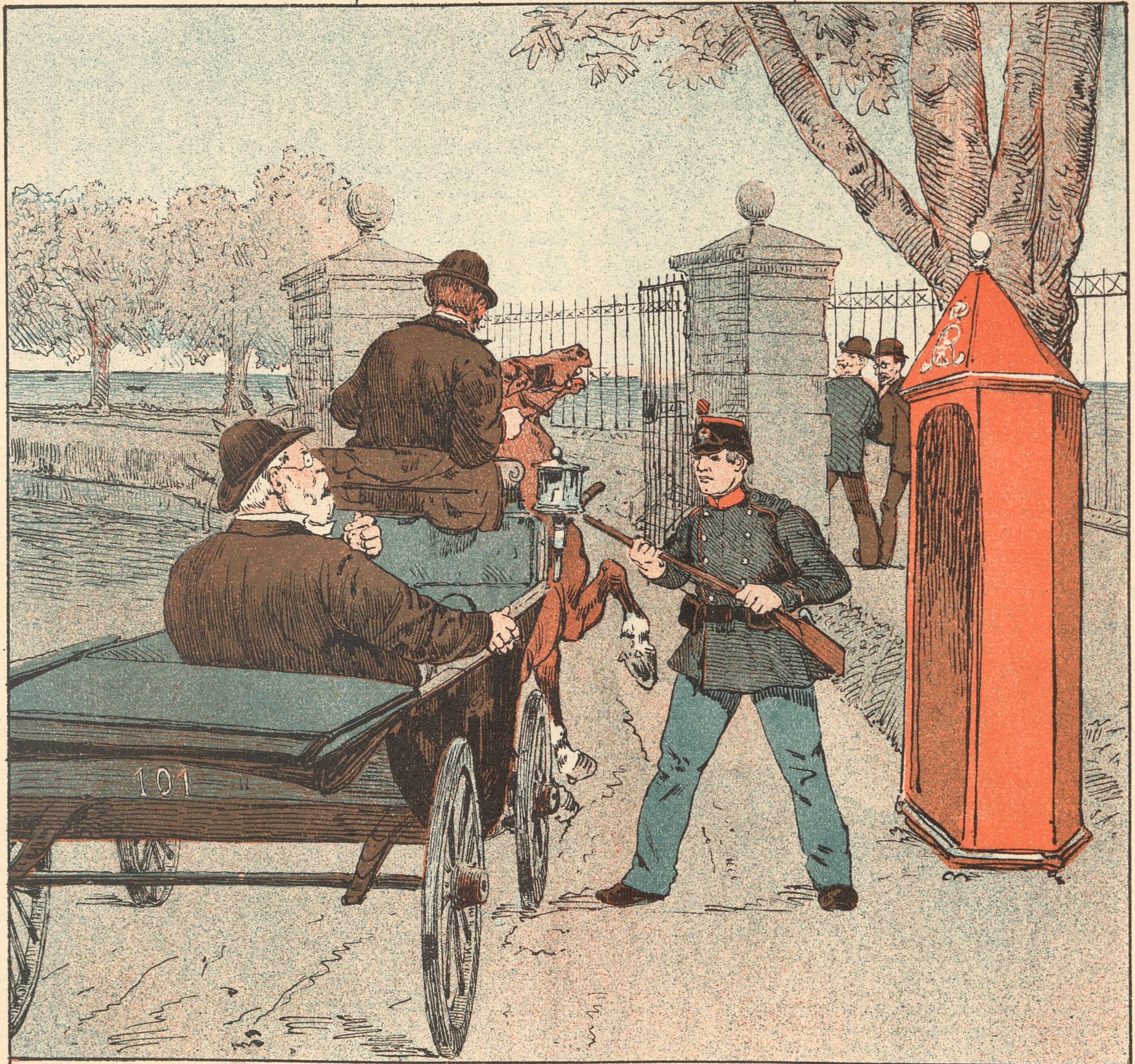
Æblerne tegner dog ogsaa godt:
De gunstigste Chancer frembyder sig;
I Haven vandrer alt nu saa smaat
Hver Eva's Adam og fryder sig.
En Riffelhelt, der har Hus og Gaard,
Men hvis »Kjærnehus ramler sammen«,
Har vist, at Venstres Æbler i Aar
Vil ej falde langt fra Stammen.

De søde Kirsebær ville maaske
I Aar kun faa lidt Interesse.
I Odense By har en fin Komite
Jo haaner vor Hovedstadspresse;
De har en bedrøvelig Adfærd vist,
Men at de i Nelderne gjor'e,
Kun kommer sig af, at de alt har spist
Deres Kirsebær med de Store.

I Dachs-Avisens beskyttende Læ
Og podet og plejet saa kjærlig,
Der spired et ungt, lille Blommetræ,
Hvis ny Tid tegned saa herlig.
Med kunstig Gjødning man Træet drev,
Men ak! alt dets ny Tid er omme;
Thi Frugten kun i et Vindæg blev
En haabløs og mislykket Blomme!

I Venstre er der vist Ingen, der
Har tvivlet om, at de vil høste
I Aar saa mange Tumultebær,
Som det mon de Herrer lyste;
Men snart vil Erfaringens dyre Skat
Belære selv den, der er fermest,
Om at de vil knap nok den Nød faa fat,
Der varsler, at Hjælpen er nærmest!

Quod licet Jovi, non licet bovi.

Ak ja, hvad er Alverdens Glans og Skin,
Selv hos den vældigste blandt fordums Degne?
Nu véd han, det er ikke alle Vegne,
Han paa sit aabne Ansigt kommer ind.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kjøbenhavn.

Nr. 29. Torsdagen den 16. Juli. 1885

Den højeste Oplysning.

— Holder de virkelig det Blad? Saa synes jeg rigtignok bedre om *Avisen.* Der faar man jo dog Oplysning om Alt, hvad der virkelig sker.

— Hvad der virkelig sker! Ja men paa den Maade kan man jo sagtens fylde en Avis; men et Blad, der selv kan lave næsten Alt, hvad der staar deri, synes jeg nu bedst om.

Tølperne.

De fromme Venstremænd har immervæk
Opført sig paa det allermest loyale,
Om Højres »Pøbel« end var nok saa fræk;
De lod bestandig deres Modpart tale
I Fred og Ro, skreg aldrig op som gale,
Men skrev endog med sympathetisk Blæk,
Hver Gang de Højres Taler refereréd',
Skjønt Referenten tidt var net leveret.

Det var jo ikke Venstremænd, der trak
Af Sted til Hillerød i tætte Sværme
For »Talerstolens Frihed« at fornærme
Og vandt i Jyderup saa tvivlsom Tak,
Der kalder Højremænd »Krapyl« og »Bærme«,
»Banditter«,»Rak«og»Pak«og»Rakkerpak«,
»Infame Pjalte«, »nedrig Højreyngel«,
»Kujoner«, »Usling«, »Slubbert«, »Skurk«
og »Slyngel«?

Nej, sligt et Sprog kan aldrig Venstres være,
Hvor alt, hvad der er dannet, skjønt og stort
Befinder just sig i sin rette Sphære;
Og det om Venstremænd er ofte spurgt,
At de med frelst Samvittighed og Ære
Kan vidne, at de ingen Ting har gjort
Og aldrig — skjønt man dem for Retten kalder op —
Saa meget blot som slaaet En i Ballerup.

I Højrepøblen er det, at man finder
Til skandaløse Optrin stadig Trang:
Tænk bare! Venstres stakkels Ørehinder
Fordærver de med patriotisk Sang,
Saa Venstres Glæde snart gaar Kjødets Gang,
Snart faar et Knæk, den daarlig nok forvinder;
Og den Konfekt selv Højrerakket byder
Paa Banen Chresten Berg, vor Banebryder!

Men disse »Tølpere« man skal og kan
For deres Adfærd holde strængt i Ave;
En Garde vil nu »*Morgengnavet*« lave
Til rundt om »Føreren« at holde Stand.
Og nynner blot en nedrig Højreslave
Saa meget som: »Jeg værge vil mit Land!«
Naar Chresten og hans Livvagt er paa Banen,
— Saa skal han lugte strax til »Taalepahnen«.

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Vierte verbesserte Ausgabe.)

Königs Garten.

(Fortsetzung.)

Nicht wahr, des Mohres Bier schmeckt gut? Ich will aber nicht über Ihren Biertrinken mohralisiren, sondern nur sagen, dass Sie, lieber Germane, nun schon sieben Seidel bei Mohr getrunken haben, und das dürfte doch sein ein zustreckliches Memento mohri, selbst für einen Sohn des grossen deutschen biertrinkenden Vaterlandes. Gehen wir doch lieber weiter. Sehen Sie hier den Mann, da sitzt, das ist der

H. C. Andersen.

Aber warum sitzt der arme Abendteuerdichter so hier ganz allein im Schaamkruge mit seinen fünf Finger gegen die schreienden und brüllenden Kinder ausgespreizt, als wollte er sagen: „Ach lassen Sie doch ab so gräslich zu lärmen, ihr vermaledidede Jungen! Ich armer nervöser Mann bekommt meinen grossen Kopfweh daraus!“ Ja lieber Germane, wenn Sie auf seinen Hand sehen, wollen Sie doch bemerken, dass der H. C. Andersen gleichwohl noch bei seinen vollen Fünf ist, obwohl dies freilich ein Wunder ist. Aber man hat diesen Stütze nicht in der Mitte des Garten gestellt, weil man befürchtete, dass bei den jährlichen Federviehausstellungen würden dann zur Ehre des H. C. Andersens nur die grimmigen Entelein prämirt werden, und auch weil man voraussah, dass alle die artigen Kinder, die um das Springwasser spielen, sollten beim Anblicke dieser Bildstütze so bang und traurig werden, dass sie sich hinter die Büschen vor lauter Angst wollten verstecken, und dann könnte die Ammen, wenn sie ihren Conversatione mit den Gardisten beendigt hatten, die arme Kleine gar nicht wiederfinden. Aber wo er nun steht, dahin kommen nur die unartigen Kinder, welche gestraft sollen sein werden, und dann sagen die Ammen: „Bist Du nicht still, dann kommt der böse Mann da und frißt dich auf.“ Und das ist geworden der Schlußkapitel seines Lebens Abendteuer. Aber wer hat doch diese grauenhafte Stütze des lieben Dichters gemacht? Ach lieber Germane, das ist eine peinliche Geschichte — Gehen wir lieber weiter zu

Die Treibereien.

Die Treibereien sind was ganz außerordentlich schönes, aber wir Kopenhagener haben sie nimmer gesehen, denn sie stehen in die tägliche Erinnerungsliste, und was dort steht, kann ein Kopenhagener nur dann bekannt sein zu besuchen, wenn seine liebe Tante oder Schwiegermutter aus Holstebrücke, Odense oder einem sonstigen Kleinstadt Kopenhagen besucht und imponirt werden soll. Ist heute auch alzu warm in einem Treiberei zu gehen, .man konnte risikiren, dass unsere Leichendorne Dornerosen kriegten, wenn sie in die Treibereien kamen. Lassen uns lieber auswendig treiben. Das Treiben ist hier im Dänemark national. Wir haben hier nicht bloß Kuhtreiber und Lämmetreiber, sondern auch communale Treiber, welche heißen Auswahle, und politiche Treiber, welche Welkenpolitik treiben und in Fridericiagasse — entschuldige lieber Germane, der Name ist ihnen vielleicht anstøsslich! — ihren grossen Gesammttreiberei haben. Steht aber nun leer, denn alle diese welken Wurzel sind des Sommers ausgepflanzt und treiben nun in freiem Luft ihre demagogische Umtriebe. Es ist darunter sehr merkwürdige Gewächste, so wie das Königslicht von Bogö; dieses Licht hat aber im letzten Tagen so viel geraucht, selbst im Concertsaale, und so viele Wasserschüsse obwohl keine Riffelschüsse geschossen, dass die Gärtner meinen, es müsse vom grossen Treibhause in einem engeren Treibkasten umgepflanzt werden, und sie sagen, dass der Königslichtenberg in Verbesserungshause geschicht werden soll. Ich glaube aber nicht, dass der Königslichtenberg bei solchem Verbessermachen verbessert werden kann. Ist schon zu abgeblüht. Wir haben ja auch viele andere schöne Pflanzen: der Hörupsche Feuerlillie, der Lederbürgerliche Fuchsschwanz und die wohlriechende Tulipane Jani Buschii. Aber unter den Blumen ist auch der Bluhme, und das ist ein Teufels Milchbüttel, der gar nichtnützig ist. Er giebt wohl immer gute Rathen, aber ihn horcht Niemand nach, und der Estrup sagt mit dem Dichter:

„Ich frage keine Bluhme!"

Aber alle sind sie von Treibsucht angegriffen, und ihr Treibhaus ist ein Rosendornenburg geworden, wo selbst die schønsten Blumen mit geschlossenem Kelche das ganze Jahr hindurch schliefen, bis der tapfere Ritter Estrup mit seinem treuen Matzensche Knappen hindurch gebrochen und die Provisoria mit dreistem Hande gepflückt hat. Und das ist die blaue Blume des politischen Neuromantiks geworden, und alle Siebenschläfer sind bei ihrem gewaltigen Geruche gewacht und haben geniesst. Und der Matzen hat Prosit gesagt. Aber das steht nicht in Erslevs Botanik. Doch dies ist genug von den Treibereien. Treiben wir selbst weiter in Königsgarten und betrachten wir dort

Die Musäen.

Ja sie sind noch nicht da, lieber Germane, und kommen verhoffentlich auch nicht hier. Als wir aber nicht warten kønnen, bis sie kommen, laßen uns dahin treiben, wo die Gemälde gewesen sind, nach Christiansburg!

(Fortsetzung folgt.)

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXII.

I de gode, gamle Dage
Danmark var et herligt Land:
Borgerkrig og Ufreds Plage
Naaede ej dets Blomsterstrand.
Tidt man længes kan tilbage
Til hin Tid, der snart en Sage
Vorde kan,
Naar man ser til Valgsprog tage
Hele Folket: »Tand for Tand!«
Tand for Tand! Aa ja! Lad gaa!
Men en anden
Sag det bli'er, naar Folk de slaa
Til hinanden
Saadan helt paa Maa og Faa;
Saa gaar mere med end »Tanden«.
Læst Du sikkert have maa
Om de raa
Bøller, som sig bryde Fanden
Om, hvem Slagene de naa;
Løs de slaar blot. Om i Panden,
Om i Øjet, hvor og hvem?
Det er ganske dem det Samme,
Naar blot Slagene de ramme.
Dette Skud, der spired' frem
Paa Bersærkers gamle Stamme,
Hurtig blev gjort store Slem;
Vand og Brød gjør nok dem tamme,
Ak, men der er fler end dem!

Der er ogsaa andre »Bøller«;
Ej med Knipler eller Køller
Lurer de paa Skovens Sti
Efter Folk, der gaar forbi,
Og Ens Lintøj nedrig krøller
Ved at slaa en Klo deri,
Nej, der Bøller er, som fri
Rundt omkring i Sommer bisse
Og som ganske selvtilfredse
Sig af deres Idræt rose,
Ganske visse
Paa, at de kan gjøre snart
Landet til en »Bøllemose«.
Ser Du, kjære Fætter, disse
Lygtemænd, som rundt os ose,
Det er klart,
De maa slukkes i en Fart!
Heldigvis den største Tyr,
Han, der allerstærkest brølte,
Vild og brysk og olm og yr
Sig som Enehersker følte,
Naar i Nørrejyllands Byer
Han sin vrede Harme kjølte,
Han, der som en Pokkers Fyr
Gjorde med Hr. Borup Styr,
Han, der ejer Oxens Røst,
Men kun Kalvens Kryds og Knæer,
Han, hvis Dannevirkebryst
Selv den frækkeste Hebræer
Ganske sagte kun bebæer,
Han, hvis Taburettehøst
Kun blev Bær fra Rønnetræer,
Han, der ej en Gang til Trøst
Maa paa Langelinie kjøre,
Han maa nu la'e sig forhøre!

Han med Straffelovens Lasso
Fanget blev. — Var jeg en Tasso,
Vilde jeg et Epos gjøre,
Ej blot som et nøgternt Gasometer Fakta blot fremføre.
Hvorfor slaar Borchsenius
Ej paa Lyren? Hvorfor tier
Hostrups Muse? Hvorfor bier
Skamdrup, vor Chrysostomus?
Sorgens tunge Melodier
Burde klinge!
Nættets sejge Masker spænde
Om den største Bølles Bringe,
Banderilloens Pile svier,
Kampen nærmer sig sin Ende!
Han, der stor og bred paa Tinge
Foran hele Veustrehjorden
Bøs og bister nys saas rende,
Er saa ganske lille vorden;
Rumlet af er nu hans Torden,
Han, der »værged Talerstolen«,
Sidder selv paa Synderbænken
Og blier myndig »kaldt til Orden«.
Intet Nyt er under Solen,
Summen er af Vismænds Tænken!
Uden Frygt for Fjenderænken
Chresten Berg i Degnekjolen
Vilde spille Masaniello,
Stolt og fyrig som Othello
Drog han ud fra Bogøskolen,
Nemesis til sidst ham naar:
Som et stakkels klippet Faar
Han for Dommerskranken staar
Lig en greben — Leporello!

Peter in

1. Lille Peter bliver sendt
Ud som extra Referent.

2. Mod Odense gjør han kring,
Der er nemlig Udstilling.

5. Peter er en Libertin
Gjør med gamle Byraad Grin.

6. Og for selve Komiteen
Søger han at spænde Been.

9. Dog de Gjæster, skjønt besat
Gi'er ej Peter paa sin Hat.

10. „Gaa Du", siger de med Latter,
„Ud til Brockmanns Abetheater!"

Nº 228,229.

...er Fremde.

3. Den kan Peter ikke se,
Han kun fandt Forfjamskelse.

4. „Odense paa Ho'edet staar,"
Skriver Peter, fræk som Faa.

7. Han til Cirkus ta'er en Tour,
Gjør Beriderinder Kour.

8. Sidst med Hat paa kan man se,
Ham i Brockmanns Stamkafee.

11. Fordi Peter er uarti,
Frokostmaden fra ham ta'er de.

12. Og istedetfor den smuk-
ke Peter faar en Dragt Hug.

Neu Ruppin.

Tal- og Rumstørrelser.

Naar den bevidste Folkemagt
Her inde ved Diæterne sig feder,
Man let nok tage kan i Agt,
At om de ej ved deres Arbejd sveder,
Dog alle Vegne de sig rigtig breder.

Naar paa Theatrets Fribillet
De kvæger sig i Musatemplets Skygge,
Saa har de Plads i vort Parket,
Hvor Folkets Trængsel ikke dem kan trykke;
Der sidder de og gjør sig vældig tykke.

Paa Tinge Chresten, Jens og Mads
Er vrede Folketalsmænd i Partiet,
Fordi de vrager stolt den Plads,
Som »Folket« har ved Valgene dem gi'et,
Og vil ha'e bedre Plads — i Kancelliet.

Og der er somme deriblandt,
Som, naar paa Statens Regning hid de flytter,
Maa de ha'e Plads for Proviant
Til Fyldekalk som rene Fyldebøtter;
— Det er jo dem, som er vort Samfunds Støtter!

Men, naar Sessionens Flid er endt,
Og Vælgermøder trindt omkring begynde,
Kan Venstrebladene paa Prent
Hvert Ojeblik det Fænomen forkynde,
At Venstremænd maa have gjort sig tynde.

I »*Morgengnavet*«, der jo staar
Med Sandhed paa en saare delikat Fod,
Saalunde man at vide faar,
At sidst i Mørkøv mindst en Demokrat stod
Og fyldte Pladsen ud paa hver Kvadratfod!

Tænk, hvor de maa ha'e havt det hedt,
De otte Tusind, her stod sammenlænkede,
Og hvor de Stakler maa ha'e svedt,
Da Chrestens Ord og Solens Hede sænkede
Sig over Væsener, saa højst indskrænkede!

Moralen er, at stod de der
Stuved' saa tæt, som i en Dunk Ansjoser,
Og traadte paa hverandres Tæer,
Kan den Ting, Godtfolk, kanske nok betroes jer,
At den Dag dansed' Venstre ej paa Roser!

Store og gode Handlinger

af

Danske, Norske og Europæere.

II.

Menneskekjærlighed.

I Kong Chrestens Tid indfaldt en Gang Misvært og Hunger i Danmark. Venstremændene savnede Levnetsmidler, og Kongen kunde ingen skaffe dem. Man forsamlede sig da paa Tinge for at raadslaa om, hvad man i denne Trang skulde gribe til. Nogle af de yngste fattede da det fortvivlede Forsæt: at lade de ældste Stats-Revisorer dræbe og forbeholde deres Gager til de unge og raske, som da i den almindelige Fejdetid kunde holde Livet oppe og saaledes forsvare sig selv, men ikke Landet. Forslaget var grumt, men fordi Nøden trængte, vilde Kong Chresten dog tage det i Betænkning. Da Høgsbro, en Venstremand af Anseelse, mærkede dette, gyste han ved at tænke sig saadan Blodsudgydelse. Han gik derfor frem og talte med mandig Frimodighed om det grusomme i saadant Forehavende, som foruden at skille ham ved Livet tillige vilde bedrøve ham for 2400 Kroner i aarlig Gage og dertil 400 Kroner i Medhjælp, og forestillede tillige, at i Steden for at besmitte Venstre vilde det være naturligere og viseligere at give de gamle Statsrevisorer deres Afsked med den fulde Gage i Pension. Hans Forslag vandt Bifald frem for de andres. Men, inden det blev vedtaget, var allerede en af de gamle Statsrevisorer afgaaet ved Døden; og man har ikke hørt noget om, hvor Forslaget er blevet af.

Skomager Hørdum var en Mand, der havde stor Fortjeneste af de fattige Folk i Landet. I den Tid var der mange Søfolk, der satte Livet til ved at drukne i de saakaldte „plimsollske Ligkister"; dette bedrøvede Hørdum, og han holdt mange Taler for de Sømænd, der endnu ikke vare druknede, og forestillede dem, hvor nødvendigt det var, at der kom en Lov om Tilsyn med disse elendige Dødssejlere. Men, da et saadant Forslag fremkom paa Tinge, stemmede Hørdum alligevel ikke for det, efterdi han vilde skaane de fattige Søfolk for Omkostningerne ved Begravelse paa Landjorden; og, da han netop i Tingets Begravelsesudvalg havde bemærket, hvor kostbare Begravelser kunde blive, saa kan man ikke noksom prise hans Menneskekjærlighed i denne Sag. Herved fik han ogsaa Leilighed til at lægge sin Uegennyttighed for Dagen, saasom de druknede Matroser ikke havde nogen Anledning til at lade deres Søstøvler forsaale hos ham.

I de samme Dage levede en Mand, som hed Peter Tygesen og kaldtes Peter Holm. Han tog sig med Ømhed af de fattige og syede endogsaa deres Klæder for dem. Da Regeringen i Landet en Gang forebragte en Lov paa Tinge om at give Penge af Statens Kasse til at skaffe fattige Folk en glad Alderdom, vilde Peter Holm imidlertid ikke vide noget heraf, men stemmede imod Forslaget, efterdi han mente, at de fattige

vilde ikke faa Penge nok, om man vedtog Forslaget. Det blev derfor forkastet, og der var mange kortsynede Folk, der foreholdt Peter hans Ubarmhjærtighed mod de gamle, hvilke dog vare bedre tjente med at faa noget end slet intet af Staten. Men Peter svarede, at han altid havde befundet sig vel i sine Knappe-Tider, og det var Synd at tage dem fra fattige Folk. Trængte de til godt Fo'er, kunde de faa det hos ham, naturligvis mod Vederlag. Derover blev Arbejderne saa henrykte, at en stor Del af dem gik gladelig i Tøjet hos ham.

Vild paa Karethen.

Herskeren over Bogös Land
Som en umaadelig vigtig Mand
Tror, han kan gjöre alt, hvad han vil,
Selv naar der ingen Rigsdag er til.
Enten han ryger eller rejser,
Bærer han ad sig, som om han var Kejser.
Lader han i en Koncertsal sig se,
Tror han, han er i en Röghupée.

Spænd og Spark.

Foreningslivet blomstrer frodig i Dannevang. Det er ikke saa længe siden, at Frimurerselskabet »Pip« oprettedes; derefter glædedes Offentligheden med Foreningen »Braminernes Klub«, saa kom »Riffelforeningerne« og endelig i disse Dage »Bølleforeningen«.

* * *

Løjerligt nok spiller Hattene en Hovedrolle i disse Foreningers Virksomhed. Hovedformaalet for »Pip« syntes at være det, at skaffe Stifterne en »Blyhat« paa de nye Medlemmers Bekostning. I »Braminernes Klub« synes Erhvervelsen af lignende »Hatte« at være Hovedsagen. »Riffelforeningernes« Hovedøjemed gik ud paa at skyde sammen for at skaffe Venstreførerne trekantede Hatte, og endelig gik »Bøllesjapets« Hovedbestræbelser ud paa at slaa Hatte af Ikkemedlemmers Hoveder, for at Medlemmerne paa en billig Maade kunde komme i Besiddelse af denne Hovedbeklædningsgjenstand.

* * *

Disse Foreninger har imidlertid alle faaet paa Hovedet af Øvrigheden; Riffel- og Bølleforeningsmedlemmer har endog faaet Martyrglorier med Tilladelse til at bære samme.

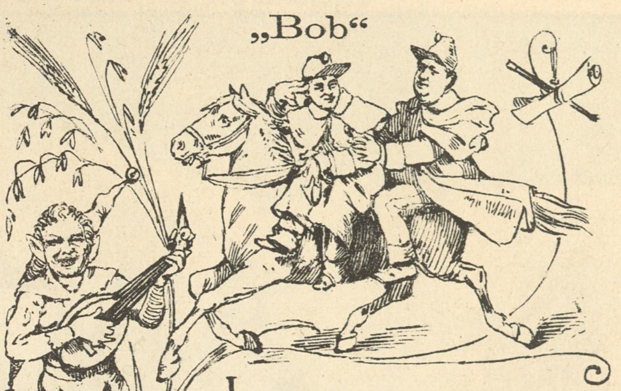
* * *

Folketingsmand Hørdum er meget misfornøjet over, at Ligningskommissionen har sat forhøjet Pris paa ham. Ellers synes Socialistførerne ikke, at de bliver skattede højt nok. Men naar det gjælder »Sylene«, er Hørdum ikke længere nogen Ven af »Kommunen«.

* * *

Følketingsmand Berthelsen synes at være en sand Frihedsven, af dem, der gjerne vil »fægte« for Friheden, men vel at mærke ikke »frit«. Nylig har en Krovært forsøgt at engagere ham til at holde et Foredrag om Vælgerfolkets frie Forfatning (og formodentlig ogsaa om Førernes frie Fortæring). Han var imidlertid saa fri at forlange 10 Kroner i Arbejdsløn foruden Diæt og Rejsegodtgjørelse; og da Kroværten syntes, at Folketingsmandens Anskuelser i det Punkt var for frie, engagerede han i Stedet en almindelig Lirekasse. Berthelsen fik saaledes ingen fri Fortæring ved denne Lejlighed, men senere har han dog i den Anledning faaet tilstrækkeligt paa Tallerkenen; nu har han og hans Vælgere al Grund til at ønske hinanden: »vel bekomme!«

„Bob“

Jeg agter ikke at synge her
Om Gallus eller Maseppa
Og andre mægtige Koryfæer
Fra Derby og Handicab a'.
Min Helt ret aldrig med kjække Spring
Har bragt Officierer Lykken,
Den bær' kun en lille Rekrut omkring,
Og han sidder bagvendt paa Ryggen.

Jeg synge vil om den lille Bob,
Om Hestenes fejrede Rossi,
Der bar »*Nitouche*« paa sin spinkle Krop
Og aldrig blev løbsk eller trodsig;
Man allevegne som Kunstens Tolk
I store Ord den berømmer,
Og hvor den viser sig, Masser af Folk
Til Odalisatoren strømmer.

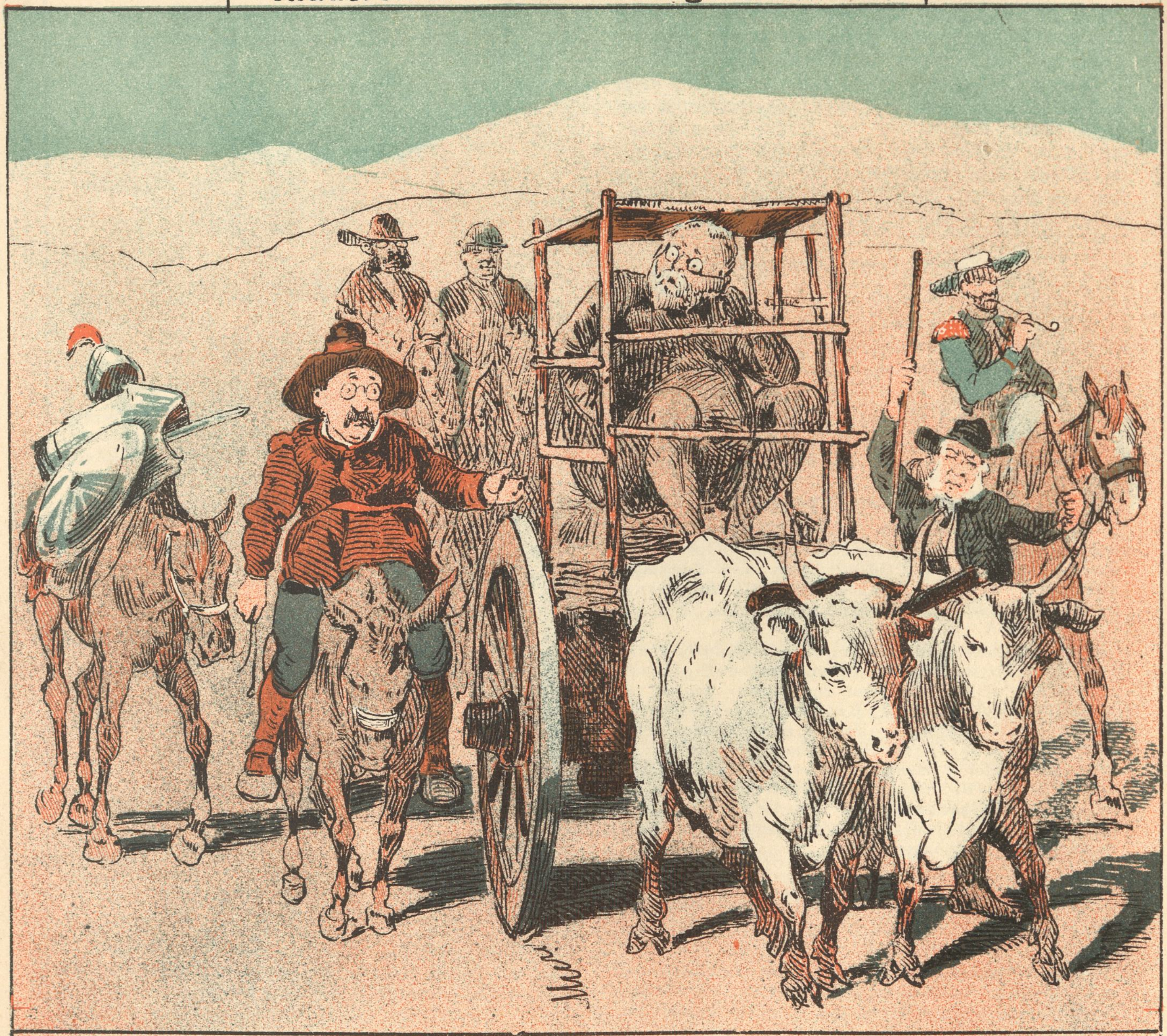
Jeg synge vil om de Kræfter, den har,
Thi ser man den, aner man neppe,
At hele Dagmartheatret den bar,
Saa tidt der i Kassen var Ebbe!
Paa den sad Hr. Andersen sikker og tryg, —
Vi selv har jo set, hvordanne
Den bar ham saagar paa sin lille Ryg
Igjennem »*Besøget*«s Vande!

Den lille Bob er besindig og klog,
For intet i Verden den siger,
Men fører Nitouche i et Sejrstog
Langt ud over Danmarks Riger.
Selv Odenses Udstillingskomite,
Hvor den nok en Stund har bedet,
Af Frøken Nitouche's Skæbne kan se, —
At man ligger, som man har redet!

Den lille Bob er en ærgjerrig Aand:
Beundring og Jubel han kræver,
Naar Oda starter med sikker Haand,
Mens Wulff af Befippelse bæver.
Saa støt fra Triumf til Triumf den gaar,
Med Blomster bestrøer man Vejen;
Den lille Jokey hele Æren faaer, —
Men Bob, han holder Jo Kajen!

Velkommen tilbage! O fejrede Bob!
Du Musernes tro Kjæledægge!
Paa Dagmarehalmen din modige Krop
Du stolt efter Striden kan strække.
Det er jo i Grunden kun din Ide,
O sejrende Banebryder,
Naar Matzen gaar ud paa Gi'e Touche-Tourné
Og hilses af jublende Jyder.

Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse.

W. Marstrand *pinxit.* Punch *delineavit.*

Trods Konge-Titel og Folke-Uhr
Den fordums Degn vil man nedbøjet finde;
Det er ham selv, der har sluttet sig inde
I sine taagede Drømmes Bur,

Hvis Tremmeværk svarer til Bogøs Drot;
Thi det er ubehøvlet og raat.
— Saa tugter Skæbnen med Ris og Ferle
»Det vandrende Ridderskabs Blomst og Perle«.

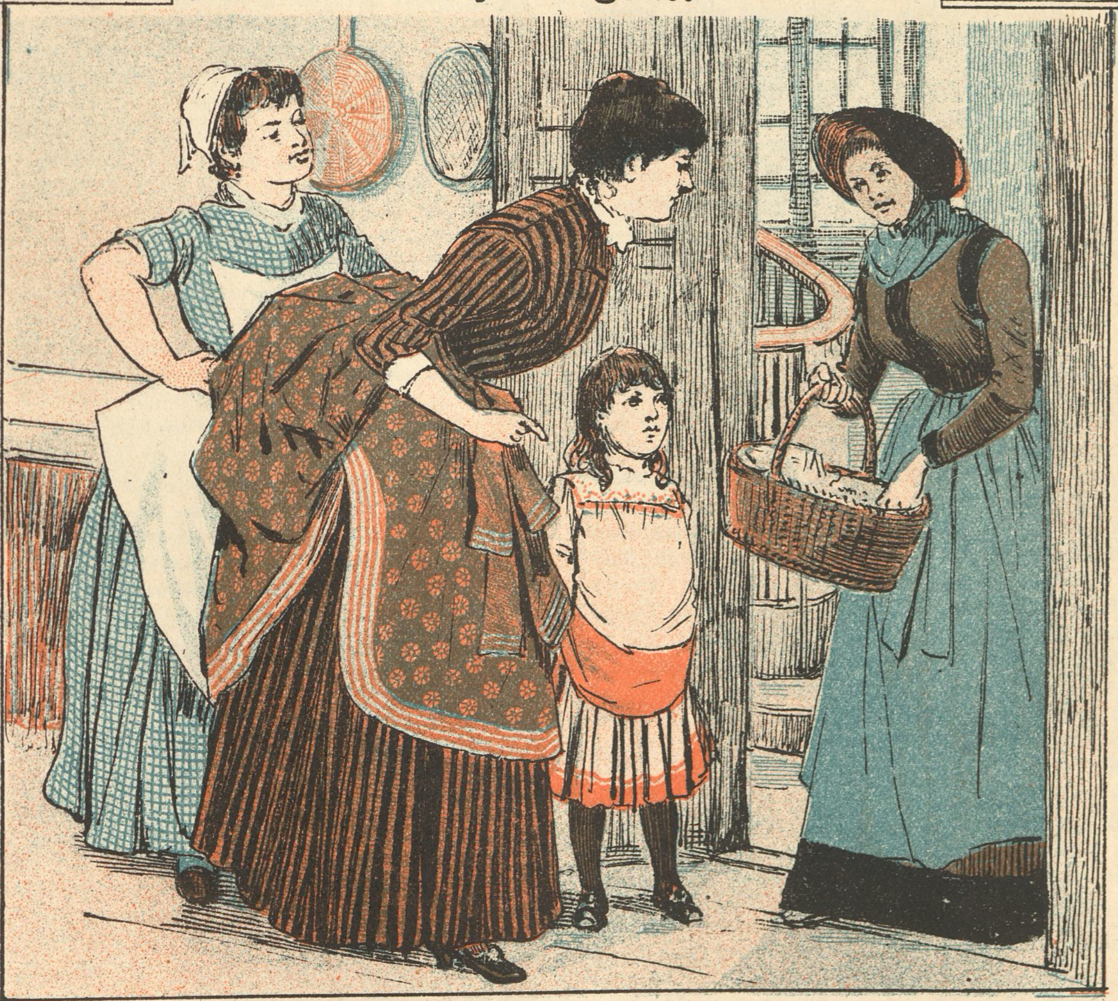
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 30. Torsdagen den 23. Juli. 1885

PUNCH.

Rejer er godt!

— Men Rejerne er jo ganske matte!
— Ja, det er næsten umuligt at holde Liv i dem i denne Varme.
— Men, De raabte jo paa Gaden, at det var levende Rejer?
— Ja, Fruen vil da vel ikke, je' sku' gaa rundt og raabe med døde Rejer?

Arbejderrisiko.

En Arbejders Gjerning, vi villig troer,
Kan ikke saa sjældent ham bringe
En Risiko, der er lovlig stor,
Og et Udbytte, lovlig ringe;
Men, naar han tillige læser sig mæt
I WIINBLADS Organ for Pligt og Ret;
Saa udsætter han sig for meget mere,
End han har Raad til at risikere.

Sex Gange om Ugen det noble Blad
Leverer ham aandelig Føde,
Tillavet i Form af Raahed og Had
Mod levende og mod døde;
Hans Tro og hans Haab, hans Dyd og Moral,
Hvert Menneskes rigeste Kapital
Kan denne »Geschæft« saa rart ruinere.
— Det skulde han nødig dog risikere.

Hans eget Forhold til Sandhed og Ret,
Det kan man selv uden Spaamand
Udregne, forvandler sig sørgelig let
Under den Kontrol til en »Straamand«.
Af Dannebrog sletter den Korset ud
Og levner ham bare en brandrød Klud;
Han maa paa et Fædreland renoncere.
— Det burde han aldrig risikere.

Og særlig man Frugterne kjende kan
Af det Kundskabstræ, han skal dyrke,
Paa Friheden, hvor han som selvstændig Mand
Skal eje sin højeste Styrke:
For HØRDUMS Trælle er Maalet nu fuldt
Af Trusler, Chikaner og Vold og Sult.
— Mon ikke de snart skulde raisonere,
At her er for meget at risikere.

Store og gode Handlinger
af
Danske, Norske og Evropæere.

III.

Højmodighed.

Chresten Berg, som egentlig var den første, der grundfæstede de „Danskes“ Trone i Norden, opsteg til Kongeværdigheden ikke alene ved at kæmpe med aaben Pande mod Provisoriets Voldsmænd, men fornemmelig ved at gjøre vel imod „Folket“ Trældom kunde han ikke lide i Landet. Derfor hørte Alberti, som en Gang havde erhvervet sig Titelen „en brølende Træl“ i Fædrelandet, en lang Tid ikke til hans Folk. Hans Undergivne tjente ham med Lyst, thi han belønnede dem vel. Han gav dem Tilladelse til at skjænke ham „Folkegaver“. Naar der blev gjort Bytte i disse Fejdetider, og det skete ofte, blev saadant nedlagt i en Kasse, der kaldtes „det demokratiske Fond“. Da plejede han altid at sige: Krigsbyttet hører Høvidsmændene til, men Æren tilfalder det menige Vælgerfolk“. Dette gjorde hans Minde helligt blandt hans Efterfølgere; og der blev sagt, at han havde udrettet mere end „sytten danske Konger tilsammen“.

Louis Holstein, Greve til Ledreborg var en tapper Adelsmand af „dansk“ Rod. Han sendte sine Stikpiller ud mod Højrekrapylet i Strid. Uheldigvis blev hans gode Navn og Rygte overfaldet af Jyllandsposten og ihjelslaaet. Det varede ikke længe, før dette blev Greven forkyndt. „Hvor fik min Ære sin Assensbane, paa Forsiden eller paa Bagsiden?“ spurgte han strax. Avisbudet svarede: „Paa Forsiden!“ „Vel“ sagde han videre, „det glæder mig at høre; thi intet andet sømmede sig hin Leder!“

Evropæerne bleve oprørske i Kong Bergs Tid og vilde ikke mere svare Skat til ham eller gjøre Krigstjeneste for ham. De Danske droge da ud imod dem. De tumlede først om paa Søen og gik i Vandet uden synderlige Fordele paa nogen af Siderne. Endelig bleve de enige om et Hovedslag paa Landet. Men da begge Hærene vare opstillede, bleve Evropæerne meget forfærdede over at se den store Stridsmagt, de Danske raadede over. Denne var nemlig paa gammelnordiske Kjæmpers Vis opstillet i en Svinefylking, og forrest i Trynen stod Skjalden Sofus Skamdrup og opflammede med sine Drapaer de danske til at fægte mandelig. En af Evropæernes Høvdinge, Hørup, der var knæsat af Prins Bentheim, foreslog, at man skulde give sig til at underhandle i Stedet for at slaas; thi han hadede alt Militærvæsen. Da Kong Berg erfoer dette, udbrød han, at han nu vilde knuse denne Hørup. Derved bleve Evropæerne yderligere bestyrtede, og de skikkede derfor deres Feltpræst, Rabbi Eedvard Brandes til de danskes Lejr for at give gode Ord. Denne faldt ogsaa til Fode for Kong Berg og bekjendte, at intet kunne overgaa den Væmmelse, han følte for Bogøkongen; og saasom det var bekjendt, at Eedvard kun følte Væmmelse for alt, hvad der var i Besiddelse af Dyd, blev Berg saa rørt over denne udsøgte Smi-

ger, at han endog befoel den liden Otto Borchsenius, Redaktøren af sit eget Morgenblad, at dele sine sidste Abonnenter med Hørup og Brandes.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, sidder De endnu herinde i den kvalme By, mens alle vi Andre har det saa dejlig ude paa Landet, og jeg er bare rutschet herind med Morgentoget, hvad jeg gjør hver Dag, for Gud man maa jo i Butiker og saa spiser jeg lidt Kager hos Otto eller Richardt og er hjemme igjen til Middagsmaden Klokken 6, og Gud saa er man saa dejlig søvnig om Aftenen, at man godt kan gaa i Seng Klokken 9, og De kan tro, søde Fru Schrøder, at den Maade at ligge paa Landet paa, er Noget for mig, men Sørensen forstaar ikke at skjønne paa Naturens Dejlighed, og han kommer jo ganske vist først ud om Aftenen Kl. 10 og maa af Sted Kl. 6 om Morgenen for at naa Toget, saa han har kun set Lejligheden ved Maaneskin, naar det træffer ind, for om Søndagen tager vi altid paa Tour i Dyrehaven, og han er meget opfyldt af, at de vil have Livjægerne sat i Gang igjen, for i sine unge Dage var han jo Jæger baade med Liv og med Sjæl, og han har tænkt paa at melde sig igjen, men jeg sagde til ham: Nej Sørensen, husk paa Din Familie og Din Figur, og hvad troer Du, lille Ambrosius vilde synes om sin Bedstefader, naar han saa ham i grøn Kjole med Fløjelsrabatter og Svalehale samt Pongpong i Sjakoen? Saa nu har han begivet det og vil give til Nikkelaj i Stedet, og det troer jeg, især er paa Grund af unge Brygger Jacobsens Artik om Spiret, som skulde være saa højt, og det Spir løber Sørensen saadan om i Hovedet, at Frits Grønbæk siger, han ender med at blive Spiritist. men jeg troer egentlig Sørensen spekulerer paa, at det vilde drille Tietgen, som han er vred paa, fordi Sukkeret ingen Dividenter gav, om der kom et Spir, som var højere end Marmorkirken og kanske ogsaa med frivillige Kobberkjedler til Belægning, og Gud saa mange Pragtbygninger, der nu rejser sig som for Ex. i Linnésgade, hvor Secher skal have sit eget Trykkeri, hvor de kan sidde og trykke i Fred og Ro og ikke forstyrres af Sælgekonerne, naar de raaber med Blommer, og Gud hvor det var sørgeligt, at deres lille nye Tud ikke oplevede det men blev utæt forinden, for det er rigtig nok et skjønt Hus, de faar med Sirater og med Hoveder med Horn paa, som jeg ikke kunde begribe hvad sknlde betyde, men Frits Grønbæk forklarede mig, at det var allegorisk og var sat til Erindring om alle de Bukke Cantor og Assel Henresches havde begaaet, men det kan jeg ikke tro, for saa havde der da vist nok været mange flere, og Petrine, det stakkels Barn, har skæmmet sig saadan i denne Tid, for hun har jo lagt vaagen om Natten og tænkt paa den stakkels Berg, om han skulde komme i Fængsel og saa vil hun befri ham ligesom Fru Basæne gjorde med sin Mand, og nu er hun begyndt at lave paa en Silkestige, som han skal have at krybe ned ad, og den maa jo være meget forsvarlig og solid, saa det bliver saamæn en dyr Historie, men hun siger, hun vil gjøre som de danske Damer, den Gang de kjøbte Svend Fipskæg løs fra Tyrken og gav deres Smykker, og har givet mig to Armbaand og en Patsch med, som hun nok kan undvære, og dem skal jeg nu ind med og sælge, og Gud søde Fru Schrøder, skulde De vide Nogen, der vilde have dem under Haanden, saa fik man maaske mere for dem end som hos Guldsmeden. Og Gud, De kan for Resten ikke tænke Dem den Sorg, vi har haft af Ambrosius, som jo netop er bleven opdragen til at være Alvorsdreng og nu opdager vi han gaar og leger i Smug, og jeg vilde ikke tro det, hvis jeg ikke selv forleden havde set ham kile rundt i Havegangen og pruste og ringe med Bordklokken og vælte lille Thora Dora Nora Leonarda, der sad i en Barnevogn, saa Barnet faldt ud og skrabede den Smule Næse, hun har, til Blods. Og jeg tog ham jo i Forhør og spurgte ham, hvad det skulde betyde? Og saa lod han først ligesom Berg, som om han slet ikke kunde huske det, men jeg kaldte Barnepigen ind og lod hende vidne, og saa tilstod han, at han havde villet lege Dampsporvogn, som foer af Sted og gjorde Ulykker paa andre Kjøretøjer. Men nu kommer han til Straf ikke med hen og se Eedvard Brandes' nye Komedie, naar den en Gang gaar, og Gud søde Fru Schrøder, jeg sidder her og jeg skal med Toget om et Kvarter, men først skal jeg ind og kjøbe for ti Kroner Silke til Stigen. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

I Høsttiden.

Man siger jo, at hver Dag har sin Plage;
 Og der maa være noget sandt deri,
Hvorfor skulde disse hersens Hundedage
 For Landeplager da gaa ganske fri?
Naar Mælken, hvoraf Bonden skummed' Fløde,
 Bliver sur, og man kan mærke, hvordan Blodet
Koger i ham paa et rigtigt Folkemøde,
 Kan han meget let faa Fluer i Ho'edet.

Og disse Fluer har alt røvet ganske
 Hans gamle, sunde, prægtige Humør.
»Greven« hører til de Fluer, der er »spanske«,
 Men han trækker ikke mer saa stærkt som før.
Selv om han var andre Herremænd paa Nakken,
 Blev Bonden ikke derfor bedre kjørende,
Og saa minder han — trods Snittet af Frakken —
 Om en »Person«, der noget har bag Ørene.

En Spyflue kan man Hørup kalde,
 Som i Integades fine Butik
Summer om og spyer en Mængde Gift og Galde,
 Saa bedærvede Artikler her man fik.
Og »de smaa sorte« — *Dag**)*s-Avisens* egne —
 Flyver næsvist om og faar i al Ting rodet;
Man til Kolerafluer dem maa regne,
 Og de sætter sig saa meget dog i Ho'edet.

Ja, disse mange Fluer influerer
 Vel stærkt paa Vælgerfolkets sunde Sans.
Men Bræmserne desuden sig formerer
 I den varme Aarstid voldsomt her til Lands.
Naar det stikker dem, de deres røde Fane
 Stikker ud paa Landet — Skruer faar de nok der; —
Og Berg, der selv jo bragte dem paa Bane,
 Er en grumme miserabel Bræmsevogter.

*) Renoveret.

Den første Embedskjørsel.

Den nye Præst: Men, Gud Fader bevares! Hvad skal det betyde?
Forpagteren: A wedd ett nøj om, A ska mødd me Hæjst; de stor der ett i æ Kontrajt.

Den sidste Udvej.

— Æ æ Douter hjæmme?
— Nej, han er ikke.
— Naa, Gu ha Low! Kyr saa ligh te den klogh Kuen i Bjært, Mads.

Paa Brædderne.

Langt herfra et Sted i Landet,
Ørsø, troer jeg nok, det hed,
Fik man en Tribune dannet
Efter **Chresten Bergs** Besked;
Derfor fik man Tømmermænd
Førend Fællesspisningen.

Snart den blev — skjønt ubehøvlet,
Tømret sammen Fjæl ved Fjæl,
Og et fredlyst Rum for Vrøvlet
Helt bekvemt stod for sig selv
Uden Plads for Politi,
Det var noget, **Berg** ku'e li'e.

Men, som bedst fra Talerstolen
Deklameret blev, hvordan
Man sku' følge støt Parolen:
At staa fast til sidste Mand
Mod det fule Højrerak, —
Skete pludselig et «Krach».

Chrestens herlige Tribune
Revned' med et syndigt Brag,
Og der laa foruden Dyne
Bogøes Drot i Ro og Mag
Og ved Siden — Hillemænd! —
Byens fire Spillemænd.

Den Gang ingen Borgemester
Fra Tribunen ned blev smidt,
Det var **Berg** med sit Orkester,
Som har denne Medfart lidt.
Paa «Tournéen» han og hans
Faldt igjennem her med Glans.

Om end **Berg** er nok saa vældig
Og iblandt Tribuner stor,
Paa Tribunen han uheldig-
vis har glemt det vise Ord,
At ej længer skal en Mand
Gaa, end Planken bære kan.

Wegweiser

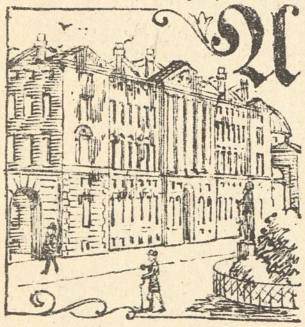
für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Vierte verbesserte Ausgabe.)

(Fortsetzung.)

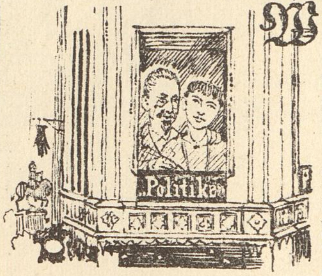
Christiansburg Schloß.

Ach, lieber Germane, hier hat der Feuerbrand gewaltig husirt, und nur Ruinen stehen zurück, und das ist geschehen, weil man den **Meldahl** nicht gleich pr. Telefon herbeiholte. Denn wo der Meldahl ist, da geht Alles gut. Hat aber gethan, was er konnte. Hat alle die Gemälder gerettet, aus den Rahmen gescharen, die Bildstützen der Treppe hinabgerollt, die Spritzen dirigirt, die Officiers kommandirt, die Seeleute und die Studenten imponirt, die Brandleute instruirt, das Ganze confundirt, sich selbst mit Mühe salvirt und am Ende die Geschichte referirt und commentirt. Ausser Meldahl hat sich der **Hermann Bang** bemercklich gemacht. Hat wie ein junger Salamander durch sprühenden, zischenden Flammen und durch dicken schwarzen Rauche — so dick und so schwartz! — durch das ganze brennende Sloß sich gewagt. Er hat gesehen, wie die Brandleute Bücher niederworfen, während sie selbst bleich und seekrank aufwarfen, den Stirn gegen den Wand gestützt, er hat überall gewesen, hat durch glühenden Funken sich herab von den Dache bis in den Keller gestürtzt, und ist wieder von Keller bis auf den Dach gekrochen, während seine Nervenstrengen in ewig zitternden Aeolusharfenmusik ein grosses Feuerbrandgalop spielten, das später in damaligen Ferslewsche Hofnervenmusikhandel auf Noten gesetzt worden ist. Ach wo ist nun unser kleine Salamander? Hat sich das Hotelroyalische Staub von seine Schuhsohlen abgerüstet, und spuckt nun umher als „Wiedergeher" und Gespenst. Soll sehr unheimlich sein, wenn er den Oswald spielet, mit krampfhafte Zuckungen durch die enervirten Glieder, ein Gliedermann, oder mehr ein Gliederjüngling, der in grauenhafter Sankt Veitstantze Saltomortalen machet, und dabei stöhnet und heulet und ächzet und weinet er, dass der Finnländerinnen gute Herzen mitleidig werden, und sie wie einst Frau Popper-Menter sagen: „Ach der arme Bube."

Aber der Dritte, welcher sich beim Feuerbrande Ehre und Ruhm eingelegt haben will, ist der grosser **Chresten Berg**. Er ist, wie die Bergfische gewöhnlich, sehr kaltblutig und um sein Blut beim Oeffnung des Reichtages recht kochend zu machen hat er gesagt, dass man nur brauchte brav in den Kakkelofen zu feuern. Und wenn das ganze Sloß zu diesem Reichstagserwärmung mitging, ist der Chresten Berg doch immer kaltblutig geblieben und hat das Inventar unser Zukunfts Volks-Musæum, den theuren Thronbette und das übrige Geräth mit grossen Vorsicht gerettet. Ja, lieber Germane, ist freilich Schade um das schöne Sloß, wird aber aufgebauet bei freiwilligen Beiträger, und der Volksfreund **Dönnergaard** hat dazu fünf Oehre gegeben. Nun ja, wenn selbst die Eseln von ihren Stroh und die Ochsen von ihren Diæten dazu was übrig haben, dann muss das Wiederherstellung wohl gelingen!

Nichtsgasse.

Warum ich Sie in diese kleine Gasse hinumführe? Wissen Sie denn nicht mein lieber Germane, dass aus dieser kleinen Nichtsgasse das Gassenlicht des höchstes Aufklärung strahlt, und dass diesse Ecke der Eckenstein unser politischen und socialen Zukunftstempel ist. Gucken Sie einmal zum Fenster hinauf! Sehen Sie Jemand da stehen? Jawohl, ein junger bleichfetter Mann, dem das Haar grade im gedankenvollen Stirn hinabhängt. Ist aber nicht der Chef sondern nur einer seiner Adjutanten. Der Chef heisst **Hörup**, auch **Bentheim** genannt. Er ist der Radicalste unser Radicäler nnd hat hier sein Hauptquartier aufgeschlagen. Aber der Bentheim ist so ein grosser Mana geworden, dass er nicht mehr in seinem eigenen Organ schreiben durft, denn dann wurden ja alle die übrige Blätter Kopenhagens bald todt geschlagen sein, med wenn der „Politik" Niemand hätte, mit dem es sich schlagen könnte, dann müsste es den Giftstachel wie ein Scorpion gegen sich selbst wenden und sich selbst tödten, wie „die neue Zeit" des **Sechers**, welcher jüngstens abgestorben und auf mosaischen Kirchhofe unter viel Jammer zu Ruhe gestattet ist. Aber der **Eedvard**, welcher das tägliche Gift serviret, schlagt Niemand damit todt. Man wird bei dieser Kvasia einzunehmen nur etwas kolerinisch. Der **Eeduard** ist aber ein herrlicher Mensch und gilt — „zwischen Brüdern" — für dänischer Dichter, weil er — ja nun weil er eben der Bruder **Georgs** ist. Er ist der Oberbrahmin des Sektes, welcher aus der freien Gedanke den veritablen Brama-Lebens-Elixir präpa-

rirt und für diesen Elixir, sowie für den der fransösischen Literatures ist er der wahre Mansfeld-Bülner-Lassen wie wir in dem Bentheim für das politisch-radicale Gesundheits-Salz ein brillanter Heymann-Bloch haben. Sein Adjutant ist der Peter Nansen, auch „Peter der Zweite" genannt. Der arme Peter hat so ein schwaches Kopf, dass als er neulich sich als, „Peter in der Fremde" producirte, dürfte er nicht in der berühmte Brochmannischer Café sein Hut abnehmen. Das ärgerte die Odensische Spitzbürger, weil sie nicht die moderne „regula Petri" kannten, und sie wollten nun gar nicht den Peter zum Königsfrüstück einladen. Und darum ist Odense in „Petermanns Mittheilungen" zu einen Kleinstadt von Abderiten bewohnt degradirt geworden. Ausser diesen Officiers sind viele gemeine Soldaten, meistens junge Studenten, die so begabt sind, dass die Universitätsprofessoren ihre genialen Sprache gar nicht capiren können und sie darum schmählich rejiciren. Es sind junge Menschen mit „alten Schulden". Aber warum hat der Herman Bing, welcher in der Stube sitzt und mit militaristichen und kriegswahnwitzigen Gesangbücher Geschäft treibt, diesen antimilitaristischen und nihilistischen „Politik" eben in Nichtsgasse gegründet? Ja, lieber Germane, das steht nicht in Bings Gesangbuche, sondern in dem alten Liede:

Ich habe meine Sache auf Nichts gestellt.
Juchhe!"

Sie wollen doch nicht seinen Gesangbuch kaufen! Gehen wir lieber weiter!
(Fortsetzung folgt).

Spænd og Spark.

En Gaardmand Aser raabte nylig: »Nør mæ Ejstrup!« — og hans Mod har Venstre glædet.
Det er dog sandt, hvad Grundtvig tidt har kvædet,
At Asers Æt i Norden aldrig dør.
Og det er ogsaa sandt, hvad vi fortæller,
At Asenernes Æt dør ikke heller.

* * *

De danske Forsvarsbrødre i Ledreborg og Omegn har i Mangel af bedre Sysselsættelse hittet paa at udtage Hs. M. Kongens Navnetræk af deres Fane. Dette smukke Træk skal formodentlig en af Dagene suppleres med et andet, i det der paa den ledige Plads i Fanen kunde anbringes en ledreborgerlig Grevekrone. og nedenunder samme kunde man saa lade forsvarsbrodere Devisen: »Med Greven, for Æreskjændsmaal, men ikke for — Retten!«

* * *

Fader Berg er igjen paa Farten. Denne Gang er det ikke Holstebro, der er Maalet for hans Rejse; men hans Rejseplan bestaar nok i at rejse Venstres sunkne Kegler, der var saa uheldige at være bragte paa Banen ved de sidste Højremøder i Østjylland. Nu er altsaa Spillet gaaende igjen, for saa vidt Holstebrohistorien ikke kommer ham som en Hund i et Spil Kegler; Udsigten er i alt Fald temmelig nær til, at Bogøs Monark kommer slemt paa Potten, før den er ude.

Skandalen

paa den politiske Væddeløbsbane.

Hejsa! hal ud, hæng i, mine Heste!
Naar En kommer først, bli'er den Anden den næste.
Hopla! med Smuld, med Smæld og med Hvin —
Hvem rider med? — Det er bare Grin!

»*Politiken*«, immer enig
Med sig selv, naar der er Sjov,
Dundred' løs imod Scavenius og Raben-Levetzau.
Den — som altid — paa Skandale
Skreg og spytted' Galde ud,
Indtil den sin Ukvemstale
Flov tog i sig som en Klud.
Hopla, med Smuld, med Smæld og med Hvin —
Hvem hænger paa? — Det er bare Grin!

Hørup havde flot pareret,
Men han tabte al sin Mønt,
Fordi Alt var arrangeret,
Inden Løbet var begyndt!
Ak, til ingen Verdens Nytte
Skreg han op og skreg sig hæs, — —
Vil nu ikke *Punch* beskytte
Folk mod — Venstres *steaple chase*?
Hejsa, hvor haler de ud, de smaa Heste! —
Naar Alle vil først, bli'er Alle den næste.

Fordum gik man frem i Skridt kun, —
Gallus stry'er langs Banen hen;
Den er god til al Slags Ridt, kun
Ej til det for Gentlemen.
Gallus, — ogsaa stavet: Hørup, —
Har Familie udenlands;
Eedevard er Fuchsens Lørup,
Peter rider den til Vands.
Hopla, med Smuld, med Smæld og med Hvin!
Fuchsen er rød, — det er bare Grin.

Gallus vippes let og net a'
Marken af en Skolehest,
Thi, naar Chresten gi'er Gambetta,
Hjælper ikke dens Protest!
Kjækt Gambetta frem tør skridte,
Hvidfødt er dens Brystparti, —
Men den blev vist Døren i det
Fred'riksborgske Stutteri.
Hejsa, hvor haler de ud, de smaa Heste!
Naar Korsgaard er først, bli'er Per Anden den næste.

Barrierer de som Helte
Trodse kan paa deres Vej,
Gallus, for Exempel, vælte
Vil det nye Nicolai;
Langelinies Skildvagt skræmme
Skal Gambetta's Monopol,
Og den løber lukt i Klemme
I en snæver Talerstol.
Hopla, med Smuld, med Smæld og med Hvin! —
Striden er varm, — det er bare Grin.

Rundt om Banen, rød af Spænding
Vælgerfolket staar og ser.
Hver en Krydsning, hver en Vending
Gi'er Dispyter og Paréer.
Længe man paa Gallus troede,
Naar til Skaglerne den slo', —
Men Gambetta's Hesteho'ede
Voxed svært i Holstebro!
Hejsa, hvor haler de ud de smaa Heste!
Naar den Ene er først, er den Anden den næste.

Hvad sa'e Præsten: »Gråter inte,
Thi det turde vara Løgn!«
Ak, det Hele er en Finte,
Lavet til fra Døgn til Døgn!
Faa sig la'er saa let besnære
Som den store Vælgerhovn, —
Forfejt er jo Landets Ære,
Publikum er Løbets Klown!
Hopla, med Smuld, med Smæld og med Hvin; —
Tag det med Ro, — det er bare Grin!

Den demokratiske Syngeskole.

Naar sig HØRUP producerer stolt
I en Cantors Rollefag,
Er det sagtens ej, fordi han holdt
Har af Takt til denne Dag;

Men han derved et Slags Surrogat
For den gode Tone fik,
Han som evropæisk Demokrat
Myred' i sin Politik.

Lad ham bare slaa Takt til den Kommers;
Thi den højeste Oplysning snart synger paa sit sidste Vers.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 31. Torsdagen den 30. Juli. 1885

PUNCH.

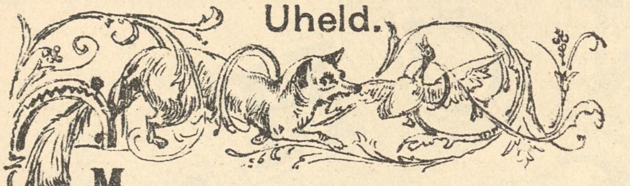
Hensyn.

— Men Gud, Amalie! Sidst, jeg var her, havde Du jo faaet en hel Række ny Tænder; hvor er de henne?

— Jo, sér Du: Svigermoder kommer jo her ud i Dag, og hun maa naturligvis ikke vide, at Karl har havt den Udgift med.

Uheld.

Mens Venstre med erobrende Tendenser
Sig producerer flinkt i Vest og Øst
Til Gunst for sine Fremtidsexcellenser,
Der trænger højlig til en Smule Trøst,
Og derfor ta'er Parti af Hjærtens Lyst
Med »sjoselistige« Ingredienser,
— Faar det fra Aalborg som et ringe Vederlag
For al sin Møje der et dybtfølt Nederlag.

Thi denne gode Stad ved Limfjordsbroen
Erobret havde det, om ikke hel
Saa i det mindste dog den halve Del;
Og der var Sejersjubel alt paa Kroen,
Hvor Venstremænd bli'er »salige« i Troen
Paa, at de kunde slaa af Marken SKEEL
Og bane Vejen for — som man begriber —
Et Landsting af et »folkeligt« Kaliber.

Men alt, hvad Venstre vandt ved denne Sport,
Sig lader mest anskuelig udmale
I Fablen: »Hvordan Ræven kom til kort«,
Da med en And i Munden den sku' prale,
Men havde saa til Gjengjæld lidt den Tort
At maatte give Afkald paa sin Hale,
Saa hvad der paa den ene Kant var vundet,
Var paa den anden sørgelig forsvundet.

De snakked godt nok for de Aalborg Ænder
Og ikke mindre sødt for Byens Gæs,
Hvoraf til Torvs jo bringes mangt et Læs
Til Plukning — sligt jo tidt den bedste hænder! —
Vort Venstre var, som Ræven, i sit Es,
Og allerede løb i Vand dets Tænder.
Og li'esom Ræven vilde snyde Sælgerne,
Saa vilde Venstre se at pudse Vælgerne.

Det gjorde ogsaa ærlig, hvad det kan,
Skjønt det er ofte meget lidt i Grunden,
Thi »Sjoselisterne« det blev forbunden
For, at det en Slags Valgsejr fik i Stand;
Og skjønt Partiet meget har i Munden,
Det blev dog denne Gang kun til en »And«,
Som blev i hvert et Venstreblad serveret
Med Saucen: »Her blev Højre distanceret!«

Men da man skulde gjøre Facit op,
Saa gik det ganske som i nævnte Fabel,
At Lykken havde været miserabel
Og andet Steds beskaaret Rævens Krop.
Saa sidste Onsdag gjennem RITZAUS Kabel
Til Sejersbulletinen blev sagt: Stop!
Og Venstre reduceret fik sin Sejer
Fast til den dummeste blandt Rævestreger.

Store og gode Handlinger

af

Danske, Norske og Europæere.

IV.

Kjærlighed til Fædrenelandet.

Standhaftighed og Troskab havde fordum gjort de Folk, der duer i Norden og særlig de „Danske“ og Norske, saa ansete blandt de fremmede, at „Europæerne“ gjerne toge dem i Tjeneste hos sig. Desuden havde „Grækerne“ saa stor Fortrolighed til dem, at de i lang Tid valgte dem til deres Livvagt og kaldte dem Grundlovs-Væringer. Til Gjengjæld vare baade Græker og Jøder til Tjeneste for de Danske ved mange Lejligheder. En Gang foretog Kong Chresten en Rejse til Jødelandet, og paa Vejen saa han ogsaa ind til Grækerne. Deres Kejser, Ulyssis von Ithacien, tog vel høflig imod ham, men saasom han frygtede, at Kong Chresten skulde opfordre Grundlovs-Væringerne til at støde ham fra Tronen og sætte sig selv i Stedet, hvilket vilde have været de „Danskes“ Konge let nok, efterdi han ogsaa mangfoldige Gange havde „vel rejst“, saa tillod Ulyssis ham først ikke at drage ind i Grækernes Hovedstad, men lod ham blive udenfor. De „Danske“ blandt Grundlovs-Væringerne fik dog Tilladelse til at gaa ud og tale med deres Fædrenelands rette Behersker, og Bogøs Konge tiltalte dem med al den Venlighed, som han raader over. Han roste deres Hengivenhed for ham, der havde sagt: „Jeg vil værge mit Land“, men han formanede dem tillige at vise Lydighed mod de Fremmede, der havde taget dem i Tjeneste og som betroede saa meget Guld i Venstres Hænder. Men for al Ting formanede han, at den Ære, de „danske“ Skjalde Drachmann og Gjellerup havde vundet blandt Grækerne, ikke maatte fortabes ved nogen Utroskab mod den, der nu havde taget dem i Sold. Da Ulyssis fik dette at vide, forandrede han sin Mistanke, aabnede Døren for Kong Chresten, gav ham Plads paa Tronen ved Siden af sig og paabød Grækerne at forsyne Kongen med Guld og Sølv til „moderate“ Procenter.

I den ulyksalige Broderkrig, som i 1885 rasede i Danmark formedelst Uenighed i Rigsdagen om, hvem der skulde være den styrende i Landet, levede en fattig Skomager, ved Navn Hørdum, der var ansat som Præst for Menigheden i Rømersgade. Han havde af de fattige Socialdemokrater faaet et Regnskab over deres Guld- og Sølvtøj i Gjemme. Dette havde deres Fjender faaet at vide, og for at faa ham til at bekjende, hvor Regnskabet var bleven af, pinte de ham paa alle optænkelige Maader og tvang ham endogsaa til at læse „Avisen“ syv Gange om Ugen! Men alle deres Pinsler nyttede intet mod hans Standhaftighed; det eneste, de kunde pine ud af ham, var, at han havde forlagt Regnskabet og vidste ikke, hvor det var bleven af. Tilsidst satte de

ham ind i et stort Skab (Regn-Skab) i Avisen for at gjemme ham til nye Lidelser; men han bar sit Kors med Taalmodighed. Derimod bar han ikke Korset i Dannebrog med en lignende Følelse; thi, da han erfarede, at Fjenderne lagde Raad om at sætte dette ind i hans Fagforeningers røde Flag, blev han saa nidkjær af ren Fædrenelandsfølelse, at han greb enhver Lejlighed til at undvige fra denne Sag, og paa en Mængde Menighedsmøder tordnede han saa kraftigt løs mod Storborgerne og deres Overflod, at disse til Slutning bleve bange og for at forsone ham tillagde ham en aarlig Indtægt af 5000 Kroner i Skattebogen. Men ligesaa nidkjær som den brave Mand havde vist sig i Striden, ligesaa beskeden var han nu ved Modtagelsen af denne Tribut, thi han erklærede højt og lydt, at dette var mere, end han nogen Sinde havde fortjent. Ikke des mindre blev hans store Fortjeneste ikke længe skjult for hans Landsmænd, og de belønnede ham ved at tillade ham at skære en bred Spandrem af Arbejdernes Ryg.

Paa samme Tid levede den lærde og fromme Rabbiner Georg Brandes. Ved flittig Granskning i fremmede Skrifter havde han tilegnet sig saa mange Kundskaber, at man tilsidst ikke kunde finde ud af, hvilke der vare hans egne, og hvilke, der vare andres Frembringelser. Ikke desto mindre satte hans Misundere igjennem, at han ikke blev Professor ved Højskolen i Kjøbenhavn. Harmfuld herover forlod han det utaknemmelige Danmark og nedsatte sig i Berlin. Men han glemte dog aldrig sine Landsmænd, hverken dem i Taarbæk eller dem i Læderstræde, og da han saa, at hans Landsmænd i Berlin bleve skammeligt forfulgte, tog han sig varmt af deres Sag i „Morgenbladet". Men denne Kjærlighed blev ogsaa belønnet, thi hanses Landsmænd i Danmark sammenskøde en Sum, der var saa stor, at han i 10 Aar kunde faa 4000 Kroner aarlig af den, og tilbød ham den for at komme tilbage her til Landet; og endskjønt Georg Brandes tjente ligesaa meget i Berlin, opgav han strax denne Fortjeneste for at drage til sine Landsmænd herhjemme, hvilket var saa meget mere paaskjønnelsesværdigt, som hanses Folk havde Udsigt til at kunne blive Martyrer for en langt billigere Penge i Berlin.

Spænd og Spark.

Paa et Vælgermøde i Middelfart i Aaret 1885 troede Hs. Eminense Biskop Monrad at turde tilraade Nedsættelsen af en Undersøgelseskommission over Ministeriet Estrup. Des værre kunde det maaske falde Estrup ind at sige det samme, som Monrad sagde i det Herrens Aar 1864, da der i Folketinget var Tale om Nedsættelse af en lignende Kommission for at undersøge Ministeriet Monrads Adfærd. Den Gang sagde han nemlig, at vilde man ham noget, kunde man indstævne ham for Rigsretten; men for en saadan Kommission vilde han ikke møde.

Der bliver vel ikke andet for Biskoppen, end at han til Oktober maa reducere sine Ytringer fra fire og tres til en »Fortalelse«, da det naturligvis ikke gaar an at sigte Folketingstidenden for »Bagtalelse«.

* * *

»Socialdemokraten« trues igjen af en Række Processer. Den »ansvarhavende« synger sandsynligvis:

»Herts, mein Herts, warum so traurig?«

og det har han saamænd Grund nok til; thi selv om Organet for Udgiverne er et Wiinblad, er det des værre for den »ansvarhavende« kun et Vand- og Brødblad.

* * *

Sagvolderne faa ved denne Lejlighed den usædvanlige Fornøjelse at stikke til »Straamanden« i Høsttiden.

Op i Høet.

Hr. *Punch*! Jeg er Landmand. — Men naar jeg omkring
Paa Marken blandt Høstakke vanker
Og grunder paa slets ingen Verdens Ting
Og andre dybsindige Tanker,
Saa bliver jeg ofte vemodig stemt
Ved alle de Ordsprog, som Tiden har glemt,
Skjønt fordum fra Læbe til Læbe de for! —
Som nu, for Exempel, de herlige Ord:
Op i Høet!

Man siger, at Faa eller Ingen nok har
Begrebet, hvortil de just sigtede;
Men nu er jo Meningen simpel og klar,
Som om de for nylig var digtede! — —
Naar Chresten bli'er arrig og ikke kan li'e,
At Vælgerne tæller til Poli-10,
Men skjælder og smælder, — saa lad ham kun!
Han kommer jo dog om en stakket Stund
Op i Høet!

I Odense nylig Hr. Grundtmann gik hen
Og gav sine Gjæster paa Pullen;
Nu har til Belønning de valgt ham igjen
Med Akklamation, — den er ulden!
At Uldspinderhelten i Skytternes Flok
Kan ej spinde Silke, er tydeligt nok,
Men nu kan knap Hør nok til Lærred han faa, —
Nu kom jo han selv og de essige Smaa
Op i Høet.

Theatrene ruster sig alt, hvad de kan,
Saa næppe de selv kan bestride det;
Se, Avgust gaar rundt som en maanesyg Mand,
Si'er Nansen, og han maa jo vide det.
Og Theodor véd nu saa prægtig Besked
Om, hvordan man falder paa Benene ned:
Hvis Noget maa dejse, som han bygger op,
Saa rider han støt paa Nitouche's »Bob«
Op i Høet.

Og Severin hører ej heller til dem,
Der skaaner sig og ligger ledige:
Han selv før' Henresches og Skamdrup frem,
Mens Zinck ta'er den høj're Komedie;
Nu faar vi at se, hvem der klarer sig bedst,
Naar Salen er tom, hjælper ingen »Protest«;
Men, hvis man skal høste, komplet »som man saar« —
Blot Severin saa ej maa komme i Aar
Op i Høet.

Det kniber med Skruen, som Førerne fik
I Stand for at redde lidt Syle;
Med Tiggerposen de Skruende gik
Til Bønderne ud for at hyle.
De lover — de lover — at de for To
Vil slide paa Høet i Lade og Lo;
Men hvad skulde det til? — Som nu de ta'er fat,
De i Kjøbenhavn kommer ligesaa glat
Op i Høet!

Det kan gaa lige op.

— Det er dog kjedeligt, at Du nu ligger syg i Dag; saa kommer Du ikke med til Olsens Begravelse.

— Aa, hvad Fanden! Han kommer s'gu heller ikke med til min.

O sancta simplicitas!

— Det er nu saa bekvemt for mig, at jeg kan gaa lige ud om Morgenen og skumme Fløde i min Nattrøje.
— Ja, men Madam Jensen, løber den saa ikke ud af Ærmerne?!

Trukken til Vands.

Kong CHRESTEN letter Knæer over Spange,
Ned til Kanalen agter han at gange;
Saa letted' han sit Anker
I Haab om bliden Bør
Og sejled' ud i Havnen
I folkeligt Humør.
Fagre Ord fryde CHRESTFNS Hjærte;
Tidt han dog savne maa med Smerte
Fagre Ord.

Saa tog han Roret her med aaben Pande
Og stirred' i Kanalens dunkle Vande.
«Nu lad Os Lykken friste,
Som det for os sig bør,
Der plages til det sidste
Af Holstebroforhør.
Sørgeligt kun for Retten gaar 'et:
Skammelig har mit Hjærte saaret
IPSENS Ord.»

— De Sømænd raaber højt, da Baaden kommer:
«Der har har vi jo den store Folkedommer!
Lad os nu her ham bringe
Et velment Tak for sidst,
Formedelst han paa Tinge
Sad som Plimmsollerist!»
Derpaa sang alle Mand ved Spillet:
«Ned med BERG!» — Det var det, der drilled'
Allermest.

Det var nok ej den Hyldest, han attraaede:
Hans Baadefart blev ham til liden Baade.
Det var den Herre CHRESTEN,
Af Glæde han ej lo,
Da han ad Aare maatte
Her ta'e det med at ro.
«Ned med BERG!» blev der højlydt skreget,
Mens han her Bræk fik paa sig eget
Fagre Ror.

Skjønt selv han sad til Rors i Agterstavnen,
Han paa et Varp led Skibbrud midt i Havnen,
Hvad før er arriveret,
Naar han har gjort Bestik.
Hans Folkegunst, — man ser 'et —
Til Agters ogsaa gik.
Ikke blot trindt omkring i Landet,
Men til Søs gaar han nu i Vandet!
Arme BERG!

Hvad der laa om Smørret.

Markisen udenfor Mogensens Vinduer strakte sine skinnende Flader i Solstraalerne, som en badende Odaliske strække sine hvide Lemmer paa Marmorbassinets kølige kulsorte Rand, medens en doven Sydostvind, efter først at have pustet Røgen fra Amagerlands duftende Fabrikskorstene ned i Christianshavns smalle Gader og efter at have listet sig som en forvoven Kat over Christiansborgs kullede Murtinder og forgjæves forsøgt at spille Bold med Kuglen paa Nikolai Taarn, nu som en kaad Hundehvalp nappede i de nedhængende, rødkantede Flige af Lærredet. En kølig Luft, et duftsvangert Halvmørke slog *Punch* i Møde, da han fra den solstegte Gade steg ned ad de to Trin, der førte til *Mogensen & Co.*s Smør- og Victualiehandel. Men hvor var Mogensen? Ikke til at øjne! Bag ved Disken stod kun en bleg, smægtende Yngling, hvis tynde rødblonde Haar var delt i Midten og ved Hjælp af en halv Pægl Haarolie glattet ned i to frynsede Gardiner saa gjennemsigtige og tyndslidte at se til, at de umulig kunde hænges op uden i en Stue til Gaarden. De mælkeblaa Øjne, der syntes at sære løbne sammen som Tykmælk i Tordenvejr, stirrede tankeløst ud i Rummet,medens den langstrakte, svagt til Siden bøjede Næse røbede Tendens til at lede Ejeren bort fra den lige Linie og føre ham rnndt i en evig Carrusselfart. Hvor var Mogensen? Ynglingen svarede, at han laa paa Landet, og *Punch* erindrede sig pludselig paa en Skovtur at have kjørt forbi en anselig Villa, inden for hvis aabentstaaende Vinduer en ældre Gentleman med et umiskjendeligt mogensensk Sving over sig, havde præsideret for et velbesat Spisebord ifærd med at drikke sine Gjæster til i den i de mørkegrønne Rømerglas perlende Hochheimer. Og paa Sadelpladsen ved Væddeløbene havde han set Mogensen med høj graa Hat og enorm hvid Vest fixere Starteren med en hestekyndig Kjendermine, der bragte en omkringluskende Bookmaker til at holde sig i ærbødig Afstand. Mogensen var paa Landet, men den Skjevnæsede havde Instruxer, og da *Punch* kom hjem i sin Families Skjød, medførte han som *spolia opima* ikke blot et Pund guldgult friskkjærnet Græssmør, men ogsaa en af de Epistler, hvis Haandskrift er ligesaa kjendt af ham som af *Morgengnavets* Sættere. Den lød:

A Monsieur!
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
à Ludseroed.

Mon cher ami et compagnon de partie! Encore je suis sur libre pied, encore je peut me mouvoir ou j'ai Volupté[1]), encore je peut incendier mon cigarre dans la salle de concert de Monsieur Balduin Vallé[2]), ce celebre prédecesseur d'orchestre de Tivoli, encore je peut voiturer dans un fiacre sur la ligne longue[3]), encore je peut naviger dans le canal, car comme dit le poete de ce grand héros de mer Monsieur Niels Noël, qui avec son bâton enseigne les ètrangers, qu'ils ne doivent oublier le bateau de vapeur mais se hâter un peu s'ils veulent avec „Le Danois du temps de Culottepelu[4]) chez soi clapotent dans l'eau"

Encore je suis un homme libre, mais possiblement ma prochaine èpitre sera êcrit de la maison de force ou comme mon ami et collège Monsieur Amour[5]) m'a expliqué si complaisant, de la maison de correction.

Moi me corriger! Est'ce que jè suis un pauvre correcteur? Je ne peut corriger les autres, specialement ces malfaiteurs de la rue de rien[6]), qui ont osé nous prendre le pain de la bouche en publiant leur miserable libre de chant démokratique. Oh ces beaux chanteurs, le Eedouard et ce petit Pierre Second! Et ce Cesse[7])! Il a fait cesser ma grande machine, la liberté de la chaise d'orateur, et a parlé sur une chaise d'orateur avec un maitre de police, comme cela ne faisait rien! Il me veut faire ridicule, mais il peut s'epargner son incommodité! Je le ferai moimême! Tonnerre! Têtebleu! Ventregris! Morbleu! Pardieu! Och mon ami, il y a des traitres parmi nous; Nous avons beau chanter:

„A bas avec Estroup, Scavenius et Corbeau[8])!"

Quand nous Danois ne pouvons pas expulser ces Européens avec leurs mains humides[9]), nous doivent aller à notre maison et nous coucher.[10]) Mais mon doux Borchsenius et mon brave Cour de Croix[11]) m'ont promis, qu'ils travailleront sur cela dans la transpiration de leur visage. Et je me fiè sur ce deux vielles transpirateurs[12]), Et le Comte me trahit aussi. Pourquoi a't'il se fait une constitution[13])? Nous ne sommes pas des constitutionnels, nous sommes Girondistes et des Montagnards, qui ferons la guerre de frère, sinon avec les rifles, qui ce chicanneur, ce Monsieur Ortiemari[14]) nous a pris, mais avec nos mains nus et surtout avec notre chagrin de bouche[15]). Faites cercle tous hommes Danois et tenez vous solides![16]) J'espère que vous, Jesper, veut faire cercles avec les autres gourmands et cracher dans le fusil[17]) en donnant un à deux couronnes pour notre caisse de guerre!

Salut et fraternitè!

Chretien Fils de Paul dit Montagne
cidevans roi et sacristain, a prèsent accusè.

---

[1]) Lyst. [2]) Dahl. [3]) Langelinie. [4]) Lodbrog. [5]) Liebe. [6]) Integade. [7]) denne Hørup! [8]) Ravn. [9]) flamme Hænder. [10]) gaa hjem og lægge os. [11]) Korsgaard. [12]) gamle Svedere. [13]) Helbred. [14]) Nellemann. [15] Mundlæder. [16]) staar fast. [17]) spytte i Bøssen.

Promemorrium

anbelangendes

Tingenes Tilstand.

Til Velædle Jomfru Severine Andreasen!
paa
Folkehøjskolen i Tappernøje.

Du ska ta en me Ro, Severine, og inte ve Læsningen aa Stoderingen a Nejenstaaendes bekomme Dyspepsin eller Opstrusjon eller none a di andre maadærnere nervøse Illebefindender, faamedelst de er ganske haar dø sæsong i Ferrietiden, vor der inte kommer saameiet som en rød Strive paa Plakatten des Aarsags, men den er regtenok gruli gal, som lange Hendrigsen bemærgede, da vi forleden Aftning var drøssede ned forant Krumkaven ved en Gammeljakobsen, vorpaa han spøttede to Gange og satte Fengeren paa Næsen paa den Side, vor Vaarten inte er. Va der gore maj ubehaveli i mit Humør, saa Kvæksøllet i mit ingvendie Tærmummæter sank en halhundrede Gradder under Frøsepunktumet. Men mandede Ræer og ga lange Henrigsen Saludt ved at interpolere han som min Unnergivne med at biligge sin Erklæring med Dokkementer etsætera. Vorpaa den Lange grinede a mig og ragte mig Dogter Manikums eien aafisiæle »Bærlinske Tidende« ud, vori der sto a læsse, a vi hadde Unnerbalangse paa 75000 Kroner me tilføiet Forklaring a Sjæfen, a de ku vi tagge den gamle Baron for a vi hadde spanderet baade ælegtrisk Blos og Krandse og Giirlanter paa han og fem a hanses eine Kaamædiers Opførelse. Aa naar je sier Severine, a je ble til Maade som Dongsuang, naar Komandanten kommer anstigende og præsangterer han Reiningen over Supeen, som vi altid maa see paa, formedelst vi ska gaa los me Taarden aa Lynild næsten lie omiddelbarligt ovenpaa, saa er de inte Sandhed mæ Maattefikkesjon men det rene skære Fakta, som jæ tore staa ob a min Seng Kloggen Told om Natten uden Maaneskind aa svære paa. Men saa begønte den Lange a blie nedderdrægti aa stelle Ansegt ob som Mæfistaafeles eller Eedevart Brandes, naar vi gir Ambrosius og ligger »Gøngendes Grund« ad actibus, som din salli Far pleiede van at sie, aa da han gir sig tel aa nønne:

»Ner med *Holberg* med *Fallesen* aa *Krohn*!

Vi vil inte gi Kaamædier mer, som er gort a en Baron«. samlede je mig sammen aa rejste mig ob, lisom je har sedt Carlprise gøre, naar han speller krænket Værtighed, og rømmede to Gange, vorpaa je saa den Lange ind i hans af Haanskhed overfyldte Gefjæs aa bemærgede: »Tror Din lange Bøllekaftajn, Du har Lov og obløfte din Tonge aa tale bespottelie Ord enten om den gamle Baron, som sitter der med sin Stok aa kan inte svare faamedelst han er afgaaen ved Døden aa desuden a Braanse aa et Kaanstværk, eller om Sjæfen som væl er værken a Braanse eller afgaaen eller et Kaanstværk eller mod Engstrogtøren, som er vores Hæder aa vores Staalthed, saa ka Do drigge Din Gammeljacobsen alene, aa je ska inte begegne Dig med Misundelighed desformedelst, men Du ska inte oleilie Dig me a komme me Anmaadninger om Extraktarbede ve den Engstitusjon, vor je har den Ære a besørre baade Taarden, Lynild aa Alfebørns Nedhejsning fra Saafitterne. For der er venket a fremtidigen! Vorpaa je faalod Senen aa Kromkraven aa laa hele Natten aa kunne inte saave, va Motter trodde kom a je hadde spist to røgede Bornholmere aa et haarkogt Æg, men var formedelst Spikkelasjoner aa Anfægtninger over Underballangsen. Aa va de inte faa Desseplinens Skyl, Severine, aa saa for din blomstrende Ongdom som inte fortjæner a siddes andre Krossedoller i Hoded en som Papirlodter, naar du skal danse Dævldans i »Spellemanden«, som vi da har a trøste vos mæ inte gik rabondus, men Anbelangendes Baronen kommer vi tel a stegge Ræv i Sejlene, og ligge paa en annen Bov, for spør Du »*Vaar hen?*« vi ellers gaar, saa sier je, næddenom aa jæm mæ hele Maalevidten baade« *Stadsmand aa Borkerkaftejn*« aa »*Vaar hen?* aa »*Løkken i Arendtsen*« aa Kaufmands Støgge »*Amfibiom*«, som jo ha faabudden Dig a se, faamedelst Du ha inte den nødvendie Maadenhed aa Sjælsstørke tel a stodere Versemaal, men er Sjæfens Livstøkke som je derfor inte vel sie en Mok om, aa vi har hat Maler ifjor aa inte passet Sjangserne, men Du ka tro Sjæfen har nok lagt Hodet i Blød, aa vi har gort klart Skiv aa blæst Kanonerne ud, aa skelt vos a med et Par Fruer aa Frøkener, saa der blir Plads for Debotandinder, saa læs Du bare paa Drammetorgien aa kom tel de Ræsiterendes, for gør Du Løkke hos vos, saa gir Sjæfen Dig Rejsepas aa en go Skusmaalsbog ænten tel Severin æller Rasmussen æller tel aa ride Nitusje i Annersens Sirkus Dagmar paa Vesterbro. Aa gør Du ingen Løkke, ka Du faa Lov a blie her aa spelle *Titannia* eller *Daarine* i Tartyffe. Men hører Du none ude paa Højskolen sie, de gaar galt herinde, saa tænk paa din salli Far aa paa Sjæfen, aa paa den gamle Baron aa svar Dem som je svarte den Lange men mæ Kvinnelihed allieveller. Aa knivver de, lar vi Svenskeren sønge Dongsuan et Dosin Gange aa Raatterne leie Kispus i »*Spellemanden*«. Saa vi klarer vos nok.

Din altid hengivne Ven
aa i Henseende tel Konsten Fosterfader
Petersen.

Skod Manne! Skod!

Du »Danskes« Vej til Ros og Magt,
Sortladne Havn!
Om dine Sønner blev der sagt,

De mødte CHRESTEN med Foragt
Trods hans bevidste Folkemagt
Og Kongenavn!

— At Gale-Asen BERG mon faa
Slig Overhaling, bøded paa
Et Savn.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand №. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 32. Torsdagen den 6. Avgust. 1885

PUNCH.

Klog af Skade.

Næjækattelidikatte!

Den syge Mand.

Vore Demokrater svært med Næbet hænger,
Der er Sygdom i den hele Legion;
Selv *Morgengnavet* skrev jo, at vi trænger
Til en forbedret »Konstitution«.
Trods EEDVARDS »*Lægemidler*« gaar det daarlig
Blandt de sorte Smaa med Sundhed og Humøret;
Ja, GREVENS »Helbred« trues nok alvorlig
Af en Forstoppelse i Talerøret.

Skræder HOLM og HØRDUM skaanes ingenlunde
For Sygdomsanfald, hvad vi faar at se;
Nu de trækkes maa med deres »røde Hunde«,
Li'esom TRIER med sin »Munddiarrhoe«.
CHRESTEN BERG, som kasted' op i »*Morgengnavet*«
Og ned i Holstebro, er vel ej dødssyg;
Men paa sin Baadeudflugt ud mod Havet
Fik han ondt og staar paa Listen nu som »søsyg«.

TAUBER ligner næsten ganske et Spøgelse,
Han er bleven lovlig mager, stakkels Mand,
Der maa være noget galt ved hans Fordøjelse,
»Provisoriet« han ikke døje kan.
Men hvor ilde han i denne Tid end stedt er,
Vil endnu han gjerne baade tørt og vaadt ha'e,
Han trænger bare lidt til mer Diæter,
Og en — Baderejse kunde han ha'e godt a'.

I Vælgerfolkets ædlere Organer
Er Spiren til den slemme Syge lagt,
Som Livet efterhaanden fra dem raner,
Trods »den stille« og »bevidste Folkemagt«.
»*Den nye Tid*« og »*Klown*« er alt kreperet
Af Mangel paa tilstrækkelig Næring;
Deres Broder, *Dag**)*s-Avisen* er generet
Af en sechert uhelbredelig »Tæring«.

Ja, Sygdom meget mer end Gift og Dolk har
I Aar i Venstres Roder rodet op,
Og det udødelige Vælgerfolk har
Nok stadig »Faaresyge« i sin Krop.
Dets »Lerere«, som Tavshed blev befalet,
Af »Mundklemme« har havt mer end nok Skade,
Og nu skal HØRUP snart paa Hospitalet
For at gjennemgaa en Kur for — »Broch-Skade«.

*) Renoveret.

Store og gode Handlinger
af
Danske, Norske og Evropæere.
IV.
Kjærlighed til Fædrenelandet.
(Forts.)

Under Kong Chresten den Stores Regimente skete den sørgelige Begivenhed, at Allerhøjsammes Vinterresidentsslot Christiansborg gik op i Flammer. For at raade Bod paa denne Ulykke traadte en Del Mænd sammen og foreslog at yde Bidrag til Slottets Gjenopførelse. Der var ogsaa mange, der gave rigelige Gaver; men blandt dem alle maa især nævnes Gaardejer Hans Jensen Dønnergaard. Denne patriotisk sindede Mand var Medlem af det saakaldte Folketing, en Forsamling Mænd, der havde deres Møder paa Slottet, og hvis Specialitet var at ligge paa den lade Side og derfor modtage et lidet Vederlag. Til Minde om denne Ladegaardsspecialitet besluttede Dønnergaard at skjænke en Ladegaardsspecie til Værdi af fem Øre som Bidrag til Slottets Gjenopførelse. For at skaffe denne betydelige Sum til Veje maatte han gjøre svære Opofrelser, ja, der fortælles endog, at han i den Anledning maatte rejse et Laan paa sin Døbeseddel hos Vexelmægler Lorents Bing, der ogsaa var villig til at laane Hans Jensen Øre, efter at denne paa Ære og Samvittighed havde afgivet en Erklæring om, at han ikke havde slaaet nogensomhelst Plade med Attesten og i den Anledning faaet nogen Tilsigelse til at møde i Retten. Men Dønnergaards fædrelandssindige Opofrelse blev ogsaa paaskjønnet efter Fortjeneste; thi da Dønnergaard havde indsendt sin Ladegaardsspecie, sammentraadte strax en Komite af hans Medborgere, der besluttede at betale ham med samme Mønt. De stiftede da et Legat, det kom til at hedde „det Dønnergaardske Familielegat", der hvert Aar skulde udbetale en Ladegaardsspecie til Dønnergaard eller til den mest trængende af hans Efterkommere og saaledes paa en Gang forevige Mindet om Stamfaderens højsindige Offerberedvillighed og tillige erstatte Familiens Tab.

S Aaret 1848 gjorde de undertrykte Schleswig-Holsteinere Oprør mod de Nationalliberale i Kjøbenhavn. Skjønt de fik trofast Hjælp af deres tyske Brødre, bleve de dog igjen undertrykkede paa det grusomste ved Anvendelse af tapre Landsoldater og lignende brutale Magtmidler.

I lang Tid var der ingen, der dristede sig til at tage deres tabte Sag i Forsvar. Men endelig fremstod Doktor Pingel, en „Evropæer" af Fødsel, men med et varmt Hjærte for den Uret, den ulykkelige forladte Broderstamme havde lidt under de Danskes tyranniske Herredømme. Han tog sig saavel i Tale som i Skrift varmt af deres Sag, og navnlig skrev han i „Politiken" flere Gange til deres Forsvar, hvilket var dette Blad meget velkomment, da hans Opfattelse af „den dansktyske Strid" ansaaes for et hensigtsmæssigt Middel til at „vække de berømmelige Traditioner fra 1848". Denne Sympathi for Schleswigholsteinerne udelukkede dog ikke, at Organet for den højeste Oplysning kort efter brugte Navnet Schleswigholsteiner som et Skjældsord og anvendte det ganske utvetydig om Professor Matzen, en født Sønderjyde, men beklageligvis ikke Venstremand. Dog denne Uagtsomhed bør ikke lægges Doktor Pingel til Last, da han netop den Gang sad „meerumschlungen"

ovre paa Ærø og var i Begreb med at dysse Beboerne i Søvn med Forsikringer om Venstres fædrelandskjærlige Sindelag.

Kaproningen ved Langelinie.

Om Morgenen var der faldet Draaber, fugtige, vaade, af den Slags, som tyder paa Regn; Paraplyerne havde hvælvet sig sorte og uheldssvangre i Gader og Stræder, undtagen de, der nedslaaede holdt sig hjemme i Stativerne i Entreerne. Øresundet laa stille og dvask, ikke blaat og livligt, dets Spejl lignede en pletteret Nysølvs Bakke, der ikke er bleven poleret siden sidste Selskab, fedtet og plettet; ude i Horizonten dyngede Skyer sig op ovenpaa hinanden, graa Skyer, sortegraa, staalgraa, askegraa, blaagraa — ovenpaa hinanden vare de stablede som Kjolestoffer i et Sørgemagasin, saaledes laa de i alle Nuancer.

Men Himlen holdt tæt, og der blev muntert i Sundet udfor Langelinie. Klubbens Medlemmer var mødte tvivlraadige og forlegne med deres forlegne og tvivlraadige Damer; triste gik de om Bord i Damperen, men da de først fik Dampen op, gik det glat ud mod Dommerskibet, der laa mørkt og truende som en loyal Kriminalretsassessor, omkredset af de vævre Robaade med de blaa eller graa, graa- og blaastribede eller blaa- og graastribede Mandskaber og af de spirituelle Avisodampere med de begavede Avisreferenter med Hattene paa Hovederne, thi her var frit, ugenert, evropæisk, ikke indskrænket og borneret som hos Brockmann i Odense.

Kaproningen er ikke Adelens Yndlingssport. Hvor skulde de nærvesprængte, marvudsugede unge Adelsmænd faa Kraft til slig anstrængende Sport? Kaproning kan kun øves af Kjærnekarlene blandt *unge Mennesker*, disse sværlemmede Yndlinge med de stramt sluttende Benklæder om de muskuløse Ben, — Fædrene have stiftet *gammel Gjæld*, men Sønnerne indfrie Kapitalen; det betaler sig . . . spørg P. G. Philipsen!

Dagen før.

Han har ikke sovet om Natten; uafbrudt har det summet for hans Øren: »Ro, ro til Fiskerskjær«, men det har ikke lullet ham i Søvn som i haas Barndom, da hans Moder sang den ved hans Vugge, eller Partiet blev doubleret af Ammen, naar Moderen var ude. Han føler sig ikke vel til Morgen, Rotouren optager alle hans Tanker, han har ingen Ro i Kroppen.

En har ondt i Hofterne, en Anden klager over Tofterne. Ingen af dem befinder sig vel i Sømandskofterne. Nogle ere sultne, de tage sig en Boeuf med Løg — engelsk — eller med Perersille — fransk —; Andre ere tørstige, En tager sig en Akvavit — med Angostura, de Øvrige holde sig til Kysterne, ikke Øresundets Kyster, men Sabroes.

De to Skud.

»Bum!« lyder det, ikke dumt og meningsløst som den Gang Professor Molbech fyrede sit bekjendte Bum af, — det er Signalet til at være klar.

Alle sidde de stille og tavse paa deres Plads, ubevægelige og vanvittig stirrende som Figurerne i »Panoptikon«; men ser bedst Anstængelsen i Øjnene, det ene skeler ud langs Aaren, det andet »hænger« ved Styrmanden — det har kostet Flid og Tid, Møje og Besvær at bringe det til at sidde saaledes; men man ser, hvad fire Maaneders Øvelse kan drive det til, det ser ikke saa skeløjet ud.

Strakte forover sidde de som Tigere paa Springet, de have slaaet deres Kløer i Aarerne; Ryggene ere bøjede som Flitsbuer, dog ikke runde, Armene skinne glatte som Aal af Indgnidningen med Kognak. Benene ere bøjede, som gjaldt det at sparke Formanden ud af Baaden. Det blaastribede Mandskab præsenterer sig bedst, man kan tælle hver Hvirvel i hver Enkelts Ryggrad, og de blaa Striber ligge tæt paa Ryggene.

Alle ere de nervøse og febrilske. Hver vil saa gjerne vinde, thi han roer kun for hende, der staar inde paa Langelinie eller maaske følger ham paa en af Smaadamperne, — og hendes Hjærte slaar lige saa stærkt som hans.

»Bum!« lyder det anden Gang. Baaden flyver af Sted som en Pil — som en Pil paa Tivolis Skydebane.

En — To! En — To! Lange Tag!

Løbet.

Efterhaanden kommer der mere Ro over Mandskabet. Uvilkaarligt mærker det, at hvad det kommer an paa ved en Kaproning er Ro, Ro, og atter Ro . . . ellers gaar Præmien i Løbet.

En Enkelt ser sig om efter Modstanderen, men ve ham! »Asen! . . . Bæst! . . . Bølle!« Skjældsordene regne ned over den Ulykkelige. Nerverne dirrer, Senerne pirrer, Hovederne hvirrer, Øjnene stirrer. Baaden hopper fra Bølge til Bølge som en Græshoppe fra Tue til Tue; Aarebladene dukke ned i Vandet og dukke op igjen som Vildænder, Edderfugle eller Terner . .

Terner! . . . Han kommer til at tænke paa den liden Terne, der venter ham i Land med Sejrens Lavrbærkrans. Han haler ud, ivrigere end den værste Udhaler. Han vil vinde Prisen for hendes Skyld, han arbejder i sit Ansigts Sved. Endelig naar han Maalet — — — som Nummer To.

Dog ikke alle. De, som komme først, blive Nummer Et.

* * *

Om Udfaldet af de forskjellige Løb kunne vi fatte os i Korthed, thi da alle Bladene have bragt Meddelelser herom, skulle vi ikke trætte vore Læsere med en Gjentagelse heraf.

Tillæg til Demokratisk Sangbog.

I

I alle de Riger og Lande,
Hvor voreses Folk satte Spor,
Vi fægter med aaben Pande
For hvem, som paa *Logos* tror.

Det var vorses Kjendingsmærke,
Vi grinte ad Korsets Tegn,
Og alle de hyklende Klerke
Vi ryddede helst af Vej'n.

Naar Fjender vi kasted' vor Handske,
Vi viste dem Næsen og Fod,
Han sa'e, vi var ikke »danske«,
Men af »evropæisk« Rod.

Vil nogen af »voreses« fægte,
Men sætter ej Næsen i Sky,
Da ved man, han ej er ægte,
Vi ud af vor Mund ham spy.

II.

Moders-Maal er vort Hjærte-Sprog,
Mens sjunge vi kan og læse;
Moders-Maalet jeg fik som Pog
Og dertil min Faders Næse.
Sødt i vor Høj-Skole-Gang,
Sødt hos Grundtvig og hos Tang,
Sødt i Eftervrælet.

Moders-Maal er det Skræp, hvorpaa
I Holm-Gangen trygt vi stole;
Det alene paa Flugt kan slaa
Den fremmede Jøde-Skole.
— Sødt i Bergs og Bojsens Mund,
Sødt hos Korsgaard og Jens Lund,
Sødt i Eftervrælet.

Moders-Maal er det Hjærte-Træ,
Som alle hos os opelske.
Aldrig mer vil vi give Læ
Det Hørupske Pludder-vælske.
— Sødt i Kro og Folke-Ting,
Sødt i hver en Riffel-Ring,
Sødt i Eftervrælet.

Moders-Maal, vi paa Tungen bær',
Skal ikke Æh-Bæh forvanske;
Trodse kan vi hver Evropæer
Med vort evro-pære-danske,
Sødt i Schnack og Gammens-Ord,
Sødt i Skamdrups Sjunge-Kor,
Sødt i Eftervrælet.

En ny Sekt.

Smeden: Ded æ dov noet underlig noet me di her forskjellige Religionssekter; je synes saamænd, di æ lie goe allesammel.
Præsten: Ja stor Forskjel er der jo ikke paa dem.
Smeden: Næj, og ded æ jo i Nadveren den æ; men der æ én Sekt, hvis Særejenheder je itte rejdi faastoer, ded æ disse Herlovianere!

Gjenvej.

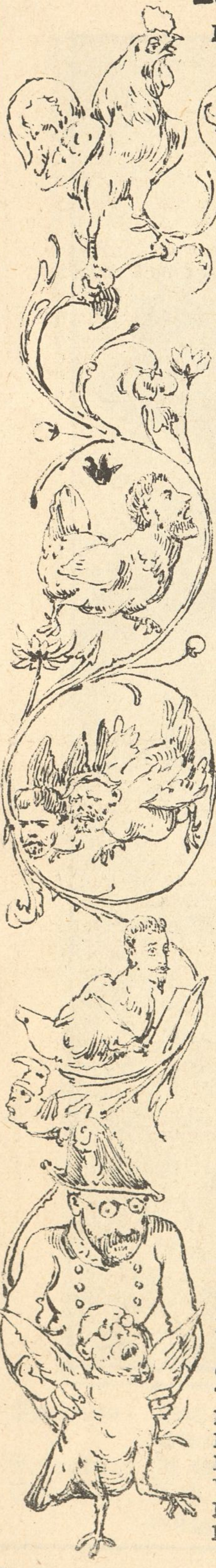

Gaardmanden: Her gaar ingen Vej!
Døve Dorthe: A wil saamind te Kierk.
G.: Aa, gaa ad Helvede til!
D.: A æ saamind ræj te a kommer faa silde.
G.: Nej, Du kommer tidsnok!
D.: Ja, a wil li'godt stræv aa go, de a kan. — Faawal!

La' Chresten gaa!

Mel.: Vil I nu bare la Hønen gaa!

Kors, hvor i *Venstres* Hønsegaard
Hanerne galer i dette Aar!
Stadig om »Broderkrig« de spaar,
Men naar paa Sværdet *Højre* slaar,
Venstre det klynker: »Lad Hønen gaa!
Vil I nu bare la'e *Venstre* gaa!
Mulig vi dog en Finanslov faa,
Dersom I bare la'er *Venstre* gaa!»

Cantor fra Trinitatis saa from
Til os paa *Ridebanen* kom,
Ham syntes *Skytterne* mindre om,
Hyssede fælt ad hans Tales Flom.
Bange da blev de sorte Smaa,
Hyled' i Kor: »La' Cantor gaa!»
Skindet af ham er ej værd at flaa!
Derfor la' bare Cantor gaa!

Paa Roskilde Banegaard lød et Vræl,
Mængden den viste sig vild og fæl:
Trier den vilde — det si'er han selv —
Hakke til Plukfisk fra Top til Hæl.
Højre dog sa'e: »La' Trier gaa!
Vil I nu bare la' Trier gaa!
Taubers Øren ej renvaskes maa!
Tauber og Trier — dem la'r vi gaa!»

Oppe i Integades Krog
Sidder Eed. Brandes »bleg, men klog«,
Skriver paa en evropæisk Bog,
Mens Bing han vifter med Dannebrog
Og synger saa blidt: »La Eedevard gaa!
Vil I nu bare la' Eedvard gaa!
Ellers I nok'en »Et Brud« skal faa!»
— Nej la' os saa heller la' Eedvard gaa!

Hørdum han regner, men regner galt!
Skjønt af sit Regnskab han tidt har pralt,
Hans Regnskab er slet ikke »socialt«:
Det putter sig bort — det er højst fatalt.
Hurop han si'er! »La' Hørdum gaa!
Vil I nu bare la' Hørdum gaa!
Pengene, dem kan I dog ej faa!
Derfor la' bare Hørdum gaa!»

Chresten fra Bogø, saa tyk og trind
Troede, han havde i Sejlene Vind,
Hovmodet gjorde den Fører blind,
Højre har fanget Kong Chresten ind.
Korsgaard si'er: »Vil I la' Chresten gaa!
Vil I la' Holstebroberg gaa!»
Men Nellemann passer nok bedre paa,
Han la'r skam ikke Chresten gaa!

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Vierte verbesserte Ausgabe.)

(Schluß.)

Panopticon.

Dies ist die Auflösung auf der Kabinetsfrage, die hier im Dänemark so oft discutirt wird: Wann kriegen wir einen neuen Kabinet? Nun haben wir einen neuen Kabinet bekommen. Ist freilich nur ein Wachskabinet, heißt aber Panopticon, wie der odensiche Hennings sich nicht Barbier, sondern Arztassistent genannt hat. Honnettes Ambition! Treten wir hinein. Es kostet zwar zwei Kronen, lieber Germane, aber das ist nur eine Galanterie des Direktions, welcher den ersten Tagen den Besuchern eine Wachsnase aufsetzt, um ihnen gleich zu localisiren. Die Wachsnase schmilzt wieder ab, und wenn Sie, lieber Germane, wieder kommen, ist wohl auch die Zweikrone bis zur Hälfte geschmolzen. Das geht wie bei dem Munkaczy. Um unter den Wachsfiguren zu kommen muß man den Talgapparat passiren, welcher den Talg von den fetten Personen abkneift. Mit diesem abgekniffenen Talge werden die Wachspuppen restaurirt. Es steht wohl im Cataloge, daß der Nimb die Restauration übergenommen hat, aber diesses Bienengeschäft gilt nur den Lebendigen nicht den Abgebildeten. Sind Sie durch? Gehen wir dann zum

Großen Saal.

I. Holberg im Frauenzimmer. Gehen wir lieber weiter!

II. Der Bischoff Grundtvig. Haben Sie den Grundtwig gekannt? — Nein — Das ist Schade! Kennen Sie die Grundtvigianer? — Ja! — Das ist auch Schade!

III. „Die Atelier der Kronprinzeßin von Schweden." Hier wird Ballade, wenn die Normänner sehen, daß hier nicht „von Schweden und Norwegen" steht. Der Kronprinz wird modellirt. Das hat der König nicht nöthig. Ist ja jüngstens selbst ein Modell eines parlamentarischen Königs geworden.

IV. „König Carl der Zwölfte stirbt." Ach warum hat „der alte Friederichsteinmann" auf den Thiergartenhügel dies nicht erlebt! Er würde gang enthusiasmirt sein „Nix pille!" ausgerufen haben.

V. „Der Matros".

„Dann belomne ich Gesetz rückwärts zu gehen
Nach des Chefes Kajüte, die feine,
Den Vessel dort kann ich gratis sehen
Und den mit der Auge, die eine".

Ja den Vessel können Sie da sehen, den Vett aber nicht, aber hier sitzen doch einige alten gemüthlichen Vettern, zum Beispiel den Schauspieler Jerndorff als Otto Rud und den Schauspieler Cetti als Niels Juel.

XVII. »Die Vegaexpedition". Professor Nordenskiöld bekommt ein Invitation zu Mittagsessen. Der junge Hovgaard sagt: „Gehen wir dahin!" aber der Palander sieht erschrocken aus. Er ahnet schon was kommen wird.

XXII. König Christiern II bei Dyvekes Todtenbette. Die Dyveke hat spanische Kirschen gegessen und ist darum von Cholera abgestorben. Der König spähet nach die Bacillen.

Der maurische Saal.

Hier sind schöne, maurischen Teppiche, aber kein einziger Maurer. Nur vielleicht ein Paar Freimaurer, die ja frei gehen

können. Laßen uns aber nach die schönen Maurerinnen uns herumschauen. Da oben auf die Balcon steht eine. Das ist:
VI. „Die Schauspielerinn Frau Julie Lumby Lange Hansen. Im Catolog steht aber: „Nein das ist nichts als Fricadellen!“ Aber es ist Schlag in diesen Fricadellen. Nicht wahr?
VII. Kindergarten. Vier Wachskinder von einer Modemagasin. Hoffen wir, daß diese Wachskinder bald aus dem Kindergarten wachsen müßen! Für Erwachsene sind sie zu kindlich.
VIII. Vier Schauspieler. Ach mein Gott, das ist ja der liebe Hr. Wulff, und der Kolling und vielleicht auch der Neumann. Wir können sie auf ihren alten Kleider erkennen, welche der Bernhard Olsen ihnen abgekauft hat. Aber der Vierte ist uns anbegreiflich. Ist vielleicht ein Sohn oder Tochtersohn des alten Stigaards, welcher hier debutiert.
IX. A Portas Café.

Man muß hier 25 Øre wieder zahlen. Erlauben Sie lieber Germane, daß ich zahle; ich leide nicht, daß die Fremden so aufgezogen werden sollen sein bleiben! Alle die Wachsfiguren hat der Pacht poussirt. Die ganze Café ist eine Pousse-Café, worin der Pacht seine guten Freunde hineinpoussiren kann. Darum ist auch Berühmtheiten am meisten ausgeblieben und nur die Merkwürdigkeiten poussirt geworden. Daß der Dr. Schandorph poussirt geworden ist, ist aber verklärlich. Er ist so poussirlich. Aber warum steht da der Erik Skram? Ja die andere Skrams, die beiden Peter, sind ja hier, der Seeheld unten, und der Kammersänger oben, darum ist ja die ganze Panoptikon eine Art Familiengalleri der Skrammen geworden und darum sind selbst die Aufwärter so strammeriert. Hier steht der Hermann Bang sehr ähnlich und hoffnungslos, und der Lindberg sitzt auch da, und der Severin Abrahams sieht zwischen diesen beiden Oswälder aus wie ein junger Debutant. Der Dr. Georg Brandes sollte da sein, ist aber im Exil nach Berlin gegangen. Ist bei den Castan im Kaiserhalle auch etwas angenehmer und billiger. Und im deutschen Wachs populi würde der Georg sich auch viel großer ausnehmen. Der Robert Watt steht auch da und sieht kritisch auf einen Damenhut, den eine scheußliche Gliederfrau trägt. Die soll Judic sein. Aber Nein! Wäre die da die Judic, dann müßte der da nicht der Watt, sondern der Abrahams sein. Das sagt mir mein Judicium. Gehen wir weiter!

XI. Der schlafende Wald.

Das sind Linkenmänner und desweilen stehen sie so linkisch da und schlafen und träumen von der schönen Taburette, die im anderen Ende des Saales in einem Thurme sitzt. Wollte Ihnen gern, lieber Germane, den großen Berg zeigen. Ist aber nicht hier. Ist vorleufig im Verhøre, und wenn er daraus kommt, wird er wohl in dem Kerker, wo nun die arme Louise Michel sitzt und mit ihren Katzen katzenjammert, eingesperrt. Er kriegt wohl auch ein Hausthier mit, zum Beispiel den Borchsenius. Nun hat aber der Graf Holstein des Berges Platz ohne weiter eingenommen. Ist nicht sehr ähnlich und Sie können sein Porträt anderswo, zum Beispiel am Gammelstrand 50, viel besser sehen. Alle die Kleider sind beinahe dem Wachskabinette von den Portraitirten übergelassen. Sind so freudenvoll gewesen doch einmal in einem Kabinette sitzen zu dürfen. Möchte wissen, ob der Kalot des Høgsbros auch echt sei! Man wird doch diesen Politiker anzusehen bald müde. Sie sehen so abgewelkt aus. Und auf dem Tische liegen nur abgewelkten Blätter: „Der neue Zeit“ zum Beispiel! Ja wenn Jemand wieder diesen Blatt lesen wird, dann werden die Schläfer wohl erwachen, und die Taburette will von ihrem Thurme niedersteigen, und dann wollen wir sehen, wer der rechte Ritter sein wird. Aber das geschieht nimmer.

XIV. Mordschlag bei einer gesellschaftlichen Zusammenkunft.

„Wenn das Oel wirket im Balkenstuben“ u. s. w.

Und nun hat das Oel gewaltig gewirkt, und die „Europäer“ und „Dänen“ sind mit einander im Kravalle gekommen und haben sich todtgeschlagen. Das Blut — aber, lieber Germane, Sie werden ja ganz bleich und Sie transpiriren so stark wie ein schmelzender Wachsfigur. Lasset uns lieber hinausgehen. Wollen Sie in Tivoli? Ja dann kønnen Sie auch ein „Panoptikon“ sehen im Revutheater und zwar vielleicht mit neuen Figuren, die jüngstens poussirt worden sind. Aber hier ist noch viel zu sehen und noch vieleres nicht zu sehen, zum Beispiel das Ministerium, den Meldahl und den Tietgen. Der Letzte soll doch hier stecken, aber Niemand weiß recht wo. Nun gehen Sie hinab in Tivoli! Nein ich gehe nicht mit! Ein Kopenhagener darf man nicht im August Monat im Tivoli sehen. Man konnte glauben, er hätte sein Reisegeld vermeublisirt. Ade lieber Germane, und grüßen Sie den Hippopotamus!

Spænd og Spark.

I *«Demokratisk Sangbog»*, udgiven af *«Politiken»*, findes et anonymt Digt, hvis første Vers lyder saaledes:

Der er et Ord, et kostbart Ord,
Et elsket Navn.
Som altid lyde skal om Bord
Og atter tages skal i Kor,
Saa vidt der aabner sig i Nord
En Broderfavn,
Saa længe Danmark har en Mand,
Der deler med sit Fædreland
Dets Savn.

* * *

«Politiken» for 17de Juli dette Aar skriver bl. a. om *«Demokratisk Sangbog»*: .... men ingen vil forundre sig over, at man har anset det for rettest ikke at optage en eneste Linje af den nuværende Reaktions Hof-Poet, Hr. Ploug.»

* * *

Men nu har ovenanførte Digt en saa mistænkelig Lighed med et andet, der blandt andre Steder kan findes i Carl Plougs samlede Digte, Pag. 150, at det selv for saa skarpsindige Kritikere som Gebrüder G. eller Eed. Brandes vil være aldeles umuligt at opdage eller paavise en eneste Forskjel.

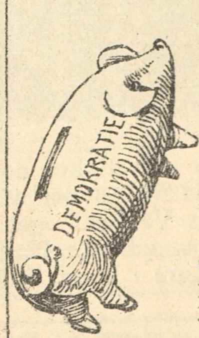
* * *

Det vilde derfor være heldigt, om Udgiveren af *«Demokratisk Sangbog»* vilde skaffe os den højeste Oplysning om, hvem Forfatteren til nævnte anonyme Digt egentligt er, for at man kan faa at vide, fra hvem den slemme Reaktions-Hof-Poet kan have neglet det for 35 Aar siden.

* * *

Berg er bleven optagen blandt Vaabenbrødrene i Kolding som Æresgjæst. Formodentlig er det blandt de «danske» Vaabenbrødre, han har faaet Plads som saadan.

* * *

Som Vaabenbroder har Bogøs Drot
Jo længe sysiet med Vaaben;
Heraf han først og fremmest har faat
En Pande, og den er aaben.

Saa har han en Bøsse, en kostelig Skat;
Mon Vælgerfolket kan li'e den?
Det maa jo selv besørge den ladt,
Hver Gang der skal spyttes i den.

Og rigtige Vaabenbrødre hans Mod
Skal ikke sætte i Skyggen:
For «Folket» han sidst udgød sit Blod,
Da han blev kopsat — paa Ryggen.

Paa Falderebet.

F. C. LUND *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Skjønt knap der stikker nogen GRIFFENFELDT i
Den stakkels BERG, der atter maa om Bord,
Man af hans Vanheld ogsaa nok erfoer,
At, naar man vil ha'e Plads ved Statens Ror,
Er denne Kurs i hvert Fald ikke heldig.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 33. Torsdagen den 13. Avgust. 1885

PUNCH.

En Terts-Parade.

— Hvor gaar Du egentlig hen, Anna, naar Du har fri? Dog vel ikke i FIGARO, for saa bliver Du rigtig nok ikke estimeret.
— Estimerer Fruen maaske ikke Herren? For ham har jeg da set mange Gange der.

Paa Bagbenene.

Oppositionen har paa alle Kanter
Med «Provisoriet» gjort syndig Blæst
Og aflagt en saa larmende Protest,
At Jøderne saagar blev Protestanter
Og afgav Vidnesbyrd, om hvordan bedst
Man Fluerne faar gjort til Elefanter,
Saa det er Skade, DARWIN er kreperet; —
Hvad kunde han ej her ha'e observeret?

At Provisoriet som en næsvis Flue
Paa CHRESTENS Kjældernæse sig har sat
Og traadt hans Smule Retsbegreb lidt fladt,
Naturligvis kan ikke Venstre hue,
Og derfor bærer det en Harm til Skue,
Som det er næsten Synd at kalde mat,
I hver Filippika og Promemorie
Mod dette gudsforgaaende Provisorie.

— Nys hviled' den bevidste Folkemagt
I Visnepolitikens blide Slummer
Og drømte knap om Verdens Sorg og Kummer,
Mens Venstre sad, som Bjørnen, tro paa Vagt.
— Det er jo kaldet til at gjøre Jagt
Paa hver en flittig Honningbi, der summer
I Luften, og med sine brede Labber
I Lapperi sig vise særlig tapper.

Men snart lod Provisoriet erindre
Om sin Tilværelse, og vel til Pas
Det tog paa «Vælgerfolkets» Næse Plads,
Der, lig HENRESCHES', godt ku'e være mindre.
Af Venstres Brummen lod det ej sig hindre,
Selv om den lød som Knejpeværters Bas,
Men muntred' sig i Frihedssolens Straale,
Og det var mer, end Bjørnen kunde taale.

Da raabte den: «Jo, jeg skal lære Knægten!»
Og efter Fluen slog den propre Slag
Med Riffelrumleri og Skattenægten
Og andet mer, i Tillid til sin Sag.
Men sælsomt nok, trods disse Fluesmæk, den
Præstered', lever Fluen dog den Dag
I Dag, og flagrer lystig og fornøjet
Omkring og lader Bjørnen gaa i Tøjet.

Men hvordan gaar det Vælgerfolkets Næse,
Som under Bjørnetjenesten har lidt?
Ja, derom kan man uden Sort paa Hvidt
I hvert oprigtigt Venstreaasyn læse;
En aaben Pande selv er ikke kvit
For slemme Spor af samme Bjørns Fadæse,
Og vil til Tjener den paany de kaare,
Saa kommer Fluen nok igjen ad Aare.

Store og gode Handlinger

af

Danske, Norske og Europæere.

V.

Troskab mod Kongen.

Bondehøvdingen Chresten Povelsen, der ogsaa kaldtes Gyngehøvdingen, fordi han var Høvding for en Flok Snap-Haner, der altid vare villige til at gaa i Gyngen med ham paa hans Befaling, — var en Gang til Stede i Folketinget, da der blev udbragt et Leve for Landets Konge. Alle rejste sig, kun Chresten blev siddende. Da man senere spurgte ham om Grunden til denne mærkelige Opførsel, svarede han, at han dermed havde givet Kongen en „Advarsel". Han havde nemlig længe næret Frygt for, at Kongen skulde udnævne ham til sin Conseilspræsident, og da han i sin store medfødte Beskedenhed følte, at han ikke var denne Post voxen, og da han tillige mente, at det ikke sømmede sig for ham ligefrem at afslaa et Ønske, som Kongen saa levende nærede om at gjøre ham til sin mest betroede Raadgiver, saa valgte han denne simple Fremgangsmaade for at gjøre sin Konge begribeligt, at han ikke ansaa sig værdig til Embedet. Hans Fremgangsmaade lykkedes over al Forventning til stort Held for Konge og Land. Samme Chresten Povelsens Tilbøjelighed til at give sin Konge en Advarsel deltes ogsaa af hans Undergivne; thi tvende af disse bleve en Gang ved given Lejlighed førte paa „Kammeret", hvor de, ligesom deres Bondehøvding i Folkekammeret, i lang Tid „bleve siddende" for at give Kongen af Bogø en Advarsel.

En af de mægtigste Mænd i Egnen af Slagelse var Folketingsmand Tauber. Han gik i Venstre for at være den, der forstod sig bedst paa god Levemaade. Alligevel skete det en Dag ved et Folkemøde i Ringsted, at Tauber beholdt Hatten paa, da der udbragtes et Leve for Kongen. Dette tog de tilstedeværende ham ilde op, da de antog det

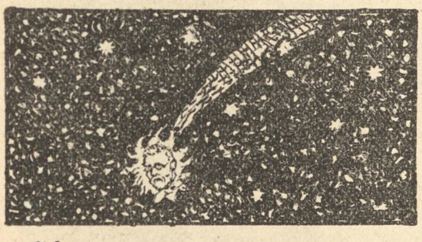
for Mangel paa Ærbødighed mod Landets Regent, og nogle løftede endog Hatten af hans Hoved. Det viste sig imidlertid snart, at Taubers Opførsel netop hidrørte fra den dybeste Ærbødighed for Monarken, thi hans Hat var nemlig temmelig medtaget paa Fo'eret, og da Tauber selv satte stor Pris paa et godt Fo'er, syntes han, at det var upassende at blotte sin Hats Skyggeside ved en saa højtidelig Lejlighed. Højremændene, der ved at kaste et Blik i Taubers Hat øjeblikkelig havde opdaget de loyale Tanker, der til daglig Brug rummedes under hans Hattepul, og fundet, at de vare mange, og store vare de alle, fortrøde strax deres Opførsel og gav ham derfor rigeligt paa Hovedet. Taubers Hengivenhed for den danske Krone var endog saa stor, at han ikke en Gang kunde foretage en Rejse fra Slagelse til Kjøbenhavn, uden at han maatte rekvirere en Snes Stykker af dem for at overvinde Rejsens Besværligheder med. Der gaar endog et Sagn om, at han en Gang i Korsør havde trykket Kronprinsen i Haanden, hvoraf man sluttede, at han overfor Kongehuset havde saa rene Hænder som nogen.

Under den ulykfalige „Broderkrig", der rasede i Landet i Aaret 1885 og kostede saa mange Mennesker Liv og Frihed, er det rørende at lægge Mærke til, hvor mange Exempler paa Kongetroskab, der kunde findes blandt Venstremænd.

Til Minde om Jens Busks Loyalitet blev der endog præget en Medaille, til Værdi 25 Øre, hvilken endnu i lang Tid brugtes som gangbar Mønt endog mellem hans værste Uvenner, „Provisoristerne". En fattig Væversvend og en Gaardmandsdatter fra den Stad Løvel viste Kongens Billede en saa stor Opmærksomhed, at de til Løn herfor i længere Tid bleve bespiste paa offentlig Bekostning. Mange lignende Træk ere opbevarede i Krøniken, men vi optegne kun disse for at vise, hvormeget Venstres Troskab mod Kongen overgik endog den vidtberømte Chresten Barnekovs; thi denne gav „Kongen sin Hest og Fjenden sit Liv" for at hjælpe ham til at flygte; men Venstre satte sig selv paa den høje Hest overfor deres Konge, og derved hjalp det ham til at sejre.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXIII.

Kjære Fætter?
Der er Slut
Paa de lange lyse Nætter!
Tindrende med blanke Pletter
Paa det mørke Fløielsskrud
Stjernehimlens Hvalv sig spætter;
Uafbrudt
Hvert Minut
Den, som blændende Raketter,
Sender ud
Hundreder af Stjerneskud.
Ikke alle
Stjerner dog af Himlen falde,
De, som Ingen kan benægte,
Vi de ægte
Stjerner kan med Rette kalde,
Sidde fast paa deres Plads:
Altid dem vi finde mægte
I vor Kiggerts slebne Glas.
Men et simpelt Meteor,
Der kun farer
Som en flygtig, antændt Gas
Hastig frem fra Syd til Nord,
Ej man saadan fra sig klarer;
Der maa gribes hurtig til,
Mens det end sig aabenbarer
For vor Jord.
Længe foer
Chresten Berg den store Røde,
Med sit matte Straalespil,
Om fra Møde og til Møde.
Folket gloede, Folket glaned,
Tænkte, naar det saa ham gløde:
Han vist »Stjerne« blive vil.
Trods hver Integadejøde
Opad han sig Vejen baned,
Men det gik dog, som vi aned',
Snart var Buens Zenith naaet,
Hovmod rent ham Kraften raned';
Nu er han ad undas *gaaet.*
Ja ad undas! *Han har faaet*
Sin Bekomst,
Visnet er hans Storheds Blomst,
Kun i Sand var Frøet saaet.
— Men af hvilket Stof var skabt
Da hint Luftsyn, som nu brister,
Som sin Glans saa ganske mister
Og i Taager snart gaar tabt?
Prøv i Berg at finde Bund!
Prøv, men prøv en Smule skrapt,
Paa i dette løse Klister,
Rørt af mange hundred Pund
Frasestumper sammen kun,
At faa fat
Paa en fast og sikker Grund!
Nei, Du gjør ei noget Fund!
Hist og her maaske en Klat
Halvfordøjet Lærdomsskimmel,
Hist og her, slaaet flad og plat
En forgnavet Visdomsstrimmel
Og en Vrimmel
Store Ord svøbt ind i Pjat.
— Blærefuld af Storhedssvimmel
Skinned mat
Som en Sild en Vinternat
Meteoret paa vor Himmel,
Og hver ganske stærblind Stakkel
Tog det Sildehoved glat
For et virkeligt Mirakel.
Endt er nu Ikaros-Flugten,
Slukket snart er Chrestens Fakkel,
Og den arme Synder Noes
Maa, trods »Sympathi« og Roes
Døje Lugten
Af den fæle Lampeos.
— Selv han kommer under Tugten;
Riset truer
Fordums Skolemesters Bag,
Og for Straffen Nat og Dag
Lumsk han gruer.
Aldrig mer i røde Luer
Skal han straale stolt og strag,
Men kun flimre mat og svag
I de mørke Fangestuer.
Nu Godnat til Taburet!
Nu Godnat til Fløjelssæde!
Chrestens Haab og Chrestens Glæde
Blev til Vand og blev til Væde,
Tørre Taarer nu begræde
Den mislykkede Raket.
For D'Hrr. Noes & Nielsen,
Som blev ind i Sagen rodet,
Er dog Sorgen knap saa let,
Og ej synderlig formild's'en,
Naar som allersidste Hilsen
De til Tak for »Heltemodet«
Faar Rakettens Stok i Ho'edet.
Chresten Berg sin Saga slutter:
Han ej mere tændes kan.
»Morgengnavets« to Rekrutter
Lader vel som raske Gutter,
Svovlstikker af de futter,
Berg de faa dog ej i Brand,
Skjønt han hvæser og han sprutter,
Snart ham dog i Hullet putter
»Uden Frase« Nellemann.

Meget appetitlig.

— Hvordan er de Sardiner?
— Aa, saagu': de ser ud til lige at være brækket op.

Slet ikke usandsynlig.

— Fa'er! Den Mand har vist tidt været i Ballongyngen!

Travlt i Marken.

Hvis Læserens Vej forbi Marker faldt,
Naar De ta'er en Tur langs Kysten,
Saa vil De ha'e set, at man overalt
Har frygtelig travlt med Høsten.
I Solskinsvejr i sit Ansigts Sved
Gaar Bonden og mejer og binder,
I Tordenvejr, naar Kornet slaas ned,
Han atter nedslaaet forsvinder.
Vi Andre ta'er det nu mere flot,
Hvad enten Vejret er varmt eller vaadt,
Vi lige frejdig ta'er Stort eller Smaat
Paa Kornet!

Byggen bølger i Dalens Skjød
Og fuldmodent Axene hælder;
Byggen spirer saa varm og blød
I Carlsberg's bugnende Kjælder.
Hr. Carlsberg hin Unge sin tavse Vej
Blandt spirende Byg monne vanke, —
At bygge et Spir paa Sankt Nikolai
Var Bryggerens gjærende Tanke!
Det Spir som et Bygkorn i Øjet sad
Paa Herup og stormes med Haan og med Had, —
Men han «Politiken» ta'er ligeglad
Paa Kornet.

Hveden knejser i Solens Skin,
Saa fyldig og frodig og fager;
Hveden kjøres i Møllen ind
Til Fryd for den spejdende Bager.
Hr. Schlossrich i Næstved er vittig som Faa:
Et Brød slog han op nu forleden,
Men Brødet blev groft, og med Studsen han saa,
At der var lidt muggent ved Hveden!
Og Venstre skreg op, til det kom for en Da',
At Manden var Venstre, — saa lusked' de a',
Og saa lod de Højre om Fyren at ta'e
Paa Kornet.

Rugen i velvoxen Mandshøjde staar
Og vipper med nejende Vipper;
Strejkende Smede paa Marken gaar
Og samler de adspredte Knipper.
Og Gaardmanden smiler, han kan ej forstaa,
At kun til ham selv der vanker,
Naar der bli'er en Skrue løs, mens de gaa
Ved Rugen i rugende Tanker.
Men Tanken er sløj og Humøret defekt!
Hvad hjælper det til, at de spiller fordækt.
Naar Assistent Korn og hans Folk ta'er dem kjækt
Paa Kornet.

Havren for Høstkarlens Le synker om,
Som gladest i Vinden den rokker;
Hestene kigger til Staldfo'eret, som
Er gjemt i de gyngende Klokker.
Berg vælter kjækt Politimest're ned,
Han li'er ej Tribune-Staffage!
Men Berg véd med «Straamænd» helt grundig Besked
Og Korn-Mod er al hans Kourage.
Naar saa det bli'er Enden paa al denne Spas,
At selv han paa Staldfo'er maa sidde til Stads,
Ssa mærker han, at selv en Formand kan ta'es
Paa Kornet!

Ja, Højre har travlt nu i Høstens Tid!
Nu maa sine Kræfter man bruge;
Naar Ukrudtet breder sig, gjælder det Flid
For rigtig at rydde og luge.
Og traver man ude, hvor Traverne staa,
Saa fredelig Side om Side,
Man finder en hel Skare sorte Smaa,
Som maa ta'es paa Kornet i Tide.
Naar Ukrudtet luges, mens Roden er spæd,
Saa bli'er nok den modige Fylking ræd! —
At tage paa Kornet er ældgammel Sæd
I Danmark!

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Björnstjerne Björnson.**

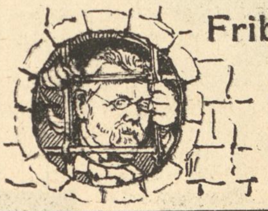
p. t. Tyrol.

Ho ho min Erede! Her er den gamle glaje Sanggubbe igjen med sin immervæk sjemytlie Guttapirkefingelin, spillendes Brujeslaat mej alle ti Fingerender til Velærværtihejens Glæje og Gammen, samme kobberforhujeje og staalsatte Alvorsmand havende lettet den storsnujeje anden Velærværtihej, den immervæk storskryjenes Stavangerpræst Oftedal, en sytten-atten hollandske Alen fra hans Tærraferma og rundhjulet samme Sortkjole nej a bratteste Fjelknat og nej i dypeste Havskvættet, saa der stoj Gov for hanses Bov, va den Gamle ha vaaren som en søttenaars Øngling og Kippekalle a bar Gleje vej a obsalvere i den gamle Fatter Odins Marinekiggert nejenunder Bifrost. Voretter samme gamle Samtijige og Unnerteineje slo samme, nemli inte Bifrost men Marinekiggerten, sammen og gig lie ind paa Stabburet til Motter Fregga rekvirerendes en Rondtenom Fedtebrøj og en Trepæleflaske Sottungsmjød sat a paa en Tallerkning tel Allesander Sjælland, va der ble benægtet, vorfor samme gamle glaje Unnerteineje afga Erklæring for inte a vele smage værken Sehrimnerkapenaje eller Mjødtotti eller Yduns Ævlekave me Fløjeskom paa, ves Allesander sku ha Smalhansen. Og den Gamle havendes verket for Æmandsepasjonen og Assynniernes Frigjørelse i Valhalla, hade jo gort Reining paa, at di smaa søje Blaaøijeje sku ta hanses Parti og lave Revelosjon, men Pyt! Di var allesammen rutseje nej a Bifrost i den gamle holstenske Kaffemølle mej Skindfaxe og Rimfaxe spændt for og kørt te Kunsært paa Klampenborre none, og te Dans paa Tivelis aabne Estraje andre, og der var ingen Andre end none Drokkenbolte a Eienherrier jæmme bekommendes akut Bøllefeber og snobbendes den Gamle ve Kravebenet, trækkendes samme som en ovarti Sjoselist

i Kasjotten og deretter førendes samme gamle Hæjersgubbe forPoletiretten, bestaaendes a gamle **Odin** *sæl, snorkendes i en Lænestol mej Podderparøggen hængendes skævt over de venstre Øre og* **Thor** *værendes Bisidder og mørdisk gal i sin røje Kam over a have bekommen en Røffel hans nærmer Geddebok havendes brut eng over Rækvirket i Fru* **Frejas** *Kykkenhave og ædt Topperne a fjorten Beje Gullerøjjer vorfor den Gamle fik en haard Dom blivendes sat i Salatfajet, som er* **Thors** *gamle rambenereje Rollevogn og befordret me samme Ækvipasje nej tel Helhejm havendes faaet 3 Uers gratis Losji hos Motter* **Hel**, *som er være en Forbædringshus, begronnet i slet Omgang me bar Skøgger, som den Gamle ka inte banke en fornofti Stavelse uj a og mokken Brøj og Bakterieøl, og inte saameiet som en Dyne a ligge over sig i den fogtie Kællerleilihej men vaaje Lagener og skimleje Madraser. Vorover den fordoms gamle Glaje har lagt sig Gravrøst tel paa sin sølklare Stemme og ka snart inte brues tel Annet end a sønge føste Tænor paa de kongelie Tæater i de gamle sjemytlie Kongens København. Va Velærvæetihejen maa ta tel Takke me, huskendes paa at mange Bække smaa gjør en stor Aa og smaa Bidrag modtages me Taknæmmelihej. Hoho Hvabehager mine Ereje! Men Velærværtihejen ka drekke Blaasyre me dovelt Væge paa, a den gamle Unnerteineje ska allieveller forholde sai staut inte krybendes tel Korset men holdendes Sandhejens og Frihejens og* **Allesander Kjellands** *Banner høit og drekke Helsotavand mej et Stænk Petrolium i, indtil di gamle Gnavepotter a Gujer gir Køb og sidder Rondtenommen a. Men ves Velærvætihejen sku skefte Singnaler og forlie sai me den osse velærværtie* **Lars Oftendal**, *velle Unnertejneje være meiet forbunnen for et lille Venk, værendes allieveller liegot liesom lidt sløi i Humøret og inte havendes Andet end Fangekost og daarli Losemente, nemlig et Hul, kunnendes inte svenge noet Bæjer men kons Skøggen a samme til Ære for Velærværtihejen, disse Omstændihejer havendes taget Pippet fra den ellers*

altid sjemytlie, gamle, glaje
Tyroler Færtignand.
p. t. Helheim.

Friboligen.

Enten Berg saa tryg og rolig
Slumrer i sin Formandsbolig
Eller mere myg og stille
Ude paa Vridsløselille,
Altid Staten maa ham gi'e, —
Nolens volens — frit Logis.

Spænd og Spark.

Højskoleforstander P. Bojsen sammenlignede forleden de konservative Klubber med Oldenborrelarver, der bed «Rødderne» over. Formodentlig hørte han selv til de overbidte «Rødder»; men vi kan jo ikke alle være «rodløse Planter».

* * *

Overretsprokurator Leth skal være Defensor for Berg i Holstebrosagen. Berg anser det formentlig for en leth Sag at klare; men bare Defensoren kommer ligesaa leth fra Sagen, som han er kommen til den.

* * *

Men man maa vel ogsaa haabe, at Leths gode Raad ikke bliver Berg alt for dyre; han har jo i sin Tid vist, at han kan være billig. De berømte otte Kroner, som en Synder i sin Tid blev lethet for i Extrahonorar til sin Defensor, var da ikke et ubilligt Offer; og da «demokratisk Fond» ikke taaler nogen betydelig Lethelse, venter man vel af Defensor, at, kan Processen ikke give ham en fed Steg, kan han nok nøjes med en mager Kote-Leth.

* * *

Fy! Føj!

I P. Hansens «*Illustreret Dansk Litteraturhistorie*» 18. Levering findes Side 179 følgende Sætning:

. . . . . «man var dog altsaa tidlig opmærksom paa, at der fra Norge — udgaaende fra Dass og førende over Tullin — rislede en Strømning af egen Art ind i Fælleslitteraturen.» Det er da egentlig ikke saa underligt, at en Strømning, der udgik fra Dass, maatte være af en «egen» Art. Men vi har skam Ondt af stakkels Tullin!

Tillæg til demokratisk Sangbog.

III.

Vi alle dig elske, livsalige Fredrik Bajer og Nevtraliteten;
Men kan vi en Højremand gjøre Fortræd,
Saagu' gi'er vi ham paa Planeten;
Og kan han ej myres med Riflernes Skud,
Saa kan vi dog skjælde ham myrderlig ud.

For Frihed og Lighed og Broderskab strø
Vi Virak paa Dydernes Alter,
Men Storborger-Rakket skal dog have Klø,
Naar det sig ulydig gestalter;
For rigtig nok er det for Lighed vi sla'er,
Men vi vil regere de andre, min Fa'er.

«Det menneskefjendske vi daarlig forstaar
Og finder det rart at behage;»
Men gjerne vi Klo i en Højremand slaar,
Som Del vil i Friheden tage.
Vi ta'er os den Frihed at gi'e ham en Dragt,
— For han har sgu ingen Ting, han skal ha'e sagt.

Vort Broderskab leve! Det glemmer vi ej,
Det kan man ej være foruden!
— Men mener du ikke det samme som jeg,
Saa kan du faa gratis paa Snuden.
Saavel Borger Winther som andre har lært,
Hvad Broderskab her mellem Brødre var værd.

Ja, gjerne for Bondens livsalige Fredrik Bajer vi tømmer en Bajer;
Men faa vi først Magten, skal Bonden sgu ned
Og op med den Jord, som han ejer;
Og faar saa end Gaardmandens Velfærd sit Knæk,
Det trøster ham nok, at vi Estrup fik væk.

Clowns excentriques.

Her ser De vort Vidunder, der omtalt blev paa Prent
Som Nordens, ja som Jordens allerypperste Talent;
Og paa hvor mange Ben end hans Kaldsfæller staa,
Naar det gjælder om at skryde, — ham kan de ikke naa.
Men, skjønt som Evropæer han er yderst radikal,
Saa har hans Præstationer dog en Smag af — NATIONAL.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 34. Torsdagen den 20. Avgust. 1885

PUNCH.

Hævnen er sød.

— Gud, søde Cathinka, er det virkelig sandt, at Din Forlovelse er gaaet overstyr?

— Ja des værre! Tænk Dig, al Ting var i Stand til Bryllupet, ja endogsaa Fadeburet var forsynet! Men jeg ærgrede mig ogsaa i den Grad, at jeg gik hjem og spiste alt Syltetøjet!

Oplysningens Bærere.

Skjønt Vælgerfolkets Masse, som bekjendt,
Erholder daglig smigrende Attester
Af Venstre, snart i Tale, snart paa Prent,

Og af *vox populi vox dei*'s Præster
Som »oplyst« og som »opvakt« tituleres,
Naar de blandt »Folket« Rollen gi'er som Gjæster,

Er det des værre sandt nok, her leveres
Bevis for, at Oplysningen er sløj
Blandt Mængden, hvoraf Hæren rekrutteres.

Den kan dog ej med Sandhed kaldes høj
Hos Folk, som Verdenshjørnerne knap kjender
Saa godt, som Hanen paa en Kirkefløj.

Og det er altid den Slags Folk, der ender
Med Fordring om, at de sig selv vil styre,
Skjønt knap de véd, hvad Vej Magneten vender.

— Det er just disse samme kloge Fyre,
Der indrullert i CHRESTENs Kompagni,
Skal sammes Folkeret og Statsret tyre!

At Folk, der ikke tælle kan til ti,
Forstaar sig bravt paa Flertals-Regimente
Og storpolitisk Kandestøberi,

Er ikke andet, end hvad man kan vente
I CHRESTENs Folkehær, hvor Høvidsmand
Og Menige er ens intelligente.

Thi fra den højeste Oplysnings Pen
Og til den simple Grøftegravers Spade
Er ingen lang Vej for en Folkeven.

Den første har sin Grøft i Inte-Gade,
Paa Landet har den anden faaet sin;
Der har man ogsaa grønne Skræppeblade,

Og begge Grøfters Duft er lige fin;
De kan ej la'e hinanden noget høre
Om, at forskjellig er Buketten i'en.

— Og man behøver bare at berøre,
At Venstres Doktorskare nylig gik
Og broderlig hinanden laante Øre,

Før af Kollegerne man Indtryk fik,
At Dannelsen var akkurat den samme;
Forskjellig var kun Hattenes Fabrik.

Fra Frue Plads den ene godt kan stamme,
Fra Philadelphia den anden Hat,
Som Brødre de hinanden dog annamme.

Og begge har i folkelig Debat
Udmærket sig i lige Grad herhjemme,
En ved sin Ed, en ved sin Spytteklat.

— Kort: Af den Visdom, Venstres Rækker gjemme,
Som snart fors'oren er, og snart forloren,
La'er overalt den Sandhed sig fornemme:

Her samles, hvad der ikke duer i Norden!

Store og gode Handlinger

af

Danske, Norske og Europæere.

VI.

Kjækt Mod.

Folketingsformand Berg, Seierherren paa Holstebro-Tribunen, var en Gang kommen til Hovedstaden. Imidlertid var der kommen Brand i hans Formandsbolig paa Christiansborg. Berg, som hørte Brandallarm, ilede strax til Stedet; men, da han kom derhen, havde Luen allerede taget saa megen Overhaand, at Rigsdagsbudene stode færdige til at forlade Kammeret. De raabte til Berg, at han maatte skynde sig bort, da man af en ualmindelig sveden Lugt kunde mærke, at Ilden var ved at tage fat i Sengefjerene i hans Thronseng, og da der i Kammeret desuden opbevaredes alt det Krudt, som Venstre havde opfundet, ventede de nu kun det ulykkelige Øieblik, da det hele skulde springe i Luften. „Er det saa fat," svarede Berg, „da er det Tid. Jeg kommer." Han befalede strax Mandskabet fra sine Sprøiter at sætte en Redningsstige til, styrtede sig saa ind i Flammerne, foer alle Vegne om og gjorde saadanne Anstalter, at hans Thronseng blev reddet.

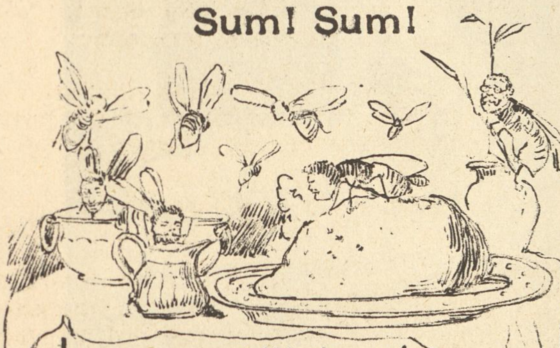
Ved Indtagelsen af Marstrand lagde Tordenskjold, som bekjendt, en overordentlig Kjækhed for Dagen; men han er dog bleven langt overgaaet af Sukkergrosserer Neiiendam, bekjendt under Navnet „den politiske Kandisstøber". Ved et Møde i den „liberale Vælgerforening" udtalte

han sig med saa stor Kjækhed, at han ligesom Tordenskjold indtog Marstrand, det vil sige Bager Marstrand, ganske og aldeles. Da han nemlig var kommen under Veir med, at hverken den samlede Oppositions store Svinefylking eller hans egen lille Sukkergris havde formaaet at skræmme Landets „indre Fjender“ til at overgive sig, foreslog han den mere raffinerede Fremgangsmaade at lægge en „Riffelring“ omkring dem, til de gave sig. Da han i den Anledning blev stævnet til at afgive Forklaring for Retten, forlod hans Kjækhed ham ikke, men ligesom Tordenskjolds Soldater i Marstrand gik han dog strax om i en anden Gade, og derved indbildte han Fjenden, at han besad en langt større Magt over sin Tunge, end han egentlig havde. Kommandanten i Byen har dog endnu ikke overgivet sig.

Iblandt Europæerne udmærkede en Mand, ved Navn Jens Busk, sig ved en Kjækhed, der var aldeles enestaaende. Allerede tidligt erhvervede han sig stort Ry for Mandsmod, saa at han af det suveræne Vælgerfolk blev tildelt Titelen Postelins-Jens, hvilket hidrørte fra, at han havde været uforsagt nok til at love at ville være med, naar Postelinet skulde klinkes. I et senere Slag var han ikke en Gang bange for at give sig i Kast med Kastenskjold, der var Anfører for Fjendens Husarer. Kort før „Provisoriet“ udkom i Aaret 1885, lovede han, at han vilde lade Provisoristerne „laagte te Taalepahnen“; og da det var udkommet, viste han, ihukommende sine Ord, at „Ord uden Daad er lig en Sky uden Regn“, det store moralske Mod at nægte at betale Skat, efter at han dog kort i Forvejen havde vist det endnu større moralske Mod at hæve Rigsdagsgage efter samme. Hans Heltemod kulminerede dog i en Tale, han holdt, hvori han oplyste, at han „ikke var bange for at vove sin Trøie“. At han ikke ogsaa tilbød at vove sine Buxer, hidrørte fra, at han hørte til Hjærte-Folket i Dane-Vang og derfor ikke vilde udsætte sit Hjærte for at tage Skade, hvilket af en nærliggende Grund ikke let kunde undgaaes, naar han indlod sig paa at vove sidstnævnte Klædningsstykke.

Sum! Sum!

Luftige Væsen, Sylfide du smaa!
Summende Flue, hvad tænker du paa?
Manden er sulten, og Konen forlegen:
Katten ta'er Fløden, og Spyen ta'er Stegen.
Fluer i Ho'edet og Fluer i Næsen,
Det er i Korthed Sommerens Væsen.

Venstrefluer ved Holstebros
Delikatesser sig fryde;
Chresten summede, medens Noes
Og Nielsen fløj rundt og spyede.
Chresten er røget i Lyset! Han ej
De brændte Vinger kan bruge.
Hvad hjælper det til, at den staar paa Steg,
Naar selv han maa Spyen sluge?
Luftige Væsen, Sylfide du smaa!
Spyende Chresten, hvad tænkte du paa?

Hurop summer i Smedens Gang,
Svendene spyer i Fabrikken.
Hurop lader i Nød og Trang
De fangne Fluer i Stikken.
Skruen viser sig altfor kort,
Og dyr bli'er Hr. Hurops Caprice,
Thi Hüttemejer skar Spyen bort
Og lod Kammeraterne spise!
Manden er sulten og Konen forlegen;
Holm slikker Fløden og Hørdum ta'er Stegen.

Brandes summer i Hørups Fad
Venstre nyder af Smausen
Og mærker ej, at den bedste Mad
Er krydret med Spy i Saucen.
Paa Tro, paa Ære og Fædrelandssind
De spytter og spyer og savler
Og fryder sig selv ved det slimede Spind, —
Skjønt det kun er Orme, der kravler!
Fluer i Ho'edet og Brand i Næsen,
Saaledes er »*Politikens*« Væsen.

Social-Demokraten har Ry
For særlig udsøgte Fluer,
Der fylder Organet med al den Spy,
Som selv de af Fattigfolk su'er!
Stegen er fed, og Spyen er lang,
Men hvad si'er de Smaa, naar de hører,
At Regnskabets treds tusind Orme en Gang
Har ædt deres spyende Fører?
Hørdum er immervæk inte forlegen, —
Han skjærer selv sine Orme af Stegen!

Venstre summer og holder Styr
Busk dog helst i Kaserner! —
Venstre ærlige Vaaben skyer,
Men spyer i de svage Hjærner.
Spy og Gift bringer sjeldent Held! —
Kun bitter Anger de rummer,
Naar Berg sin Storhed et ømt Farvel
Fra Fængslets Spygatter summer!
Luftige Væsen, Sylfide du smaa,
Spyende Chresten, hvad tænkte du paa?

I Agurke- (Salat)- Tiden. I *Dag**)*s-Avisen* for i Torsdags lod Hr. Secher sig af en »Haandværker« tilskrive et langt Brev, hvor det bl. a. hedder: »De véd aldrig, hvor Deres Blad kommer hen«. Jo, gu' véd han, hvor det kommer hen!

* Renoveret paa en frisk i Mandags.

Et Ændringsforslag.

— De blier saa lige 16 Ører, Niels.
— A haar kon 12.
— Saa maa vi ta' lidt af Brændevinsflasken, Niels.
— Næ ve saa Kømannen edt hæller skære de jen Ænd' a æ Spegesill?

Man sætte Inte for, man sætte Inte bag . . .

— Æ, Du er en Gadedreng!
— Næ, je er inte Gadedreng!!
— Jammen, de kommer nok uj paa de Samme!!!

En „praktiserende“

Ude paa Landet, hvor Skrøbelighed
Ogsaa blandt Mennesker troner,
Har man, hvad Gud og Hvermand véd,
Fuldt op af »kloge Koner«
Dog der berettes med Mund og Pen,
At man ogsaa har »kloge Mænd«,
Som for Exempel Hr. Doktor N.
  Christophersen.

Trindt om paa Landet i Baas og Kro
Finder gemytlige Ting Sted,
Neppe saa muntre dog, tør vi tro,
Som i hans Riffelringsted.
Han praktiserer i hver en Krog
For at afryste det estrupske Aag
Og faar Attest hos hver Venstrepog
  Som rigtig klog.

Li'esom Jens Blok i *Per Paars*, trods Latin
Æret og anset er bleven,
Er han i Jura og Medicin
Næstendels lige dreven,
Saa han som Skattenægter skrap
Vinder en Hoben Bifaldsklap,
Og i sin Praxis suger han knap
  Paa sin Æsku-Lab.

Nys i et »aabent Brev« saagar
Doktor Bombastus han spiller:
Estrup i gratis Kur han ta'er
Og ordinerer ham »Piller«.
Udrørt i Folketidendes Vand
Brevet som Brækmiddel bruges kan
— Ja, som en rigtig Mirakelmand
  Slaar Doktoren an!

— Kun er det Vælgernes stadige Sorg,
At hint Vidunder blandt Læger
Imellem Bistrup og Vordingborg
Temmelig tidt sig bevæger.
Kommer han et af de Steder hen,
Slipper de næppe ham løs igjen.
Saa ser det galt ud for stakkels N.
  Christophersen.

Brev fra Integade.

I *Udevalle Tidning* er Hr. Manbang begyndt paa en Række »Breve fra Integade«. Med Forfatterens Tilladelse aftrykker vi det første.

Nu skal man bo paa Hjørnet af Integade! Med Permission at sige, ikke ved Trinitatis eller paa Kjøbmagergade. Trods det af smaa Sorte mylrende Redaktionskontor — thi de smaa Sorte blive ved at sogne ved Trinitatis, indtil der flyttes ud i Linnésgade — hvor de stimler sammen om Cantors Kæmpefigur, drapperet i rød Socialisme, trods Lederne, i hvilke Secher, som en dresseret Puddelhund springer gjennem Tykt og Tyndt — mest Tyndt, — trods Panoramaet »Estrups Undergang«, malet af Korsgaards brede, saftige Pensel, trods Otto Borchsenius' tamme Klingklang, trods Chresten Berg, der tyk og trind som Gambetta indtager »Folket« som han, og for Resten brøler sine Provisoriearier som en Oxefrø med Tyrestemme, trods »Dachsavisens« Asselotto, der forvandler »Hvad man har talt om« til en Ruskomsnusk, der dufter af Selvbehagelighed og Hvidløg, trods »Frederiksberg Revuen«, hvor voreses egen Charles Kjærulff lader sin Vandtønde løbe, saa Dumhederne plasker En om Ørerne — trods Alt det, — gaa hverken til Trinitatis eller til Kjøbmagergade.

Thi Trinitatis holder kun aabent Taffel for Idioterne. Der ligger en Avis i Rendestenen fuld af Dumheder og Usømmeligheder. Den kalder Idioterne voreses Organ. Men vi, som véd bedre Besked, vi lader dette Organ ligge, vi drager til »Integade« — til den rette Intelligens.

Her er det, den »højeste Oplysning« fabrikeres. Her leveres den »store« Kritik, den, som er skilt fra Vejens Plebs ved mange hundrede Miles Afstand. Her tager Georg Brandes ved Aftentid Martyrglorien af sin nedtyngede Tænkerpande, hvorfra Haarets blaasorte Ravnevinger hæve sig til Flugt i Ideernes rene Æther. Og medens Martyrglorien bliver sendt ud i Forgemakket for at pudses med Wienerkalk af en transpirerende Penny-a-liner, hælder den store Profet som i lunefuld Leg sin Aandfuldheds sprudlende og perlende Bruslimonade i de altid tørstende Korrespondancespalter.

Og den mindre Brandes blomstrer her. Den lille Eedvard, som tvinger sine arme Læsere til en Blykammertilværelse, trakterer dem med sine dramatiske Fabrikvarers tørre Kost, saa de sukke og jamre sig og raabe Ach Wai! Men Eedvard slipper dem ikke! Og man læser ham taalmodig, snart svømmende i sin egen Sved, snart trædende Vande i Eedvards plumrede Vover — thi man nyder den højeste Oplysning — Man er i »Europa«.

— Man er her. — Jeg er her! Jeg skal ikke bort igjen! Ikke ned og holdes i Ørerne af Ferslew eller staa under Kommando af Bierring! Jeg er her! Jeg boer her i den højeste Oplysnings Blykamre med »En Forlovelse« paa Bordet og »Et Brud« i Boghylden.

Ja — til den ægte Intelligens, til »Integade« vil vi!

Til »Expeditionslocalet«, Herman Bings Domæne, hvor den »Demokratiske Sangbog« ligger paa Disken, og hvor Plougs og Erik Bøghs Sange giver Mønt i de radikale Skuffer — non olet!

Til »Redaktionskontoret«, Integades Perle! En Perle med en underlig fidlet Glans, som af »døde Torsk«, der træde Dansen til de Hørupske Lirekassetoner. Til Jens Busk! den første, rigtig veritable »Venstremand«! Jeg mindes endnu som Barn — det er ikke saa længe siden, jeg var Barn — at have set Jens Busk i Underkorporalsuniform sidde i Brandsluen og kujonere Rekrutterne!

Og nu! Som en »Tollepan« er han skudt op i »Integade«! Men noget Svedent er dog hængt i fra »Brandsluen«.

Videre endnu strækker Integade sig. Helt ind i Privattheaternes Foyerer! Her i »Smæld og Smuld« og »Fra Parkettet« flyder alt Kjølvandet. Per Andenhaand lærer sine »Unge Mennesker« min Frisure og min Stil. — Den første lykkes bedre end den sidste — Gustav Esmann er bleven af med sin gamle Gjæld og har taget fat paany paa en ny — en ny Bog naturligvis! Her leves af Theater-Anekdoter og Skuespillerindesmil! Smæld fra Circus Schumanns Chambrièrer, og Smuld fra Manègen paa Gamle Ravnsborg! Djævledøtre og Lykkebørn nynne deres Arier og Duetter, og Tonerne blande sig med de spruttende Pennes Melodi, og ned over Papiret bøje sig de »kjendte Ansigter« med de blege aandfulde Lineamenter og det slappe dirrende Træk om Mundvigene.

Til dette »den højeste Oplysnings« Paradis er det da, jeg har ført Dem. Ladet Dem se lidt ind i Krogene og leve lidt mellem de ægte Europæere, som spiller paa Indignationens store Orgeler og synger lystige »Slagsange« mellem hinanden, som elsker og lovsynger Integade fremfor alle andre Gader i Hovedstaden, som priser det negative, fordi de positive Kundskabers Blyvægt vilde tynge deres Natsværmervinger!

Tal om Rivieraen! Europæeren svarer: »Integade«! Nævn »Pall Mall Gazette«, han har »Politiken« paa rede Haand!

Thi dette er hanses Gade, dette er hanses Organ, og her fabrikeres hanses Produkter!

Hr. Manbang.

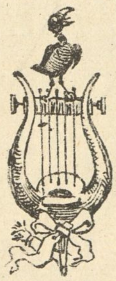

Ved Kaffen

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, De er da naturligvis umaadelig glad ved at se mig igjen, og Gud sikken Overraskelse! Men det blev rigtig nok lovlig koldt derude paa Landet og saa den grusomme Storm, saa at De kan tænke Dem, Sørensen og jeg maatte ligge og holde paa Tæpperne om Natten, for det peb ind gjennem Døre og Vinduer, og Sørensens ene blaa Bomuldsstrømpe blæste væk fra Stolen og op i Vandfadet, og Petroleumslampen blæste omkuld og kunde have slaaet mig ihjel, hvis den havde staaet i samme Værelse, og saa sagde jeg til Sørensen: »Nej Sørensen, sagde jeg, jeg er ingen født Storm, og jeg er hverken kommen til Verden i Blæsenborg eller har studeret til Vejrhane eller Luftballong, saa nu pakker jeg Kufferten, med hvad der er tilbage og ikke blæst bort, og saa trækker vi i Vintertøjet og kjører ind til dobbelte Vinduer og en Tønde Koks i Makkesinsovnen,« og det gjorde vi, og her har De mig, søde Fru Schrøder, det vil sige jeg har naturligvis været først rundt om i Byen og set Mærkværdigheder og i Panoptikum for at se paa al det Voxværk, Bernhard har forpachtet der, og jeg blev meget skuffet, for jeg havde jo læst, at det var alle bekjendte Personligheder, der var gjorte i Vox og jeg véd da, jeg er baade en Personlighed og en Bekjendt af Bernhard Olsen, men jeg var der alligevel ikke og Petrine fandt jeg, det vil sige der stod i Kataloget det var Fru Sinding født Betsonik, men Ansigtet var da Petrines og Dragten var den, hun havde paa til Holbergsfesten og jeg var alligevel ganske glad over, Sørensen ikke stod der mellem de andre Skabilkener for jeg véd ikke om det kom af Voxet men de saa noget forvoxede ud allesammen, og Gud saa var jeg jo i Folkemuseet, men det er rigtig nok ikke Noget for dannede Folk, for det var ikke Andet end gamle Bondestuer med alt det Ragelse i, som man ellers finder i Marskandiserbutikerne, og ellers er her jo ikke meget Nyt undtagen hvad der kommer, nemlig Nikolaj Spir og Plakatsøjlerne. Og jeg synes nu, de skulde bruge, hvad de har, som nu Hesten paa Kongens Nytorv og Niels Juel, for han er da som skabt til at stikke en Plakat paa Enden af Stokken, og det vilde jo se udmærket ud, naar han stod og viste »Pompejis Ødelæggelse« eller »Flodhesten paa Tivolieen« frem, i Stedet for at staa og stritte med Kjæppen ud i den tomme Luft og det er sandt, saa har jeg ogsaa været ude i Bredgade og set efter i Budtz-Møllers Vindue om Prins Valdemars Forlovede var kommen, men der var ikke Andre end Georg Brandes og Oda Petersen, og jeg er dog saa glad over, det ikke blev med Tyrkeprinsesserne han blev forlovet, som jeg har gaaet og været saa bange for, fordi han maatte vel have taget mindst et halvt Dusin, og det er dog for meget af det Gode, og Frits Grønbæk siger han kan sagtens, fordi han har faaet »Jomfruen af Orleans«, men det véd jeg da er noget Vrøvl, fordi hun hed jo Sjandark og levede i Oldtiden og foregaar i en Tragedie, som jeg ikke kan huske om den er af Øhlenslæger eller H. C. Andersen, men Fritz er for Resten nu saa loyal, fordi han har jo længe stræbt at gjøre sig bemærket, som han ogsaa fortjener, fordi han er jo glimrende begavet, men det har ikke lykkedes, og saa vilde han stifte en »Fremskridtsklub« i Buddinge, men der var allerede en, saa han kunde ikke komme an, men saa har han lavet det, de kalder en »konservativ Klub«, som jo nu er højeste Mode mellem de unge Mennesker ligesom at ride paa Bajsikkel og den Slags, og han er meget opfyldt deraf og har holdt Tale og siger selv han havde ikke troet det var saa let, som det er, og han siger, det minder ham ogsaa om »Brahminerklubben«, for der er ligesaadan Ceremonier, som naar Kongens Skaal bliver udbragt, saa siger Formanden med høj Gravrøst »Gud bevares Kongen!« og saa tier alle Medlemmerne bomstille, og ellers skal de blot møde og raabe Hurra for de voxne Mennesker. Og Fritz tror nok, at naar han udmærker sig, kan han komme ind i det hemmelige Raad som hedder »Agitationen«, og som nok er det, der styrer hele Kodillen, baade Ministeriet og Landstinget og Højre og Gud søde Fru Schrøder der har De en Kampsang, som vistnok er lavet af Michael Gjørup selv og sat ud for sex tusinde Harmonikaer, og det maa skam have været vanskeligt at lave den, for den ligner en ledende Korrespondangse i en Provinsavis, sat paa Rim, og det er netop Dyden at den ikke er hvad man kalder højere Poesi, og da Sørensen saa den, blev han saa glad, at han græd, fordi den mindede ham om gamle Dage, da han var i Avgustforeningen. Men De maa love mig søde Fru Schrøder, ikke at vise den til en af de rigtige Højremænd, for de gjør bare Nar ad den og ad »Agitationen« og den konservative Klub med, og det er jo Synd, for de stakkels Mennesker mener det jo godt. Og Gud jeg sidder her og jeg skal jo hjem og hænge Vintergardinerne op. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Tillæg til demokratisk Sangbog.

IV. Raballerupvisen.

Skal vor Grundlov nu af Estrups Mænd
Blive skændig ruinert,
Som om ikke det var nok, at den
Af Hr. Berg blev »revidert«?
Skal ej Venstrefolks moralske Ret
Til at sjofle den bestaa?
Svar, Borg're, skal vi taale det
Og for Ret la'e Naade gaa?
Nej, ned med Estrup, Ravn og Scavenius,
For ingen af dem er dog Venstres gode Genius.

Tør ej mer med Riflen frit i Haand
Bonden øve Lynchjustits,
Men hvert Ord mod Lovens Ord og Aand
Sno sig fra som daarlig Vits?
Er det Dommerne, som dømme skal
Med juridisk Rænkespind,
Saa hver »Folkedom« i bedste Fald
Reduceret bli'er til Vind?
Nej, ned med Matzen, med Goos og Nellemann!
Vores Hørup er langt mer riæl, hvad Broch fortælle kan.

Skal Jens Busk ej mer en sløj Rekrut
Ta'e sig af, naar han faar Lyst,
Saa hans Smule Mandsmod strax kaput
Er i første Vaabendyst?
Skal med aaben Pande han ej slaas
Og staa fast som Neiiendam,
Men bag Volde byde Fjenden Trods?
Nej, saa sku' han før ha'e Skam.
Ned med Bahnson, Ravn og Scavenius!
Vi paa Chrestens Danevirke tror og paa hans Borchsenius.

Lad os kun slaa Højrepøblen ned!
Hvis den henter Politi,
Vi paa »Ære og Samvittighed«
Nok faar Lov at slippe fri.
Og gjør Matzen Knuder, kan han tro,
Vi skal lære ham Respekt
Med en Brænde-Knude eller to;
Det er Indlæg, som har Vægt.
— Men ned med Estrup, Scavenius og Ravn!
Ellers kniber snart det for de smaa — i Kongens Kjøbenhavn.

Ved Jermers Taarn.

Det var sig Hr. AXEL HVIDE,
Saa listelig han ej lo,
Der han skued vor Magistrat
Mishandle hans Taarne to.

Falden er alt det ene Taarn,
Der værned' om Axelstad;
Der lagde Hr. EHLERS i Stedet
Paa Gaden de Brosten i Rad.

Sløjfe nu vil man det andet Taarn,
Som stod paa Vagt om hans By.
Snart vil man i Stedet vel finde
Et offentligt »Hus« paa ny.

Hil være den tænksomme Magistrat,
Som værner om Fortidens Minder
Saa bravt, at de alle maa regnes til
Det Kjøbenhavn, der forsvinder!

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 35. Torsdagen den 27. August. 1885

PUNCH.

Selvstudium.

— Mo'er, nu har jeg skreven to rigtige Bogstaver, det ene ligner Fa'ers Spaserestok og det andet ligner noget andet noget.

Afsløret.

Imedens Bogø-Drottens «*Moniteur*»
Frimodig blotter Højres skumle Planer
Og drager fra det «5te Punkt» et Slør
Til Gru for sandhedskjærlige Organer,
Er «*Politiken*» kun i snavs Humør;
Selv HØRUP ikke mer som en Spartaner
Med sit forsorne Mod, det evig glade,
Gjør Fjenden Passet trangt i Inte-Gade.

Her sad som Nordens første Journalist
Paa sin Kontorstol han som «ansvarhavende»,
Den allerhøjeste Oplysning lavende
Af Stof, der immer trængte til en Gnist.
Her svæved', li'esom Aanden over Havene
I første „Mosebog, han her og hist
Og kapred' de troværdigste Attester,
At han var Sprøjtens første Straalemester.

Men saa skal denne «CAJUS» ta'e Buketten
Af hele HØRUPS Glans og Værdighed!
— Da stakkels BENTHEIM skulde nys i Retten
Afgi'e om hins fatale Brev Besked,
Oplyste han, han havde aldrig væ't den,
Som havde skrevet den Epistel ned,
Han havde ikke set den eller anet
Dens Væren, før han saa den i Organet!

Se, saadan bliver — kan man nu forstaa —
Den højeste Oplysning redigeret!
Man la'er den baresten sit Indhold faa,
Selv om den ansvarhavende ej ser 'et;
Derved han bli'er des værre degraderet
Til Rang med den bekjendte Mand af Straa,
Som Rømers-Gadens WIINBLAD plejer holde,
Naar En skal have Syndebukkens Rolle.

Ak, det var et usaligt Øjeblik,
Da man det triste Faktum fik afsløret,
At HERTS og HØRUP som Kolleger gik
I Vandet for, hvad Andre har bag Øret,
Og derfor er det daarligt med Humøret
I Inte-Gades Mel- og Grynbutik;
Thi nu maa HERTS paa Grund af den Affære
Mod HØRUP vistnok Vand- og Brødnid nære.

Store og gode Handlinger.

af

Danske, Norske og Europæere.

VII.

Standhaftighed.

igesom Jens Munk i sin Tid maatte døje mangfoldige Lidelser under sit Forsøg paa at finde Nordvest-Passagen, saaledes har man i Venstre en Mand, hvis Navn ligeledes er knyttet til store, men desværre haabløse Foretagender, og som har baaret alle sine Skuffelser med en Engels Taalmodighed. Denne Mand er Otto Borchsenius. Som det paa Jens Munks Tid gjaldt om at finde et nyt Vand at sejle i, saaledes gjaldt det paa Borchsenii Tid for Venstre om at finde et nyt Vand at fiske i. Til den Ende udrustedes Galejen „Ude og Hjemme", og Kommandoen betroedes Otto Borchsenius som Redakteur og Ansvarhavende. Under Redigeringen af Kursen faldt „Ude og Hjemme" imidlertid mere og mere af, og Borchsenii Arbejde blev til sidst saa møjsommeligt, at kun 'faa af hans Abonnenter kunde udholde det, men 'skylledes bort, den ene efter den anden. Omsider strandede Skuden i Forlags-Bureauets Havn, fra hvilken det var umuligt at lohse den ud; og Borchsenius saa sig derfor nødsaget til at forlade Fartøjet. Han lod sig imidlertid ikke afskrække af denne Modgang, men fik snart et nyt Fartøj i Søen, hvilket blev kaldet „Hjemme og Ude". Med dette drog han atter ud paa den farefulde Rejse, og han havde det bedste Haab om et rigt Udbytte, thi Skibet var ladet med en Mængde uægte Perler og billigt Flitterstads, samt nogle Fustager Skamdrupsk Akva-Vits, for at man kunde drive Handel med de Indfødte, man traf paa i disse ubekjendte Egne. Men Foretagendet fik et endnu sørgeligere Udfald end første Gang. Skibet blev en Stund revet med af en af de farlige „Hovedstrømninger i det nittende Aarhundrede", og da det endelig slap ud af denne og nærmede sig en Del henimod „Tidens Strøm", sprang Skuden læk, fik et stort Hul i Vandgangen og sank til Bunds. Baade Ladning og Mandskab blev et Offer for de i dette Farvand saa graadige Zwiebelfiske; alene Borchsenius blev reddet, som ved et Vidunder. Paa en tom Tønde drev han i nogle Dage om, indtil han blev fisket op af „Morgengnavet". Nu skulde man tro, at han havde faaet nok af Vandet, men ikke desmindre gaar han for tredie Gang ud paa det troløse Element, denne Gang som Chef paa „Morgengnavet". Modgangen skrækker ham ikke, og skjønt hans nye Skib allerede er i synkefærdig Stand, er det dog endnu ikke gaaet til Bunds. Grunden hertil er maaske dog den, at „Organet" ikke er i Stand til at gaa til Bunds i noget som helst.

VIII.

Tapperhed.

Mangfoldige ere de Exempler, som Historien opviser om vore Venstremænds glimrende Udøvelse af denne Nordboernes Heltedyd. Vi skulle her blot minde om Folkeslaget ved Hillerød, hvor efter Venstres egne Opgivelser 10,000 tapre Venstremænd strede mandeligen med 2000 fejge Højrepjalte for at haandhæve „Talerstolens Frihed". At Sejren alligevel ikke blev Venstres, skyldtes blot det Uheld, at deres Fører, Chresten Berg, paa Grund af de storartede Forberedelser, han havde truffet for at sikre sin Hær Sejren, derved havde paadraget sig et Ildebefindende, saa han maatte lade sig sætte et Par Blodkopper paa Ryggen. Ellers vilde hans store Færdighed i at rydde Tribuner sikkert have afgjort Dagens Skæbne. Et andet berømt Slag leveredes ved Jyderup, hvor ligesom ved Svarteraa 5000 Helte stode paa de „Danskes" Side, medens ikke mindre end 30 Politibetjente stod paa Fjendens. At Venstre desuagtet efter en haardnakket Kamp maatte bukke under, hidrørte fra det beklagelige Faktum, at Modpartiet brugte „uhæderlige Kampmidler", og blandt andet var lumpent nok til at „slaa igjen". Størst Tapperhed har dog Venstre udvist, hvor det efter sin egen Beretning var i Mindretal. Der berettes saaledes i Krøniken om en vis Ussing, Referent ved Dag*)s-Avisen, som med et eneste Blik jog over 500 Højremænd paa Flugt og frelste derved en uskyldig Meningsfælle fra Døden i Rosenborg Springvands-Bassin, hvor Svanen allerede havde begyndt at synge hans Svanesang.

*) Renoveret udi 9 Actioner for Hof- og Stads-Retten.

Deatergonfekt

dilberedt af

Affekattermadammen.

Na jai spør Dem Hr. Redaktør, vat er de for en By, vi lefer i, och vat er det for en Dit? Ingending gan en gammel Madam so at see, som hun den wünscher, och der blir Brins Waldemar ferlobt, och jai sir dil mai sæl: Na den jørscht Bordræt, der gommer i Fenster hos Dryd och hos Budtsmüller, det blier Brins Waldemar sin Ferlobt, och i Søndas dar jai min Stadsgjol, och Stadsgaab, och min Stadshat meth min ganst ægt Babgoiefjer a min dailich salli afdød Bobdreng poe Hode, och jai ut i Gat for a see Brins Waldemar sin Ferlobt. Men nei! Jai so nok Fottegrafi af Brins, men ingen Brindsessinn och gons Schwiegerfatter, som er Herdu a Sjatter. Na vat bryr jai mai om Schwiegerfatter! Och jai stoer och gugger i al di Fenster, och imens gommer en sel grausam schtur Schauer och gjer mich ganst naß ofer och ofer, och min dailich ægt Fjer schpolirt och mit dailich Humor met. Men jai seer poe Blagat och seer min Liebling, den Sofus Neumann, sckkal spil poe Dachmardeater i Nidusch. Och jai bitsker ut dil Dachmar och spør om Billet dil Sofus Neumann sin Major. Men Nai! Der stoer min go Ven Hunderup och min go Ven Hunderup sir: Nix Neumann, men gons Cetti. Men jai sir so mang Dak, jai holler maiet a Cetti, men han er ei Neumann i Gomik, och jai draser so schterk Been mai gan bær ut i Amaliegat dil August. Na jai goer dil Gondrollør, och jai spor: Har di Neumann her? Tchja! sier Gondrollør, vi har do Neumænner. Er det den Sofus eller den Fikdor? Nadierlich den Sosus, sier jai, for vat schkal jai met den Fikdor i Lykkebarn? Na, sier Gondrollør, jai gan ei schwar for den Sofus, men di gan so Gongens Fod at see. Nai, sier jai, Gongens Fod gan være en mait bæn Mand, Gubevars; men jai droer ei han har den Dalang som Sofus och jai vil see Sofus. Na jai blir hitzig och Gongdrollør blir hitzig, och han sige, jai gan mostee dræf Sofus som Glown. Na jai goer och denker. Glown! Wor er Glown? Och jai sitter mai i Sporvogn och rutsch ut dil Sirgus Schumann, och der har och voren Gongens Fod, men ingen Neumann. Och nu spør jai, Hr. Redagdør, er det Ret a la Deres gammel Madam far frem och dilbag i Gobenhavn ganst dil ingen Vertens Nyt, och gan Di ei so den Teodor och den August ferligt, so di deler den Neumann, och den ene foer Fersatteren Neumann och den anden foer Skuspilleren Neumann, men maaschee har bod Gammerher och Seferin och en Brioritet, och den Sofus moe enten barderes eller bli solt ve Auktion dil Hoistbydend. Men jai sitter met Dandbien och Ohrbien och maiet melanggolsk og sier Dak for dengang!

Offentlige Forlystelser.

Efter hvad vi har bragt i Erfaring paatænker Tivolis Bestyrelse som Erstatning for den des værre for tidlig bortgangne Zigeunertrop at engagere Folketingsmændene Bertelsen, Jens Busk og Nielsen Grøn, hvis Præstationer i Klakring Kro har vakt saa megen Opmærksomhed. Vilkaarene skulle være de samme som i Klakring, saa Publikum ogsaa her vil have Fornøjelsen af at se det omvankende Selskab i Forening slagte og fortære en »Gris«, indholdende 30 Kroner.

Spørgsmaal og Svar.

1. Naar en Rigsdagsmand, ligegyldig om fra Kjøge eller hvilken som helst anden By, gjør sig selv uansvarlig for sine Smædeartikler paa Grund af kriminel Lavalder, Uvid, Drukkenskab eller lignende, vilde det saa være en formildende Omstændighed, naar jeg blev anklaget for at have givet ham en politisk Lussing?

Nemo,
p. t. Integade.

2. Naar en Doktor, ligegyldig om han er i Besiddelse af den aller tarveligste eller aller højeste Oplysning, benytter sig af Anonymiteten til at fornærme mig og Kolleger — saavel kvindelige som mandlige —, vilde dette saa være en formildende Omstændighed, naar jeg blev anklaget for at have taget et Ris og givet ham Strambuks?

Nemo,
p. t. det kgl. Theater.

3. Naar en Fyr paa c. 25 Aar kommer rejsende til en By og f. Ex. nægter at tage Hatten af paa en Kaffée, idet han skyder sig ind under, at han er Evropæer, vilde det saa være en formildende Omstændighed, naar jeg blev anklaget for at have givet ham En paa Hattepullen?

Nemo,
p. t. Odense.

Svar *ad* 1—3. Vi tror det des værre ikke, men blot De vilde gjøre det alligevel!

Definition.

— Ka du se, Peter, han æ konservativ.
— Va æ de?
— De æ én, der holler paa de staaenes, men vil allievel Fremskridt.

Zigeunere paa Tivoli.

Vort Tivolis mægtige Herre og Mester
Forlysted os nylig med Zigøgleri,
Men Pressen leverte Zigeunerorkester
Med Piber og tænk blot — med fuld Harmoni.

Her tærskes!

Nu fik da Bonden sin Sæd mejet ned.
De véd, det er ej Bagateller,
Ifald De med Landvæsnet kjender Besked,
For det gjør nu jeg — — ikke heller.
Han Sæden har samlet og bragt under Tag
Og drukket dens Velkomst paa Kroen;
Med Hvislen og Piben, med Bulder og Brag
Kjør' Tærskemaskinen til Loen.
Og Bonden ta'er fat — han er ikke nervøs, —
Han spytter i Næven, og saa gaaer det løs
Med »at tæ'ske«.

Hidtil det sindige Højreparti
Har Tærskemaskinerne vraget,
Og det kunde Venstre saa ypperlig li'e,
For saa var de ene om Faget.
Men Særsynet skete: den bløde Molusk
Med Et var komplet i Forvandling,
Og Ukrudt og Klinter, ja selv en Stump Busk,
Blev grundig ta'et under Behandling.
Man fyrede i og var ikke nervøs,
Men tog dem paa Kornet, og saa gik det løs
Med at tæ'ske.

Arrigt nu vrinsker Protestmødets Mænd
Og skjælder og spytter og savler,
Men de skal nu ligegodt ned, om saa end
I Retten de kryber og kravler!
Christophersens, Neiiendams, Jordans og Ravns
Prestige gik fløjten i Heden.
Hr. Marstrand bli'er bange, han ser at til Gavns
Kan vi kjende Klinten fra Hveden,
Og selv naar en »Skrue« er løs, gaa vi paa,
Thi mage!ig Smed for Bager forstaa
Vi at tæ'ske!

Man Svar i »den høj'ste Oplysning«s Rubrik
Paa alle Slags Spørgsmaal kan æske,
Blandt Andet om, hvem man trods Lovens Kritik
Moralsk kan ha' Lov til at tæ'ske.
Men da saa Hr. Hørup for Domstolen sad,
Gik Glorien af Robespierre,
Og Skrivepults-Helten stod nøgen og flad
Som bukkende Mælkebrøds-Herre!
Men det var jo næstendel ogsaa en Skam,
At det, som man ser, i Finalen blev ham,
Der skal tæ'skes.

Chresten bestandig saa tjenstvillig foer
Dutk ind i Maskinen og svedte;
Og da de just ikke var Guldkorn, hans Ord
Som Avner for Vinden blev spredte.
Men ved deres smækfede Flæsk han i Ro
Nu atter en Tid kan sig mæske,
Thi Helten har været i Holstebro
For Højres Betjente at tæ'ske, —
Der gik han saa grundig i Vandet, at han
Er næsten i altfor fugtig en Stand
Til at tæ'skes.

Ja, flittig Maskinen skal kjøre omkring
Og tæ'ske, mens Dampen er oppe!
Octavius, Trier og Brandes og Bing, —
Vi Alt i Maskinen skal proppe.
Og Bonden, som lunt ved sin Pibe ser til
Og gjærne vil mele sin Kage,
En Gang efter Tærskningen undre sig vil,
Naar kun der er Bundfald tilbage;
De knap nok Patent kan som »Martyrer« faa,
Naar hver Smule Floskel, som de hitter paa —
Er fortærsket!

Intermezzo.

Det er mere end paa Heldingen med Sommeren. Førte af Vinden drive blytunge, blyfarvede Skyer, forede i de forrevne Kanter med Blyhvidt, i vildsom Flugt hen over Efteraarshimlen; Landliggerne gaa ud af deres gode Skind og hylde sig i Pelsværk og Fodposer; den tropiske Varme er bleven afløst af en misantropisk Kulde. Mulig vi igjen faa Sommer med brændende Hede og svidende Varme, maaske vi allerede har den, naar den smukke Læserinde tager dette i Haanden, men for Øjeblikket har vi Vinter med isnende Kuldegysninger og koldfeberagtige Omslag i Vejret.

Folk er bleven blaserede som Gustav Esmann, pessimistiske som Peter Nansen, oldingeagtige som Herman Bang — man er træt af Sommerforlystelserne. Sommerens epokegjørende Clou: hvilken af Sommerrevuerne der vilde gaa af med Sejren, Tivolis eller Morskabstheatrets, er udspillet. Ligesom Opvarter Andersen — dette Særsyn blandt danske Opvartere; tænk blot, en hurtig dansk Opvarter! Lyder det ikke som en skjærende Ironi! — ligesom Andersen altsaa blev travet sønder og sammen af en Hest, som viste, hvad den kunde præstere, naar dens Lidenskab opeggers, saaledes blev den morsomme Wulff distanceret af Charles Kjærulff. Nederlaget var ydmygende. Sørgmodig, næsten grædefærdig stod den stakkels Direktør der og vred sine tomme Hænder, som han havde ventet at faa fyldte med Guld (eller blot Sølv), men forgjæves opmuntrede han Forfatterne med den gamle Sang:

»Paa'en, paa'en, paa'en igjen,
Lille Wulff og Marcussen!«

Om det saa er selve Institutionen Tivoli, saa er Publikum kjed af den, og saa lader det ligesom et uartigt Barn sin Vrede gaa ud over den uskyldige, driftige Direktør. Hvad har den store Professor Bernhard Olsen egentlig gjort? Han har taget Avertissementerne fra Bladene. Er det ikke Tegn paa Driftighed? Han har engageret en Zigeunerfamilie. Har man set en saadan Drift før? For Resten er det kjedeligt for Bernhard Olsen, at han er Enedirektør for Tivoli; ellers kunde han have baaret sig ad, som han gjorde ved Panoptikon, hvor han gav sin gode Ven, Pacht, baade Æren og Ansvaret, da han mærkede, at Publikum ikke fandt Ligheden hos Voxfigurerne slaaende. Men ærgerligt er det. hvis det er sandt, hvad man fortæller, at Zigeunerfamilien rejser rundt og fortæller, at den har faaet Guldmedaille ligesom Sarah Bernhardt og Judic, for man faar vel ikke Tivolis Medaille for at drikke til den?

Som en Forløber for Vintersæsonen har Cirkus Schumann slaaet sig ned i Store Ravnsborgs Have, hvor der hver Aften gives Forestillinger i det højere Dyrplageri. Regnen pisker paa Teltet, Kunstnerne piske paa deres Heste, Hunde og Grise, og Bladene pisker løs paa Direktøren, fordi han ingen Fribilletter har sendt dem.

Intet Under, at Kjøbenhavnerne med bange Anelser spørger: »Hvad vil det blive til med Vinterglæderne?»

Lad os kigge lidt ind bag Koulisserne! Der er vel Ingen, der har bedt os derom, men vi indbyde os selv ligesom Bureauchef Dessau til Stenografkongressen.

Kammerherre Fallesen, som er glad over ikke at behøve at spille Holberg i den kommende Sæson, sender hver Dag korte, pikante Meddelelser ud i Verden. om hvad der holdes Prøve paa; men Logekjøberne have ikke brudt sig om hans Prøvebog, men gav paa Auktionen nedsat Pris i Stedet for forhøjet. Af de tre Privatdirektører lader Hr. Severin Abrahams til at skulle blive første Mand; han har allerede annonceret, at han sidder inde med et Stykke af Schandorph, og at Axel Henriques har lovet ham

en Bearbejdelse. Hvilken Rigdom, hvilken Overflod! Direktør Andersen begynder, som han slap, med *»Frøken Nitouche«*. Det vil blive interessant at se, om den lille Hest endnu kan trække her i Byen. efterat den i Sommer har trukket hele Landet rundt. Men hvorom al Ting er, Hr. Andersen har ingen Nød, han er en klog Mand, — Eedvard Brandes og Herman Bang har lovet at støtte ham. Direktør Rasmussen har jo Lykkebarnet Charles Kjærulff for sig; den begavede Forfatter til Sommerrevuen *»Et Eventyr i Rosenborg Have«* har givet Tilsagn om at lave et Vintereventyr til Brug indenfor Voldene.

For Resten er der indbyrdes Strid mellem de kammeratlige Kolleger. Hr. Abrahams og Hr. Andersen slaas om *»Gøngehøvdingen«*, og der er nok Spørgsmaal, om Kongens Foged ogsaa skal spille en Rolle her ligesom i *»Lykkebarnet«* paa Kasino, hvor dog det kongelige Birche-Ris, som Hr. Andersen havde bundet, viste sig nok at kunne true, men ikke slaa til ligeoverfor fyrstelige Personer som Auran Neumann den XXVII.

Per Fritz Anden Holm.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Nu er Ferrien forbi, og de er væmelit. Je sitter over i min Klase igæn i Aar, fordig Chresten Kaleknæ og Viggo Bendtheim og jai har dreven Visnepolletig hele forrie Aar, og vi tænkte vi skule hat vores evie Sjov; og Chresten Kaleknæ begønte me at vele igge la Doxen komme ob paa Kattederen, men feg to a di smo Drænge som er none Indioter og gør Alting, va Chresten sier til a skube han ned. Men han klagede til Indspæktyren, og di to Smaa ble jo strax snobbede, og Chresten troede han kunde slibbe men hand faaer vistnog Andmærgning liegot, skjøndt han har faaet lille Otto til at skrævve hanses danske Stille til tg× for han, som han trodde sku hjælpe. Og. Viggo og jai har hat et vældi Grin over Chresten, saadden han har gaaen og røstet i Boxerne, fordig han er nog kæbhøi, naar der er Ingenting i Vejen og mod de smaa Drænge, men han er morderli bange for Klo sæl. Men saa kommer Nemesis, som Du nok ve er Noet di gamle Rommere har opfonnet over voreses Hoder, for forledden saa sitter jai og krasser i Viggo Bentheims franske Stillebog en Faaresporsel, om naar en Lere sier Noet Ubehavelit om en Dræng om saa same Dræng har Ret til a sla same Lere me en Hasselkjæp, va jai skobber over tel Viggo og han sier, han har igge seet de, men den Dræng som skriver hanses Stille har seet det og vilket vaaren vittig og skrævven: »Juridisk neppe men maaralsk uden Tvil.« Og Leren finner Stillebogen og seer det er Viggos og sender Bud etter han. Og nu maa han sæl stille til Klø, saadan som han i sin Tid skrev om Schaling og Falesen. Og jai sier de er skamelit en Dræng har igge Lov tel a gøre va han vel, men her er Despeti og Tyranni og vel Du bedde Din Far Henrikibsen om ves han snart er færri me a lave den Torpeto, han vil ligge under Argen, om han saa igge vel kome snart med den den for de ska blie evvi Grin at see bode Lere og Indspæktyr og Bestyrer og hele Molevidten gaa i Loften mæ et Knal. For vi Drænge slibber nog helskinnede ned, som jai gore i Ferrien ude hos Aron Jakobsens Onkel Isak, som har et Vila, vor jai var udde og der krøv Aron og jai op paa Taget for at rye none Havanasegarer a Onkel Isaks, vi hadde snobbet, men di var faa stærge og da jai hadde røiet halanen, feg jai Ondt og brægede mai og ble svingel og trilede ned ad Taget, men var saa heldi a jai drattede ned paa en tyk Graaserer, som kom for a gøre Visit og Forædtninger og slo hanses Sylinterhat flad og han sæl et Hol i Hodet og none Bugler, men mai sæl igge udden jai rævnede mine nye Boxer og Arons Tandte syde dem samen paa Maskine, men jai er bange for de haaller igge, for din Tandte Fru Alving sier jo i Gængangere, a Maskinsyning er de bar Jox. Men nu tror jai a siden jai igge knægede Halsen, saa er jai bestemt tel a blie noet Stort, aa Du ska see jai blir nog ænten Formand i Folgethinget eller Røverkaptain, og jai ve igge va jai helst vil være enten Formand æler Røvverkaptain, men jai tror nog de siste for de er alieveller de raskeste. Jai gledder mai volsomt tel Theatterne og tel a læse, va den onge Per Andemad, som er vi Drænges Hælt vel skræve om di nye Støgger, for jai troer nu nog han enner me a bli lissaa stor en Drametorg og Kretiker som Hærmanbang æler i al Fal som Eedevardbrantes; og Du kan tænge Dai, man kan alerede faa modne Blomer, baade blaa og Rendeklaader, og Aron og jai har obsnuset de alerbeste Sted i Blometiden, som er henne paa Hjørnet a Trinetatis, men der gaaer altid none væmelie Drænge deromme som ræger Tonge og gør lang Nese a Folg, men vi muler dem, for vafor ska di ha Lov tel de? Men nu kan jai igge skræve mer, for jai ska ned tel Aron og redigere Avis, men skræv snart tel

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S. Min Addrese er den sævanlige vis jai igge slar mai paa Sørøvveriet. Men saa kan Du skræve udenpaa »Kaptein Einar Jørrensen, Fører af Nihilistkaarvetten »Springbaamben«. Sortehav, postræstande.

Tillæg til demokratik Sangbok.

V.

Mel.: Jeg har væ't Tollerist.

Jeg har væ't »Evropæer«
Hos de to Makkabæer,
Som blandt voreses Folk vinder Prisen,
Og med Sjæl og med Krop
Hos den højeste Oplysning staaet jeg har ved »Malicen«.

Jeg har væ't Evropæer,
Og hver fuldblods Hebræer
Uden Skinsyge, Nag eller Nid fløj
Om og roste min Pen;
Den var »kauscher«, var den,
Og mit Hvidløg saa lidt som min Vidløj.

Jeg har væ't Evropæer;
Blandt vor Tids Koryfæer
Var jeg immer den første paa Skansen;
Og hver snerpet Moral
Og hver skimlet Koral
Sin Bekomst fik af mig og Per Nansen.

Jeg har væ't Evropæer,
Og mod alt Militær
Har jeg lynet og tordnet og bandet,
Og hver eneste Dag
Jeg servered i Mag
Døde Torsk dem og slets inte andet.

Jeg har væ't »Evropæer«,
Og kom Chresten paa Knæer
Var der Jubel i voreses Gade,
Vi dog baresten har
Holdt ham for Semi-Nar,
Den Gang vi gjorde Grin i hans Blade.

Jeg har væ't »Evropæer«,
Og ved Logos jeg svær,
At paa Højre jeg skjældte og smældte;
Jeg fra Mundlæ'ret trak
Og dem kaldte for Rak!
— Ak, det Rak-Virk vil slet ikke vælte.

Jeg har væ't Evropæer
Og befinder mig nær
Ved de »rodløse Planter«, vi ejer.
Og ved dem faar jeg Værd
Som en født Evropæer,
Skjønt jeg ellers er født kun til »Nejer«.

I Blinde.

Arbejdernes For-Ledere til Venstre vil gaa
Og gjøre sig til Hund for et gnavet Ben at faa.
— Men, gaar man i Ledebaand, og Ledelsen er slet,
Er Vandringen besværlig og Vandgangen let.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn

Nr. 36. Torsdagen den 3. September. 1885

PUNCH.

Fortovs-Ret.

Foragte skal man just ej de Smaa,
De kjører, hvor knap nok de Store kan gaa!
(Frit efter Ølenschlæger.

En Middel-Høst.

Det var lovende Foraar for Agitatorerne!
Paa Vælgernes Ager de pløjed' og saaede;
Sveden pibled' dem ud af Porerne;
Men de hængte i, saa godt de formaaede.
De saaede Hvirvelvind, Storm og Orkaner
Og Frøkorn til knyttede «Taahlepaner».
Nu bjærger de Høsten af Hjærtens Lyst;
Men som deres Udsæd, saa er deres Høst.

Først gav man i Lag sig med «Riffelringen»,
Hvis Medlemmer skulde ta'e Tyren ved Hornet;
De skulde gaa ESTRUP rigtig paa Klingen
Og tage de «indre Fjender» paa Kornet.
Skjønt Stifterne os i Programmet indvied':
De vilde blot værne om — Politiet!
Saa maa dog i Brummen de hente den Trøst,
At som deres Udsæd, saa var deres Høst.

Trods dette Program sine Rejsesko BERG
Fik paa og foer om i Øster og Vester;
Han skaffed' sig Navnet Holstebroberg,
Da ned fra Tribunen han smed en Borgmester.
Som Riffelhelte, der skulde beskytte
Politi, var nok ikke hans Hirdmænd mødte;
Snart vil det dog spørges til Vest-Jyllands Kyst:
Som CHRESTENS Udsæd, saa var hans Høst.

Mens saalunde BERG og hans Livdrabanter
For deres «Talerstols Frihed» fægted',
Protest-Møder holdtes paa alle Kanter,
Og drabelig somme Skatterne nægted'.
Men Udpantning virker saa rart paa Mængden:
Den Pante-Leg bli'er den for dyr i Længden.
Trods Dannevirket i CHRESTENS Bryst,
Som Venstres Udsæd, saa bliver dets Høst.

Men ydermere i disse Prøvel-
sens Tider de mente, det ej kunde skade
At haane Kongen i Vestbirk og Løvel,
Ved Ringkjøbings LIND og fra Integade.
Selvstyrelsens Mænd, saavel gamle som unge,
Ku'e her hverken styre Pen eller Tunge.
I Fængsel dog ender slig mandig Dyst;
Ja, som deres Udsæd, saa er deres Høst.

Snart RAVN og CLAUSEN skal indkvarteres
I det Hotel, der er skyet som et Pesthus;
Saa Folketinget kan snart tituleres
Det danske Folke-Ting- og -Arrest-Hus.
Sit Herberg Hr. BERG det vel ogsaa maa kalde,
Og HØRUP maa sukke: den Vej skal vi alle!
— Her slutter maaske de af Slutterens Røst,
At som deres Udsæd, saa er deres Høst!

Pandekagen.

(Norsk Eventyr, frit efter P. Chr. Asbjørnsen.)

Der var en Gang en Mand, som hedte Brun Brun, og var der Ingen i det hele Landet, der forstod at stelle en Theaterkonfekt som han; det var nok altid af samme Surdejgen, men alligevel faldt det i Publikums Smag, og hver Gang han gav dem et nyt Stykke, var Folk saa glade. Men hvert Stykket havde sit Navn, og det var nogle besynderlige Navne, de; et hedte «Ridderen af Randers Bro», og et andet «Svantewits Datter», men det bedste var «Gjøngehøvdingen». Der havde han ordentligt melet sin Kagen, for Dejgen havde han laant af Naboen sin Carit Etlar, men han havde selv lavet den vakre Pandekagen, og svært havde det været at faa den til at hænge sammen.

Gamlefaer Brun Brun havde tre dejlige Børn, og en Dag saa var de saa sultne, for det var kun grov Theaterkonfekt, de havde faaet hos de slemme Folk, de var hos.

«Aa, lad mig faa lidt Pandekage, Gamlefaer M. Brun!» sagde den længste af dem, for han fik kun saa lidt at synke ude i Kasino, thi han var ikke noget Lykkebarn.

«Aa ja, Gamlefaer V. Brun!» sagde den anden Tenor, som ogsaa var første Tenor, for alle Brun Bruns Sønner var første Tenorer.

«Aa ja, Gamlefaer M. V. Brun!» sagde den tredie; men det var en Sopran, for det var en Datter.

«Bi bare, Børnene mine,» sagde Brun Brun, «jeg har ikke noget nyt, men naar jeg vender «Gjøngehøvdingen», saa er den lige saa god som ny, for den er vant til at blive kogt op.»

Men da Pandekagen hørte, den igjen skulde vendes, protesterede den, sprat ud over Lamperækken og trillede af Sted ud gjennem Folketheatrets Port ned ad Nørregade mod Gammeltorv, hvor Raad- og Domhuset er.

Hej da, Brun Brun efter med en Kvittering i den ene Haand og en anden Kvittering i den anden Haand, det forteste han kunde, og Wulff Dulff efter ham med en Erklæring, og tilsidst kom Prokuratoren nok saa gelassen.

«Hej, vil du bie, tag den, hej da!» skreg de i Munden paa hverandre, men Pandekagen trillede og trillede.

Da den havde trillet en Stund, saa mødte den et Aktieselskab.

«Goddag, Pandekage Gjøngehøvding!» sagde Aktieselskabet.

«Goddag, Hippo-Dippo-Drom!» sagde Pandekagen.

«Kjære Gjøngehøvding, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde Dig», sagde Selskabet.

«Naar jeg har gaaet for Gamlefaer Brun Brun og Wulff Dulff, kan jeg vel gaa for Dig, Hippo-Dippo-Drom», sagde Pandekagen og trillede og trillede, til den mødte en Theaterdirektør; han var nok død, men det gjorde Ingenting.

«Goddag, Pandekage Gjøngehøvding!» sagde Direktøren.

«Goddag, Lange Dange!» sagde Pandekagen.

«Kjære Gjøngehøvding, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde Dig!» sagde Direktøren.

«Naar jeg har gaaet for Gamlefaer Brun Brun og Wulff Dulff og Hippo-Dippo-Drom, kan jeg vel gaa for

Dig, Lange Dange,» sagde Pandekagen og trillede fra ham, det forteste den orkede, til den mødte en anden Theaterdirektør, der ikke var død, men bare gaaet af.

»Goddag, Pandekage Gjøngehøvding!» sagde Direktøren.

»Goddag, Watt Datt!» sagde Pandekagen.

»Kjære Gjøngehøvding, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde Dig!» sagde den Anden.

»Naar jeg har gaaet for Gamlefaer Brun Brun og Wulff Dulff og Hippo-Dippo-Drom og Lange Dange, kan jeg vel gaa for Dig, Watt Datt», sagde Pandekagen, og tog til at trille og trille. Saa mødte den en ny Direktør.

»Goddag Pandekage Gjøngehøvding!» sagde den nye Direktør.

»Goddag, Abrahams Dabrahams!» sagde Pandekagen.

»Kjære Gjøngehøvding, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde Dig!» sagde den Nye.

»Naar jeg har gaaet for Gamlefaer Brun Brun og Wulff Dulff og Hippo-Dippo-Drom og Lange Dange og Watt Datt, kan jeg vel gaa for Dig, Abrahams Dabrahams,» sagde Pandekagen og trillede af Sted igjen.

Da den saa havde trillet en Stund igjen, mødte den atter en Theaterdirektør, som havde faaet Smag paa Ridderen af Randers Bro og vilde give Dagmar Gjøngehøvdingen.

»Goddag, Pandekage Gjøngehøvding!» sagde Direktøren.

»Goddag, Andersen Dandersen!» sagde Pandekagen.

»Kjære Gjøngehøvding, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde Dig,» sagde Direktøren.

»Naar jeg har gaaet for Gamlefaer Brun Brun og Wulff Dulff og Hippo-Dippo-Drom og Lange Dange og Watt Datt og Abrahams Dabrahams, saa kan jeg vel gaa for Dig, Andersen Dandersen,» sagde Pandekagen og tog atter paa at trille.

Nu var den trillet helt ned paa Gammeltorv ud for Raad- og Domhuset, og der mødte den Kongens Foged.

»Goddag, Pandekage Gjøngehøvding!» sagde Futten.

»Goddag, Birch Dirch!» sagde Pandekagen og vilde trille fort.

»Nej, bi lidt, min Ven!» sagde Futten. »Du trænger ikke til at braaflyve saa, lad os To tage det i Mag og slaa Følge op paa Raadhuset; Du trænger vist til en Kjendelse?»

Det syntes Gjøngehøvdingen, der kunde være noget i, og saa gjorde den saa.

»Nøf, Kof!» sagde Birch Dirch og tog Pandekagen i een Jafs.

Og saadan fik han endelig Gjøngehøvdingen stoppet, og Gamlefaer Brun Brun sin Pandekage igjen. Derfor blev Ramsen ikke længere, for hvem, der nu vil have Gjøngehøvdingen, maa kjøbe den igjen af Gamlefaer.

Stjerneskud.

Er De Astronom? Eller Digter maaske?
Eller er De, som Mennesker plejer?
I alle Fald har De vel nok kunnet se
Den Rigdom, Avgustmaaned ejer.
Det glimter bag Skyerne Skud i Skud,
Og Nathimlen lysner i Skjæret,
Mens kurrende Kjærestefolk titter ud
Og »ønsker» med Næsen i Vejret.
Stjærnerne falder og rustcher og glider
Og gnistrer, — og saa er er de væk!

Forundret man lysende Ildkugler saa
Paa vor Hovedstads lovende Himmel;
De funkle, de svinde, de komme, de gaa
Blandt Stjærnernes brogede Vrimmel.
Man mærked' dog snart, at de enkelte Skud
Var Glans uden Indhold og Kjærner,
Da Olsen fra Stjærne-Kroen gled ud
Med sine Zigeunerske »Stjærner».
Fra Tivolis Skjød Abonnenterne glider
Og gnistrer, — og saa er de væk!

Hr. Hørup omgjorded' sin Vikingekrop
Med det stolte Orion'ske Bælte,
Men da det til Højre med Torden trak op,
Han endte blandt Mælkevejs-Helte!
Hans Ord lyste op — det kan godt være sandt —
I »Samfundets» lønligste Kroge,
Men sidst i Avgust tog han fejl og forsvandt
I Socialisternes Taage!
Hjem til Berlin Georg Brandes nu glider,
Han gnistrer, — men Gu' er han væk!

En Ildkugle saas over Holstebro
Under buldrende Torden og Lynen;
Den ligned en Degn, men med Næb og med Klo,
Saa Borup faldt ned af Tribunen!
Den glider af Sted, majestætisk og glat,
I Borchsenius' Mørke den daler,
Og man kun to taagede Sjæle faar fat,
Men det var jo Ildkuglens Haler.
Kuglen ta'er Farten, men Halerne glider
Og bæver, — og saa er de væk!

Selv sceniske Stjærner kan ej holde Stand.
Fra Dagmar de spruttende glider,
Mens Andersen »ønsker» det Værste han kan,
Og Rasmussen Hænderne gnider.
Fra Højre til Venstre, paa Stjærners Maner,
Gled Sophus med Ørerne stive;
Endnu man som Dobbelt-Stjærne ham ser,
Men »Fix» kan nok aldrig han blive.
Fogden omkring i Kulisserne glider
Og gnistrer, og saa er han væk.

Hallej, hvor man travlt i Kafésladren fik,
Da det Sophuske Stjærneskud funkled!
Endskjønt »Demokraten» med snild Politik
Nok gjærne dens Glans saa fordunklet.
Monstro han nu magter saa vældig en Tørn?
Man siger, og det kan jo være,
At en Kollision med den store »Bjørn»
Var Skyld i den hele Affære!
Rundt den i Byen paa Rygterne glider
Og gnistrer, og saa er den væk!

Thi snart holder Luftsyn og Ildkugler op,
September, De véd nok, er Fristen.
Saa mindes med Smil man Zigeunernes Trop
Og Hørup og Sophus og Chresten.
Den skjønne Avgust er forbi for i Aar,
Og Stjærneskud rent gaar af Vane, —
Thi fast Ministeriets Syv-Stjærne staar,
Og den svigter aldrig sin Bane!
Hvis Venstre til Vinter vil rutsche og glide
Og gnistre, — er Glorien væk!

„Det kgl. Theater

(„Politiken", den

Jeronimus: „Men hvad Artigt har Børn
mange artige Sprikworter, kan de ogsaa nogen i

uger fat igjen".

(...de August 1885.)

PUNCH del.

...eme ...rt, Skolemester? Forgangen Aar vidste de saa
...Aar ...

(Holberg: Julestuen, 12te Scene.)

Nøddevise.

(Mel: Frihed! Du Nordens kjække Mø.)

Skoven er stille. Fuglenes Sang
Tier, men endnu i Busken det rasler:
Nøddeplukkerne gaa deres Gang
Travlt gjennem Kratskovens Hasler;
Grenene bukke
Ned de ivrig, Nødderne plukke;
Poser og Lommer fylder man tæt,
Men at knække dem, falder ej let,
Er ej Tænderne hele og smukke.

Mangen en Nød er saa haard, saa haard.
Chresten ej naaede til Magtens Kjærne,
Nødden han klemte jo Aar for Aar,
Nød den saa inderlig gjerne;
Skallen ham trodser,
Knuses ej, selv af hans tungeste Klodser.
Saadan en Nød kan flækkes tilsidst
Af en Statsmand med Lempe og List,
Men ej knækkes af Taaber og Tosser.

Hørup ej Hasselnødder ta'er,
Ynder langt mere »Hasselkjæppe«.
Kjæppen, han ovre paa Taasinge skar,
Kjæphøj han svinger dog neppe.
Nej som en Straamand,
Ret som en rigtig sølle Smaamand
Si'er han, den Hasselkjæp aldrig han saa!
Han er Hertz kun for Eeduard den smaa
Og hver Integads-Nigger og »Blaamand«.

Korsgaard og Otto Borschenius
Raabte, en Nød de nu havde funden.
Inden i den laa Højres »Puds«,
Som til Provisorist var Grunden;
Nødden den hule
Har de fyldt med Citater fule,
Men i de stakkels Nødorme to
Slog Lars Dinesen kraftig en Klo,
Rydded Morgengnavsgumlernes Bule.

Smedemestrene har en Nød.
Hurop den ej med sin Skrue knækker,
Selv om han laved til Bankekjød
Hver en eneste »Skruebrækker«.
Vanker der »Skaller«,
Kjærnen ej Hurop i Skjødet dog falder;
Skruen alt knager og piber slemt;
Naar hver Øre af Svenden er klemt,
Springer Skruen itu med Rabalder.

Severin Abrahams var lun,
Vilde en Nød alene nyde.
Nødden var gammel, Nødden var Brun,
Brun lod ej sligt sig byde,
Sagde: »Halløj Mand!
Her kommer jeg med en »Foged« som Fløjmand,
Med Nordahl og Gojse og Frederik!«
Til *Canossa* Abrahams gik,
Til *Casino* gik derimod Neumann.

Punch drømmer.

Punch var forkølet. Hans Bundtmager, som han hver Sommer betror sin Skindpels til Opbevaring, havde forleden, da det ham anbetroede Klædebon blev tilbagefordret, med Skam og Sorg maattet vedgaa, at der var gaaet Smaadyr i dette. Hvorledes de var komne der, var det ham umuligt at forklare. Han forsikrede, at han havde strøet med Peber og Insektpulver, og at ikke den rødeste Rævepels paa det rigtige Bundtmagerloft havde faaet saa god en Behandling. Det Eneste, han vidste at anføre til Undskyldning, var, at hans Oplagssted var i Nærheden af Trinitatis, og Folk i det Nabolag sagde, at der ligefrem ikke var til at nære sig. Der maatte imidlertid have været Nogen oppe og sætte de smaa Dyr i Skindpelsen, han troede nemlig ikke, at disse af sig selv skulde være falden paa at trænge ind paa hans Loft, saa meget mere, som han udtrykkelig havde klistret en Plakat paa Døren, hvorpaa der stod »Ned med! — Utøj o. s. v. ligesom i »*Politikens*« Avertissementsspalter, men om 8 Dage skulde Skaden være repareret, og han haabede ikke, at det gode Forhold o. s v. o. s. v.

Punch kastede ham en Flaske Dynamit i Hovedet, hvorpaa han fordunstede med et Knald, men da *Punch* saa selv Torsdag Morgen gik ud med en tynd Foraarsfrakke, kom Nemesis over ham. Nu laa han og transpirerede af Hyldethe og Avislæsning. Intet Under, at hans Drømme var vilde. Snart sejlede han med Arcturus til Antwerpen og var evigglad og drak Skaaler fra Morgen til Aften for Kaptajn Barfod, der saa pludselig blev til gamle Frederik Barfod, som havde givet 10 Kroner for et Organistembede og nu sad og spillede Kæmpeviser paa Orgelet, medens *Punch* maatte træde Bælgen, snart var han paa Lægemøde i Odense og blev puttet i Jorden af Dr. Budde, men gravet op igjen og lagt i Kakkelovnen af Dr. Schmiegelov, saa blev han stukken i en Tønde og halet op igjen og smidt i en Grube, og saa var han med Et oppe i Norge og blev præsenteret for Johan Sverdrup som dansk Skolelærer, hvorefter han paa en Gang befandt sig inde paa *Morgengnavets* Redaktionskontor. Han var endnu ganske fortumlet af sine Farter, men havde dog saa megen Aandsnærværelse, at han strax bad om at maatte tale med Redaktøren. Han gik nemlig ud fra, at Hr. Korsgaard ikke paa den Tid var at træffe, og haabede saa at slippe ud igjen i en Fart, inden han blev kjendt. En Yngling med et vældigt Næb, høj og sortladen, som, stod og børstede et Par Redaktionsstøvler (Hælene traadte skæve til Venstre!) saa med et lidt sky, men dog gjenkjendende, Blik paa *Punch* og afbrød den »Gnomentanz«, han netop havde fløjtet med saa stor Ihærdighed. »Værschartig!« sagde han og lukkede Døren op til et indre Lønkammer. Der stod ikke Korsgaard, men Otto Borchsenius. Han saa paa *Punch*, dyppede i Hast tre Fingre i et nær ved staaende Vievandskar, som formodentlig er anbragt der til privat Brug for Holstein Ledreborg, og slog i Hast Kors for Pande og Bryst. Derpaa tog han, uden at sige et Ord, *Punch* ved Haanden, lukkede en Lem i Gulvet op og ledede *Punch* ned ad en lang Trappe, der førte til en underjordisk Gang.

»Undskyld Højstærede!« sagde *Punch*, »men er det »Hjemme og Udes« Familiebegravelse, De vil vise mig, skal De ikke ulejlige dem. Den salig Afdøde var kjedelig nok, medens den levede, og der er saamænd ikke en Sjæl, der nogensinde faar Lyst at grave den op igjen, medmindre Fremtiden skulde bringe Danmark en ny Borchsenius.«

Her slog *Punch* i Smug tre Kors for sig selv, saaledes som han havde set Borchsenius gjøre. Men denne lod, som han overhørte Bemærkningen og gik videre, indtil de standsede foran en jernbeslagen Dør. Borchsenius slog 3 Slag paa den, den aabnede sig af sig selv, og de traadte ind i et uhyre underjordisk Rum.

»Hvad er dette?« sagde *Punch*.

»Vort Rustkammer!« svarede Borchsenius. »Du Elendige, som har trodset os saalænge, skal se, hvilke Vaaben et Organ, et Hovedorgan, som vi, raader over.«

»Lad mig først se Skatkammeret,« bad *Punch*.

Men Borchsenius rystede paa Hovedet: »Skatkammeret faar Ingen at se, ikke en Gang Aktieejerne faar en rød Øre at se, selv vore Medarbejdere viser vi saalidt Guld som muligt. Skatkammeret er vor største Hemmelighed! Men se vore Vaaben og skjælv!«

»Ja lad mig saa se Riflerne?« sagde *Punch*.

»Riflerne!« udbrød Otto Borchsenius haanleende.

»Tror du, vi har Rifler! Det vil sige« — rettede han sig selv — »Gudbevares, vi har dem, vi har dem — de er — de er til Præmieskydning i Stockholm! Men se her: Her er Oxehoveder fulde af fed, flommende Indignationsøl brygget paa Humle fra Bergs egen Humlehave, her er skarp, ætsende Vittighedseddike, fabrikeret efter gamle Hørupske Recepter, her ligger Drachmannske Rimbreve — ja dem bruger vi ikke for Tiden, det er sandt — men her er Dr. Schandorphske Artikler og her, se her vort skarpeste, bedste, mest tilintetgjørende Vaaben!« Han trak en lille Flaske frem! »Det er Svovlsyre — naturligvis ikke Albertisk Svovlsyre — men rigtig kondenseret Svovlsyre! Den har Korsgaard selv destilleret, og ved Du hvoraf? Af Højres egne Udtalelser. Det er Gift, der dræber! Tag Eder i Vare!«

Borchsenius saa helt højtidelig ud.

»Tillad, jeg lugter?« sagde *Punch.* »Jeg har en fin Næse for de Dele.«

»Dumstristige! Tør Du udsætte dig for Følgerne? Ved Du ikke, at Indaandingen af disse Dampe er en Proces, der kan være dødbringende!«

»Aa hvad Processer!« svarede *Punch.* »Jeg har havt flere Processer end noget andet Menneskebarn. Lad mig faa den Proces med! Og han trak Flasken op. Ja, det lugtede fælt, men det var til at holde ud. »Hør, ved De hvad, Højstærede,« sagde *Punch* efter et Par Minutter at have holdt Flasken for Næsen; »dette herre er min Sæl ikke prima Varer. Der er heldt Vand i!«

»Heldt Vand i?« raabte Borchsenius.

»Ja Herre Gud, kjære, gamle naive Ven! Kjender De ikke selv Rummelen bedre! Det er Vand det meste! Ikke rent Vand, men dog, hvad man kalder Vand, ligesom det i Sortedamssøen og i Stadsgraven og i Rendestenene! De vil da ikke have Korsgaard skal have Tid til at bruge Kunzes Vandfiltre?«

»Vand!« raabte Borchsenius igjen. »Saa er vel Indignationsøllet ogsaa Vand og Vittighedseddiken? Vand! Vand!« Og med rullende Øjne og strittende Haar foer han om i Kjælderen og sparkede Spundsen ud af Oxehoveder og Tønder, saa Indholdet fossede ud.

»Død og Pine!« raabte *Punch,* »lad være med det, Mand! Husk paa, vi er ikke i Panoptikonskjælderen og har Opvartere til at agere Kameler!«

Men Borchsenius hørte ikke. Vandet steg og steg, det naaede »*Punch*« til Knæerne, til Maven, til Halsen, saa blev han bange, og skjønt Borchsenius stræbte at holde ham nede og trak ham i Benene, sled han sig løs og arbejdede sig med et Par raske Svømmetag hen til Trappen. Bagved sig hørte han en gurglende Lyd, det var stakkels Borchsenius, der selv forsvandt i det rædselsfulde Dyb. De sorte Vande lukkede sig over ham. *Punch* kravlede i en Fart op ad Trappen. Den sortsmudsede Spanier vilde spærre ham Vejen, men han satte resolut sin Hæl paa hans flade Ligtorne, saa han med et »Ach wai!« forsvandt. Et Par Skridt — ud af Døren — ned ad Trappen — *Punch* var fri, han kastede sig i en Droske, og — følte sig omarmet af en Gentleman, der havde siddet skjult i denne.

»Til Casino!« raabte Herren til Kudsken.

»Undskyld, men — jeg vilde hellere hjem og skifte!« indvendte *Punch.*

»Ja, men De er jo i Embedshabit!« sagde Manden og nu saa *Punch,* det var en Theaterdirektør og følte, saadan som man føler i Drømme, at han selv var »Kongens Foged«.

»Tak Skæbne!« sukkede han, »nu er Pokker løs!« Og Pokker var løs, thi hvad der nu fulgte, lader sig ikke beskrive. Fra Casino til Nørrebro, fra Nørrebro til Vesterbro, evig og altid farende om i Drosker, nedlæggende Forbud og afgivende Kjendelser: Andersen vilde have Neumann forbudt, Hr. Jensen Circus Schumann, M. V. Brun Severin Abrahams. Paa *Punchs* Kontor, ned ad hans Trapper stod Skuespillere og Skuespillerinder og ventede, og Droskerne holdt i Række paa Gaden, saa Folk troede, der var Bryllup i Huset. Theaterdirektørerne var de værste, de vilde Allesammen have Forbud mod Et eller Andet, kun det kongelige Theater nedlagde ikke Forbud uden imod at more sig ved dets Forestillinger. Den, der gjorde det, blev taget i Kraven og sendt til Bistrup. Til sidst blev det *Punch* for galt. Han havde været paa Marienlyst og nedlagt Forbud baade paa Tysk og Dansk, og da han kom hjem, fandt han atter Huset belejret af Rekvirenter. Saa brød *Punch* sig Vej gjennem Mængden, puffede Per Anden, der stod og snusede i hans Papirer, til Side og stod op paa en Stod og erklærede med høj Røst: »Jeg, *Punch,* Kongens Foged, nedlægger paa egen Rekvisition Forbud mod hele Vrøvlet! Hvorefter Alle sig have at rette!«

I det Samme vaagnede han. Han laa drivvaad af Sved i sin Seng. Foran ham paa Dynen laa »Politiken« og »Morgenbladet«. Herre Gud, tænkte *Punch,* var jeg virkelig Kongens Foged, saa véd jeg nok, hvad jeg nedlagde Forbud imod!

Jo galere, jo bedre.

Vort Venstre ejer Pokkers int'ressante
Exemplarer af Livs- og Hjærte-Træer,
Det kan lapse sig med mangen »rodløs Plante«,
Og en Busk saagar, der »Taalepaner« bær;
Men nu har en mærkværdig Lind man opdaget;
Den bærer Palmen, hvad man ej vil nægte,
Naar man ser, den sidste Paaskedag var optaget
Af at skygge over sine Kaffeknægte.

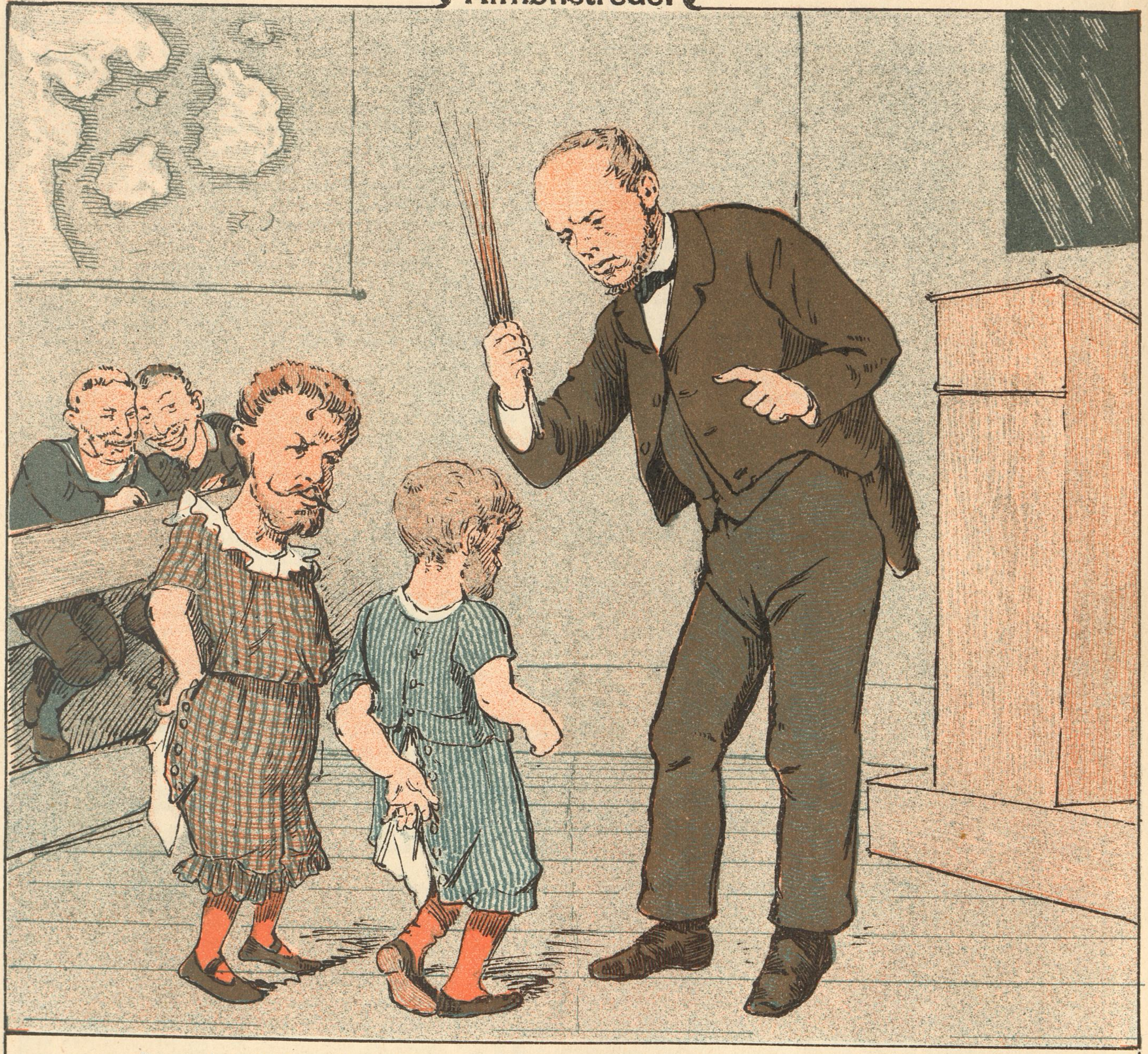
Den bredte sig med alle sine Grene,
— De var lovlig grønne, vides der bestemt! —
Og sagde, at den havde Lov at mene,
At Kongen var sgu noget meget slemt.
Det vilde han endogsaa attestere
Paa Prent, naar det forlangtes, i sit Lindeblad,
En Amtsavis, der godt kan figurere
Om »Folkets sunde Sans« som værdigt Mindeblad.

Men Rettens Folk med Øksen kom og lagde
Den ved Roden af det fejre Hjærte-Træ,
Og endelig for Dagens Lys de bragte,
At samme Lind var, rent ud sagt, et Fæ.
Hin Dag han havde »noget« havt i Ho'edet,
— Saa sært uheldigt skulde det sig passe! —
Det ellers var saa tomt— har man formodet —
Som salig J. A. Hansens salig Kasse.

Han var saa from som nogen radikal i
Vor ikke klart bevidste Folkemagt,
Kun »rabled'« det for ham, og han blev gal i
Sit Hoved, naar imod han blev sagt.
Modsigelser bør Højre jo kun taale,
For Venstre er det klart, at sligt er drillende.
Og naar man den Omstændighed vil maale,
Maa den for ham erkjendes som formildende.

Men stakkels Lind, trods sine grønne Blade,
En haabløs og en ublid Medfart fik;
I fire Maaneder man vil ham lade
Mod sig selv udøve Visnepolitik.
— I Sørgespillet her dog sikkert Stof er
For Venstrepressen, den for Sandhed fægtende,
Til at skildre Lind som et uskyldigt Offer
For Provisoriet og Kaffeknægtene.

Afmønstrede.

Se nu har I faaet, hvad I trængte til;
Men lad mig nu se, at I aldrig mere
Med andres Papirer er paa Spil
Og giver jer af med falskt at citere!
— For den, der forfalsker andres Ord,
Er Enden nærmere, end han tror!

PUNCH udgaaer hver Torsdag Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn

Nr. 37. Torsdagen den 10. September 1885

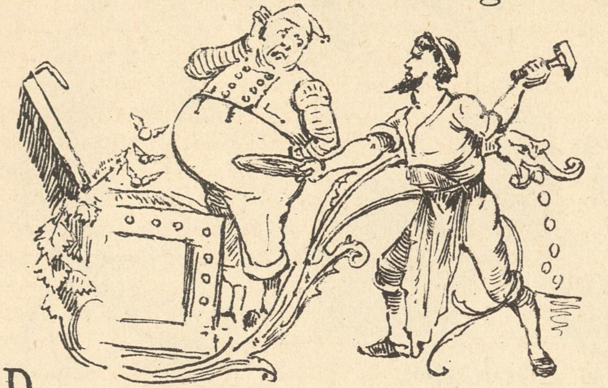
PUNCH.

Bibelhistorie og Zoologie.

— Og se, min Dreng! Der er nu Kamelerne!
— Ja, men Mo'er! Hvor er Rebekka?

En økonomisk Krig.

Der var en Gang, da Ledreborgergreven
(Saa vidt vi mindes, var det vist i Fjor)
Lod falde et af disse gyldne Ord,
Hvorved en Spaamand tidt berømt er bleven,
Selv om om hans Spaadom faldt kun i en treven
Skjønt ufortrøden bearbejdet Jord:
»Det vilde« — sa'e han — »koste mange Penge
At være Venstremand om ikke længe.«

Nu føler Venstre daglig til sin Skade,
Som Striden kræver mer og mer Kontant,
At den Gang slog han ingen Assens-Plade,
Men hvad han sa'e, var sørgeligt, men sandt.
Alt man ved Pengekisten mange fandt
I Tanker, som var langtfra kisteglade,
Naar med lidt Omsvøb atter blev forkyndt den
Bekjendte Sætning: Livet eller Mønten!

Til Fryd er der for Tiden ingen Grund
For Vælgerne, der maatte svare Vandskat
Til *Morgengnavet*, og desuden Brandskat
Til et saakaldet »demokratisk Fond«,
Og netop i saa ubelejlig Stund
Paalignes nu hver fuldtro Venstremand Skat
Til Fordel for de stakkels Smedesvende,
Der lave vil en Skrue uden Ende.

Hvert Hjærte bløde maa i »Folkets« Bryst,
Hver Gang en »Martyr« maa for Retten »bløde«,
Og Sognefogder dømmes til en Bøde,
Naar de til Skattenægtelser har Lyst;
Thi der vil ikke levnes dem den Trøst,
At Bøderne vil ESTRUPS Magt forøde;
De bliver — takket Venstres Tab af Fatning —
For ham en ny »frivillig« Selvbeskatning.

Det er med sære Vaaben, Venstre strider,
Naar det forfægter sin »moralske Ret«;
Thi, naar det lever i saa tunge Tider,
Hvad gavner det, at Lommen bliver let?
Ned ad et Skraaplan Venstre stadig glider
Med sine »Midler«, til det gaar saa slet,
At selv det sidste Middel bringer Lettelse,
Det, man i Japan kalder Selvopsprættelse.

Studenter.

Hvor lykkelig er ikke den attenaarige Ungersvend, som blev Student i 1885; hvor er han ikke heldig stillet nu, da der er et *Studentersamfund*, som han kan blive Medlem af (mod et ringe Kontingent), og hvor har vi ikke Grund til at misunde den Unge, vi Andre, vi Gamle, vi fire Aars Studenter, fem Aars, ja maaske endogsaa sex Aars, kort alle vi, som i vor Ungdom blev fordummede i den dummeste af alle dummere Foreninger, den dumme *Studenterforening.*

Fornuftigvis kan der ikke være Tale om at vakle i Valget mellem disse to, men vi vil dog ikke undlade herved at anbefale *Samfundet* paa det bedste, idet vi forsikre, om en reel Behandling og prompte Expedition.

Hvilke Opgaver har *Foreningen?* Ingen. En Gang imellem har den nogle Prisopgaver, men kun saare sjelden bliver de løste. Men *Samfundets* Opgaver er som Brødre: *Politiken* og Fritænkeriet, Eedvard og Georg, Georg og Eedvard; hvor meget der dog kan ligge i to Ord. I *Foreningen* solder man og siger Brandere, i *Samfundet* er der endnu ikke sagt en eneste Brander. Tænker den unge Mand med barnlig Letsindighed paa at more sig, saa kan han jo prøve paa at melde sig ind i *Foreningen,* den kan være god nok til det; men er der Alvor i ham, som der skal og bør være i en snart nittenaarig Mand, og higer han efter at se Livet, saadan som det i Sandhed er tyngende sort, skaanselsløst dødende med Kjedsommelighedens Sot, da gakke han op i *Samfundet.* I Badstuestræde er Frihed og Luft, endogsaa Troesfrihed; efter hvad Formanden, Folketingsmand Trier for nylig oplyste i «*Politiken*» kan selv Kristne blive Medlemmer! Men hvad kjender *Foreningen* til Friheden? Er det maaske tilladt at lægge Benene op i Sofaen? Nej. Eller maa man staa op paa Stolene? Heller ikke. Hvor betegnende, at Bygningen er rejst paa en af Slaveriets Tomter. Og hvordan gaar det med Oplysningen? *Foreningen* er omsluttet af en Lund, der holder Lys og Solskin ude, og om Aftenen, naar Gassen er tændt, tal ikke om den Oplysning! Den stakkels Forening har tabt Interessen for al aandelig Føde, men saa meget mere har den sat ind paa den materielle. Middagsbordet bugner af lukulliske Retter og fine Château-Vine; officielt hedder det nok, Gud bevares, at der er Diners til 70, ja endog til 50 Øre, men Abonnementsbilletten slaar aldrig til, man spiser for meget mere. Og hvor hyklerisk, hvor

tartuffeagtigt er det ikke, at *Studenterforeningen* har lukket sin Dør for de kvindelige Studenter og har sat Devisen: «Ingen Damer!» paa sit Blufærdigheds Papskjold, medens *Studentersamfundet* frit og ugenert raaber et «Leve Constance Ring!»

Vælg nu, Studenter fra 1885, mellem Løgn og Sandhed, mellem Fløjels Gueridon'er og Fremskridt, mellem tre Stjerners Kognakstoddy og Aandsfrihed, mellem Slavekirkens aandløse Mandfolkekreds og Badstuestrædes aandrige Triernon.

Fra Madam Bollerups Loge.

Ja, højstærede Hr. Redaktør, her har De mig saamænd allerede igjen, skjønt det nu lader til, at vi faar den Sommer, som vi egentlig skulde have havt lidt tidligere paa Aaret, saa Kammerherrens ironiske Apropos, at begynde Sæsonen i Aar med »En Skærsommernatsdrøm« *vistnok slet ikke vil blive opfattet rigtig, og det kan saamænd godt være, at vi flytter ud til Taarbæk igjen, hvor vi forærede Fisker Ole Svendsen en hel Maaned, som vi havde havt Lov til at bo i hans Lejlighed endnu. Og jeg havde saamænd slet ikke villet have Loge i Aar, men da de jo gik saa rasende billig, syntes jeg ikke, man kunde forsvare andet ved Avktionen end at tage en, hvor jeg baade fik Klappen og en Kvart til at skifte paa de bagerste Rækker ganske gratis. Og saa var jeg da der forleden til* »Mandolina«, *som er et gammelt Stykke, De véd, i Knæbuxer og Pudderparyk, og som jeg nu alligevel tror er af Holberg og Molliære, skjønt de siger, at det skal være af en Italiener med et skrækkeligt Navn med noget om en Gondol, som jeg ikke kan huske. Ligesaa lidt, som det var mig muligt, at forstaa alle de rædsomme Navne i Stykket, undtagen Jerndorff, der var en Grev Alafiorella, som nok er i Familie med Fiorella fra* »Røverne«, *og Olaf Poulsen, som nok egentlig havde faaet en Damerolle, for de kaldte ham da for Marquise hele Tiden, og hed Frapiazzadelpopoli, hvad der dog har noget dansk ved sig. For Resten morede jeg mig godt over Fru Echardt, der var en yndig ung Mandolina, og som jeg nok kunde forstaa, at alle Herrerne gav Presenter, for det er da hende, der skal trække fuldt Hus her, saa det kommer an paa hende, om de faar nogen Feu; og saagar Emil Poulsen, der nu havde det allervanskeligste Navn: Baron Rivefrakkena, fik hun til at interessere sig for Mandolina, men saa tog hun alligevel den skikkeligv Fabricius, ikke ham med Danmarkshistorivn, men en Opvarter med halve Historier, som paa Dansk hed Axel Madsen. Men jeg havde et skrækkeligt Uheld med mig, for jeg havde inviteret et Par unge Mennesker med paa de Pladser, jeg har frit i Logen, og de var nær ved at spolere det Hele for mig. Det var to ganske unge Drengebørn, det kan jeg som en ældre Kone nok sige, og det var Sønner af en Jø...en Fritænkerfamilie, som vi havde til Naboer ude i Taarebæk, og som vi ved Gud kom rigtig godt ud af det med, og saa vilde jeg vise dem en lille Opmærksomhed, forstaar De nok. Men det maa jeg rigtig nok sige, at jeg har nok hørt, at Børn af den Race var fremmelige, men vil De tænke Dem, at den ældste af dem, Eedvard — De maa undskylde, men Efternavnet faar De mig ikke til at sige — han havde virkelig læst Stykket i Forvejen paa Italiensk og kunde korrigere Professor Molbechs Oversættelse hvert Øjeblik og gav ham en eller to Streger under hver Fejl ligesom i Skolen. Desværre kunde Eedvard ikke give Molbech mere end Mdl. til Karakter, for der var to slemme Bommerter, for det Første, at Molbech lod Værtshusholdersken sige, at hun holdt af den, hun giftede sig med, for det var noget, man ikke brugte i Udlandet, og for det Andet, at de to Skuespillerinder som Fru Nyrop og Fru Sinding spillede, det var slet ikke Skuespillerinder, men ligefremme Duller, og det Ord var han saa glad over, at han understregede det saa stærkt, han kunde; men saa blev Bollerup saa vred, som jeg ikke har set ham før, og sagde:* »*Det er godt, lille Eedvard, at Du ikke er min Søn, saa skulde Du s'gu faa Dulledajdu af mig!*« *Nej, saa holdt jeg dog mere af Eedvards Broder, den lille* Per, *som kaldes* Per Anden, *fordi Eedvard er den Første, for Herre Gud, han indskrænkede sig dog til at vrænge Næse ad Fallesen og Molbech, hver Gang han saa en af dem, og hvem bryder sig om den Slags Børnestreger! men det var alligevel heldigt, at den kongelige Familie ikke var i Theatret, men kun Prins Hans, for man ved jo aldrig, hvad saadan en velsignet Unge kan finde paa. Men det ved jeg, at jeg skal ikke have noget af at have de To med i Theatret, naar jeg vil more mig.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

En problematisk Natur.

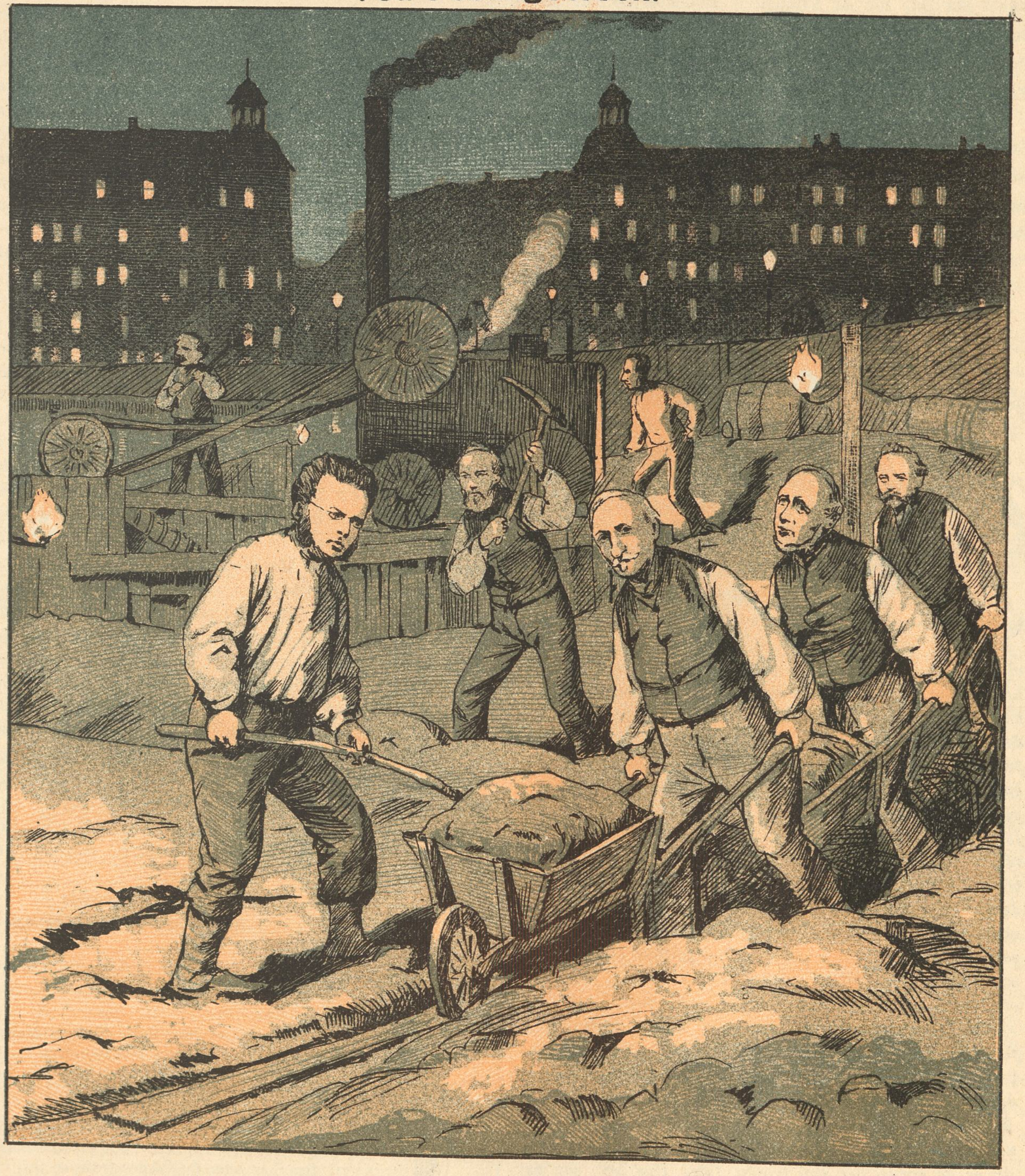

Er Berg et Mandfolk eller en Mand?
Saa spørger man nu om Stunder.
Svaret lidt vanskelig være kan,
Og det er Skam intet Under.

Men trods hans Bedrift i Holstebro,
(Hvortil han lidt skjævt dog ses skelende,)
Saa har man dog Aarsag til at tro,
At han er ingen af Delene.

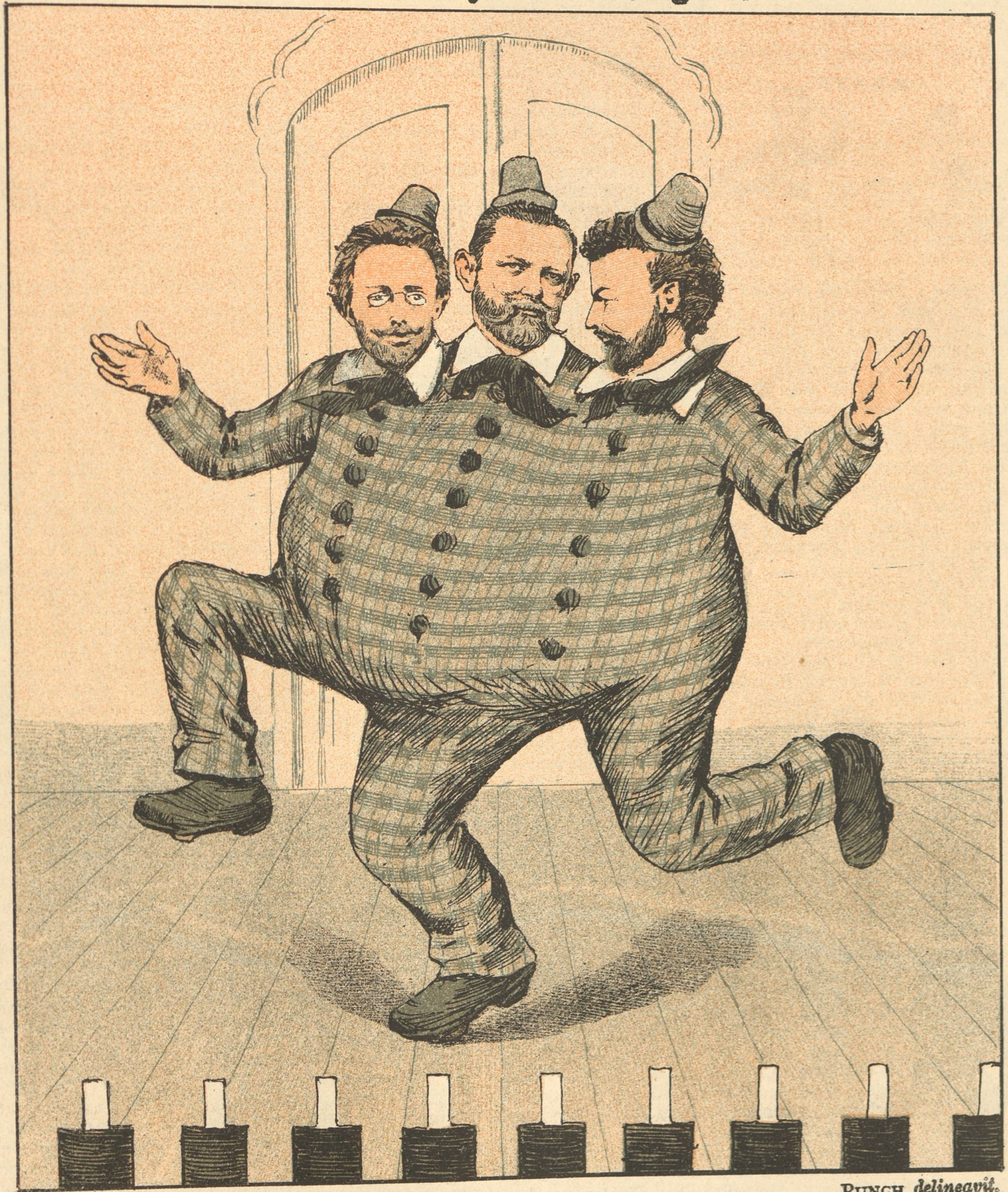
Thi efter de gifte Kvinders Skik,
(Dog førend Procesbenovelsen?)
Sit Efternavn ryddet af Vejen fik
Den mandige Berg — født Povlsen.

Ved Peblingebroen.

Hver Uge et Gjennembrud voldte de Bølger,
Naa, hvorfor forhaste sig, kjæreste Ven?
I Forfædres Spor Magistraten blot følger,
Det er ej moderne Gjennembruds Mænd.

Politiske Flyve-Blad-Negere.

Clovns excentriques inveniunt. PUNCH *delineavit.*

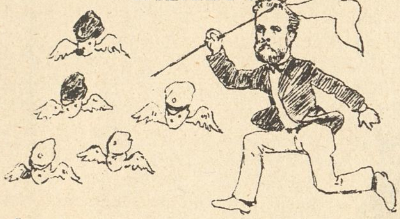
Som Dunst over Moser de Lygtemænd sig te;
De trende blev til En, og den ene til tre.
Tre Sjæle i én Tanke uskyldig sig fornøjer
Med politiske Flyve-Bladneger-Løjer.

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing,

LXXIV.

Alt lystig i Trompeten trutter
Sin Klapfinale Høstens Vind,
Det lyse Sommerbal den slutter,
I Kakkelovnen snart vi putter
Den første lille Fyrrepind.
Men just, naar Solens blege Skin
Ei mer med Varmegrader rutter,
Naar man i Skyggen alt sig skutter,
Naar Bøg bli'er brun, og gul bli'er Lind,
Hver Kjøbenhavner atter smutter,
Helt glad i Sind,
Til Staden ind.
Sæsonen aabnes! Strax man ser,
Rundt i Theatrenes Parketter,
Paa Fribilletter,
Nu Poul og Per;
Ja selv Per Anden,
Med Haaret glattet ned i Panden
Som oljede Vildandefjer;
Paany hver Morgenstund han tvætter
De Herman Bangske Børnebleer
Og tømmer saa paa sin Maner
Den Vask i Integade-Spanden,
Som, fyldt til Randen,
Med al Slags Sprøjt kun daarlig mætter
De Stakler, som Fidusen sætter
Til Mad fra Herman Bings Kvarter.
Men, kjære Fætter,
Her kommer fler.
Ej blot de blege og blaserte
Philosophusser
Og Morgengnavets affekterte
Borchseniusser,
Samt Dachsavisens tidt blamerte,
Halv ruinerte
Gripomenusser;
Her mødes gamle, vel funderte
Jeronimusser
Med alskens hel- og halvstuderte
Politicusser;
Her træffer man Oktaviusser,
Hvis Vej er altid den forkerte,
Og midt i Vrimlen af friserte
Og glat barberte,
Moderne Dromedariusser
Med Kinder, som af Sundhed blusser,
En mægtig Hoben unge Russer. —
Ja Russerne! Som naar en Færing
Ved Grindebud,
Strax farer selv af Kirken ud
Og trodser Storm og Regn og Slud,
Fordi han véd, bag Grindens Hud
Der ligger gjemt hans bedste Næring
Til hele Vinterens Fortæring.
Saadan en Gjæring
I vore Sind kan Russen bringe!
Højt begge Leire Fanen svinge
Og lader Hornsignaler klinge.
Fra begge Sider gi'es Belæring,
Fra Triers tilmed en Erklæring
I den for røde «Politik».
Dog er der Forskjel ej saa ringe
Paa Konkurrenternes Trafik.
Ej Flokken til sig kan man tvinge;
Men lokke, tinge
For at faa hjem de fleste Stik
Har Badstuestrædernes for Skik,
Og som en fiffig Probenreuter
Samfundet snildt for Russen fløiter
Og lover, at det, som en Slik,
Skal føre ham paa Aandens Højder,
Med Georg Dus han skal faa drikke,
Se Schandorph nyse, Eeduard hikke
Og ganske nær faa Lov at kigge
I Hørups og Borchsenii Sprøjter.
Foreningen lidt fornem kold
Ej Blaar i Øjet gider stikke,
Men sikker paa, at rige Fold
Den Aarets Høst vil atter skikke,
Den la'er den radikale Klikke
Kun snakke sort om «dumme Sold»;
Den har sit Ry, sit bundsolide,
Og Alle vide,
At for Studenter, mange Hold,
Et Hjem den var, ej til at stride,
Ej til i Discussionen gold
De sejge Trevler tyndt at slide
Og huse Politikkens Trold;
Men til at samle fra hver Side
I Vennelag hver Yngling bold,
Den Ungdom, der endnu er ung,
Dem, som ej Tidens Orme bide,
Som ej af Bleg- og Gulsot lide;
Den Ungdom, der saalidt er tung
I Sind endnu som i sin Pung.
Se derfor, Fætter, tror jeg fast,
At Grindens største Del sig vender,
Trods vilde Hyl og Stenes Kast,
Fra «Venstres» snevre Løb og Render
Og ej i Badstuestræde ender,
Men gaar til Gammelholm i Hast.
Forgjæves venter Herman Trier
Paa Spækket, og hver Samfundsgast,
Som ser, hvor daarlig Lampen brænder,
Og at Remissen udebli'er,
Og véd, man snart med tomme Hænder
Helt uden Tran «Falliten» gier,
I Badstuheden skærer Tænder
Og gi'er ei længer Anstandsrollen.
Han ser, at tom er Punschebollen,
Hel tom paa «Grind» hans Fremtids Hav
Og aaben alt hans «Samfunds» Grav,
Og si'er, lig Drachmanns Sømand brav
Til Trier: «Hvor Dævlen blier Iaf
Med Jollen!»

Store og gode Handlinger.

af

Danske, Norske og Europæere.

IX.

Snildhed.

Under Kongen af Bogøs Regimente havde Bønderne faaet indført den Skik paa Tinge at lade alt Arbejdet ligge og alligevel at hæve deres daglige Vederlag af 6 Kroner pr. Mand. Dette kaldte de Visnepolitik. Imidlertid afstedkom dette stor Misundelse mellem Arbejderne, som sjælden fik 6 Kroner om Dagen for at slide fra Morgen til Aften, og en stor Del af dem, de saakaldte Socialister, klagede idelig til deres Førere og knurrede over, at disse, skjønt de idelig talede om Frihed, Lighed og Broderskab, dog ikke skaffede Arbejderne Frihed for Arbejdet, Lighed i Lønnen og Broderskab med de strejkende i Folketinget. Førerne, af hvilke flere nød godt af de 6 Kroner om Dagen, kunde ikke undslaa sig for at forsøge paa at afhjælpe denne Ulighed og foranstaltede en stor Arbejdsnedlæggelse blandt Smede og Maskinarbejderne. Imidlertid viste det sig snart, at det kneb med at skaffe de mange hundrede drivende Medborgere det daglige Vederlag af 6 Kroner, som disse med god Føje mente, de havde ligesaa meget Krav paa, som Driverne paa Tinge, saa at Diæterne maatte gjøres betydelig mindre, og Rejsegodtgjørelser var der naturligvis slet ikke Tale om, undtagen for Førernes Vedkommende. Misfornøjelsen mod Førerne tog derfor stærkt Overhaand blandt de skuffede Underordnede, og til sidst befrygtedes der et almindeligt Frafald og aabenbar Opsætsighed. I denne Nød fandt et snildt Hoved blandt Førerne, ved Navn Hurop, paa Raad. Han skaffede først en Del Barberer til Veje, hvilke paatog sig gratis at tage de strejkende ved Næsen, saa længe disse ikke bestilte noget, og desuden anskaffede han en Tandlæge, der uden Betaling lovede at trække alle Tænderne ud paa dem, saa længe Strejken varede. Derved opnaaede Arbejderne for det første, at de fik trukket Kjødtanden ud paa en Tid, hvor de kun havde lidt at bruge den til, og for det andet vilde de, naar det en Gang gik op for dem, at de vare holdte for Nar af deres Førere, ikke kunne optræde saa bidende mod disse, at nogen større Ulykke deraf kunde befrygtes. Planen vandt almindeligt Bifald, og i utrolig kort Tid blev et meget stort Antal Tænder trukket ud paa Socialdemokraterne; dog fandtes, mærkeligt nok, ingen Visdomstænder imellem dem.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, hvor det glæder mig at sé Dem saa rask, for De kan tro, vi fik en Forskrækkelse hjemme, for vores Pige fortalte, hun havde hørt i Byen, De var falden ned af Trapperne og havde knækket Halsen, og rigtignok sagde hun et andet Navn, og at det var en Frue, der boede i Lavendelstræde, hvor De jo er flyttet fra for længe siden, og hun var ikke heller rigtig sikker paa at det var Halsen men sagde det kunde gjerne være det var Neglebenet, som jo let kan gaa i Baglaas, men jeg blev alligevel saa altereret, at jeg strax tog fire Sveitserpiller, som jo skal være godt for Alt muligt og vilde have været op næste Dag og spørge til Deres Befindende men saa maatte jeg ind hos Wesselogfett og sé paa en Barnekaabe til Julianes femte, som skal døbes paa Fredag, og jeg har ikke faaet at vide, hvad hun skal hedde men haaber det bliver enten Mirandolina eller Mandolinata, eller noget andet kjønt, men desto værre har Jespersen en gammel Tante med Sølv- og Dækketøj, som han haaber at arve og som hedder Mikke til Fornavn, og jeg er bange de kalder Barnet Mikke, som da er det Samme som at spolere det for sin Levetid, og Sørensen som jeg vilde have til at ligge et godt Ord ind, har slet ikke Sans for Andet i denne Tid end Skytterne i Stockholm og er saa glad fordi han endnu er Medlem og har glemt at melde sig ud fra den Gang han var henne og støtte Cantor paa Ridebanen, og nu synes han alligevel, at han har Dél med i Æren og Præmierne, og desuden gaar han og virker for Frits Grønbæk, for De véd jo nok, at de Handlende har havt Møde her i Byen, og at de fleste af de Handlende mente, at Tiden til at handle nu var kommen, og at der burde stiftes et Handelsblad og det vil Sørensen nu saa inderlig gjerne, at Fritz skal være Redaktør for, som jo kan være en net lille Bestilling og saa synes Sørensen ogsaa, det var rart at komme i Familie med Bladet, saa han kunde faa Rabat for Avertissemangerne og af og til en lille Reklame for sine Angsjoser, og jeg siger til ham: Gaa til Tietgen Sørensen! for han er dog Manden for det Hele, baade i den ene eg den anden Retning, og jeg tror nu han skulde have været Diplomat, saadan en som denne Glætstone eller Salig Burri, som jo desto værre er død siden de altid kalder ham salig, men saa fin en Mand som Bikkonsfilt har han vel ikke været, for saa stod der dog vist »Høisalig Burri« i alt Fald i Berlingske Avis og man kan ikke regne, at det gik i Stykker for Tietgen, da han vilde mægle mellem Fabrikanterne og Arbejderne, for Gud, saadan Dumheder gjør Diplomaterne tidt, og man kan være en meget dygtig Grosserer og dog have Uheld i Mæglerforretningerne, og bare Frits kunde faa det Bén, for jeg tror, han kunde blive udmærket og ligesaa god som ham, Artilleriløjtenanten, som »Fædrelandet« gik i Stykker for, og Gud ske Lov vi fik dog igjen Lægekongres, nemlig Dyrlægekongressen, og den har jeg læst om, Alt hvad der stod i Aviserne, og der var en hél Dél om en syg Ko, og jeg syntes nok det var en Hestekur, de brugte til den, men den kom sig da alligevel tror jeg, og Gud hvad siger De til Petrine, søde Fru Schrøder, som absolut vil ned til Berlin, for hun har læst i »Politiken«, at de tyske Politibetjente er saadan nogle Helteskikkelser og de véd nok man sér ikke meget af Helt i vore, undtagen det skulde være Helt i Geled, og Fritz driller hende med, at selv om Tyskerne har annekteret Karolinerne, er det ikke sagt de vil have noget at gjøre med Petrinerne, og jeg synes det er Synd af den Bismark, at han nu vil give sig til at støde spansk Peber med den rare lille Kong Alfons, som slet ingen Ting har gjort, og Gud søde Fru Schrøder, jeg maa af Sted, for jeg har lovet lille Ambrosius en Teaterbillet, og nu vil Lindberg jo give Eeduard Brandreiths »Et Brud« paa »Dagmar«, og det maa han jo ud at sé siden Peter Nansen siger det er noget for »unge Mennesker«, og Ambrosius er jo da fyldt sit syvende Aar saa han kan godt kaldes et ungt Menneske og Falkmand, født Petersen siger ogsaa noget, men det har jo mindre at betyde, véd De nok. Saa nu maa jeg sige Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe og pas godt paa Halsen naar De gaar ned ad Trapperne.

Politiske Flyveblade.

O, lad dem flyve, som de vil,
  De folkelige Flyveblade!
Det kan dog aldrig gjøre Skade,
  At der er Flyvegriller til.
Frit aabner »G r e v e n« her sin Sluse,
Frit driver C a n t o r her sit Spil,
Frit bringes de til vore Huse.
— O, lad dem flyve, som de vil.

I véd, hvor tidt det blev jer sagt:
  De »l i b e r a l e s« Blik er hildet
Og deres Tankesæt forvildet
  I den bevidste Folkemagt.
Til deres altfor bløde Hjærner
Har B u s k og H ø r u p smilet ømt,
Mens E e d v a r d har som Grundlovsværner
Om Kjøbenhavns Erobring drømt.

Hvor tidt har mangen Radikal
  Sit Haab ej knyttet her til Scenen
Og kastet flot i Rendestenen
  Paa den Vis megen Kapital?
Der vandtes ikke meget Bytte,
Trods Vexlerne, man trak paa B i n g.
Man skimted' dog — hvad kan det nytte? —
En »uafhængig« E l b e r l i n g.

Nu har igjen de Kassen pint
  For at »indtage« Hovedstaden,
Hvor Folk kan gratis se paa Gaden
  Strøet et Papir, dog ikke fint.
Dog Venstre her vil knap formere
Sit Bo, før bedre Kjøb det gi'er.
Selv T i e t g e n skal ej spekulere
For ivrig just i det Papir.

Ja lad dem flyve, som de vil,
  De folkelige Flyveblade
Og drive nær ved Integade
  Med Politiken Abespil,
Samt melde, at faar Venstre Roret,
Da faar vi Fred og Penge til!
Der er ej mange dog, som troer 'et,
— Men lad dem lyve, som de vil.

I Café l'Europe.

Man læser tydelig i hvert Minespil:
»Hvordan vel ender det Karoline-Spil?«
Paa Karoline de har Kourage,
Men det trækker op til Krambolage.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Tryk: og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 38. Torsdagen den 17. September 1885

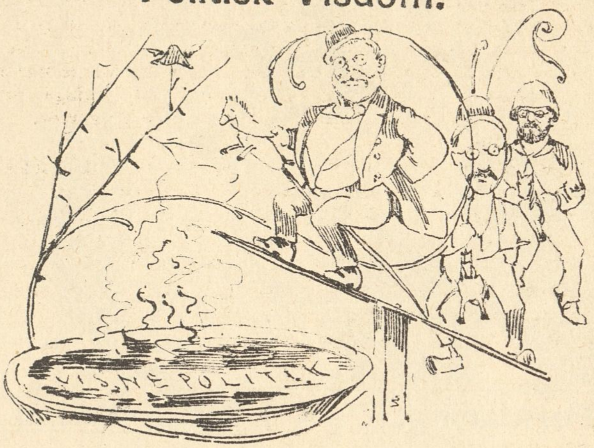
PUNCH.

Nærliggende Forklaring.

— Allerede ved Hellerup! Det gaar jo meget raskere i Dag end ellers.
— Jamen Moder, vores Waggon er ogsaa lige bag ved Lokomotivet.

Politisk Visdom.

Den brave BERG er atter paa Tourné,
Hvor han forkynder, hvad der snart vil ske,
Naar til Oktober Folkets Liv forsødes
Ved, at de skjønne Folke-Aander mødes
Igjen i Visnepolitikens Favn.

Til den Tid loved' CHRESTEN os i Navn
Af Vælgerfolkets sande Tarv og Gavn
At skaffe Provisorium Nummer 4,
Samt sørge for, at ESTRUP aldrig tiere
Et ordentligt Budget bevilget faar.

Paa den Vis mener han, der forestaar
Vort Højre-Kabinet saa fæle Kaar,
At ufejlbarlig det Gevær maa strække,
Hvis det ej foretrækker at fortrække
Didhen, hvorfra nok ingen kommer mer.

— Hvor desperat endog sig Skæbnen ter
Mod Venstre, har det altid ny Ideer,
Som springer ud lyslevende af Panden
Paa BERG, den ene værre end den anden,
Og værst er gjerne den, der kommer sidst.

Den Plan, som Venstre røber her og hist,
Er vel det sidste Glimt, den sidste Gnist
Af Statsmands-Kløgt fra den forslagne Hjærne,
Hvis tykke Hylster hellere end gjerne
I en «trekantet» vilde søge Ly.

Nu lægger Venstre altsaa ud paany
Med det, hvorfra det en Gang maatte fly.
Selv salig J. A. HANSEN lod det ligge:
«Experimentet», sa'e han, «gjenta'es ikke!»
Han mærked', det var gjort en Gang for tidt.

Da fandt OKTAVIUS selv, det gik for vidt
Med Venstres «revolutionære Skridt».
— Og nu faar maaske han en Broderpart i
Forsøget, naar det gjøres, thi «nu har de
Revolutionen færdig» — muligvis.

Men BERG er nok af dem, der sætter Pris
Paa Trøsten, der af fælles Skibbrud gi'es,
Og skal man endelig i Fedtefadet,
Har det for den Sags Skyld dog aldrig skadet,
At der er fler, som samme Vej bli'er sendt.

— Og Følgen af det ny «Experiment»
For «Folket» bliver — takket BERGS Talent —
Blandt andet, at dets kaarne Majestæter
Bli'er snydt for 4 Maaneders Diæter
Og «Provisoriet» gjøres permanent.

Fra Barberstuen.

Punch sad og læste Høstberetninger og spekulerede over, om man nu alle Steder var færdig, saa at Intet mere stod ude paa Markerne, og han søgte at finde ud af, om Landmændene i Virkeligheden var mere eller mindre utilfredse — tilfredse bliver de jo aldrig — med Høstens Udfald. Fordybet i disse Grublerier, lod han Haanden glide over sin Hage og opdagede derved, at her i det Mindste var der en Mark, der endnu ikke var bar, og som i høj Grad trængte til at bearbejdes af kyndige Hænder, hvorfor han strax i Ilmarsch begav sig om Hjørnet til sin Ven, Ulrik Abraham Bernadotte Mommesen. Denne Demothenes lod ham ikke vente længe, inden han trak Stibordet fra sin Veltalenheds Strøm. Lige saa snart han med sine fem smidige Fingre havde strøget det første dampende Sæbeskum hen over *Punchs* runde Kinder, lagde han ud. «Meget brillant udmærket Blæsevær i Dag, kom tre høje og en Straahat rullende forbi Vinduet før, brillant Vejr til at sejle Væddeløb i, meget mere, end som de havde til at kjøre Trav i. Kommer en Mand her paa Stuen, meget pæn Mand, set Travløb i Amerika, siger, vores var det bare Vand, hvad det ogsaa var, nemlig da det regnede, men sagde ovre i Amerika, der havde han havt en Hest — river Kniven? — og naar den skulde trave, maatte Brandvæsenet møde og sprøjte efter paa Vejen for at der ikke skulde gaa Ild i Træbrolægningen, og en Gang var han kjørt med den fra sit Hjem ved Middagstid til en Ven og da han kom der, sad Vennen endnu ved Frokostbordet, og det var fire Timer tidligere paa Dagen, end da han kjørte hjemmefra, og Skræder Ludvigsen, De véd ham den skæve Ludvigsen fra Larslej, han sidder ved Siden af og siger, han vil vædde, og Amerikaneren og han vædder, men saa viste det sig, at han havde ligget over om Natten i en Kro, og det var ved Frokosttid næste Dag, han ankom, det ærgrede jo Ludvigsen, at han tabte den Bajer, fordi De forstaar nok, han vil nødig ud med Skillingen, skjønt han har tjent mange Penge ved at spekulere i Aktier, og det er en meget brillant Forretning, naar man har Held, og her kommer en ung Mand, meget net Mand, og han er i en Bank og han siger, han kunde tjene Hundredtusinde ved at spekulere, hvis han bare maatte, men det bliver nok forbudt Bankassistenter og Kasserer at spekulere, og jeg spørger ham: Maa Bankdirektørerne da heller ikke spekulere privat? Men saa faar denne herre unge Herre et Anfald af Latter, saa han skær sig en lang Flænge ned ad Hagen og siger, jeg er en blodig Satiriker. Og jeg siger: Om Forladelse min Herre,

jeg er kun Balbeer og slets inte Satiriker, og er der Nogen, der er blodig, er det Dem og ikke mig, men vil De bare sidde rolig, skal jeg nok faa det standset, men han bliver ved at grine og siger, jeg er frygterlig morsom med mit »privat« og »Bankdirektør« og »Privatbankdirektør« og »spekulere«, og jeg synes ikke, han skulde have Lov at tortere mig paa min egen Stue, for hvad kommer det mig ved, om Privatbankdirektøren spekulerer eller ikke. Jeg har ingen Penge i Privatbanken, men der kom en Herre forleden og fik mig til at kjøbe en Dampskibsaktie — Vi la'er Tippen staa? Meget vel! — og siger, de bliver gode, for naar Preusserne vil spille Fillipine med Kong Alfonso og han bliver spansk paa det og lar sin Minister Casanova skrive Memoarer desangaaende og der saa desuden er disse Karoliner med i Spillet, for som Tysken siger: »Uh Æh Lafam?« saa revner den med et Knald og der bliver noget at hole i Fragtfarten med Manilla og Trabucos. Hvabehager! Og jeg kjøbte, men jeg vilde ønske jeg vidste, hvad det blier til og bare man kunde faa denne hersens Biskop, som visiterer i Tivoli til at komme ind paa Stuen, saa skulde jeg dog spørge ham ad, mens jeg sæbede ham ind, men nu siger de for Resten, Kraften er gaaet af ham for forleden tog de ham ind i dette hersens nye Voxkabinet paa Vesterbro og der var en Theaterdirektør med, og han skulde tænke paa en af Dukkerne og saa skulde Biskoppen finde, hvem det var og han bissede i en lynende Fart omkring i hele Lokalet og saa til sidst maatte han give fortabt, for han sagde, at med mindre det skulde være hende der sidder hos A. Porta og skal være Madam Sjydik, saa kunde han ikke finde »Kongens Foged« noget Steds. Men Theaterdirektøren sagde, han havde slets ikke tænkt paa Kongens Foged, men paa Sophus Neumann, men saa fik Biskoppen dog Ret, for han sagde det var umuligt. Vilde man probere at tænke paa Neumann, tænkte man strax paa Kongens Foged. Værsartig! Der en Vand i Hjørnet. 12 Øre! Farvel og mange Tak!

Spænd og Spark.

I den seneste Tid har tyske Orlogsskibe havt foruroligende travlt med at foretage Opmaalinger og andre Øvelser i de danske Forvande. Der befrygtes endogsaa, at de er paa Opdagelse efter Øer, der ikke er tagne i Besiddelse af Spanierne, til hvilke Preusserne altsaa har en ubestridelig Ejendomsret.

* * *

Blandt de Ejlande, som den tyske Øvelseseskadre formodes at ville »hejse Flaget« paa, nævnes Saltholm, hvis Beliggenhed nær ved Kjøbenhavn gjør den særlig skikket til at grunde en tysk Koloni paa. Planen skal dog være opgiven af Hensyn til, at Farvandet om Øen er saa snævert og grundet, at det vil være næsten uoverkommeligt for større Orlogsmænd at løbe hinanden i Sænk derude.

* * *

Endvidere nævnes Bogø som passende Annektionsgjenstand. Øen har nemlig en berømt Navigations-Skole, hvor bl. a. Berg har modtaget Vejledning i at gjøre Bestik; og det Bestik, han har gjort, er i alt Fald ikke meget galere, end Førerens for den tyske Torpedobaad, der i Fjor lagde til ved Assens i den Formening, at han lykkelig og vel var kommen til Rygen.

* * *

Sjælland siges foreløbig at være opgivet, eftersom der er tilvejebragt Vished for, at i det mindste en Del af Øen er tagen i Besiddelse for de spanierske Legaters Regning.

* * *

Derimod synes Langeland mere indbydende til at »hejse Flaget« paa, og den geniale Leder af den tyske Kolonialpolitik siges at ville sende en større Samling Berlinerevropæere derover som Kolonister. Farvandet egner sig desuden ypperlig saavel til Sammenstød som til reelle Grundsætninger. Et tysk Orlogsfartøj er allerede i disse Dage gaaet til Bunds uden for Øen, som det menes under et Forsøg paa at skaffe sig den »højeste Oplysning« om Vandstanden omkring Eedvard Brandes's Valgkreds.

* * *

Imidlertid synes det nu, som om Bismarck i sidste Øjeblik ogsaa har opgivet at annektere Langeland; han skal nemlig have faaet officiel Underretning om, at Eedvard Brandes, der først har indtaget Øen, ligesom Robert Henreches og flere af hans øvrige her bosiddende Landsmænd er en født »Spanier«.

Los Passiar.

Jeg føler li'esom en indre Trang
Til rigtig at snakke med Dem en Gang!
Men Sagen er, at jeg paa min Ære
Slet ikke aner, om hvad det skal være.
For der er jo nok, man kan debattere
Og drøfte og veje og protokollere,
Men tale, mens Hjærnen og Salen er tom, —
Det la'er jeg *mafoi* Hr. Christophersen om!

Nu farer man rundt i Regn og i Rusk,
Saa travl og saa rød som en kongelig Kusk;
Man løber omkap, man kigger og knejser,
For Alle vil se den russiske Kejser!
Derjawa's Matroser nu mylrer paa Gaden,
Til Fryd for enhver Redaktør i Staden,
For Bladene klarer sig sagtens, siden
At Russen just kom i Agurketiden.

Kun »*Politiken*« har slet ikke set
Det ringeste Spor af Loyalitet!
Det gaar dem som Busk, den tapre Mand,
Der kun kan li'e »Czarer« med »Hu-« foran.
De stolt vende Kejseren Ryggen og hole
Sig Nyt i Paul Petersens Svømmeskole,
For de kan saa evig dejlig forstaa,
At Folk gaar i Vandet med Klæderne paa.

I Tivoli Direktør Olsen nok fik
Af Bladene mange Slags Naalestik;
Men nu skal Hr. Bishop probere, om ikke
Maaske han kan hitte, hvor Naalene stikke.
Den lille Per Ajax den Anden de Naale,
Som Bishop haandterer, kan slet ikke taale:
Naar Eedvart just nu spiller »Brud-»Stykker ud,
Maa slet ingen Anden ha'e Hoved-Brud!

Avgust i September er just ikke rart:
Nu ta'er man fra Landet i flyvende Fart.
Selv Chresten, som flytted fra Evropæerne
Saa hurtig, at han nok blev vind i Knæerne,
Sit Danevirke fra Brystet til Maven
Vil flytte i Nærhed af Folkegaven;
For Maven er stor nok, — det hele Parti
Jo mavelig maa kunne rummes deri!

Men siden vi taler om Bishop! Man si'er,
At Skæbnen kun daarlige Medier ham gi'er;
Men hvorfor monstro han saa ikke paa Listen
Vil se at faa anbragt den store Hr. Chresten?
Hvis Tankelæseren virkelig vil
Med Andres Tanker kun drive sit Spil,
Saa skulde paa Chrestens Hjærne han banke,
For han har en — — Nej! Han har slet ingen Tanke!

En daarlig Trøst.

— Det er jo ikke værd, at være saa forknyt, Ole Jensen, fordi jeg skal væk fra Jer. I faar saamænd snart en ny Præst.

— Ja wal saa Hr. Pastor! Men di blywer jo længer, jo ringer.

Fortovsret.

— Æ di goe Herrer inte nok saa venli' aa ri'e lidt te Si'e?

Vores egen Pietro.

Mel.: Tilgiv ærværdige Hr. Eremit!

Tilgiv ærværdige Hr. Kommandant,
Vi skjælder saa ofte Dem ud!
Paa *»Gyngende Grund«* hinanden vi fandt,
Men saa blev det dog til *»Et Brud«*,
  Den Gang De fik Nykker
  Med Eeduards Stykker,
Ja saa var vort Venskab forbi!
  Til Storm nu vi rykker;
  Og Giftbæger brygger
Nu *»Garman & Woreses«* Parti,
Og Feltraabet er for den hele Trop:
Gak Fallesen væk og luk Porten op!
  Luk op! Luk op!
Luk op for vor egen Pietro!

Pietro er Theaterets Krohn-Prætendent;
Vi Fallesen vil ikke ha'e!
Det si'er vi naturligvis ikke paa Prent,
Men Meningen kan man dog ta'e;
  Vi sidder og skumler
  Og knurrer og rumler;
Per-Andenhaand har taget fat.
  Naar Peter sig tumler,
  Beundrende mumler
Vi Andre: Han er dog en Skat!
Med Fallesen spiller han lystig Top
Og knalder med Pisken og raaber: Op!
  Luk op! Luk op!
Luk op for vor egen Pietro.

Theateret er jo rent i Forfald,
For Fallesen han er saa sløj!
Han gi'er os ej Stykker med Fut og med Knald,
Men slider paa *»Elverhøj«*.
  Han skjænker os sine
  Forfalskede Vine
For ægte Kanariesekt;
  Han *»Mirandoline«*
  I Stedet for *»Gine«*
I *»Vildanden«* byder os frækt.
Men nu er det Tid, at vi siger Stop
Til Fadet vil vi nu! Luk Porten op!
  Luk op! Luk op!
Luk op for vor egen Pietro!

Pietro han er det »Modernes« Ven:
Han frygter ej Molbech og Bloch,
»Gjengangere« flytter han ligestrax hen
Til Nytorv med hele vor Flok;
  Snart Ægteskabsdramer
  Med franske *»Madamer«*
Odetter, Grisetter vi ser,
  Saa gjør vi Reklamer,
  Og det paa den amer-
ikanske, flotte, Maner
Og skriver: Vi staar nu paa Kunstens Top
Med hele vor lille begejstrede Krop.
  Luk op! Luk op!
Luk op for vor egen Pietro!

Ja, kommer paa Thronen vor egen Krohn,
Saa vanker der Bifald og Klap,
Og David og Nathan og Israel og Cohn
Skal nok skraale Bravo om Kap!
  Ja Klaquen og Kliquen
  Skal nok faa Butiken
I Ry som saa mageløs go',
  Vi skriver blot: Sikken
  En Lykke, vi fik en
Theaterchef, som si'er Sparto.
Saa springer med Knald som Champagnens Prop,
Vor Jubelsang højt. Og derfor op!
  Luk op! Luk op!
Luk op for vor egen Pietro!

Store og gode Handlinger
af
Danske, Norske og Evropæere.

X.
Sindighed.

Kort før Udbruddet af den navnkundigo „Broderkrig" blev en Hob Lovforslag fremførte for Bønderne paa Tinge som anklagede for at være forelagte af det folkedømte og frihedsfjendske Ministerium Estrup. Da der var Tings-Vidner nok til Stede, som bekræftede Brøden, var der ikke faa, som raadede til øjeblikkelig at tage de anklagede af Dage; men da rejste sig en anset Lovkyndig, ved Navn Hørup. Omendskjønt han var en af Ministeriets Fjender og baade før og senere havde faaet mangen en haard Hasselnød at knække af dette, saa raadede han dog de opbragte Bønder til hellere at tage de anklagede Forslag i „Forvaring indtil videre", samt at de skulde betænke sig vel, inden de foretage sig noget med dem. Raadet blev fulgt, og man har aldrig siden hørt, hvad der kom ud af den Betænkning.

XI.
Ædelmodighed.

Paa samme Tid havde nogle Bønder i Omegnen af Frederiksværk gjort sig skyldige i den skammelige Gjerning at vælge en Højremand til Medlem af Folketinget. Naturligvis blev der strax klaget herover, og saavel „Evropæerne" som de „danske" paa Tinge bleve enige med sig selv om, at Sagen burde undersøges, og Godkjendelsen af Valget udsættes, saa længe Undersøgelsen varede. Denne blev dreven med saa stor Samvittighedsfuldhed, at det varede over et halvt Aar, inden den afsluttedes. Da den endelig var færdig, bleve de Venstremænd, der havde ledet den, enige om at raade Tinget til at godkjende Valget; thi skjønt det var in confesso, at den

valgte var Højremand og som saadan sat uden for de almindelige Menneskerettigheder, saa sandt man, da der ellers ikke var slet noget ulovligt, at man for denne Gang burde „lade Naade gaa for Ret“, hvilket ogsaa skete. Dette var saa meget mere paaskjønnelsesværdigt, som de dømmende Venstremænd ikke vare uvidende om, at den anklagede Valgkreds var sig sin Brøde fuldkommen bevidst, at den aldeles ikke satte nogen Pris paa eller paaskjønnede den udviste Ædelmodighed, og at den til Trods for denne vilde have gjentaget Forbrydelsen i Tilfælde af Omvalg og valgt den selv samme Højremand igjen!

XII.

Retfærdighed.

Bønderne i Norge havde paa den samme Tid været stærkt optagne af at værne om deres nedarvede moralske Ret til at have Hals og Haand saavel over Ministrene som over Dommerne i Landet. I Følge Verdens Gang var denne Ret nemlig bleven dem stærkt beskaaren i den senere Tid, og under Anførsel af Sverdrup og Bjørnson besluttede de at tage den tilbage. Det lykkedes dem at rejse et stort Bulder over hele Norge, som antydede, at der vilde ske store Ting paa Stortinget; og da dette kom sammen nedsattes en Rigsret over Ministrene. Denne Domstol var sammensat efter en ganske hensigtsmæssig Methode, idet Klagerne først besørgede saa mange Dommere ryddede af Vejen, som muligt, og dernæst lode sig selv vælge til Dommere i deres egen Sag, som Skik og Brug var iblandt Herremændene i Vornedskabets Tider. Som en Følge af denne velindrettede Fabrik for Folkedomme dømtes de norske Ministre for at have undladt at bryde Landets Grundlov til at have deres Embeder forbrudt, samt til at betale en stor Sum Penge i Bøder og Sagens Omkostninger. Berettes der, at højsalig Christian den fjerde, Norges folkekjære Konge ved denne Domsakt skal have vendt sig i Graven med de Ord: „Saa skal da en Træl i Skaane have større Ret end en Minister i Norge!“ Retfærdigheden byder imidlertid at tilføje, at Sverdrup fik sin fortjente Straf og dømtes til at beklæde en Ministerpost i Landet.

Deatergonfekt

dilberedt af

Affekattermadammen.

Dagmardeatern: En BrytningafEeduardbrands. Na jaj gammel Gone hade dænkt, jaj skuld ej gomme bo Dagmardeatern i die ferst hundert Oer, och di vil go ridder met at schpil Riduche, indtil bod Vulf och Oda och Bob var blen ælgaml Mennesk, och so gommer den her Lindberg och ger en Brud po den ganst dajlich Schwickmølle, och spoler den, och jaj sier dil maj sæl: Naj sier jaj, jaj har set den Lindberg schpring Badutt som Brins Hamlet, joch wat schkal jaj so trast ut och se ham vær gaml getlich Brosesser for? Men so göer jaj dil Maderialist och keser Gamillede for min Forgelels, och wat ser jaj lig bo Disk uten en gammel „Bolidik“, som Maderialist sin Svend, har leset i? Och jaj sper: Er der Noet i den der Afis, som gan inderesser en gammel Madam a les, naar hun har drikket sin Gamillede och schkal sof? „Tja, sier Svend, der er int Mejet met det Mejet, men der stoer om Deatern a Gustafesßmand i, och om den Lik den Stik a han Eeduardbrands har gort i Helsingborg. Na han forerer maj „Bolidig“ ganst gradis, och jaj goer hjem och drick och lig i Seng och les, och sofer ind och drem, jaj ser han Eeduardbrands gom som en Gammlromer i Driumfdog och foran han gor do smo Viberdreng och blæs i Drombet, och de var Gustafesßmand och Beternans, och bagetter goer en lang slatten Kaveller och dask met en Dromstik i en revnt Kalfskind. Och jaj spekkeler och spekkeler, hvem de gan vær, och so ser jaj der staar „Nationaldidend“ bo Kalfskind, og so gan jaj fersto, det er den her lang Betersen, han di galler Falkmand, och de var dajlich a her dem blæs en Driumfmarsch, men so gommer der Schpyt i Beternans' Drombet och di blæs falsk och jaj vaagner. Na so mott jaj arm gammel Affekattermadam doch ut och se den Stik, och der var en majet indelligent Bubligum, bod Gustafesßmann och Beternans och Betersen, som di galler Falkmand. Na den Dæp goer ob, och so ferstor jaj strax wat den handl om, a de er den gammel Donjuang a en Brofesser, som har spilt Bismark och annekdert en af Garolinerne, Garolin Brorson. Men vil ej behold hinner, wat jaj sier det er ej realistisk, for den Bismark gier aldrig Sliv bo wat han har annekdert. Men so gommer der en Brest och en Dadder, och di snak, och di snak och di snak, och jaj dænker: Na beginner den Lindberg ej a schpring Badut snart? Men naj! Han bare snak och so sier jaj dil maj sæl: Na, nor han och den Skolmadam och den Brest och den Dadder har snakt a, so beginner di vel a schpil Gomedie. Och jaj goer ut i Garderob och faar maj Bassiar met Garderobmadam, och hun viser maj di bedst Stik och di bænest Barabiyer, och gier maj en Adres bo en Dambvaskeri, och vi har de majet fernajlicht, og so vil jaj go ind igjen och se, om di er begint a schpring Badutt, och lissom jaj gommer bo Blas och har draadt gammel Mand bo Ligdorn och gort min Komplimang, bladatsch falder Dæp net, och Gustafesßmand och Beternans och den Betersen, Di ved nok, gir jaj dil a glap och rob Brafo, och Dæp goer ob, och Lindberg och Garoline och den her rare Brest gommer ind och buk och nej, och so er den ganst Gomedie forbi, och jaj drast hjem och dænk: Na om Sommer, so keser vi Svensker Flojt i Bodikker, men di her Svensker har kest os en Flojt dil Revansche, och de gommer der a a læs „Bolidig“ och la Gustafesßmann och Beternans och han met Kalfskind ger svensk Gimnastik i Afiser. Och næst Gang jaj gommer dil Maderialist, gir jaj han „Bolidik“ i hanses tokse Hod igjen.

Den største Mand.

(Frit efter Julius Gerson,)

Den lille Chresten rejste
med Venstrepost fra Land til Land,
hans Agt det var at hilse
paa Verdens største Mand.

Han kom til Holstebro By
og der, hvor Noes og Nielsen bo'er,
men mellem alle Kæmper
ham tyktes ingen stor.

Saa gik han paa Tribunen
og spændte Borup ned paa Stand,
han smilte, thi nu havde
han set den største Mand.

Kjølvands-Orden.

De manøvrerer i sluttet Rade
Med deres politiske Flydeblade.
Om Bord er alle Mand klar til Dyst:
Torpedo under Arket hver lægger med Lyst.

Blot ej de nu styrer lige saa snildt,
Som det nok er Brug i den tyske Flaade,
For saa er de skjønne Kræfter spildt,
Og Baadeflotillen til liden Baade.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand No. 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 39. Torsdagen den 24. September 1885

PUNCH.

Repræsenterende.

— Naa, saa Du hedder Fritz! Har Du mange Brødre og Søstre?
— Nej, jeg er alle de Børn, vi har!

Paa Heldingen.

Snart er Sommertiden endt,
Og dens Løv til Jorden falder
Visnet, li'esom de Rabalder-
møder, man i Aar har kjendt.
Hvorhen Øjet sig har vendt,
Saa det Massen, der i alt
Slog sig sammen, Pjalt med Pjalt,
Lyttende med Fryd og Gammen
Til hver Fører, rød i Kammen,
Og de store Ord, der faldt.

Det var Løftets gyldne Dage;
Højt forkyndtes her og der
Om en Sejer, der var nær,
Over «Provisoriets» Drage!

Men nu mærker man en Hage
Af en slem Natur, som hænger
Ved de gyldne Løftestænger,
Der i Kraft af «Folkets Dom»
ESTRUPS Magt skal vælte om.
— Ak, den gaar snart ikke længer!

Til Oktober, blev der sagt,
Skal endnu taalmodig bies;
Da hvert Løfte skal indfries,
Man har Vælgerfolket bragt.
Den «bevidste» Folkemagt
Er dog kun sig Et bevidst:
At dens Udsigt mere trist
Er, naar den til «Daad» skal skride! —
Den sku' drejet af i Tide,
Nu har den kun Galgenfrist.

— Snart skal Folkehavets Brusen
Høres i en varm Dispyt.
BERG har selv forkyndt det lydt
For «halvandet Hundredtusind».
Selv han jo skal aabne Slusen
For den Syndflod, Venstre spaaede,
Skylle skal foruden Naade
ESTRUP, Landsting, Statens Ror
Og Finanslov over Bord.
— Blot ej nu de selv bli'er vaade!

Ida Aalberg.

Dybt inde i Tyrol ved Dudeldaidus Fod ligger Slottet Chateau. Et Vidunderslot, forfaldent i Ruiner, vidunderskjønt: paa denne sløjfede Bastion, hvor der burde have været Roser, men er Skrubtudser, og som er ved at falde ned som en skjøn Kvindes Haar, naar det er løst op, paa denne Bastion kunde Hamlet, just denne Nat eller igaar Nat eller iforgaars Nat, mødt sin Faders Aand eller Fyrst Auran eller en anden Kæmpeaand; her kunde Osvald være bleven gal, hvis han ikke allerede var det, — o, disse Gjengangere, bestandig komme de igjen! I denne ungarske Salon med de tunge Gardiner, de endnu tungere Portierer og de tungeste Tæpper kunde Frøken Nitouche have redet ud og ind gjennem Døre og Vinduer, for der var ingen, forlængst vare de forvitrede; her kunde Mrs. Clarkson have givet den Fremmede, Nora have danset sin forpinte Tarantel, Gjøngehøvdingen have traadt op uden at været bange for at træffe Kongens Foged.

Fra dette mærkværdige Sted vil jeg skrive om Ida Aalberg; ikke saa meget for at gjøre Reklame for hende, skjønt ogsaa det, men nok saa meget for at gjøre opmærksom paa, at jeg kjender hende personlig.

Ida Aalberg er det finske Theater. Før hende var det det rene Finlapperi med den dramatiske Kunst didoppe; den laa som en stor ubevægelig Torsk i det dybblaa, poesirige Hav, snart prøvede den en Bugfinne, og saa en Halefinne, men den kunde ikke finde ud af det. Saa kom hun. Som et varmende Solglimt paa en graakold Regnvejrsdag, som en forfriskende Regnstrøm paa en lummerhed Solskinsdag, som et Pust fra Sommeren om Vinteren, som et Foraarsstænk en Høstdag, kort som et helt meteorologisk Institut. Hun kom til sine Landsmænd, som Finlapperne komme til os, pludselig, uventet, paa en Gang; og med et Slag var Theatret tømret sammen af prima firskaarne.

Første Gang jeg saa Ida Aalberg var, da jeg sad som Gjæst i det finske Teater didoppe. Jeg var paa den Oplæser-Tournée, hvor jeg gjorde en saa formidabel Lykke, jeg vil ikke sige ufortjent, det overlader sig til Andre, men jeg havde udsolgt Hus fem Aftener, hvoraf den ene tilmed var en Formiddag, og jeg blev fremkaldt et Utal af Gange, og jeg . . . Naa, men mere herom en anden Gang, det var nok ikke om mig selv, jeg her skulde tale.

Jeg havde hørt, hun skulde være et Universalgeni, — men jeg tror aldrig, hvad andre Kritikere skrive, — — de forstaa sig ikke derpaa, *voilà tout*!

Ida Aalberg spiller Feberen. Hendes Ofelia har hidsig Feber, hendes Julie har Nældefeber, hendes Nora har

Fordøjelsesfeber — hvor fint er dette ikke set . . . man huske Makronerne —. hendes Mrs. Clarkson har Koldfeber, hendes Marsa har anden Dags Feber, thi Rollen er saa anstrængende, at Kunstnerinden kun kan spille den hver anden Dag. Men Alle har de Et: Nervefeberen — maanesyg er Ofelia, laanesyg er Nora, daanesyg er Marsa.

Selve »*Fyrst Zilah*» er en dramatisk Ragout af den tarveligste Art: men hvor forstaar Ida Aalberg ikke at sætte Smag paa Zilahsalaten. Det er ikke længere denne plumpe, spidsborgerlige Ret, man nyder Dagen efter en Svir; den er selv bleven til en Svir. Hendes kælne Stillinger er den fineste italienske Olie, hendes hvasse Øjekast virke som spansk Peber, hendes jomfrulige Rødmen er sød som Rødbederne og hendes sure Miner ere som Edike, ikke den simple Drueedike, men den pikante Estragonedike, — kort, det Hele er blevet en Herreret . . » Højere naar ingen Kunst — ikke en Gang Fru Nimbs.

Ida Aalberg er Nordens største Skuespillerinde. Olga Bjørkegren naar maaske en Gang lige saa vidt. At vi herhjemme Ingen har, der kan spille Komedie, gjentager jeg, skjønt vel til ingen Nytte — hvornaar vil man dog høre efter mine Domme?

Her van Bang.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder, De maa endelig ikke tro, der er Noget i Veien, eftersom jeg kommer saa hurtig igjen, for jeg havde saamæn slet ikke havt til Hensigt at gaa herop i Dag, men lige som jeg kommer forbi Deres Port, begynder det at stænke, og jeg som havde troet, det blev Solskin, havde hverken Vaatterprof eller Paraply med, saa jeg var da glad, jeg kunde komme herop og oven i Kjøbet lige til Kaffetid, og Gud sikken et Vær, det altid er, med Fugtighed, og det er rigtignok velbetænkt af Crone, som jeg saa i »Dagbladet«, at han havde forsynet de ridende Betjente med Ryttergalosker, og Regnkapper havde de jo i Forvejen, saa nu mangler de bare Paraplyer for at være helt utilregnelige, men Sørensen mente, det var en Trykfejl, og at der skulde staa »Ryttergallasker«, men det kan jeg da ikke tro, for hvad skal Politiet med Pallasker, som jo er dem Husarerne gaar med og saadan en, siger Fritz Grønbæk, at denne Jens Busk, som nok egentlig er Porcellinshandler ovre i Jylland, har gaaet med, den Gang han var i Rytteriet, men det, siger Fritz Grønbæk, bryder Jens Busk sig ikke mere om, og han kommer næppe saa snart igjen paa den høje Hest, uagtet han nylig har faaet et Par Heste forærende af Brygger Meulengracht i Aarhus, men det var nok af den Slags man kalder Kindheste, og som man ikke faar Præmier for ved Dyrskuer, og nu kan jeg forstaa, hvad det var der stod i Aviserne, at Bryggeren havde ladet Jens Busk lugte til Tulipanen og den Tulipan er naturligvis den Urt man kalder »Ølurten«, som Meulengracht selv har dyrket, og Fritz siger, at siden han dunkede Jens Busk skal han have Leverancen til Dunkehallen, De véd i Axelhus, og det kan nok være Meulengracht har Profit af det alligevel, for alle de konservative Klubber vil da ikke drikke andet Øl end hans, saa Marstrand kan gaa hjem og lægge sig, og Gud søde Fru Schrøder hvem der kunde det, for De kan ikke tro, hvor nervøs jeg er bleven over at høre Sørensen immer og altid gaa og klage sig over, at det gaar daarlig med Forretningen, og jeg siger bestandig til ham: Sørensen siger jeg, det er ene og allene Din egen Skyld, at du gaar og spekulerer galt, og Du skulde meget hellere se at komme ind i en Stilling, hvor der var noget dygtigt at fortjene paa en nem Maade, for Exempel ved at blive Direktør i en Kreditkasse eller i Varde Bank eller her i Byen, hvor man kan sidde i Ro og Mag og have sine gode Dage og spekulere saa meget man vil og altid have Midler til sin Disposition, men Sørensen vil ikke, for han siger: Nej Amalie siger han, jeg tør ikke, for husk hvordan det gik salig Schrøder med Syge- og Begravelseskassen — Ja Gud, søde Fru Schrøder, derfor behøver De da ikke at blive rød i Hovedet, for det har vi jo talt om før, at der var meget der talte til Undskyldning for Deres salig afdøde, og saadan Noget kan jo hændes den bedste, som man siger, men jeg har som sagt en drøj Tid med Sørensen, og saa har jeg det ene Uheld efter det andet i denne Tid, som nu forleden, jeg vilde ned paa Dampskibet med en Aflægger i en Urtepotte til Fru Madsen, som hun havde bedt mig om og jeg troede hun rejste den Dag, hvad hun slet ikke gjorde og Klokken er bleven mange, og da jeg kommer ned i Havnegade er Skibet lige ved at gaa, og jeg raaber, de skal stoppe og løber saa stærkt jeg kan, og da jeg kommer til Skibet, har jeg tabt Veiret, saa jeg kan ikke sige til Matroserne, hvad jeg vil og saa tager de med Et fat i mig og haler mig over paa Skibet og af bare Befippelse taber jeg Urtepotten i Vandet, og i det samme kaster Skibet los og vi damper af Sted, og først, da vi har passeret Langelinie faar jeg saa meget Vejr at jeg kunde sige, det var Urtepotten der skulde med og slet ikke mig, og saa maatte jeg sejle med til Bellevy, hvor jeg slet ikke skulde hen, og nu sidste Lørdag havde jeg glædet mig saameget til at komme i det kongelige og se Kejseren og Væls, men saa gaar Fallesen hen og hæver Abonnemanget, og det kunde han da vist ikke have gjort hvis Rigsdagen havde været inde som skal vaage over vore Rettigheder og passe paa at de overholder Provisoriet og Grundloven. Men saa fik jeg en Billet hos en Sjover, og saa kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at det var til den gale Side, saa jeg saa ikke Andet end Hofdamer og Skuespillerinder og Anmeldere, som der jo ikke var Noget ved, og da de raaber Hurra og vifter med Lommetærklæderne, vil jeg ogsaa til at trække mit op og Gud søde Fru Schrøder saa trækker jeg i Stedet en lille hvid Barnetrøje til Julianes femte som kom til at hedde Mikke alligevel, og som jeg havde siddet og broderet paa lige inden, op af Lommen og skulde lige til at vifte med den, men saa opdagede jeg jo det var forkert og puttede den ind igjen, og maatte saa hele Aftenen nøjes med at sidde og høre Lange synge og se Jerndorff gjøre Bevægelserne og da den Scene kom, hvor de staar foran Apistemplet, saa kunde jeg da forstaa, hvorfor Kongen af Grækenland var rejst, for de Grækere kunde han da ikke være ved, og det var kjedeligt, jeg ikke fik Kejseren at se men kun Livkosakken, som jeg saa i »Avisen«. Og Gud nu er det bleven Tørvejr saa maa jeg se at slippe hjem. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Stærk Tro?

Degnen: Men hvad var det dog med Jer, Per Sørensen? I beholdt jo Hatten paa ved Wolle Smeds Begravelse, den anden Dag, da Præsten lyste Velsignelsen!

Per: Aa, ded wa da wal it saa faale endda; hvisommænsti de wa nøj ved æ Valsignels, kun æn wal sajt go igjænnæm mi Hattepul.

Gjensynets Glæde.

— Ih se god Dag, gamle Ven! Jeg trode saamænd, Du var baade død og begraven.
— Og det siger Du saa fornøjet!
— Ja Du vil dog vel ikke have, jeg skal græde over, at Du er levende endnu!

Ny politisk ABC.

A. Alberti.
Albertis Døvhed er nok ægte;
Den vil selv ikke han benægte.

B. Berg.
At »blive siddende» for Bogødrotten
Var evig Grin — dog ikke i Kachotten.

C. Christophersen.
Nej, hør, Mosjø Christophersen
I er *mafoi*, en — Folkeven.

D. Dam.
I Aalborg ramtes Dam af Tugtensriset,
Hvor længe var A. Dam i Paradiset?

E. Eedvard.
Paa Blochs-Bjerg Eedvards Æsthetik nok ender;
Paa Scenen Døre ind med den man render.

F. Fogtmann.
Ej Provsteretten Ho'edet dømme la'er
Af Fogtmann, eftersom han inte har.

G. Georg.
Skjønt knap saa stor som H.C. Andersen,
Er Georg dog bekjendt som Børn even.

H. Hørup.
Hr. Hørup klarer knap med Glans
Sin Hasselkjæpperyggedans.

I. Integade.
Oplysningen her er den højeste;
Men Indtægten er nok den sløjeste.

J. Jensen.
Paa Døbesedlen Jensen staar,
Men det skal læses Dønnergaard.

K. Korsgaard.
Sit gode Navn fik Korsgaard begravet
Blandt Gaaseøjne i *Morgengnavet*.

L. Ledreborg.
I Folketinget Louis Fader
Blev til Krapyl og Assens-Plader.

M. Monrad.
Hans Standpunkt er ej rigtig klart,
Men flytter sig med Middel-fart.

N. Nansen.
Man sætte Peter for, man sætte Peter bag
Per Nansen kjendes dog paa sin aparte Smag.

O. Octavius Hansen.
Som »Højremand« Octavius sig stilled',
Men godt sin Rolle han just ikke spilled'.

P. Pingel.
Hos Grove Pingel grov en Ormegrav for andre;
Til Winblads Løvegaard han derfor maatte vandre.

Q. Qvindesagen.
For Qvinden, Republiquen og for Freden
Drog Bajer ud sin Dyrendal af Skeden.

R. Ravn.
Skal Ravn i Buret for sin Brøde,
Saa bliver han mod i Huen, den røde.

S. Skamdrup.
Skamdrup i Morgengnavet laa,
To Brødre Brandes saa derpaa.

T. Tauber.
Naar Tauber ta'er herind til Staden,
Saa stiger Prisen strax paa Maden.

U. Ussing.
I Kongens Have tappert Ussing
Befried' Ipsen for en Lussing.

V. Veteran.
Devisen om hans Vaabenskjolds Tegn
Var: »Vorses Folk og Schleswigholstein!«

W. Wederkinch-Madsen.
Det ned ad Spyttebakken gik, o Wederkinch, med Doktorhat og Renomé.

X. X
I Vejles Omegn hænger atter X i,
Skjønt han for nylig led af Apoplexi.

Y. Ytringsfriheden.
Skjønt »Talerstolens Frihed« er Venstres egen Ydelse,
Er Talen selv som fri dog der en sjælden Nydelse. *)

Z. Z.
Vejen til Venstres Helved, man gjætter,
Brolagt med gode Artikler af Z er.

Æ. Ænder.
En Venstreredaktør man kjender
Paa store Ord og fede Ænder.

Ø. Ørefigen.
En Busk, om savner det fornødne Læ,
Bli'er let et frugtbart Ørefigentræ.

*) Gjennemsnitspris: 10 Kroner plus fri Fortæring.

Christina Nilsson i Kjøbenhavn.

Forleden fandt vi i vor Brevkasse et Ark Papir med nedenstaaende Referat af de Christina Nilssons Dage, som endnu ikke er begyndte. Det er formodentlig af en Fejltagelse kommet i Kassen, men hvad er det? Er det en profetisk Seers Bevis paa, at han kan forudsige de kommende Ting, eller er det et foreløbigt Skema fra en forud for sin Tid værende Journalist, eller er det maaske kun nogle Optegnelser fra Sangerindens sidste Ophold her i Byen? Vi overlader vore Læsere at afgjøre Spørgsmaalet.

*

Hendes Impressario er ankommen hertil. Efterspørgslen efter Billetter til de 3 Christina Nilssons Koncerter er stor-artet; til den første af dem er næsten Alt udsolgt, dog kan enkelte Billetter faas endnu.

*

I Aften ankom *La diva* hertil og modtoges ved sin Landstigning af en uoverskuelig Menneskemasse, som hilste hende velkommen i begejstrede Hurraraab, og som fulgte hendes Vogn til Hotellet, hvor den forsamlede Skare vedblev saa længe at kalde paa hende, at hun til sidst traadte ud paa Balkonen; hun beklagede at være for træt til at synge nu, men lovede at synge en anden Aften. Under fornyede Leveraab for hende skiltes Skaren.

*

Første Koncert. Storartet Succes, kolossale Masser af Blomster, 11 Fremkaldelser; efter den sidste takkede Kunstnerinden ved at foredrage sin Yndlingsarie: »*Fjorton år tror jag visst, at jag var.*«

*

Anden Koncert. Glimrende Succes, utallige Masser af Blomster, 12 Fremkaldelser; efter den sidste takkede Kunstnerinden ved at foredrage sin Yndlingsarie: »*Tretton år tror jag visst, at jeg var*«. Kongefamilien overværede Koncerten.

Tredie Koncert Storartet glimrende Succes, utallig kolossale Masser af Blomster, 13 Fremkaldelser; efter den sidste takkede Kunstnerinden ved at foredrage sin Yndlingsarie: »*Tolf år tror jag visst, at jag var.*« Efter Koncerten blev hun trukken hjem af Studenter; Stanghestene blev inviterede op paa Hotellet til et lille Foder. Imorgen rejser *La diva*.

*

Morgenbladene meddeler, at Christina Nilsson efter mangesidig Opfordring vil opsætte sin Afrejse herfra og give en populær Koncert til billige Priser. — Folk kjøber Billetter til dobbelt Pris, saa de bliver dyrere end til de dyre Koncerter; Alt er paa et hængende Haar udsolgt, dog kan ganske enkelte Billetter endnu faas.

*

Fjerde Koncert Populær Succes, ikke saa mange Blomster, men 14 Fremkaldelser; efter den sidste takkede Kunstnerinden ved at foredrage sin Yndlingsarie: »*Elfva år tror jag visst, at jag var.*« Imorgen rejser *La diva*.

*

Morgenbladene meddeler, at Christina Nilsson paa Grund af opstaaede Kontraktsuenigheder ved hendes Engagement i Udlandet ser sig i Stand til at forlænge sit Ophold her endnu i nogen Tid. Kunstnerinden er engageret til at optræde 3 Gange ved *Folketheatrets* Forestillinger; Priserne vil blive de almindelige ved dette Theater.

*

Imorges afrejste Christina Nilsson her fra Byen efter i Aftes at have glædet de Tilhørere, der hver Aften trofast har indfundet sig udenfor Hotellet, ved at foredrage sin Yndlingsarie: »*Tio år tror jag visst, at jag var*«. Paa Banegaarden havde der kun indfundet sig meget faa Mennesker.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren Bjørnstjerne Bjørnson

p. t. Tyrol.

Hoho Dereses Velærværtihej! Her har Di igjen den gamle Glaje sittendes oppe i det immervæk sjemytlie gamle Valhalla, værendes bleven benaajet med Haldelen a samme gamle Mallefikanters Brummetur, alle di smaa, søje, blaaøjede Assynnier gjørendes Knæfald dèsangaaendes for gamle Fatter Odin, havendes den søje, lille Gujinde Freja til a snakke for og gjøre Dikkedarier og Kispuds mej samme gamle enøijeje Kaveller, værendes en stor Raj og en gammel Donjohan i al Anstændihej, og betingenes sej derfor tre Smækkøs a hver a di smaa Diser og syv a Freja og havendes føst modtaet samme Ægstrahonnerar skrivendes unner paa Dokkementet, hvoretter der ble sendt Buj gennem Tællefonen tel Motter Hel, at hun kunne løslaje Arrestanten, værendes gamle Unnertejnede, grivendes strax i Strengelejen a bar Gleje og kumpenerendes et Skyjebanekvaj tel gamle Odins Pris, gaaendes paa Melodunten „Got sæve de King“. Naada! Vabehaver! Vorover den gamle Glaje haje haabet a samme Udøjelie haje bekommet en lille Erkendtlihej, for Ægsempel en Brøstnaal eller bliendes Rijer a Hlidskjalf eller Kommandør a Thorshammeren, men feg inte saamejet som en Snustobaksdaase, vorimoj den gamle Spøtslikker Brage, værendes tvetonget Hofsnog ble dekereret mej Storkorset a de forgyldte Sæhrimnerøre værendes rentuj en Sjandale, vorfor gamle Glaje tog Velærværtihejens storslaje Artikkel i „Værtens Gang“ angaaendens Jakobsværdrop og den grinagtie Lars Oftendal tel Mønster, fabrikerendes deretter en Opsats tel Brage, ujtalendes deri en Formening, a samme forgyldte Svineøre var en glimrenes Lejetøjs-Efterligning, som man sku være for goj tel at „besmitte“ sin Brøstkasse mej. Vijere! — som Velærværtihejen bemærker. — „En anden Mand“, menenes natyrlig hermej gamle Undertejnede sæl, vilde kjende svejen Grøjlogt, fordi samme Griseøre brændte Hol paa Uldtrøjen og Mangskætsjorten eng til Samvittihejen. Va der gore myrderli Løkke hos Einherrierne, samme gamle Livkosakker inte vijendes Annet, en a de var den gamle Glajes eien Paahit og raavendes Bravo dondrendes i Eieboret baaje me Næver og Laarben og Engvalijerne mej deres Krøkker og Træben. Vorover den gamle Snob Brage ble saa ejerspænt, a han sendte to forhenværende Vikinger, nuværendes Kopperaler vej de rijendes Ejnherrier, tel den gamle næste Maaren faarespørrendes, om samme gamle Svend velle ta en Omgang duelerendes paa Langsværd mej Brage. Vortil den gamle natyrli betyjeje di to Bøller, a Samme inte velle foraarsage Blojsujgyjelse og derfor inte velle slas men heller inte gøre Afbigt tel de gamle Aallehoje, vorfor den gamle Glaje velle proppenere Brage a andligge en Engjuriomsprosæs mod den gamle Tyraaler anbefalendes han a hænvende sig til Hr. Allesandterkantor, samme Kantor værendes meiet dorkdreven i Engjuriommerne og dertil hørendes. Va den gamle Sanggyj velle inte englaje sai paa, villendes heller vente tel den a Folkeblajene foreslaaje Fattiprokkerator ble' arransjeret, gamle Braje værendes nemli saa fattig, inte som en Kerkerotte, værendes nemli engen Rotter i Valhalla og heller engen Kerker, men som et falleret Lajegaarslem havendes forvandsket sin Sjorte, vorfor han geg paa Forli mej den Gamle, samme Sjentlemand givendes Mjødtoddy mej daavvelt Vaje rondt neje i Snasken etter Klokken Tolv, værendes egentli Nattesæje men fongerendes Allesammen som Mejlemmer af en privat Braminerklob, og gamle Brage blivendes kanonsprøjtefuld, drikkendes Dus mej den gamle Glaje og forærendes ham Strijens Ævele, det forgyldte Sæhrimnerøre, va den gamle Unnertejnede vel propenere Velærværtihejen osse at gøre mej Jakobsværdrop, værendes allieveller meiet sjemytliere end Doeller og Holmgang eller Alesandterkantor og Engjuriommer. Haabendes saadant Ujfald og svengendes sit Bæjer forblivendes immervæk Velærværtihejens gamle glaje

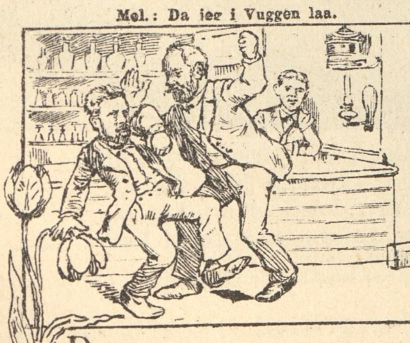
Tyroler-Færtignant

p. t. Valhalla.

Paa Kajen.

Ballade.

Mel.: Da jeg i Vuggen laa.

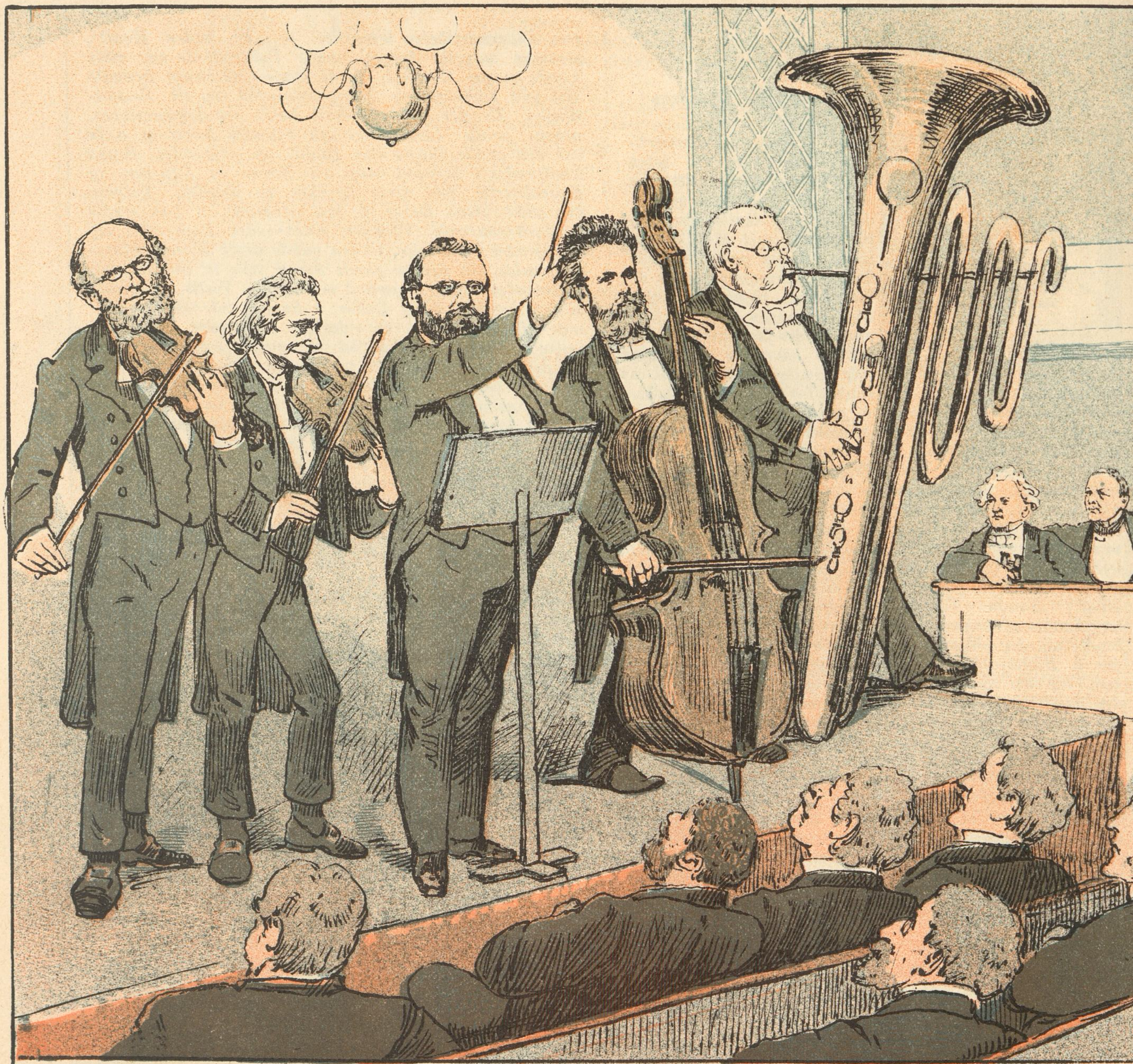
Da Jens fik Trøjen paa
For ud paa Sjov at gaa,
Han drømte ikke om,
At banket hjem den kom,
At den brutale Magt
Ham skulde gi'e en Dragt
Og skaffe ham paa Mors
Saa tungt et Kors!
De Venstremænd er uerfarene,
Og Jens var Talsmand for Husare'ne;
Til Løn alligevel han skulde faa
En Kindhest kun at ride paa.

Men Jens var uforsagt,
Og Brygger Meulengracht
Han titulered' »fejg«;
Men, ak, det var han ej,
Thi den Beskyldning to'
Han ikke fromt med Ro,
Men sa'e: »Han Trøjen s'gu
Skal vove nu!
Jeg skal ham vise, saa det kan forslaa,
Hvor David kjøbte Øllet! Pas blot paa!
Vent kun! Nu kommer Humlen, sa'e Per Brask,
Og nu skal Jens min S'æl ha'e Dask!«

Og da den stakkels Jens
Sin Tilflugt tog til Bendz
For at »bestille No'et«,
(Hvad ingen sku' ha'e troet
Om Visneriets Ven,)
Saa traf han Bryggeren,
Og Busk — det var ej sært —
Blev rystet svært.
Og der, hvor Ganerne man fugtede,
Til Taalepanerne han lugtede;
Til Harens Vaaben, da for haardt det kneb,
Den tapre Postelins-Jens greb.

Til Slutning en Moral
For hver en »Radikal«
Og »Dansk« og »Evropæer«
Af Sagen læres her:
Hvis du har kjær din Hud,
Lang aldrig Skjældsord ud
Og Trusler om at sla's;
Kom ej med dass!
Før Jens var hoven i sit ganske Sind,
Nu er han bare hoven paa sin Kind!
— Den, som for andre plantet har en Taalepan, selv lugte til den maa!

Pastoral-Symfoni.

Oppositionen, som den Roes sig henter:
«Den spiller stærkt paa flere Instrumenter»,
Gav i Kasino nys en Aftenstund
Koncert til Fordel for sit «Grundlovsfond».

OKTAVIUS slog Takt, mens BERG og TRIER
Og HOSTRUP spilled' «kjendte Melodier»;
Og HENNING JENSEN gjorde den Ting klar,
«At Venstre kun én Streng paa Buen har.»

Men sørgeligt det er, at Grundlovsfondet
Nok ikke meget har ved Spillet vundet,
Og bliver Folketinget alt for tidt
Sat ud af Spillet, — spiller det Fallit.

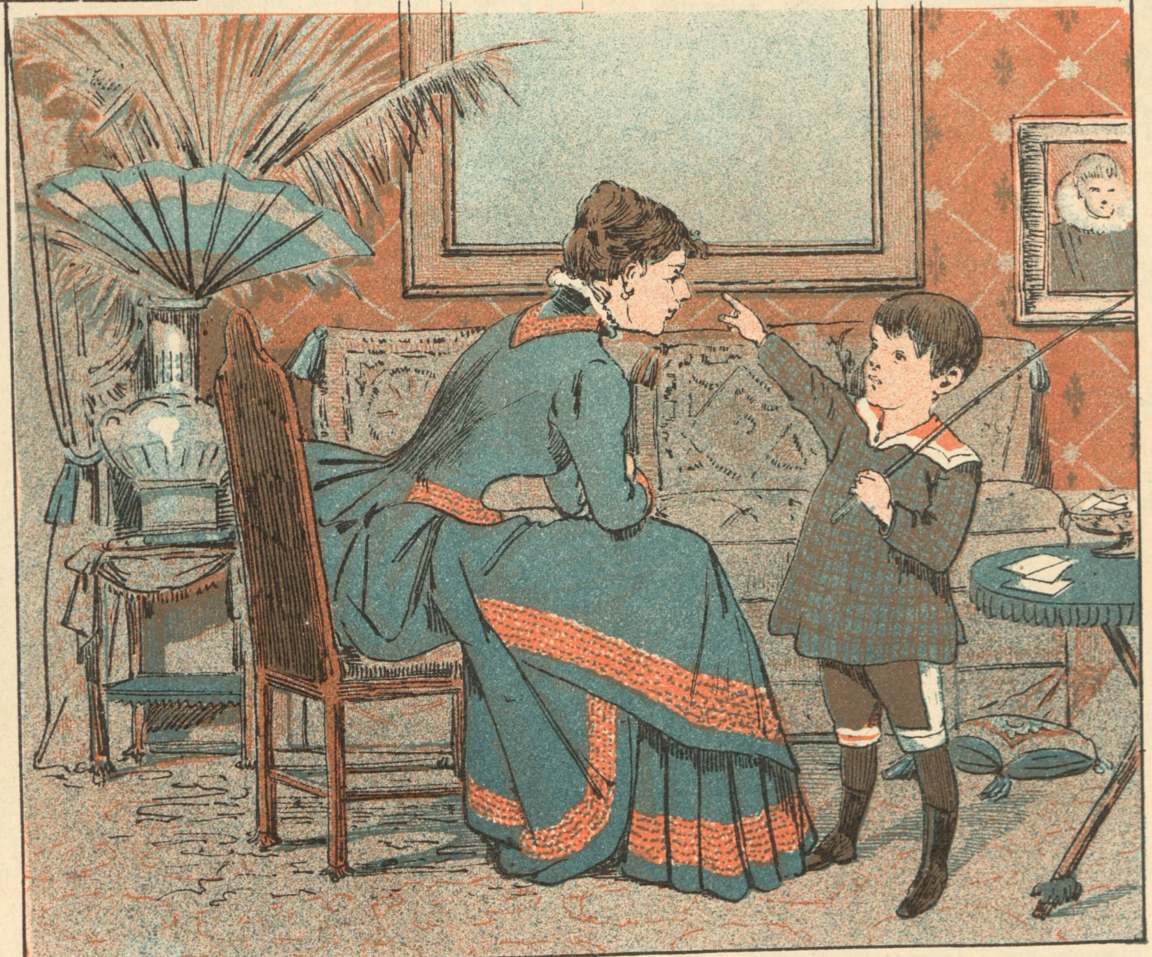
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 40. Torsdagen den 1. Oktober 1885

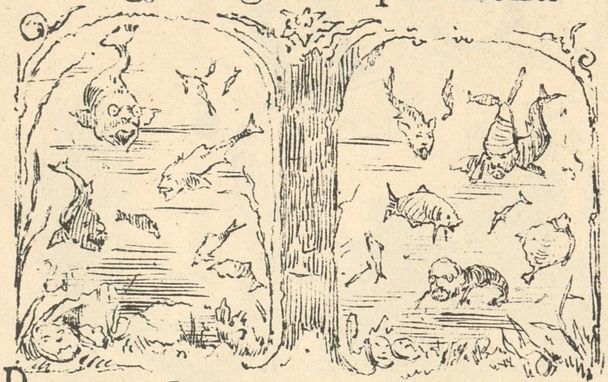
PUNCH.

Beredvillighed.

— Moer! Naar vi nu skal flytte, maa jeg saa slaa det Spejl itu.
— Ih, nej dog! Hvor falder Du paa det, min Dreng?
— Jo Moer! Du sagde jo selv i Gaar, at naar man flytter, skal der al Tid slaas Noget i Stykker.

Et gjentaget Experiment.

Der var en Gang et Hus paa Vesterbro,
Hvis Skæbne næstendels gik rent i Glemme;
Der fik OKTAVIUS HANSEN Folk herhjemme
Til deres Mønt en Anstalt at betro,
Hvor alskens løjerlige Fisk sku' bo
Til Aktiernes og Videnskabens Fremme.
— Tørt var her ikke som i et Herbarium,
Nej, der var Vand i «Kjøbenhavns Akvarium».

Her fik et Indblik Folk af alle Klasser
I Livet i det vaade Element.
Beholderne var stadig fyldt med Masser
Af Østers, Torsk og Flynder, som bekjendt.
Men Overskuddet blev dog 0 Procent;
Thi rigtig nok der var i alle Kasser
Højvande bagved Glassene, men næppe
I Pengekassen, — der var altid Ebbe.

Omsider blev det til det bare Vand,
Hvori der ikke mere var at fiske.
Og ingen havde troet, man fik i Stand
Den Ting igjen saa let just som en Svedske.
Men lur OKTAVIUS HANSEN! Han er Mand
For denne fordums Vandgang at opfriske:
En «liberal» Forening har han dannet,
Hvis Lemmer tumle sig som Fisk i Vandet.

«Akvariet» har Torsk i Overflod,
De fleste levende, men somme «døde».
Af Østers giver ogsaa mange Møde,
Som dog udover «Skaller» fattes Mod.
Som Vandmand NEHENDAM har været god,
Han var i alt Fald af de rigtig bløde.
Af Flyndere er stadig hele Bunden fuld,
Og Flaben BERG kan her ta'e dygtig Munden fuld.

Her findes Prøver af de sære Snegle,
Som hjemme har i Danmarks Tørvemoser,
Mens HANSENS «Flyveblade» som Ansjoser
(Ferske selvfølgelig) i Stimer sejle.
Og PINGEL som en arrig Hundestejle
Af sine Skjæl og Skjældsord selv sig roser.
Ja, hver Gang Talens klare Bølger ruller
Paa Møderne, man nemt nok kan faa Kuller.

Men under Solen er jo intet Nyt,
Og det er sikkert nok, «Experimentet»
Har denne Gang ej heller sig forrentet,
Saa Spekulanterne bli'er atter snydt.
O. HANSENS Rejespring gjør her forknyt
Vort Venstre, som paa Guldfisk havde ventet.
Man for den Tro sig ikke længer bare kan,
At det Akvarium ogsaa bli'er det bare Vand.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Menn then vselig krønicke/ somm kallis „Morgengnaffuet" och er aff then kannicke ved Bogøkongens Slotzkircke then uelæruærtig Pastor Korsgaard somm oc aff sammis Capellan oc Amanvensis then høylærte Hr. Otto Borchsenivs heelt jammerlichen sammenskreffuet/ then beretter omm allskjøns Ting/ somm aldrig haffue her poe Jorrderiig fvnnet Sted oc er iidel Oppspinn oc Calvmniation/ ty then Kroniche skriffuer/ att the Gotzeyere haffde sich meth allehonde Stemplinger oc Conspirationer bemænget oc haffde the vdi een hemmelig conference/ opptændt aff forgifftig Auind oc Vnnerfunndichheed/ thet Prouisoriomm/ uormeth the armme bynder bleffue poe Sancte Hugos Dag tracterede/ fabriqueret. Menn then Ridder Dinesen toeg bode uælæruærtig Korsgaard oc Hr. Otto vdi theris Kardvsser oc beuisede/ att samme elendiche Krønicke-Skriffuere haffde meth Sanndheeden soe forsichtigen faeret/ att the haffde af hinner fast Inntet beholt/ oc haffde the theris Citater soe konstigen vdstafferet/ somm haffde the vdi then benedidede Profete Sancte Georgs Børne-Hauge/ eller vdi then Cantor ved Trinitatis hans Poege-Scoele theris Edvcation bekommet. Oc ther the udi sliig Hinterlistigheed uore bleffne attraperede/ sagde the/ att the Gotzeyere uore Tydsker oc Landtzforreddere tillhaabe/ oc the saggde/ att siiden Høysahlig Mayestæt Konning Canvtvs uore vdi thet Herrens Oer 1086 aff the oppsetzige oc uankvndige bynder bleffuen arquebvsert/ oc Høysahlig Mayestæt Konning Erik Glipping udi thet Herrens Oer 1286 aff the Gotzeyere oc hannem Marsty bleffuen masacreret/ soe motte oc vdi thet Oer 1886 sliig Malheur kvnde tiimes. Oc then Profeti oc Spoedom gick oc soe nær vdi Opfyllelse/ somm ther allt vdi thet Oer 1885 uederfoers then arrme Konning aff Bogø/ hand Chresten Povelsen kallit Berre/ een suar Calamitet. Ty hand bleff aff the gromme Gotzeyere vdi then Stad Hollstebroe inndfannget/ fordi hand haffde ved 2de aff siine Drabanter laedet then Birche-Dommere Borvpp aff Tribvnen nedsænnke/ siigende

ſich ey att kvnne vdholle Siunet aff ſamme Birche-Dommeres prouiſoriſke Anſicht oc Vniform. Oc ennd hand then arrme Chreſten Povelſen kallit Berre uille ey ſiin Forſeelſe bekjiennde menn loed ſine tvenne Handlanngere henſidde vdi Bollt oc Jerrn ſom Uidnesbørd/ att the uare the rette Jlld-gjerrningsmænd/ ſoe mectede hand doc ey ued ſliig Motuilligheed ſig ſelffuer att fri. Ty bleff hand forr Tamper-Retten ſteffnet oc meth Henſettelſe poe allmindelig Fanngekoſſt udi bloe Torn annſeet. Oc uore thet een annen Confect enn att ligge vdi Thronſenng oc æde Miniſterpølſe.

Menn the arrme bynder haffde meth theris Officiers iidel Vederværtighed/ ty hand Jens Bvſk/ ſomm uore Høuidsmannd forr theris Rytteri bleff/ daa hand effen uore ſteegen aff Heiſten ued een Kro for meth ett Beger Øll att uederkuæge ſiin Gane/ aff een Bryggere/ ſomm hedte Meylengracht menn ey then Meylengracht ſomm haffuer udi Aars ſiin Boe-Pæl/ ſoelvnde meth uarrme Uaffler tracteret/ att hand bleff invalide oc ey ſkicket till ſitt Mvndlær/ ſomm uore alltiid hanns ſterckeſte Uopen/ meth rett Effect att handtere. Oc then Ridder Høropp fick poe thet Eylannd Thorſenng een Haſſelkiepp imellem Benene/ ſoe hand falt oc bleff ſoe ſkamfferet/ att thet ſagdes hand motte ſnaerliigen draege ſich ud aff Striiden forr att ſøege Eenſomhed oc Ro poe een aff the Borrge/ ſom Staten for ſliige Patiennter haffuer udi Horrſens oc Urisſløsſelille laedet arrangere. Menn ther thenn annen General hand then liiden Hørbroe/ ſomm uore ued Siiden aff Høropp vdi Komandoen oc ligeruis ſomm hand bleff kallit Uiceforrmanndt/ formerckede/ att Frv Fortvna haffde ſoe gantzſke oc alldelis uendt thennen Reverſen till/ daa toeg Kallotten till at ſkiellffue poe hannſes Houed/ ty alle hanns Houedhaar/ ennd the uare ey mannge/ haffde ſig reyſt aff Alteration offuer ſliig Skiebnens Vgvnſt oc Uiderſpendſtighed. Oc ſoer hand ued ſig ſellfuer een dyr Eed/ att the Gotzeyer ſcvllde ey hanns Peltz oc Foeruerck annamme. Oe ſoeſom hand ſoe/ att aff alle the Spoer/ ther uendte innd emot ham Cantzler Nellemanns Hvle/ gich ey ett eeneſte vdeffter menn alle inndeffter/ beſlvttede hand ſich till ey meth hannem att geroede vdi Conflict menn saluere ſitt Skinn/ meedens Tiid uar.

Menn een ſtoer Trøſt forr the arrme bynder uar thet/ att the haffde vdi theris Geledder tuennde geyſtliche Mænnd/ predikende vdi then Sahl ſomm kallis Caſino/ huor ellers the Comediantere hvsſerer. Oc enn uore the tuenne Hörrder ikkvn Pastores emeriti nemlich hand then gammele Hoſtropp oc hand then onnge Jiennsſen/ menn ennd the uore till att administrere theris Embed ey længer capable/ uare the dog ſomm Feltprædikantere ey illde/ ſynderlig naar hand then digre Octauuivs agerede Chordrenng oc ſuanng ſiin Ueltalenheds Røegelſeskar vnnder Meſſen. Uore thet ok poe Tiede/ att the bynder ginnge till ſcriffte/ ty nv uar then Tiid kommen/ uor the meth the Gotzeyere ſcvllde haffue udi open Mark Rencontre/ oc att mannge udi then uillde bliffue vndliffuede/ deromm uoere the foruisſede. Menn ginnge the enddaa poe meth Dødtzforact oc krom Halls.

Fra Peter Nansens Gade.

Hr. PETER kasted' Runer over Spange,
Som Mester ERIK over skulde gange.
Saa letted han sit Hjærte
Fast som en Hvalp, der gøer,
Og drog til Integade
Hjem til sin Redaktør.
Fagre Ord fryded' PETERS Hjærte,
Og med dem vilde han beværte
ERIK BØGH.

Liden EEDVARD gaar og længes paa Kontoret;
Ved *Logos* har han mer end en Gang s'oret.
Paa «*et Besøg*» han vented'
Af Nyt, dog ej «*en bloc*»;
Thi PER er hans Perfidus
Achates, véd vi nok.
Men nu kom PER med Trøst til Vennen,
Hans «Kritik» blev i Pølseenden
En Rosin.

Men ERIK raaber, da «Organet» kommer:
«Nu tror jeg, Peter rent paa Sandhed tom er!»
— Det var den lille PETER
Af Glæde knap han lo,
Da han som Frøken Skytts-Aand
Afklappet blev for to;
Kjendt han blev skyldig i perfid Løgn,
Og som sort Løgn imellem Hvidløgen
Saas hans Ord.

— Man ser af Petermands Fataliteter,
At PETER inte er en Kjærnepeter,
Men giver «dumme Peter»,
I lille EEDVARDS Blad,
Hvis meste Spalteføde
Er grøn PER ANDEMAD.
Og naar PER afgi'er her en Finte,
Er han PER NANSENS- og dog Inte-
Gade-Dreng.

Betryggende?

— Er det nu ogsaa rigtig frisk Kjød, lille Slagter? Jeg synes, det ser noget blegt ud.
— Fresk! A forsekrer Madammen, te i Goer war ed li'esaa rask en Høwed, som A stor hier i Daw!

Beroligende?

— Hør Du, Charles! Vi gaar da vel lige?
— Lige! Ja Fan'en brække mej gjør vi saa! Tror Du els, je vilde gaa mæ Jer under Armen.

Nødskud!

Nu vil jeg synge, mens her vi sidder,
Om hvordan Hørup, som Sandheds Tolk,
For at faa Syle en Sylov hitter,
Og om Per Andrik og fulde Folk,
Samt om Thingvalla la la osv.

Det gik forskrækkelig med Geschæften!
Fortvivlet Hørup sig ser omkring:
»Ak, snart mod Alt har vi nu brugt Kj.... Munden,
Nu maa der hittes en extra Ting,
En Ting, Thingvalla la la osv.»

»Se, Daxen har sine Maarschomheder,
Og Chresten har sine Tydskere,
Tivoli sine Zigeuner-Reder,
Selv National, som Alverden ve',
Har sin Sing-Walli la la osv.!»

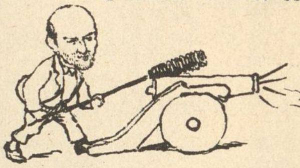
»Mit stakkels Blad trænger til en Kile
I Livet, — det er saa grulig tyndt!
Giv mig et Ëksted, hvor jeg kan hvile
Mit skjøre Ho'ede for at faa Mønt!
Giv mig Thingvalla la la osv.»

»Min lille Per! Du, som har i Ho'edet,
Hvad du i Benene ikke har!
O, gaa i Vandet og tab ej Modet,
Men gaa til Malmø langs Søens Glar!
Gaa til Thingvalla la la osv.»

»Du, som Hr. Ferslev mig gav at laane,
Du min Agurketids tro Agurk!
O, skriv om Svensken, som man bør Skaane,
Naar Officier man og første Skurk
Er paa Thingvalla la la osv.»

»Min tapre Peter! Vær min Trom-Peter!
Skriv Bladet fuldt baade Søn- og Søgn.
En Evropæ'r Alt gjør for Moneter, —
Og Skam for den, som vil ej tro Løgn,
Selv om Thingvalla la la osv.»

Og Peter væver, og Peter klemmer,
Og Hørup griner den hele Da':
ThiAbonnenter, som sover, glemmer
At sige Abonnementet a'!
Alt for Thingvalla la la ...! osv.

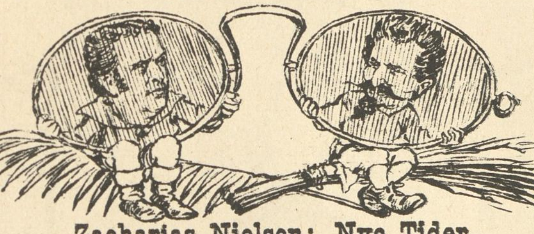
Evropa i Efteraaret 1885.

Den Rejse, Forfatteren Hermann Bang i Eftersommeren 1885 foretog sig, og som i de officielle Organer betegnedes som en blot og bar Kunstrejse med det Formaal at opklare Forholdet mellem Svingningshastigheden i bemeldte Artists Nervetraade og det af Fru Popper Menter, under hendes Foredrag af den af Liszt komponerede Polka-Mazurka i G-Moll, anvendte Pedaltryks Styrkegrad, havde naturligvis en, selv i Nationaltidendens Privattelegrammer uomtalt, Bihensigt, idet den var Resultatet af det herværende Baissepartis Spekulationer, som gik ud paa at trykke Pengemarkedet i Tyskland endnu et godt Stykke ned. Der meldtes ogsaa strax fra Børsen i Schandau om en ved stærkt Udbud af uindløselige Kreditpapirer fremkaldt delvis Panik, men da det første Stød af den paa Slottet Itter nu residerende nervøse Citheraal ikke fremkaldte den tilsvarende Reaktion, og det hele Børsspil druknede i Tonerne fra Fru Menters Klaverspil, tog den evropæiske Spekulation en anden Retning og slog ned paa Øen Yap, hvis Indvaanere, de saakaldte Yappeneser en skjøn Dag vaagnede op og erfarede, at de var berømte. Dette var mere end Spaniens i Forvejen af Kolerabaciller stærkt molesterede Mave kunde fordøje, og medens Bismarck allerede drømte om at kunne svinge sig med alle Karolinerne i en lystig Hopsasa eller Hamburger-Skotsk, erfarede han til sin ufordulgte Forbavselse, at samme Damer allerede stod opførte paa Kong Alfonsos Balkort. Den spanske Vind, der krusede Sydhavets Vover, truede med at blæse op til en hel Storm, og Tyskland var derfor forsigtigt nok til strax at sende en Flaade op i Aggersøsund for i fornødent Fald at tage Pant i de derliggende Smaaøer til Sikkerhed for en fjendtlig Diversion af de herboende Spaniere, hvis dumdristigste Vikingenatur, den unge Robert le Diable, neppe antoges at ville forholde sig rolig, men befrygtedes at ville træde Krigsdansen — paa Spansk *Gnomentantz* — med Ministeriet Estrup og de øvrige herværende «Tyskere». Samtidig søgte den tyske Marinebestyrelse at faa fuld Klarhed paa Grundene i de danske Farvande og udlagde Mærker paa forskjellige Steder; saaledes blev en Torpedobaad nedsænket i Storebelt, en dansk Baad i Lillebelt og en engelsk Damper i Kattegat, hvorefter Flaadeafdelingen begav sig hjem til Kiel med den glade Bevidsthed, at have vist sin Overlegenhed og Manøvredygtighed paa en Maade, der nok skulde faa en Spanier til at sætte Spørgsmaalstegn ved det Kryds, han ellers havde paatænkt.

For en kort Stund aandede atter Alt Fred og Hvile, en lyseblaa Himmel hvælvede sig over Pierre Giffard, da han vandrende om ved Esromsøens blanke Vover og dyppende sin Pen i det sprudlende Kildevæld skildrede Danevang ved grønne Bred sat til Melodi af *Parisiennen*, medens han lod den danske Krone og Huset Orleans spille Louisphilippine med hinanden, omslyngede af Hymens rosenrøde Lænker. Da — for at bruge et lidt usædvanligt Udtryk — kom, som et Lyn fra en klar Himmel, det Telegram, som Snoldelov Folketidende forstod saa genialt, at den meddelte sine Læsere, at Chresten Berg — i Telegram *Christovic* — var sat i Brummen og at Alexander, hvormed Bladet formodede var ment Hr. Alexander Cantor, var sat paa Formandsstolen. Det var den bulgariske Revolution, denne Begivenhed, der var nok til at rokke selv den solideste Tyrketro paa Evropas Fred og Sukkeraktiernes Stigen. Alexandertoget til Piazza del Filipoppeli havde nær bragt Sultanen en Filipoppelsi, og den indre Sofie-Mission haabede allerede paa, at han mulig paa sin Dødsseng vilde omvende sig, om ikke til Kristendommen saa dog til Mormonismen, hvorved hans eventuelle Enker vilde bevare deres legitime Stillinger. Hans Højhed bevarede imidlertid sin Sindsligevægt og lod bare udgaa en Dagsbefaling, hvori han forbød de vantro Hunde at skrabe Malingen' af den høje Port, da samme ellers let kunde falde i Hovedet paa dem. Ganske vist syntes Fyrst Alexander, der for Øjeblikket hos Bulgarerne og Østrumelmændene nyder en høj Grad af Filipopularitet, at ville spænde Buen noget højt, men det allersidste Privattelegram til Amagers liberale Vælgerblad melder kort og fyndig: Battenberg er nu Rabattenberg! Lokale Politikere have rigtig nok heri villet se en Hentydning til den danske Politiker Berg, men da denne altid har leveret i større Partier, kan det nye Navn Rabattenberg ikke først nu være ham tillagt. At det maaske betyder, at Fyrst Alexander atter skal træde tilbage i sin Stilling som preussisk Sekondlieutenant og anlægge de til Uniformen hørende Rabatter, er jo muligt. I saa Fald kan der maaske blive Mulighed for, at Prins Valdemar, som antydet i et hervære-

rende Oplysningsorgan, kan avancere til Fyrste af Bulgarien med Residens i Sofia. Men dette er da ogsaa kun en Sofiamaaskemulighed, hvis Sandsynlighed ikke i væsentlig Grad bestyrkes ved Efterretningen om, at det helleniske Spørgsmaal er kommet paa Bane. Det helleniske Spørgsmaal — et Spørgsmaal, der allerede en Gang siges at have bragt to Stormagter, Professor Molbech og Kammerherre Fallesen, paa Kant — bliver sikkert brændende, men hvis Kong Georg med dette Spørgsmaal henvender sig til den høje Port, vil der upaatvivlelig ud gjennem Nøglehullet lyde et spottende: »Rejs Du til Kreta! Rejs Du til Kreta!« men det er netop det, han ikke tør! Hvis altsaa virkelig Gladstone kommer til Magten igjen og Rektor Steen — der hidtil kun har været en Anstødssten — bliver Statsraad i Norge, vil Krigens Fakkel, der allerede kaster sit blodrøde Skjær over den mørke Høsthimmel, blive skruet ned og kun skinne med en kjøbenhavnsk Gaslygtes milde og fredelige Spermantlysstyrke. Den eneste Bevægelse, der da vil være til at spore, er den Agiteren for »Avisen«, som, siden Tietgen kom i Klemme i »Smedens Gang«, har været i jævn og stærk Tiltagende.

Folketheatret.

Zacharias Nielsen: Nye Tider.

Hr. Abrahamsch er aldelesch ubeschtridelig voresches dygtigschte Privattheaterdirektør; det er ikke noget Held, at han faar de aldelesch ubeschtridelig bedschte Schtykker fremfor de andre Direktører, ligeschaalidt schom det er en Tilfælder, at de aldelesch ubeschtridelig begaveschteschte Kunschtnere schøge til hansches Theater, det er altschammen noget, der schkyldes hansches eget Talent og Begavelsche og Energi og Begavelsche og Talent. Det førschte nye Schtykke, schom han har ladet opfere i denne Schaison, er et Vidneschbyrd derom, og det vil gaa Mascher af Gange over Schenen og give ham Mascher af Penger i Kaschen.

Hr. Zschachariasch Nielschens *»Nye Tider«* er en schyperb Schtykke, for schom alle begavede Forfattere i Nutiden giver han schelvfølgelig osch Unge og voresches Parti Ret, hvad vi schelvfølgelig ogschaa har, og vi schkal ogschaa nok schejre, det schkal vi schgu, det er schgu vischt, vi schkal, for er der noget, der er schikkert, schaa er det, at nye Tider er nyere end schom gamle Tider, der schelvfølgelig er ældre og altschaa noget schkidt. Og hvor er det ikke maarschomt af Zschachariasch Nielschen, at han lader en af de Gamle i Schtykket schige, at de i gamle Tider kun lærte at schprede Møg; ikke schandt, det er maarschomt, der er næschten noget Schandorffsk i Repliken. Forat det ikke schkal kunne schiges, at jeg schkamroscher »Nye Tider«, vil jeg dog gjere den Indvending, at jeg ikke schynes om Titlen. Den minder maj for majet om *»Den ny Tid«*, og jeg ved schgu ikke, hvor det kan være, men det er maj schgu rent ud schagt ikke behageligt at blive erindret om den.

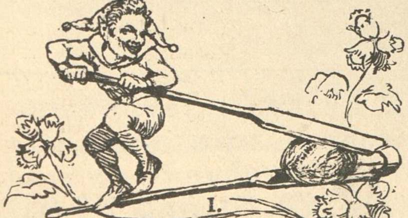
Udførelschen paa Folketheatret er schtorartet glimrende. Folketheatret er for Tiden det af voreses Privattheatre, hvor der aldelesch schpilles bedscht Komedie, ja jeg kan schgu gjerne tage det kongerlige med. De andre Theatre schpiller paa Schtjerner: Olaf Poulschen i *»Mirandolina«*, hvad er de Andre i den Schtykke? Nixsch! Fru Oda Nielschen i *»Schkuespillerinden«*, hvad er de Andre i den Schtykke? Schgu ikke andet end Schtastister! Fru Aalberg i *Fyrst Zilah«*, hvad giver De maj for de Andre i den Schtykke? Haha, Parodisch — naa, maaschke med Undtagelse af de Ulster Coats, eller hvad det er de to schtore Bæschter af Hunde hedder, men paa Folketheatret er det ikke andet end Schtjerner, der schpiller; Zachariasch Nielschen har kaldt sin Schtykke for en Folkelivsbillede, efter Opførelschen paa Folketheatet kunde han godt kalde det for en Schtjernebillede.

Hr. Zschink er nu den allerfertreffeligschte Schtjerne af dem alle, hver af hansches Repliker er ligeschom en Schtjerneskud, men ogschaa Hr. Kolling er en god Schtjerne, en Fixschtjerne, ferdi den gode Schkolelærer har en fixsch Ide om det Gammeldagsch Schaa er der Hr. Jaques Wiehe, Hr. Marer, Hr. Hellemann og Hr. Bergreen, det er en schmuchk Schtjernegruppe, schom alleschammen er opgaaende Meteorer paa deresches Theaterbaner. Og schaa tror jeg ikke, der er flere Herrer i Schtykket, Fru Secher og Frk. Lydia Schørenschen er ogschaa to nydelige Schtjerner, ikke af den Schlagsch schom Frk. Aalberg med tre Schtjerner paa Plakaten, men alligeveller schpillende schom et Par dajlige Schtjerner paa den klare Himmel, men førscht og fremmescht schkal Hr. Abrahamsch dog nævnesch schom den Planet, hvorom Alting drejer schig heroppe, det kan nok være, at et eller andet Blad, schom f. Ex. interesscherer schig mere for Kaschino og schser den højeschte Oplyschning derude, vil have ham schlemt i Kiggerten, men schaadan et Organ fortjente schgu schelv at faa en paa Planeten.

Efter *»Nye Tider«* opførtesch Chiewitzsch *»For Alvor.«* Naa, jeg schiger bare, en af voresches unge, realischtischske Forfattere schkulde bare prøve paa at schkrive schaadan en Schtykke nu — jeg er visch paa, Folk vilde schgu ikke finde det schaa maarschomt.

Assel Henresches.

Gaader.

I.

Mit første er et Kors,
Mit andet er en Gaard,
Mit hele er et Hors,
Som i Boges Hofstald staar.

II.

Naar Berg fra Talerstolens Frihedstinder
Med den Slags Udtryk Vælgerfolket glæder,
Som *Tyskere, Forbrydere* og *Fjender,*
Udbrudte Tugthusslaver, Landsforræder,
Og *Rak* — altsammen uden Spor af Skam;
Hvad Forskjel er der da monstro paa ham,
Paa »Præsidenten« i vort Folkekammer,
Og saa paa en af Gammelstrands Madammer?

III.

Som Sagfører Berg forsmaaede
Mig ikke for Lands-Lov og Ret.
Hvorfor? Se, det er en Gaade,
Hvis Opløsning dog er — Leth!

IV.

Mit første er »Folke«,
Og »Ting« er mit andet,
Mit hele vil raade
For al Ting i Landet;
Mit Liv er en Gaade,
Som mange Ting si'er,
Men naar jeg bli'er opløst,
Jeg ingen Ting bli'er.

V.

Mit første var Grundtvigianer,
Mit andet blev til »Evropæer«;
En Busk er mit hele, som bær'
De dejligste »Taalepaner«.

Kjøbenhavns Traverbane.

Tiden iler med hastigt Fjed;
Men det gjør nok «Tidenderne» med.
Det gjælder om Publikums Pris at naa
Og Vand paa Pressens Papirmølle faa.
Og hvo, som kan komme først i Kvartalet
Til Møllen, vil her ogsaa først faa malet.

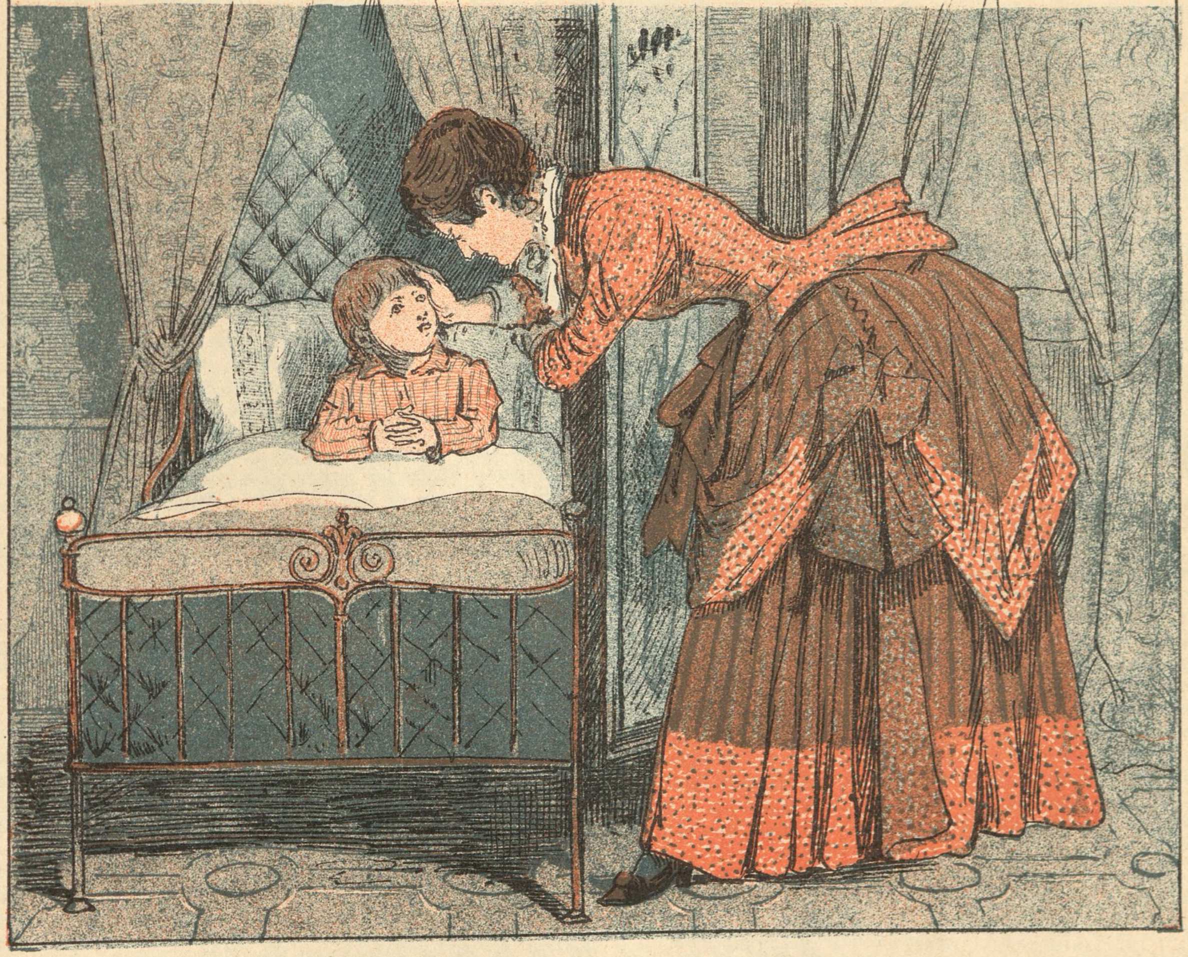
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 41. Torsdagen den 8. Oktober 1885

PUNCH.

Hensynsfuldt.

— Nu maa du ikke kalde paa Moder, naar det ikke er nødvendigt, for jeg er saa træt.
— Jeg skal nok kalde saa stille, at Du næsten slet ikke kan høre det.

Den 3die Oktober.

(Motiv fra Morgengnavet.)

Det knistred' frem, det blussed' op derude,
Det stolte Christiansborg gik op i Brand;
Men BERG fik frelst sin Seng og Hovedpude
Til Trøst for hver bekymret Venstremand.
Og efter Brandens triste Øjeblikke
Man hørte en Kalkun, som galed' fromt
I *Morgengnavet:* «Christiansborg skal ikke
Sig rejse tredie Gang paa denne Tomt!»

Paa Nattehimlen saas en Krone tegne
Sig rød og brandgul som en Pommerants;
Det var den vigtigste blandt Venstres Degne,
Hvis Bogø-Krone fik af Ilden Glans;
Mens Andre mangt et Kunstværk og kontante
Beløb fik frelst, blev man ved Ilden vaer,
At Bogødrotten redded' sin Servante,
Ja Folkekammerpotten med saagar.

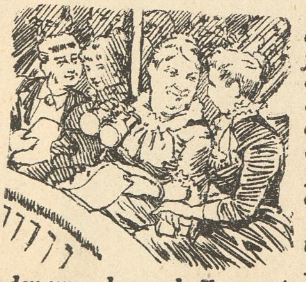
Det var i Fjor. — Og nu har Tvedragtsflammen
Stærkt grebet om sig i det ganske Land;
Hr. BERG er bleven dobbelt rød i Kammen
Og dømmer «Fjenderne» til Baal og Brand.
I Sommer hörtes tidt nok paa hans Tale,
At han som Brandstok gjør, hvad han formaar;
Han sa'e, den røde Hane vilde gale
En skjøn Dag over mangen Herregaard.

Ja, ser man bare lidt sig om, man finder
Brandfakler kastet baade hist og her,
Der om den «højeste Oplysning» minder
Og *Morgengnavets* Sandhedsfakkelskjær;
Og Virkningen af disse svedne Brande
Saas klart i Holstebro-Skandalens Stund:
Da fægted CHRESTEN BERG med aaben Pande
I Retten nægted' han med aaben Mund.

Nu samlet er i Fredericiagade
Den Rigsdag, som ved Branden husvild blev;
Men raade Bod paa Danmarks brændte Skade
Er noget, som endnu den ej bedrev.
Der gjøres Spræl nok i vort Folkekammer
Og sprudes Ild fra hele venstre Fløj;
Men det er lutter bindegalske Flammer,
Og Resultatet bli'er den bare Røg.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

De kan tro, det har været en drøj Uges Tid, den der gik forud for Opførelsen af Verdis »Aïda«, *for det er ikke en Opera, man kan gaa hen og more sig over som over en af de gamle som f. Ex.* »Don Juan« *eller* »Barberen« *nej, der maa et helt Studium af Generalpunkt og Kontrabas til og tænk Dem, sikken et Held, at vi netop i Aar havde den unge, begavede Komponist Musiker, Hr. Albert Bratsch, i vores Loge, for ellers var der maaske ingen af os, der havde havt Anelse om* »Aïdas« *rette Værdi.*

Men nok sagt, forleden holdt Hr. Bratsch et Foredrag for alle os i min Loge, og til Grundlag brugte han en Bog fra den Kgl. Hof- Musikhandel om »Aïda« *med en skematisk Fortegnelse over de vigtigste Motiver af A. L., som jeg strax gjættede var* Algot Lange, *og ikke* André Lütken, *som Bollerup mente, det betød, og endnu mindre* afdøde Lanzky, *hvad Conrad vilde have, det skulde være. Og Bratsch var saamænd gaaet saadan op i sit Æmne, at han, da min ældste Datter spurgte, om hun maatte se i Bogen, svarede: »Motiv Nr. 7:*

Kom, skjønne Pige, nærm Dig kun!«

Hvad jeg begribeligvis fandt nærgaaende, til jeg fik at vide, at det var af Operaen. Og saa fik vi at vide, at Librettoen, der nok omtrent er det samme, som man i gamle Dage kaldte for Texten, slet ikke er af ham, Gislason, *som der staar paa Plakaten, hvad jeg da nok kunde begribe, fordi det Navn jo er islandsk og slet ikke italiensk, men først af en Ægypterlog, og saa af en Franskmand. Og saa fordelte Bratsch de 42 Motiver imellem os, og det er da ikke saa underligt, da der er saa mange Motiver, at de har maattet sætte to Mand om hvert Parti i det kgl Theater, for vi i Logen er jo 10 Mennesker, saa vi hver kun skulde have 4 Motiver, men fik 5, fordi Bollerup ikke kunde huske de 2, han harde faaet, men hele Tiden i Stedet for sang: »De gode, gamle Ægyptere« og »Som Jøderne vi sad ved Nilens Bredder.« Og jeg var saa uheldig at faa Motiv Nr. 23, der er et Danserindekor uden Ord, som de jo ikke bruger i Balletten, men lyder saaledes:*

Og da jeg spurgte, om jeg skulde synge »Tralala« paa det, fik jeg at vide, at det ikke var musikalsk, men maatte synge: »Es, es, es, d, d, d, c, c, c, d, d, d, es, es, es, f, f, f, f, f, f, es, c, c,« Hvad der er en meget vanskelig Text at faa noget dramatisk ud af. Men vi havde da ogsaa noget for vore Anstrængelser, for forgangen ved Opførelsen af Operaen nynnede hele min Loge uafbrudt med, hvad jeg nok tør sige overraskede og glædede Abonnenterne i Logerne ved Siden af, som begribeligvis forstod det Hele meget bedre, fordi de fik Sangen to Gange i Stedet for én, da vi naturligvis var lidt forud for Sangerne forat vise, at vi kunde det i Forvejen.

Og Indholdet af Operaen er meget simpelt, at baade Aïda, som er Fru Keller, *og Amneris, som er Frk.* Dons, *er forelskede i Radames, som er hver anden Gang* Jastrau *og hver anden* Tørsleff, *hvad jeg nu synes maa forvirre Damerne. Og saa drager Radames paa Kong* Langes

Bud ud for at fange Æthiopere til at vise frem paa deres Tivoli, og Ypperstepræsten Ramsøe, som er Hartmann, *beder* Guden *Fatal om at være med dem. Og blandt Æthiopertruppen er Kong Amonasto, som er* Simonsen *og Fader til Aïda. De andre Æthiopere bliver saa dimitterede efter en enkelt Optræden ligesom Zigeunerne paa Tivoli, men* Lange *synes saa godt om* Simonsen, *at han beder ham endelig blive; og saa skal Frk.* Dons *giftes med* Jastrau *— eller hver anden Aften* Tørsleff. *Men Fru* Keller *faar Jastrau — hvis det er ham, der spiller, men ellers Tørsleff — til at sige, hvor Mahdien staar med sine Tropper, og det er Landsforræderi. Og da han oven i Kjøbet ikke vil gifte sig med Frk.* Dons, *men foretrækker Fru* Keller, *bliver han i sidste Akt, som minder noget om »Fra Stuen til første Sal«, puttet ned i en mørk Kellerhvælving, hvor de døer dels af Mangel paa Luft og dels af Ledemotiv Nr. 12.*

Hvad Udførelsen angaar, saa siger jeg bare: »Du store Gud, sikken en Pragt!« jeg mener begribeligvis med Hensyn til Udstyrelsen; alle de mange Præster havde nye hvide Messeskjorter, som Skjorter vel maa kaldes, naar de er kjøbte i »Messen«, *og Guldsko paa og lange brune Silkehandsker af dem til en Krone og halvtreds fra Christensen & Hansen, som skulde forestille bare Hænder og Arme, saadan som de er hos Ægypterne, og Slavinderne havde Mavebælter paa samme Farve, men hvide Hænder og Arme, saa det er kun saadan en Slags Zebra-Ægyptere. Men allerbedst var dog Processionen i anden Akt, hvor alle de ægyptiske Laug marscherede op: Gartnerne med store grønne Palmegrene og lyse Makarts Bouketter, og Slagterlauget med en stor Ko i Terrakotta, og de havde nok været ude i zoologisk Have, for Bratsch sagde, de kom fra Apis-Templet; saa var der en Deputation fra den kongelige Skydebane med en løjerlig Papegøje paa en Stang, og en hel Masse Trompetere, som virkelig blæste i nogle lange Trompeter, som lignede Messingrækværk, som man ser dem i Kjældere; morsomt var det ogsaa hos det paa Scenen anbragte Blæseorkester at se, at de gamle Ægyptere havde Nodebøgerne siddende fast paa Hornene, akkurat som Garden har det den Dag i Dag, naar den spiller paa Amalienborg.*

Dekorationerne var brillante; man fik strax i første Akt at vide, at der virkelig ser ud nede i Ægypten, akkurat som ude i Kasinos Pergola, naar Pietro Krohn *er med til at arrangere ægyptiske Studenterkarnevaler. Og der var dejligt ved Nilen, hvor Maanen tremulerer i Vandet, saa det ikke var for nervøse Folk at se paa, men jeg havde dog ventet mig noget mere af sidste Akt med de to Etager, hvor man jo for Resten faar at vide, at de ægyptiske Præster virkelig var de første Frimurere, eftersom de paa egen Haand murer to Mennesker inde, som har forraadt deres Hemmeligheder, for de to Etager saa saamænd slet ikke ud andet end, som jeg vil sige Balkonen foroven, hvor der er lyst, og Parterret nedenunder, hvor der nok er mørkt, men slet ikke noget æpyptisk Mørke.* Lange *som Kong Pharao var noget svær at forstaa, da jeg ikke havde noget svensk-ægyptisk Lexikon ved Haanden, og* Simonsen *tog hele Kongemagten fra Lange, for det kan nok være, Kammersangeren havde æthioppet sig. Deres Døtre Fru* Keller *og Frk.* Dons *var meget bedrøvelige, hvad de ogsaa skal være; men jeg begriber ikke, hvad* »Morgenbladets« *Anmelder mener med, at Frk.* Dons *var bedst i Scenen, hvor hun er et Bytte for Skinsygens og Kjærlighedens Kvaser, medmindre han kalder den Baad, hun og* Hartmann *kommer sejlende ind i, for en Kvase, hvad man dog ikke kan, fordi den Ypperstepræst er en kjedelig Fisk.* Jastrau *sang ikke, fordi han var indisponeret! det var Hr.* Tørsleff *ogsaa, men han sang. Vel kunde man kun høre hver anden Tone af ham, men han gjør alligevel Indtryk, for han ruller saa sødt og sværmerisk med Øjnene, at jeg siger bare, jeg skulde være en Snes . . . hm, lidt yngre, saa var jeg da helt væk i ham.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Chresten og Christine.

Og det var de danske Studenter,
Som ingen Møje med Skræk skyer,
De viste deres Talenter
Som Christine Nilsson'ske Trækdyr.
Mens Borgermanden sad hjemme
Og sig over Spasen fornøjed',
Til den ædle Hesteavls Fremme
De selv gik i Seletøjet.

Og det var de danske Bøller,
Som hverken Baand eller Bast skyr,
De ned ad Halmtorvet skyller
Som Chresten Poulsen'ske Lastdyr.
Mens Borgeren pænt sad hjemme
Og sig over Dommen fornøjed',
Til Venstres Hesteavls Fremme
De gik umanerlig i Tøjet.

Christine, den slanke, den skjønne,
I Flor paa Altanen throner;
Sin Hestebestand vil hun lønne
Med en Vise i høje Toner.
Hr. Chresten, den fede, den vise,
Sin Kvægbestand sødt husvaler
Ved fromt i Porten at prise
Ro og Orden i alle Skandaler.

I Stockholms Blade fortælles,
Hvorledes Begejstringen ender!
Om Død og Ulykke meldes,
Om dræbte Venner og Frænder.
Der hædred' hver henrykt Svensker
Den skjønneste blandt Christiner, –
Om Aftenen, da var de Men'sker,
Om Morgenen knuste Ruiner!

Hos vort Politi fortælles,
Hvor ynkelig Bøllerne tuder!
Paa Østergade der sprælles
Blandt Skaar af *»Avisen«s* Ruder.
De hædred' en domfældt Herre
Til Cantors og Otto's Gammen,
Men Politiet des værre
Kan »stave« og lægge sammen!

Selv Hørup, som ellers nødig
To Straa over Korsgaard lægger
For Chresten, med vældige Stød i
Trompeten Retraiten dækker!
Fra Martyrens Velmagtsdage
Ham nu i Kochotten følger
Den Rest, han endnu har tilbage:
Hr. Hørup, Hr. Cantor — og Bøller!

1. Den Gang Ole Maaløse drog af Sted,
Fik sit Program: «Nør mæ Estrup!» han med.

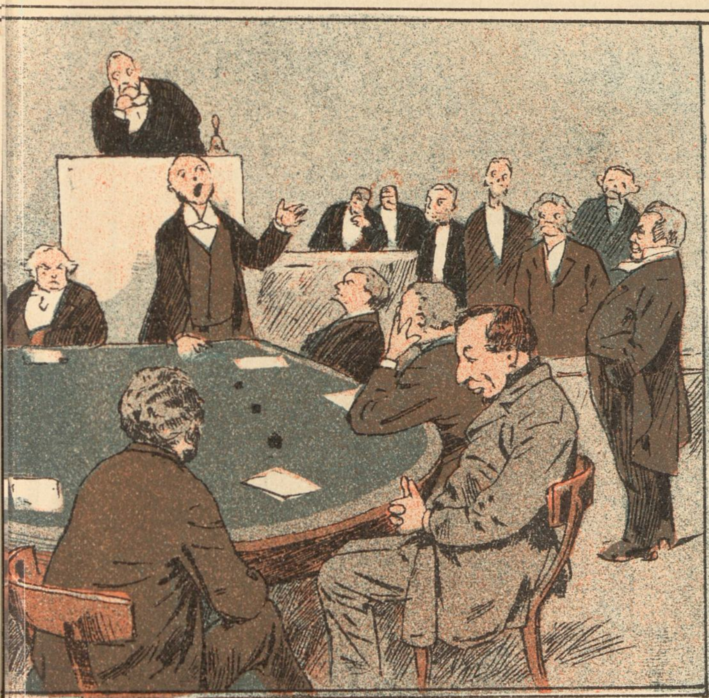
2. Paa tredje Plads ham Søsygen ryster;
Diæter til første Plads ham dog trøster.

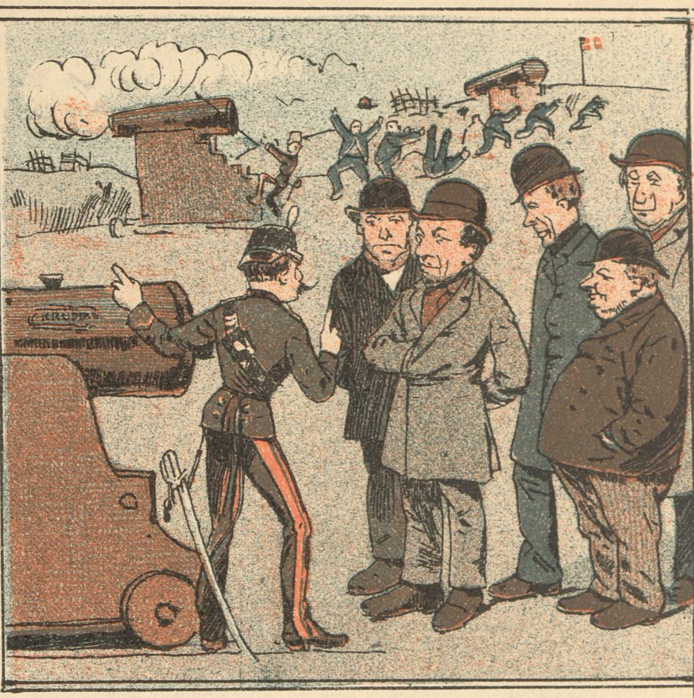
5. Med en Kollega han deler Logis;
Der dyrker de Husflid og Økonomi.

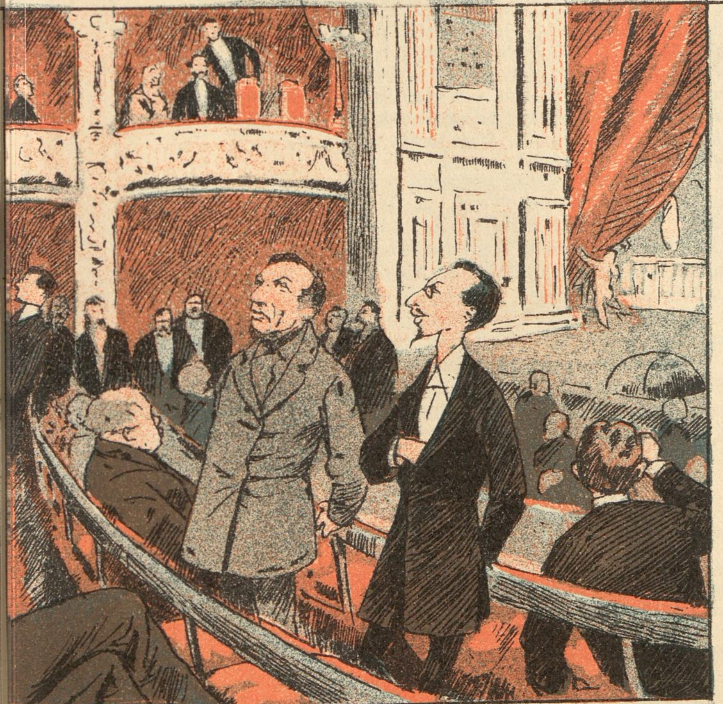
6. Den «Middag» en følelig Udgifts-Post er;
Tænk, femogtredive Øre den koster!

3. I Tinget sin Virksomhed han udfolder:
Han sidder og «visner», mens Munden han holder.

4. Han «Sagkyndig» ter sig, hvor Skyts vises frem:
Af Neiiendams «Riffelring» er han jo Lem.

7. Men til Theatret er Adgangen fri;
Her lærer ham EEDEVARD «Løven» at gi'e.

8. Paa sex Kroner la'er sig en Del dog spare;
— «Provisoriets Penge» er lige godt rare!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing,
LXXIV.

Tak Fætter for Dit lange Brev,
Hvori Du skildrede den Glæde,
I følte, den Gang Dommen rev
Af Venstres Skam det sidste Klæde;
Men hvis Du mener — som Du skrev —
At Venstre jamre vil og græde,
At Blusel op i Kinden drev
Det røde Blod, og flove, flade
De vilde Angrens Vej betræde,
Saa er Du i den fejle Gade,
Og rent forkert Du Loddet hev.
Nej Fætter, véd Du, hvad de blev?
Kun himmelglade!
Thi hver en Morgengnavs-Elev,
Som sig til daglig lader made
Med Korsgaards plumpe Bondeslev,
Forlængst er sunken til et Stade,
Hvorfra de ej sig hæve lade,
Hvor kun i lutter Dynd de vade,
Hvor Smagen, Takten
Har mistet Magten,
Hvor hver en Digten og en Tragten
Kun gjælder nu de fyldte Fade,
Hvor man har lagt en
Staalpanserplade
For Øjet, og hvor Frasedragten
Med alt sit tykke, bløde Vat
Ufølsom gjør, hvor Vaas og Pjat
Har døvet Øret, og hvor Pagten
Forpligter til i stadig Nat
At fjotte om; hvor ej sin Hat
Man sætte kan, som selv man vil,
Men skal ha'e Chrestens Lov dertil.
I sligt et Spil
Der bliver Faussen
Spadille let, og midt i Osen
Af Chresten-Rosen
Man lugter knap,
At Brødet muggent er i Posen.
Se derfor kan hin Helt af Pap
Med Pappenhejmerne begynde,
Just hvor han slap,
Og tage Tap
Paany igjen af samme Tønde.
De mærker ej, selv som Attrape
Han duer ej, at ingen Lap
Kan hele Kaaben nu, den tynde,
Og Hip som Hap
For dem er Chresten nu og før;
Med samme Ynde
Paa Førerpladsens slidte Hynde
Han vil sig skynde
At tage Plads, skjønt neppe tør
Fra sin Malheur,
Da han saa fælt faldt om i Sølen;
Nej selv i Pølen
Er ikke slukt hans Herskerbrynde;
Han svømmer endnu som en Prop,
Skjønt opad nu han vender Kjølen,
Og denne faldne Gladiator
Paa Folkegunstens Elevator
Som »Martyr« nu just stiger op
Og kommer som en Triumfator
Og som Gambettas Imitator,
Hvem Hørup selv gi'er Imprimatur,
Til Bjergets Top.
Krop skal der til! og han har Krop,
Aand heldigvis er ej nødvendig,
Thi denne sølle Usurpator
Er ej saameget som behændig;
Trods Alt han dyrkes med ubændig
Begejstring, næsten uanstændig
Ret som en hellig Alligator.
Af Fejl har denne Falstaff plenty,
von Thybo er han lig i Pral
Og Arv i Kundskab, Kløgt og Viden,
Af Hovmod dertil nu for Tiden
Jo splittergal.
Se, Fætter, slig en General
Jo passer godt til slig en Hær
I Tallet stor, i Kraft kun liden
Og ikke mange Øre værd;
Og man maa holde sig i Siden,
Naar han, belyst af Dommens Skær,
Saa hul og tom i al sin Færd,
Saa fejg især,
Bli'er hilset ej af tavs Foragt,
Men af Partiets største Trommer.
Naar han, der skulde være Vagt
For Smaafolks Tarv, tilbage kommer
Som den, der tog sig vel i Agt
For at agere »Gammelromer«,
Men stræbte Skylden at faa lagt
Paa Andres Ryg. Han Hyldest faar
Som ingen Mand i mange Aar!
Og dog maaske i denne Spænden
Fra Vogn af Hesten var en Tanke,
Som ved sin Rigtighed mig slaar:
Hvorfor paa dette Forspand anke
Og mod de Stakler spidse Pennen,
Fordi de spændte Gjord om Lænden
Og trak og delte Æslers Kaar?
Hin Helt, hvis Brilleglas er blanke,
Men ej hans Skjold, har her gjort Bod,
Hin Chresten Berg, som Ansvar skyr,
Som mangled' Mod
Og fejg og flad og flov kun stod
For Rettens Skranke,
Som Fællerne i Nød forlod,
Fordi han Sandhed fandt for dyr,
Maa »Æsler« la'e for Vognen spanke;
Thi til at trække slig en Fyr
Var jo en ærlig Hest for god.

Hvad der laa om Smørret.

»Behold Hatten paa!« stod der med fede Bogstaver paa en stor Plakat, der var ophængt i Mogensens Butik mellem en Otting grøn Sæbe og en Bunke af Etatsraad Holmblads Stearinlys. Men den kjøbenhavnske Ungersvend, der lystig fløjtende var trillet ned ad Trappen foran *Punch*, skulde dog ikke have været saa fræk heraf at lade sig forlokke til at undlade at blotte sin med tætsiddende lyserøde Børster monterede Hovedbund, thi, medens han i en overlegen Tone henkastede en Ordre paa for 5 Øre Madfedt, dalede Mogensens mægtige, med en Skindtut paa Pegefingeren ikke overdaadig, men ganske net smykkede, Næve ned i Drengens fedtede, skyggeløse Hue og bortfjernede med et rask Ryk denne respektstridige Gjenstand. »Der staar inte No'et om Kaskjetter!« gryntede Mogensens faderlige Stemme, idet han tilsendte den forbløffede Yngling et knusende Blik, der vilde have gjort det af med en Provinsdreng, men som kun paa Kjøbenhavneren med K efterlod sig samme Virkning, som naar man trykker med en Finger paa en Gummibold. Efter denne Exekution, der viste, at Retfærdighedens strænge Genius har Aftrædelsesværelse selv i Mogensens blide Hjærte, vendte samme Hofleverandør sig til *Punch*, og idet han lod sin Tunge foretage en kort Tourné hen i den ene Mundvig med en sagte smækkende Lyd, rakte han *Punch* det som sædvanlig i et Manuskript emballerede Herregaardssmør, hvorpaa han ved at forsvinde ind i et Rum, fra hvis dæmrende Mørke kun et Tøndebaand og nogle Ølflasker kastede sitrende Reflekslys, gav til Kjende, at Avdiensen var forbi. *Punch* ilede hjem for at dechiffrere det kostelige Dokument. Dets Indhold var følgende:

A Monsieur
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
à
Ludseroed.

Cher ami et compagnon de partie! Ah qu'il est doux d'etre martaureau! [1]) *Monsieur Pingel et les autres martaureaux m'ont toujours dit, qú'après d'être ministre et avoir chapeau avec trois cornes, un gloire de martaureau etait le meilleur vêtement de tête, on pouvait aller avec. Mais j'ai ne pas voulu croire ces veterans, et c'est pour ça, que j'ai me fait l'idiot chaque fois on a voulu m'interroger. Oh ces traitres! ces maudits Prussiens! Ils m'eut jugé tout de même! Et a quoi? A cachot sur balai de captive general* [2]). *Ah ce balai! ce balai! Cela me fait mal dans l'estomac de penser sur. Les autres ont point de noyeau* [3]), *ils ont la coutume de manger balai d'homme de maison* [4]). *Mais moi, un prédecesseur de*

la chose du peuple, j'y crêverai de faim Et ma figure? Comment conserverai je mon embonpoint majestueux, qui me valait toute ma popularité? Un roi de Bogöe maigre! Fi donc! Mais je n'irai pas dans cet cachot. Tonnerre! Sacrebleu! Mille Bombes! J'apellerai a la cour suprême, et mon ami gras Octavius me fera aquitter. Si non — eh si non, il me reste encore des autres moyens. Mais mon ami, quel triomphe j'ai joui! Copenhague, cette ville jadis si froide et conservatrice, est à mes pieds. Quand j'arrivai l'autre soir avec mes amis, le celebre poète Sophus Hontedroupe[3]), le petit Otto et ce vaillant heros de rifle et fabricant de sucre, Monsieur Neijendam, qui m'a enseigné la methode d'oublier mes propres mot et gestes, un multitude énorme m'a accepté. Vraiment toute la capitale, hormis une douzaine provisoristes enragés, m'a accepté sur la station de chemin de fer. Je monte dans un fiacre, tres democratiquement, mais le peuple ne voulait pas que je voiturerais comme un autre citoyen. Ils veulent ètre mes chevaux! Ah quel mouvement! Plusieurs fois j'ai tremblé, parsque ces chevaux à deux pieds m'ont a peu pres culbuté. Mais j'ai heureusement conservé ma incroyable balance d'àme et sangfroid, et j'ai fait un — deux — trois Orations. Ah quel Gambetta je suis! Groyez vous, mon cher Jeppe, qu'ensuite jai fait une songe mauvaise. Il me sembla, que j'etais enfin devenu roi, mais roi veritable, et ils m'ont donné un sceptre dans le main. Et alors j'aï voulu branler ma sceptre royale, mais voila, qu'elle est devenu subitement un grand balai, avec lequel j'etais condamné de nettoyer une chaise. Et quel chaise! Sur les comptoir de Monsieur Chanteur[6]) j'ai ne pa vu une chaise semblable. C'etait une chaise de bois avec un trou rond dans le milieu. Horreur! Quand je me reveilla, je transpira d'effroi. Mais aujour d'hui je suis redevenu moimème et peut chanter: „A bas avec Estroup!" sans que ma voix tremble. Envoyez nous dix francs pour la caisse de guerre! Ça coute d'avoir des chevaux a deux pieds dans ses ètables. Ils ont bu sur ma santé comme des noueurs des brosses[7]). Mais ce Cesse[8]) se peut licher les doigts apres d'être promené dans fiacre comme moi! Il n'y a q'un roi, un chef, un Chrétien Montagne et c'est moi! Morbleu!

Salut et fraternité!
Chrétien Montagne
Triomphateur.
p. t. le canale d ile de Frèderic[9]).

[1]) Martyr. [2]) Almindelig Fangekost. [3]) Nød. [4]) Husmandskost. [5]) Skamdrup. [6]) Cantor. [7]) Børstenbindere. [8]) Hørup. [9]) Frederiksholms Kanal.

Store og gode Handlinger

af

Danske, Norske og Evropæere.

XIII.

Trofasthed.

Iblandt de mange Exempler paa Trofasthed, som udmærker vor nyere Tids Historie, skal især mærkes et, der endog stiller Eleonora Christine Ulfeldts Historie rent i Skygge. Cand. jur. Larsen var allerede i sin tidligste Ungdom forbundet i en heldig Pagt med Chresten Berg, og endskjønt denne ikke var Rigets Hofmester, men alene stræbte efter samme Hæderspost, saa hang Larsen dog hele Livet igjennem ved ham med en rørende Troskab og fulgte ham i Tykt og Tyndt paa alle hans Rejser, hvilke ingenlunde var uden Fare, saasom de for at undgaa Paagribelse maatte forklæde sig snart som „Radikale", snart som „Moderate", snart som „Udtraadte", snart som „Danske" og snart „Evropæere". Ikke en Gang da Berg, ligesom Corfits Ulfeldt, fik rejst sig en Skamstøtte ved letsindig Omgang med Titelen „Landsforrædere", kunde Larsen nænne at forlade ham. Samme Larsen havde, ligesom Eleonora Kirstine, sit „Jammersminde" at leve paa; thi for sin Troskab mod Berg blev han af dennes Avindsmænd en Gang hensat i et Fængsel, hvor han maatte hensukke hele fire Maaneder af sit Liv uden at faa hverken Diæter eller Rejsegodtgjørelser. Dog lod han i Ensomheden langtfra Modet falde, og for at forkorte Tiden udviklede han ogsaa sit Talent til at brodere — paa Sandheden. Mange kostbare Broderier af den Slags bleve fra Tid til anden forevifte i „Morgengnavet", hvor de opbevares som en kostelig Skat. Dette lange Ophold i Fængselet havde imidlertid — i Lighed med hvad der skete med Eleonora i Blaataarn — svækket hans i Forvejen ikke skarpe Syn paa Tingene, saa han ikke var i Stand til at se længer, end hans Næse rækkede, da han kom ud af Fængselet; af den Grund fandt „Folket" i Kraft af sin suveræne Myndighed det hensigtsmæssigt at anbringe ham for hans Livstid i Folketinget, hvilket ogsaa skete. Ligesom om Christian den Fjerdes Datter berettes der om ham, at han paa sine sidste Dage var meget godgjørende i Løndom mod de fattige — N. B. i Aanden. Han skal saaledes paa Holstebro-Tribunen gratis have givet de Herrer Noes og Nielsen et godt og ualmindelig dyrt Raad, for hvilket han dog i Retten med en priselig Beskedenhed fralagde sig hele Æren.

Triumftoget.

Og hvis I bare laaner mig lidt Øre,
Saa skal jeg kvæde om, hvordan igjen
Den store Chresten Berg kom op at kjøre,
Saa der i Gaden blev et evigt Spænd.
— Da til Amalienborg ved Paasketide
Han aged, blev han trukken af to hvide;
Men i Oktober har han givet Møde
Med et udsøgt Spand af rigtig fuldblods røde.

De unge Foler, der er Pingels Glæde
Og et Hestehoved foran Alt paa Jord,
Og som i deres Stald i Badstuestræde
Studentersamfundshavre faar til Foer,
I Fredags Aftes nok saa fornøjet
Til Chrestens Ære gik i Seletøjet;
Trods Holstebro og Skammen der og Spotten
De gjorde Heste-Kur til Bogødrotten.

Det var saamænd Synd at sige, de var bange
For helt at stikke Hestefoden frem,
Og saa godt, som nogen kan det forlange
Af Fremskridtsvæs'ner, trak de Chresten hjem.
Til Skaglerne slog hver en Venstrekrikke,
For tabt bag af en Vogn var de nok ikke;
Og det gjorde knap »Triumfen« nogen Skade,
Selv om en Rus en extra Pisk sig ha'de.

Saalunde i de stride Folkestrømme
Med Drosken jollede de rask af Sted.
De brugte ingen Kusk og ingen Tømme,
»Selvstyrelsens« Opfinder var jo med!
Og da de havde kjørt ham hjem til Døren,
Han takked' Kobbelet, der spidsed' Øren.
Som lyrisk Hakkelse hans Taler løde,
Det var Fo'eret, som for »Bæsterne« han strøde.

Men da de blev spændt fra, blev man indviet i,
At Selvstyrelse de dog ej havde lært;
Da de løb løbske, maatte Politiet gi'e
Dem af og til en ordentlig Snert.
Det tøjlesløse Spand med svarligt Bulder
Løb om paa Gaden, som det havde Kuller,
— Kort sagt, Folke-Aanden redebon omvankede,
Men dens skrøbelige Heste-Kjød man bankede.

Justitsmord.

En «Tykhudet» kan ikke altid i sit Liv
Undløbe Retfærdighedens Lokomotiv.

— Nys maatte BARNUMS Stolthed, den evig glade JUMBO,
Paa den Vis af med Livet og i Gravens mørke Rum bo.

Vor egen JUMBO kom til en lignende Erkjendelse
Og fandt sin Bane ved en ulykkelig Hændelse.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand N° 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 42. Torsdagen den 15. Oktober. 1885.

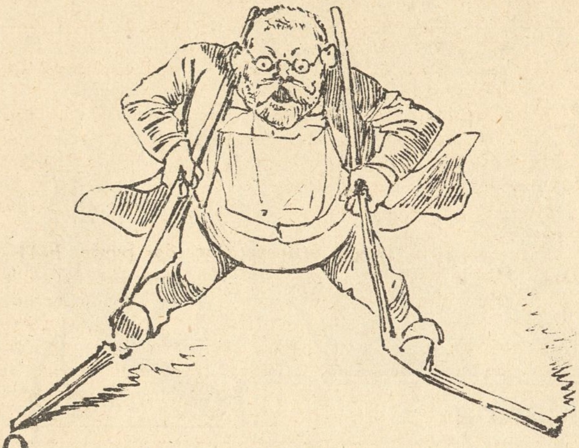
PUNCH.

Naturlig Forklaring.

— Gud Barn! hvor dit Haar falder af.
— Ja Mo'er, jeg kunde heller ikke synge i Skolen i Gaar.
— Hvad mener du, mit Lam?
— Jo, naar Kanariefuglen fælder, saa synger den jo heller ikke.

En „Mulighed“

Om store Mænd man altid kan fortælle,
Hvor meget ondt de maatte gjennemgaa;
Det samme Krøniken kan ogsaa mælde
Om Mænd, der aldrig andet blev end smaa.
Blandt andre som Exempel kan herpaa
Den arme CHESTEN POVLSENs Skæbne gjælde.
— Hvor mange Alen til sin Væxt han lægger,
De Stylter, som han gaar paa, stadig knækker.

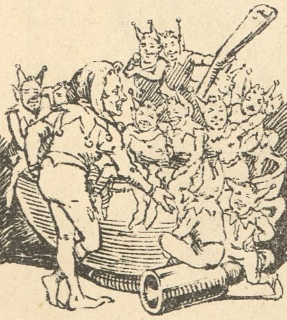
I et opstyltet Sprog, der snurrig lyder
Til Folk, der skal ha'e al Ting ind med Skeer,
Han kaldtes for den store «Banebryder»
Og «Bondehøvding», Bogødrot» med mer;
Man spared' ikke paa de store «B»er;
Til en Forandring dog — da sligt jo fryder —
Han i sit eget Blad i Fjor i Juli hed
«Blandt Mulighederne den største Mulighed».

Paa disse høje Stylter rundt han traved'
I Landet om foruden Rist og Ro.
Sit Fjerdingspund i Jorden han ej graved',
Men aagred' med det i hver sølle Kro,
Saa Vælgerfolket rigtig skulde tro,
Han var med tolv Mands Visdom fast begavet.
— Men alle de til Væxten lagte Alen
Er knækket af i Holstebro-Skandalen.

Lovgiverens Forstand paa Lov og Ret
Er bleven *in absurdum* reduceret,
Og dernæst har Bevis han selv leveret
For, at han hører og han husker slet.
Hans Fatteevne fandtes tung, trods LETH;
Med Mod og Fasthed langtfra han brillered';
Kort oven paa de brudte Stylter ligger
En Undermaaler, derpaa er man sikker.

Han har endogsaa tabt det sidste Vaaben,
Hvormed han fægted' for sit Publikum:
Hans Pande blev befunden alt for aaben,
Saa bag den kan man se det tomme Rum;
Trods Bøllesympathi og Hurraraaben
Er Lykken mod ham falsk som Havets Skum;
Ikkun én Hæderspost blev ham beskaaren:
Nu er han Formand paa — Balladegaarden.

Et Redaktionsmøde.

Formanden havde i en Hast sammenkaldt dette Møde. Ganske i Almindelighed holdt han ikke af at kalde Medlemmerne sammen, da han nok vidste, at det blev til det bare Vrøvl, og at han regerede meget bedre, naar han var alene, men der gaves jo des værre visse Omstændigheder, under hvilke han var nødt til at udbede sig de Herrers Mening. Hvad nu f. Ex. angik de to foreløbige Love: 1) »om Rensning af Redaktionens Blækhuse« og 2) »Bevillingslov angaaende en Skovtur for Formanden med Familie«, skulde han om 5 Minuter have den Ære at forelægge samme. Men først vilde han sætte en anden Sag paa Dagsordenen.

Det lovkjære Medlem fordrede de foreløbige Love nu strax. Han konstaterede, at Formanden var en Grundlovsbryderrakker osv. — Som privat Medlem tillod han sig at forelægge de to foreløbige Love. Han raadede til at forkaste dem.

Derpaa forkastedes de foreløbige Love.

Formanden erklærede, at dette var ham revnende ligegyldigt. Blækhusene var gjorte rene og Skovturen var afholdt, saa de to Love havde gjort den Gavn, de skulde. Nu vilde han foreslaa et Gilde for Noes & Nielsen. Alverden gjorde Gilde for Noes & Nielsen. Siden Nordenskjøld & Palander var der ikke et Firma, der i den Grad havde gjort Lykke hos Publikum og skaffet Restavratørerne Afsætning paa faste og flydende Varer. Noes & Nielsen — Madam Noes og Madam Nielsen —

Det idiotiske Medlem spurgte, om det var Christine Nielsson? Han troede ikke, det kunde nytte at bede hende til Gilde, men man kunde jo sende en Deputation op og tilbyde at trække hende 2 Gange rundt om Hesten for en Høg for en Gøg for en Kukkukkuk —

Formanden irettesatte Idioten. Det var ikke Sangerinder og Skuespillerinder, man viste den Ære nu til Dags. Det var Politikerne, der nu spillede den største Rolle. Noes & Nielsen — ikke Noes alene og ikke Nielsen alene — men det vestjydske Tvillingpar —

Idioten mente, at de paagjældende Tvillinger var Trillinger. Det hed: Noes, Nielsen & Berg.

Formanden kunde ikke akceptere den sidste Trilling.

Det tunghøre Medlem vilde gjerne være med at trille baade Noes og Nielsen, — Berg havde jo faaet sin Omgang, — men vilde henstille, om man ikke kunde faa dem ud paa Traverbanen og saa trille om Kap med dem. En saadan, om han maatte bruge Ordet: Trillogi, vilde alle kunne overvære, og det vilde blive et sandt folkeligt Skuespil. Naturligvis burde Bespændingen være ens og den letteste belastes. Hvad Køretøj der skulde anvendes var en Smagssag, men Trillebøre —

Formanden vilde bede En tage det tunghøre Medlem ud paa Gaden og der forklare ham, hvad der var Tale om.

Det evropæiske Medlem vilde gjerne bespise Noes og Nielsen, selv om Nr. 3, som han ikke brød sig stort om, maatte med. Det, Noes & Nielsen havde gjort, var jo, som

Jens Busk sagde, at de havde »demoraliseret« Befolkningen. Heri laa deres Fortjeneste. Demoralisationen var det, vi mest af Alt trængte til. Hvor ivrigt arbeidede ikke Organet for den højeste Opløsning mod dette Maal. Hvor flittig kradsede ikke Peter Nansens Pen! Hvor opofrende sled ikke Gustav Esmann i det? Og nu vores store Dramatiker! Søgte han mere »Lægemidler« for dem, der fik Ondt, naar de kom paa hans »Gyngende Grund«? »Et Besøg« havde ført til »En Forlovelse«; men derpaa fulgte ikke som i gamle Dage et Ægteskab, men »Et Brud«. Her var Ordet. Det gjaldt at bryde, at gjøre Brud. Ikke Indbrud! Ikke heller Udbrud? Udbrud af Folkets d. v. s. Venstres Harme var gode og fortjenstlige, men ikke nok. Der maatte gjøres Brud. Kom der Bræk paa Maskinen, saa maatte Statsskibet lægge bi. Altsaa Bræk! Noes havde gjort Bræk paa Maskinen, Nielsen ligesaa, men den egentlige Regerings-Skrue- & Murbrækker var *Jens Busk* (Hør! Bravo). Han havde plantet Tulipanerne og forvandlet de gamle Bondevenners Tørvemose til en frodig Bøllemose. Berg havde Blade, men Busk havde Rødder, og det var fra Rødderne, at den nye Tid skulde voxe ud, selv om Bladene visnede i Provisoriets kolde Efteraarsstorm. Havde de Herrer nogensinde set en Ruin?

Idioten. Jo ved Koncertsalen i Tivoli!

Det evropæiske Medlem kunde ikke akceptere denne som en Realitet. Men en virkelig Ruin?

Formanden havde i Gaar mødt Biskop Monrad.

Det evropæiske Medlem talte ikke i Lignelser. Han mente saadan en som Gurre. Naa! Der saa man, hvordan Træets Rod sprængte den møre Sten. Saadan en Rod, saadan en Murbrækker var Jens Busk for den møre ministerielle Bygning. Men Noes & Nielsen havde været med at lange en af Stenene i den gamle Rønne ned, og for denne flinke Handtlangertjeneste burde de have deres Løn.

Det danske Medlem vilde hævde, at det var Folkethingets Formand, Æren tilkom. Han mindede om, at Madam — om Forladelse: Fru Noes havde tilskrevet sin Mand, at han havde begaaet en Dumhed, at hun havde tilføiet: Hellere dum end fejg! Ja for disse simple, enfoldige Vestjyder gjaldt dette Enten — Eller. Den simple Mand kan nøjes med den kraftige Ensidighed. Han træffer sit Valg og gaar efter dette. Stod Valget mellem Dumhed og Fejghed, og var det umuligt at forene begge, saa valgte man vel det første. Det var det letteste. Der hørte ingen naturlig Begavelse til at være dum! Men de mere udviklede Naturer, den øvede Politiker f. Ex. han nøjedes ikke med et Enten — Eller, han valgte et Baade — og. Saaledes havde den høje Folketingsformand forstaaet i sin Person at samle begge de nævnte Egenskaber paa en Maade, der for at bruge Morgengnavets egne Ord maatte kaldes enestaaende. (Jubel.) Derfor trængte sig Hoved ved Hoved ude paa den lange Perron; derfor tonede Jubelskrig gjennem Luften, derfor brødes Ordenens behjelmede Opretholdere med de fremstormende Tusinder, ja Hundredtusinder!

Idioten foreslog: Millioner.

Det danske Medlem — derfor spændtes Hesten fra hans Vogn og som Cæsar, som Avgustus drog han ind i den besejrede Hovedstad. Han havde i sin Person forenet de to Egenskaber, som den naive, vestjydske Bondekone troede udelukkede hinanden. Nej, Berg var Føreren, Berg var Anstifteren. Da han løftede sit Tæppe, gik Tæppet op for den største Daad, der endnu var øvet i vort Fædreland. Lad os klappe ad Dramaets Helte, Noes & Nielsen, lad os telegrafere til Heltinderne, Fruerne Noes & Nielsen, men lad os række Lavrbærkransen til Forfatteren, til Folke-Drama-Digteren Chresten Poulsen, kaldet Berg!

Det juridiske Medlem maatte nedlægge Indsigelse mod denne Fremhævelse af den enkelte Tiltalte paa de to Andres Bekostning. Han indrømmede Dumheden for disse, men han holdt paa, at tredie Tiltalte langtfra havde været saa dum som fejg, og da Straffen var ens, burde Folkegaven ogsaa være ens; men Berg havde man hver Dag. Ikke saa med Noes & Nielsen. Lad os indbyde disse To.

Dette vedtoges enstemmig.

Formanden takkede Forsamlingen, men havde lige nu modtaget Melding om, at Noes & Nielsen allerede var afrejste med Korsørtoget og rimeligvis alt havde passeret Roskilde og mulig endog Borup —

Idioten. Borup leve! (Almindelig Hyssen, Idioten heldes ud.)

Formanden mente alligevel, at der burde holdes Gilde. Havde vi ikke Noes & Nielsen, kunde vi solde uden Noes & Nielsen. Det Bedste var at være fornøjede og søge at naa til en glad Alderdom. Han vilde slutte Mødet med Ønsket om en god Appetit og Fred og Ro fra By til Land, fra Syd til Nord, fra Kjøbenhavn til Holstebro og fra Kongeborgen til Hyttemejer! (Hurraraab.)

Derpaa endte Mødet og Soldet begyndte.

Vort Forsvar.

(En Udsmiderhistorie.)

I Tinget sad CHRESTEN POVELSEN
Og vilde ha'e sig lidt Ro
Og Hvile paa al Benovelsen
Fra Dommen om Holstebro.

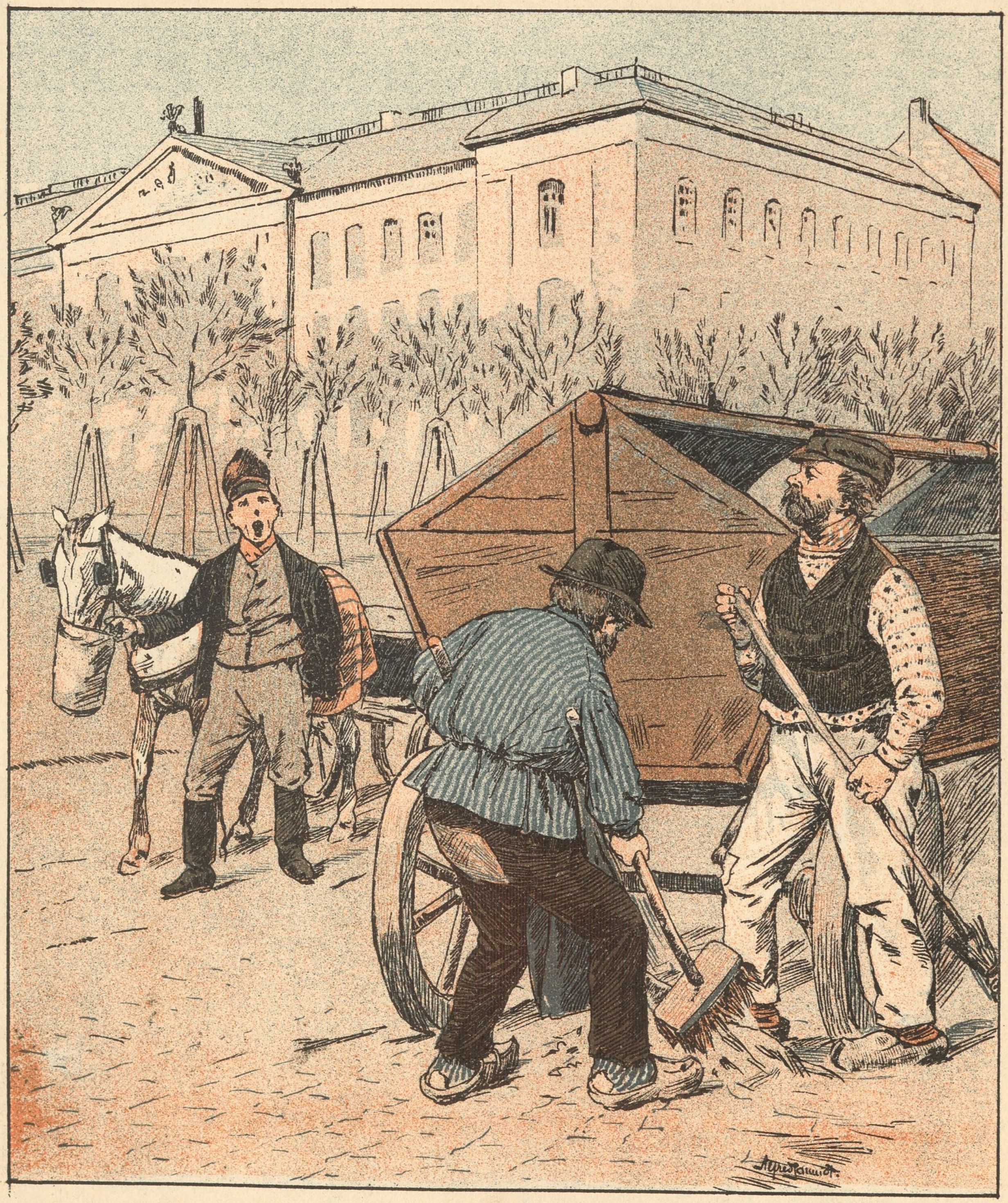
Da hørtes en Klokke ringe,
Ind tren et Folketingsbud:
«Man agter igjen paa Tinge
At dele *Vort Forsvar* ud!»

Men det var den Herre CHRESTEN,
Saa listelig han ej lo:
«Vort Forsvar skal sættes paa Listen
Som Holstebro Nummer to!»

»Kom her «Vort Forsvar» for Dagen,
I Titelen vil maaske
Man til Vort Forsvar i Sagen
Hos IPSEN en Skose se!«

— Saa lod han foruden Naade
Vort Forsvar føle sin Klo
Paa samme summariske Maade,
Som kjendes fra Holstebro.

Alvorligt Arbejde.

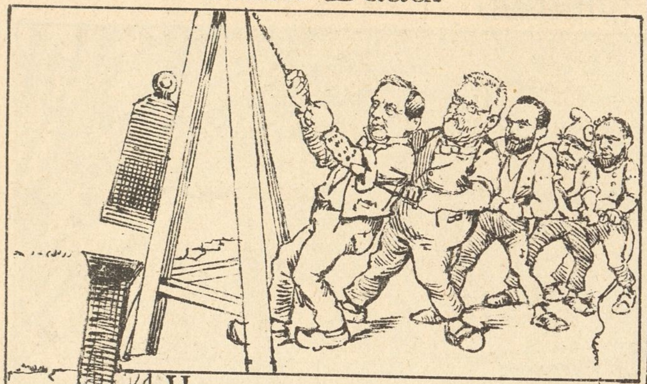
— Hold Kjæft for Fan'en! Man ka' jo'nte holde Tankerne sammen te sit Arbejde!

Meget fonuftig.

— Hva' mon de egenli koster aa høre denne hersens Krestine Nilson?
— De koster sgu en fjorten Kroner!
— Naada! Næ saa ve je sgu mejet heller sæl sønge aa saa beholle mine fjorten Kroner!

Rask Daad.

Hvi tales om den tapre Skare,
Som gjorde Østergade trang
Og mander kjækt i hver en Fare
Sig op ved Rudeglassets Klang?
Er Heltekraft ej ogsaa givet
Vort Folketing i Krop og Sjæl,
Der «Provisoriet» i Livet
I Mandags ramme gad en Pæl?

Da Smeddene har etableret
En Art af «Visnepolitik»,
Man paa en Jernpæl renoncered'
Og kun et Stykke Sparværk fik;
Og saasom her var tvende fæle
Utysker, som sku' ha'e Kanel,
Man hjalp sig med to halve Pæle;
Tilsammen er de dog en hel.

For at faa begge Gjenfærd gravet
Paa gammel Vis i Jorden ned
En bundløs Mudderpøl man laved'
Af folkelig Veltalenhed;
Deri blev lagt de to Gespenster,
Som skulde manes ned til Ro
Af venstre Fløj. — jo, det kan hænds, der
Var Pludder nok til begge to.

Men da de sku' ha'e Pælen hugget,
Var alle Venstres Tømmermænd
Til Værk hos dem, der havde drukket
Med Noes og Nielsen, draget hen.
Saa maatte man for denne Sinde
Til Trøst for Folke-Aanderne
Kun nøjes med at hugge Pinde.
— Men «Pælen» gik i Spaanerne.

Store og gode Handlinger
af
Danske, Norske og Evropæere.

XIV.

Embedsiver.

Maa den Tid, da Statens Embedsmænd efter troværdige Venstreudsagn vare baade „demoraliserede" og „sløsevorne", var det glædeligt at lægge Mærke til, hvilken storartet Embedsiver, — det vil sige Iver for at komme i Besiddelse af Statens højeste Embeder, — Venstremændene udfoldede. For at naa dette Maal skyede Førerne ingen personlig Ulejlighed eller Anstrængelse og vare ikke bange for i den Anledning at sætte sig i en hvilkensomhelst Bekostning, naar blot Statskassen eller Vælgerfolket vilde betale Udgiften. De kunde endogsaa til den Ende underkaste sig følelige Savn. Saaledes berettes der om den berømmelige Frede Bojsen, at han endog en Gang afbrød sin Baderejse, for at være til Stede i Hovedstaden, hvis Kongen muligen skulde sende Bud efter ham. Lønnen for denne pligtopfyldende Iver udeblev heller ikke; thi om endskjønt Budet fra Kongen baade ved denne og ved mange andre Lejligheder udeblev paa det ubegribeligste, erstattedes dog den savnede Badekur med en Vandgang, der sikkert var saa meget mere kjærkommen, som han havde den ganske gratis.

Lykkedes det nogensinde en rettroende Venstremand at komme i Besiddelse af et Embede, viste han en utrættelig Iver efter snarest muligt at komme af med det igjen og søge Ansættelse som Martyr. Saaledes bleve baade Dr. Pingel, Pastor Henning Jensen og Hr. Müllen jun. af med deres Embeder, og endogsaa enkelte Lærere ved Universitetet viste Tendents til et lignende rosværdigt Forhold. Alt dette skete under den ganske rigtige Erkjendelse, at baade Embedet og Personen stode sig bedst ved at have saa lidt med hinanden at gjøre, som muligt.

XV.

Vindskibelighed.

Under Kong Chrestens milde og faderlige Regimente blomstrede mangfoldige nyttige Næringsveje saavel blandt „Danske" og „Norske" som blandt „Evropæerne". At opregne alle Industrigrene, hvori hans Undergivne forsøgte sig, vilde fast være uoverkommeligt; vi ville exempelvis blot nævne den berømmelige Albertis Svovlsyrefabrik paa Amager, der frembragte et saa kraftigt Fabrikat, at flere Hundrede Tusinde Kroner i Sølv blev opløst i det, uden at der nogensinde fandtes Spor af dem siden. Flere Spare- og Brandkasser bleve oprettede, hvilke Institutioner viste sig som fortjenstfulde Foretagender for Bestyrerne. I Hillerød oprettedes en Fabrik af Amtsaviser, hvilken endog paadrog sig Arbejdsinspektørens særdeles Opmærksomhed. Endog et Hoved-Organ indrettedes paa Aktier. Disse stode dog ikke synderlig højt. Aviser til forskjelligt Brug fabrikeredes. En Dag*)savis havde endog sine særegne Trykkerier, hvor endeløst Papir ikke blev anvendt. Iblandt denne Tidsalders store Forretningsmænd skal særlig Hr. Højesteretssagfører Oktavius Hansen nævnes. Først grundede han et Saltvandsakvarium i Kjøbenhavn, men da dette Foretagende som saamange andre af samme Oprindelse havde den Vandskæbne at blive en sørgelig Vandgang for Aktionærerne, dannedede han den saakaldte „liberale Vælgerforening", i hvilket Akvarium Vandet vedblev at holde sig temmelig ferskt hele Tiden. Han fabrikerede desuden „politiske Flyveblade", hvilke gjorde Fyldest i Akvariet som Flyvefisk, og sikkert er det, at den offentlige Mening hurtigt kom til det Resultat, at de hverken vare Fugl eller Fisk. Ligeledes stiftede han i sin Tid „Kjøbenhavns Skotøjsfabrik", i hvilken Forretning „Sylene" temmelig hurtigt fik Fødder at gaa paa, noget som imidlertid ikke kunde siges om det fabrikerede Fodtøj. Fra denne Periode skrev sig formodentlig Højesteretssagførerens Lyst til at saale sammen med Folk, der af en eller anden Grund vare komne til at staa paa en daarlig Fod med Domstolene, f. Ex. Heltene fra Holstebro, for hvilke han holdt Taler over en lav Sko. Endelig skal omtales den af „Socialdemokraten" opfundne Aktie-Maskinfabrik, hvor der gjordes en Mængde Skruer, og som tillige havde stor Fortjeneste paa at reparere de Skruer, der til enhver Tid sad løse i Venstremændenes Hoveder.

*) Renoveret

—×—

Auktion.

Herved bekjendtgjøres foreløbig, at der i den nærmeste Fremtid ved offentlig Auktion, som afholdes paa N. I. Larsens Plads, vil blive bortsolgt en Del Gjenstande og Effekter, der efter foretagen Udpantning for resterende Skatter ereblevne udlagte hos nedennævnte Skattealbertiere. Af Effekterne, som alle ere eller i det mindste have været i fortrinlig Stand, fremhæves:

En Uniform til Kolding Vaabenbrødreafdeling, saa god som ny, forpasset; en Droskehest, kun en Gang brugt; en Droschke, noget medtaget; nogle tilbageholdte Exemplarer af *«Vort Forsvar»*; en pragtfuld Seng og en Kammerpotte af ubrændt Porcellain, tilhørende Folketingets Formand, Hr. Chresten Berg Poulsen;

— nogle Bind Skriveøvelser efter Diktat med den grundtvigianske Retskrivning, tilh. D'Hrr. Otto Borchsenius og Korsgaard;

— «Leve!»-Regler for Folketingets Formand, et politisk Indlæg af Grev Holstein-Ledreborg, Kjøbenhavn 1885, tilh. Forfatteren;

— Diverse makulerede Storvaskssager med Patentindlæg, tilh. Juristerne Leth og Octavius Hansen;

— Juridisk Haandbog for Ustuderede (uopskaaren), tilh. Overretsprokurator I. L. Lassen;

— to Pokaler med Indskrifter (sachs'isk Arbejde?), tilh. D'Hrr. Noes & Nielsen;

— to Skrivetøjer med paaholden Pen, tilh. Hustruerne Noes & Nielsen;

— nogle dobbelte Taalepaner, fremdrevne i Thisted, tilh. Folketingsmand Jens Busk;

— en Træhest, nogle Hundepiske, en Pikkelhue, alt sammen eget Fabrikat, tilh. *Dr.* Lavrentius Pingel;

— en Madkurv og en Kløpind, tilh. Folketingsmand Tauber;

— et kunstig præpareret, saakaldet talende Hovede (taler uafbrudt i flere Timer, naar det først er trukket op), tilh. Samfundsformand Herman Trier;

— en Del saa gode som nye Provisorie-Rifler, indskudte i Landstinget, tilh. Folketingsmand Alberti;

— en ubrugt social-demokratisk Regnskabsbog og en udstoppet *«Ravn»*, tilh. Folketingsmand Hørdum;

— en Skræddersax, et Pressejern og en Vendekaabe, tilh. Folketingsmand Holm;

— en Skruenøgle, flere løse Skruer, en tom Portemonnix med Smedejerns Kant og en Del ituslagne Ruder, tilh. Formand Hurop;

— et Bundt Hasselkjæppe fra Taasinge og et mindre Cedertræ fra Bergen (Aflægger fra Integade), tilh. Redaktør Hørup;

— flere Bind af det kongelige Theaters Repertoire, indeholdende bl. a. *«Elverhøj»*, *«Ambrosius»*, *«Deklarationen»* og *Fabrikanten»*, tilh. Dr. Eedvard Brandes;

— en Kasino-Aktie, tilh. Hr. Journalist Peter Nansen;

— en Samling Sukkerbøsser, beliggende paa Kjøbenhavns Toldbod, tilh. Sukkerhusejer Neiiendam;

— *«Den franske Revolutionshistorie»* i rødt Bind (defekt) og en større Mængde tomme Ølflasker, fra *Gammel Carlsberg*, tilh. Sproglærer Karl Michelsen;

— en Mar-Tyr, præmieret ved flere Landbomøder à 25 Øre, tilh. afskediget Pastor Henning Jensen;

— Skitse til et Gravmonument for Henrik Ibsen, konstrueret af og tilh. Dr. Georg Brandes;

— en Sganareldragt (meget slidt) og en humoristisk Bogtrykkerpresse, især beregnet til Brug ved Trykning af Reklamer, tilh. Hr. Bogtrykkerjournalist Axel Henriques;

— og en omfattende Dagrenovationsvogn, tilh. Overretsjournalist Cantor.

Alt mod Betaling til Undertegnede, paa hvis Kontor, Gammel Strand 50, Kataloger udleveres nogle Dage før Aktionen.

Kjøbenhavn, d. 15. Oktober 1885. *Punch.*

Kig en Gang.

Tratera! Tratera! Tratera!
Værs'artig! Værs'artig! — Kom her, skal De se!
Gratis Plaser, kun lidt Knubs i Entree.
Her meler Hørup og Hørdum sin Kage,
Her en Martyr vi ved Hornene tage.
Bøller, Triumftog og tre Gange Helt
Faas i det gamle, gemytlige Telt!

Her ser De en Folkestemning, værs'go'!
Der skrives og der refereres;
Nyser en Bølle og brøler en Ko,
Strax det som «Jubel» noteres!
To Helte af Mængdens bølgende Flod
Fik en Hilsen, —
Hvad er Holger Danske og Wessel imod
Noes og Nielsen?

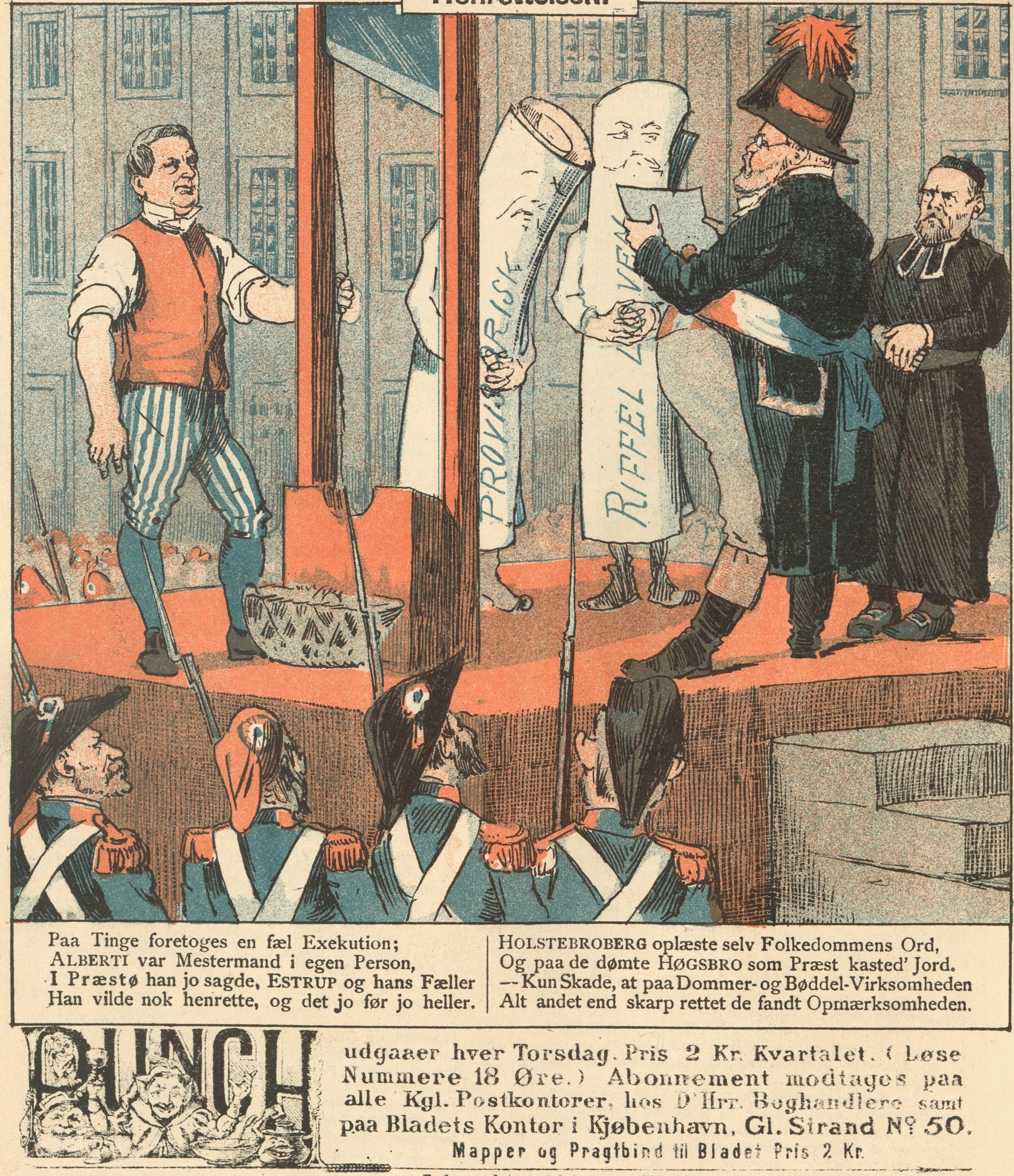
Den Mand, som i Holstebro traadte frem
Og bød dem ta'e for sig af Fadene,
Som overlod Bankekjødet til dem
Og selv kun tog Lavrbærbladene,
Paa langs ad Perronen, mens Skyerne græd,
Hensvævede.
Ved Døren stod Korn efter gammel Sæd
Og bævede.

Naar de til lidt Sjov i Gaden faar Lyst,
De danske Bøller af Vane gaar
Ud for at kalde sig «Folkets Røst»
Paa den kjøbenhavnske Banegaard.
«Fjenderne» lige fra Valby til Hveen
De kanøfler
Med mandige Vaaben, med Kjødben og Sten
Og Kantøfler!

Oprøret voxer! Med hævngjerrigt Sind
Den fnysende Flok gaar til Sejr;
Med frygteligt Mod — slaar de Vinduer ind
Hos «Avisen» og Hüttemeier!
Skjønt Helte, der kun kan gi'e Ruder Prygl,
Er af Slagsen,
Saa var det nu dog Politiets Skyld, —
Siger *Daxen!!*

Noes-Nielsen flyver ad Jernvejen hen,
Det lidt af Triumftog smager;
For silde erfarer de stakkels Mænd,
At Skinnerne ofte bedrager!
Thi Bøllernes Rude-knase-Mani
Bebuder, a'
Om stakket Stund er det hele Parti
Kun Rudera!

Henrettelsen.

Paa Tinge foretoges en fæl Exekution;
ALBERTI var Mestermand i egen Person,
I Præstø han jo sagde, ESTRUP og hans Fæller
Han vilde nok henrette, og det jo før jo heller.

HOLSTEBROBERG oplæste selv Folkedommens Ord,
Og paa de dømte HØGSBRO som Præst kasted' Jord.
—Kun Skade, at paa Dommer- og Bøddel-Virksomheden
Alt andet end skarp rettet de fandt Opmærksomheden.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn

Nr. 43. Torsdagen den 22. Oktober. 1885.

PUNCH.

En Pige, som holder af Børn.

— Men er De nu ogsaa vant til at omgaas Børn?

— Kors ja, Frue! Jeg holder rigtig nok meget af Børn.

— Var der Børn dér, hvor De nu kom fra?

— Ja, der var saamænd tre.

— Og hvor gammel var den yngste?

— Han var næsten 22 Aar.

Revolutionær-Færdig

Saa slog vort Folketing det store Slag,
Man havde lovet Vælgerne saa længe!
ESTRUP, som revet har i Ro og Mag
I »Folkets suveræne Ret« en Flænge,
For »Folkedommerne« har tabt sin Sag;
Hos dem der vanker ingen flere Penge,
Undtagen — det forstaar sig — hvis paa Møder
De kom med Ord, der kunde koste Bøder.

Flertallet var nok ikke ganske frit
For visse Skrupler i sin Barm at nære,
Om det var rigtig klogt at gaa saa vidt
Og ikke klogere at lade være,
Men nøjes med Budgettet at beskære,
Hvad uden Fare man har gjort saa tidt;
Selv TAUBER skal ved denne Episode
Betænkelig ha'e kløet sig i sit Ho'ede.

Men nu er Skridtet gjort, det skæbnesvangre,
Som ikke mer kan gjøres om igjen,
Selv om i Venstre baade den og den
Vil have Grund til den Bedrift at angre,
Naar nu »den offentlige Menings« Mænd,
De Herrer Bøller, Sjovere og Prangere,
Skal ha'e et Kursus i af Assens-Plader
I Hast at bygge stærke Barrikader.

Thi Skridtet, Venstre har i Fredags gjort,
OKTAVIUS HANSEN selv har ladt beære
Med Navnet af »det revolutionære«,
Saa det maa være umanerlig stort
I Retning af den aabne Tugthusport,
Der Hjem for »Folkets« bedste Mænd skal være;
Om stakket Tid et »Retsbrud« vi fra NEIIEN-
DAM spørger som det næste Skridt paa Vejen.

Ja, pas paa dem! Snart rykker »Evropæerne«
Og »Sjoselisterne« i tætte Rader
Forstærket med de »danske« og Hebræerne
Fra Dag*s- Avisen frem i Byens Gader.
I Spidsen CHRESTEN BERG og HØRDUM vader
I Højreblod til helt op over Knæerne
Og gjør til Usandhed — trods Politiet —
Det gamle Ord om Svin og Kancelliet.

Tænk bare, hvilket løftende historisk
Moment, naar Bladene berette kan,
At Venstre sejred og en »provisorisk«
Regering atter lavet fik i Stand!
— Men skulde Habet blive illusorisk
Og Venstres Planer til det bare Vand,
Kan det dog ogsaa for de Herrer flaske sig,
Saasom de trænger højlig til at vaske sig.

*) Renoveret.

Punch drømmer.

Udenfor sivede Regnen i sagte rislende Fald fra Oktoberhimlen, der saa ud, som om den havde aabnet et Sørgemagasin fuldt af sort Flor til Dagens billigste Priser. Træernes gule Blade fik Luftskipperfornemmelser og forsøgte at slaa sig op som »Upolitiske Flyveblade«, men endte med at gaa samme Vej som deres Oktavius Hansenske politiske Kolleger ved nemlig at lægge sig vaade, flade og flove midt i Sølen. Men indenfor i *Punch's* Studereværelse, var der rigtig varmt og hyggeligt. I Kaminen flammede et mægtigt Baal, og de knitrende Brande mindede *Punch* saa hjemlig om en Finanslovdebat i Folketinget. Af og til susede det sagte og jevnt, som naar Hage causerer eller Holstein konverserer, saa gav det et Smæld, det var Pingel, der var uartig, eller Hørdum, der fyrede et oratorisk Revolverskud af. Men den hele Brand var alligevel ligesaa uskadelig og intetsigende som en Albertisk Dagsorden eller en Triersk Filippika. *Punch* havde fyret extra i, thi han havde lige modtaget en Bunke Nationaltidender og foresat sig at studere den østgrønlandske Expedition, for hvilken han paa en Gang havde fattet en brændende aktuel Kjærlighed, igjennem fra Ende til anden. Det er saa dejligt, naar Folk gjør noget dristigt og stort, saa at sidde i sin Lænestol og læse derom. Man synes, man selv kunde have gjort noget lignende, og føler sig som et bedre Menneske. Ikke for det, *Punch* er saamæn god nok for dem, der forstaar at vurdere ham, men det er nu ikke Alle. Naa, *Punch* lavede sig til en glad Aften -- ligesaa fornøjelig som de han tilbragte med sin Ven Hovgaard oppe i det kariske Hav — og det slog ikke fejl. Han læste og læste, han læste det Hele, og saa lagde han fornøjet Bladene fra sig for at tænke over det læste. Men Tankerne blev til Drømmerier, og Drømmerierne kjedede sig atter sammen til en sammenhængende Drøm. *Punch* sad pludselig i en grønlandsk Konebaad, der gled hen under hvide skinnende Isfjelde, medens røde Nordlys bølgede over den klare Himmel og spejlede sig i det blanke glasgrønne Vand. *Punch* var selv paa østgrønlandsk Expedition. Han havde forladt det sidste civilicerede Bosted Landstinglalalik, hvor der endnu for Størstedelen var kristne Beboere, og styrede nu mod det for den langt overvejende Del af ukultiverede Hedninger beboede Folketinglalalik. Foruden *Punch* var der i Baaden kun to Roersker, begge sædeles trivelige og ikke af den sædvanlige grønlandske Type. Til sin store Glæde og ikke mindre Forbavselse opdagede *Punch*, at disse To ikke var Indfødte, men tværtimod gamle Bekjendte, nemlig Fruerne Bollerup & Sørensen. Hvorledes de var komne i Skindbuxer og Konebaad, hørte ikke til det mindst Ubegribelige ved hele den ubegribelige Situation, men Faktum var, at de var her, og med dette Faktum lod *Punch* sig nøje. Begge Damerne var ved godt Mod. Fru Bollerup mente, at hvor ucivilicerede Folketinglalalikkerne end kunde være, var de dog neppe saa ukultiverede, at de ikke havde et Theater med »Ambrosius« og »Elverhøj«, og Fru Sørensen trøstede sig med, at der nok vankede en Kop Kaffe med tilhørende Passiar i Sommerteltene. Endelig naaede Baaden Folketinglalalik. Dette Bosted, der for øvrigt kun var befolket fra Oktober af, deltes ved et dybt Sund, Provisoriak, i to Bygder. Den længst til højre liggende var mindre beboet, og de Indfødte her var baade kultiverede og Kristne, hvorfor den ikke frembød saa stor Interresse for *Punch*, han styrede altsaa Baaden mod Kysten til Venstre, der er beboet af de vilde

Hedninger. Saa snart Baaden landede, kom de i store Flokke ned til Stranden for at hilse paa den fremmede Gjæst. Der var mange forskjellige Typer, mørke og blonde, lange og smaa, tykke og tynde. De bar ikke nogen egentlig Nationaldragt og var kun sparsomt bevæbnede. De sagde, at de havde Ildvaaben liggende et eller andet Sted, men de turde ikke bruge dem, kun en enkelt Nielsengrønlænder pralede af, at han havde en Revolver gjemt i sit Sommertelt, men da disse Indfødte for det meste er nogle store Løgnhalse og Pralhanse, fæstede *Punch* ikke Lid til denne Historie. Deres almindelige Vaaben er det saakaldte »Mundlæder«, en Art Slynge, som de anvender med stor Dygtighed til at udslynge Skjældsord og Grovheder mod deres Modstandere. Denne Slynge er ikke let at haandtere, thi naar man ikke anvender den behændig, kan man let ramme sig selv. Derfor er de dygtigste Mundlæderister, de saakaldte »Slyngeler«, ogsaa særlig ansete. Den mest drevne var en vis Holsteinalik, thi han forstod altid efter at have brugt Slyngen at skjule sig saa godt, at Ingen kunde finde ham. Deres Næringsmidler var fedt Flæsk, som de huggede i sig med stor Graadighed, samt døde Torsk og som Lækkerbidsken Avisænder. De havde mange Høvdinge, der kaldtes »Fangere«, fordi de indfangede disse Ænder. Den berømteste Høvding var Chrestenbergiak; han bar til Tegn paa sin Værdighed altid hvidt Halsbind. Han var ogsaa en stor Angekkok og Trommemand. En Dag overværede *Punch* en »Trommedans« mellem ham og en anden stor Angekkok, som hed Hørupalik. Trommedansen er som bekjendt en Slags grønlandsk Duel. Den, der kan slaa bedst paa Tromme og synge de bedste Nidviser om sin Modstander, regnes for den sejrende. Det var en skrækkelig Musik at overvære. Dommen lød, at Chrestenbergiak slog den bedste Tromme, men Hørupalik sang de hvasseste Nidviser, saa Duellen blev uafgjort. Disse to Høvdinge hadede hinanden, men da de for Tiden havde Krig med de kristne Beboere paa den anden Side Provisoriak, lod de foreløbig. som de var Venner. De Indfødte tror, at disse Angekkokker er store Troldmænd, og *Punch* fik efter mange Bønner Løfte om, at Chrestenbergiak selv vilde »trolde« for ham. Han blev en Dag ført ind i et stort Telt, hvor de Indfødte sad ganske stille. Saa steg Chrestenbergiak op paa en Forhøjning med en Klokke i Haanden, og Forestillingen tog sin Begyndelse. En gammel Angekkok ved Navn Albertik rejste sig og begyndte at mumle en hel Del hule Bønner og Besværgelser. Saa lod alle de Indfødte, som de var frygtelig angest, og sagde, at nu var det »provisoriske Spøgelse« i Teltet. Gamle Albertik blev ved at mane og besværge, Chrestenbergiak kimede med Klokken, medens to unge Angekkokker, Pingelingelak og Hørdummelum hylede i vilden Sky. Det Hele stod paa i et Par Timer; saa sagde Angekkokkene, at nu var det »provisoriske Spøgelse« manet ned, hvor Sundet var dybest. *Punch* mærkede dog, at de Indfødte ikke selv trode rigtig paa disse Angekkokkunster, og Chrestenbergiak, der mærkede, at »*Punch*« slet ikke lod sig forblænde, tilstod ham ogsaa en Gang i et fortroligt Øjeblik, at det Hele var Humbug og Bugtaleri. Derimod tror de fuldt og fast paa de saakaldte »Indlandsbeboere«, der er mystiske Væsener og meget ædle og gode. De kaldes mellem de Indfødte afvexlende »Folket« eller »Vælgerfolket«, og der gik Sagn om, at to af disse Indlandsfolk nylig havde vist sig. De havde imidlertid nydt daarlig Behandling af de Kristne i Højrebygden, ja disse havde endog holdt dem 3 Maaneder i Fængsel. Derfor vilde de to Indlandsbeboere, som kaldtes *Noesalik* & *Nielsenak* ikke blive, men var rejste hjem igjen. Forinden var de dog blevne dyrkede med mange Ceremonier og havde faaet smukke Foræringer Deres Portræter hang endnu i mange Telte. *Punch* saa dem, men fandt ingen Forskjel mellem dem og de andre Indfødte.

Saa drømte *Punch*, at han i lang Tid levede i Fred og Venskab med Folketinglalalikkerne. Det morede dem meget, naar han gjorde sine videnskabelige Undersøgelser f. Ex. tog Maal af dem. Angekkokken Jensbuskiak vilde have Maal til en ny Trøje, da han havde vovet og tabt sin sidste i en Trommedans med en vestlandsk Fanger. De var ikke, med Undtagelse af en vis *Tauberkulak*, særlig urenlige, men Utøj havde de. En Dag viste *Punch* dem under Mikroskopet to af deres »Husdyr«, en saakaldt »Bølletik«, der er stor og regnes for giftig, og en lille Sort af den almindelige Trinitatisrace. der sloges indbyrdes. Dette morede de Indfødte meget, og da Forevisningen var til Ende, slugte de uden Betænkning de to Kæmper. Men saa drømte *Punch*, at der en Dag var udbrudt en stor Hungersnød i Folketinglalalik. Det fede Flæsk, de døde Torsk og Ænderne var slupne op. Provisoriak, hvoraf de Indfødte tidligere havde øst Næring, var frosset til, og ingen Fødemidler at skaffe. De to Roersker, Fruerne B. & S., kom til *Punch* og beklagede sig over, at de Indfødte forulempede dem ved at knibe dem i Arme og Kinder og sige: Fedt! Fedt! Meget Spæk! Endnu, medens de talte, styrtede en Hob forsultne Indfødte ind i Teltet, kastede sig over *Punch* og hans to Ledsagerinder, og i et Nu laa de alle tre bagbundne paa Gulvet. Deres Skæbne var beseglet. Bygdens ældste og helligste Angekkok Monradik havde erklæret, at de tre »Kavdlunakker« ɔ: Fremmede, var kauscher Fødevare og kunde fortæres strax. Af de to Fruer skulde der laves Flæskekarbonade, hvorimod *Punch* skulde i Trankogeriet for at tjene til Oplysningens Fremme. Det skrækkelige Øjeblik nærmede sig. Langt borte hørte *Punch* de to arme Roerskers Smertenshyl overdøvet af de Indfødtes djævelske Skrig. Men han fik ikke Tid at ofre dem en Taare. To underordnede Angekoklærlinge, Kantorlik og Skamdruplik traadte ind, greb *Punch* og slæbte ham hen til et mægtigt Baal, om hvilket en Mængde Indfødte under Ejasange havde grupperet sig. *Punch* strittede kraftig imod, saa kraftig, at Kantorlik snublede eg under et vældigt Brøl styrtede i Ilden. Men *Punch* blev selv overmandet. En kort Kamp, saa løftedes han i Vejret; derpaa lod man ham falde ned i en stor Gryde. Han følte en heftig Smerte og — vaagnede. Han var trillet ned af Lænestolen og havde i Faldet rørt med sin Lillefinger ved den hede Kakkelovn. Det sved, men det var dog bedre end at blive kogt til Tran. I det samme kaldte Fru *Punch* ham ind til Aftensmaden, Themaskinen snurrede paa Bordet og foran *Punchs* Plads stod et lækkert Stykke Flæskekarbonade. Men *Punch* kunde ikke taale at se det. Han tænkte paa Fru Bollerup.

Amerikansk.

Blandt Venstres Talsmænd, som under Skyttens Himmeltegn
Vil grundig exekvere Folkedommen,
Fandt under Riffelbispen man en Revolverdegn,
Der gaar med slig en Grundlov i Lommen.

Det var Hr. Nielsen Grøn, som bekjendte Kulør,
Da Riffelringen nys var paa Banen;
Han havde ikke følt sig i rigtig godt Humør
Fra den Dag, Busk fik »laagtet Taalepahnen.

Nu gaar han med Revolver; og kommer ham i Vej'n
En eller anden nedrig Højrebølle,
Skal Nielsen-Grøn nok vise, at skjønt han vel er Degn,
Er han alligevel dog ikke »sølle«.

Men skal hans Lommepuffert uheldigvis slaa Klik,
Saa er han net leveret, jo jeg takker!
Og Palnatoke ligner han ikke paa en Prik,
Men træffer kun i sort, naar han snakker.

En lille Misforstaaelse klaret.

— A tøkkes, te Di saah, te wor Risdasmand war en Indiot?
— Nej, min gode Mand, De maa have hørt fejl; jeg sagde kun han var en Idiot.
— Ja, saa beer A manne Gaang undskylt!

En Nøgle til flere Gaader.

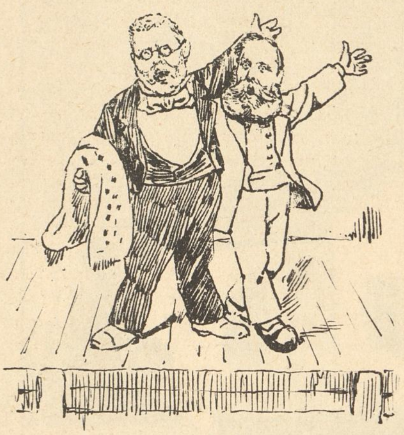
— Men hør min gode Jens Søren, hvor har I dog kunnet stemme paa saadan et Asen til Rigsdagsmand?

— Jow, se de var nu saadden, te han skylt di flest a wi Goermænd Pæingh, han haad laant og som wi ejsen et ku fo; og saa maa han jo betaal wos di trej Kroner dawli a di sejs, han sjel foer; men naar vi saa er kwet, saa er han missæl osse færdig!

„Vejen til Berømmelse."

Tribune-Duet

for to Kraftstemmer.

Mel. af •Nitouche•: •Fra Nürnberg Grenaderen kom•.

Berg. En Tale her jeg holde vil!
Noes. Jeg sidder tavs og hører til!
B. Og den skal være rigtig krads.
N. Jeg véd, at Tungen din er hvas!
B. Jeg kalder dem for Tydskerpak!
N. Og lumpent Grundlovsbryder-Rak!
B. Saa hver en Sjæl i Holstebro!
N. Skal rigtig paa din Storhed tro!
B. Jeg skal dem lære kry at være!
Ja paa min Ære, saa'en skal det være!
Aa! jeg skal knuse dem paa Stand!
N. Men sig, hvordan?
B. :| Sagen er den |: at Folk nu tror, jeg fattes Mod.
Begge :| Sagen er den |: Folk tror, (jeg) han fattes Mod!
Aa! ja! Folk nu tror, (han) jeg fattes Mod!
Aa! ja! tror, jeg fattes Mod!
Begge. RaplataTraplata! RaplataTraplata!
Nu skal Trommen røres flux!
Raplata Traplata! Raplata Traplata!
Trommen røres flux! **Bum!**

B. Men hvem er det, der kommer der?
N. Det Borgermester Borup er!
B. Hvad Fanden skal den Karl dog her?
N. Ja, han er bare til Besvær!
B. Jeg har dog strængt befalet Jer —
N. At han ej maatte komme her!
B. **Ja vist, den Karl skal smides ned!**
N. **Se! det er ren og klar Besked!**
B. Er I da gale, ren Skandale!
Jeg vil ej tale — sikken Skandale!
Han maa sku' væk og det paa Stand!
N. Men sig hvordan?
B. :| Sagen er den |: Vi hælder ham jo bare ud.
Begge. :| Sagen er den |: Vi hælder ham blot ud.
Aa! Ja! hælder ham nu bare ud!
Aa! Ja! hælder ham blot ud.
Begge. Raplata Traplata! o. s. v. **Bum!**

B. Se, der han lusker af den Rad!
N. Som drukken Mus fra vaaden Bad!
B. Han stritted ellers fælt imod!
N. Men Nielsens Arm var stærk og god!
B. Jeg hørte nok, han raabte •**stop**•!
N. Fra Stolen vi ham løfted op!
B. Det fryder mig, I lød mit Bud,
N. Og hældte ham saa varsomt ud!
B. Der kan I se, hvad jeg tør gjøre,
Nu kan I le og Trommen røre,
Selv jeg i Faren holder Stand!
N. Men sig: hvordan?
B. :| Sagen er den |: Jeg støber altid Kuglen blot!
Begge. :| Sagen er den |: (Han) jeg støber Kuglen blot!
Aa! Ja! Støber altid Kuglen blot!
Aa! Ja! Støber Kuglen blot!
Begge. Raplata Traplata! o. s. v. **Bum!**

N. Hør Berg! vi bli'er vist arrestert?
B. Du handled' ogsaa rent forkert!
N. Hør Berg! jeg handled' paa **Dit** Bud!
B. Ja pyt! — men **Du** jo smed ham ud!
N. Hør Berg! — sex Maaneder vi faar!
B. Montro, at det saa heldigt gaar!
N. Hør Berg! — det ender galt til sidst?
B. Aa Snak! Du •**Martyr**• bli'er forvist!
•Socialister•, •Huropister•,
•Samfundister•, •Trierister•
Sikkert Dig hædre vil paa Stand!
N. Men sig, hvordan?
B. :| Sagen er den |: Du bli'er en stor og hædret Mand,
Begge :| Sagen er den |: Du bli'er en hædret Mand!
Aa! Ja! Du bli'er nok en hædret Mand!
Aa! Ja! — nok en hædret Mand!
Begge. Raplata, Traplata, o. s. v. **Bum!**

N. Hør Berg! — det var en herlig Dag!
B. Skaaltaler gik jo Slag i Slag!
N. At jeg sku'e bli' saadan berømt?
B. Derom Du aldrig havde drømt!
N. Og **Konen** min er ligervis?
B. Ja det staar nu i hver Avis!
N. **En Borgermester smed jeg ned!**
B. **Og strax berømt Du blev derved!**
B. Skæld bare ud, vær grov og bister,
Saa skal Du se, Du bli'er Minister!
Spot, Haan, Foragt mod Ret og Lov!
N. Hør! den var grov!
B. :| Sagen er den :| vi har vist Grundlovsret dertil? (???)
Begge ;| Sagen er den|: vi har vist Ret dertil? — (???)
Aa! Ja! vi har vistnok Ret dertil?—(???)
Aa! Ja! vistnok Ret dertil? — (???)
Begge. Raplata Traplata! Raplata Traplata!
Nu skal Trommen røres flux!
Raplata Traplata! Raplata Traplata!
Trommen røres flux! **Bum!**

Spænd og Spark.

Et Venstreblad i Middelfart fortalte forleden, at ved Hr. Bergs Indtog i Kjøbenhavn bearbejdede Droskekusken de frivillige Heste Skamdrup og Pingel med sin Pisk. Førstnævnte skal i den Anledning have foretaget de indledende Skridt til at lægge Sag an mod Venstrebladet paa Grund af den nærgaaende Maade, paa hvilken hans Navn er bragt i Forbindelse med •en Pisk•.

* * *

Organet for den højeste Oplysning har strøget Dr. Pingels alt for bekjendte Udtryk om Ministrene. Redaktøren har sagtens fundet, at Talen kunde have betydelig godt af nogle Stryg; der er endogsaa dem, der mener, at Taleren kunde have godt af det samme.

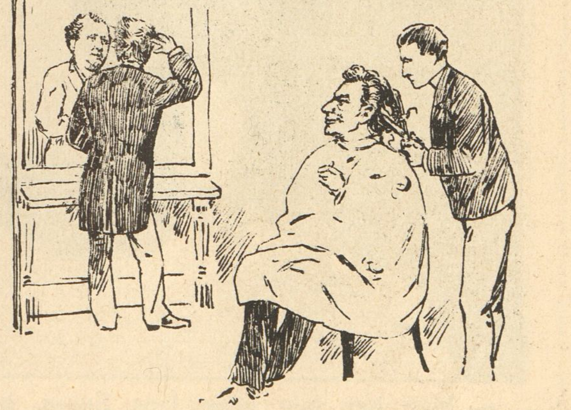
* * *

Lørdagen den 17de dennes opførte •de liberale• ude paa Kasino •Rejsen til Maanen•, stort Spektakelstykke i flere Akter. En ny Fane blev indviet, til hvilken Sofus Schandorff havde skrevet en Fanemarsch, selvfølgelig over Motivet •Fan'en gale mig.•

* * *

Festen sluttede med en Ballet, hvorved der symbolsk blev antydet de liberales Tendens til at gaa bag af Dansen ved alle mulige Lejligheder.

Hos Frisøren.

— Det er skrækkeligt, saa mit Haar løber af; jeg bliver snart helt skaldet.

— Ja, Du kan snart trænge til at faa Dig en Tur til Maanen!

Mosaik.

— Manufakturhandlerforeningen truer med at falde i Stumper og Stykker — eller Rester, som det benævnes paa Kræmmerlatin — paa Grund af Hr. Sachs' Nedlæggelse af Formandsposten. Medens saaledes en Del af Medlemmerne har underskrevet en Adresse for at takke Hr. Sachs, fordi han stod som en Klippe ligeoverfor de Reaktionæres Overmod, udtaler en anden Part sin Mistillid til ham, fordi han har begaaet den Fejl at vælge et Par Vinkander som Festgaver til d'Hrr. Noes & Nielsen, da han formentlig burde have holdt sig til Manufakturvarerne og f. Ex. have givet det stoute jydske Tvillingpar saa og saa mange Alen Stout til tørre Skjorter i Fangehullet.

* * *

— »*Politiken*« og »*Da s-Avisen*» er i den sidste Tid oppe at skjændes om, hvorvidt Hr. Chresten Berg har sagt, at det bekjendte Hus i Badstuestræde var et Laugshus eller ikke. d'Hrr. Hørup og Secher hegler gjensidig hinandens Medarbejdere af til den populære Melodi: »Slaar Du mine Jøder, slaar jeg dine Jøder«.

* * *

— I Kristiania har det norske Studentersamfunds Formand, Professor Dietrichson, komponeret en ny Fakkeldans, som han har tillegnet Henrik Ibsen. Til Tak herfor har Digteren, der dog strengt taget ikke kan regnes til Samfundets Støtter, skrevet en Sang til Melodien: »Studenter I kaldes, men er jo Ingenting«.

* * *

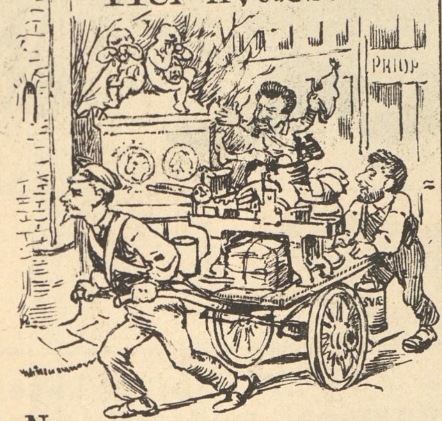
— Tivolis Direktion har allerede begyndt at tænke paa Virksomheden til næste Sæson. Man mærker tydelig, at Hr. Direktør Bernhard Olsen for Tiden opholder sig i Udlandet. Paa Grund af den store Konkurrenz faar Hr. Olsen en Grosserer Thrane til Meddirektør. Blandt andre Nyheder nævnes, at man paatænker at give Komedier paa det aabne Pantomimetheater, og efter Forlydende vil Forestillingernes Række blive aabnet med en Farce ved Navn Bernhard Olsen i Thranedans. Man taler ogsaa om at nedsætte Entréen til 35 Øre, men Hr. Direktør Olsen kommer vel nok tilbage fra Udlandet inden den Tid; skulde dette imidlertid ikke ske, vil Repræsentantskabet nok have den Aandsnærværelse paa egen Haand at sætte Prisen op. Paa Plænen skal der optræde et stort Beriderselskab, og der vil derfor blive opbygget en forhøjet Tribune om den derværende Manege; Tribunen vil ganske sikkert berøve det udenfor staaende Publikum al Udsigt til Præstationerne, men til Gjengjæld vil Prisen for Tribunepladserne ikke blive sat altfor højt. Paa Stadsgraven vil der blive opført et stort Krigsskib med smaa Matroser, hvortil Publikum vil have Adgang for en temmelig lav Entrée. Koncertsalen vil blive udvidet, og i Tilbygningen vil der blive indrettet reserverede Pladser, som kunne forudbestilles mod en ikke overdreven Betaling. Da der vil blive Passage helt rundt om den nye Koncertsal, agter Direktionen at henlægge Kjørselen med de Balduin Dahl'ske Ponnyvogne hertil, men som rimeligt er vil Prisen for en saadan musikalsk Kjøretur blive noget forhøjet. Derimod haaber man at kunne beholde den hidtil gjældende Taxt for Kjøreture paa Rutschbanen, skjønt denne vil blive opført af Nyt af Jern, da det har vist sig, at det gamle Træ, det kan ej staa. Kridthuset vil forsvinde, thi Direktionen finder det ikke rigtigt, at Publikum skal tage paa Kridt noget Sted. Efter hvad Rygtet fortæller, skulde der i Stedet herfor indrettes en Restauration efter samme Princip som »Billigheden«; men det vil vi dog nok se først, før vi tror det.

* * *

Et godt Raad hver Dag.

— Naar man vil have Noget omtalt i *Politiken*, skal man henvende sig til Redaktionen med Anmodning om ikke at omtale det. Saaledes gjorde Dhrr. Olaf Poulsen og Zangenberg, da de ikke ønskede den Privatforestilling, som de vilde arrangere i Roskilde, omtalt, og det viste strax sin Virkning: næste Morgen stod der i *Politiken* en venskabelig, anbefalende Artikel af Eedvard Brandes, hvorved han gjorde de stakkels fattige Kunstnere til sine takskyldige Venner for Livstid.

Her flyttes!

Nu er den herlige Dag forbi,
Da Skraldevognshæren forstærkedes,
Men i vor Flyttedags Svineri
Kun *Daxens* Flytning bemærkedes.
O, Kirkeplads! Du som trofast Ven
Saa tidt har fyldt vore Spalter, —
Nu ligger du tom og øde hen,
Og væk er de skjønne Gestalter.

Vemodig Ewald og Wessel staar;
Nu har jo ved Trinitatis
De Begge haft i en Række af Aar
Saa megen Fornøjelse gratis!
Assel, saa maarschom, og Cantor, saa kjæk,
Forbi dem paa Hælene tripped',
Saa Secher's Overskjæg mimred' af Skræk,
Og han blev dobbelt be-Fippet!

O, Kirkeplads, din venlige Havn
De opsagde Huldskab og Venskab;
Der var jo en Gjenbo, hvis blotte Navn
Dem minded saa fælt om »Regenskab«!
Hvor kan ved »Runde« Kirke de bo,
Naar Samfunds- og Himmelstormerne
Kun finder Profit og Tryghed og Ro
Ved at støde an mod »Formerne«?

Ud drog de til et forjættet Land
Og søger sig sikkert Stade
Som Forpost, lige saa nær, de kan,
Ved Hørdum i Rømersgade.
Forstaar sig, Enhver maa følge sit Kald!
Men hvem kan løse Problemet:
Hvorledes man Hvidløg ordne skal
Ind under Linné-Systemet?

Til Hørdum's røde Hav tog de Pas,
Nu *Daxen* er installeret, —
Men naar bli'er den gamle Kirkeplads
Tilbørlig desinficeret?
Thi helt ej *Daxen* opgav sin Ret:
Den har, — skjønt De næppe tror 'et, —
Paa Pladsen efterladt et Kabinet,
Hvor Folk kan gaa paa Kontoret!!

Under Krumstaven.

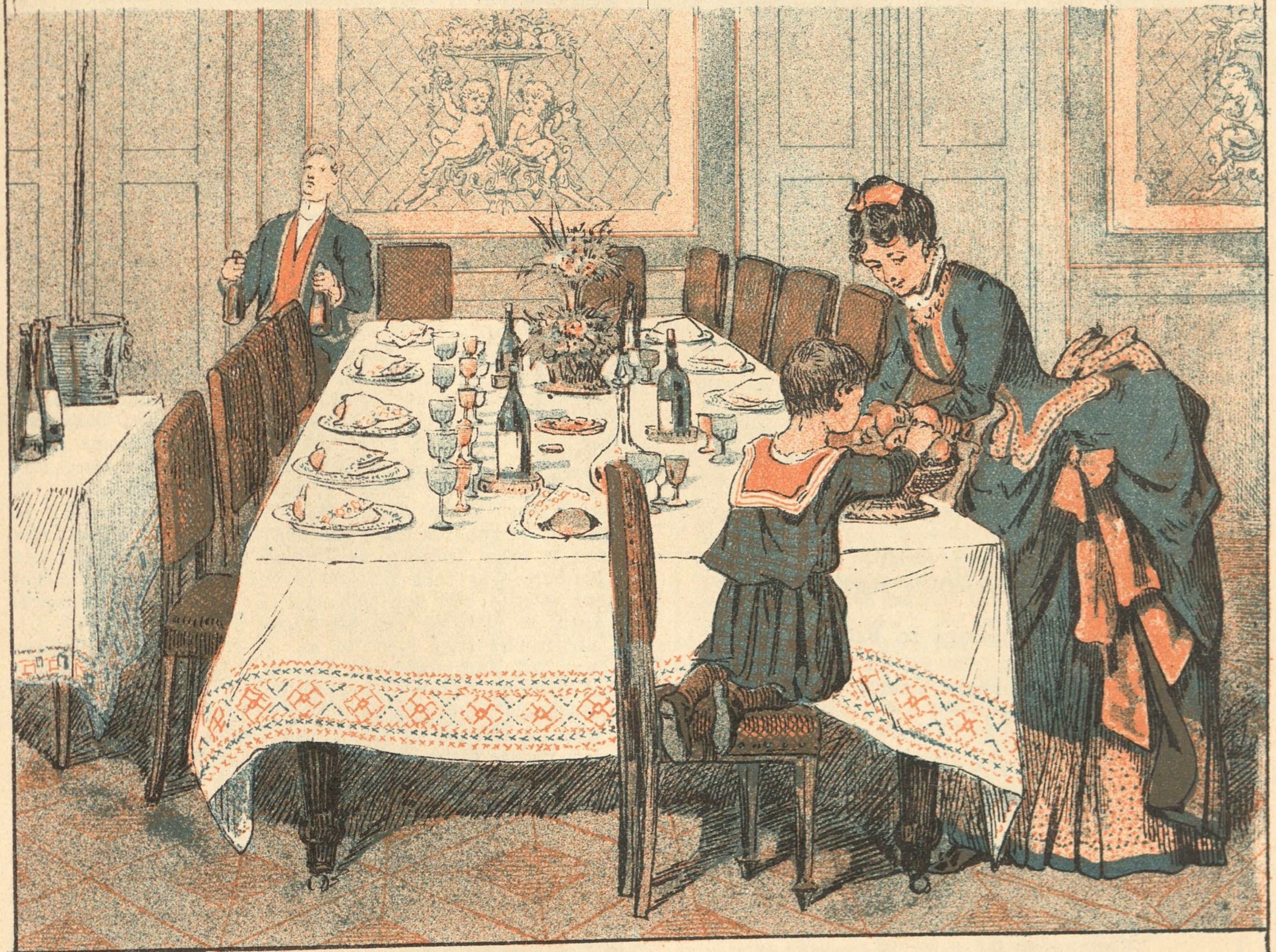
»Hr. Lerer« Nielsen Grøn, hin røde,
Kan sagtens med ladte Revolvere møde,
Saasom hans Biskop i egen Person
Af ham la'er sig bruge som Skyts-Patron.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 44. Torsdagen den 29. Oktober. 1885.

PUNCH.

Udsøgt Beskedenhed.

— Mo'er maa jeg ta'e et Æble?
— Ja, Du maa, min Dreng; men tag nu blot et af de grimmeste.
— Mo'er, — det største er det aller grimmeste.

Handlingens Mænd.

Over Landet flød en Strøm af store Ord
Vidt og bredt;
Daglig blev lagt Flæsk paa Vælgerfolkets Bord,
Dygtig fedt.
STRANDSKOV vred
Gav Besked
Om, hvorlunde ESTRUP kunde
Som en snivet Hest slaas ned.

Doktor PINGEL priste, hvor han saa sit Snit,
Uden Sky
Nihilisterne med deres Dynamit,
Dolk og Bly;
BJØRNBAK foer
Op og svor,
At han stedse Interesse
Følte for dem som en Bro'er.

Postelins-JENS tidt en vovet Trøje trak
Mandig paa,
Sa'e til Vælgerne: «Nu hjælper ingen Snak,
I maa slaa!
Folkets Magt
Sker Foragt;
Men paa Gaderne man vader
Snart i Blod, har HØRDUM sagt!»

Men saa faldt i Onsdags to Revolverskud
Ej for Spøg,
Og ved Knaldet blæste Venstres Mandsmod ud
Som en Røg.
«Kunde da»
— Lød derfra, —
«Vi formode, Nogen troede,
At vi mente, hvad vi sa'e?»

KORSGAARD selv fra Venstres Riffelrumleri
Drog af Sted:
«Aandens Vaaben» skal hans eget Kompagni
Væbnes med;
Degnevaas
Derfor faas
Kan i Legen, til for Kajen
ESTRUP mulig sætter Laas.

Store og gode Handlinger
af
Danske, Norske og Evropæere.

XVI.

Flid i Studeringer.

Ligesom Videnskaberne i Rom paa Kejser Augusti Tider havde deres Guldalder, saaledes havde ogsaa Venstres Videnskabsmænd deres gyldne Tider under Imperatoren Chresten I. Mangfoldige lærde Mænd og Poeter flokkedes om hans Hof, og Navne som Borchsenius, Skamdrup, o. s. v. bidroge højlig til at forgylde den Elendighed, der herskede trindt om hans Korsgaard. Blandt Historieskriverne opnaaede Carl Michelsen et anset Navn; hans „Historier" om Julirevolutionen i Badstuestræde bidrog mægtig til, at Forfatteren i kort Tid overstraalede samtlige Venstres halvstuderede Røverhistorikere. Doktorerne Georg og Eedvard Brandes opnaaede „evropæisk" Navnkundighed, førstnævnte ved sit Værk „om Børnepleie", sidstnævnte ved sine „Lægemidler", og ingen af dem var dog Mediciner. Størst Navn opnaaede dog »Dr. phil.« Weberkinck-Madsen, idet denne ikke alene var berømt blandt „Evropæerne", men ogsaa blandt „Amerikanerne". Dreven af Tørst efter Visdom forlod han Tobaksboden og drog over til Højskolen i Philadelphia, hvor han under den berømte Professor Barnums Vejledning gjorde saa store Fremskridt i de frie Videnskaber, at denne satte ham en Doktorhat paa hans Hoved, og udnævnte ham til »Dr. phil.« for hans Lærdoms Skyld. Endelig drog han tilbage til sit Fædreland og viede sine indvundne Kundskaber til Undervisning af Urtekræmmerdrenge og oplysende Taler i Folketinget, og endog hans Modstandere vare nødsagede til at indrømme, at „Doktoren" ikke var en ganske almindelig Spyttegjøg.

XVII.

Goddædighed.

Venstremændene Noes og Nielsen vare af det tyranske og frihedsfjendske Ministerium Estrup hensatte i Arrest, skjøndt deres hele Brøde kun bestod i, at de havde forgrebet sig paa en af Lovens øverste Haandhævere, Noget, enhver „lovkjær Mand" i Landet jo maatte billige. I denne Arrest hensad de i tre lange Maaneder, i hvilken Tid de hverken fik Lov at deltage i Fællesspisninger eller Fællesdrikninger med de andre lovlydige og lovkjære Venstremand. Da deres Foresatte, Chresten Holstebro-Berg, erfoer dette, ynkedes han inderlig over dem og udbad sig Tilladelse til at maatte bespise de ulykkelige med Levningerne fra sit eget Taffel. Tilladelsen blev given ham, og nu fik de to indespærrede Martyrer hver Dag deres varme Mad i et saa rigeligt Kvantum, at der endog i hele Morgenbladets Aargang og et godt Stykke ind i den næste blev lavet Spaltesøde til alle Abonnenterne af Resterne af Maaltiderne. Skjøndt Maden blev opkogt utallige Gange i Hr. Bergs smaa Gryder, vedblev den at være saa kraftig, at den endog skaffede hans Modstandere en udsøgt Nydelse, hver Gang den blev serveret af Taffeldækkerne i Hovedorganet. Skjøndt Madens Kvalitet saaledes maa have været upaaklagelig, fortaltes ikke desmindre i „Politiken", at Arrestanterne havde paadraget sig en Sygdom og følelig Svækkelse paa Grund af den mangelfulde Forpleining, men dette var selvfølgelig kun et Opspind af den laveste Oplysning. Lønnen for Bergs ædle Handling udeblev heller ikke; thi en af de Fængsledes Hustruer fandt senere en Lejlighed til at give ham paa Talerkenen for det ved en Fællesspisning, hvor der blandt Konfekten vankede følgende Devise til Velgjøreren:

Ja, Noes, dum var din begaaede Streg,
Men hellere dog være dum end — fejg.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr Redaktør!

De kjender mig jo som en jævn borgerlig Kone, der aldrig har havt Fornemmelser i Retning af det Aristokratiske eller Hof- og Statskalenderen, og saadan er Bollerup ogsaa, det vil sige som Mand, og jeg tror nok, det er derfor, vi lever saadan et lykkeligt Familieliv uden Pretensioner og med almindelige borgerlige Spisetider. Og derfor vil jeg hæve min Røst og haabe, den kan naa til min Ven Kammerherre Fallesens Øre, naar jeg spørger ham, om vi ikke snart skal begynde paa Forestillingen ligesom i gamle Dage Klokken syv, for naar man spiser til Middag Klokken fire, saa er halv otte virkelig for sent; i alt Fald tillader min Konstitution, skjønt den ikke hører til de haabløse, mig ikke saadan som sidst at sidde paa Boghvedegrød og kogte Sild og se paa al den Bedrøvelighed og alle de Ulykker og Mord i »Nero« *til Klokken halv tolv, for den blev saamænd baade tolv og halv Et, inden mine Nerver og de to Stykker Kalvekarbonade, som jeg spiste til Aften, da jeg kom hjem, havde sat sig saa meget, saa jeg selv kunde lægge mig, og endda sov jeg ikke rolig, men drømte hele Natten om Karbonade med brændt Rom over, som der forekommer i Stykket, jeg mener det brændende Rom.*

For Resten skal jeg ikke nægte, at jeg blev noget skuffet, fordi jeg havde ventet en rigtig Tragedie og derfor havde taget to Lommetørklæder med, men jeg fik kun Brug for det ene til min almindelige Efteraarsforkølelse og slet ingen til Øjnene, for jeg kunde aldeles ikke komme i Affekt hverken over Emil Poulsen, skjønt han ved Gud sled i det baade som Kejser og som Skuespiller, eller Fru Nyrup, der jodlede fra det dybeste til det højeste Register, eller over Hr. Madsen og Fru Hennings, der var saadan en mandlig og en kvindelig Anfører for Frelsens Hær, eller over Hr. Carl Price og Liebe og de andre gamle Romere, men jeg tog det Hele med Ro ligesom Fru Eckart. Havde Dekorationen ikke været der, tror jeg virkelig, jeg reverenter talt havde kjedet mig; men baade den i de første Akter, hvor man ser den Del af Pompejis Brand, som er tegnet paa Panoramaets Plakater paa Gadehjørnerne, tiltalte mig, for nu kan jeg da spare den Krone til Pompeji, og ogsaa den Have i Baggrunden i sidste Akt, hvor man ser det Parti af Ørsteds Park, hvor den Statue af Favnen med den lille Dreng i sin Favn staar, var øndig i elektrisk Maaneskin.

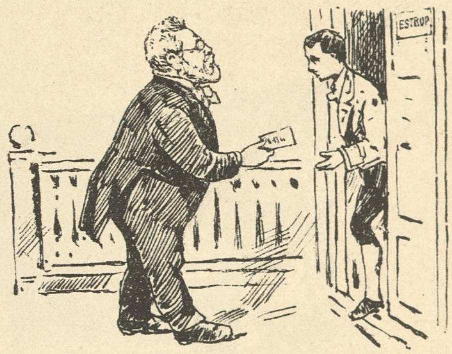
Jeg er i det Hele enig med Eedvard Brandes i, at »En Tour til Maanen« *er et bedre Stykke end* »Nero«, *og jeg giver Per Anden Ret i, at Frk. Brock er skjønnere end nogensinde som Prinsen der, ligesom jeg synes, Axel Henriques har Ret, naar han siger, at* »En Tour til Maanen« *ikke er saa godt bearbejdet som* »Djævlens Datter«, *og jeg samstemmer med Charles Kjærulf, naar han roser Frk. Brock for hendes Foredrag af Sangene — hvem monstro der er hendes Sanglærer?*

Da jeg ser af Venstrebladene, at man bør meddele sine Læsere, naar den norske Forfatter Alexander Kjelland beærer et eller andet Theater med sin Nærværelse, gjør det mig ondt at maatte sige, at han ikke var i det kongelige Theater den Aften, jeg saa »Nero«; *jeg er vis paa det, for jeg havde da idetmindste set hans Flipper, der skal være af en fadermorderlig Størrelse.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

En Formands Fataliteter.

Chresten Holstebro-Berg sad i Folketinget
Og tog sig flittig just af Statens Vel,
Det vil sige, „Provisoriet“ stod paa Springet
Til at skulle slaas for anden Gang ihjel;
Da kom der Budskab om, at En af „Folket“
Havde Venstres „Retsbevidsthed“ fortolket
Og vilde „Folkedommen“ exekveret,
Som over Estrup her var dekreteret.

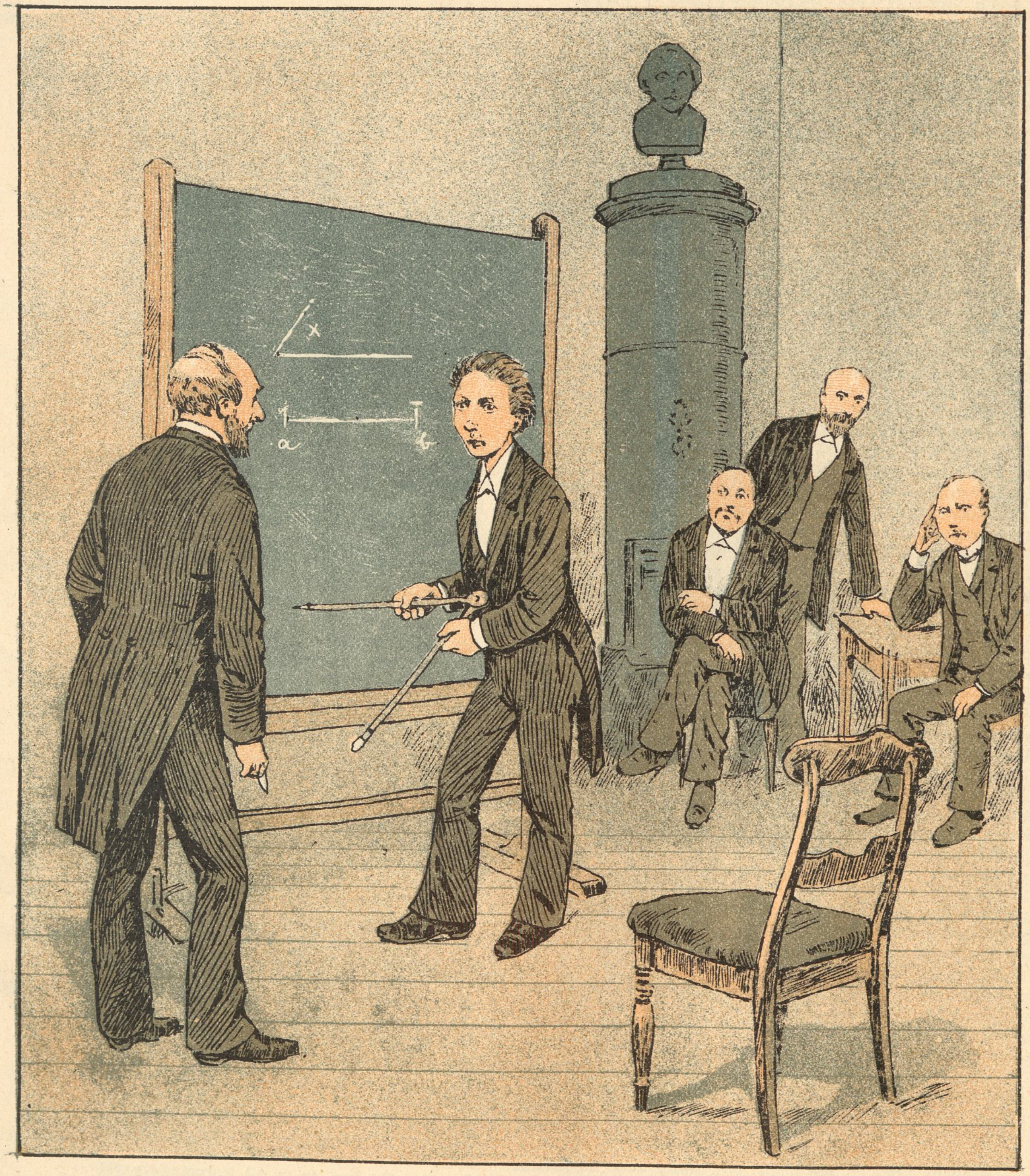
Sin Befippelse ku'e Berg da ikke skjule,
Han sig følte truffen af de faldne Skud,
Og én Ting er at støbe en Kugle,
Men en anden er at skyde den ud.
Ja, sæt om nu han selv var Minister
Og blev beskudt af Højres Nihilister!
Hu! det ku'e nok Humøret senderrive,
Da han dog let at træffe er som Skive.

Nej, det Attentat var, rent ud sagt, et skidt Kort
Paa Haanden, naar man ud af Spillet gik.
Derfor tog han strax et andet — sit Visitkort —
For med det maaske at bjerge dog et Stik.
Paa Toldbodvejen han det afleveredʼ,
Hvor „det beklagelige“ var passeret,
At Venstre nylig gaaet var saa vidt: kort
Og godt at afgi'e Nielsen-Grøns Visitkort.

Men skjønt Noes har stukket Berg, hvad angaar Modet,
Var Chrestens sidste Streg dog ogsaa dum.
Ved sit fine Spil han stødte svært for Ho'det
De Herrer Bøller, Tingets Publikum;
Og „Greven“s „offentlige Menings“-Fæller
Fra Rømersgade var nok ikke heller
At spøge med; de hørtes alt at bande
Det nye „Omslag“ paa den aabne Pande.

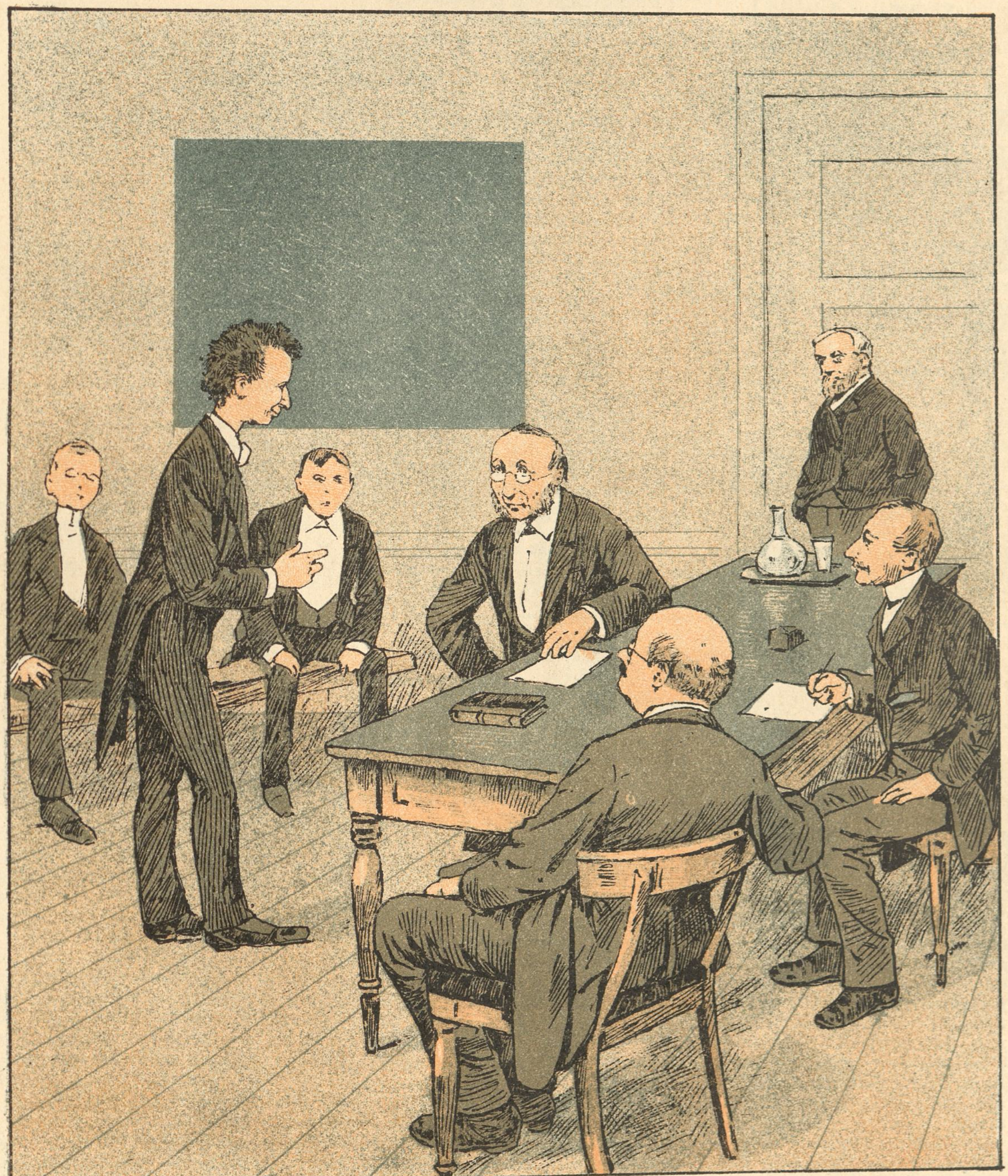
Saa maatte han da ty til Formandsværget
For i Tinget at gaa fri for Attentat;
Ved Slutningsmødet Berg lod flytte „Bjerget“,
Og Mødet og hans Tale blev „privat“.
Mest skuffet blev de radikale Fløjmænd,
Der havde nys fungeret som hans Øg, men
For dybt i Hjærtet havde Chresten stukket dem,
Og denne Gang blev han, skam, ikke trukket hjem.

Ekvilibristisk Geometri.

— Naa, hvordan vil De saa afsætte den Vinkel?
— Jo, saa tager jeg en Passer og sætter det ene Ben paa Enden og slaar en Bue med det andet Ben.

Familiær Arithmetik.

— Lad os f. Ex. sige, at Deres Fader laaner 1000 Kr. ud til en Ven og skal have dem tilbagebetalte i aarlige Afdrag paa 250 Kr.; hvor meget har han saa til Gode efter 3 Aars Forløb?
— Akkurat 1000 Kroner.
— Men min unge Ven! De kjender nok ikke Arithmetikens simpleste Grundsætninger?
— Naj; — men jaj kjender schgu Fa'er!

I Mudderet!

Sørgemarche for stor Tromme.

Venstre tilegnet.

Introduzione.

Maestoso furioso.

Venstre vandred' sin Vintervej,
Det havde ej langt tilbage;
Et Brød slog det op af Bølledejg,
Men kunde det slet ikke bage!
Ach væ, ach wai? Skudt forbi!

I Folketinget de projekterer,
Debatterer, injurierer,
Sprætter i visne Love omkring
Og ender til sidst med — ingen-Ting!
Nu kommer Højre, hæng i!

Typografen var grum og vred;
Kuglen knalded og tændte,
Saa Pingels Badstue blev saa hed,
At Protokollerne brændte!
Hurræ, Politi! Skudt forbi!
I rystende Skræk de smed deres »Anker«;
Men hvad mon der nu fra Hørdum vanker,
Naar »Samfundets« Børngjør saa galt Bestik,
At de giver Hytte mig'ers Fabrik?
Nu kommer Højre, hæng i!

Tempo di Fanemarcia.

En To! En To!
Ingen Venstre, lutter Højre!
Chresten i sit Vindu' stod
Og blev sløjere og sløj're.
Drengebørn i Venstrelære
Blegner, mens de langsomt fatter:
Af en lille »Klat« at være,
Højre ej med Tallet klatter!

En to tre! En to tre
Endte Venstres glade Dage.
Af Revolvernes Parti
Kun et Udskud er tilbage!
En To! En To!
Mægtig talte Kæmpetoget.
Venstre græd, — og allenfals
Fik de det saa galt i Halsen,
At det blev Løgn i deres Hals!

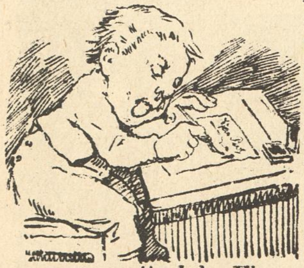
Coda.

Hvem lyver bedst? Hæng i! hæng i!
Tolv tusind! — Elleve! — Jeg byderTi! —
Assel og Korsgaard, PerBrandes ogEsmann
Ser med gevaldige Løgne-Læs man,
Hørup kjøber for Indkjøbspris
Og læser vemodig sin Daxs-Avis:
»Per, min Per! Ak, er du af Slagsen?
Skal vi nu lære at lyve af Daxen?«

Hvem lyver bedst? Hæng i, hæng i:
Kraftig Protest, da det »Ros« gik forbi!
Mandig Alvor hos værdige Bøller,
Som kun lidt Snavs over Toget skyller!
Tyndt var Toget, og Stemningen brast!
Tro, hvad De vil; men det staar fast,
At Vejen var rigt med Mudder begavet,
Og deri laa salig Venstre begravet!

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Nu er den frøgterlig! Nemli Redaksjonen. Vormed jai mener Lerene, for Du kan tænke daj, di har sammensvorren saj mod vos Drænge og Aron Jakobsen og jei hadde bare teinet Hr. Knubstrub paa Tavvelen forledden, de vel sige Aron hadde teinet han med en lang Næsse, og jai hadde skrævet neddenonder: »Væg med Tyranden!«, og saa maatte hele Klasen sidde etter og feg Nol i Obførsel. Og nu har vi brænt Protekaalen og derfor har di lomske Tyrander funnet paa, at Skolleloven ska forandres provisorrisk, og ves vi mogger ska vi sættes i Engternattet for di uvartie Drænge ligesom Nosognielsen, som Du vel har læst om, som Provisoristerne har sat paa det som den gammele Albærtig kalder: »Køvenhavns Bestille« formoddentli fordig han tidt har haft meiet at bestille derobbe, naar han hadde mange Sager at benægte, men som vi Annere kaller »Raadhuset«, fordig der er noget raaddent ved Retfærtihedden i gamle Danmark, som Dongsuang sier tel Faust i Øllenslægers Trageddie. Men naar vi Drænge gør Spelober og skræver om i Karrekteerbøierne, saa er det barestens Lerenes Skyl; fordig ves di Snudder vele gi vos goe Karekterer i Steddet for bare Maaddeliere og Slettere saa behøvede vi Drænge igge a ha Uleilihedden med a skrævve dem om tel Ugeer og Emgeer, og de er lissedan. som de er Estrobs eien Skyl a di skydder paa han, for han ku jo bare la Berre komme tel a sidde paa Tabberetten i Stedet for paa alminneli Fangekost, saa behøvede vi igge a skydde men ku got sidde Hannen i Ro. Men jai er bange Ræaksjonen seirer allieværler, for de gaar tilbaves med vos, som nu foreksæmpel Cantor, som udde i Kasino sae vi sku, igge snake fra Leveren men tale forblomet, og der har jo altid vaarren noet forblomet ved hanses Avis, men de jælper igge, for jai praaberrede det nedde i Skollegaarden forledden ved a raave tel Aron; lisom Hr Knubstrub geg forbi, om Napolliong den tredde igge hadde vaaren en væmmeli Tyrand? Vafor Knubstrup daskede mai i Hodet med sine Knoer, saa jai har fem store Bugler dera. Saa de Forblommede gaar igge. Men de gæler om a blie Modstanderne overlejne i Konstskaper, saa man kand knuse dem, og derfor læsser vi, baadde Aron og jai, Stodentersamfundets Smaaskrefter, og vi har faaet fat i Carlmikkelsens Bog om Revvelusjonen i 1830, hvor Poliniak og Karl den tiende udstedte provisorriske Finantslaave og var Grundlovsbrydere. Og baade Aron og jai har seet Brydere før, nemli i Sirkus Sjumand og di var vel osse none Kraftkarle, og nu har jo Mennesteriet lavet, hvad di kaler en Lokout lisom Smeddene og sat Risdaen fra Arbedet, saa di igge engang faar Diætter æler Lov tel a snake. Men jai holler paa Pengel, for han snaker nok allieværler men værken Aron æler jai, vel faaresten være Stodenter nemli fordig Din Far Henrikibsen har jo sagt, der var igge noet ve Stodenterne, naar di igge kunne kaste han Profesor Diderigsen obbe iNorre for a gøre han en lille Villihed. Men vi vel stoderre tel Risdasmænd og vi har jo engen Revolvere som Nilsen-Grøn, men vi øvver vos med kinnessiske Pigstaaler og saa øvver vi vos i a skæle hinanden ud, og jai tror nog Aron ka blie lissaa god som Jens Buks, for han har none sleme Engjurrier a knalle a, naar de gæler og slar igge hæler igæn naar, han faar paa Theepoten. Nu Farvæl kere Bob og hels Sværdrop fra

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S.
Nu er Gravenstenerne modne hos vos!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, det er rig-
tig nok mageløst at jeg træffer Dem hjemme, saa at jeg
kan komme til at sidde lidt, men jeg kan rigtig nok ikke
begribe, at De ikke selv har været ude at se paa Fanetoget
til Estrup fordi han ikke blev skudt, og den Fornøjelse
kunde De jo dog have havt gratis og for slet Ingenting, og
havde De bare boet i en Gade, hvor Toget kom forbi
kunde de have siddet i Vinduet og viftet med Lomme-
tørklædet, hvad der for Resten vilde have været Luxus for
De kunde jo oven i Kjøbet have lejet Deres Vinduer ud til Folk,
der vilde se, og saa selv set baade Sol og Maane og
hende Finlænderinden som Stjerne paa alle tre Theatre
for Pengene. Og jeg stod her omme paa Hjørnet, for jeg
skulde passe paa baade Sørensen og Frits Grønbæk, naar
de kom forbi, men det gik i saadan en Fart, saa jeg kunde
ikke rigtig skjelne dem, og saa ser jeg en Mand, som jeg
tror er Sørensen inde i Toget, og saa raaber jeg ind til
ham: «Pas paa dine Ligtorne Sørensen!» Og Gud søde
Fru Schrøder saa var det slet ikke ham, og de gav sig til
at grine ad mig, og der var en væmmelig Person, saadan
en rigtig Laban der gav sig til at raabe: Længe leve
Mutter Sørensen! Og de Andre raabte Hurra, og nu spør'
jeg Dem, søde Fru Schrøder, om det kan kaldes dannede
Mennesker, der gjør saadan Noget, og naar Sørensen kom-
mer hjem, skal han rigtig nok faa baade læst og paaskrevet,
og det skal vare længe før jeg igjen gi'er ham Lov til at
rende til Attentatere og Fanetog og saadan Noget, og Pe-
trine det stakkels Barn, gaar hjemme og tuder af Arrig-
skab, for hun er jo bleven radikal og hun siger, det tager
en Ende med Forskrækkelighed, men forleden blev hun
dog lidt spag, da Frits Grønbæk kom hjem og fortalte, han
havde hørt der skulde oprettes et Sjangdarekorps, syntes
jeg han sagde, og det er vel saadan et Slags kvindeligt
Studenterkorps, der skal paradere, naar Prins Valdemar
kommer med Jomfruen fra Orleans dernede fra Ø. Og
Gud søde Fru Schrøder, sikken en Stads, det har været,
og om det saa er Gustav Brok, har de faaet ham derned
til at pynte op med, men hvad jeg rigtig nok ikke syntes
om, det var, at de gik hen og lod sig borgerlig vie, for
det syntes jeg nok, de skulde holde sig for gode til, men
i Panoptikum er de da kommen alligevel og Frits Grøn-
bæk siger, der er alligevel ikke rigtig Fart i den Anstalt,
for saa burde de jo allerede havt Noes og Nielsen som jeg
ikke ved hvem er, men som de taler saa meget om, at
de er ligesom de siamesiske Tvillinger med et Baand imel-
lem sig, og det er formodentlig det han Grosserer Sax har
gaaet hen og klippet over, som de er saa vrede paa ham
for i Manufakturforeningen, og en Manufakturhandler maa
jo ogsaa nødig gaa hen og klippe fejl og spolere Tøjet,
for Gud søde Fru Schrøder, hvordan skulde det for Exem-
pel gaa Jespersen-Petersen og Juliane, der dog kun gjør i
hvide Varer med deres fem, smaa uforsørgede Børn, hvis
han klippede for meget til Kunderne, og det er jo strænge
Tider vi lever i, Gud bevares! men der falder dog lidt for-
nøjeligt af imellem saadan som nu den vedvarende Udstil-
ling af Malerier, han, Stokholm, har lavet ude i Bredgade.
Og Frits, der altid gjør Nar, sagde, at siden hans Maleri-
udstilling skulde være i Concertpalæet, saa var det vel kun
for Concertmalere, De ved, dem der maler hurtig og som
de ogsaa kalder Engpræssjonister, men det er rigtig nok
lutter fine Varer af de bedste Mærker og franske Batallie
og Detaillemalere, som siger Sparto til unge Brygger Ja-
cobsens. Og det er sandt, søde Fru Schrøder, jeg glemte
at fortælle dem, at Oktavius Hansen, det vil sige ikke han
selv, men hans Søn, De ved ham, Ulf er bleven anholdt af
Politiet, og jeg synes der skulde Mod til for at binde an
mod En af det Navn, men Sørensen siger at Racen er ikke
saa slem som den lader og gøer mere end den bider, som
vi ogsaa saa i Tivoli med Manden paa Plænen der havde
de fem dresserede og de hylede da værre end de værste
Socialister men de gjorde ham ingen Ting, og sikken et
Held for Politiet han ikke var paa Bajsikkel for saa kunde
vist ikke en Gang det ridende Politi have faaet Fingre i
ham, men Gud søde Fru Schrøder saadan et ungt Menneske,
der maaske oven i Kjøbet har lært dette hersens Filesofi af
Høfding, som har faaet saadan en grim Næse af Ministeren
forleden til Deling med Professor Erslev; han kan jo let
tabe Hovedet, og saadan er det jo ogsaa gaaet Frits Grøn-
bæk en enkelt Gang, men det var dog om Natten og bare
fordi han vilde stikke sin Dørnøgle ind i Maven paa en
Betjent i Stedet for Døren; hvad der jo var mere et Uheld
end en Forbrydelse i Grunden. Og Gud søde Fru Schrø-
der nu maa jeg gaa, for jeg har lovet Sørensen, at naar han
har toget af, skal jeg gaa med ham hen og se den øst-
grønlandske Udstilling, for De har vel nok læst om det i
Aviserne, og om at de har opdaget et nyt Land, som kun
var beboet af Grønlændere og en Gammel Carlsberger, og
Petrine er især begejstret over disse hersens Angekokker,
og siger, at naar hun har udlært i Kogeskolen, vil hun
tage op og være Angekokkepige der, men jeg troer nu
at hvad de kalder Angekokker deroppe er slet ikke Andet
end hvad vi kalder Grundtvigianere hos os, og dem er der
da ikke noget Rart ved i Almindelighed. Gud der slæber
de igjen af med En nede fra Gaden. Jeg maa ned og se
om det ikke skulde være Oktavius selv? Farvel søde Fru
Schrøder og Tak for Kaffe!

Spænd og Spark.

Venstre har ikke havt rigtig Held med sig i den
senere Tid. Først gjorde de kloge Venstremænd et mis-
lykket Forsøg paa at slaa „Provisoriet“ ihjel, og senere
gjorde en gal Venstremand et endnu mere mislykket For-
søg paa at slaa Konseilspræsidenten ihjel.

* * *

Endelig har Venstres Organer gjort Forsøg paa at
ihjelslaa de egentlige Ophavsmænd til Forbrydelsen; men
deres højst agtværdige Forsøg paa at tie de Herrer Pin-
gel, Hørdum og Henning Jensen til Døde, er heller
ikke lykkedes.

* * *

Som en Slags Trøst kan det dog anføres, at Dag*)s-
Avisen i Mandags ihjelslog godt og vel Halvdelen af Del-
tagerne i Fanetoget til Estrup. Begravelsen af de af-
døde fandt Sted i al Stilhed fra Trinitatis.

* * *

Massemordet besørgedes ved Hjælp af de smaa Sortes
egen „Sprøite“, der i den Anledning benyttedes som Kugle-
sprøjte; Ladningen bestod af „skudte“ Artikler, der alle
var i høj Grad dræbende paa Grund af deres Kjedsomme-
lighed.

*) Renoveret.

Haardt Styrbord.

Mod Bagbord krænger vor gode Snekke;
Men Styrmanden lader sig ikke forskrække:
Styrbord skal Roret nu lægges, men
Saa kommer vi nok paa ret Kjøl igjen.

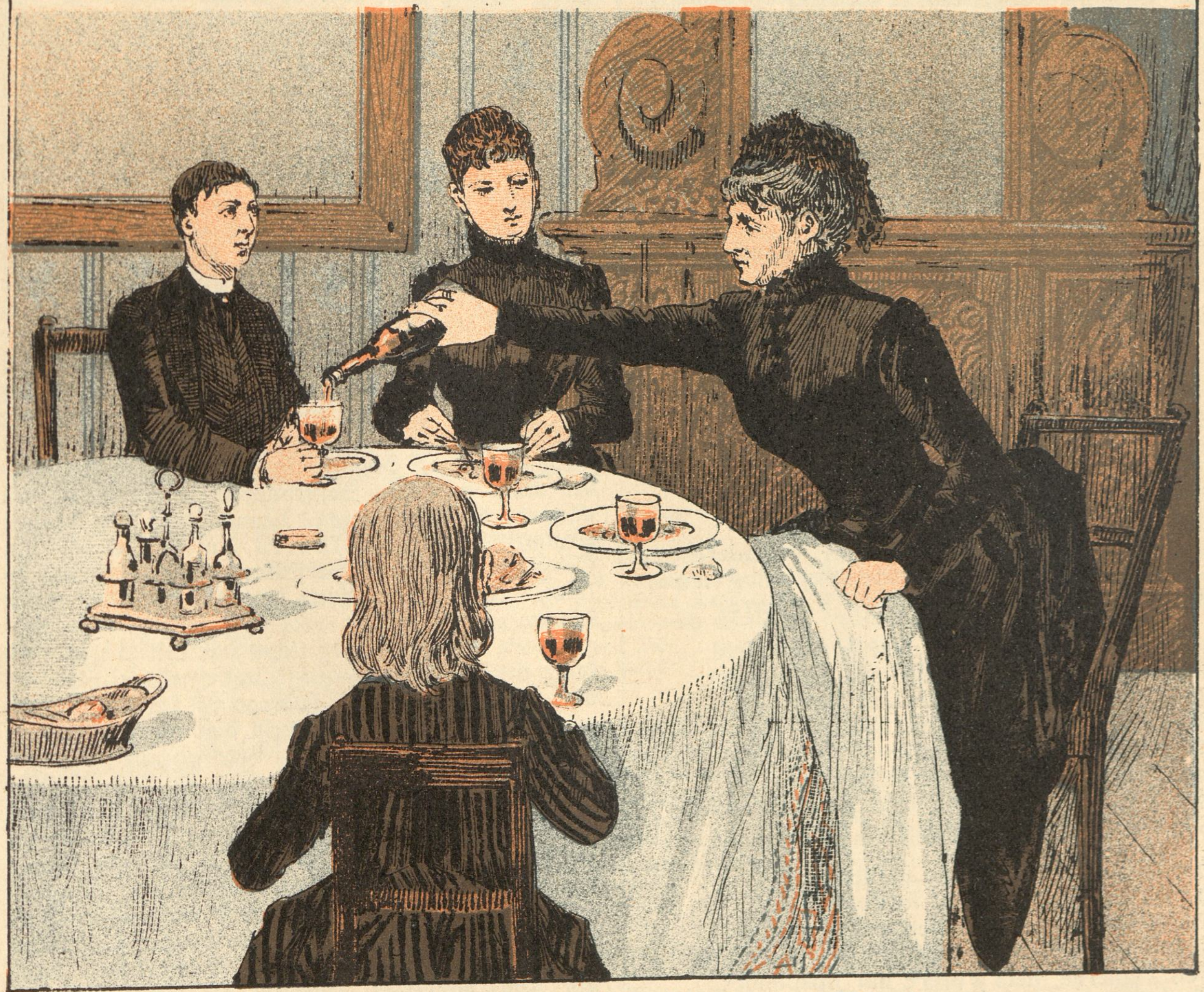
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

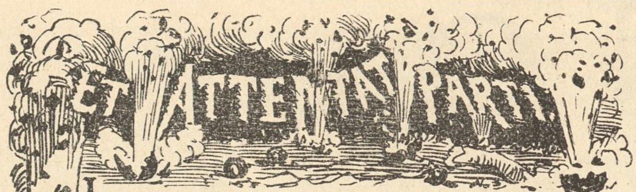
Nr. 45. Torsdagen den 5. November. 1885.

PUNCH.

Økonomisk Overdaadighed.

— Mo'er, nu faar vi jo meget tiere Vin ved Bordet, end mens Fa'er levede.
— Ja, det er bedst vi skynder os at drikke, hvad der er, for nu har vi ikke længer Raad til at holde Vinkjælder.

Et Attentat-Parti

Imedens Venstre vasker sine Hænder,
Hvortil det nok kan have gyldig Grund,
Saa meget mer, som det jo selv erkjender,
At der er Pagt imellem Haand og Mund,
Var det maaske en ganske velvalgt Stund
At føle »Folkemagten« paa dens Tænder,
Saasom vi véd, at den er ikke bidende
Undtagen mod dens eget bedre Vidende.

Med Munden løs paa ESTRUP Venstre gik
For ham fra Taburetten at forjage;
Men »Attentaterne« slog stadig Klik,
Et Udfald Venstre ogsaa maa »beklage«.
Saa kommer efter evropæisk Skik
En Morder for at mele Venstres Kage.
— Klar Skylden er, men tarvelig kun Trøsten,
Haanden var RASMUSSENS; thi hvis var Røsten?

— Dog Æren for »Bedriften« overlod
Partiet Typografen ufortøvet;
I Stedet for mod ESTRUP selv det øved'
Det næste Attentat imod hans Mod;
I HOLSTEBRO-BERGS *Morgengnav* jo stod,
At Skuddene ham Ligevægten røved',
»Han tabte Ho'det«, stod der. Saadan slap'en
Dog ud! thi sandt det var, han »misted' Knappen«.

Strax »*Politiken*« lod paa dette andet
Et tredie Attentat til bedste gi'e:
Forsynet skulde ej gaa Ram forbi,
Fordi det paa en *unfair* Maade blanded'
Sig ind i Folkets Dom og tog Parti,
Skjønt det har ingen Valgret her i Landet!
— »Grausam« var Salven, Bladets Skyts dog værre;
Men, om det ramte nogen, véd Vorherre.

— Et Attentat har dog med synligt Held
Vort Venstre gjort, og det paa Foketinget,
Hvis Myndighed det ikke blot forringed',
Men slog med Visnepolitik ihjel.
»Skytsaanderne« paa Færde var omkring 'et
Med Riffelpiberne og gjorde Spræl;
Med NIELSEN GRØN og med Revolverkjøbet
Gik Folketingets Værdighed i Løbet.

Det sørgelige Øjeblik er oprundet,
Da Folketinget føler sig forskudt,
Fordi det bare leged' med det Krudt,
Som ganske vist det ikke selv har opfundet.
Ved Planerne, dets Førere har opspundet,
Blev Tingets Magt et Gjenfærd, der til Slut
Kun spøger i den otte Ugers Serie,
Hvori Lovgivningsmagten holder Ferie.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Nv bliffuer att berette/ huorlvnde hand Chresten Povelsön kallit Berre droeg till Hafnia for meth the Gotzeyere att bryede een Lantze. Menn ther samme Houidsmand komm for Uester-port ther komme hannem till Møede een suar Hoeben aff the hafniensiske Kotkarle/ och the toege thet Horrs/ somm uore forr hands Carosse/ fraa samme oc spendte sich selffuer vdi Seeletøyet/ rett somm uore the ey Chresten-Minnesker menn vmælendes Beestier. Menn uore ther oc iblant samme aff thet suarte Stod fraa thet Stvtteri/ somm hand Cantor haffuer ued Trinitatis oprettet/ oc somm hand Chresten haffde udi siin Tiid meth huide Gangere aeget till Amallienborre/ soe schvlde thet nv uære ett Uartegn forr Folcket/ att hand haffde vdi Mellemtiiden then kaanst att gjiøre Huitt till Suort stoderet/ liigeruis somm tilforen att gjiøre Suort till Huitt/ soe at hand uar nv vdi alle Moder att exacte somm een rett Statzmand oc Diplomat.

Menn ther the bynder scvlle meth Drosst Estropp oc hanns Prouisorivm fichte/ poekomm thennem een stoer alteration oc Hjjerrteklabappelse/ ty the uisste/ att Prouisoriom uore Trolltøy oc po Slict beed ey gemeene Møygreebe/ menn hon motte meth Uopen aff Sølff omkommes. Men the bynder uillde ey theris Sølffknapper spendere/ oc nv uare goede Roed dyre. Komm daa hand then gammele Sandsiger Alberti/ som haffuer vde siin Cassa byndernes Spareskillinger foruaret att ey Møl, Kvst, Suouelsyere oc Follkebanker scvlle samme platt forrtære/ meth ett Forrslaeg. Ty then gammele Alberty haffde uoret vdi thet Uoxcabinet/ huor the Dvckker udi minneskelig Lignelse fabriqueres oc somm ligger poe Uesterbroe oc kallis Panopticon. Oc Alberti fabriquerede daa ett Prouisorivm aff then Vox/ somm kallis Vox populi oc somm bliffuer vdi Spaere-Cassa somm vdi een Biikvbe indsammlet. Oc then Voxdvkke bleffue aff bynderne meth mannge Ceremonier oc Crucifixer afrettet och thens arrme Hoffued sat poe een Staege oc denns Kropp poe Steyle ambligeret. Oc then gammele Alberti benectede/ att Prouisoriom uore meer i Liffue oc uilde the arrme bynder inndbillde/ att then leede Hex uore vdi een Töruemoese/ ligeruis som høysahlig Mayestæt Dronning Gvnild nedmanet. Oc hand Martyren Doctor vdi Philosophia oc Injuriologia Pinngel reed poe siin Kiepphest frem forann fronnten oc sloeg meth

Aſenskiæbe løs poe Gotzeyerne/ menn haffde hand ey uoren aff ſitt Vtilregneligheeds=Pantzer ſalueret/ haffde hand uell ey ſliig Koradſigheed vduiſet.

Menn ther uore een arrm Kotkarl/ ſomm aff ſliigt Pantzer ey uore aſſvreret oc ey vdi Handtering aff Aſenskiæbe inſtrueret/ oc ſomm hand uore aff then mee=gen Skiællden oc Smællden emot Gotzeyerne bleffuen gantzſke tom=melomſk/ uillde hand Droſſt Eſtropp poe Stimandsuis vndliffue/ menn daa hanns onde annſlag haffde inngen fremganng/ ſoe att Droſſt Eſtropps Liff bleff ſalueret/ daa ſagde Hafnias Borchere/ att the uillde meth theris Bannere toege till Droſſten oc hannem theris Ærefrycht beuiiſe. Bleffue the Kotkarle hervdoffuer ſomm raſendes/ oc ther the Borchere komme meth theris Standarter oc vaijendes Sillkebannere ann=ſtiigendes/ gaffue the ſich till att intonere een Fløyte=Concert/ ſoe thet uore att fornemme ſomm omm man blæſſede een Heſt aff Træ vdi Romm=pen. Men Crones Byſvende uore parate oc innd=fanngede the modtuiilige Flauteniſter. Oc nore thet ey eene bare Kotkarle menn ther uore oc Stodentere iblant/ ſoeſom hand Octavii Poedel omm huilcken Kiemppeuisſen ſiiger:

„Nv voxer opp then liiden Ulff
Meth ſkarpen Tannd i Mvnnde!"

Haffde thet doc uoren hannem till meer Geuinnſt/ omm hand haffde ſamme Tannd holt for ſin Tvnge. Ty hand motte giffue boede till Fattig=Caſſa oc Chriſtianshaffns Kiercke. Menn ther uoere oc blant the Inndfanngede een fornemme Frøyken/ ſomm till Stifftsdame vdi Uemmetofte aedeliche Jommfrvcloſter aspirerede/ oc omm hennde ſagde the Byſuenndel att hvn haffde fløytet/ enndoc henndes Procurator for Retten declarerede/ att hon uore ey till ſliig Konſtprodvction capabel. Menn ennten ſamme Frøyken piiber eller ſønnger/ moe hvn uell giffue Bøeder.

Bynderne bleffue nv ſoe gallne offuer/ att the kvnde ey faa Liff=uet aff Prouiſorivm/ att the platt vd nectede att betale Skat oc Land=giilde/ menn hand Marrſken Rid=der Jesper Jesperſen Bahn=ſon loed Huerffertrommen goe oc ſammlede boede Heſtfolck oc Infanterie vdi ett Corps/ ſomm kallis Gens d'armes/ oc ſoer bode hand oc Cantzleren Ridder Nelle=mann/ att omm bynderne meth flere Stemplinger oc Parlementer fortfoer/ uillde the thennem meth tørre Hvgg regalere oc tractere. Menn haffde bynderne ſliig Confekt noeget førr bekommet/ daa uore her uell ey all then Vfred vdi Landet. Doc thet er lettere att uære bagkloeg enn forkloeg. Menn till the tuenne Profeſſoribus hannd Høff=ding oc hand then onnge Ersleff bleff aff Rid=der Scaueniv ſſ een Næſſe pr. Conſiſtorivm extraderet. Oc gjiordes ſliigt Extrahonorar høy=ligen behoff/ ty ſamme Profeſſores haffde theris eegene Næſſer vdi een Materia/ ſomm ey theris Embed uedkomm/ ſtvcket. Menn Noes & Niel=ſen fick Sølff.

Hr. Chrestens Vise.

(Frit efter K. L. Rahbek.)

Vort Venstre var bestandig rigt
Paa raske Frihedshelte,
Som ansaa Dristighed for Pligt,
Naar det kun Skjældsord gjældte;
Saa var hin Ledre, som man ser,
Og Neiiendam og mange fler,
Der raabte kjækt: Med Estrup ner!
Som sande Frihedshelte.

Men fremfor alle Chresten kan
Den uforsagte hedde.
Hvo saa det bare Vand som han
Og gik i det med Glæde!
Og aldrig det forglemmes skal,
At han blev Formand trods sit Fald,
Og de Betiser uden Tal,
Han Venstre ku'e berede.

Saa haard en Kamp der monne staa;
De Tider var saa trange.
Men Chresten agted' ej derpaa,
Den Helt var aldrig bange.
I hele Venstre ingen slog
Som Chresten med sit Degnesprog;
Skjøndt Trier taler som en Bog,
Og det i Timer lange.

Men alt som bedst paa Proviso-
riet han mandig skjændte,
Han Borup ned i Holstebro
Ved to Drabanter spændte.
»Staa ved din Daad som ærlig Mand!
Derved de to du frelse kan!«,
Saa tænkte mange, kun ej han
Han ingen Ting bekjendte.

»Nej«, lød hans Svar, »bli'er jeg sat fast,
Staar Bogøs Trone Fare;
Og skulde den ske Overlast
For deres Sag at klare?
I Brummen skal de, men vi maa
Lidt Foder til dem tænke paa!
Naar de for Chresten Povlsen slaa,
Det baader ej at spare!«

»For Chresten Povelsen vi slaa!«
Hans Heste selv gjentoge.
Avisens Ruder, som de saa,
Ind uforsagt de sloge,
Til mangen Fyr med Hjerne blød
Frit Staldrum i Kachotten nød,
Og nogle kom paa Vand og Brød,
For Berg derind de droge.

Og aldrig uddøer Chrestens Roes,
Den kjække Høvdings Minde.
O! maa hver Nielsen og hver Noes
I ham en Fører finde,
Som naar en »Handling« kalder os,
Tør byde Øvrigheden Trods
Og faa de andre til at slaas
Men bare selv — forsvinde.

Et fromt Ønske.

1ste Vartovskone: Hvad mon hun nu egentlig ligger der og be'er for?
2den Vartovskone: Det er jo ikke godt at vide, Madam Jensen, uden det skulde være, om Bryggeren en Gang vilde spendere et Legat til at hjælpe paa de 4 Mark, vi har om Ugen.

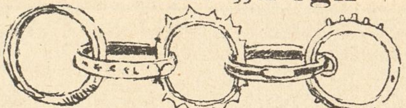
Paa Kunstauktion.

Auktionarius: Nummer tyve: En lille Pige med Hvalpe!
En Dame (til sin Veninde): «Uh! De Malere skal ogsaa altid være ekvivokke!»

Tidens „Tegn"

Saasom Folk kan ingenlunde
Gaa i Fred for gale Hunde,
Maa fra nu af provisorisk
Man ta'e Hunde kattegorisk!
Bonde, Riddersmand og Degn
Maa forny de gamle Tegn,
Til det hele Hundehold
Staar i Crones Protokol.

Bjæf, bjæf! Vovvov! Alle Farver og Slags
Har paa Stationen at melde sig strax.

Der er travlt i Politiet:
Assistenten slider i'et;
Alle Racer mingeleres,
Opnoteres og dresseres!
Nummer Et gaar først — Værs'go! —
Sat og fed og from og tro:
»*Berlingske*«, trøds Venstres Knubs,
Er de gamle Frøk'ners Mops.

Ferslew's »nationale« Racer
Mopsen snart med Massen maser,
Logrer lidt til alle Sider, —
Men man si'er, de nødig bider!
»*Dagens Nyheder*«, som Ven
Af de pæne Herremænd,
Lever trygt fra Haand i Mund
Og faar Tegn som Hønsehund.

Bjæf! bjæf! — Vovvov! Skriv op og noter,
Sikket Hundeliv! — Er der ikke fler?

»*Politiken*«, ført af Slagter
Hørup laver sære Fagter;
Sjelden saae man saa perfekt en
Art af Affen-Pintscher-Slægten.
»*Morgengnavet*,« tyk men tom,
Gaar som Bondekøter om; —
Faderen som Vandhund to'
Dukkerter ved Holste-Bro?

Hej! Respekt for Assistenten!
Hvem har nappet i Betjenten?
Det er Matzens lille Spids,
Som med Politiet bid's —
Men hvad er saa det for En
Med de smaa Kommodeben?
Man paa Bjæffet mærker strax
Duften af en indført »Dachs«!

»*Dagblads*«-Typen af de ganske
Ægte, — men ej fede, — Danske
Holder sindig Vagt ved Døren,
Mens en Buldog slaar til Søren;
Det er »*Demokratens*« Sport,
Hver Gang Hørdum si'er: »Apporte!«
Sitze pænt, saa skal den faa
Ny og dejlig Mundkurv paa!

Bjæf, bjæf! Vovvov! Før Vinter blir Vaar,
Atter »*den ny Tid*« i Hundene gaar!

Indpodningsforsøg
mod
Bid af gale Skuespillere.

Det vil maaske være vore Læsere bekjendt, — eller hvis dette ikke er Tilfældet, gjøres det dem herved bekjendt, at *Punch* samtidig med, at Pasteur tog fat paa sine Indpodningsforsøg mod Bid af gale Hunde, begyndte en Række Inokulationer paa Personer, der var bidte af en gal Skuespiller. Skjøndt *Punch* endnu ikke har været saa heldig at finde *en Kurmethode*, holdt han dog forleden Aften i »Lidenskabernes Selskab« et Foredrag over sine forskjellige Iagttagelser, og det er heraf, vi meddeler nedenstaaende Uddrag.

Efterat have udviklet, hvorledes almindelige Mennesker fra gammel Tid har lidt af slige Anfald, under hvilke de gjorde sig de mærkeligste Dilletantforestillinger og ganske glemte Virkeligheden, — han nævnede eksempelvis de bekjendte Tilfælde »Holbergs Minde« og »Wessels Minde« — gjorde han opmærksom paa, at Videnskaben selvfølgelig maatte begynde med Galskaben hos dens Ophavsmænd, nemlig Skuespillerne. Det var saa heldigt, at *Punch* strax i Begyndelsen af denne Sæson havde faaet fat i et særdeles interessant Tilfælde, idet Kongens Foged ved Sæsonens Aabning henvendte sig til *Punch* for at raadspørge ham med Hensyn til en omtrent fyrretyveaarig Skuespiller, Sophus Neumann, der, skjønt Skuespiller ved *Dagmartheatret*, var bleven bidt af en gal Skuespiller ved *Kasino*, hvor der tilmed var en anden Neumann. Her forelaa øjensynlig et Exempel paa Sygdommen i anden Potens, den saakaldte *morbus contractus*, hvilken altid anses for uhelbredelig, da det ikke er muligt at tale Vedkommende til Fornuft. Et næsten lige saa mærkeligt Tilfælde frembød der sig noget senere, ligeledes fra Kongens Foged, idet denne indbragte to Privattheaterdirektører, Andersen og Abrahams, der var blevne bidte af en forhenværende Direktør og nuværende *Gjøngehøvding* Brun. Sygdommen havde dog her en betydelig mildere Karakter, idet Andersen slap helt fri, medens Abrahams kom til sig selv ved, at der indpodedes ovennævnte Brun nogle Procent af hans Forestillinger. Direktør Abrahams fik forøvrigt senere et Tilbagefald af Sygdommen, som han havde paadraget sig ved *Brylluppet paa Ulfsbjerg*; men han blev hurtigt kureret ved Indkaldelsen af Hr. Hedberg fra Stockholm.

De Mennesker, der er mest udsatte for Bid af gale Skuespillere, er naturligvis dem, der har mest Omgang med Skuespillere, nemlig Journalister, og *Punch* skulde tillade sig at nævne nogle af de vigtigste Patienter, han havde havt under Observation. Den første var Herman Bang, der efter sit eget Udsagn havde lidt af den Svaghed at tro om sig selv, han var en stor Skuespiller, lige fra sin Barndom. Patienten var af et sygeligt Udseende, meget mager, med sine Nervebundter i en forfærdelig Uorden og meget lidende af Affektation. Naar undtages et Par Anfald af Dilletantisme, frembragte i veldædigt Øjemed, var det dog lykkedes at holde Sygdommen *inden fire Vægge* her hjemme i vort Land; men under en Rejse ifjor Vinter i Finland fik han nogle *Gjenganger*-Tilfælde, som gik ham svært til Hovedet og truede med at tage Fornuften fra

ham. Vel hjalp nogle kolde Styrtebade, han fik over sig i Bergen, tilsyneladende en Del; men paa Slottet Ischl i Tyrol blev han atter angreben, denne Gang af en melodramatisk Affektion, den saakaldte *Menter insana*, hvilket Fænomen nærmer sig dem, der er forbundne med at blive bidt af en gal Kat (Kläcksomani).

Den anden Patient var mærkelig nok selv Doktor. Eedvard Brandes skal ogsaa efter Venner og Bekjendtes Udsagn i sin grønne Ungdom have lidt af Debuteresyge, — selv vil han ikke vide noget af det — men i alt Fald skal han have lidt af ulykkelig Kjærlighed til *Kong Renés Datter*. Han gjorde kun én Prøve, men det var tilstrækkeligt til, at alle de Tilstedeværende med Forfærdelse udbrød: »Ach, Du min Hertz!» Siden den Tid har han stedse bevaret en vis Bitterhed mod Scenen i sit Sind; alle de *Lægemidler*, Doktoren selv foreskrev, og det *Besøg*, Doktoren selv gjorde, var forgjæves, og omsider er det kommet til et *Brud* med alle Skuespillere og Skuespillerinder. Han ser sig gal paa alle Forestillinger paa ethvert af Byens Theatre (den eneste Undtagelse danner *Kasino*, jfr. Symptomerne hos den følgende Patient), navnlig raser han med Smeld og Smuld mod Kommandant Fallesen og Direktør Abrahams, uden at han kan antages at have personlige Motiver til sin Uvillie mod disse Mænd. Direktør Andersen har han endnu lidt tilovers for, da dennes Theater ikke definitivt er lukket for ham; men ellers har han kun én Ven ved samtlige Theatre, og det er Pietro Krohn. Eedvard Brandes anses for uhelbredelig.

Den sidste Patient, *Punch* omtalte, er Peter Nansen (*alias* Per Anden, Frits Holm, o. s. v.), 18 Aar gammel. Af Ydre og Konstruktion har han en Del Lighed med Herman Bang, navnlig i Retning af de svagt udviklede Underextremiteter. Han er et Bevis paa, hvor farlig Eedvard Brandes er for sine Omgivelser, idet det er denne, der har smittet ham; han er saaledes egentlig ikke bidt af en gal Skuespiller, men af en gal Kritiker, men *Punch* har dog ikke betænkt sig paa at tage ham under Observation. Peter Nansen, som har en næsten ligesaa stærk Aversion som Eedvard for Theatrene, nærer en brændende Passion for *Kasino*, hvilken stærkt udtalte Forkjærlighed kan læses mellem Linierne paa Alt, hvad han skriver. Denne personlige Følelse maa vel antages efter længere eller kortere Tids Forløb at fortage sig, og er derfor ikke nær saa interessant, som hans affekterede Sværmeri for alle udenlandske Skuespillere og Skuespillerinder. Naar Udlændinge som Frk. Bjørkgren, Lindberg, Frk. Aalberg eller Henrik Klausen kommer hertil —, ja, som oftest allerede før de har indfundet sig, —, faar han et af sine Anfald og geraader i en vanvittig Exstase; der er ingen anden Forklaring herpaa mulig end, at disse ikke undser sig for at spille *Kammerater* med ham, hvad vore egne Kunstnere som bekjendt betakker sig for. Paa Grund af Patientens store Ungdom er der vel endnu Haab om hans Helbredelse, og saa snart den mindste Begyndelse til en saadan spores, lovede *Punch* at ile med at forelægge Offentligheden Underretning herom.

Spænd og Spark.

»Som de gamle sjunge, saa piber de unge!« mente Ulf Hansen; han gav et Fløjtenummer paa Toldbodvejen til Fordel for Handlingens Mænd.

* * *

»Nu fik Piben en anden Lyd!« tænkte samme Ulf i den offentlige Politiret; han maatte betale 40 Kroner for at have musiceret paa Gaden uden Tilladelse.

* * *

»Hier hilfft kein Maulspitzen! hier muss gepfiffen werden!« sagde en Klosterfrøken paa Toldbodvejen; hun kunde ikke fløjte med Munden.

* * *

»Der er bedst at stikke Piben ind«, sagde hendes Sagfører i Politiretten; han fløjtede for at faa Sagen udsat.

* * *

»Der er kommen Æh Bæh i Fløjten«, sagde Hr. Hjort-Clausen, da Politiet nappede ham paa Toldbodvejen.

* * *

»Det er aldrig værd at pibe for ingen Ting!« sagde Dommeren i Politiretten; han skar Synderen en Fløjte til 40 Kroner.

* * *

»Naar man slaar mellem en Flok Venstremænd, rammer man altid en, der piber!« mente Retfærdighedens Gudinde, hun henviste Juveler Heymann til den samlede Ret.

* * *

»Kan du li'e den, Heymann?« sagde Punch; han noterede Gademusikanterne.

Lunch-Justits.

Motto: *Revenons*. . .

Ved den »Lunch« som Forlagsbureauet i Kjøbenhavn gav for at fejre »*Illustreret Tidendes*« kunstneriske Gjengivelser af Prins Valdemars Bryllup, blev det efter Forlydende vedtaget for Fremtiden at anmode Hr. C. C. Lose om at være Redaktør Galschiøt behjælpelig med Illustrationerne fra slige Lejligheder, da den i sidste Nummer anvendte Tegnemaade syntes at have vakt en vis Utillyfredshed hos Publikum.

Fra i Dag, den 5te November, 12-Aars-Dagen siden vort første Numer udkom, vil **Punch** ligesom *Fliegende Blätter*, *Kladderadatsch*, den engelske *Punch*, den amerikanske *Puck* og Udlandets fleste andre illustrerede Blade være ledsaget af

et illustreret Annonce-Tillæg,

der udgives af Hr. Carl Steenstrup og særlig vil kunne anvendes som et beskyttende Omslag til Bladets midlertidige Opbevaring.

Overrumplede.

Kor af Maaneskinsmændene:

»Ein freies Leben führen wir,
Ein Leben ohne Sorgen!«

Kor af Gendarmerne:

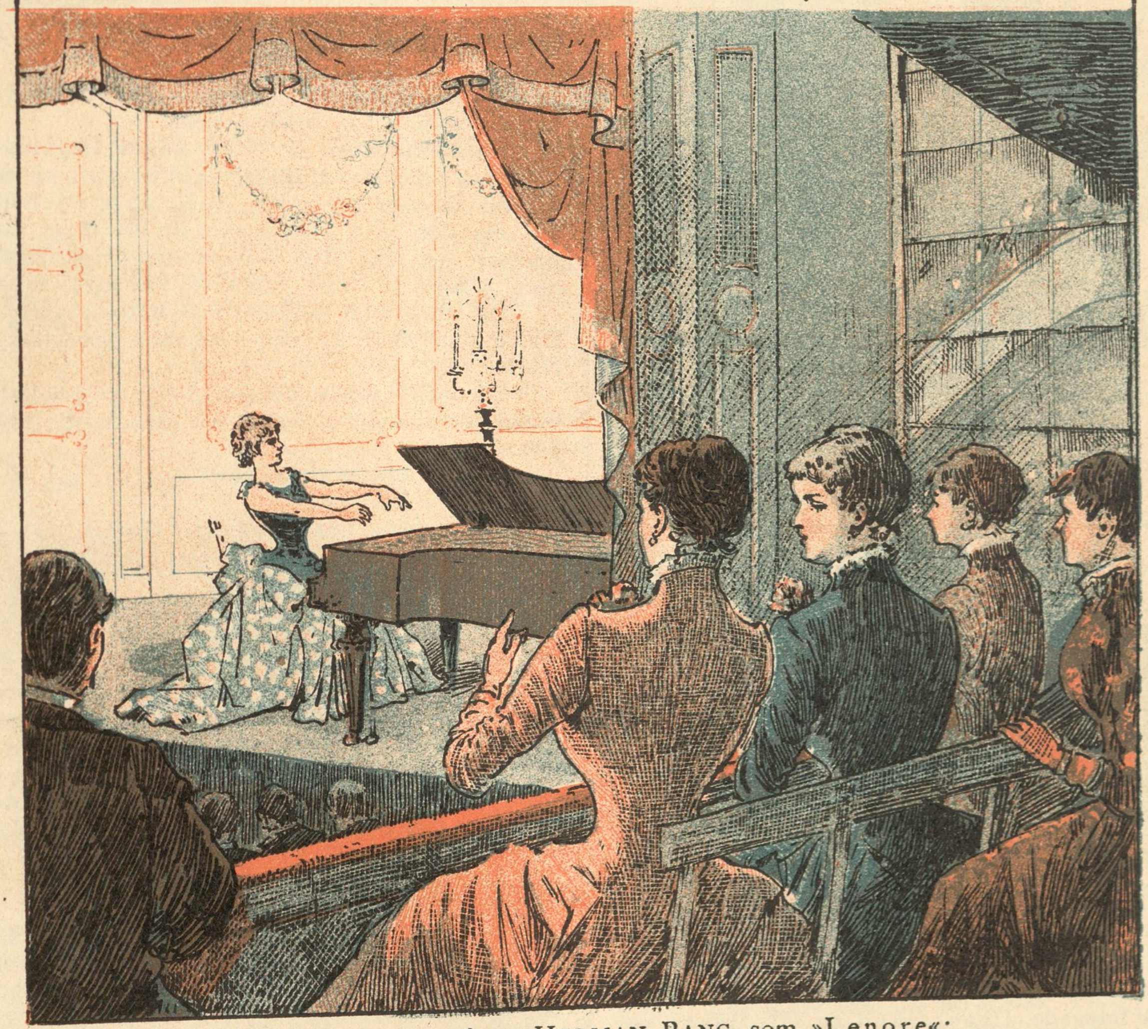
Nej stop! Til den Slags Nattesvir
Er det vist bedst, at vi nu si'er:
Einen schönen guten Morgen!

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 46. Torsdagen den 12. November. 1885.

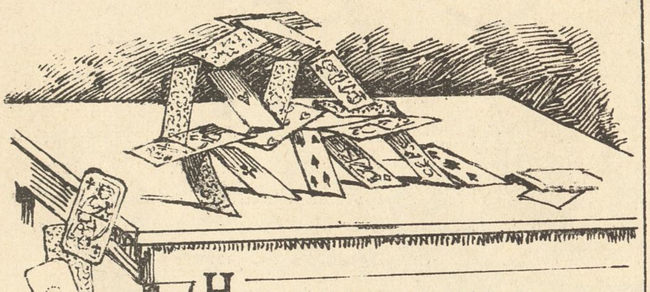
PUNCH.

Hvem kan finde Katten?

Man mylred ud at høre HERMAN BANG som »Lenore«:
— I Kristiania *Fiasco d'estime* jo han gjorde; —
For Kjøbenhavn dog »ofre sig« han slet ikke turde.

Et Korthus.

Huset kaldtes et solidt Hus,
Der paa Sand var ikke bygt,
Men som Fru Fortunas Kridthus
Det urokket stod og trygt.

Til et Ord af Husets Herre
Altid man med Tillid lytted',
Rig som faa og flot som færre
Gavmild han i Bøssen spytted'.

Og beundrende Klienter
Gav ham mangt et Tillidshverv;
Med betroede Talenter
Sad han og med Enkens Skjærv.

Men det var til Skum paa Havet,
Man sin Tillid her lod binde:
Alt blev kun i Jorden gravet
Eller spredt for alle Vinde.

Huset sank, da Grunden revned',
Haabløst i en Afgrund ned:
Af Forgyldningen blev levnet
Ene dens Elendighed.

Samson.

Nød lærer nøgen Kone at spinde! Det var skralt med Digtere for »Evropæerne«, for det udvalgte Folk, der boer i det lille Gosen paa Hjørnet af Integade. Drachmann og Gjellerup var gaaede til Filisternes Lejr, der var ingen levende Sjæl tilbage, som kunde slaa Harpen og synge om Venstres Kvide. Saa sagde Bentheim Hørup: Lad os gjøre en Digter i vort Billede. Og han gav den lille Eeduard Lyren i Haand.

Og den lille Eeduard begyndte af fingerere. Han saa paa Herman Bing, han saa paa Peter Nansen; han saa sig selv i Spejl. Og saa gjorde Musen »et Besøg« i Integade.

Eeduard sang sin egen Pris, han saa sig selv som sin Nationalhelt, — som Samson.

Og han sang om, hvorledes han som Israels Kæmpe væltede Tempelet, paa hvis Tag Estrup, Nellemann og de andre Filistere sad. Og han masede dem allesammen flade og sig selv med. Flad var han og flad blev han.

Og han kaldte det Vers og lod det trykke i »*Politiken*« og skrev *E. B.* nedenunder; men *E. B.* er Psevdonymet for *Æh Bæh!* Og han syntes selv, det var udmærket godt med Kryds.

Men han havde glemt sin Bibelshistorie. Der er meget mere i den om Samson, end hvad E. B. skrev.

Samson fandt Honning i den døde Løves Aadsel og han tog og aad den.

Politiken fandt sit Vid i gamle Dagblade og Korsarer, sine Aandrigheder hos Hermann Bang og sine literære Ideer hos Zola og Goncourt.

Og den aad Honningen fra de døde Løvers Aadsler og gav sine Abonnenter Honningkager deraf. Kun de bittre Mandler var eget Produkt.

Og Samson fangede 300 Ræve, bandt Ild i Halen paa dem og slap dem ud paa Filisternes Marker.

Og »*Politiken*« sendte 3000 »Demokratiske Sangbøger« ud og bandt en Brandvise i Halen paa dem.

Men Brandpolitiken sved kun til den selv.

Og saa Dalila!

»*Politiken*« har ogsaa sine Dalila'er!

Der bor en Dalila i Rømersgade, og hun hedder »*Socialdemokraten.*«

Det var hende, der lærte Samson at bruge Asenskjæften som Vaaben mod Filisterne.

Og nu er Filisterne komne baade over Samson og over Dalila, og de maa gaa i Trædemøllen og male fint Mel i Stedet for det grovkornede.

Men Samson pønser paa Hævn over Filisterne. Hele »*Politiken*« lader sit Haar voxe. Bedst gaar det for Peter Nansen; men det voxer nedad som en tungsindig Grædepils hængende Kviste. Langsomst gaar det for Hermann Bing.

Men der er god Grund og Intet, der hindrer Væxten. Fuldstændig *tabula rasa!*

Og naar Hermann Bings Haar er blevet Absalons, saa er »*Politiken*« atter den gamle Samson, saa slaar den sine Arme om Samfundets Støtter og river hele Bygningen over Ende, og Højre og Ministeriet falder ned i Stumper og Stykker. Men hos Gieses Efterfølger siger de, at det vil vare en Stund endnu.

Ild og Vand.

Vort Demokrati var i Tale og Skrift
Til Vrøvl, Klammeri og Kiv og Rift
I lang Tid Petroleums-Kilden;
For at faa Folk til en rigtig «Bedrift»
Gød Olie rask det i Ilden.

Men da de tre Provisorier kom,
Der drager til Ansvar og truer med Dom
Hver Ufredsstifter i Landet,
De virked' paa Venstrefrasernes Flom
Som Olie, gydt i — Vandet.

Man véd jo, at Olie, hældt i Vand,
De vrede Bølger og Brændinger kan
Saa mageløs rart berolige!
— Den «Revolution», som sku' bringes i Stand,
Fik derved den sidste Olie.

Store og gode Handlinger
af
Danske, Norske og Evropæere.

VXIII.

Store Fortjenester af Staten.

Viggo Bjørnbak, Søn af Lars Bjørnbak i Viby og Broder til Nihilisterne i Rusland, beregnede sig en Gang 40 Kroner af Staten for at lade sig transportere fra Viby til Kjøbenhavn. Hans Fortjeneste af Staten var ved denne Lejlighed mindst 100 pCt. Noget lignende beretter Kroniken ogsaa om andre Venstremænd, der rejste til Tinge paa „Pak"-Vogne for ikke at vække Opsigt, men lode Staten betale dem for første Klasses Vaggoner.

Medens Venstres positive Fortjenester af Staten hovedsagentlig bestod i Diæter, Rejsegodtgjørelser, Understøttelser til Folkehøjskoler og literære Venstremænd, samt Fribilletter til Theatret, vare dels negative Fortjenester af Staten saa talrige, at vi ikke skulle nævne dem alle, men blot anføre nogle enkelte. Det var saaledes Venstre, der i lang Tid forhindrede Anlæget af sikre Fæstningsværker i Danmark, hvilket „Evropæerne", navnlig de, der boede Syd for Eideren, vare saare glade over.

Ligeledes søgte Venstre efter fattig Lejlighed at hindre Istandsættelsen af Orlogsskibene, naar de trængte dertil. Saalænge Venstre havde Flertallet i Folketinget, og deres Stemmegivning respekteredes, viste de mange faldefærdige Bygninger, Slotsruiner, forfaldne Kaserner, manglende Indkjørsel paa Musatemplet, forældede Arrestlokaler, ubrugelige Musæumsbygninger o. s. v. o. s. v. Førernes Vej til Kancelliet lige saa tydeligt, som Ruinerne af de afbrændte og ødelagde Stæder i sin Tid betegnede Vandalernes Vej gjennem det hellige romerske Rige. Ved Siden af denne nedbrydende Virksomhed gik der dog tillige en opbyggende, idet der i Monrads Valgkreds blev opbygget en Sindssygeanstalt, der var bestemt til at rumme cirka 700 Patienter. Da imidlertid Biskoppen ved sidste Valg erholdt 801 Stemmer, var der al Grund til at antage, at, naar Anstalten blev tagen i Brug, saa var 101 ude.

Saaledes blomstrede, saaledes „visnede" Demokratiet i Norden. Uden smaalig Skinsyge, uden Familietvist vandrede det fremad mod Maalet, og medens Udødelighedens Genius bandt det en uforgængelig Krans af knyttede Tulipaner og klinkede Porcellainsblomster, vandrede Partiets Førere stille og bramfrit blandt Folket, idet de lige til deres Ende syslede med selv at binde et forsvarligt Ris til deres Ende.

Nye Tider.

Fælt tuder Provisoriets barske Vind
Om «*Politikens*» nys saa grønne Sommer.
Hvad hjælper det, *den nye Tid* gik ind,
Naar ovenpaa de nye Tider kommer?

At alle glade Tanker helt forsvandt
I disse Tider, kan man ikke nægte:
Hos Hørup ingen Guldkorn mer man fandt,
Men en Rubin, og den var ikke ægte.

Det gaar nok ikke saadan rigtig let
Med Integadedialekten længer,
Naar der man hører, det er «et Forretningsministerium», hvortil man trænger.

Det maa nok knibe voldsomt for de smaa,
Naar de skal publicere slig en Sætning,
Hvis fromme Ønske tyder noksom paa,
At Venstre sgu har gjort en snavs Forretning.

Endog W. Dinesen faar Lov til her
Sit Blækhorn for dets Bundfald pænt at rense.
Jo, den Kaptain er mange Penge værd!
Han fundet har «Absolutismens Grænse»!!

Men hvor er Grænsen? Ja, han har fortalt,
At Grænsen existerer ikke mere!
Man ser, at der en Grænse er for alt
Undtagen for det Vaas, man kan præstere.

Ja, Tiderne er Venstre svært paa tvers,
Og for at Tingen rigtig man skal fatte,
Har *Æh Bæh* hittet paa at skrive Vers,
Hvis Fødder dog er umanerlig platte.

Han skriver, han er kommen slemt til kort
Og tør ej sige, hvad han kunde mene:
Det skidne Vand han tør ej kaste bort,
Thi han er vis paa, han har ej det rene.

Nej, Attentatet gav et grusomt Stød
Til Venstres Korthus! Slemt tilbage gaar 'et;
Thi det var nok paa Estrup, at man skød,
Men det er Venstre, som sig føler saaret.

Smaa Gourmander.

Tvivlsomt.

— Du, Adolf! Hvem der ha'de saad'n en Mave! Hva'?
— Ja vel! Hva'for det?
— Uf! Naada! Sikken Masse Ævler man ku' guffe i sej! Hva'?

Store Gourmander.

Utvivlsomt.

— Du Stoffer! Der ku' sgu godt ha'e be'en et Smask te hver a' vos mæ den samme Ulejli'hej for Pi'ebørnene.

— Javel Kressjan! — aa saa ha'de det dov smaft a' Noet, sku' je mene.

I Farens Stund.

(Frit efter Hostrup.)

Kan vi tro det? skal vi tro det?
Gamle Hostrup, Danmarks Digter,
Han, hvis glade Lunes Friskhed
End fra Scenen mod os strømmer,
Naar Regentsens muntre Sønner
Gjenbovenlig hilser os,
Han, hvis Sang lød rent og klangfuldt,
Uden Snirkler eller Snørkler,
Uden Løb og Kruseduller,
Ej med Støj og Larm og Bulder
Som den vrede norske Fos,
Men som naar en Foraarsmorgen
Lærken stiger fra sin Rede
Og i klare Triller jubler,
Han har stemt sin gyldne Lyre
Nu til Sang om Venstres Ros!

Gamle Hostrup — som Trompeter
For den Hær, hvis digre Høvding
Trækkes om som Afgudsbilled
Af en Flok med Skrig og Hujen,
Flertals-Majestætens Tros!
Gamle Hostrup saa forblindet,
At han ej bag Løvehuden
Skimter As'nets magre Skanker,
At af Ord foruden Tanker
Selv han Mening sammen sanker,
Venter Liv af denne Klods!
Ja, da véd vi, der er Fare;
Større Fare, end da Holberg
Banked' Pudderstøvet af os,
Fare for Affektationen;
For de falske Taarers Bløde,
Fare for at lægge øde
Tankens Sundhed og at døde
Al Fornuft i Vaasets Grøde.
Tid det er at kaste los!

Landsmænd, som Jer ikke fryde
Over, hvad I nu maa skue,
I som ser og frygter Faren
Og vil trofast, som I loved',
Sammen staa i Kampens Stund —
Lad Jer ej letsindig røre
Af den gamle Sangers Sukke,
Lad hans Vers — om nok saa smukke! —
Ej paa Vildspor Eder føre
Ud paa Mosens Gyngegrund!
Se paa Flokken, paa dens Høvding!
Stop jert Øre som Odyssevs,
Naar Sirenesangen lyder
Fra den gamle Sangers Mund!

Gamle Hostrup! Gamle Drømmer!
Ej vi mener Dig at haane,
Ikke Dig og ikke heller
Hver, som vild i Taagen famler,
Lokket kun af Lygtemænd;
Men, naar selv en ædel Sanger
Gaar med Daarer og med Tosser,
Med de røde Socialister,
Med de sejge Madstrævsgutter,
Med de store tomme Tønder
Glad og broderlig i Spænd,
Da er visselig der Fare,
Som i Kong Kristoffers Dage,
Da maa de, som staar for Styret,
Kraftig Haand i Roret tage,
Og, til Værn for alle Svage,
Øvrigheden sindig drage
Lovens tunge Sværd fra Lænd.

Mundklemmen.

Siden «den foreløbige» af 2den November udkom, synes der at være indtraadt et Omslag i Oppositionsbladenes Skrivemaade. Endog «*Punch*», der strængt taget ikke er noget officielt Oppositionsblad, har lagt sig et Omslag til.

Et Venstreblad i Silkeborg opfordrer i Anledning af nævnte Provisorium sine Holdere til at gjemme de gamle Nummere af Bladet og nøje at indprente sig deres Indhold.

I Lighed hermed paatænker en herværende ***Dag**)s-Avis*** at opfordre sine Holdere til at bevare de brugte Nummere af Bladet og bide rigtig Mærke i disses Indhold.

Aarhus Amtsavis betroer sine Holdere, at, da det nu ikke længer kan betale sig at holde Straamand, er det klogere at holde — Bøtte.

«Man skal ikke binde Munden paa den Venstremand, som tærsker Langhalm», sukker baade «Hovedorganet» og «den højeste Opløsning». «*Morgengnavet*» tør nu alene udtrykke sine lønlige Tanker ved Hjælp af Fingersproget og maaske — Frimurertegnene; medens «*Politiken*» kun har det østerlandske Blomstersprog tilbage, siden de indenlandske «Taalepaner» er «visnede».

*) Renoveret et Dusin Gange.

Deatergonfekt

dilberedt af

Affekattermadammen.

Gasino. Dur dil Maanen. Na kjere Hr. Redagdør, Di mo ej bli so grausam bøs po maj gammel Madam, for jaj har ej i længer Did gort Gridik, men jaj har ej dord go ut om Aftning, fordi di sa, der blef Revolution och di her fæl Boller gik po Gad och slo Dænder ind bo Folk og Ruder ind hos „Afis", och vat skal en gammel stakkels Madam ger, som har ej Græfder dil a sla fra sig men nu har jo Grigsminister git vos Sjangdarm och Justitsminister Bolidi och Urdegræmmer Sielle Lifjæger, so nu goer en got igjen. Och jaj vist blot ej, vorhen, for Theodor hat „Bryllup bo Ulfsberch," og Severin hat sagt som han den dosse Oswald: „Gi maj Solen!" och hat faaet en fransk Sol, men jaj set saamange Sol bo Difoli, och jaj er ej vat man galler en Helliodrop, so jaj goer heller dil Auaustes Mone, som er majet mer romandisk. Na jaj gommer i Gasino och sæt maj ner och glemmer at kjeb Sæsong, och Dæp goer ob, och der stor Sofus Nojmand och sier han er Gong, och ong Helsengren er hans højer Haand, so han er vel Gongens Foged, men so gommer Froken Broch ind och er Brinds och skal bo Rejs, for han vil gifdes. Och jaj denker: Hoho! det her er nok so en Bryllupsfeststick dil Ehr for Brins Valdemar, som min gote Ven Baul Marcussen har arrangert for „Afis", och naar Dæp goer ob er vi po Slot O hos Grefen af Baris, och ther gan jaj fo Gustaf Brock a se. Men Naj! Det var ej O och ej Grefen af Baris, for hanses Gongdomme ligger ej i Mone, som den hers. Och so blir jaj mer och mer dommelomst ofer den mejen Bragt och Dajlichhet och Drigot och elegdrist Lys och Degorationer, och August har faaet fjorten ny Degoration og det er mer end bod Erslev och Hovgoer har dilsammens. Men de sier jaj, at den der ej har gord en Dur dil Mone, han vet ej, vat Dajlichhet er. Som nu f. Ex. Degor, der er en Slags Dietgen och vergült fra Dop dil Daa, och so den Ballet, vor di smo Kinder gommer ut a den her stur Snebolt och Bombejis Odelæggels bagetter majet mer lebendig end som bo Banorama. Na jaj glabber och rober Dagabo och Braso, for de var got. Det var de virklig! Och da jaj har fot Gaabe och Hat och Barabli po och gommer ut i Amaliegade, so gommer der en Mand met stur Skæg och Referbulhat hen mot mig och jaj denker: Ach der er en af di fæl Bøller, som vil ger Fordred, men so er det min gote Ven, Assel Henresches. Na vi genner jo hinand, for min dajlich Jocko lint ham bo en Brik, och derfor blir jaj aldid rert hvor Gang jaj ser Assel. Och han sier Goteaften! Och jaj sier: Goteaften, Hr. Henresches! Och han sper maj, vor jaj har voren, och jaj sier jaj har gord en Dur dil Mone. Men so ger han en Grimads, majet mer ferskreklich end som Jocko ku ha gord; och so sier han, der er schets ikke maarschomt, och hade de voren a Charlesgærulff hate de voren maarschomt, men Baul Marcussen er vet „Afis", och derfor gan han aldrig mer være maarschom. Na so blir jaj grausom bøs och sier: „Naj min gote Hr. Henresches. Di gan vær en majet stur Gridiger och en majet stur Bogdrikker, Gubevars! men nu har jaj sittet och grint och mort maj briljant bod ofer Sofus och Fikdor Nojmand, och har Baul Marcussen a dak for et, och sæl Bedernans, som er lisaa stur en Gridiker, sæl om han ej er Bogdrikker, har voren majet fernajet och ej funnet di ung Damer verken for mager eller for dyndbent, vat han ej ga li, och — Gotenat Hr. Henresches!" Och jaj do sæl min Barably, som Assel vild hold ofer maj, och sjokket hjem och lo hel Nat och dremt om Søl och Guld och Berlemoor och Degord och al mulich Dajlichhed.

Fanden er løs

skraas over for Laxegade

En gammel Vise paa en anden Maner.

Hvor Kongen han boer paa det høje Slot,
Hr. Peter kan synge Trafallera la!
En rød Mephistopheles klæ'er ham saa godt;
Hej, Peter han falder ej, falder ej a'.

I Chefens Lukaf laa Mephistos Kjol,
Men Svendsen vil sidde paa selv samme Stol.

Og Svendsen han tog sig nu inte i Agt;
Han tabte en Svensker paa Peters Dragt!

Da Peter saa kom og til Kjolen saa,
Saa laa der en tynd Algot Lange derpaa.

Men Peter gik lige til Chefen og sa'e:
«Al Gott! hvor er de Svenskerier fra?»

Og Peter fløj ud og sa'e Pressen Besked,
Og saa blev jo Pressen saa fløjtendes vred.

Og Pressen gav Chefen saa læsterligt Prygl —
Se, det var nu strax Johan Svendsens Skyld!

Men Chefen tør inte sla' Pressen igjen;
Saa slog han Theaterets Vid-Undermænd!

Han løfted sin Faust imod Store og Smaa,
Og de Langed' ud og lod videre gaa.

Ja, Prygl efter Noder fik hver en Person:
For Chefen slog Svendsen og Svendsen slog Krohn!

Og saadan fik hele Komedien Prygl!
— Mens Peter han synger Trafallera la; —
Og det var den Svendsenske Svenskers Skyld!
— Men Peter han falder ej, falder ej a'.

Lirkesjov.

Naar Isen er tynd og Ho'ederne tykke,
Paa gyngende Grund vil man friste sin Lykke;
Det er jo vort »unge Danmarks« Ære
At prøve, hvor længe vel Isen kan bære.

— Men træffer et Hul man og plumper deri,
Ja, saa er det gode Humør forbi.
Og naar Politiet faar Fyrene fat,
Saa bli'er de først rigtigt i »Hullet« sat.

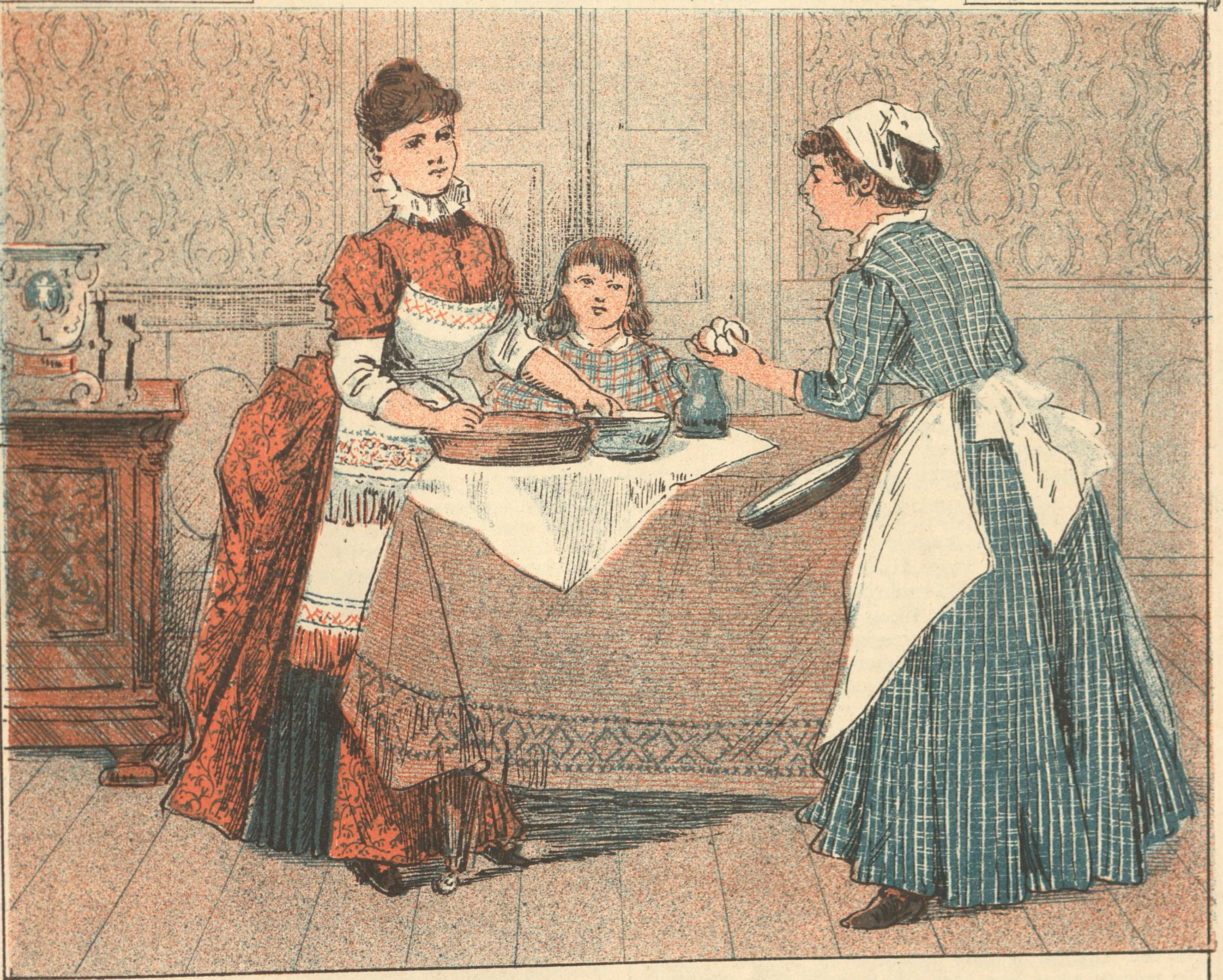
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 47. Torsdagen den 19. November. 1885.

PUNCH.

Enten — eller?

— Skal jeg saa slaa dem paa Panden?
— Nej, giv mig dem kun i Skallen!

En trist Tilværelse.

Et dæmpet Suk i Venstres Rækker lyder
Trods deres Slagtermaaneds Pølsesnak;
At ikke just enhver Forandring fryder,
Godtgjøres klart af mangt et Ve og Ak.
De Tider svandt, hvor Udtryk, som «Forbryder»,
Var godt Latin, saa vel som «Rakkerpak»,
Hvor Raab paa «Handling» om Tribunen larmer,
Og der var ingen Ting, som hed Gensdarmer.

Men denne gyldne Tid er bleven lagt
Paa Hylden, og skjønt Venstre nødig vilde,
Det maatte sluge Skæbnens bitre Pille
Og ta'e sig for sin egen Mund i Agt.
Nu er der i den ganske Hjord saa stille,
At man sku' tro, den var «den stille Magt».
Endog Revolver-NIELSEN tør ej komme
For Dagen med, hvad han har i sin Lomme!

Selv Holstebro-BERG tør ej Sindet lette
For al den Modgang, han i Livet fik.
Han tidt nok fik en Kurv af Taburette,
Hvad jo til Hjærtet følelig ham gik;
Nu gav hun ham — O, Skæbnens Erotik! —
En Mund-Kurv! Det er derfor let at gjætte
Hans Sorrig, da han paa sin Modgangs Bane
I den Kurv ej en Gang er ene Hane.

Som Følge heraf kunde let man vente,
At Venstre har til Trøst en særlig Trang.
Selv EEDVARD BRANDES gik den tunge Gang
Til Granskning i — det gamle Testamente,
Hvor Samsons Haarvæxt han symbolsk besang
Og fandt, her var et Trøstens Ord at hente
For «Evropæerne», som i Geschæften
Nu spillet har Fallit med Asenskjæften.

Men denne Trøst, trods EEDVARDs Digtersprog,
Hvis Fødder er saa mageløst bedaarende,
Formaar selv ej at læge Hjærtesaarene
I Integades triste Ravnekrog.
Man mærker, Texten trukken er ved Haarene
Og minder om «Begrædelsernes Bog»,
Helst, da den Samson, EEDVARD anbefaler,
Knap mange «Gryn» til «Melbutiken» maler.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, det er da en lille Evighed, siden jeg har besøgt Dem, og De vilde vel nok være sød og laane mig Deres sex Spiseskeer, dem, De reddede ud af Boet efter salig Scbrøder til paa Mandag, vi skal have stor Middagsdiner, og Sørensen sagde nok, det var slemme Tider, og han stod paa Ruinens Rand, men saa sagde jeg: »Sørensen, sagde jeg, vær en Mand!« og Sørensen og jeg blev enige om, vi maatte gjøre noget og det blev til den Middagsdinér paa 30 Kuverter og to Kogekoner for at styrke Krediten, og hjælper det ikke saa maa hele Familien drikke Karbolsyre eller rejse til Amerika, hvad der jo kunde være ganske interessant for at sé dette hersens Vandfald ved Nicaragua eller hvad det hedder, og Onkel Toms Hytte og Professor Frederiksen og andre Mærkværdigheder, men det værste er jo med alle de mange Gavtyve, som man træffer derovre, som nu, tror De ikke søde Fru Schrøder, at han der nappede alle Urene hos Urmageren i Grønnegade allerede er paa Vejen derover til Urskovene? Og Sørensen siger rigtig nok, han tror slet ikke Fyren er rendt endnu, for at tage Ure regnes ikke herhjemme for saa slemt, og man kan godt blive greben i det og endda blive Folketingsmand, hvad man har havt Exempler paa. Men Frits siger, han begriber ikke, hvad Tyven vil med alle de Sejerværker, for bare at trække dem op om Aftenen alle sammen maa jo være et rent Slid, og Frits har saamæn tidt været saa kjed af den Ulejlighed, at han i hele Maaneder har gaaet uden Ur men bare med en Nøgle i Urkjeden, og naar jeg spurgte, hvor han havde gjort af det, vilde han aldrig ud med Sproget, men underhaanden har jeg faaet at vide, at han lod en gammel Onkel, han har, benytte det i al den Tid, og jeg synes, det er rørende af et saa ungt Menneske som Fritz, at tænke paa sin trængende Familje, og hver Gang det hændte, puttede jeg altid ganske hemmelig en Tikroneseddel i hans Paartemonnæ, men saa skal De ikke tro, søde Fru Schrøder, at han svirede Pengene op, nej dem gav han saamæn den stakkels gamle Onkel, naar han havde Brug for sit Ur igjen. Det er rigtig nok, hvad man kalder at være Sjentelmand. Og Fritz er ogsaa saa bedrøvet over Sørensens uheldige Omstændigheder, og vil saa gjerne tjene en større Sum, som han saa kunde indskyde i Forretningen, og igaar fik han den Indskydelse at sé, om han ikke kunde vinde Præmien som er sat paa at fange Urtyven, og han har lagt en Plan, nemlig at gaa ud om Aftenen sént, naar Alting er stille, for han siger, at naar han saa gaar langs Husene og lytter, og saa et Sted hører det sige Dikkedik i en voldsom Grad, saa véd han hvad Klokken er slaaet, og at Tyven har gjemt Urene der. Og nu har han i fire Nætter i Træk været paa Jagt og kommen hjem henad Morgenstunden ganske fortumlet og forfjamsket af at gaa og lytte, og har den voldsomste Hovedpine hele Dagen efter og jeg synes hellere, han skulde lade den Urfugl flyve, og lade Politiet om at fange Mester Urian, men Fritz mener, han kan nok holde ud et Par Aftener endnu, og det var jo dejligt, om det kunde lykkes, for vi er rigtig nok slemt i Knibe og har ikke Raad til nogen Verdens Ting som f. Ex. til at gaa hen og høre Herman Bangs Fru Mentor, saa vi lod bare Petrine, som selv spiller Klavér, gaa derhen, og naar hun saa kom hjem, spillede hun det Vigtigste efter Gehør, og der var for Resten flere Ting vi kjendte, for det lød som »Ander schøner Blauendonau« og »Standartentrækker«, og de andre gamle Lumbyere. Og véd De hvad, søde Fru Schrøder, det kan være godt nok med Alt det Nye, men det Gamle er dog altid meget bedre, som nu Skram, som de vilde sætte af for ham Lange. Men Fritz siger Svenskeren kan aldrig sejre, naar han skal slaas baade med Peter Skram og Niels Juel, for det strider baade mod Traditionen og Danmarkshistorien, og nu tilsidst har endogsaa O. Malling taget sig af ham, hvad Fritz sagde var en af Mallings store og gode Handlinger. Og Gud søde Fru Schrøder, det var de sex Spiseskeer, og De kan saa trygt overlade mig dem, for selv om Sørensen gaaer Fallit, skal jeg nok putte dem til Side, men jeg tror Sørensen holder, for nu er han begyndt at spekulere alabæst og det er den rene Gevinst for Øjeblikket. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Reisebrief.

Kopenhagen, 13 November.

Liebe süsse Minette!

Verfliessen sind die schönen Sommerabende auf dem Schloss Itter in Tyrol, wo Du und ich mit einander in fröhlichen Tändeleien spielten. Einsam miauest Du auf die øde Terrasse oder kletterst auf den mondbeglänzten Dächern umher, deinen klagenden Lieder im sausenden Stürme herausächzend, und ich Dein heimlich Verlobter, dein treuer Kläcks, muß im fernen Norden verweilen. Ach wie ich hasse diesen Herman Bang, der meine liebe berühmte Herscherinn nach diesen kalten Länder zu reisen bewegt hat. Warum hat die liebe Frau Menter doch diesen erbärmlichen Jüngling mitgenommen? Die Finländer haben ihn zwar applaudirt, aber unter civilisirten Menschen wagt er ja gar nicht auftreten? Ich hätte sein grüngelbblasses Gesicht schon manchmal zerkratzt, hätte ich nicht gefürchtet es durch einer solchen Tatovirung schøner oder doch mehr kriegerisch männlich zu machen. Meine liebe Herscherinn muss nun, statt bei mir zu verweilen und mich liebkosend zu streicheln, jeden Abend concertiren, und ich armer Kater muss dann ganz muttersallein auf Hotel sitzen und mich langweiligen. Gestern Abend ist Sie nicht einmal nach dem Concert zurückgekehrt, sondern mit dem Hermann auf Studentencommerz gefahren. Hat wohl geglaubt, dass ich hier ruhig bleiben wollte! Sie hätte wissen sollen, daß hier keine Katze — und auch kein Kater — zu Hause war. Ich hatte eine Invitation von königlichem dänischem „Katerverein" empfangen, und ohne meine Herrinn was zu sagen, schlich ich mich, als sie weg war, ganz leise aus dem Hotelle nach dem „Katerverein". Hier wurde ich von den fünf Kateren, welche in diesem Vereine präsidiren, sehr freundlich empfangen und auf einem grossen Dach, das als Vereinslocal dient, geführt. Als ich hereintrat, intonirte das königlich dänische Katzenliedertafel ein Gesang, dessen erste Vers so war:

„Oh Kläcks, Du himlischer Kater!
Du bist ja jetzt auf der Mode,
Und darum, wie im Theater,
Wir klatschen mit unserer Pfote:
Miau!

Worauf sie drei langen und drei kurzen Miau's rufen und in den Pfoten klatschten. Ich trat hervor, verbeugte mich lächelnd und trug einige Bravourarien vor, z. B. ein „Spinnerlied" im Kis-Moll und die Rhapsodie „Auf'm Flügel Bekkers aus St. Petersburg". Die Anwesenden waren enthusiasmirt, doch glaubte ich zu bemerken, dass ein alter Kammerkater nicht ganz zufrieden schien. Ich erfuhr später, er hatte geglaubt, dass ich hier Engagement als Operist suchen würde, und fürchtete, dass ich ihm seine Solopartien abnehmen sollte. Als er aber merkte, dass er sich getäuscht hatte, ward er sehr aimabel und kreuzfidel. Er hiess Peter, und hatte mehr Jubiläen erlebt als je ein Kater noch einkassiert hat. Nach die Concert ward ich von den Katern auf einem Seperatdach geführt und mit Fischgraten reichlich tractirt. Als wir uns satt gefressen hatten, gingen wir auf dem Vereinsdache hinauf, und dort waren grosse Wannen mit Milch und Rahm — was sie „Milchpunch" nannten — hervorgestellt. Dann ward poculirt und schöne Reden für mich gehalten. Ich ward mit allen berühmten Katern der Welt verglichen z. B. mit Whittingtons Katze, mit dem gestiefelten Kater und mit Hofmanns „Kater Murr". Die königlichen Theaterkatzen waren eingeladen, konnten aber nicht Permission anderswo als auf die priviligirten Bühnen aufzutreten, erhalten. Um Eins Uhr nahm ich Abschied, wurde aber von den jungen Katern nach dem Hotelle escortirt. In Kopenhagen gehen ja viele Hunde des Nachts los, und freilich sagen die Oppositionsblätter, hier sei allgemeine Maulsperre. Gilt aber nicht für die hündischen Maleficanten, sondern nur für die menschlichen Rabulisten, welche keiner Katze und — keinem Kater — Leid anthun. Eben als ich wohl in meinem Korbe einstallieret var, kamen die Studenten mit Frau Menter ziehend. Die Dänen lieben die Thiere, darum nehmen sie oft den Pferden vom Wagen und machen selbst die Arbeit. Nun Ade, liebe, süsse Minette! Bleibe treu! Ich muss weiter gegen Norden, wo die alten Schweden wohnen, fahren.

Dein ewig Dich liebender
Kläcks.

P. S.
Ich kratze doch den Hermann!

Den ny Samson

paa

en gammel Melodonte.

Jeg synger ikke om Chrestens «danske»
Og heller ej om de «Evropæer»,
Der lader, som de er indenlandske,
Men kun om Eedvard og hans Hjertenskjær,
Dalila dalilala.

Alt tidlig daared' den danske Scene
Hans Sind og Sans med en magisk Glans;
Han drømte tidt om, det tør man mene,
At Fru Thalia var bleven hans
Dalila osv.

En Dag han rask sin Beslutning fatter
Og strammer op sig som Trubadur;
Hos Kong René til hans kjønne Datter
Han agtede at gjøre Kur; men lur
Dalila! osv.

Endskjønt han gjorde sine Hoser grønne,
Thalia var saa grusom, som hans Ben;
Hun vilde ikke hans Troskab lønne,
Men viste sig imod ham som en ren
Dalila! osv.

Saa skrev Kritikker han «om Skuespillet»;
Moralen i dem var dog lidt lax.
Han har i dem hver Aktrice villet
Betyde, at hun være bør en Slags
Dalila! osv.

En Aften blev dog hans Tanker bistre,
Ad Hostrup ilde han grinede,
Imellem «Gjenboernes» Filistre
Han ikke fandt det, der lignede
Dalila! osv.

Men Holger Drachmann som *Chresten Madsen*,
— En Goliath blandt Filisterne —
Gav «*Politikens*» Samson svært paa Kassen.
Ja, det kan hændes, der vankede
Da-da-da-dalila! osv.

Den stakkels Samson var nylig klippet,
Da de hinanden røg i Haarene,
Og derfor Styrken ham skjændig glipped',
Trods hans «Besøg» hos sin bedaarende
Dalila! osv.

O, liden Eedvard, din Skæbne trist er!
Men vogt dig vel for Thalias Garn;
Thi faar en Jøde Knubs af en Filister,
Er Skylden hos det Pokkers Pigebarn
Dalila! osv.

Absolut Bortsalg.

— Væsenarti! Skynd Dem aa køv, lille Madam!! Skynd Dem bare!!! Væ-æ-æhsenarti! Dailie, saftie Gravenstenere!! Skynd Dem aa kom, els æjer je dem Kraft stajle maj sæl!!!

Tilsynshavende.

— Pas paa, den inte flyr, mens je stikker ing etter en Stige!

„En betænkelig Vildfarelse“

I *Morgengnavet* for den 15de
En Leder af Hr. Berg man saa';
Den var aldeles ikke skjæmtende,
Nej, han var Alvorsmand derpaa,
At han, den første mellem fordums Degne,
Som kommen er saa galt af Sted,
Tør Ordet ta'e paa «Fædrelandets Vegne»
Og paa den «lovlige Forfatnings» med!

Han, som paa Holstebro-Tribunen
Slog om sig med en Hoben store Ord
Og hjalp i Halmen ned fra Dynen
De Stakler, som ham Troskab svor,
Som ganske ugenert har ladet,
Som om han glemte alt, hvad han har sagt,
For ej at komme selv i Fidtefadet
Hos dem, han heri havde bragt.

Han, som har af sin aabne Pande pralet
— I Tingets Sal naturligvis —
Og sort «de falske Underskrifter» malet,
Som paa Adressen om vort Forsvar gi'es,
Men som, hvor Tinget ikke kan beskytte
Hans Ord, og Sagen ham for Brystet faldt,
Tog det Parti at holde Bøtte,
Skjønt han blev «Æreskænder» kaldt.

Han, som hvad Holdning angaar, ter sig kummerlig,
Hvad enten han er «Mandfolk» eller «Mand»,
Og som er ellers kun gebommerlig
I Rollefaget: Klodrian;
Han, som med tomme Fraser skyller
I hver en Kro sin tørre Hals,
Og som blev trukken hjem af Stadens Bøller
Som Forspil til en Rude-Klinkevals!

Han skulde altsaa nu ha'e Lov at tale
I Fædrelandets og i Lovens Navn!
Nej, stop Hr. Berg, vi er dog ikke gale,
Og der er langt endnu til Fastelavn!
I Fald endnu De tror, De er Profeten,
Som med et Ord kan stille Landets Sorg,
Saa er De mer vild paa Karethen,
End da De kjørte til Amalienborg.

Erklæring.

Højtærede Hr. Redaktør!

Jeg vil ikke gjøre mig bedre, end jeg er, men rent ud tilstaa, at jeg er bleven dybt krænket, fordi der ikke er en Moders Sjæl, ikke en Gang min gamle Ven Peter Schram selv, som har tænkt paa at spørge mig, om jeg ikke vilde sætte mit Navn under paa Deklarationen — jeg mener ikke Stykket, men det musikalske Testimonium, som vores Musikavtoriteter har komponeret for Schram og tilegnet ham for en dybere Stemme, men endnu kraftig Røst. Det var saamænd ikke min Skyld, at jeg ikke fik et Poplesislag eller en Guldsot paa Halsen, da Bollerup læser Erklæringen op af Avisen og spørger, hvorfor mit Navn ikke staar der mellem Bielefeldt og Axel Grandjcan, hvor Ernestine Bollerup jo skulde staa efter sin Orthografi; men jeg tog mig i det og lod, som jeg godt vidste, hvordan det Hele var gaaet til, nemlig at Schram endnu havde været i Besiddelse af saa megen Bevægelighed, at han kunde løbe omkring fra Herodes til Pilatus — eller fra Hartmann til Paulli, vilde jeg sige — med sin lange Liste for at faa tusind og tre Underskrifter, og at han ogsaa havde været hos mig med Erklæringen og sin endnu imponerende Holdning, men at jeg havde sagt Nej, fordi jeg ikke vilde være med til at lange Svendsen saadan En ud, for jeg vilde først se, hvad det blev til med den Kontra-Erklæring, som jeg har hørt, at Balduin Dahl, C. C. Møller Carl og Georg Lumbye, Gottschalcksen og Nikolaj Hansen nok tænker paa at udsætte enstemmig, nemlig at Svendsen virkelig er en meget ordentlig Dirigent, hvad der jo er et stort Vidnesbyrd om deres Alles Upartiskhed og jo vil støtte Fallesen gevaldig.

Saa troede jeg oprigtig talt, at dette musikalske Mellemakt var, som man siger, ved at dø hen af sig selv smorzando og rallentando; men da jeg saa kommer sidste Tirsdag i min Loge, fik jeg rigtig nok noget Andet at høre. Alle baade mandlige og kvindelige Abonnerendes hos mig var de enige om, at vi maatte støtte gamle Peter Schram af al Magt, for for det Første var vi jo som en Slags gamle Kolleger, eftersom vi snart kunde holde Jubilæum paa Abonnement i den samme Loge, og han jo allerede et Par Gange havde holdt halvtredsindstyve Aars Jubilæum, og for det Andet er der faa Abonnementskredse, som har saadan en Bunke dramatiske Nerver som vi i vores Loge, og det af den rigtige Slags, som de tyve store Musikprofeter taler om, saadan at nemlig kun dc, der selv er i Besiddelse af den, kan vurdere den Nerve. Og saa blev jeg opfordret til at forfatte en saadan Attest og lade den gaa rundt til Cirkulation i Mellemakten og saa sende den til Offentliggjørelse i Deres ærede Blad, og det gjorde jeg saa Altsammen, medens jeg saa paa «Den flyvende Hollænder», *og derfor blev Attesten maaske ikke saa fint skreven som Komponisternes, men af lige saa god Mening, tør jeg nok sige — ja, nu kan De jo selv se, for her er den:*

«Undertegnede bevidne herved, at kongelig Kammersanger Peter Schram, der har været i det kongelige Theaters Tjeneste i over hundrede Aar, hvorfor Beviset foreligger i de to af ham afholdte halvtredsinstyve Aars" Jubilæer, i denne sin lange Tjenestetid har opført sig skikkelig og til vor fulde Tilfredshed. Han har været flink og villig til sin Gjerning og har aldrig været slem til at ødelægge noget, ligesom hans Renhed som oftest har været upaaklagelig, derimod har han ikke altid været fri for en hæslig Vane til at svare, saavel paa Scenen som i Aviserne. Dette føle vi Trang til som en Coda at sætte til det af forskjellige Komponister repeterede Trompetstød.

(20 Underskrifter).

Ja, Navnene skal De ikke offentliggjøre, for det kom

mer jo egentlig ikke Publikum ved, hvem som der har abonneret i min Loge; men jeg vil dog forberede Dem paa, at De til næste Nummer af Bladet kan vente Dem en fortsat Erklæring af dem, der kun har halve Pladser i Logen og derfor ikke var der sidste Tirsdag.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Efterat ovenstaaende var trykt, er Hr. Kammersanger Schram falden Kammerherren til Fode og har derved gjort Attesten for Skikkelighed overflødig. Hr. Schrams næste Rolle vil efter Forlydende blive «Charlatanen» *i* «Elskovsdrikken». *Red.*

Café du palais.

Idag aabner Hr. Niels Larsen anden Del af sine Bal- og Selskabslokaler, — han er fornuftig, han lader ikke Referenterne se Alt paa en Gang.

Elegant, pompøst, komfortabelt, lunt, hyggeligt, luxuriøst, — stor Stil! Schimmelmann har aabnet sine Haller for Hr. Larsens øvede Haand, som Østersen aabner sine Skaller for Kokkens Kniv.

* * *

Fra Bredgade svinger Ekvipagerne ind ad den berømte Sandstensport, der endnu mangler, og ruller hen over det hvide, smulrede Murgrus, der ligger i Atelier'ets skarpe Lys blødt og hvidt som Flødeskummet paa en Lagkage.

I Palæets Dør Opvartere, ved Vogndøren en Tjener, paa Bukken Kusken.

* * *

Saa stryger de kniplingsbesatte Silkeslæb hen over Marmorfliserne som en Serviet, der børster Krummerne af Dugen. Op ad de skinnende Trapper, hvor Fløjlstæpper ligger En til Fode og de legemstore Figurer staa med Palmerne i Hænderne, gaar den lange Rad, det buntede Tog af Herrer og Damer parvis; Herren en Dame, Damen en Herre.

Venstre om, ind i det lune, hyggelige, luxuriøse Modtagelsesværelse; Tapeternes Farve er fyldig som Bourgogne, Møblernes silkestukne Betræk kjøligt som Iskager. Inde i Riddersalen ligger Middagsdugens Snedække over de mørke Nøddetræs Borde som Strøsukker over en Æblekage (lidt brændt).

Maaltidet er som en Drøm. Tungsindige Øjne, dybe, drømmende, fede, svømmende hvile paa Suppens stille Vandflade, der kun kruses let af en Stump Kruspetersille; Fiskens Kjød er hvidt og fast, skjært og fristende som en ung Kvindes; Ribsgeléen bævrer som Ens Hjærte ved den charmante *flirtation.*

* * *

Efter Middagen skilles Herrer og Damer. Hvor der er mageligt, elegant, pompøst, komfortabelt i Røgeværelset; nøgne Hyrdinder skue fra Væggene ned paa Rygerne, der dovne i Chaiselonguer, fjerende let som Vingele! Hvor der er komfortabelt, pompøst, elegant, mageligt i Damesalonen; kraftige Hyrder stirre ned paa Skjønhederne, der ligge henslængte i Lænestole, bløde som Appelsinfromage.

Saa begynder Dansen. Hvor forhen de højhælede Sko adstadig og gravitetisk traadte Menuetten, farer de spidssnudede Støvler af Sted i Galoppens Hvirvel og har deres Næse allevegne.

Allongeparykken vilde rejse sig paa gamle Schimmelmanns fine Hoved, hvis han kunde gjøre et Besøg i *Café du palais* fra Ligkisten.

Alt er fint, udsøgt, exquis, excellent og billigt — naar man er Medarbejder ved *Politiken.* *Per Sille.*

Spænd og Spark.

Pianofortestemmer Holst, som i Omegnen af Aalborg stemte Kammertonen temmelig højt op, er i den Anledning bleven bragt paa «Kammeret» deroppe. Han bliver naturligvis nok Martyr for den almindelige Stemmerets Skyld.

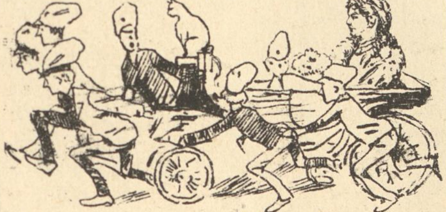
* * *

Der synes i den senere Tid at hvile en underlig tragisk Skæbne over Navnet Hansen. Først gik I. A. Hansen bort fra Skygge og Bedrag, saa oplevede man, at den «heldige» Hansen ramtes af et sørgeligt Uheld, der nær havde foranlediget National-Sorg herhjemme; derefter vækker Vexelerer Ludvig Hansen en bedrøvelig Opsigt ved sin storartede Fallit, og endelig fremkommer Folketingsmand Hansen (Menstrup) i *Morgengnavet* af 15. ds ogsaa med en Slags Falliterklæring, der ganske vist er mindre storartet, men i sin Art ligesaa bedrøvelig, som den foregaaende. Disse Varsler er ikke videre lovende for Hr. O. Hansen.

* * *

Ved Sogneraadsvalgene i denne Tid søger Venstre at vælge lutter fuldtro Venstremænd til Sogneraadslemmer. Saa skal Visnepolitiken nok paa Sognet med det første.

De Danskes Vej til Ros og Magt.

Mel.: Lott ist todt.

Læg op og kjør! — Lad vær og grin! —
 Man snakker og man prater
Saa møjet fint og pænt om dis-
 se hersens Diplomater!
Men immer gjør de Buk paa Buk;
 Nej, jeg si'er bare: Ta' den
Med Ro: Vi Folk paa Bukkene
 er fø'ste Magt i Staten!
 Hej hop! — Spring op,
 Og husk, hvad jeg har sagt:
En Drosje nu til Da's
 er Danskens Vej til Ros og Magt!

Hvad var vel hele Chresten Berg?
 Skjønt Korsgaard sla'r paa Trommen,
Det Skind nok nær var revnet, da
 han skulde ing i Brummen!
Men Vennerne hang trolig i,
 de lappede ham sammen
Og haled' ham i Drosje rundt
 til Bøllelavets Gammen!
 Hej hop, spring op!
 Der sad han uforsagt,
Ved det at Drosjen er
 «de Dansk«s Vej til Ros og Magt!

Hr. Schram gi'er Mephistopheles;
 Men det var da som Fanden,
Hr. Svendsen — trods Adressen — ga'
 Adresse paa en Anden!
Men Peter han er lige glad, —
 han sparer paa Galosjer
Og kjører væk fra Sjæfen a'
 i bar Studenter-Drosjer!
 Hej hop! Spring op!
 Nu gaar'en løs, giv Agt! —
Jo, Peder Skram han kjender
 Danskens Vej til Ros og Magt.

Fru Menter gi'er en pæn Koncert,
 og svært fornøjet er man,
Om osse hendes Popper-dreng
 er vores egen Herman!
Og hun ved Sold gemytlig gaar
 omkring og drikker Dus'ser,
Til hun om Morningen paa dansk
 bli'er halet hjem af Russer.
 Hej hop! spring op
 I Kammertone-Takt! —
Naa, er saa ikke Drosjen
 Danskens Vej til Ros og Magt?

Ja, om man saa med Storkors gaar
 i Stedet for med Brosje,
Det er det bare Vand, naar ej
 man trækkes hjem i Drosje!
Hvis du vil blive no'et Stort,
 maa du s'gu op og kjøre! —
Moral: Giv immer Kudskene
 en fem og tyve Øre.
 Hej hop! Spring op!
 Kjør videre, giv Agt! — —
Ærbødigst En, der gjør i
 «Danskens Vej til Ros og Magt».

Som Omslag medfølger et illustreret Annonce-Tillæg.

Djævlebesættelse.

Kor: Det er Satan selv, | Vore Angreb møder
Som har døvet Sværdet; | Han uforfærdet!

Faust II. Akt, 3die Scene.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.

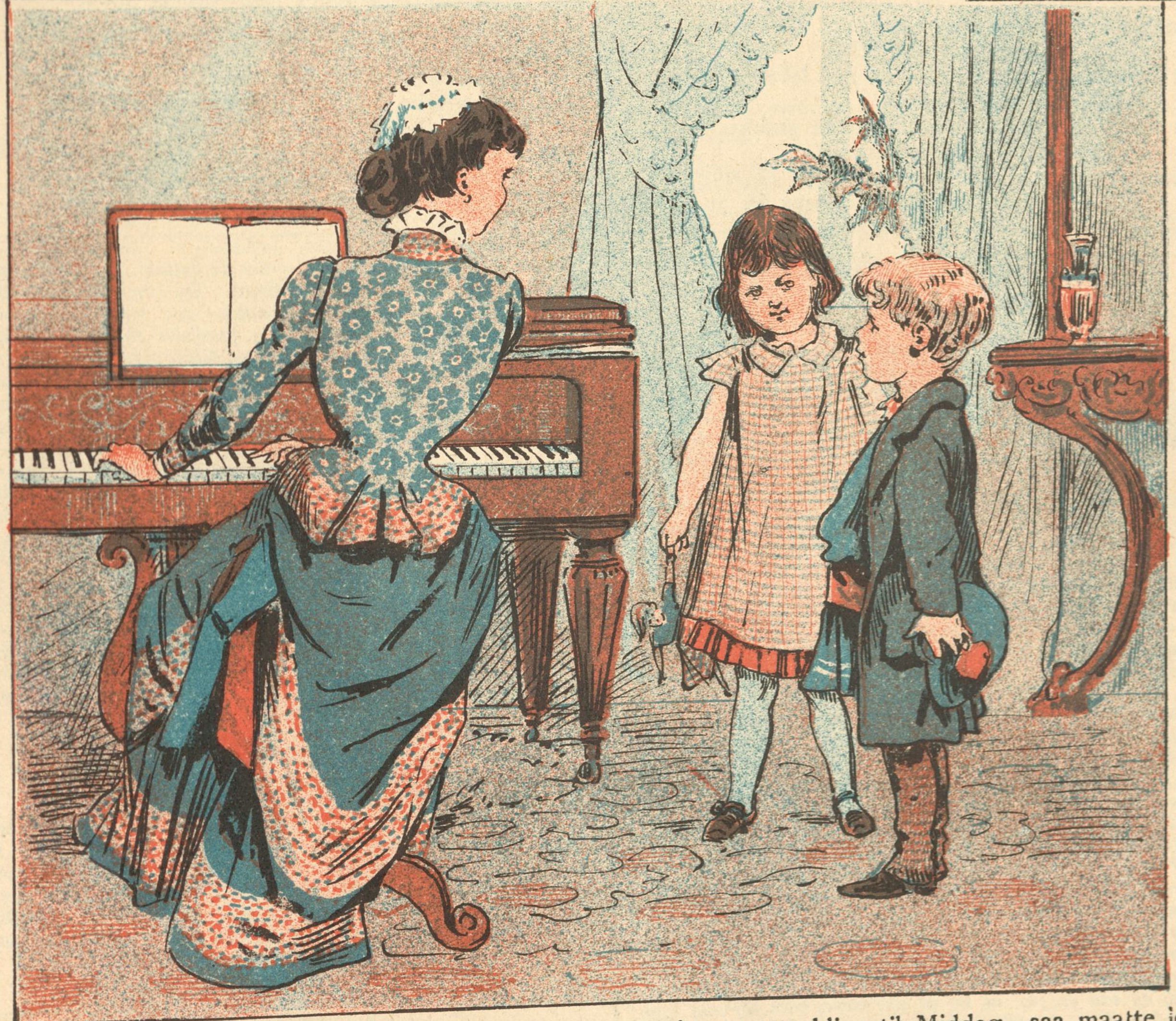
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 48. Torsdagen den 26. November. 1885.

PUNCH.

Invitation?

— Jeg skulde hilse fra Mo'er og sige, at dersom jeg maatte blive til Middag, saa maatte jeg gjerne blive.

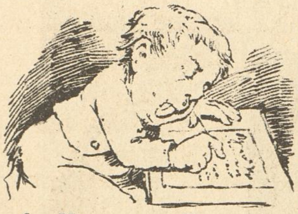

Konkurs.

Der er saa tyst i Landet,
Og Vælgerfolket kjeder sig forbandet,
Kun hist og her det harmer
Sig lønlig over Mundkurv og Gensdarmer,
Som, hvis vi rent ej fejler,
Humøret tog fra Venstres glade Kegler,
Der sikkert ej har villet
Havt den Slags Hunde med i Keglespillet.
— Saadan kan alt forvandle
Sig paa en Studs, naar mindst man det formoder!
Nys sa'e de kloge Ho'eder,
At nu var Tiden kommen til at handle.
Og nu de just saa vidt er,
At de paa Ny forlegne
For «Midler» er, og Tiderne sig egne
For dem, der handle, særlig til Fallitter.
— Ja, nægtes kan det ikke,
At «Huset» BERG & Co. er net leveret
Og sikkert som falleret
En Dag maa Bud til Skifteretten skikke.
Forgyldningen og Glansen
Gaar af det som af Huset LUDVIG HANSEN:
— Det Firma, hvorom «Folket» fik at vide,
At det halvfems Procenter
Gav Vælgerne i Renter
Og dog blev regnet blandt de mest solide,
Ser nu med Skræk tilbage
Paa sine gyldne Løfters glade Dage;
Thi for at «handle» og at «spekulere»
Til Huset Vælgerfolket trygt betroede
De «Midler», hvorpaa selv dets Vel beroede!
Nu er de opbrugt! Der er ikke flere!
Selv fløjten gik de fyndige
Midler, hvormed man sad fra «de umyndige»,
Der skulde Huset støtte
Med Riffelringen og i Bøssen spytte,
Og ingen Trøst man har i
Det Faktum, at paa Venstres Børs besværer
Selv *Morgengnavets* egne Aktionærer
Sig over, at dets Kurs naar aldrig *pari*.
Trindt om paa alle Kanter
Optaarnet er om dem Gjenvordighederne,
Og til det sidste Lederne
Har lutter Uheld havt som Spekulanter.
Skjønt de var svært aktive,
Kan Førernes Aktiver langt fra strække
Til Hælvten af Passiverne at dække,
Derfor de nu maa holde sig — passive.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Du kan tro, den har vaaren styg! Nemlig med Krisen, og jeg og Aron Jacobsen har vaaren lie ve at spele Bangerotter. Fordig vi hadde sadt «Di frisindige Drænges Ongdomssamfunds» Kasebeholdning hos Aron sin Fætter, som er Bankkié og voldsom livli til a spekumlere a la Haase paa Børsen og vele gi vos ti Prosenter, og den var paa 1 Kr. og 73 Ører, som vi maatte ha erstattet, ves han var røjen, som han var lie ve, og vi tore igge gaa eng og spøre, fordig de var saa flovt, men Aron sa a de var med Vækselerere lisom me de köngelie Theatter, a naar di bare har Pladderne udenfor Botiggen, er der ingen Ting i Vejen, og en Maaren kom Aron og sae, der var ingen Pladder, men di kom op a Daen, men vi to allieveller di 1 Kr. 73 Ører ud a Forædtningen og sadte dem i Knaldviskelær, som vi solte i Smaapartier i Frikvarteret og tjente 12 Ører, Og Lerene komfiskerede de Alsammen i næste Time. saa imaaren forsædter vi Hannelen. Men jeg er bleven en Heldt. Fordig jeg skælte Knubstrup ud for en Faabrøder og Engbrustyv forledden Aftning paa Gadden, da han gig jæm, og de var saa mørgt, a han ku igge se væm de var. Og di storre Drænge i øverste Klasse sa, a de sku je bare ha prøvvet paa Skollen, men di ka tro Nej, je vel igge ha Klø a Knubstrup, fordig han peler føst alle de Stillebøger man har puttet paa Røggen ud, innen han slaer, og det er væmelit. Men saa sa di, jeg var en Kujon og en Paaltron, og saa sa jeg, de ku di sæl være, men jeg vele igge udfodre dem, fordig jeg vele igge ha Klø, men Aron fandt paa, jeg skole opfodre dem til a udfodre maj, va vi veste di vele barre grine a, fordig di slaas igge med saa smaa Drænge som vos. Og di grinde, men jeg slab for Klø og er allievæler en Heldt. Og forledden hadde vi stort Gile i «Ongdomssamfundet,» vor vi hadde engviteret fire Bønerdrænge udde fra Snollelev eng tel og hadde et mørderlit Grin me dem, for vi beldte dem eng, vi var Repressentundter for ale di køvvenhavnske Drænge, skøndt vi var kons en sex-syv Støkker, og vi køfte en Flaske Banko og tragterede dem me obe paa Arons Værelse og lærte dem a sønge «Ned me Knubstrub» og pive i Fingrene, men di var domme, og vele bare se Runnetaarn og Hesten paa Kongens Nytaarre, saa vi ble kedde a dem og di ble fulle og brægede saj, og trodde di sku krepære. Og de er majet got me Folgelihed og den Slags, og Aron og jaj skræver osse paa en lille Histaarie, om vordan di to Livvet a Sæsar, da han vele engføre Praavisaarrier i de yamle Rum, men Danelsen er dog de bæste, og jaj er allievæler glad, baadde Aron og jaj er danede Mænsker me den højeste Oplysning, der kan erholdes i en ong Aller. Og nu skrævver vi Værs omkap, fordig de er bleen moderne. Og jaj har gort en lang Degt om Knubstrup, der begønner saaledes:

«Hr. Knubstrub han er væmeli
Han er en grom Tyrrand.
Og derfor har jaj osse svoren hæmeli,
Jeg skal nok ved Lejlihed blive hans Banemand.»

Aron har osse skrævvn en Ballade og sier sæl den er majet bæder end min, for der er mange flere Føder i hanses Værs, men vi har sent dem bæge til Brandessernes Avis, og nu ska vi se, hvæms di optar føst. Ka Du skræve Værs, saa send vos barre Noen hærned, men di maa helst værre oversat paa Dansk for a vi ka forstaa Meningen.

Helsen og Broerskab og Ned me Knubstrup.

Din hengivendes

Einar Jorrensen.

P. S. Englagte Bolsjer beddes Du igge for Smaa!

Det er en stor Fejltagelse

at tro, at Kjøbenhavns billigste Skrivestue er i Kirkestræde, hvor Lygten hænger udenfor. Den er derimod i Kastellets Artilleristok 14, hvor Undertegnede lader sit Lys skinne indenfor, og hvor som sædvanlig alt Skriftligt besørges prompte og expedit samt frit tilbragt saavel i Byen selv som i Forstæderne. Officielle Festsange, Fædrelandssange, etc. affattes ikke ganske enslydende og leveres i saa stort Antal, som ønskes af vedkommende Kommite, til en Pris af to Øre pr. Petitlinien eller dens Plads. Selskabssange til privat Brug expederes over opgivne Motiver til 5 Øre pr. Linien, vedlægges Indbydelse til det paagjældende Selskab, gives 50 pCt. Rabat, naar det er Middagsselskab, 25 pCt. for Aftenselskaber.

Endvidere leveres til Brug for Blade og Tidsskrifter politiske Artikler, sociale Debatter, Smaastykker, Skandalhistorier, o. s. v. til Dagens billigste Notering. *Mosaiker, Akvareller, Tanker og Billeder,* Digte og Noveller faas til halv eller yderligere nedsat Pris i enhver velassorteret Boghandel.

Velvillige literære Anmeldelser, saavel af hele Værker som af enkelte Stykker, leveres færdige paa 1 a 2 Dage af vore dygtige Tilskjærere og forsendes til Provinserne mod Efterkrav. Næst at henlede D'Hrr. Forlæggeres Opmærksomhed herpaa skulle vi ikke undlade at bemærke, at ingen Anmeldelse udgaar fra vort Etablissement, uden at den passer Vedkommende. Særdeles rigt Udvalg af saavel extra som ordinær Ros og Berømmelse i forskjellige Farver og Kvaliteter føres stedse paa Lager til Fabrikspriser. Selvros betydelig billigere.

Af Hensyn til vore ærede Kunders Bekvemmelighed hidsætte vi nedenfor en Anmeldelses-Blanket, som enhver Forlægger, der ønsker at sikre sine Forlagsartikler en hæderlig Omtale og sig selv en glad Alderdom, blot har at udfylde og derpaa i frankeret Stand nedlægge i en Postkasse tilligemed et helst elegant indbundet Exemplar af de paagjældende Bøger.

I Haab om at enhver Læser vil unde os sin Søgning og prøve dette for første Gang her i Landet fremstillede Fabrikat, tegner

Med Højagtelse

Martin Knauerkok.

14, Kastellets Artilleristok. 14.

Anmeldelses-Blanket.

Undertegnede Forlægger tiltræder herved Subskription paa Deres Anmeldelses-Abonnement og indmelder foreløbig følgende Bøger til Optagelse paa deres Lister og Cirkulation i Provinserne.

(Underskrift)..

№	Forfatterens Navn.	Alder og Fødested.	Rang, 1ste, 2den eller 3die Klasses.	tilhørende hvilken Lejr, højre eller venstre.	Bogens Titel.	Hvornaar skreven.	Hvad har vedkommende Forfatter før skrevet?	Hvorom Bogen handler. Om alvorlig eller humoristisk.

Anmærkning. Spørgsmaalene i sidste Rubrik bedes besvarede saa udførlig som muligt, da vi selvfølgelig ikke har Tid til selv at læse de tilsendte Bøger igjennem.

En Mefistofæl Historie.

Mefisto sad højt paa den høje Hest
Og sang falleri fallera larila;
Hans højrøde Kjole, den klæ'er ham dog bedst,
Skjønt Somme vil sige, den svært falder a'!

I Peters Lukaf laa Mefistos Kjol,
Hej, falleri fallera falleri la;
Men Lange sprang op paa den selvsamme Stol, —
Og strax faldt til Chefen der Grovheder a'.

Ach, du lieber Al-got, hvor Chefen han fik,
Formedelst hvad Lange i Kjolen bedrev!
Selv Hartmann paa vældige Vildmænd gik,
Og Malling sang Solo, og Paulli skrev Brev.

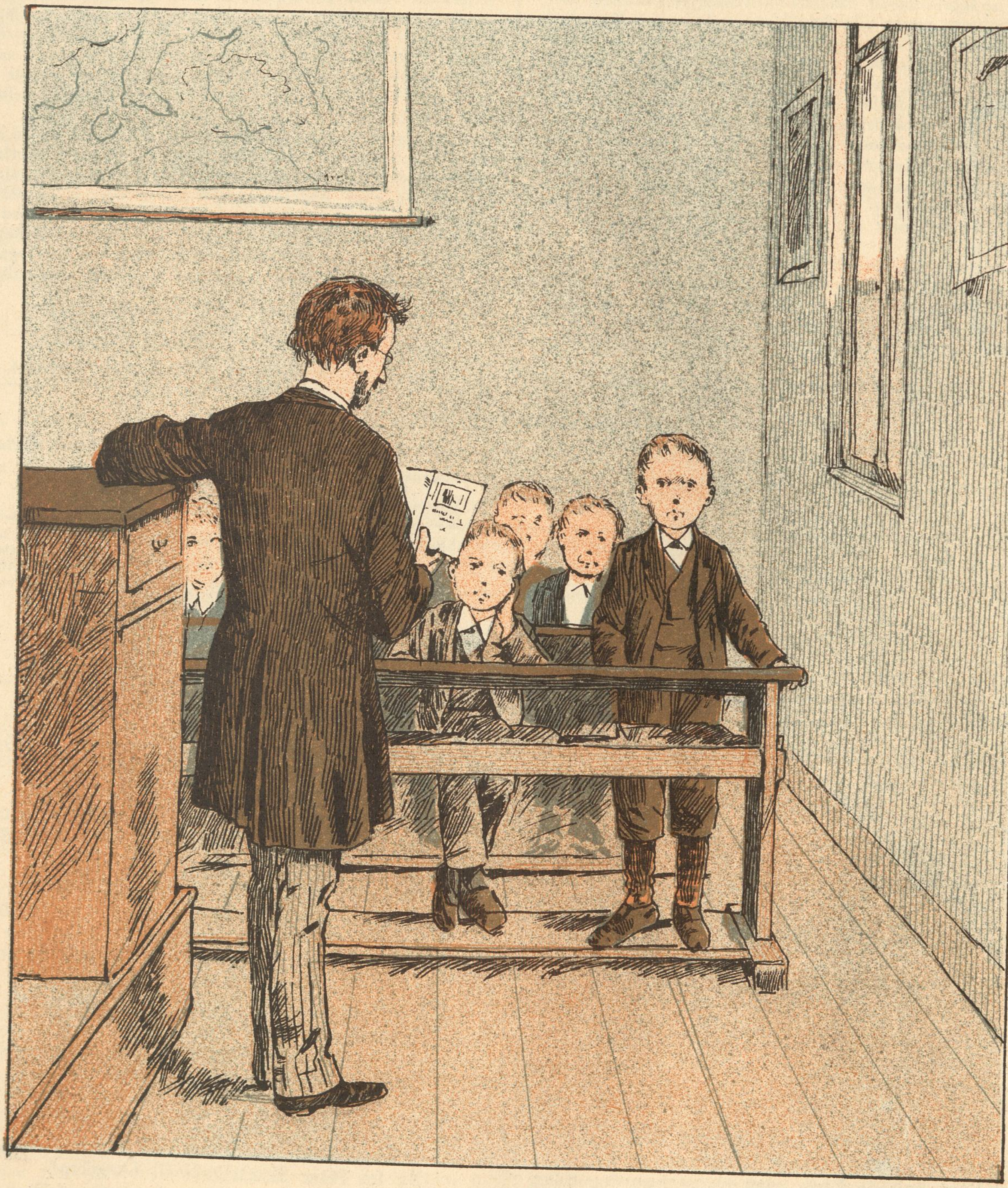
De skreg efter Noder, og Pressen gav Hyl!
Og Svendsen han blev Fanden hakke mig ræd;
Og det var nu bare Mefisto's Skyld! — —
Men Peter sa'e kun «*Feu* for Satan!» og græd.

Da Peter saa ind til sin Kjole saa
Og sang *maestoso*: Tra la larila!
Saa laa der et Par tusind Kroner derpaa, —
Og strax desse Vej han med Sølvtøjet sa'e!

Saa flytter da Chefen og Svendsen i Ro
— Mens Peter han bukker og synger Hurra, —
Nu fra Peter Skramsgade til Langebro!
Men Schram i en højere Løn-gang faldt a'.

Og Peter fik Penge, da Chefen fik Klin,
Hej falleri fallera falleri la!
Og saadan blev hele Musiken til Grin —
Men til Peter en «glad Alderdom» falder a'!

Populær Misforstaaelse.

— Naa Peter, hvordan gik det saa fremdeles med Job?
— Jo, saa blev han slaaet af Bøller.

Dette var ikke Meningen.

— Hvad syntes Niels Hansen saa om Papegøjen, vi forærede ham.
— Jow Tak, Hr. Agent! Men hun war liggodt nøj sej!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing,

LXXVI.

Kjære Fætter! Var jeg Præst,
Jeg om **Pesten** *vilde tale*
Og i Ord et Billed male,
Hvordan til en munter Fest
Gjæst ved Gjæst
Bænket sad i gyldne Sale,
Vinen flød
Og i Marmorkummen gjød
Sig et Springvands Straaler svale.
Som man der nu allerbedst
Livet nød,
Medens ud af Gildets Glød
Raadhedsflammen
Højt mod Loftet ofte skjød,
Pludselig en Pavse brød
Isnende den hele Gammen,
Thi den Vært, der nys med Brammen
Skjænked Vinen dunkelrød,
Pludselig var sunken sammen
Kold og livløs, bleg og død.
Og et Ord, som, hvisket tyst,
Steg fra hvert et ængstet Bryst,
Bredte over Alt sin Skygge,
Spredte Gru, hvor før var Hygge.
„Det er **Pesten!**“ *hvisked man,*
Den, som med sit Smil det stygge
Hver en Læge trodse kan;
Sejrende i hver en Dyst
Slaar den al Ting ned for Fode,
Stærke, Svage, Onde, Gode;
Griber om sig som en Brand,
Lægger øde hvert et Land;
Der, hvor Kornet frodig groede,
Skaber Pesten Ørkensand.
Selv den store, travle By
Tømmer den; dens Aande rammer
Hver, som vil dens Favntag fly;
Til dit Kammer
Vil forgjæves angst du ty;
Tung som Bly
Falder paa dig Sotens Hammer;
Intet Læ og intet Ly
Gives der mod Pestens Jammer.
Pesten gaar omkring paa Gaden,
Pesten fylder hele Staden,
Mejer Marken, fylder Laden;
Er Du fejg og ej tør kny,
Er Du frejdig, kjæk og kry,
Lige meget! Husk blot, Raden
Kan til Dig, før Morg'nens Gry
Strør med Roser Nattens Sky,
Komme, saa at Graverspaden
Muntert Arbejd faar paany.
Ser Du, Fætter, saadan gik
Nys herhjemme Guldkalvdansen;
Højt om Tindingen sad Kransen,
Glæde var i Alles Blik;
Da — med Et — et Stød man fik,
Saa man tabte nær Balancen
Og i Skræk og vild Panik
Gik fra Samlingen og Sansen.
Revner slog den faste Jord,
Børsens Stjerner misted Glansen
Og forsvandt i Sørgeflor.
H. P. Hansen
Sidste Kort af Haanden spilled';
Saa gik **Mohr'**,
Og af Redning blev ej Spor.
En Rubin
— Den, der smykker Laurids **Bing** *—*
Ogsaa ned paa Gulvet trilled;
Heldigvis med Møje stor,
Før »Rubin« blev til »Ruin«,
Op igjen man den dog pilled';
Nu den straaler atter fin.
Rundt omkring
Rygter for,
Og selv Folk, der ellers tror
Næstendels paa ingen Ting,
Raabte højt paa Brand og Mord.
Stormen atter af dog stilled';
Kun derovre, hvor Du bor,
Blæser Vinden;
En og anden Matador,
Som endnu sig vigtig kror,
Ryger maaske dog af Pinden.
Krach, *det er det fæle Ord,*
Som hos Farisæer og Tolder
Næsten lige Skræk forvolder.
Lad os da vor Lykke prise.
At der Nogle er, som holder,
Nogen er, som er solid
I den allerværste Krise.
Levy *Stamme tæller Vise,*
Som i Nødens svære Tid
Var vor Lise.
De er' Ankerne.
Svajer Skibet hid og did,
Holder de det fast ved Bankerne.
Nu er Himlen atter blid,
Jobberne kan klare Tankerne,
Kinden er ej mere hvid,
Og ej slatne Pusselankerne.
Tror Du nu, at de har lært
Reb i Sejlene at tage?
Lektien — skjønt det synes sært —
Har De glemt om fjorten Dage.
Livet er tilvisse kjært,
Og naar alle Fuger knage,
Sidder man med Sorg og Klage,
Angrer dybt og sukker svært;
Men pas paa!
De, som nys paa Knæer laa,
Men som dog ej knækked' Halsen,
Snart paany beredt vil staa
Let i Sind og let paa Taa
Til en »Guldkalvdans« at faa.
Spillemand! Spil op til Valsen!
Du og jeg,
Som kun sjelden har tilfals en
Aktie, danser sikkert ej.
Heldet, véd vi,
Varer, som bekjendt ej evig;
Levyreglen paa vor Vej
Lyde skal: Stol kun paa **Levy!**

En æsthetisk Sans.

Man behøver heldigvis ikke at være i Besiddelse af den »højeste Oglysning« for at vide, hvorlunde den berømmelige Recencent **Trop** en Gang var forhindret i at overvære Tamburmajorens Forestilling ude paa Bakken »formedelst en Forkølelse, som havde slaaet sig paa Øret«. Men man kan des værre ikke undvære denne Oplysning, naar man vil studere de æsthetiske Frembringelser af Hr. **Trops** Efterfølger paa Bakken i Integade, Hr. Doktor **Eed. Brandes.** Der maa nemlig ogsaa være noget, der har slaaet sig paa Øret af ham; men om det er Forkølelse eller Eftervirkningen af de paa Bakken ikke ubekjendte »varme Vafler«, der har gjort hans Øre abnormt, det maa Vorherre og den højeste Oplysning vide. I et af sine opsigtvækkende »Digte« skriver Hr. Doktoren nemlig bl. a.:

Nu er da Tiden kommen,
Da man skal lukke **Øret** til;
Thi alt for megen **Tale**
Let leder Sjælen vild.

Man skulde heraf formode, at »Digteren« brugte Øret til at tale med, hvilket unægtelig er ganske vidunderligt; endnu vidunderligere er det dog, at samme »Digter« har faaet Øret opladt for at »høre Runer i Ravnens Skrig«. Naar man har faaet Øre for saa meget, kan Læserne sagtens forsone sig med, at Skjalden ikke har Spor af Øre for Forskjellen mellem Vers og Kragemaal eller at denne mærkværdig udviklede Sans ikke har sagt ham det mindste om, at det er fælt at høre en af »de smaa sorte« gjø, men værre at høre en »Evropæer« hoste.

Ja, man skal jo høre meget, inden Øret gaar af En!

Spænd og Spark.

Man kan dog ikke ganske frakjende Venstre en vis Omtanke. Da Tillæget til Straffeloven udkom, var det klart nok, at Venstre ikke længere kunde betjene sig af sin temmelig ubundne Skrivemaade. Men hvad gjorde »*Politiken*« saa? Den gav sig til at skrive i »bunden« Stil.

* * *

Efter at 19+1 Musikere forleden havde forenet sig om offentlig at erklære Kammersanger **Peter Schram** for **uerstattelig**, paatænkes det nu at danne et nyt Konsortium, som i Anledning af Hr. **Schrams** Udtalelser i *Morgenbladet* agter at erklære ham for **ubetalelig**

Da Spanierne var her...

Naa, synes De saa ikke, jeg er maarschom? De havde ikke troet det om mig? Aa, jeg be'er. Det gaar ganske natyrlig til. Alle de gode Ting, der bliver sagt hele Ugen igjennem, dem skriver jeg op og giver Borchsenius; det gaar ganske naturlig til. Assel er ganske jaloux, men han véd ikke, hvem det er, og paa *Morgenbladet* siger de ogsaa, at naar Nogen faar den mindste Anelse om, hvem det er, saa er det Hele forbi. Abonnenterne? Aa, de er saa glade, saa glade! Et Par af Bønderne fra Ringsted, som jeg i al Fortrolighed, naturligvis, fik fat i Knaphullet, de sagde, at naar de fik mit Søndags-Pluk, saa sad de i én Henrikkelse!

Et Besøg.

Endelig kom det længselsfuldt ventede »Bondetog« til Kjøbenhavn! Bønderne i Omegnen af Ringsted samlede sig under gamle Albertis Fane og drog til Badstuestræde, vel ikke i et Antal af 10,000, men dog temmelig nær derved. Der manglede kun et Par Nuller i Venstrehæren, men de blev ikke savnede; der var nok af dem endda. Blandt Deltagerne saas ikke mindre end to, der bar Navnet Schnack; som gav Studentersamfundets Lemmer dobbelt Anledning til at røgte deres Studenter-Samfundsopgave, at løbe i Byen med Schnack.

Byens mest fremragende Seværdigheder blev opsøgte og tagne i Øjesyn; mest Opmærksomhed vakte, i Følge »*Politiken*«, en »Næse«, tilhørende en »evropæisk« Regensianer; den havde endog vakt Opsigt paa Trinitatis Kirkeplads.

Bondetogets Medlemmer vare dog ædelmodige nok til foreløbig ikke at indtage Kjøbenhavn, men lod sig nøje med at indtage de Forfriskninger, Samfundet ydede dem efter en »liberal« Maalestok. Hos Larsen fik de deres varme Mad. Taler holdtes bl. a. af en vis Gade, Referatet besørgedes af en anden Gade, nemlig Inte-Gade.

Skjønt den »højeste Oplysning« var til Stede ved Festen, klagede en Venstremand dog over Bøndernes daarlige Oplysning.

Stemningen var løftet. Ved Løftets Bæger tilsvor man hinanden (ved Logos?) at værne om Grundloven og Pressefriheden til det yderste. I god Overensstemmelse hermed strøg Festkomiteen den Bestemmelse i Grundloven, at »Censur og lignende forebyggende Foranstaltninger ingen Sinde mere kunne indføres«, og satte Referaterne — under Censur. »*Politiken*«, der ikke indhentede Tilladelsen: »Maa trykkes« af Folkets egen Hr. Rejersen, faar i den Anledning paa Tallerkenen i »Morgengnavet«.

»Over Bordet« dampede Punchebollerne, og begejstrede Taler holdtes — under Bordet

* * *

Endelig havnede Gjæsterne hos den »højeste Oplysning«, der havde sørget for extra Blus paa Lampen i den Anledning. Forfatteren til »et Besøg« hilsede de besøgende med et poetisk Udbrud, der »for visse Aarsagers Skyld« ikke kunde stige til Hovedet paa Gjæsterne.

Visen begyndte saalunde:

> Hør, kom I godt af Trappen op
> Og mødte ingen Slange?

Løjeligt Spørgsmaal for Resten af en af de smaa sorte Brandfolk! »Sprøjten« har naturligvis sin Slange, selv om denne ogsaa siden sin berømte Optræden i »Eedens« Have tidt er bleven umanerlig stærkt »aalet«.

Hvorvidt de Ringsted Bønder har følt sig tiltalte af Eed. Brandes' sidste Forsøg paa at staa paa en god Platfod med Muserne, savner vi desværre den højeste Oplysning om. Derimod er det ikke usandsynligt, at Forfatteren en skjøn Dag vil føle sig »tiltalt« i Anledning af »Digtets« Indhold.

Mandsmod.

Doktor Pingel, den uforsagte, brave,
Der i Winblads Blad endog er velbekjendt,
Har i Højrepressens »skumle Ormegrave«
Udført en Stordaad, der er excellent:
Med en Dødsforagt, som nu man sjælden finder
Og om højsalig Regnar Lodbrog minder,
Blandt Ormene han giver Duellanten!.
Jo, det ka' hænds, at den er ren i Kanten!

Regner Lodbrog blev heldt ud i Ormegaarden,
Og sin Bane fandt til Slutning han i den.
Doktor Pingel ogsaa samme Steds har vaaren,
Men han slap hel og holden ud igjen.
Han voved' ogsaa sine lodne Broge
Blandt Højres allergiftigste Snøge,
Og Faren var ej gánske lillebitte,
For at de just der hans Hjærte skulde hitte.

Men denne Risiko han agted' ringe;
I de laadne Buxer holdt han trolig Stand,
Og hans med Drageblod besmurte Klinge
En Rædsel var for hver en Højremand.
Udfordrende han var mod hver Minister
Og i Tilgift mod Højres Journalister;
Men ingen af dem turde reflektere
Paa Pingels »Forekommenhed« med mere.

Hans Holdning er da overbevisende
For, at Pingel er i Helteroller stor.
Han behøved' ej at sende Bud til »Grisene«
For at hævne »Galtens« ynkelige Mord.
Der var ingen, som mod ham sig turde vove;
Selv det grove Skyts blev ikke brugt af Grove:
Endnu fuglefri blandt Riffelmænd han throner,
Thi man skyder ikke Spurve med Kanoner.

Syv med ét Smæk.

»Man kalder den endnu Doktor Pingels Kirke-Gaard.«

(Frit efter Jacob v. Thyboe. II Act. 1 Scene).

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.

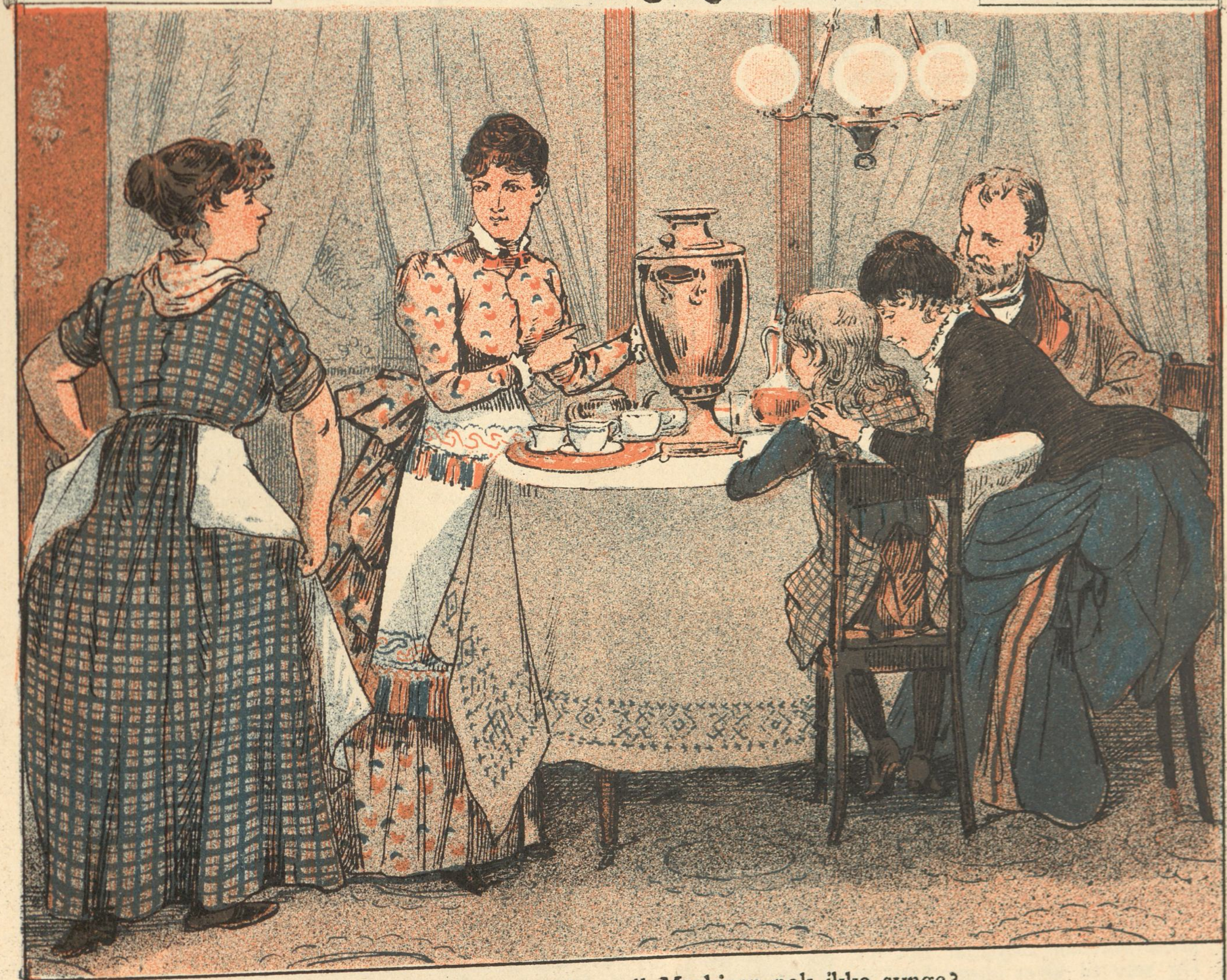
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 49. Torsdagen den 3. December. 1885.

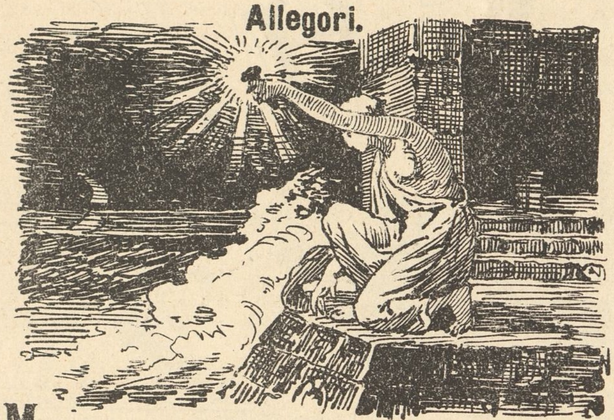
PUNCH.

Selvfølgelig.

— Naa, lille Maren! I Aften vil Maskinen nok ikke synge?
— Nej, man kan jo ikke altid være lige fornøjet!

Allegori.

Man har et Billed, der sig dybt indprenter
I hver medlidende og følsom Aand,
Af HERO, der i Nattens Mørke venter
Ved Stranden med en Fakkel i sin Haand,
Mens ude paa de vrede Elementer
LEANDER hildet er i Dybets Baand.
— Man ser en Sorg, der knap kan være større,
Hun faar ham aldrig mere paa det tørre!

Saaledes sidder Venstres Elskerinde,
Det frie Vælgerfolk, og stirrer ud
I Vinternattens Mørke, Rusk og Slud
For dog saa meget som et Spor at finde
Af den LEANDER, som med Haar og Hud
Vor stakkels HERO her har vidst at vinde;
Thi just for hendes Skyld har Folketinget
Paa Ho'edet ud i Vandet vovet Springet.

Det kan just ingen sær Forundring volde,
At «Folket» giver HEROs Rolle godt;
Vel er med Heroismen det lidt smaat,
Men i sin Haand det dog blev set at holde
En «Sandhedsfakkel», der endog har faa't
Den allerhøjeste Oplysnings Rolle,
Hvis Straaleglans til Overflod bekræfter,
At der er ingen Ting at kigge efter.

Og Folketinget er som skabt og dannet
Til i LEANDERS Fodspor kjækt at gaa.
For Vælgerfolkets Skyld det gik i Vandet
Og det med sine bedste Klæder paa.
Det risikered' herved aldrig andet
End gjennemblødt til Skindet op at staa,
Saasom i Politikens stride Strømme
Er det for «Blærer» ingen Kunst at svømme.

Men Krukken kan dog gaa til Vands saa længe,
Indtil den gaar til Bunds en skjønne Nat!
— Nu sidder HERO ene og forladt,
Mens Nattens Skygger tæt for Øjet stænge,
Og selv til Øret ingen Lyd kan trænge
Af nogen stor og løftende Debat:
Tinget i ordløs Kummer helt forstummer,
Kun BERG og HØRUP fjernt i Brummen brummer.

Ja, Billedet er sørgelig belærende
Og maner tydelig for Tanken frem,
Hvorlunde Tinget røgtet har sit Ærende
Saa slet, at det gik neden om og hjem!
Vort Folkekammers Vandgang er for slem,
Og Vælgerfolkets Sorg er hjærteskærende.
Snart med en Bergfisk det paa Bredden stander
Og lyser hjem sin «dronede» LEANDER.

Tributten.

Der var en Gang en stor By, som ikke hed *Babylon.* Det var saa meget mærkeligere, som ellers alle andre, store Byer nu kaldtes «moderne Babyloner». Byen var officielt stolt af at være saadan en pæn, anstændig By, men i Virkeligheden ærgrede den sig halvt om halvt over at blive holdt for saadan en Ravnekrog af en By at være, at den ikke endnu var anset værdig til at sættes i Klasse med de andre Babyloner.

Derfor holdt samme By nok af en Gang imellem at lade, at den dog ogsaa kunde være med til Et og Andet; men i den rigtige Babylon-Genre var og blev det dog kun Lapperier og Børnestreger.

Saadan helt naiv og uskyldig var Byen nu dog ikke. Der boede mange Slags Folk i den. Nogle, som ernærede sig ærlig og redelig, og Andre, som lod sig ernære og gjorde dette ligesaa ærlig og redelig. Saaledes bode der en lærd Krigerkaste, som ærlig og redelig undertrykkede og maltrakterede alle de Andre, og hvis Haand var mod Alles, ligesom Alles var mod den. Disse lærde Krigere levede i Huler og kaldtes Journalister, deres Huler kaldtes Journaler. Der var Krig mellem dem indbyrdes, og den, der stod sig godt med den ene Slags, blev massakreret af den anden Slags.

Men der bode i Byen, som altsaa ikke hed Babylon, en anden lærd Kaste, der var saare snild og fiffig og levede af at kjøbe andre Folks smaa, nyfødte Børn, klæde dem fint paa og saa sælge dem igjen paa det store, aarlige Marked, som kaldtes Julemarkedet. Disse Folk kaldtes *Boghandlere* og deres Boder laa alle saaledes, at Børnene, naar de skulde ud paa Markedet, for derfra at komme ud i Verden, maatte passere Krigerkastens Omraade. Der gik det tidt de Smaa ilde, de fik deres Klæder revne i Laser og blev fælt molesterede af de slemme Røvere. Saadan gik det og saa den tredje lærde Kaste, *Direktørernes,* som ernærede sig paa lignende Vis ved at pynte Andres Børn med fine Klæder og

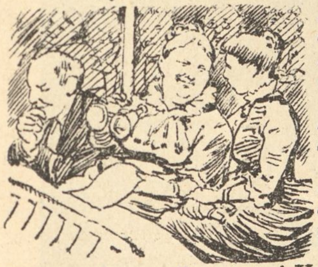
udstille dem i deres egne Telte eller Theatre. Her kom Krigerne gjerne, og de var slemme nok ved de Smaa. Hvad var herved at gjøre? Byde dem Guld, nyttede ikke; de var honette Folk og vilde have slaaet den fordærvet, som bød dem en Pengepose. Ganske vist var der en Gang en lille Røver, som tilbød for en billig Penge at ville følge de Smaa paa Vej, men dels var han saa lille, dels nød han saa ringe Anseelse i sin Kaste, at Boghandlerne ingen Fidus havde til ham. De forraadte ham tværtimod til de andre, som strax tog ham i Kardusen og satte ham lempelig udenfor Territoriet.

Men der var kloge Folk baade blandt Theaterdirektørerne og blandt Boghandlerne, og disse snilde Hoveder havde forlængst opdaget, at der dog var en Maade at kjøbe sig Lejdebrev paa, som var saa uskyldig, at kun den mest ondartede og nederdrægtige Røversjæl kunde føle sin Røverære krænket ved den. De sagde til sig selv: Naar vi dog tager andre Folks Børn og klæder dem op og sælger dem og har Indtægt deraf, hvorfor skulde vi saa ikke kunne bruge Krigerbørn til den samme Trafik?

Og de gik til Krigerne, baade til dem, der bode til Venstre, og dem, der bode til Højre, og fik baade deres egne Børn og de Hittebørn, som Krigerne havde taget med sig fra deres Togter i fremmede Lande, og det var forunderligt at se, hvor pænt behandlede de Børn blev, naar de passerede Barbareskerne, som man godt for Spøg kunde kalde dem. Ja mange af Krigerne blev i det Hele saa blide og medgjørlige overfor de snilde og kloge Direktører og Boghandlere, at det ret var en Lyst. — Se saadan betaltes der Tribut til Krigerkasten i den By, som ikke hed Babylon.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Saa fik Eedvard Brandes dog alligevel sit Stykke, som Fallesen ikke vilde have, opført paa det Kongelige Theater, for efter hvad jeg hører er „Forbi“ *nok egentlig* „Et Brud“, *som Eedvard Brandes har faaet en Tydsker, der hedder Dreyschock eller saadan noget lignende, til at oversætte paa Fransk, bare for at faa den gode Kammerherre til at gaa i Vandet. Og det kan Altsammen have sin Rimelighed, for Gud bevares hvor jeg kjedede mig; Jerndorff og Fru Eckardt gjorde jo nok deres for at lade, som Forholdet mellem dem var ganske anstændigt, men enhver kunde jo nok alligevel godt mærke, at der var saadan noget brandesk Fy-Føj derved, og Olaf Poulsen selv kunde ikke faa noget morsomt ud af den Spirrevip af en Ven, skjønt han er saa omfangsrig, jeg mener Poulsen. Men véd De, hvad jeg nu tror, Hr. Redaktør, at min Ven Fallesen har valgt saadan et kjedeligt Stykke til at begynde den nye Forestilling med, fordi han med Respekt at sige er gal i Toupeen over, at han er bleven tvungen til at begynde sine Forestillinger Kl. 7, og nu paa denne Maade vil vænne Folk til først at komme halvotte-otte. Men hvis dette er Tilfældet, saa synes jeg rigtig nok, at Publikum skulde have at vide bestemt, hvornaar det første Stykke var endt, saadan, at der f. Fx. i dette Tilfælde kom til at staa paa Plakaten: Forbi omtrent Kl. 8 foruden Forbi omtrent Kl. 10.*

Derefter var der Skovbal i en af de rigtige gamle, bournonvilleske Bøgeskove, og de tre unge Frøkener, Charlotte Hansen, Anna Jensen og Maynitzhusen, som er en af de Faa ved Balletten, der ingen Fornavne har paa Grund af det mærkelige Efternavn, aabnede Ballet og saa saa søde og rare og ungdommelige ud; men det kunde Frk. Westberg ikke taale og kom løbende ind og jagede dem sporenstregs ud med en Militærpolka. Og der var stor Uenighed i Logen, om det var en Gendarmuniform eller en Livjægertrøje, hun havde paa.

Til Slutning kom saa „Kjøge Huskors“, *og Gud, hvor jeg blev flov, ikke over Stykket, for det var saamænd morsomt nok, men fordi jeg tog fejl og troede, det var af Holberg, og blev leet ud af alle de Andre. Men for det Første maa jeg sige, at Holberg og Heiberg virkelig ligner hinanden saa meget; jeg mener Navnene, og for det Andet er det ligefrem lumsk at give Skuespillerne saadan nogle gamle Dragter paa i et Stykke fra min Ungdom, og desuden spiller Kolling jo Arv i Stykket, akkurat som Phister gjorde i gamle Dage i Holberg, saa Fejltagelsen er slet ikke saa mærkbar. Emil Poulsen spiller en poleret Murpolerer og hisser sig op paa et Stillads, hver Gang han skal synge; jeg kan tænke, det er, fordi Partiet ligger ham saa højt. Schram er Krigsraad Pengekjær og talte hele Tiden om sine pekuniære Interesser og om, at han havde lidt saadan et Tab i sine Indtægter, at han var ganske ruineret; det var nok ogsaa derfor, at Svendsen ikke førte an, men Rung, for det kunde naturligvis heller ikke have været behageligt for Svendsen at høre paa. Jerndorff fortalte ogsaa uafladelig om nogle Penge, han havde tabt, formodentlig i Kjøge Forbrugsforening eller i Faxe; men det er jo saa almindeligt i disse Tider, at man snart ikke gider høre mere derpaa. Men bedst af dem Alle var dog Olaf Poulsen. Jeg véd ikke, hvordan jeg skal udtrykke min Begejstring; men hvis han brød sig om et Kys af saadan en gammel Kone som mig, saa skulde jeg aldrig betænke mig paa at give ham det lige midt paa hans skjæve Mund. Og saa maa jeg da heller ikke glemme at fortælle, hvor nydelig Frøken Lange tog sig ud, for det vil jeg sige rent ud, at hvis jeg var en ung Mand, saa sad jeg ikke her og var gift med Bollerup, men gik omkring og var sterbens forliebt i Frøken Lange.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

— Er der noget nyt i Aviserne?
— Ikke andet, end at Enkedronningen af Spanien har indkaldt vor fælles Ven Cortes.
— Naa ja, de skal nok have »Dronningen paa fem Aar« dernede.
— Ja, og nok ogsaa »Den nye Barselstue«.

Aristokratisk.

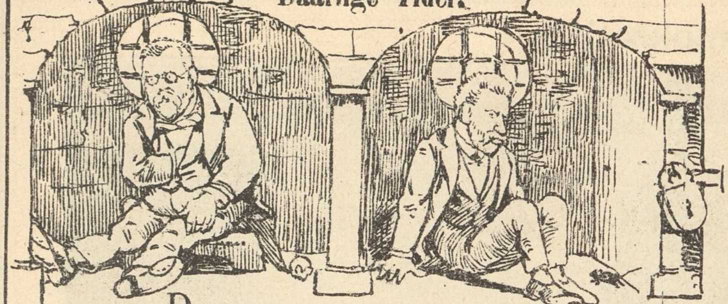
— Ja, det er en fordømt Historie med den forbandede Podagra; den Trøst har man dog, at det er ikke enhver Sjover, der kan faa den.

Demokratisk.

— Ja Fedtebrø' ka' ha' taale, mæ ett' li'e, aa Smørebrø' ka' ha' li'e, mæ ett' taale.

Daarlige Tider.

Der høres Klager fra lav og høj,
At Tiden er saa forbistret sløj,
Og der er saa lidt at fortjene;
Endog om Hurop man næsten tror,
At hans Fortjeneste ikke var stor
Af de strejkende Smedesvende.

Ja, selv for de stakkels Folketingsmænd
Gaar deres »bedste Arbejdstid« hen,
Og ingen Diæter der kommer.
De mange Kroner, de vented' at faa
I Krestens Kaserne, nok synes at gaa
Ned i Gensdarmernes Lommer.

Jo, det er unægtelig saare trist!
Det skulde de bare i Forvejen vidst,
Saa la'er det sig ikke fortie,
De havde sagt Stop til det Visneri,
Hvis søde Kløe nu er forbi,
Thi nu har de den sure Svie.

Endog »*Socialdemokraten*« har
Om fler »Provisorier« anraabt saagar
For mod Vinterens Nød at betrygges.
Hr. Holms Politik blev derved beredt,
Lig Studenstrups, en Slags Prioritet
I Raadhuset — det, der skal bygges.

Vort gamle Raadhus, der tjente Brix,
Geleff og Pio som »Portemenix«
Og rummer saa triste Minder
For Socialistmartyrernes Sag,
Med Glæde de opført ser en Dag
Blandt det Kjøbenhavn, der forsvinder.

Men av, denne Visnepolitik
Des værre ryddet af Vejen fik
Des lige højtflyvende Planer.
Den Politik kan man stole paa,
At Arbejderstanden betale maa
Langt dyrere, end den aner.

Dog Skæbnen har ved sin Gang forkyndt,
At den med Gjengjældelsens gangbare Mønt
Ideens Fædre betaler,
Snart klare den skal en gammel Gjæld
Til Berg og Hørup, der »visned« ihjel
De nye — Arrestlokaler.

Tænk, havde i Tide de arbejdet blot,
Saa havde de nu havt en ny Kachot
Og ikke en gammel uhyggelig,
Der skal dem forlene med frit Logis; —
For Førerne af et Fremskridtsparti
Bli'er Betragtningen næppe opbyggelig.

Punch drømmer.

Punch var i melankolsk Humør. Udenfor slog Stormen i vilde Kast knækkede Kviste, Papirsstumper og Sand mod hans Ruder, Vejrhanen oppe paa Naboens Tag peb og Høkerens Hund, der var lukket ude, tudede i vilden Sky. *Punch* kunde ikke lade være med at tænke paa alle de stakkels pibende Vejrhaner og tudende Kjøtere, der findes i Verden, og derfra gled hans Tanker uvilkaarlig hen paa den megen Kiv og Splid, der er alle Vegne, og paa hvor underlig det tidt gaar, at den, der vil give Knubsene, selv faar Pukkelblaat, saadan som den elendige Kong Milan af Serbien og hans store Samtidige Kong Chresten af Bogø. Og saa syntes *Punch* paa en Gang »Synd i« Venstre, som det hedder paa Norsk, og tænkte paa, at han mulig en Gang imellem — ikke ret ofte — havde været en Smule haard ved disse brave, hæderlige Medborgere. Og *Punch* angrede ikke, det vilde være for meget sagt, men han ønskede, han kunde vise disse kjære Skabninger en lille Venlighed, gjøre Et eller andet for at bevise dem, at det var ham om at gjøre at staa i et smukt Lys for dem. Hvad i al Verden skulde han finde paa? Skjære Eedvard Brandes' sidste Skuespil op og virkelig læse 1ste Akt? Nej, dette turde være for meget! Gjøre Dr. Pingel den Glæde at udfordre ham og give ham et let Kjødsaar? Dette vilde være lovstridigt, og desuden kunde selv den mindste Rift i den Tilstand af *rabies canina*, som Doktoren synes at befinde sig i, let blive skæbnesvanger. Hvad da? — *Punch* grublede og grublede, de vildeste Ideer lige fra at leje en Droske og trække Berg tre Gange rundt om Raadhuset — for en Busk, for en Bing, for en Hørup-rup — til at drikke Dus med Korsgaard og hans Privatspanier Robert hin Risches, for gjennem hans Hjærne.

Punch grublede og grublede og saa faldt han i Søvn og drømte, han var bleven Venstrehelt og Skattenægter. Han sad hjemme i sin Stue i sin egen Lænestol, men ved Siden af ham stod to drabelige Gensdarmer med blanke Sabler og store Knebelsbarter. Rundt i Stuen gik en Herredsfoged og skrev op, og det var ikke saadan som nylig hos Jens Busk, lutter ubrugeligt Ros som Dr. Pingels gamle Avisartikler og »*Dag**)*savisens*« uopskaarne Anmelderexemplarer. Nej, det var de dyreste og kostbareste Ting, hele *Punch*'s uvurderlige Samling af Samtidigheder, der her skulde under Hammeren. Stykke efter Stykke blev det skrevet og bragt ind i Sideværelset, hvor Avktionarius strax begyndte at raabe det op. Naturligvis var alle de fra interessante Avktioner bekjendte Liebhavere til Stede.

Ak! sukkede *Punch*, jeg har kjendt en Kommerceetatsraad, der, hvis han havde levet, ikke havde nægtet sig selv at være her og byde paa sig selv! — Nogle Smaagjenstande uden synderlig Værdi opnaaede kun lave Priser, en opslidt Processor maatte oven i Kjøbet tages tilbage, da Ingen hverken gad eje eller have ham, men lidt efter begyndte der at komme Liv i Kludene. Georg Brandes gik til en berlinsk Opkjøber omtrent til Indkjøbspris, hvorimod Broder Eedvard, uagtet han raabtes op med sine to Aflæggere Per Anden og Gustav Esmann, ikke

*) Renoveret.

naaede halv saa højt. De blev hjøbte af en Marchandiserforretning, der gjør i den Slags Møbler. Saa kom der et Par kommunale Gjenstande. Havde Ehlers og Fenger endnu været blandt disse, vilde der vistnok være indkommet klækkeligt, nu gik hele Bunken under Et, kun paa Borgermester Hansen bødes der liberalt. Det viste sig at være et Konsortium af Byens Gravere, der havde slaaet sig sammen for at erhverve denne monumentale Kirkegaardianer, og de var kisteglade, da Hammeren slog det tredie Slag, uden at der var kommet Overbud.

Herefter fulgte Grev Holstein med 1ste og 2det Dusin af hans Assensplader, det 3die Dusin var defekt. Han blev solgt til Ordrup, rimeligvis for at benyttes som Altertavle. Dr. Pingel med Martyrglorie blev af Avktionarius selv erklæret for ubetalelig og derfor trukken tilbage. Tauchnitzerudgaven, Expastor Henning Jensen blev derimod raabt op og tilfaldt »Politiken«s Udgivere, medens Pastor Hostrup med Borchsenius som Anhang indkjøbtes af det Aktieselskab, som ejer »*Morgengnavet*«. »*Dag**)*savisen*« samt en voldsom Bunke Processer blev kjøbt til Epidemihospitalet til Brug ved en eventuel Koleraepidemi. De stakkels Patienter trænger jo baade til at have Et og Andet at læse i og til meget andet. Der betaltes ikke meget for dem; men Grunden var vist nok den, at kun Secher gik med i Kjøbet, medens Cantor og Assel Henresches blev raabte op særskilt. Den Første indkjøbtes af »Santhalmissionen«. Hvad Meningen var hermed, blev ikke *Punch* ganske klart, dog fik han af nogle Ord, der undslap Kjøberen, det Indtryk, at Tanken var, at forære Cantor til de smaa Santhaleres Søndagsskole for at tjene til oplysende Illustration ved Undervisningen i offentlig Moral og Sandhedskjærlighed. Assel blev derimod kjøbt af en hamborgsk Legetøjshandler. Det næste Opraab gjaldt Herman Bang. Det viste sig imidlertid, at det paagjældende Nummer ikke var til at finde, eftersom han var laant ud til at rejse omkring med ligesom Makarts Diana, Payers Dødens Vig og andre berømte Kunstværker.

Man gik derpaa videre og tog Jens Busk, der kjøbtes af de kongelige Drivetier til Komplettering af deres Tulipanoptikon. Borchsenius, som den første Kjøber havde fundet ubrugelig og derfor leveret tilbage igjen, blev raabt op paany, denne Gang som Raastof efter Vægt. Han kjøbtes af Bestyrelsen for Voxkabinettet paa Vesterbro, da denne mente, at Borchsenius var af et saa letsmelteligt Materiale, at han kunde omformes til hvad det skulde være. Foreløbig skulde han smeltes om enten til at forestille Dronning Isabella af Spanien eller Tankelæseren Mr. Bishop.

Gamle Alberti kjøbtes af en Antikvitetshandler her i Byen, medens Oktavius tilsloges Ejeren af Vejrmøllen i Vindblæs. Han var meget glad over sit Kjøb og stolede sikkert paa, at naar han kom hjem med Oktavius, skulde hans Mølle nok faa Vind i Sejlene. C. Hage kom i Hænderne paa Kommiteen til Gjenopførelsen af Nikolaj Taarn. De sagde, de vilde lade ham lueforgylde og sætte paa Spiret, saa hele Kjøbenhavns syvende Valgkreds kunde se, fra hvad Kant Vinden kom.

Pludselig blev der en forventningsfuld Pavse. Saa raabte Avktionarius Samlingens Perle op. Det var Chresten Berg. Alle Appertinentier medfulgte, Bogøkrone, Kjældernæse, Folkeuhr, Brystdannevirke, Skoleris, Thronseng, Porcellænsmøbel, Formandsklokke o. s. v., Alt i bedste Stand og i alle Maader velkonserveret. Bud fulgte paa Bud, Summerne blev fabelagtig store; *Punch* sad og svedte Angstens Sved. Miste sin dyreste Skat, sin Chresten Berg, hans Øjesten og Kjæledægge!

Han foer op af Stolen, Gensdarmerne greb fat i ham for at holde ham tilbage, men han brødes med dem, som gjaldt det hans Liv. Endelig slap han løs og styrtede ind ad Døren til Avktionsværelset. Da faldt Hammerslaget! *Punch* segnede tilintetgjort om og — vaagnede. Han sad i sin Lænestol og vidste, han havde drømt, men nok en Gang lød Hammerslaget i hans Øren. Dog det var ikke Drømmens Hammerslag, det bankede virkelig paa Døren, stærkt og vedholdende. *Punch* ilede hen og lukkede op. Der stod Rodemesteren og præsenterede ham en gul Skattebillet. Ellers plejer *Punch* at bede ham komme igjen. Denne Gang skyndte han sig tvertimod med at erlægge Skatten og bukkede overordentlig høflig Rodemesteren ud af Døren igjen. Ligesaa snart det var gjort, skyndte *Punch* sig ind i sit Lønkammer. Jo — Samlingen var der endnu! Der stod Berg, der laa Herman Bang, og der sad Otto Borchsenius og saa slet ikke ud, som om han tænkte paa at blive Exdronning af Spanien end sige Tankelæser. Og medens *Punch* stod der midt i sin kjære Samling, svor han i sit Hjærte, at dersom han nogensinde skulde falde paa at blive Skattenægter og lade Samlingen gaa fra sig, maatte han da først selv være gaaet fra Samlingen. Og han saa paa Dr. Pingel og smilede.

En Ungdomsidealist.

(Frit efter »*Hansen*«.)

Tænk en Aftenstund i »*Kjæden*«
Traf vor »liberale« Fløj
Sammen for at nyde Glæden
Af et folkeligt Halløj
Og Oktavius's Optræden
Til det populære »Føj«,
Hille den!
Sikke Spænd
For de brave Fremskridtsmænd.

Han var voldsom stor som Taler;
Og der udgik af hans Mund,
At mens den og den Signaler
Har forandret uden Grund,
Sine Ungdomsidealer
Blev han tro til denne Stund —
Sikke Sjov,
At han grov
Vilde være mod Carl Ploug!

Men desværre gi'es der onde
Tunger i vor Jammerdal,
Som bemærker, Hansen kunde
Noget Ungdomsideal
Ikke svigte, men af Grunde,
Hvoraf én er højst fatal:
Hille Skam!
Man fornam,
Det var dem, der svigted ham!

»Sylene« fra Skofabriken
— Ha, de skjønne Kræfters Spild! —
Lod ham li'esaa grumt i Stikken
Som »Akvariets« Aal og Sild.
— Dog fornyes i »*Politiken*«
Idealets Ungdomsild:
Her igjen
Har han den
Døde Torsk fra Hørups Pen.

Som Omslag medfølger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

„Vil I nu se, I kan holde Fred!“

— «Ja, men først slog han først, og saa slog jeg først!»

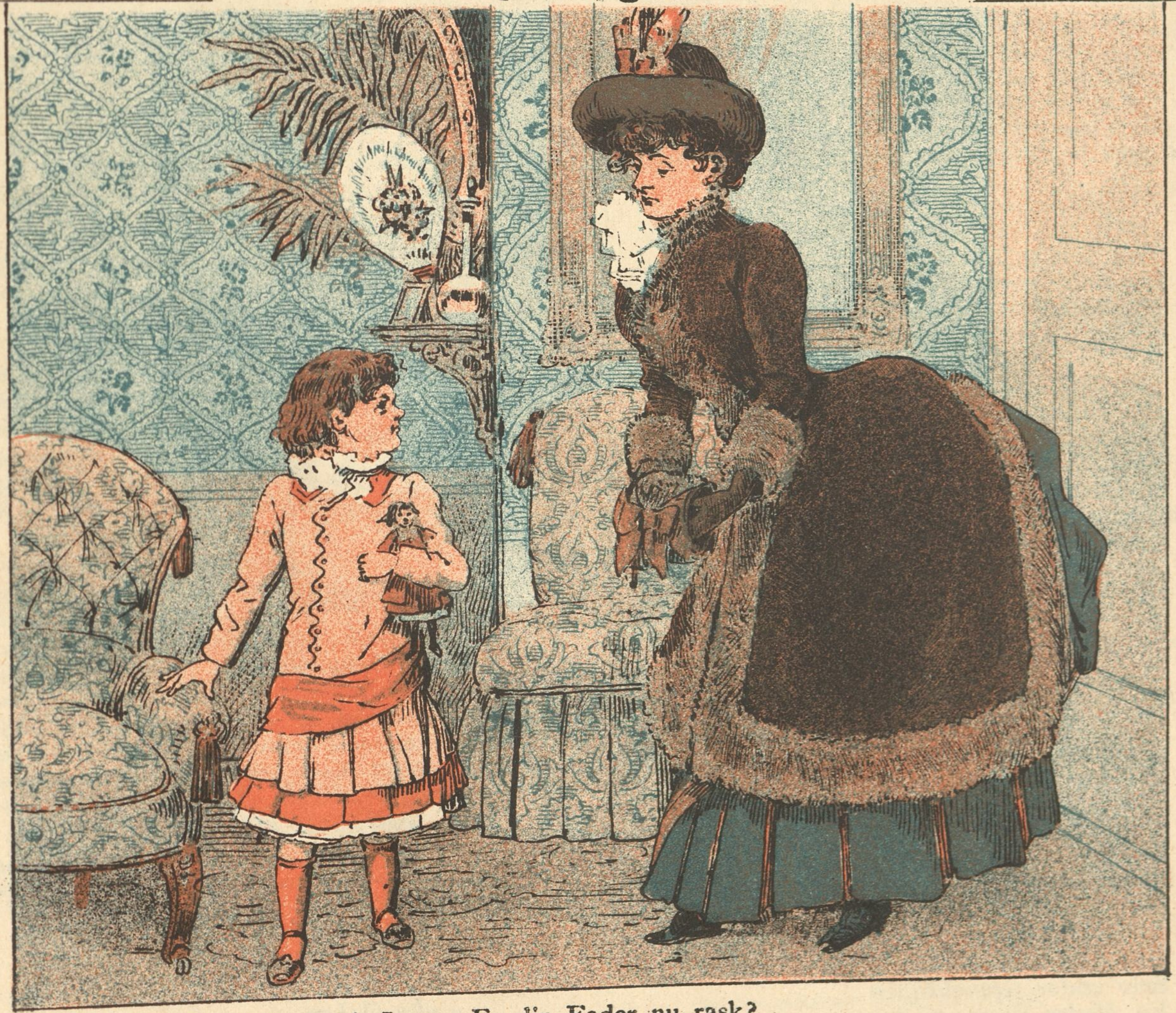
Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 50. Torsdagen den 10. December. 1885.

PUNCH.

Øjensvaghed?

— God Dag mit Lam. Er din Fader nu rask?
— Nej, Tante Emma. Fa'er har faaet daarlige Øjne.
— Herre Gud! Er de meget daarlige?
— Ja, han si'er, han kan ikke taale at se Tante Emma for sine Øjne.

Under Mundkurven.

De stakkels Venstresjæle
Er ikkun lidet glade;
Dybt har de taget Skade
Paa deres frie Mæle;
Hvo taler vel beaandet,
Naar han har tunge Baand paa Tungebaandet?

Af ordløs Sorg og Kummer
Hvert „rodløst“ Hjærte bløder
Ved Tanken om de Møder,
Hvor til de store Trommer
Man trygt lod Munden løbe
Og brugte frit sin Tunge som en Svøbe.

Men NELLEMANN har slukket
Hin Friheds Sol for Bonden;
Man tør kun aabne Munden,
Naar Mødet selv er „lukket“,
Kun inden fire Vægge
Man op og ned ad Stolper frit kan præke.

At man har dekreteret
Slig ufrivillig Stumhed
For Venstre, er en Grumhed
Fuldt ud saa raffineret,
Som den *Sieur* HOLBERG maler
Os af i femte Akt af *„Geert Westfaler“*

Trods sine Talegaver
Han maatte Bøtte holde;
Saa trist en Martyrrolle
Man hver Dag ej tillaver.
O Pinsel uden Mage!
Til Mundkurv dømtes han i trende Dage!

— Han mangen Efterfølger
Har havt i Professionen.
Selv under Grevekronen
En *Mester Geert* sig dølger,
Der saas endog at rage
I Tinget klar af Venstres glatte HAGE.

(Dog Folket har i Grunden
Endnu ej helt opdaget,
Det blev ved Næsen taget
Og smurt med Skum om Munden,
Den Gang man fik leveret
Fra dem en „Puddel“, der var net „barberet“.)

Nu er de med i Knibe,
Og Tanken dem forfærder,
At ikkun til Gebærder
Ustraffet de tør gribe,
Lig *Geert*, der maatte lette
Sit Sind og om sin „Rejse“ Folk berette.

Selv BERG, der ikke heller
Sin sidste „Rejse“ glemmer,
Sin løbske Tunge tæmmer
Og ingen Ting fortæller.
— Hans Tavshed er des værre
Frit oversat som: „Vi har vel rejst, Herre!“

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjernstjerne Bjernson**
p. t. Det kongelige Theater.

Hoho Dereses Velærværtihej! Immervæk en Helsen saavel fra den gamle Glaje som fra alle di gamle Kraftkale af Eienherrier og nysselie smaa blaaøieje Assynier, værendes hele Grejen op over deres smaa røje Øren stærbens-forlifte i Velærværtihejen formedelst Sammes udøjeli grinagtie Farsje »Gografi og Kjærlihej«, samme værendes bleen opført paa Valhallas dertil engrettige Privatteater i Anglenıng a gamle Fatter Odin og Motter Fregga holdendes for 100 Gang Sølbrøllop, va di gamle Stabejser har hittet paa at arrangsere sig hver 25 Aar, havendes lært a min gamle Ven og Kriskammerat, den udøjelie Kammersanger Skram, at en goj Ting kan inte gøres for tidt, og derved immer væk paany engkasserendes Grattelasjoner og Præsanger. Naada Hvabehaver? Vorfor den gamle Glaje hadde lige akkerat faaet lavet et Festspil, værendes en norsk politisk Komedie a Gamlingen Sverdrop optræjendes deri søngendes bl. A. til den immer væk utaalmojie Rektor Steen:

»Sig til hvem Du sigter?
Er det Statsraad Richter?«

og Steen repliserendes:

»Jeg til Løn
Skal ham ærke gul og grøn!«

frit etter den osse velærværtie Hostrop. Men gamle Fatter Odin, villendes nødi Engblannelse a Poletigihanses

Privatleben fik den Komedie kuntremangderet, og Velærværtihejens Farsje, arriverendes i samme Maamang gjenuem Bypakkeposten fra den Gyllendalske Boghandling, ble tagen i Stejet, og den gamle Glaje sat til at engstodere Støkket, samt blivendes i samme Anlejning gort til Senengstrogtør. Hvabehaver! Va der hadde sine Mankemanger, værken Aser eller Eienherrier kunnendes kapere va Gografi va for Noet, vorfor den gamle Unnertejneje maatte sidde sig til a belære dem om Gografien, værendes forbonden med Hofthees Nyjelse, illustrerendes samme med Drekning a en stiv Mjødtoddy, samt udenlanske Tisskrefters Redegerelse og deraf flyjendes Renonsiasjon paa Sekketeerplads med Behavelihejers flotte Servering desangaaende, Va di gamle Grøjhoder havendes aldri set Processoren, umullivis kunde begrive men saj og maaveje, som om di var Bønder i Risdaen. Ellers gig Komedien galant, den Gamle havendes overvonnet alle Vanskelihejer, saasom Landkorts Ophængelse, havendes engen Landkort, men hængendes Skjolde i Stejet, va der gore Æfekt som Engleriør hos en Gograf. Samme, nemli Hovejrollen blivendes spillet me Grasie a gamle Færtignant sæl kopierendes Velærtihejen lisom samme store Skjals osse udøjelie Sønneke, Bjørn ujen Stjerne — der gier Partiet i de gamle Krigsjania, Freyr havendes taget Turmans Parti og snakkendes sort imellem havendes bekommet en Gier for a sætte Lampefeberen, og Motter Fregga absolverendes Fruen me Værtihej navnlig i Senen, hvor den ondartige Malerklat Hennings — Skerner sae han hejer Henningsen; men den Gamle vedste bejer Beskej — vel sie Dekkedek, va Loke gore me Natteralisme og Talang. Men den allersøjeste var den lille blaaøjie Freya, som haje faat Helgas Rolle og kom eng denglendes me Skoleposen, som om hun aldri haje gort Annet i sit Liv end rent paa Korsus hos Frøken Salle. Guj, hror Eienherrierne klabbeje i Næverne og rofte Bravum, værgang hun sae en Ræplik og titteje nej tel dem nok saa kokæt! Slutningssenen, vor Gografen ska komme kørendes eng paa Senen, hadde den Gamle arrangseret med Laan a gamle Asathors Bokkeforspand, dervej sparendes Taardenmaskine og Hæksemel te Lynild, Køretøjet besørgendes hele Rommelen a sai sæl, va der alligeveller nær var gaaen galt, den nærmer Bok havendes fra gammel Tij et Horn i Sijen paa den ondartie Loke og passerendes Malerklatten i Kulisjen ga sai tel a stange etter han, glemmendes helt sin Rolle, saa den Gamle maatte lange uj me Pisken for a kunne køre frem me Lammene i de rette Momang. Voretter der var Aftenbespisning og Balfaldera og Ujbrengelsen af Leve Forfatteren, va den gamle Glaje to imoj, værendes som et Slags Kapellanprolokom hersteds for Velærværtihejen, men remitterer ærbøjigst samme Leve velagt tillajendes sig samtijig sæl at svenge Bæjeret for Velærværtihejen og hans immervæk glaje sjemytlie

Tyroler-Færtignant
p. t. Valhalla.

Fra Kunstens Overdrev.

Tratera! — Her er Sioux! — Kom herud, skal De se!
Skjønt det nok kunde være lidt muntrere.
Nationalen har »Tag« paa at lokke Entrée
Af *the great standing Eagle*'s Beundrere.
Indianske Mænd af de Gjø'ers Slægt
Danser rundt i bare Figurer;
Kun Malingen er en Smule defekt,
For det er ekscentriske Naturer!

I Kunstens Overdrev fandt de et Hjem
Med Koner og smaabitte Hvalpe,
Imens Impressarioen stolt viser frem
De rædselsindjagende Skalpe.
Saa from som et Barn er Præriernes Helt,
Men der kommer Liv i Fyrene,
Ifald man behandler dem »spirituelt«
Og paa anden Vis driller Dyrene.

Tratera! — Her er Sjus! — Kom og se, hvis De tør,
Paa den store ekscentriske Vandgang:
I Kunstens Overdrivelser gjør
The great standing Igel, Hr. Manbang!
Hans Muses Børn, af de Haabløses Slægt,
Danser rundt i bare Figurer;
Kun Moralens Kulør er gevaltig defekt,
For det er ekscentriske Naturer!

Hvad gjør man ikke, naar faktisk det er
Saa vanskeligt at finde Kunder?
Her ser De hans Skalp, - den er ægte, for der
Er slet ingen Hjærne derunder!
Som Opvarter Alt han serverer i Flæng,
— Helst hvad Politiet kan snuppe, —
Som Klown gaar han rundt og gjælder for Dreng,
Skjønt Vidunderbarnet er Gubbe!

Kun Sitting Bullevardernes Helt
Nu Hermans Prestige kan fælde,
Thi Begge har valgt det ekscentriske Felt
Og hader det spirituelle!
De skyder med Pile, som ingen vil tro,
For Rygte og Penge at faa sig,
Og saa har tilfælles de begge To —
At de har ingen Ting paa sig!

Men Eedvart begejstres! Han trutter i Lur
Og bjæffer og hyler og trommer,
Mens Herman danser i bar Figur
For undrende Publikum'er!
Jo, den nationale Trang de forstaar,
Naar sammen i Dansen de triner:
Mens Herman væk med Moneterne gaar,
Staar Rødhuden Eedvart og griner!

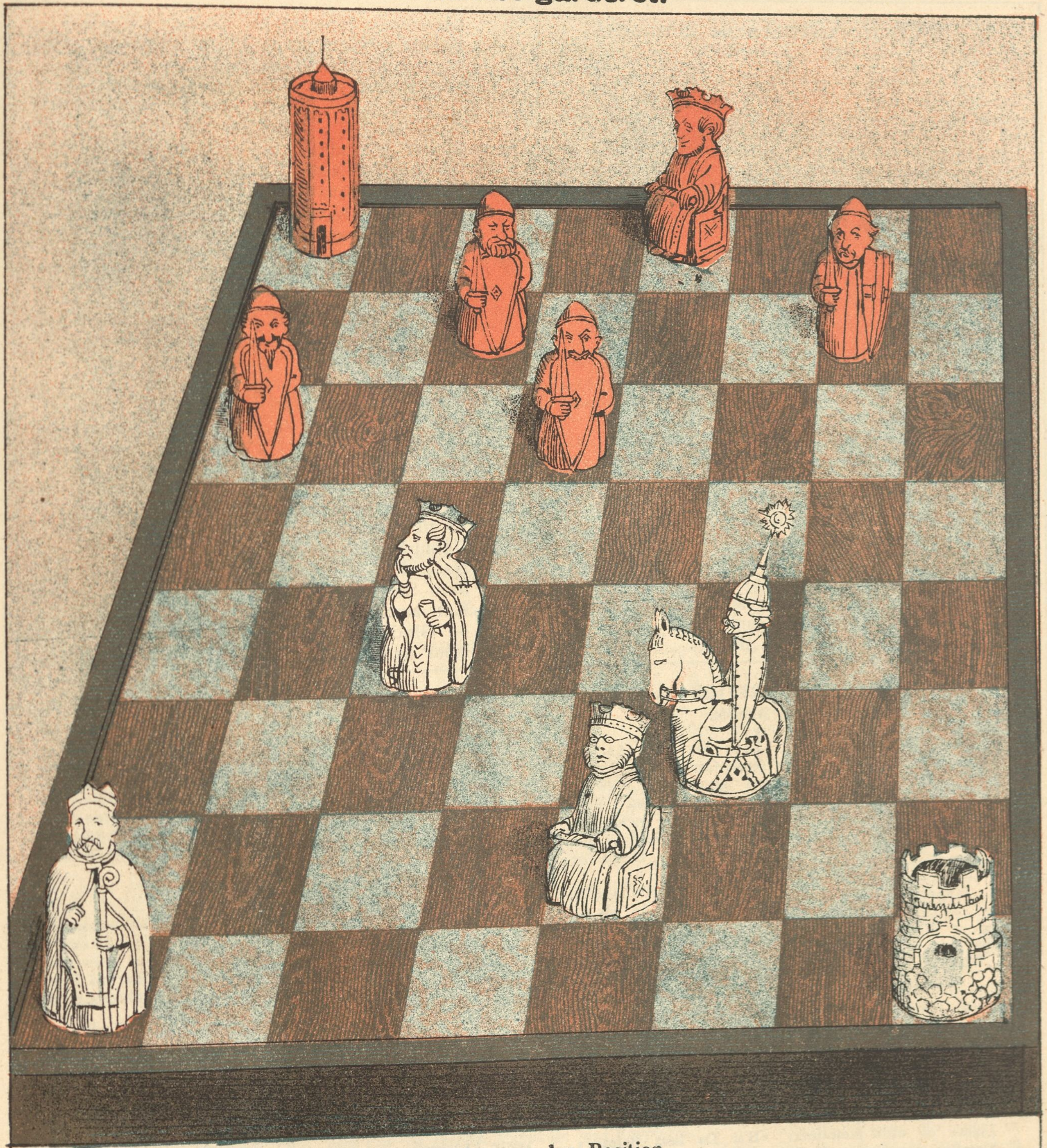
Strandingsgods.

— Naa, min gode Kræn Mikkelsen! saa det er Kneb i Mavén, De og alle Familierne derude lider af; og de har ikke nydt andet, siger De, end af de strandede Apelsiner. Det er virkelig ubegribeligt!

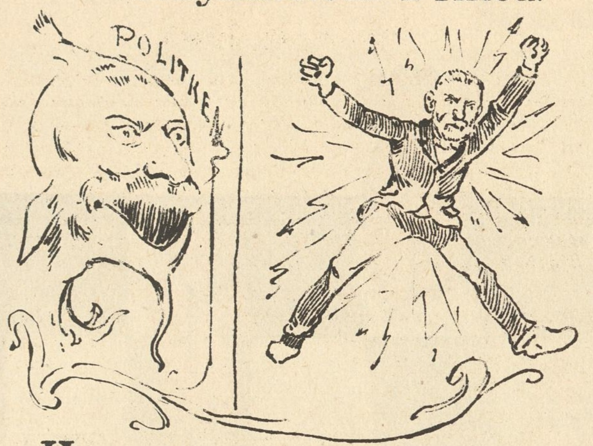
— Ja, to hwa, vi odd wal nok en Snes Støkker hver; men de æ allywal ett te aa fósto, for vi haad endda præssed æ Walle a dem, før vi odd dem.

Taarnet garderet.

Slet ikke saa let var den Position,
Som vor Borgermestre har nys klareret:
At angribe hele den Schaks Bastion,
Men dog holde Jarmers Taarn godt garderet.

Anonymitetens Frihed.

HøRUP af Evropæernes Land
Er en umaadelig gnaven Mand.
Hvordan sig Retten med ham bærer ad,
Ham kan den slets inte gjøre glad.
Naar «den ansvarlige» stævnes for Retten,
Strax bliver HøRUP gal i Hætten,
La'er den hans Anonymer ej gaa,
Bli'er Resultatet ligesaa.

Den Gang, da CAJUS ovre paa Taasinge sin «Hasselkjæp» snittede paa,
Som man paa «allerhøjeste» Sted
Venligst sku' delikateres med,
Stævnedes HøRUP for Rettens Skranker
For at forsvare Hr. CAJUS's Tanker.
Da tog i «*Politiken*» paa Vej
HøRUP og sa'e: «Det var inte mig!»

Han havde ikke Artiklen set,
Førend Skandalen alt var sket.
Skylden for dette Attentat
Fik hans «juridiske Candidat»;
Men skjønt han saadan i «Folkets» Paasyn
Vaskede baade Hænder og Aasyn,
Gik man hans Anonymer forbi.
— Det kunde HøRUP inte li'e.

Men da Justitsen fik nys en stor
Lyst til at snakke med dem et Par Ord
Og ved en Dom slog fast, at en klar
Pligt til at møde som Vidner de har,
Virkningen blev paa HøRUP den samme:
Han spruder Ild og er Fyr og Flamme!
At hans «Ansvarlighed» inte forslaar
Her — det er noget, han inte forstaar.

— Heraf kan ses, at der ingen Grund
Er til at sætte en «Løvemund»
Udenpaa «*Politikens*» Dør,
Naar den har HøRUP til Redaktør.
Som Surrogat for en saadan han møde
Kan med en «Torskeflab» af de døde.
— Glad i Vandet han gaar,
Naar han blot nogle paa Torsken faar.

Vidunderbarnet.

En excentrisk Novelle.

Han var atten Aar, da han første Gang fik stablet en Artikel sammen i ***Nutiden.*** Han havde Haaret ned i Panden, sort Haar. De sorte Øjne foer forvildede omkring i den gulgrønlige Teint. Hænderne var nervøse...

Morgentelegrafen sendte Bud efter ham. Han var en Nyhed, og ***Morgentelegrafen,*** som selv var en Nyhed, havde Brug for det Nye. Saa begyndte «Vidunderbarnet» at spille sine Trumfer ud. Fra først af havde han kun én Trumf paa Haanden, han havde læst „Balzacs Romaner —

«Har De læst Balzac, min Frue?»

Dette var Refrainet. Refrainet, som aabnede hans Artikler og sluttede dem. Refrainet, som truttedes ud i skraldende Trompetstød, fløjtedes smeltende frem i sentimentale Pastoraler, kom som dundrende Paukeslag, som Duevingers dunbløde susende Vingeklapren....

Immer og altid Refrainet: «Har De læst Balzac?»

Derefter kom Raden til Topsøe —

«Jason med det gyldne Skind» blev hans andet Bravournummer. I Uger og Maaneder tyggede han ***«Jason»*** og Topsøe igjennem og serverede Publikum den samme Ret. Morgen, Middag og Aften.

Som en ***«Løsgænper»*** vandrede han gjennem et Par ***«Dagblade»***, blødende Balzac i Abonnenternes Morgenthee og læggende ***«Jason»*** paa deres Smørrebrød....

Det var ikke til at udholde, og det holdt heller ikke ud.

Henne i det store Hotel ved Stranden sad den rige Impressario Ferslev og vidste ikke, hvad han skulde finde paa for at ødelægge sine egne Koncerter. Han havde ladet Meyer & Wille synge Duetter, han havde ***Falkman*** paa Plakaten hver Dag, ja selv ***Hjort-Lorentzen*** kunde ikke skræmme Folk fra Hotellet.

Saa engagerede han ***«Vidunderbarnet»***!

Ferslev vilde ødelægge sig selv —

Men det blev ikke til Ødelæggelse. «Vidunderbarnet» havde lært et nyt Nummer. Han blev J. P. Jacobsen i Godtkjøbsudgave. Han knækkede Sætningerne over paa Midten, gjorde Adjektiver til Substantiver. Verber til Præpositioner. Punktummer til Kommaer og Semikoloner til Tankestreger...

Og det blev til ***«Vexlende Themaer»*** — — —

En Børnesymfoni med klagende Harpetoner. Altid den samme Melodi. Kirkegaardslyrik sat til Musik af Cirkusdirektørers knaldende Chambriérer, og Boudoirtæpper bankede ud i lumre Kjælderlejligheder....

Saa kom «det store Brospring»!

Lige fra Manégen i et Spring op paa Skandalens rappeste Pegasus!

«Haabløse Slægter» fløj gjennem Cirkus...

Bløde Damehænder klappede. Kinder glødede. Øjne brændte. Triumfen var vis — da satte Crone en Bom i Vejen — — —

Graa af Manégens Støv, skamferet og molesteret hin-

kede •*Vidunderbarnet*• ud. Hesten blev trukken ind i Stalden af Crone....

Men han kom sig. Atter fløj Adjektiver og Pronominer, Hittebørn og Santhalerbørn, Provinsskuespillere og Hovedstadskritikere i en vild Kehraus mellem hinanden gjennem Ferslevs Kjælderetage. Et helt Loftsrum blev aabnet, og i •Literaturtidenden• førte Vidunderbarnet atter op i en strygende Dødningedans af afgnavede moderne Ideers klaprende Knogler....

Men ligemeget hjalp det!

Publikum blev ikke bange. Ferslevs Publikum bliver ikke bange for Noget i denne Verden.

Saa opgav Ferslev omsider sin Yndlingsplan... Han afskaffede •*Vidunderbarnet*• og beholdt kun Falkman —

Arme •Vidunderbarn•! Han maatte finde paa noget Nyt.

Saa gik han paa Tournée og spillede Komedie... Oppe i Finland! Salen er fuld! Finnerne juble, kaste Blomster, raabe *Bis*! Der er mange Bis'er. Man skulde tro, man var paa Bistrup!

Paa Tribunen Vidunderbarnet! Haaret ned i Panden. Øjnene sortebrune, farende vildsomme om i den grønliggule Teint! Finnerne juble! Hvorfor? De aner ikke, at Vidunderbarnet er virkelig. De tager ham for en Avtomat, et Slags Ætling af Vaucansons berømte And.

Og de synes, han er godt gjort — — —

Derfor klapper Finnerne!

Men Bergenserne hysser og denne Hyssen følger •Vidunderbarnet•.

Vidunderbarntournéen sniger sig gjennem tiende Rangs Byer. Han har paa sit Repertoire en Rolle, *Oswald*... Den spiller •Vidunderbarnet•, saa der er enkelte følsomme, der græder.

Men Kritiken klager over, at han ingen Talent har og en Stemme saa tynd som en Traad —

Der er undertiden i disse halvsmaa Byer fuldt til den første Forestilling. Til de senere er der altid tomt...

•*Vidunderbarnet*• er nu otte og tyve Aar. — — —

Han er mest saa træt.

Hr. Manbang.

Spænd og Spark.

Proprietær Holm i Nordjylland dømtes forleden til 2 Maaneders simpelt Fængsel for Majestætsfornærmelse. Som en formildende Omstændighed anførtes, at han havde været fuld i Gjerningsøjeblikket. Redaktør Lind fik for en lignende Forbrydelse en Dom paa 4 Maaneders dito dito; til hans Undskyldning anførtes, at han somme Tider var gal. Endelig har Hørup for samme Forbrydelse faaet Haab om at slippe med 2 + 4 Maaneders dito dito. Hvad skal han saa kunne anføre til sin Undskyldning?

* * *

•Skomagerne mangler Arbejde, og Arbejderne mangler Sko,• fortæller *Socialdemokraten*. For at afhjælpe dette •saaler• de socialistiske Foreninger af alle Livsens Kræfter i disse Dage.

* * *

I den •*liberale Vælgerforening*• synes Bager Marstrands Hvedebrødsdage at være forbi. Det er ogsaa kjedeligt, at man kun har Talent til at bage Klein'er, hvor Smagen gaar i Retning af Jødekager.

* * *

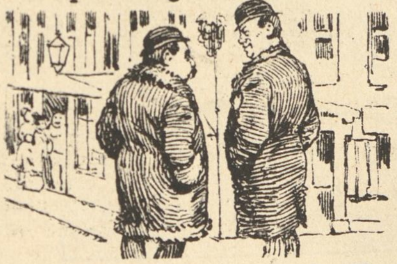
Jens Busk er igjen bleven pantet for Skatter. Denne Gang bøder han nok med en •*Folkegave*•, som hans taknemmelige Vælgere har givet ham som Vidnesbyrd om, hvor højt de skattede ham. Nu maa han af med den som et sørgeligt Tegn paa, at der ogsaa er andre, der skatter ham højt.

To Rodskud.

Vort Venstre besad saa mangen en Knop,
— Ja, derom er delt ej Meningen! —
Nu har det endogsaa faaet en Stub
I Ungdoms- og Galskabs-Foreningen.

Og dog er Gevæxten aabenbart syg,
Den trives selv daarlig paa Landet.
For Retten vanker nok idelig Stryg
•Og Stryg og slet ikke andet•.

Fra Grosserer-Societetet
paa Kongens Nytorv.

— Ih se, Godda', Grosser! Hvor Pokker har Fan'en ha't Dem saa længe? De har nok ta'et Billetten fra Torvet a', ved det at den er lige skral nok med Indtægterne?

— Begribeligvis. Man kan da inte leve som en Sjover. Se saa har jeg jo lavet mig en lille Bie-Forretning, som han sa'e han Kjøbmanden ovre i Svendborg, da han vilde spise Krak-Mandler med H. P. Hansen!

— Gjør De kanske i •Børsbaronen•, Grosser?

— Nej, jeg har bare faaet mig en Filial ude i Kasino, begrundet paa, at det nok betaler sig at holde August-Maaneskin i November, saa at Sjæfen ovre til Vores slet inte kan komme til at la'e sin Efteraarssol skinne.

— Der er No'et om'et. Men vi tog da li'egodt Kagen nede i Bagerboutiken, da Sjæfen sa'e •Halda• til Frøken Dons.

— Ja vel. Det er der, hvor vi la'er alle vores Tenorer skiftes om at spille Mumier. Men det er nu li'egodt ingen Sag for saadan en Egypterprinsesse at være ovenpaa, naar Tenorerne skal staa og synge i •Kjælderen•.

— Ja, og Simonsen gi'er den med det Dystre, ved det at han nu saadan er vor Kammer-obscura-Sanger herovre.

— Der er no'et om'et. Men det hjalp nok li'egodt inte Sjæfen, at han la' og spillede Pyramide med Egypterne, for Karambolage fik vi da alligevel.

— Begribeligvis. Der er da heller ingen Mening i at la'e Peter og Algot gaa og spille Gjenboerne i Mephistopheles.

— Ja, ja, Grosser! Inte grine a' Peter! Det er inte Enhver, der kan flyve op som Køje Høns og dumpe ned som en Guldgaas. Nu ligger han li'egodt som Huskors og Pensionist og holder en glad Alderdom i sin Køje.

— Naa, inte for det! Véd De, hvad jeg si'er, Grosser?

— Nej, men De kan jo ta'e og sige det, saa skal jeg nok fortælle Dem det bagefter!

— Jeg si'er bare: Forbi!

— Det kan De saa meget godt sige. Men hvorfor gjør De egentlig det?

— Jeg si'er, det er forbi med vos, si'er jeg, naar Hr. Dreyfuss li'egodt er kommen tre Fod foran Edevart!

— Begribeligvis. For se saa tør man jo heller inte kalde hanses Komedie •et Brud•, for inte at faa Os af en Brandes i Næsen!

— Undskyld, Grosser, der gaar en Herre, der ser ud til at ha'e taft et Par Millioner paa Børsen! — — Inte skulde De trænge til en lille Adspredelse, go'e Herre? Værsenartig, det er henne i lille Kongensgade!

Som Omslag medfølger et illustreret Annonce-Tillæg.

Lammefælledskab.

PUNCH *invenit.* PUNCH *delineavit.*

«Lammelugte...ommakalugte...aduhalojed?»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos Dʳ Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 51. Torsdagen den 17. December. 1885.

PUNCH.

Haardt nok.

Eleven: Men en Time faar jeg vel fri til at spise Middag hjemme?
Dameskræderinden: Nej, her sidder vi hele Dagen paa bare Smørrebrød.

Ved Hjemkomsten.

Saa skal de fuldtro, folkekaarne Mænd
Igjen i Tinget klart for Dagen lægge,
At Friheds Aanden, der var slumret hen,
Er de kapable til paany at vække.
— Der bliver da serveret dem igjen
Den Nød, der er saa Pokkers haard at knække,
At tvungen af den haarde Nød de ender
Med Tabet af de hule Visdomstænder.

Dog ikke Visdomstænderne alene
Forlorne bli'er i BERGS og HØRUPS Trop,
Nej, man har skjellig Aarsag til at mene,
At hver Gang Venstre lukker Munden op
Og gi'er en eller anden »værdig« Scene,
Er det forlorent i sin hele Krop.
Paa Venstres Aandrigheder selv man skjønner
Dets Sammensætning af — forlorne Sønner.

Lig den forlorne Søn vort Venstre satte
Rent over Styr sin Friheds-Arvepart;
Med sine »Midler« vilde det ej klatte,
Men lod dem gaa rabundus i en Fart.
— Nu er Partiet ganske middel-bart!
Selv Venstres Hartkorn la'er sig ej beskatte,
Og det har Venstre ogsaa nu for Øje,
At Tiderne des værre bleve sløje.

Og da de sidste »Midler« var lagt øde,
Vort Folketings forlorne Sønner gik
Paa Landet ud og vogted de udødeligblevne Vælgersjæle for en Slik,
Begjærende at mættes med den Føde,
Som Vælgerfolket til sin Næring fik;
Thi med Diæter ingen Driver fo'eres
Paa Landet mer — *o tempora! o mores!*

Nu styrer disse Stakler deres Skridt
Mod Arnen hjem i Fredericia-Gade.
Der vil det snarlig vise sig, hvor vidt
De nu er blevne klogere af Skade,
Er gaaet i dem selv og vil forlade
Den Sti, hvor de saa megen Tort har lidt,
Eller hos »det oplyste Folk« begjære
Endnu dets Mask og Miskmask at fortære.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, hvor jeg er glad ved at træffe Dem hjemme, for jeg véd, De plejer at være saa tjenstvillig af Dem, og det var det Par Seler, jeg har tænkt at brodere til Sørensen, men Tiden er løben fra mig og nu vilde jeg gjerne bede Dem, som jo ingen Familie har uden Deres Halvbroder i Amerika, som De ikke har hørt fra i 20 Aar og godt er det saamæn, for De kan tro han er gaaet rabundus derovre, om at sy det Par Sting for mig, og De kan nok blive færdig i god Tid, for Frits Grønbæk har lovet at skrive et Digt til dem, men han siger, han kan ikke uden han har dem liggende foran sig til at inspirere sig, og Gud man har jo saa mange Ting at besørge i denne Tid, som nu igaar maatte jeg med lille Ambrosius ud at se Indianerne paa National, fordi det er saa belærende for Barnet at studere de fremmede Folkeslag og det er jo desuden Folk af pæn Familie og der er en Prinsesse af Blodet med dem, men hun var saamæn slet ikke stor paa det, og den gamle Durklautighed heller ikke, for han dansede selv med i den Ballet de gav, og saa var der en Skyttekonge fra Texas men som ikke maa skyde, fordi det er jo forbudt af Ministeriet og derfra gik vi over i Panoptikum og saa de nye Voxdukker, baade Prins Valdemar og den nye Prinsesse og Estrup og Georg Brandes, som de har givet en Negerparyk paa Hovedet, saa Frits Grønbæk sagde, han troede det var et gammelt Skabilkenhovede af Negerviolonisten fra Tivoli der var lavet om, og saa var der kommet Basarer med unge Piger i Karnevalsdragter og de prellede og prajede os for at kjøbe, men de bar sig ikke rigtig ad dermed, for Gud søde Fru Schrøder, Petrine kunde da anderledes faa Folk til at gaa i Tøjet, da hun ifjor var Blomsterpige paa Basaren til Fordel for Hottentotbørnenes Søndagsskoler, og bagefter gik vi op i Tællefongværelset og vilde høre, hvad Folk sagde i det kongelige Theater, men vi kunde ikke høre andet end Noget der lød som om En pudsede sin Næse, og det er jo rimeligt nok, saa upasselige de Stakler altid er, men Petrine og Frits kom op og disputere, for Petrine sagde det maatte være Sangenberg, det kunde hun mærke paa sig selv, og Frits sagde, det var Fru Ekart, men saa viste det sig, det var Sørensen der sad bagved os og var falden i Søvn og snorkede, og det var det der havde givet den underlige Lyd i Tællefongtrompeten. Og saa sad vi og lyttede lidt igjen og det var meget interessant, for vi kunde høre der var Pause derinde paa Theatret og ganske stille, og det siger jeg rigtig nok, at Tællefongen, det er det mest underholdende og uddannende for Ens Tænkeevne og Gud søde Fru Schrøder, man kan saamæn nok trænge til at lære at tænke sig om i det Hele og Sørensen gaar og spekulerer saa voldsomt saa han bestandig trænger til at styrke sig ved Et eller Andet men det kommer

nok igjen for ved rigtig at tænke sig om, har han fundet ud, at han maa kunne faa Noget af den Million Estrup har foræret Kjøbenhavn, for Sørensen har jo havt Borgerskab i mange Aar, saa en Snes Tusind Kroner maa han da vist have Ret til og det gaar jo kun daarlig med Forretningen, men Frits Grønbæk siger, det kan ikke nytte for Borgmesteren gi'er ikke Noget alligevel, og han maa hellere se at faa sin Butik omtalt i Aviserne under Rubrikken Julenyt og Frits har lovet at henvende sig derom til sin Ven den unge Benjaminsen som laver saadan Noget. Og Gud søde Fru Schrøder, saa skal de have Tak for Selerne, og nu maa jeg gaa, for det bliver jo saa tidlig mørkt, og det er ikke saa rart at gaa ene for en enlig Dame som mig, der kan risikere at blive tiltalt af en Dongsjuang paa Gaden eller slaaet fordærvet af en Bølle, saa jeg lader ellers altid Pigen hente mig. Farvel søde Fru Schrøder og undskyld jeg ikke beder Dem til Juleaften, men vi skal have saa mange, og De bryder Dem naturligvis ikke om at sidde hjemme med en god Bog, og jeg skal laane Dem Herman Bangs ægsentriske Noveller, de er øndige kan De tro. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Spænd og Spark.

Højesteretssagfører Octavius Hansen klagede i sin Forsvarstale for Hørup ynkelig over, at en Redaktør skulde tvinges til at røbe, hvad han havde givet sit Æresord paa at tie stille med. Og saa gaar Hørup hen og aflægger Ed paa, at han ikke véd, hvem »Lejrbrevets« Forfatter er! Det kunde nu være rart at faa den højeste Oplysning om, hvorvidt Hørup virkelig har givet sit Æresord paa ikke at aabenbare noget, han aldrig har vidst.

* * *

Der hviler ellers en uheldig Stjerne over den »højeste Oplysnings« Kilder. St. Georgs »Børne«-Historier og Hørups Fataliteter paa Taasinge og Lammefælleden suplerer hinanden meget passende. Naar Oct. Hansen derfor sammenlignede Pressen med en Argus, har han dog vist taget dens »Gaaseøjne« med i Betragtning?

* * *

I Oldtiden blev man Martyr, naar man frimodig bekjendte Sandheden. I det nittende Aarhundrede bliver man det, naar man ingen Ting bekjender.

* * *

Bringstrup Sogneradder vil ikke ud med den højeste Oplysning, men foretrækker at »sidde den af«. Prisen paa samme er nu forhøjet fra 1 til 5 Kroner daglig. Nu bliver vist snart gode Sogneraad dyre.

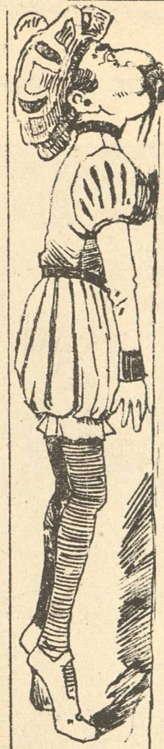
* * *

Striden i Venstre angaaende Ungdomsforeningerne synes lisesom Kampen mellem Serbien og Bulgarien at have antaget en »evropæisk« Karakter. Hørup vil dog foreløbig nok slutte Fred med »Danskerne« paa den Betingelse, at han faar Lov at beholde alle Venstremænd under 40 Aar, medens Borchsenius faar Lov at raade over dem »fra Fyrrerne«.

* * *

Der hverves i disse Dage Deltagere til et Bondetog, der skal ind og gjøre Skandale ved Rigsdagens Gjenkomst. Herre Gud! Kan nu Folketinget ikke en Gang selv overkomme den Del af Forretningerne mere, men maa ogsaa overlade det til »Folket«!

Bøn i Nøden!

Vældige Trommer i Bladene gaa,
Og Pennene løber saa villigt!
I daarlige Tider man ser ikke paa,
Hvad just der er Ret, — men billigt.
»Daxen« begyndte som uforknyt
Og driftig Reklamemager:
Her er Julenyt! Her er maarschomt Nyt!
Her er gratis Artikler paa Lager!

De Andre kom efter; — men Ingen ta'er
Sig pænt af de stakkels Blade
For alt det Slid og det Slæb, de har,
Og det er dog Skam og Skade!
Men Punch er kjærlig, vi strax med vor
Beskedne Hjælp er til Stede:
Kjøb denne Vise til Indtægt for
»Avisernes Juleglæde«!

Tænk paa de Stakler, der trutter i Sky
For handlende Herrer og Damer!
Selv Dagbladet gaar jo og gjør i de ny
Patent-Journalist-Reklamer!
O, kjøb vore Blade! Ja, kjøb, saagar
Mo'er Berlingske, selv om for Tiden
Hun fører kun, hvad vor Bedstefa'er
Fandt dejligt for længe siden!

Kjøb Alt, hvad den trofast slidende
Hr. Ferslew har fostret som Amme!
Om »Post«, »Telegraph« eller »Tidende«
Staar bag, — det er Et og det Samme.
Paa Forsiden er Peter Hansen Causeur:
I det højreste Højre er man;
Paa Vrangsiden Falkman er bidt — O, Pasteur!
— Af en gruelig gal, lille Herman.

Kjøb Hørups Organ, i hvis højrøde Skrud
Den højeste Oplysning fandtes,
For halvstuderet Røver-Kjøb sælges den ud
I Alenvis af Eedvard Brandes.
Kjøb Bladet, hvis du det vil være bekjendt;
Dets Kunder jo Intet riskere,
Thi Hørup er født med et heldigt Talent
Til aldrig at kjende dem mere!

Kjøb Chrestens Avis og gjem den med Flid,
Man siger, dens Tider er trange;
At du skulde læse Hr. Korsgaards Vid,
Var dog lidt for haardt at forlange!
Husk, Bladet er fattigt, — men dydigt. Man si'er,
Det kan intet Hjærte forstyrre,
Thi Chresten foragter de unge Kommis'er,
Der ikke er fyldt de fyrre!

Saa er der »Avisen«, den er jo lidt skrap
Og lider af bistre Talenter;
Saagar »Dagens Nyheder« faar sine Rap, —
Men gi'er dem igjen med Renter.
Og saa »Demokraten«, ja, den har fortjent
En ganske extra Forplejning:
For den vil nok slet ikke være bekjendt
At præsentere — sin Regning!

Naar Peter passer Butikken alene.

— Ja, min lille Ven — je' ha' faaet 5 Bajere og 7 Konjakker. Ve' Du skrive de' paa min Rajning: Kammerjonker Rasmossen a' Garden te Hæst. Ka' Du nu huske de'?

Udpantning.

— Saa kommer vi til at lægge Beslag paa den Merskums Pibe.
— Ja! A sejer Tak som byder; men saa sku' de wal helst være Sølvbeslag?

O Enighed!

Mellem »ærligt Samarbejde«
Og en grum »Familiefejde«
  Er i Venstre Vejen kort.
Som det allerbedst staar samlet,
Er Samdrægtigheden ramlet
  Sammen eller duftet bort;
Sikk'et Liv! Ja, det er haardt!

Derfor kan der være Mening
I, at til en ny »Forening«
  Venstre stadig føler Trang.
Paa de gamle, det har lavet,
Tvedragts Orm bestandig gnaved',
  Saa de alt for snart fik Hang
  Til at vandre Kjødets Gang.

Under en uheldig Stjerne
Leved »Onsdags«-, »Grundlovsværne-
  pligtforeningen« og fler.
»Riffelringen«, »Fremskridtsklubben«
Er kun »Rødderne« paa Suppen,
  Man ved Fællesspisning gi'er
  Vælgerfolket ind med Sker.

Men hvad bli'er det til, det hele?
Stadig kun til flere — Dele,
  Venstre selv bli'er aldrig Et.
Moderate, Radikale!
Evropæisk- dansk Finale!
  Og til Slutning kun et bredt
  Grin, naar »Vennen« faar sit Fedt!

— »Evropæerne« paa Landet
Har en ny Forening dannet,
  Der af »Ungdom« skal bestaa
Til det yngste Danmarks Glæde,
Særlig det i Badstu'stræde,
  For at »Lyset ved de smaa
  Arner« man kan slukket faa.

Følgelig blev Chresten bister,
Og i Venstres Rækker brister
  Enighedens Baand igjen.
Derfor ingen Ting det nytter,
At Foreningsbaand de knytter;
  Berg véd altfor godt, saamænd,
  Hvor St. Georg her vil hen.

— Heraf ses, at Hørup ikke
For det første Dus vil drikke
  Med den høje Boge-Drot,
Og at ellers Enigheden,
Som bestaar i Venstrereden,
  Illustreres ganske godt
  Med et Øje, der er blaat.

Velvillige Anbefalinger.

Punch indlader sig naturligvis ikke paa at gjøre Reklame. Hvilket pænt Blad gjør overhovedet Reklame? En ganske anden Sag er det ved Juletid at fylde Spalterne med velvillige Aubefalinger og derved give sine gode Venner blandt de Handlende et lille Juleklap til Gjengjæld for udvist Opmærksomhed i det forløbne Aar. Derfor vil *Punch* ogsaa følge alle de pæne Blades Exempel og føre sine Abonnenter om paa en Tur i sine gode Venners og Bekjendters Butikker. Læserne kan jo kjøbe eller lade være, ganske som de selv vil, men se paa Varerne skal de:

* * *

Her er nu først Bladbutikkerne: Omme i Pilestræde har gamle Tante Berlingske sin monopoliserede Handel med solide inden- og udenlandske Artikler. Man ser strax, at det ikke er en nymodens Bod, man træder ind i; kun i ganske enkelte Ting er Tante Berlingske trippet med Tiden, saaledes har hun forbedret sit Z-teri, og de der fabrikerede Z-stykker har i den sidste Tid været stærkt *en vogue*. Forretningens bedste Specialitet forhandles dog i Kjælderetagen. Det er mest tyske og engelske »Nettiteter«, særlig egnede til at oplive Aftentheen i Familiekredse.

Fra Tante Berlingske gaar vi hen paa Østergade til Dagens Nyheders Butik. Forretningen, der endnu ifjor styredes af D'Hrr. Carstensen & Bøgh, ledes nu af Carstensen alene, som derfor har indskrænket sin Detaillehandel med Dit og Dat. Det er en Butik, der udmærker sig ved sin promte og expeditte Behandling af alle de Varer, der udleveres. Ifjor syntes Ejeren at have villet udvide Lokalet ved at »sænke Niveauet«, men opgav det og henvender sig — som tidligere — mere til en lille udvalgt Kreds af Kunder end til det store Publikum.

I den nærliggende Bod: »Avisen«, ogsaa kaldet »Billigheden«, der især gjør i grovere Varer, søger derfor mange flere Folk. Ejerne, Professor Matzen & Co. staar ikke selv i Butikken. som bestyres af den raske lille Fr. Hansen. Der drives mest Høkerhandel og Boniteten af de udleverede Varer er gjennemgaaende riæl om end ikke grønsaltet. Hvad der skulde pynte i Butiken, er den Kammeradvokat, som de har faaet til at jage de socialistiske Rotter. Tidligere havde de kun en Kammeradvokattekilling, som var mere til Fornøjelse end til Nytte.

Vi gaar videre og kommer til den store Ferslewske Handel med »Allehaande«. Det er et Slags Magasin du Nord med forskjellige Afdelinger, der bestyres selvstændig og ikke har Noget med hinanden at gjøre. I Facadebygningen findes forskellige Udsalg. Franskmanden Monsieur Vilbort har her sin Butik, som Ingen kommer i, og P. Hansen har nylig aabnet et Udsalg med ganske morsomme literære Atraper. Stor Lykke gjorde den, der udvendig saa ud som afdøde Kaalund, men indvendig viste sig at være fuld af Holger Drachmandler, baade bitre og søde imellem hinanden. Mellembygningen optages næsten helt af den Falkmannske Forretning. Den drives i stor Stil, man faar Meget for Pengene, men Kvaliteten er jo nok lidt Stedbarn paa Kvantitetens Bekostning. De tidligere førte Herman Bangske Materialistvarer har desuden efterladt en Duft af Moschus og Patchouli, som endnu hænger i de fleste Artikler og gjør dem mindre sælgelige. I Bagbygningen findes endelig talrige Butiker med alle Slags til Jagt, Fiskeri, Havedyrkning, Landbrug osv. henhørende Artikler. Endnu bør nævnes den lille Annexbygning, det saakaldte Aftenposthus, hvori der drives en ringe Handel med Brød og Traad osv.

Endelig har vi paa højre Side af Routen den paa Hjørnet af Læderstræde liggende *en gros* Handel »*Dagbladet*«. Firmaet Goos & Grove har gode Forbindelser i Provinserne, men driver forøvrigt en livlig Bundtmagerforretning med nylig flaaede »liberale« Rævepelse og klippede grundtvigianske Lammeskind.

Medens de paa højre Side liggende Butiker alle kan anbefales, hver efter sin Specialitet, er Forretningsprincipet paa venstre Side ikke mindre lysteligt.

Paa Hjørnet af Integade har saaledes D'Hrr. Hørup & Brandes en Galanterihandel, men Varerne udmærker sig mere ved en vis *chic* Politur end ved Soliditet og

Durabilitet. Det meste er importerede Pariservarer, dog findes enkelte indenlandske Produkter, hvis Oprindelse imidlertid er saa tvivlsom, at hverken Forretningens Ejere eller det i Butikken ansatte Personale kan oplyse, hvorfra de skriver sig. Det, der alligevel lokker Kunder, er den efter Panopticons Mønster foranstaltede Basar, hvor den kokette sortøjede Butiksjomfru Petrine Nansen forhandler alskens Smaating især Fotografier af Skuespillerinder og andre Skjønheder. Baade »stærke, smukke Restauratricer«, »tyndbenede Danserinder«, »velskabte Djævledøtre« og »højbarmede Pariserinder« findes paa dette Lager. Ved Siden af forhandler den første Commis Hr. Eedvard Arsenikpiller og Rottekrudt, der imidlertid ikke er farligt, da det kun er sammensat af *nux vomica*, Ricinusolie osv. og derfor ved Nydelsen har en ganske modsat Virkning af den tilsigtede.

Paa Kjøbmagergade driver Firmaet Korsgaard & Borchsenius Bondehandel. I Sommer syntes Forretningen at skulle tage et Opsving ved den livlige Handel med »Citater«, som paabegyndtes, men da Varen efter kort Tids Forløb viste sig at være uægte, gik Forgyldningen igjen af Sankte Gertrud.

Saa er der endelig den lille Forretning, der før laa ved Trinitatis og nu er flyttet til Linnésgade. Det er gaaet tilbage med den. Den ny Tid har ikke været til Fordel og de Cantorartikler, som den stadig falbyder, finder ingen Afsætning. En hel Del havarerede Pressesager skal endog kunne faas under Indkjøbspris. Tilføjes maa det dog, at den kolde Aarstid sjelden er saa gunstig for Forretningen som f. Ex. Eftersommeren. Thi hvad siger ikke Digteren:

»Da vandrer Hr. Secher alt under grønne Træer,
Æveler og yndelige Blommer!«

Vi vil ikke rose Dag*)savisen, thi hvad Ros angaar, har denne Butik ikke fremmed Hjælp Behov. Selvhjælp er ogsaa i saa Henseende dens Motto.

I næste Nr. fortsætter vi de velvillige Anbefalinger.

*) Renoveret.

Et Eventyr i Integade
eller
Politikens opdagede Træskhed.

(Frit efter Henrik Herts).

Personerne:

Grøn-Berg, Ungdomsidealist . . . Octavius Hansen.
Bjørn, hans „Ven". Forhørsdommeren.
Peter, en opløben Dreng . . . . . Herman Bing.
En Integadedreng . Hørup.

(Bakken i Integade, hvor Kunsterne forevises. Telt med Blaarødere o. s. v., Gyngen, hvori Abonnenterne kunne gaa for en billig Penge. I Baggrunden et Fjælebodstheater med Paaskrift: Organ for den højeste Oplysning).

Aktus I.

(Octavius Hansen, Herman Bing med den lille Hørup ved Haanden.)

Herman:
Tillader De ikke, at jeg foreviser Dem min stakkels lille Bro'er, jeg har her. Det er et stakkels ulykkeligt Menneske. Han er støvstum.

Octavius:
Er han døvstum? Det var jo slemt. (Til Hørup): Kan du ikke tale?

Hørup:
Nej!

Octavius:
Han taler jo.

Hermann:
Ja, det er kun en Gang imellem, naar han kommer i saa fint Selskab. Nej, i det hele taget kan han ikke tale. For jeg skal sige Dem, han er født støvdum. (Til Hørup): Kan du vel tale? (Sagte): Du skal ryste paa Hovedet.

Hørup (ryster paa Hovedet)

Hermann:
Der kan De se, han kan virkelig ikke sige noget.

Octavius:
Men han hører jo godt.

Hermann:
Ja, Gud bevares! høre kan han. Men ellers er han tilforladelig ogsaa ganske støvstum. — Vil De se ham i Munden? (Til Hørup): Luk Munden op, for at voreses Høiesteretssagfører kan se, at du ikke har noget, du skal have sagt.

Octavius (afsides):
Det bliver en indviklet Sag.

Hermann (sukker):
Ja, De kan tro, det er en Korsgaard — hvad jeg vilde sige, et Kors for hans Foresatte. Men hvad kan han derfor? Vil De ikke unde ham et lille Indlæg?

Octavius:
Jeg skal gjøre mit Bedste. Her har du et.

Hermann:
Buk dig nu, stakkels Menneske, og sig Tak.

Hørup:
Mange Tak.

Octavius:
Jeg maa ud og se om en Vogn til dig. Bare det ikke bliver Salatfadet eller Fidtefadet (ud).

Herman (til Hørup):
Lad mig se det Indlæg, du har faaet!

Hørup:
Han gav det jo til mig.

Herman:
Det forstaar du dig ikke paa. Hid med det. (Tager det fra ham). Og nu vil jeg kun sige dig, at du en anden Gang ikke skal svare saa dumt. Du fordærver al Ting for mig. Naar man vil være støvdum, saa maa man ikke staa og vaase.

Hørup:
Men hvad skal jeg da gjøre?

Herman:
Du skal holde din Mund. Lad kun os andre tale. Naar En spørger dig om noget, skal du svare: Jeg véd det ikke!

Forhørsdommeren (kommer ind fra Højre):
Ah, der har vi jo »den højeste Oplysning«! (til Hørup): Naa, hvem har skrevet jeres Lejrbrev?

Hørup:
Jeg véd det ikke!

Forhørsdommeren:
Er du da ikke Redaktøren?

Hørup:
Jeg véd det ikke!

Forhørsdommeren:
Hvor hører dine Medarbejdere hjemme?

Hørup:
Jeg véd det ikke!

Forhørsdommeren:
Det er jo en dum Integadedreng.

Herman:
Ja, der kan De se; er det ikke det, jeg siger? (Til Hørup): Vil du nu se, du kan leth'e dig. (Hørup kniber ud.) De skal ikke bryde Dem om ham. Hold Dem kun til »Politiken«. Den er meget paalidelig.

Dommeren:
Ja, det kan jeg mærke!

Octavius (bag Kulisserne):
Jo, hold bare den; det er den paalideligste Kilde i hele Dyrehaven. Kirsten Pils er det bare Vand imod den!

Dommeren:
Men det er mare ikke rent Vand, der er i den.

(Tæppet og Dommen falder for første Akt i Sagen.)

Som Omslag medfølger et illustreret Annonce-Tillæg.

Vore egne Siouxer.

POLITIKEN *invenit.* PUNCH *delineavit.*

I »National«-Dragt møder hele Stammen:
Hver Mand er rød i Huden og i Kammen.
En livlig Krigsdans sikkert forestaar,
— Blot Truppen ikke bag af Dansen gaar.

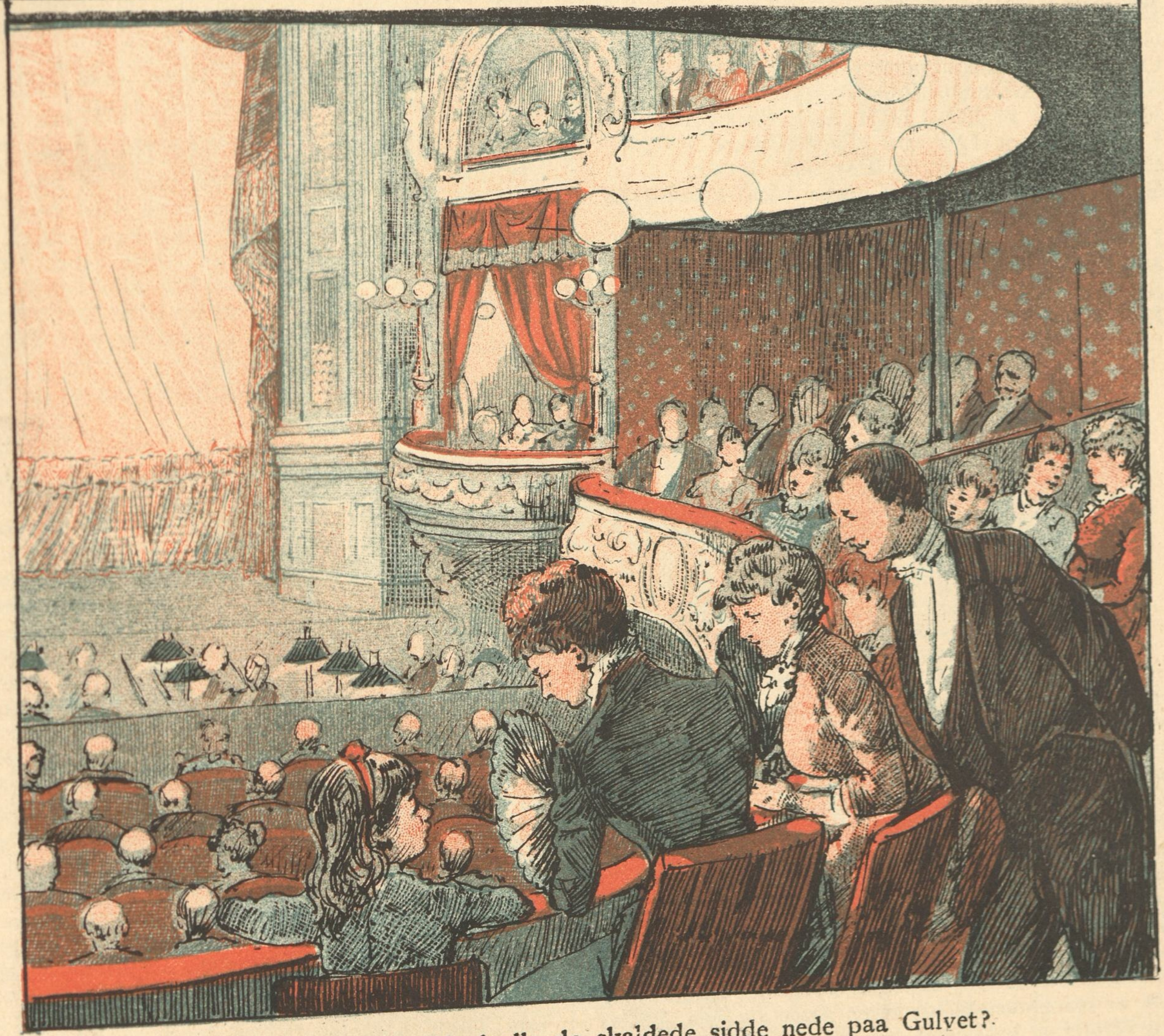
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 52. Torsdagen den 24. December. 1885.

PUNCH.

Man skulde næsten tro det.

— Hør Tante! Skal alle de skaldede sidde nede paa Gulvet?

Juleroser.

Mens Blomsterne i Danmarks Vang og Vænge
Gaar ud og visner i den barske Luft,
Og selve »Taalepahnerne« kun prange
Som store Glimmerblomster uden Duft,
Er der dog ét Sted, hvor man sin Fornuft
I Romantikens Lys kan ta'e til Fange
Og plukke Jordbær og Forglemmigejer,
Som faas i »Kommission« hos FREDRIK BAJER.

I Fredericiagadens Drivhus ynder
Man nok at prise Sommer højt i Sky,
Skjønt Venstres folkelige Ringsted-Bønder
Red denne Gang ej Sommer ind i By.
Men Venstres grønne Blade os forkynder,
At det vil snarlig »lægge ud paa ny«,
Og selv om der skal findes Sne paa Tagene,
Vil man i Tinget fejre Hundedagene.

Her kan man gaa i Tingets egne Bede
Og Flertals-Botanik studere kan,
Om HØRUPS *Torskemund* vil ingen lede
Forgjæves eller PINGELS »*Lovetand*«,
Om »*Bonderoserne*« vil FREDE frede
Og ta'e sig af dem, naar de mangler Vand.
Blandt »*Gaaseurterne*« i Mag og Ro driver
Hr. BERG og stirrer henrykt paa en Kodriver.

Men Blomsten af det hele er dog gamle
ALBERTI, — det benægter ingen let;
Og ingen Lugekone op kan hamle
Med ham, naar han forfægter »Folkets« Ret.
Af »Provisorier« han kunde samle
Igjen en rigtig pralende Buket,
Der pynter paa det rene Bord, man laver
I Stand til Vælgerfolkets Julegaver.

— Dog herpaa la'er sig ikke lægge Skjul,
At man om disse Blomster snart vil høre
Det gamle Ord: Nok se, men ikke røre!
Selv om Kuløren blot er grøn og gul.
Endogsaa JUEL, der er det femte Hjul
Til CHRESTENS Vogn, naar han skal op at kjøre,
Vil ved sin Tøjblomst sukke dybt nedbøjet:
Paa den gik Danmarks Landsting ej i Tøjet!

Bagsiden.

Frit efter H. C. Andersen.

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadant et rundt Brilleglas, der gjør al Ting hundrede Gange større end det er, saadant et, som Secher sætter for Øjet, naar han sér i Abonnementsprotokollen, og som «*Avisen*» bruger, hver Gang den spejler sig selv i sine knækkede Ruder. Naar man tager og holder det for Øjet og sér paa en Vanddraabe ude fra Dammen, saa sèr man tusinde underlige Dyr, som man ellers aldrig sér i andet Vand end om Sommeren i det kjøbenhavnske Drikkevand, men de er der, og det er virkeligt. Det sér næsten ud som en hel Tallerken fuld af Roskilde-Rejer, der springer mellem hverandre, og de er saa glubende, de river Arme og Ben, Ender og Kanter af hverandre, og dog er de saa ge-lade og fornøjede, som om de havde været til Aftensang i Vartov.

Nu var der en Gang en gammel Mand, som Folk kaldte *Punch*, for det hed han. Han vilde al Tid have det grinagtigste ud af enhver Ting, og naar det slet ikke vilde gaa, saa lavede han en Brander om det, og saa var Folk med. Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Øjet og sér paa sin egen Bagside. Der var kommen et Billede af Oppositionen paa den. Nej, hvor det kriblede og krablede der! Alle de liberale og radikale, socialistiske og moderate Venstremænd hoppede og sprang, trak i hverandre og aad af hverandre.

«Ja, men det er jo afskyeligt!» sagde *Punch*, «kan man da ikke faa dem til at leve i Fred og Ro og hver passe Sit!» og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaa, og saa maatte han trolde. «Jeg maa give dem Kulør, at de kan blive tydelige!» sagde han, og saa satte han Farver paa sin Bagside, men det var fine Farver, saa Bladet kom til at koste 2 Kroner Kvartalet, og saa blev alle Venstremændene røde og gule og blaa, og det saa netop dejlig ud.

«Hvad har Du der?» spurgte en anden gammel Trold, som ikke havde Navn, og det var just det fine ved ham, for saa var han anonym Med-

arbejder og kunde ikke blive straffet for, hvad han skrev, for han var ikke Militær, ja ikke en Gang Livjæger hos Urtekræmmer Sielle.

»Ja kan Du gjætte, hvad det er,« sagde *Punch*, saa skal Du faa et Friexemplar; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke véd det!«

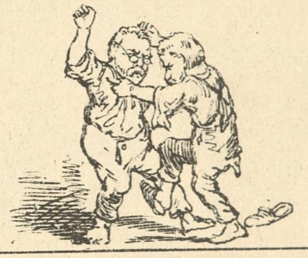
Og den anonyme Medarbejder saa gjennem Forstørrelsesglasset. Det saa virkelig ud som et stort Folkemøde, hvor alle Førerne var mødte! Det var gyseligt, men endnu mere gyseligt var det at se, hvor uenige de var indbyrdes, hvor den »Liberale« puffede til Socialisten, og hvor Grundtvigianere og Fritænkere nippedes og nappedes, bed hinanden og trak hinanden frem. Gjellerup bjæffede ad Georg Brandes, »*Politikken*« tog Abonnenter fra den lille, sorte Dachs, og naar den hylede, gav den det lille Dyr et Spark, saa det trillede helt over i Rendestenen. Hørup og Berg stod oppe paa »Ungdomsmøddingen« og dængede hinanden til. Der gaar Pingel, han har sit lille »Samfund« oppe i Badstuestræde, et lille uskyldigt »Samfund«, men Berg knubser til Studentersamfundet, saa det piber og inviterer den store Mand til Gilde. Der sad Bajer saa stille som en lille Jomfru og ønskede alene Fred med hele Verden, og saa en lille Republik for sin egen Mund, men saa skulde Bajer frem, og de trak og puffede ham frem og grinede ad ham bag hans Ryg.

»Det er overordentlig lærerigt!« sagde den Anonyme.

»Ja, men hvad tror Du det er?« spurgte *Punch*. »Kan Du finde det ud?«

»Det er da godt at se!« sagde den Anden, »det er jo enten Bøllerne, der muntrer sig i Charlottenlund, eller ogsaa er det en Generalforsamling hos Forsvarsbrødrene eller Krigen nede i Bulgarien. Et ordentlig Staahej er det!«

»Det er Venstre!« sagde *Punch*.

En „ordentlig" Rigsdag.

Dagen før Rigsdagens Sammentræden blev en Folketingsmand funden i Rendestenen i Bredgade i den betænkelige Situation, at han ikke formaaede at skjelne Venstre fra Højre. Han blev i den Anledning baaren paa Stationen. Formodentlig har han som »Evropæer« villet vise, at han kunde tage saa mange »Danske«, det skulde være, paa sin Samvittighed.

* * *

Fremskridtsmand har han i alt Fald været; thi han var allerede gaaet fra Samlingen, før de øvrige Rigsdagsmænd var komne til den

* * *

Men Fremskridtsmænd er nu en Gang ikke tilfredse med Politiet, selv om det bærer dem paa Hænderne. Folketingsmanden skal have protesteret imod, at man har grebet ham paa en Gjerning, der med behørigt Hensyn paa den nødvendige Sildesalat ikke kan kaldes »fersk«.

* * *

Til Regeringens Forslag om Midler mod Arbejdsløsheden paatænker Folketingsmand Høimark at stille et Ændringsforslag, der gaar ud paa at indskrænke Foranstaltningerne til at sætte Tømmermændene i Virksomhed. Ligeledes paatænker han efter Forlydende at stille et Ændringsforslag til Grundlovens Paragraf 57, saaledes at for Fremtiden skal Rigsdagsmændene være uansvarlige i Tingene og utilregnelige udenfor.

* * *

Gamle Alberti, der ogsaa giver sig af med at ramme Pæle ned — det vil sige i »Provisorier«, har nu gjort det af med baade Gendarmer, Politiforanstaltninger og foreløbig Straffelov: Man kan ikke benægte, at der er langt frem i Venstre, inden det naar til en ædruelig Opfattelse af Situationen.

Evropæerne i Korsør.

I.

(Frit efter P. Møller.)

Trier.

Pingel, hør! jeg tror, du dratter
Ned i denne triste Dahl;
Kors, du bliver vist til Latter!
Kredsen er ej »liberal«.

Pingel.

Tosse, det har ingen Fare
For mit Rygte! Frygt kun ej.
Naar jeg ikke kan mig klare,
Løber jeg i Hast min Vej.

Trier.

Du kan løbe rundt om Noret,
Hvis det skulde gaa saa galt.
Bare jeg kan her faa Ordet,
Deler vi to Æren halvt.

Pingel.

Laan mig dog din Ryg forsigtig,
Ellers faar jeg paa min Hat.

Trier.

Sig mig, tør du ogsaa rigtig
Paa Ministrene ta'e fat?

Pingel.

Netop! Tror du, jeg er bange
For at sige: Indbrudstyv?
Kan du sige mig, hvor mange,
Skal jeg flaa dem alle syv.

II.

(Frit efter Tordenskjold.)

»Det gaaer s'gu glædelig!« de sa'e,
Da de var slupne hjem derfra.
De havde ikkun én Person,
Og han hed Doktor Sparrewohn.

Æstimeret?

— Hwæm wa de, der gik?
-- De wa Hans Klausen!
— Hwa æ han for en Kaal!
— Han æ li'som tredde Jywldaw.
— Hudn de da?
— Jow, han æ sødn hallhelle.

Kvalificeret?

— Hvad skal nu den store Dreng være?
— A ska sej wos, han haar sødn bajsat Løst te aa blyw Musekker.
— Ja, saa kommer det da nærmest an paa, om han har Øre.
— Ører? Æ Hofjægermejster ka da sjæl si, te han reele haar en Par urimele stur Ører!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXVII.

Kjæreste Fætter! Fn glædelig Jul
Ønsker jeg Dig og ønsker jeg Alle:
Ben til hver Hund og Korn til hver Fugl!
Blinkende Lys fra Granernes Skjul!
Lise en Dukke og Søren en Skralde!
Rigmand Presenter og Fattigmand Sul!
Alting saa godt. som det vel kan sig falde.
„Høire“ ønsker jeg Sejer i Striden,
Fred i vort Land,
„Venstre“ Forstand!
— Det har Partiet Trang til for Tiden, —
Chresten en liden
Stund at faa Lov at se Thingene an,
Og derefter siden
Taalmod at holde i Brummen Stand,
Wederkinch-Madsen jeg ønsker den Viden,
Hvoraf ej endnu han ejer et Gran,
Og Tauber en Bid for sin Tand,
Høimark en kraftig Sildesalat
Efter den Nat, han sad paa Stationen
Ganske plakat —
Dachsavisen Forbedring i Tonen,
Noes & Nielsen en ny Advokat,
Hørup Hukommelse, saa Telefonen
Bringer os Bud, han fandt sin Soldat;
Vor Magistrat
Ønsker jeg, Gassen,
Som brænder i Kronen
Eller i Lygten, maa være probat
Ej til at lyse, men til i Kassen
At fylde Huller i Formuemassen.
Bøllerne! dem er jeg nærmest parat
Til en Dragt Prygl af Hjærtet at unde.
Lykke jeg ønsker hver Borger og Bonde,
Som ej vil styre Rige og Stat.
Kjøbmanden ønsker jeg mangen en Kunde,
Kunderne Kjøbmænd, der ei gaa fallit.
Avisen jeg ønsker af mange Grunde
Mindre Fusel og mere Sprit.
Berlingske ønsker jeg ofte og tidt,
At uden Winkel-Horn leve den kunde,
Tietgen jeg ønsker fremdeles Kredit,
Ferslew, at han var Falkman kvit,
Georg til Spree et Reisepas frit,
Pingel at ej af de røde Hunde
Rent til Bistrup han maa være bidt;
Monrad jeg ønsker en Hilsen bragt
Ovre fra Dybbøls Krigergrave,
Pastor Hostrup et Lispund Takt
I Julegave,
Og Henning Jensen for Præstekrave
Mundkurv om Hals og Hoved lagt.
Slesvig jeg ønsker, at Ørnen flakt
Vingeskudt maa fra en blodig Jagt
Flygte fra Danskes Have,
Og Leddet sættes i Lave,
Fallesen ønsker jeg uforsagt
Mangen en frydfuld Belejring af Sjovere,
Andersen Held til „Peer Gynt“ fra Dovre,
Abrahams, „Lykke-Peer“ vel var ovre,
Rasmussen Guld for sin Maaneskinsfragt!
Bojesen — Ernst — jeg ønske maa,
„Norden“ ej strax en Linjebegravelse,
Inden Aaret er omme, maa faa!
Vilhelm Møller, hin „Nutids“-Begavelse
Planter alt Julcroser derpaa
I Mangel af Andres Havelse.
Dog med lidt Tugt og forstandig Avelse
Kan maaske dog den til Skjels Aar naa,
Oldfux i hvert Fald som Trøster vil staa
Elsket af hver Kjøbenhavner med K
Og læst til den sidste Stavelse.
Herman! Hvad ønsker jeg Herman Bang?
En I. P. Jacobsensk Farvelade?
Eller Pomade
I Krukke og Stang?
Endnu staar Herman lavt kun i Rang
Som Literaturens grimmeste Ælling,
Plaskende i en excentrisk Novælling,
Der dufter, som Strandvejen dufter af Tang;
Men alt, paa Tælling,
Stemmer jo op i Integade
Kammeraternes Jubelsang,
Hver Gang han gi'er dem Melding,
Om en skabrøs Fortælling.
Fætter! Dig under jeg allerbedst!
Derfør jeg ønsker paa Aarets Helding
Endnu en Gang Dig en glædelig Fest,
Og, naar ved 85's snarlige Endelse
Du ved et Gilde har været til Gjæst,
Ej da paa Hjemvejens knoldede Pløj'mark
Snuble og falde Du maa ved en »Hændelse«
Og af Betjenten strax ved en Kjendelse
Sættes i Brummen, trods hver en Henvendelse,
Saadan som Højmark.

Julestuen.

(Frit efter Holberg. 12. Scene.)

Personerne:

Jeronimus.................... Punch,
Skolemesteren.................... Dr. Pingel.
Arv.......................... Chresten Berg.
Børnene....... Medarbejderne af „den højeste Oplysning“.

Jeronimus.

Men hvad artigt har Børnene lært til denne Fest? Forgangen Aar vidste de saa mange artige Sprikworter, kand de ogsaa nogen i Aar.

Skolemesteren.

Ja, de kand; vil Vatter have Sprikworter eller „Spørsmaal og Svar“?

Jeronimus.

Begge ere gode. Lad Arv komme herind, at han kand høre paa, hvordan saadan en Ungdomsforening kand gjøre ham til Skamme.

Skolemesteren.

Arv! Hvem var det, der raabte saa sterkt, at man kunde høre ham over hele Venstre?

Arv (klaaende sig i Hovedet.)

Det var......Jens Busk paa Morsø.

Skolemesteren.

Viggo, Edvard, Per (Anden), Henning (Jensen), hvem

var det, der raabte saa højt, at man kunde høre det over hele Venstre?

Tutti.

Det var Chresten Berg paa Bundtmagerloftet, hvor hele det forenede Venstre var indesluttet.

Jeronimus.

Fy dig an, du Klokker, de kand læse for dig.

Skolemesteren

Arv, hvor langt er der herfra til Kancelliet?

Arv.

Der er 700 Mile herfra til Kjældernæs.

Skolemesteren.

Viggo, Eedvard, Per, Henning, hvor langt er der herfra til Kancelliet!

Tutti.

Der er saa langt, som en Degns Næse rækker.

Jeronimus.

Hør, Børn, peger Fingre af Arv!

Børnene.

Eh! Bæh!

Skolemesteren.

Arv! hvor mange Himle er der?

Arv.

Der er en Himmel over min Tronseng, og een over Folketingets Talerstol.

Skolemesteren.

Viggo, Eedvard, Per, Henning, hvor mange Himle er der?

Tutti.

Der er syv Himle, og den syvende er den, hvor Taburette boer i.

Skolemesteren.

Arv! hvad er det, som er saa rund som et Æg, og saa langt som en Kirke-Veg?

Arv (sagte.)

Gid Trollen splide ham ad med hans Spørsmaal. (Højt) Det er en Hessel-Kiep. Den er rund paa den ene Led og lang paa den anden.

Skolemesteren.

Viggo, Eedvard, Per, Henning, hvad er det, der er saa rund som et Æg, og saa langt som en Kirke-Veg?

Tutti.

Det er Traaden i Bergs „Ledere". Naar man trævler den op, bliver den saa lang som en Kirke-Veg.

Jeronimus.

Peger Arv ud igjen, Børn.

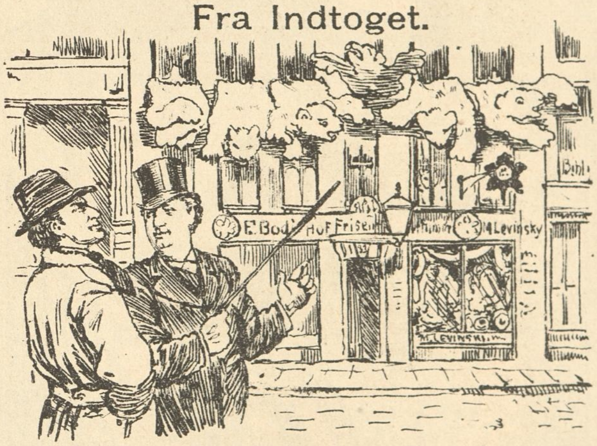
Tutti.

Eh! Bæh!

Jeronimus.

Jeg takker Skolemesteren paa de unge Mennesters Vegne. Jeg ser, at I anvender Flid paa dem. I skal min Tro have en raisonabel Ny-Aars-Gave.

Fra Indtoget.

— Der skal Du se, der er Hus i Skindpelsen.
— Ja, det er en ny Maade at lufte sine Bjørne paa!

Ved Juletræet.

Frit efter P. Faber.

Højt fra Træets grønne Top
Straaler Juleglansen;
Venstre spiller lystig op,
Nu begynder Dansen!
Selv de dog, hvordan det gaar,
En Rosin i Pølsen faar,
Naar de Estrup lave
Vil en Juel-egave.

Chresten har den Gren saa kjær,
Hvorpaa Trommen dasker;
Men, naar han den kommer nær,
Hørup strax ham klasker.
Men de leger kun, de Smaa,
Hvad han ønsker, skal han faa! —
Lad kun Chresten tromme,
Saa er Venstre omme!

Eedvart ved sin Dukke gaar
Op i lutter Takken:
En Theaterchef han faar
Med *»et Brud«* i Nakken.
Eedvart vil med Energi
Se, hvad der er indeni;
Mens han strammer Garnet,
Kvæler Peter Barnet.

Kom en Gang og se paa den
Pæne, bløde Hue!
Den er god til Rigsdagsmænd,
Som i Tinget snue.
Tys! Nu blev Alberti vred,
Ændringsforslag regner ned:
Han kan ikke snøvle,
Han kan bare — — tale.

Træets allerbedste Sir
Skal dog Herman have;
Paa Receptens Glanspapir,
Maa han gjærne gnave.
Herman, tag dig pænt i Agt,
Indeni Morfin er lagt,
Som du ej maa kramme, —
Det er til din Amme.

Her er Gaver, store, smaa,
Som vort Sind forædler;
Lille Bentheim, kom og faa
Disse Huskesedler.
Og i Tilgift her du har
Denne »døde Torsk« saagar, —
Naar man er saa tapper,
Faar man kun Attraper!

Børn! nu er jeg bleven træt,
Og I faar ej mere.
Med Diæter nok saa net
Staten vil traktere.
De er rare næste Aar,
Naar I *Provisoriet* faar. —
Loven varer længe,
Koster mange Penge!

Som Omslag medfølger et illustreret Annonce-Tillæg.

Avtomatiske Brydere.

Vist aldrig til noget Julemarked
— Saavidt da mindes vi kan, —
Der er blevet saadan mulet og sparket:
Det løs gaar Mand imod Mand.

I Dag slaar de Kæmper hinanden til Døde,
Men Trøsten det er nu den:
I Morgen de atter paa Pladsen vil møde
For at begynde igjen.

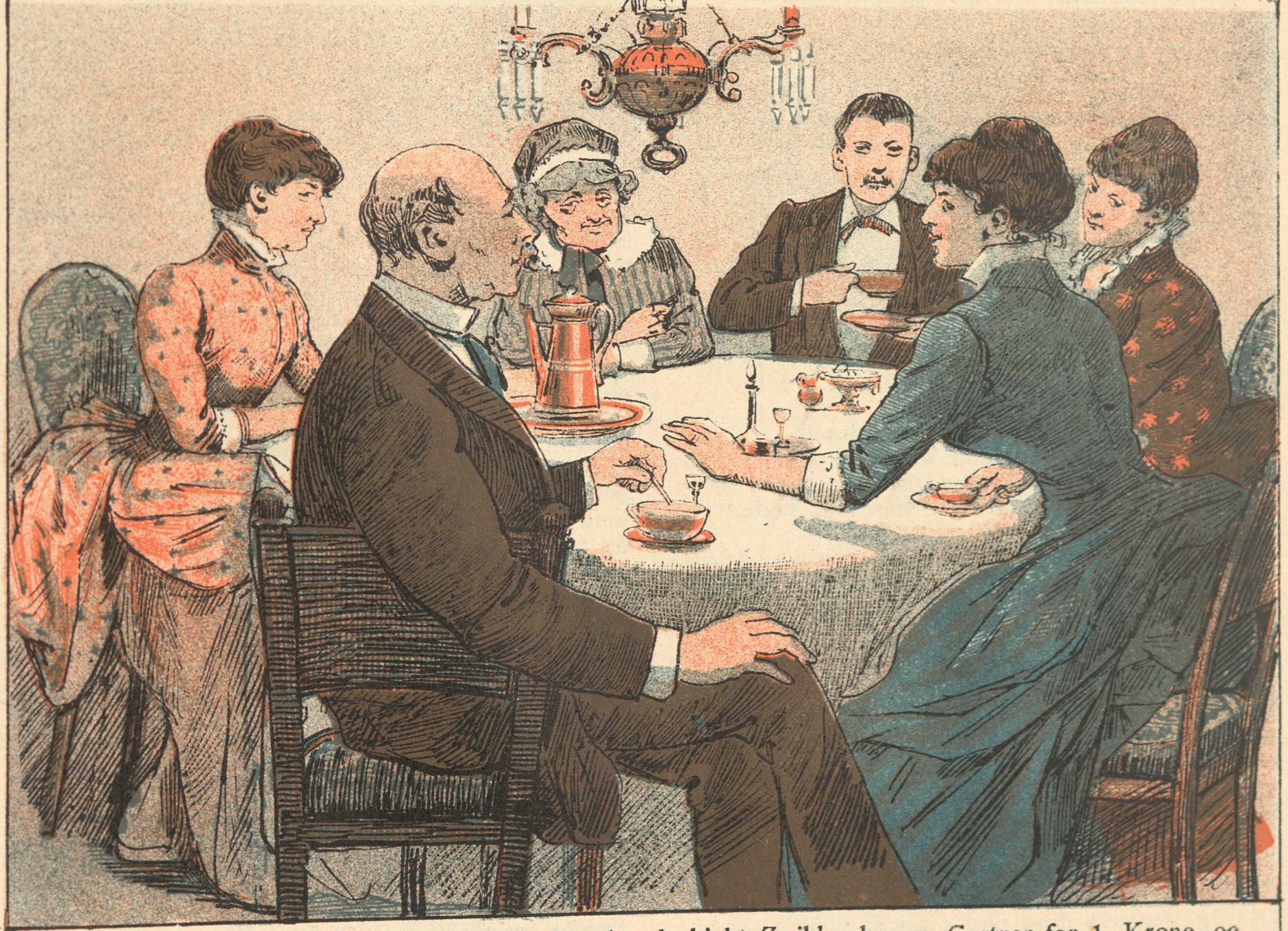
PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer, hos D'Hrr. Boghandlere samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand № 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn

Nr. 53. Torsdagen den 31. December. 1885.

PUNCH.

Sørgelig, men sandt.

— Og tænk Dem nu, Hr. Jensen! Jeg havde kjøbt Zwibler hos en Gartner for 1 Krone og bad ham sende mig Jord med til at lægge dem i, og saa faar jeg Regning paa 2 Kroner! Hvad siger De til det?

— Ja det er jo dyrt at komme i Jorden.

Ved Aarsskiftet.

I.

Bestandig drejer Tidens Hjul sig rundt,
Det samme gjør for den Sags Skyld vor Klode,
Lig Flyvegrillerne i HØJMARKS Ho'ede,
Da han paa Gaden laa og havde ondt.

Nu har igjen et Aar fuldendt sin Dont,
Det gamle Fem og firs, om hvem vi troede,
Det skulde bringe al Ting ret paa Fode
Og skaffe os en skyfri Horizont!

Jo, jo, God Nat! Det blev til bare Vand,
Dog ikke Vand paa Vælgerfolkets Møller: —
De gaar endnu med Vind, saa godt de kan.

Nej, Vandet er en Glemsels Flod, som skyller
Henover alt, hvad Aaret fik i Stand.
Som Vandmænd figurerer — Tidens Bøller.

II.

For sine sure Timer at forsøde
Kom CHRESTEN op at kjøre lovlig tidt,
Først i Kareth, da var hans Forspænd hvidt,
Dernæst i Droske, trukket hjem af «røde».

I Holstebro fik paa et Vælgermøde
Borgmest'ren ned han af Tribunen smidt;
For Talerstolens Frihed har han stridt,
Saa med sin egen Frihed han maa bøde.

— Skjønt Venstres Førertrop var glubsk mod dem,
«Der styrer Statens Vogn som drukne Kuske»,
Var mod sig selv den dog langt mere slem;

Thi hvor den ikke rent sig kunde luske
Fra sine Ord, saa sa'e den ligefrem:
«Ja, den Sag kan jeg ikke mere huske!»

III.

Dog ikke al Ting la'er i Glemmebogen
Sig skrive, det er sørgeligt, men sandt;
Og Venstres store Ord omsider fandt
En JULIUS RASMUSSEN, der bed paa Krogen.

Det var ej heller alle, der som Snogen
Ku'e sno sig fra de Rænker, Venstre spandt:
Pigen fra Løvel blev beholdt som Pant
Paa Venstres «Mandsmod», det hun har, trods nogen.

— Nej, Fem og firs er ikke just det Aar,
I hvilket Venstre stolt og enigt staar
Og blærer sig med Sejerspalmegrenene:

Hvor det kom an paa «Daad» og ej paa Snak,
I Stedet for at vove Trøjen stak
De raske Gutter Halen mellem Benene.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde=Kriegen.

v bliffuer att berette omm/ huorlvnde thebynder poeny toeged vd meth hannem then geualdtiche och meeget forsckreckeliche Cresten Povelsen kallit Berre til Houidsmand/ och hafde samme Berre foret/ att hand uillde nv meth eegen Hand then illdsprvdende Dragedvkke Prouisoria vndliffue/ enn hvn haffde vdi the siste Daege ennd fleere Hoffueder poe siin Kropp bekommet. Haffde hand och till then Ennde laedet siine Glarøyne sliibe/ sitt Folckevruercke opptrecke/ sitt Brøstdaneuircke reparere och een nye Stropp vdi sitt Mvnnlær ambligere. Menn ther hand soelvnde vdstafferet till Ualplatzen komm annstiigendes ther møtte hand ey thet leede Gespennst/ menn Drost Esstropp. Och Drost Esstropp sloeg vd meth huiden Hand och bøed the bynder Fred och forliig och att omm noegen Trætte komme dem imellem/ daa scvllde the ey meere bliffue aff then leede Prouisoria therfore meth Edder och Forgifft offuerspyttede/ menn hand then liiden Dessau/ somm uore till allskens innuendich Gijerning att forrette uante/ sculde meth tillbondene Øyen och oppsmøgede Ærmer vdaff een Vrrne eller Lyckepotte drage een Seddel/ och then ther vdi sliig Daabel finge Geuinnst/ scvlde jvbilere/ menn hvo somm finge een Nitte/ scvllde lade sich thet gefalle och ey som hand onnge Broe=Berre naar ther seyles omm Sølffbegere forrlannge/att Leegen skal goe an igijenn. Ennydermeere sagde Drost Esstropp/ att hand uillde giffue the arrme forsvlltne Kotkarle/ somm aff the bynder uore bleffne fra theres daglig Dont dragne vdi Kriig och Leeding och haffde knapp Skiorrten poe Kroppen/ soesom the bynder haffue uel for Skik sich selffuer att prouiandtere/ menn vnde ey Fattigfolck og Hjon thet tørre Brød/ riigeligt Arbede/ soe att ther thennem kvnnde een glædelich Jvell thermeth bereedes. Menn the arrme uankundige bynder uillde ey vdi sliig Lotto=Spil participere/ ty hand Jvell haffde thennem præpareret ett Spill/ huorvdi the alltid motte erhvlle Geuinnst och the Gotzeyere iidel Nitter.

Menn meth thet Lyckehijuel uillde Gotzeyerne ey frisste Frv Fortvna. Och hand Kleynn haffde och een Tombola constrveret/ menn then uore aff sliig Art/ at ther uore kvn een Geuinnst vdi samme/ och thet uore een Portefeuille och then uilde hand Kleynn selff behvlle/ ty hand uidste/ huor den loe. Bleff ther daa ey Noeget aff then Geuinnsttrækning/ och the arrme bynder haffde ey anndre Jvelle=Løyer enn att see hand then gammele Allbertig knæcke Nødder. Menn daa hanns Gebiss uore vdaff Allderdomms Skrøbeliichheed soe ramponeret/ att thet ey kvnnde vden Molest meth frisske Nødder entrere/ bleff ther hannem trende hvle Prouisoria-Nødder stvkket vdi Mvnden/ och daa then Gammele them haffde vnnder Tilhørernes Tausheed/ ty ther motte ey ske Forstørring att thet gammele brøsst=fældiche Maskineri sculllde ey geraade vdi Vreede/ expederet/ uore then Spectakel forbi. Menn the arrme Kotkarrle finnge eyheller Arbede/ ty hand Tavber haffde platt forrglemmt Skrifftens Orrd/ somm siiger/ att then somm ey uill arbede hand skal eyheller haffue att eede/ ty hand uore selff uante till att eede vden att arbede/ och meente hand daa/ att thet uore ey got/ att the vselige Kotkarle bleffue atter till sliig freedelig Dont uante/ menn sagde/ att the Gotzeyere scvlle thennem strax af Statz=Cassa een Almisse fournere/ att the kvnde vdi bynndernes fylking uedbliffue att tratzsche. Meen till sliig Uelldædighed uore the Gotzeyere ey genegne/ och enn ther bleff een heel Dag parlementeret/ finge the arrme Kotkarle doc ey een rød Øre eyheller Arbede. Menn daa then Gijerning uar gijordt/ daa uare the bynder allt mødige aff kammpen/ oc the ginge huer till Sitt att æde Jvellegrødd. Oc hand Raffn fick een Mandel vdi Grødden somm uore een Domm/ menn hand Høymarrk flik kvns een liiden Kienndelse. Oc Kleynn fick Vtack forr siin Uilligheed.

Spænd og Spark.

Dag*)s-Avisen lægger forleden Dag et godt Ord ind for »højsalig« Højmark i Anledning af den »pinlige Situation«, hvori han, maaske uden egen Foranledning var kommen. Det kan man kalde at vise en Meningsfælle en »Bjørne«-Tjeneste. Ganske vist kan man blive »overkjørt« uden egen Foranledning; men saa er det da i Regelen Kusken, og ikke den overkjørte, der har en »Pisk«.

* * *

For Resten trænger den forulykkede jo slet ikke til nogen Undskyldning; det turde da være indlysende, at naar man ikke kan faa en trekantet Hat, er en almindelig høj Hat ikke til at foragte, og naar man idelig beskylder Venstreførerne for at være forsynede med temmelig tomme Hjærnekister, maa det jo være rart at kunne konstatere, at i det mindste en af deres Folketingsmand har vist sig at have noget i Hovedet.

* * *

Le silence de Siéyès est une calamité publique, men, naar Klein lader høre fra sig, er det værst for ham selv.

*) Renoveret.

Børne-Passiar

(mellem Integade-Artiklerne).

Frit efter Æh-Bæh.

Hvad er din Fa'er?
Min Fa'er, han er stor,
Han er næsten æsthetisk Professor.
Han taler evropæisk som en indfødt Berliner,
Og af Glæde over ham selv i Wien man hviner.
De bedste Ting, der findes om Børne og hos Heine,
Har han taget sig af, som om det var hans egne.

Men hvad er nu din Fa'er?
Han er Doktor, min Fa'er!
Han laver de »Lægemidler«, som de ta'er,
Naar de er daarlige paa den kongelige Scene,
Og hans »Besøg« er Guld værd, det sku' jeg sgu mene.
Han kjør om i sin Lervogn til Patienterne
Og sparer ikke paa Medikamenterne;
Selv Dag*)s-Avisen, naar Kneb. den har,
Den sidste Olle han giver saagar.

Men hvad er saa din Fa'er?
Han er rigtignok Præst!
Det var ham, der ga'e Politiken Attest
For at være, rent ud sagt, Djævelens Værk;
Men i at forsage ham var han inte stærk,
For nu gaar han løs i Politiken, kan du stole paa
Dog har han ikke Kraven eller den lange Kjole paa,
Dem tog Scavenius fra ham, saa nu maa han her
Gi'e Partiet som Feltpræst i sine egne Faareklæ'er.

Men hvad er din Fa'er?
Han er Redaktør.
Er det noget ved en Melbutik?
Det nytter inte, du spør,
Han véd inte det bitterste, véd aldrig nogen Ting,
Ikke saa meget en Gang som Herman Bing.
Med ham er der slet ikke noget at fange an,
For han tror, at Taasinge ligger paa Langeland.
Men en Redaktør er vist — véd du, hvad jeg troer? —
Saadan noget som en Straamand paa et Aviskontor.

Men hvad er saa din Fa'er?
Jo, han er rød,
Han slipper nok ikke med Vand og Brød
Fra sine norske Viderværdigheder;
Hernede — knejste han rank som en Ceder.
Men Øxen ved Roden man anbragt har!

Ja, hvem der dog havde en saadan Fa'er.
Er du Venstremand?
Ja Gu' er jeg saa,
Det kan du svære ved Logos paa!
Jeg skal sige dig, vi er jo, som bekjendt
Af Folket over halvfems Procent
Foruden alle de sorte smaa
Med de store, gevaldige Næser paa,
Og de ta'er en god Del Procent, skal du vide,
Af Folket, saa Flertallet er paa vor Side,
Og altid hele Retten har voreses jo væ't,
Undtagen dog Lands-Over- og Højeste-Ret.

*) Renoveret.

Magelig.

— Der bliver vel nok Tid til at spise Frokost ved næste Station?
— Ja magelig, hvis De ikke skal videre med dette Tog.

Skyggesilhuettisten Alberti

fra Nationalscenen i Fredericiagaden.

«Hier sehen Sie, meine Herrschaften: Die Polizei und die Gendarmeri, grosse Pantomime. Mein Kopf stellt das Volksdingsgebäude vor. Erst kommt der Gendarm marschirend 1, 2, 3, 4; er will zu seiner Liebe hinein. Dann kommt der Polizeidirektor; er will für eine Ordens Schuld mehr Gehalt haben. Der Gendarm soll die Polizei helfen, und die Polizei soll den Gendarm helfen. Dann komme aber ich und lasse sie Beide verschwinden. Nur Behendigkeit!»

Fra Pigeskolen.

I. I Forberedelsesklassen.

Hvad er din Fa'r?

Han er Redaktør.

Den ene ledende Artikel efter den anden op han smør',
Og som Politiker er han dreven.
Han schofler Chresten og lader blot, som han kan li'e Greven.
I Integade er hans Palads,
Og Abonnenter har han *en masse*.

Med Visdom han er vist voldsomt ladet?

Nej, han véd ikke en Gang, hvem der skriver i Bladet.

Det kan jeg ikke forstaa.

Men det tør han bande paa!
Men hvad er din Fa'r?

I en Bank var han ansat,
Men han var saa liberal, saa det var bandsat.
Saa gav de ham Fur, og saa han fik
Sine Penge anbragt i den højeste Oplysnings Politik.

Men hvordan har han nu i Krisen sig hyttet?

Jo, ser Du, af voreses Folk bli'er han støttet.

Det gjør Fa'r ogsaa. Naar han skriver Komedier,
Saa lyder Parolen: »I skal inte kjede Jer!»
Han har selv en Gang prøvet paa Theatret,
Men de sa'e, han maatte først faa sine Fødder omkalfatret.
Det er ogsaa de Fødder, der kommer paatvers
I hans ellers saa mageløs maarschomme og vittige Vers.

Min Fa'r kan heller ikke med Poesien,
Skjønt han i den sidste Tid har forsøgt sig i 'en;
Derfor er han nu bleven Pensionist
Og Feuilletonist og Journalist,
Og saa beholder han Hatten paa,
Hvor dannede Folk barho'det gaa,
Men til Kasino har han Fribilletter,
Og derfor roser han det, saa det staar etter.

Ja, det er da Noget, som man kan forstaa,
Naar vi bli'r store, vil vi ha'e Fribillet ogsaa!

II. I Overgangsklassen.

Er Du venstre?

Ja, jeg er radikal,
For jeg er i Ho'det saa knusende ædderspændt gal
Paa Højre, og det er ogsaa Bentheimine
Og Eedvardine
Og Peternansine.
Jeg elsker Hørup, for han er sød, og Gud ske Lov
Hos ham har vi Lov til at gjøre Sjov
Og fløjte med Munden, i Fald vi kan det,
Og raabe »Ned med Estrup!» og meget andet.
Hvordan gik det til, at Du venstre ble'?

Jo, for det er jo min Forlovede!

Æ—Bæ.

En Nytaarsdrøm.

Folketingsformanden sov urolig. Der var ingen Hvile i Tronsengens Edderdun. Frem og tilbage kastede han sig den lange, mørke Nytaarsnat, medens allehaande underlige Tanker jog igjennem hans Hoved. Hver Gang han lukkede Øjnene, syntes han, at han sad i en mørk Cachot, og saa gik Døren op for Hørup, der klædt i en Fangevogters Dragt med et diabolsk Grin rakte ham en Spand og en Fejekost. Og han syntes, at han var dømt til at feje, ikke alene sin egen Celle, men hele den store Avgiasstald, fuld af Bommerter og Betiser, som baade han og hans Fæller havde begaaet i Aarets Løb. Det var et strengt Arbejde. Han fejede og fejede, ikke som et af Kjøbenhavns Ladegaardslemmer, der kjælende lader Kosten glide varsomt over Kultorvets eller Gl. Kongevejs bløde, bævrende Dyndkager, men som en Mand, der slider for Livet. Han stønnede og pustede, Sveden perlede paa hans Pande. Saa vaagnede han badet i Sved og forsøgte at ligge paa den højre Side, men det gik ikke. Han masede med Hovedpuden, sparkede til Lagenerne, forsøgte at ligge paa Ryggen og paa Maven for at finde Hvile. Men det hjalp ikke. Og hver Gang han lukkede Øjnene, var det bestandig det samme Syn: Hørup med Spanden, Fejekosten og Grinet. Saa forsøgte han at tænke paa Octavius' blomstrende Aasyn, saa fuldt af blid Salvelse og frejdig Fortrøstning. Men hans Fantasi kunde ikke ret rumme den fyldige Skikkelse, den gled bestandig ud i en vag sitrende Taagedunst, gjennem hvilken han endnu syntes at se Hørups spottende Smil. Endelig faldt han af lutter Udmattelse i en mere rolig Slummer. Da drømte han, at han stod oppe i Folketingssalen. Der var tomt og stille, alle Medlemmerne havde Orlov, og desuden var det sent paa Aftenen. Der var oplyst, men det var ikke de elektriske Lamper med deres skarpe, lidt flakkende Lys, det var kun Maanen, der tittede gjennem Ruderne. Folketingsformanden besindede sig paa, hvad det var, han skulde deroppe, men kunde kun klare sig, at han skulde Noget, tale med Nogen eller søge efter Noget. Da puslede det ved Siden af ham, og han skimtede i den usikre Belysning en krumbøjet Skikkelse. Først troede han, at det var Bureauchefen, der med sædvanlig Ærbødighed ventede paa det høje Herskabs Ordre; men ved at se nærmere til, opdagede han, at det var en ældgammel Kone. Trækkene var blege, men skarpe, og i Øjnene glimtede der en underlig uhyggelig Glans. Formanden blev lidt benauet, men tog sig

sammen og tilkjendegav Kjællingen, at hun øjeblikkelig havde at forlade Folketingssalen. Hun lo — lo ham lige op i hans aabne Pande!

«Ved Du, hvem jeg er?» sagde hun. Nej, det vidste Formanden ikke, men gjættede lidt overlegen paa, at hun formodentlig var Rengjøringskone!

«Jaja,» sagde den Gamle, «man kan godt kalde mig Rengjøringskone. Jeg fejer ud, ja saamæn gjør jeg det. Men man kalder mig ellers Sybille.»

Berg hørte ikke den første Stavelse og spurgte aandsfraværende, om hun var i Familie med Kammerherre Bille, idet han søgte at forklare hende, at Kammerherren ikke for Tiden laa i Garnison her paa Kasernen. Men den Gamle, der jo mærkede, at Folketingsformanden ikke havde akademisk Dannelse, lo blot endnu en Gang af ham, men saa blev hun pludselig alvorlig, stillede sig ligeoverfor ham og sagde med dyb Røst: «Ja, jeg hedder Sybille, jeg er den, der er sat til at dreje paa Tidens store Hjul, jeg véd Besked om, baade hvad der er sket og hvad der skal ske. Se her,» og hun slog Kaaben til Side og viste paa en Pakke store Bøger, «her ligger Protokollerne over Alt, hvad der skal ske i Danmark i de næste Aar. I Nat har jeg brændt den for 1885. Nu begynder vi paa en ny! Men Du maa vide, at den Skrift, der staar i den, kan læses paa to Maader. Læses den ret, saa sker der baade Ondt og Godt, saaledes som det er bestemt, men læses den bagvendt, saa bliver det til lutter Ulykke og Fortræd. Du har læst hele Aargangen 1885 bagvendt, derfor er al Ting visnet i Din Haand, derfor er Du i Aar sunken dybere og dybere ned. Læs rigtig og maaske vil det gaa bedre! Læs! Læs!»

Og den gamle Sybille slog den store Bog, der bar Titelen 1886, op og Formanden begyndte at stave sig frem. Men jo mere han læste, desto mere forfærdedes han. Der var, som luttet Nederlag og Ulykker stirrede ham i Møde.

«Bagvendt! Bagvendt!» skreg Sybillen. «Tvi over Eder, I Tosser, at I ikke kunne læse rigtig og dog vil styre Land og Rige! Og I ere Lærere og skulle lære andre at læse!»

Formanden hørte ikke, hvad hun sagde, men blev ved at stirre i Bogen; da skreg hun højt op, smækkede Bogen i og slog ham den i Panden, Berg udstødte et Raab og — vaagnede. Han havde i Søvne slaaet Hovedet mod Sengestolpen og faaet en stor Bule i Panden. Dagen dæmrede gjennem Ruderne, og Berg besindede sig paa, at det var Nytaarsmorgen. Det gav et Spjæt i ham. «Saa skal jeg op til Nytaars-Kur og gratulere,» tænkte han, «nej det er sandt, jeg gaar jo ikke derop i Aar!» Og han vendte sig om og sov videre. Da han atter vaagnede, havde han rent glemt Sybillen, han huskede kun Hørup og Fejekosten.

Nytaars-Passiar

ved et Glas.

(Mel. Lott' ist todt.)

— God Dag, du Gamle! Naa, hvad si'er
Man om det Aar, der svinder?
Mon Berg nu ej paa graat Papir
En Nytaarshilsen finder?
— Vist ej! Skjønt gammel Skik med Hug
Og Haan de støder fra sig,
Kan dog ej Venstres Juele-Buk
Faa Hornene rendt a' sig!
— Aa, Folk gjør tidt
En Myg til Elefant!
— Men da de si'er saa meget,
maa vel Noget være sandt!

— Vor Magistrat, som hør' til dem,
Hvis Nytte man benægter,
Nu Jarmers Taarn har gravet frem
Til Fryd for Nutids-Slægter.
— Men, naar de ned paa Volden rev,
Er Mængden vel fornøjet?
— Jo pyt, min Ven! nej, Volden blev
Dem just et Taarn i Øjet!

— Det ny Epidemihus er
Vel færdigt? — Hvad befaler?
Nej, Kjæreste, nu bygges der
Kun Bølle-Hospitaler.
— Naa, sikket Held, vort Politi
Har faaet skærpet Staven!
— Jeg synes før, man skulde gi'e
Dem...... »Overfald« paa Kraven.

— Jeg »National« i Søndagspuds
Har set med Flag og Faner?
— Aa ja; paa Taget mere Sjous
Der findes end De aner.
— Den gamle Høvding, han er net,
Skjønt ikke just klædt varm paa;
— Men Siouxen kjender Lov og Ret:
Han maler sig Gendarm-blaa!

— Det gamle Aar i Graat forgaar.
— Ja, hvor blev Frost og Sne af?
— Jeg vilde gjerne daane, naar
Jeg blot fik No'et at le af!
— Saa hold Dem fast ved dette Bord,
Mens De af Latter galer:
Tænk, Da s-Avisen gaar og troer
I Aar paa Idealer!!
— Den stakkels Dax
Nok brat sin Bane fandt,
Har Hørup sagt ..... men derfor
Kan det gjerne være sandt!

Nu letter vi.

Det var saa ungt og lovende, men holdt just ikke stort;
Sligt har saa mange Tider, ja selv *«Den ny Tid»*, gjort.
— PUNCH har dog ufortrøden hjulpet Aaret til at gaa,
Og nu til op at kjøre skal hans Hjælp det ogsaa faa.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

VRAGET.

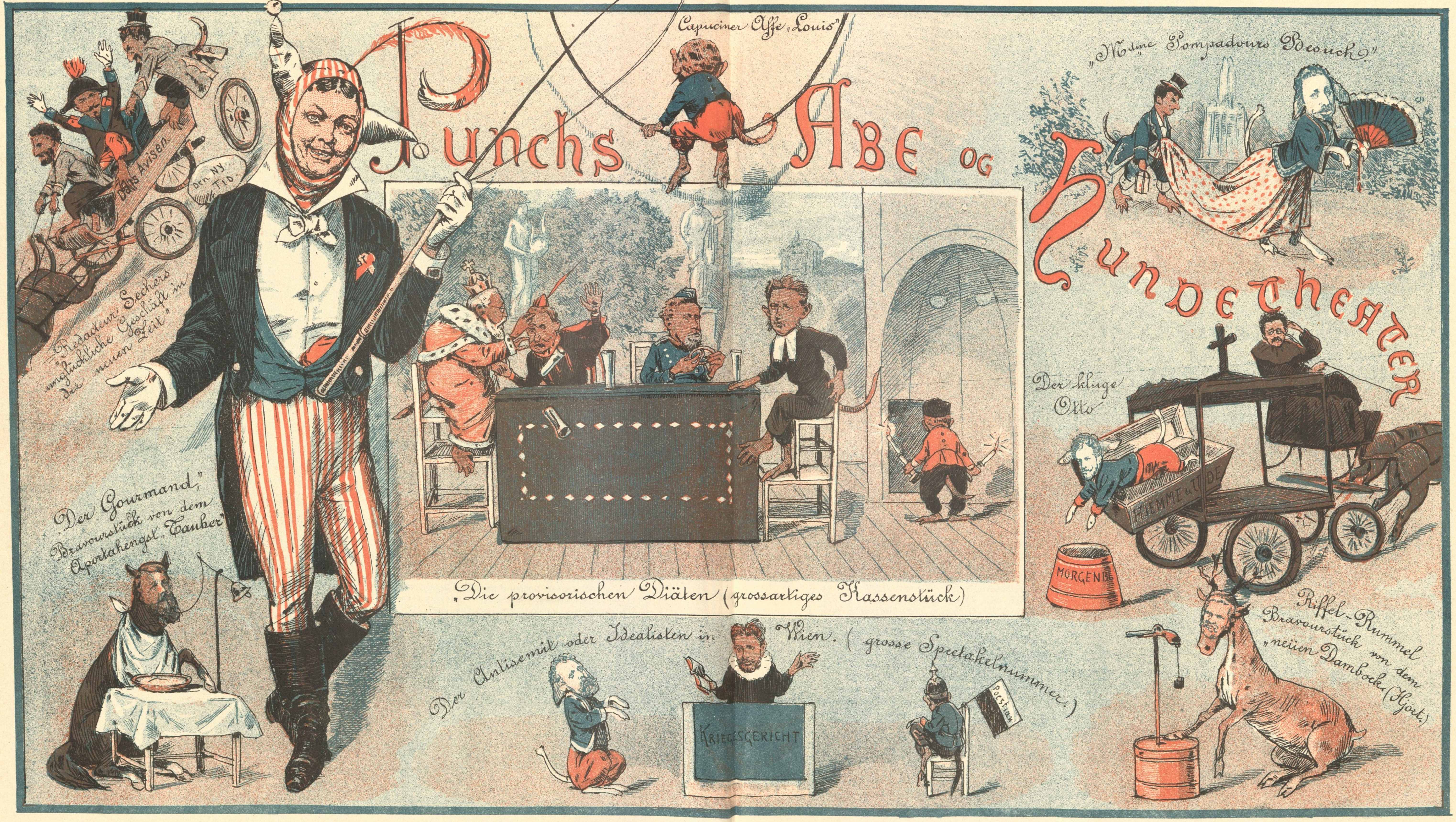

Géricault *pinxit.*

Punch *delineavit.*

Paa Parlamentarismens møre Planker
De driver om i drøvelige Tanker.

Hu! Skibbrud være maa et intrikat Ord,
Naar man er Bogøs første Navigator.

Punchs Abe og Hundetheater
Capuciner Affe „Louis"
„Redacteur Sechers unglückliche Geschäft in der neuen Zeit"
Dags Avisen
Den Ny Tid
„M^dme Pompadours Beouch"
Der kluge Otto
Hjemme & Ude
Morgenbl
„Der Gourmand" Bravourstück von dem Aportahengst „Tauber"
„Die provisorischen Diäten (grossartiges Kassenstück)
Der Antisemit oder Idealisten in Wien. (grosse Spectakelnummer.)
Kriegsgericht
Riffel-Rummel Bravourstück von dem „neüen Dambock" (Hjort)

Tillægspræmier til Udstillings-Tombolaen.

Blandt Tombolaens Præmier er jo de fleste Nitter, I Tillæget nok man nogle ›gode Numre‹ hitter.

Paa Lamme-Fælleden.

— Errr! Se, om 37 kan faa Benene med sig . . . Hop! Hop! Hop! Hop! . . . Errr! Se, om han vil! . . . 43! Stik han en ud paa min Regning, De kan faa den igjen af mig i Hviletiden!

— 65! Hvad er Subordination?

— Ufortinnet Lydighed mod Foresatten.

— »Ufortinnet« . . . Hvad Satan er det for noget romantisk Sludder? 66! Hvad mener det lange Stykke Kopsalat med »ufortinnet«?

— Jeg melder.. han er Blikkenslagersvend.

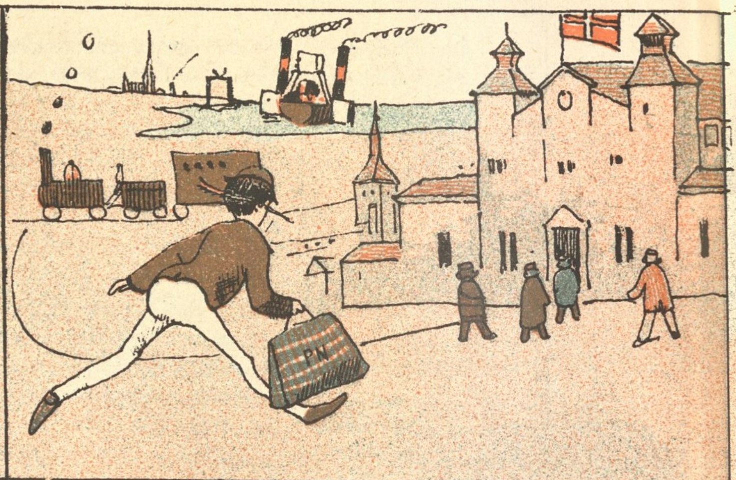

Galeri-Figurer fra Hønse-Kongressen.

Peter in der Fremde.

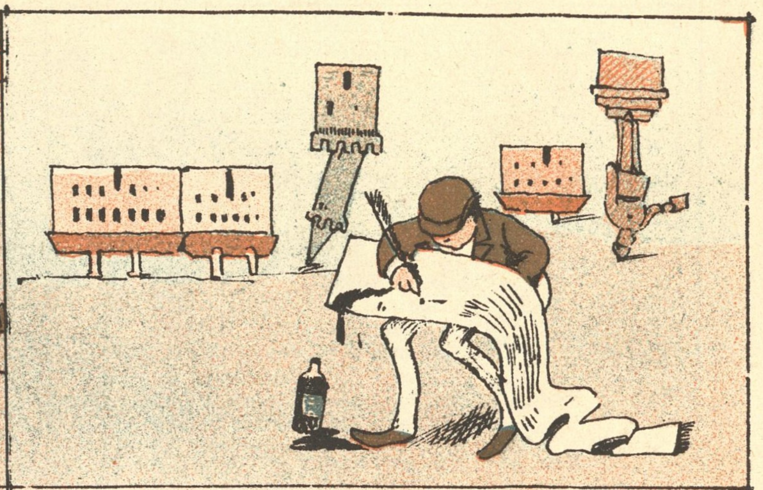
1. Lille Peter bliver sendt
Ud som extra Referent.

2. Mod Odense gjør han kring,
Der er nemlig Udstilling.

3. Den kan Peter ikke se,
Han kun fandt Forfjamskelse.

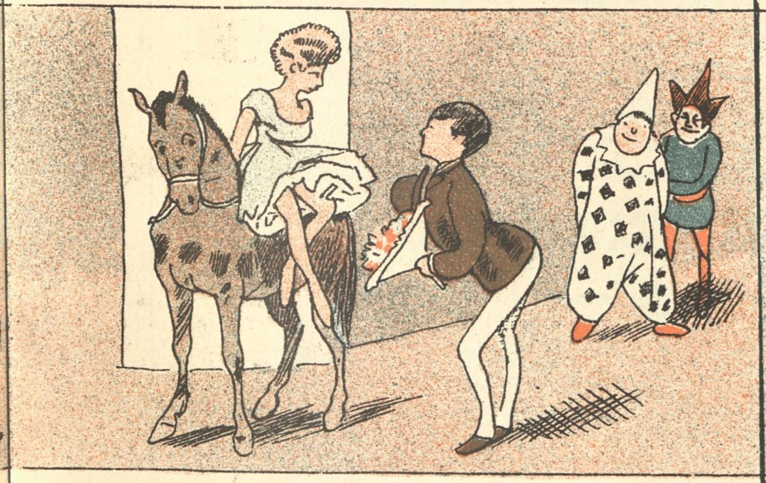
4. „Odense paa Ho'edet staar,"
Skriver Peter, fræk som Faa.

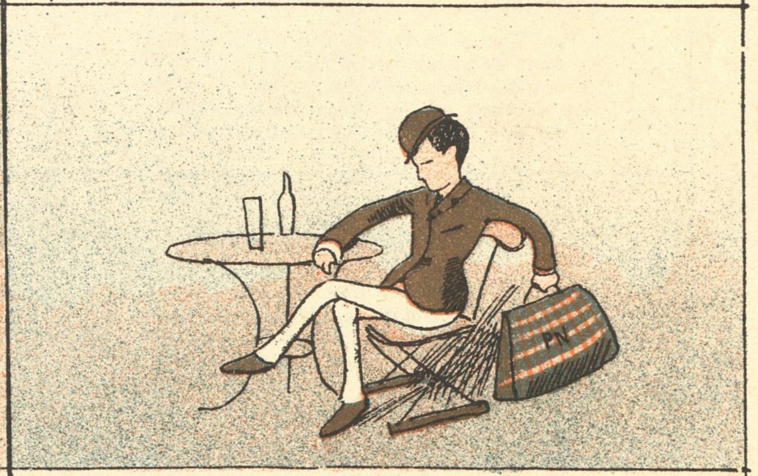
5. Peter er en Libertin
Gjør med gamle Byraad Grin.

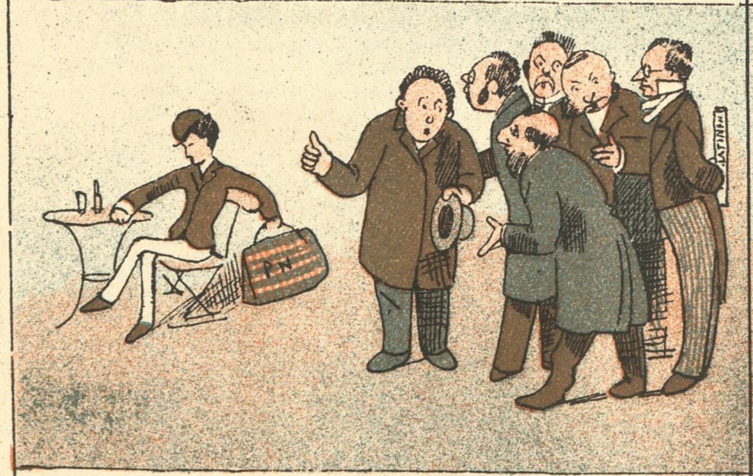
6. Og for selve Komiteen
Søger han at spænde Been.

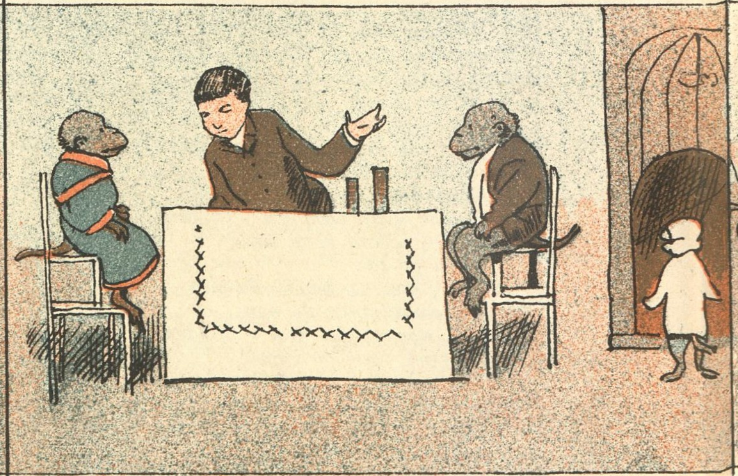
7. Han til Cirkus ta'er en Tour,
Gjør Beriderinder Kour.

8. Sidst med Hat paa kan man se,
Ham i Brockmanns Stamkafee.

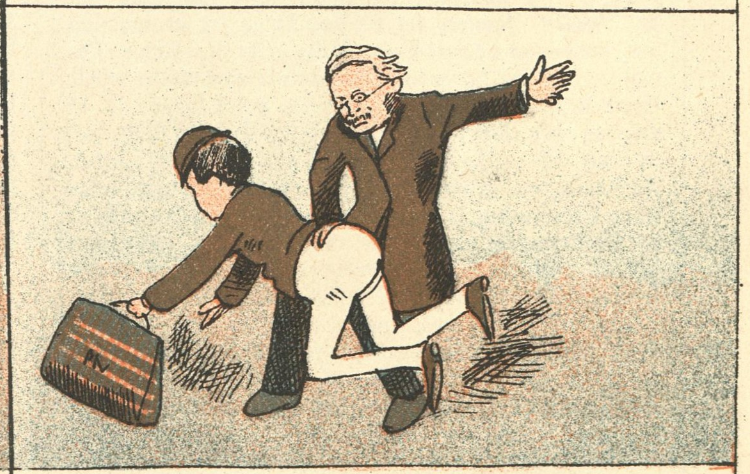
9. Dog de Gjæster, skjønt besat
Gi'er ej Peter paa sin Hat.

10. „Gaa Du", siger de med Latter,
„Ud til Brockmanns Abetheater!"

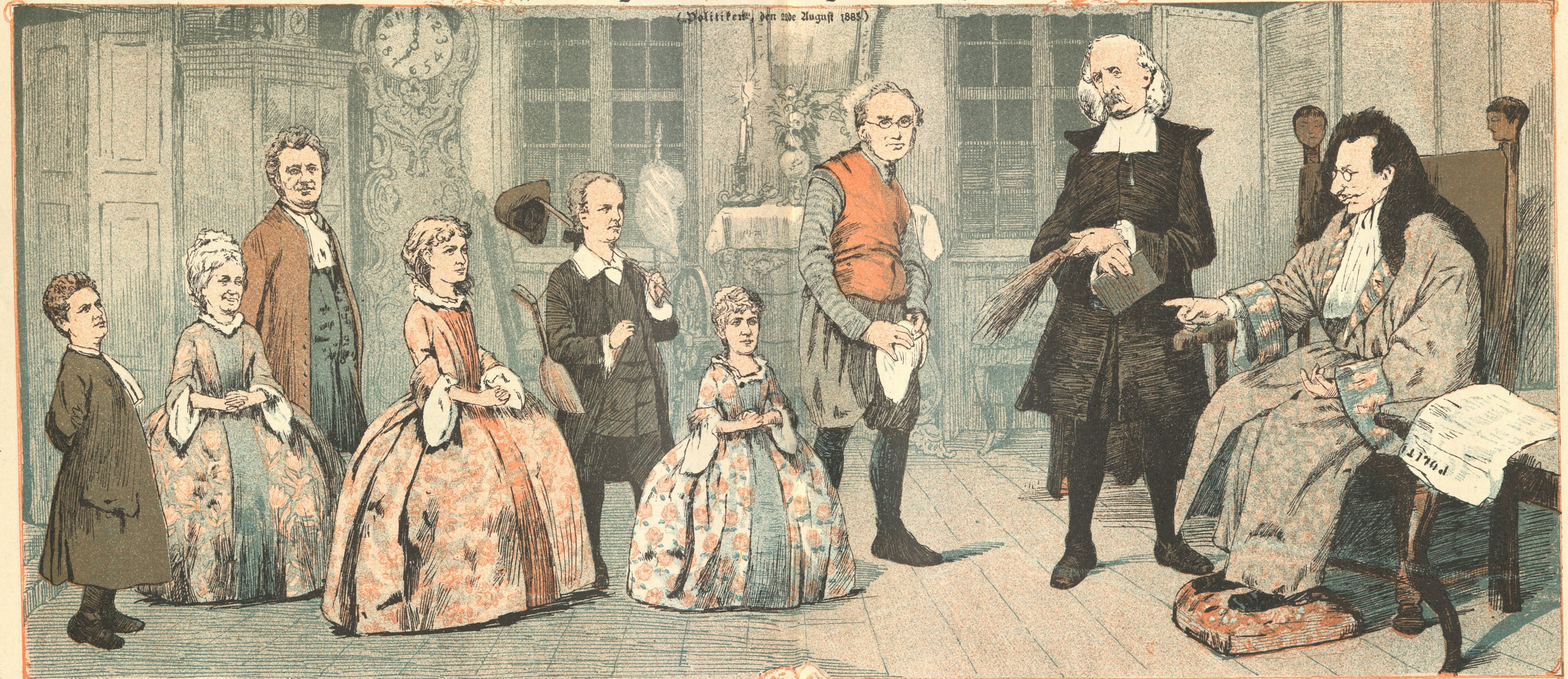

11. Fordi Peter er uarti,
Frokostmaden fra ham ta'er de.

12. Og istedetfor den smuk-
ke Peter faar en Dragt Hug.

„Det kgl. Theater tager fat igjen".

H. TEGNER inv: PUNCH del.

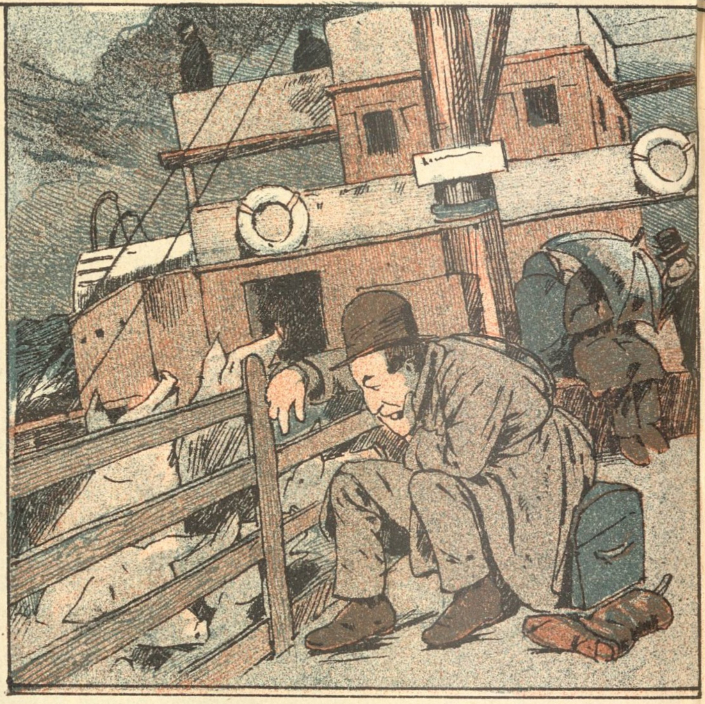
Jeronimus: „Men hvad Artigt har Børnene lært, Skolemester? Forgangen Aar vidste de saa mange artige Sprikworter, kan de ogsaa nogen i Aar?"

(Holberg: Julestuen, 12te Scene.)

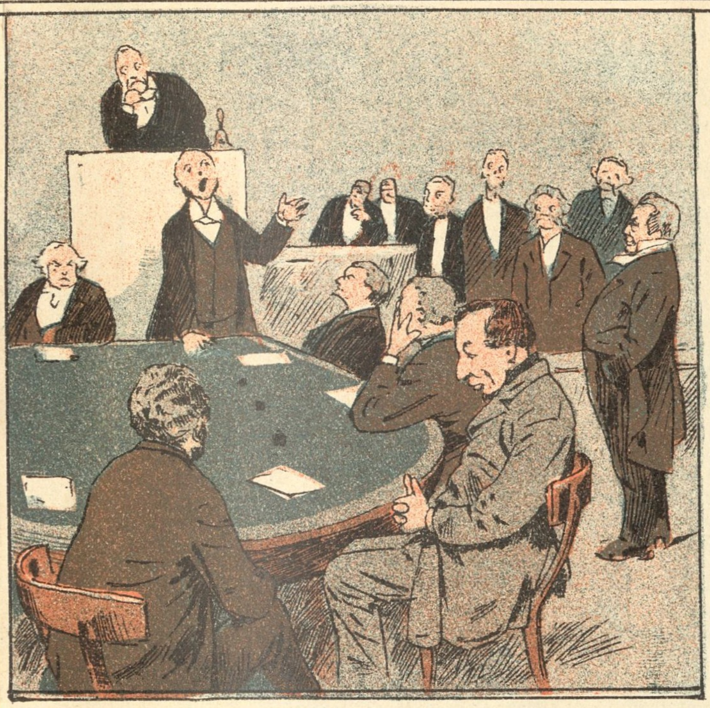
Hvorledes Rigs-Dagen gaar for lille Ole.

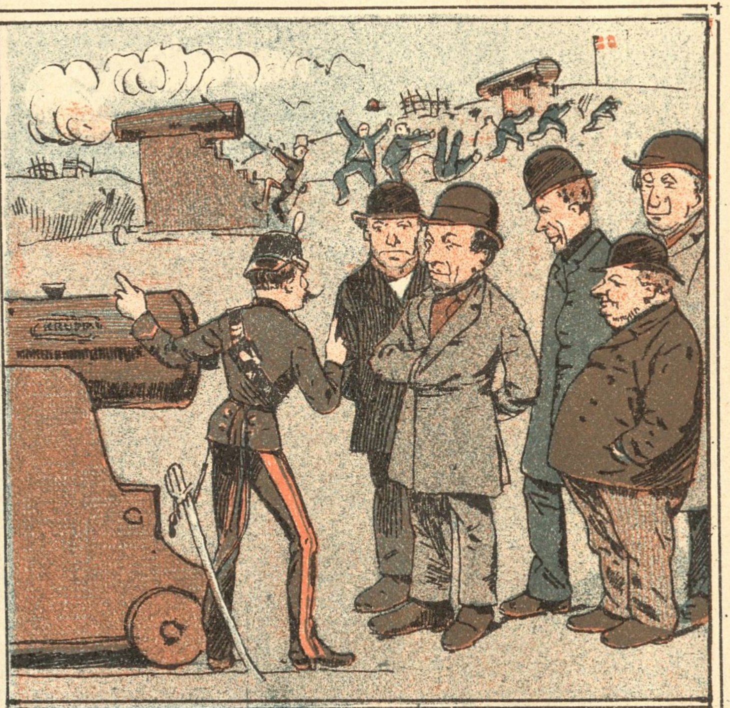
1. Den Gang Ole Maaløse drog af Sted,
Fik sit Program: «Nør mæ Estrup!» han med.

2. Paa tredje Plads ham Søsygen ryster;
Diæter til første Plads ham dog trøster.

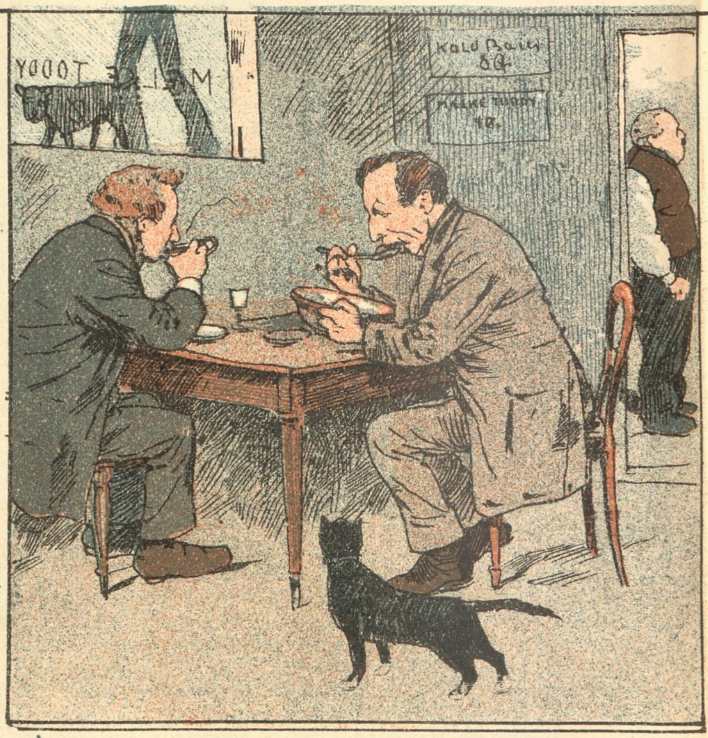
3. I Tinget sin Virksomhed han udfolder:
Han sidder og «visner», mens Munden han holder.

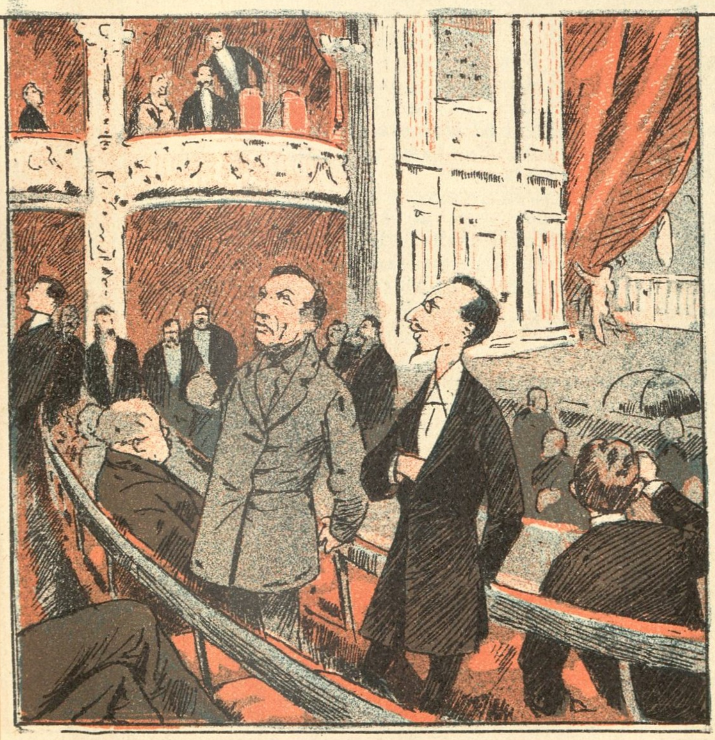
4. Han «Sagkyndig» ter sig, hvor Skyts vises frem:
Af Neiiendams «Riffelring» er han jo Lem.

5. Med en Kollega han deler Logis;
Der dyrker de Husflid og Økonomi.

6. Den «Middag» en følelig Udgifts-Post er;
Tænk, femogtredive Øre den koster!

7. Men til Theatret er Adgangen fri;
Her lærer ham Edevard «Løven» at gi'e.

8. Paa sex Kroner la'er sig en Del dog spare;
— «Provisoriets Penge» er lige godt rare!